

Mỹ Nhân Nghi Tu

Contents

Mỹ Nhân Nghi Tu	3
1. Chương 1-1: Mở Đầu	3
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	18
8. Chương 7	21
9. Chương 8	25
10. Chương 9	28
11. Chương 10	30
12. Chương 11	33
13. Chương 12	36
14. Chương 13	39
15. Chương 14	42
16. Chương 15	46
17. Chương 16	49
18. Chương 17	52
19. Chương 18	55
20. Chương 19	58
21. Chương 20	62
22. Chương 21	65
23. Chương 22	69
24. Chương 23	72
25. Chương 24	76
26. Chương 25	79
27. Chương 26	82
28. Chương 27	84
29. Chương 28	88
30. Chương 29	91
31. Chương 30	94
32. Chương 31	97
33. Chương 32	101
34. Chương 33	104
35. Chương 34	107
36. Chương 35	111
37. Chương 36	114
38. Chương 37	117
39. Chương 38	120
40. Chương 39	124
41. Chương 40	126

42. Chương 41	130
43. Chương 42	133
44. Chương 43	137
45. Chương 44	140
46. Chương 45	143
47. Chương 46	146
48. Chương 47	149
49. Chương 48	152
50. Chương 49	155
51. Chương 50	158
52. Chương 51	161
53. Chương 52	164
54. Chương 53	167
55. Chương 54	170
56. Chương 55	173
57. Chương 56	176
58. Chương 57	180
59. Chương 58	183
60. Chương 59	187
61. Chương 60	190
62. Chương 61	194
63. Chương 62	197
64. Chương 63	200
65. Chương 64	203
66. Chương 65	207
67. Chương 66	209
68. Chương 67	213
69. Chương 68	214
70. Chương 69	218
71. Chương 70	221
72. Chương 71	225
73. Chương 72	228
74. Chương 73	232
75. Chương 74	235
76. Chương 75	238
77. Chương 76	242
78. Chương 77	245
79. Chương 78	248
80. Chương 79	252
81. Chương 80	255
82. Chương 81	257
83. Chương 82	260
84. Chương 83	264
85. Chương 84	267
86. Chương 85	269
87. Chương 86	272
88. Chương 87	275
89. Chương 88: (kết)	279
90. Chương 89: Ngoại Truyện 1	283
91. Chương 90: Ngoại Truyện 2	286
92. Chương 91: Ngoại Truyện 3 (lưu Hạ Và Lý Việt)	288

Mỹ Nhân Nghi Tu

Giới thiệu

Tên xuất bản: Yêu anh từ cái nhìn đầu tiên Thể loại : Hiện đại, nữ truy, ngọt sủng,. . Độ dài: 88 ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-nghi-tu>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

“Khụ...” Lưu Hạ hắng giọng một cái.

Tiếng ho nhẹ từ tai nghe truyền đến, có hơi khác thường: “Cậu đứng dưới bãi đỗ xe ngầm lâu như thế là do bị một con chó cản đường hả?”

Cuối cùng Thích Niên cũng dời mắt khỏi sách vở, cô nhìn về phía Lưu Hạ trong màn hình máy tính, nghiêm túc suy nghĩ lại rồi nói: “À... Đúng vậy, là một con Golden, cắn túi của mình không chịu buông.”

Dường như Lưu Hạ hơi hoang mang: “Không phải người ta nói Golden là loại hiền lành nghe lời à? Sao lại...”

Nhớ tới buổi chiều ngày đó, Thích Niên lập tức đỏ khóc đỏ cười: “Bởi vì trong túi của mình có thức ăn cho chó.”

“Shit(*)” Lưu Hạ cười to: “Còn chủ nhân của nó thì sao? Có bồi thường không?”

(*)Nguyên văn là , đây là một câu chửi lưu truyền trên mạng, được sử dụng nhiều trên World of Warcraft, đây không phải là một câu chửi người mà là một câu để phát tiết lúc khó chịu.

Chủ nhân của Golden...

Thích Niên đang vẽ phác thảo thì chợt dừng tay, không trả lời.

Webcam của Thích Niên hỏng rồi, chỉ có thể nghe thấy âm thanh chứ không có hình ảnh, vì vậy Lưu Hạ không phát hiện ra sự bất thường của Thích Niên nên vẫn nói: “...Cậu không biết đâu, lần trước cái nhà dưới lầu có nuôi chó Becgie mà không xích lại, thế là mình bị nó bỏ nhào tới.”

...

“Cho nên sau đó cậu xử lý thế nào?”

“Sau đó hả?” Thích Niên hơi híp híp mắt, nói thầm: “Mình xin số điện thoại của anh ấy...”

Lưu Hạ im lặng một hồi, rốt cuộc phát hiện Thích Niên có chút kì kì: “Không phải chỉ như vậy là xong chứ?”

“Hả?” Thích Niên không yên lòng mà lật sách, mấp máy môi: “Lưu Hạ, hình như mình thích người ta từ cái nhìn đầu tiên rồi.”

—— cái người đàn ông với gương mặt lạnh lẽo như băng ấy.

2. Chương 1-2

“Băng rôn?”

“Treo xong rồi.”

“Hình ảnh và âm thanh thế nào, có vấn đề gì không?”

“Cũng không có vấn đề gì.”

Lưu Hạ nhanh chóng đánh dấu tích vào các hạng mục đã hoàn thành, nhìn hội trường đã được trang trí xong, cô nàng giơ cánh tay đau nhức lên, dựa cả người vào Thích Niên: “Cuối cùng cũng chuẩn bị xong rồi.”

Thích Niên tới đây hỗ trợ từ sáng sớm, lúc này đã mệt mỏi đến độ không còn lực mà đẩy cô nàng ra nữa, chỉ đá đá vào chân Lưu Hạ, ra hiệu tự giác chút đi.

Lý Việt vẫn còn điều chỉnh chỗ ngồi của giảng viên trên bục giảng, thấy mọi người đều đợi mình, cậu phát phát tay: “Đứng đó làm gì? Tranh thủ thời gian đến Lạc Thành chiếm vị trí gần cửa sổ ở lầu hai đi, đêm nay mình mới.”

Một giây trước Lưu Hạ còn uể oải, sau khi nghe hai chữ “mời khách” thì lập tức như được bơm máu, phục hồi đầy sức mạnh.

Lúc đầu không sao, sau khi ngồi vào bàn ăn ở Lạc Thành, Thích Niên cảm thấy không được tự nhiên. Cô lén lén kéo tay áo Lưu Hạ: “Đây là chỗ tụ tập của viện hóa sinh các cậu, mình...mình về trước nha?”

Lưu Hạ quay đầu liếc cô: “Cậu bận rộn cả ngày rồi, đi cái gì?” Dứt lời, lại bổ sung một câu: “Cậu đi rồi, trên bàn cơm này chỉ còn lại một đám ông lớn khô khan thôi.”

Bạn học của Lưu Hạ nghe thấy đoạn đối thoại của hai người thì cười rộ lên: “Viện hóa sinh tăng nhiều thệ ít, có duy nhất hai nữ, một người kết hôn rồi, một người thì có người yêu rồi...Bạn không thể đi nha.”

Thích Niên vò đầu, đang muốn nói tiếp thì tiếng nói chuyện đình tai đột nhiên nhỏ lại. Cô lập tức im miệng, men theo tầm mắt của mọi người mà nhìn đến chỗ đầu cầu thang.

Yên tĩnh lại mới nghe rõ trên bậc cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng bước chân.

Kỷ Ngôn Tín đang cúi đầu nghe Lý Việt nói chuyện, cho nên bước đi chậm chậm. Hai người đi đến chỗ ngồi bên cửa sổ, lúc đi ngang qua, ánh hoàng hôn hắt lên mặt anh như đắp một lớp màu sáp. Áo sơ mi trắng bị ánh nắng cuối ngày nhuộm thành màu vàng, một màu cổ xưa.

Có một loại người chỉ cần vừa xuất hiện là khiến ánh mắt của bạn chẳng thể chứa ai khác.

Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Lưu Hạ khẽ “Ừm” một tiếng, hưng phấn nhéo đùi Thích Niên dưới gầm bàn.

Là Kỷ Ngôn Tín đó!

Kỷ Ngôn Tín!

Kỷ Ngôn Tín.

Phó giáo sư của Sở nghiên cứu hóa học sinh vật thuộc đại học Z. Lấy được học vị tiến sĩ tại Đại học Khoa Học Tự Nhiên ở California Mỹ, phát biểu vài bài luận văn gây sức ảnh hưởng to lớn, bởi vì lí lịch quá mức ưu tú, cho nên được đại học Z mời về làm Phó giáo sư của sở nghiên cứu. Kinh nghiệm sống của anh cũng

rất phong phú, người bình thường không thể so sánh được, càng quan trọng hơn chính là —— nhan sắc có giá trị cao.

Những câu này là lời mà Lưu Hạ liên tục, liên tục nói với Thích Niên trong mấy ngày qua. Nhưng khi nhìn thấy anh lần nữa, điều đầu tiên Thích Niên nhớ tới chính là hình dáng của anh khi dựa vào cửa xe, viết tên và số điện thoại của mình cho cô.

Khác với bây giờ lắm...

Dường như nhận ra ánh mắt của cô, người luôn cúi đầu không thèm quan tâm đến ai bỗng quay mặt lại. Ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng như lần đầu tiên gặp gỡ, ánh mắt mang theo tuyết trắng, trong vắt như tuyết.

Cao ngạo, lạnh lùng.

Cổ họng Thích Niên như bị bóp chặt, đột nhiên hít thở không thông. May mà, ánh mắt của Kỷ Ngôn Tín cũng không dừng lại quá lâu, chạm nhau một cái rồi dời mắt đi ngay. Trong ánh mắt kia không có suy tư, không có do dự, thậm chí một chút thân quen cũng không có....Hoàn toàn không nhớ cô.

Kết luận này làm Thích Niên có cảm giác giống như Bạch Cốt Tinh không cẩn thận bị trúng một gậy Như Ý của Tề Thiên Đại Thánh vậy, chóng mặt ù tai, không thể che dấu sự mất mát.

Kỷ Ngôn Tín vừa đến, không khí tự nhiên ồn ào trước đó bị thu lại không ít.

Hiển nhiên bản thân anh cũng ý thức được.

Sau đó phong cách trên bàn cơm đột nhiên thay đổi...

Chủ đề liên thay bằng học thuật, lí luận, thí nghiệm v.v.

Thích Niên cố gắng nghe một hồi —— Ừm, thật sự nghe chả hiểu gì cả. Vì không để bị lộ ra rằng bản thân chẳng biết gì, Thích Niên chỉ có thể cầm đầu mà ăn.

Cuối cùng, món sườn xào chua ngọt được dọn lên, nghe nói là món tủ của Lạc Thành này. Thích Niên chờ rất lâu, đĩa sườn quay một vòng, vất vả lắm mới quay tới trước mặt, cô vừa đưa đũa ra, chưa kịp gấp thì cái đĩa lại bị quay đi...

Thịt bay mất rồi!

Kỷ Ngôn Tín hạ tầm mắt, lẳng lặng rút tay đặt trên mâm xoay* về, rồi cầm ly trà lên uống một hớp.

(*)Mâm xoay: là cái bàn ăn ở chính giữa có tấm kiếng, có thể xoay được. Bạn nào không hình dung được thì gg bàn ăn tròn mâm xoay là ra.

Sau khi cơm nước no nê, Kỷ Ngôn Tín đi tính tiền.

Thích Niên và Lưu Hạ ngồi ở ngoài cùng, Kỷ Ngôn Tín vừa đi, Thích Niên nhanh chóng theo sau. Lúc xuống bậc thang, nhìn cái gáy lộ ra dưới mái tóc ngắn gọn gàng của anh, Thích Niên yên lặng đổ tai.

Lưu Hạ nhìn Thích Niên ngại ngùng, lập tức: “...”

Thừa dịp không ai chú ý, Lưu Hạ kéo Thích Niên ra sau tấm bình phong. Sợ bị người khác nghe thấy, cô nằng nặc cố ý nói nhỏ: “Câu nói thật à?”

Thích Niên suy tư một chút, gật đầu: “Mình thích anh ấy.”

Lưu Hạ yên lặng đỡ trán.

Việc yêu từ cái nhìn đầu tiên rành rành ngay trước mặt, làm sao mà không tin được chứ...

Hiếm khi viện hóa sinh tụ tập đầy đủ như vậy, thấy thời gian còn sớm, mọi người bèn bàn nhau xem đi đâu chơi tiếp. Lúc này mà đi chơi thì không phải cafe bệt cũng là đi hát ktv, phần đông là nam sinh, gần như thẳng áp đảo đề nghị đi cafe bệt của hai nữ sinh duy nhất, vì vậy mọi người liền nhất trí là đi hát ktv.

Thích Niên cảm thấy không muốn đi nữa, cũng may cô không ở lại trong trường học, mà thuê phòng trọ cách trường không xa.

Đang nghĩ phải chào tạm biệt, Kỷ Ngôn Tín này giờ không tham gia thảo luận bỗng lên tiếng: “Các bạn tự chú ý an toàn đây, đừng ham chơi quá mức!”

Tất cả mọi người lập tức im lặng.

Thích Niên đang nghĩ có nên chào tạm biệt anh hay không, lén lút liếc nhìn sang, ai ngờ bị Kỷ Ngôn Tín bắt quả tang. Cô lập tức giả bộ như đang nhìn đèn đường, không chớp mắt.

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Lưu Hạ thật không đành lòng nhìn thẳng.

Kỷ Ngôn Tín vừa đi, Thích Niên cũng rục rịch muốn về. Lưu Hạ không thích thú gì với việc ca hát, nói đưa Thích Niên về để về luôn. Về đến nhà, Lưu Hạ đê nén cả đêm cuối cùng cũng lớn tiếng: “Thích Niên, cậu vừa ý ai cũng không nên vừa ý Phó giáo sư của tụi mình chứ, cậu có biết, bao nhiêu bức thư tình được đưa đến viện của tụi mình hằng ngày không?”

Thích Niên mở tủ lạnh tìm đồ uống, vừa nghe thế liền thì thầm: “Có thể thầy ấy vẫn độc thân mà.”

“Độc thân?” Lưu Hạ cười lạnh một tiếng, liếc cô: “Cậu không biết rằng thầy ấy lạnh lùng vô tình với mấy cô gái kia như thế nào đâu.”

Thích Niên đóng tủ lạnh lại, không để ý lắm, nói: “Đó là do các cô ấy không có nội tâm mạnh mẽ như mình, dù thầy ấy có lạnh lùng vô tình với mình thế nào, mình cũng chịu được, mà càng đánh càng hăng nữa kìa!”

Từ khi Lưu Hạ nói cho Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín kia rất có thể là giáo sư của cô ấy thì tâm hồn thiếu nữ của Thích Niên đã nhộn nhạo không ngừng. Hơn nửa đêm còn lôi kéo cô nàng cùng vạch ra “Kế hoạch hàng năm”, cố gắng đạt tới mục đích để Kỷ Ngôn Tín yêu từ cái nhìn đầu tiên một cách thần không biết quỷ không hay.

Điều này có thể ư?

Nhưng Lưu Hạ cũng không dă kích Thích Niên, cứ để cho cô thao thao bất tuyệt....

Quyết tâm muốn theo đuổi Kỷ Ngôn Tín thật rồi!

Lưu Hạ “Chặc” một tiếng, nhìn cô bằng loại ánh mắt “trẻ con khó dạy”, lúc sau mới nói: “Tối đây tối đây tới đây.”

Cô nàng ôm cổ Thích Niên, trở mình lấy điện thoại: “Cho cậu thứ tốt này.”

Thích Niên tối gần, thấy Lưu Hạ chọc chọc ngón tay thon dài trên màn hình điện thoại mấy cái, sau đó hình ảnh thời khóa biểu xuất hiện: “Mấy cái mình khoanh đều là tiết học của giáo sư Kỷ, ngoại trừ làm thí nghiệm trong phòng thí nghiệm thì mấy cái khác đều học ở trong phòng học, cậu có thể tới đó.”

Lưu Hạ thuận tay gửi thời khóa biểu vào mail của Thích Niên, rồi nhéo nhéo đôi má hồng hào của cô: “Đừng nói là mình không giúp cậu nha, những việc tiếp theo phải dựa hết vào cậu đó, nếu cậu có thể theo đuổi được giáo sư Kỷ, vậy mình phải gọi cậu một tiếng sư mẫu rồi.”

Thích Niên bị Lưu Hạ nhéo đến nổi kêu “oai oái”, đợi cô nàng buông tay, cô nhét ngay đồ uống vào tay Lưu Hạ, trợn mắt hung dữ: “Đợi đó, mình mếc Lý Việt cho coi!”

Lưu Hạ phụt cười: “Khoan khoan, gần đây mình giúp cậu nghe ngóng chuyện của giáo sư Kỷ, Lý Việt xử mình không ít đâu...”

Sự tò mò của Thích Niên lập tức bị khơi dậy: “Cậu ấy xử lí cậu như thế nào?”

Lưu Hạ đỏ mặt lên, cô nàng “Xớ” một tiếng: “Cậu để ý làm gì! Tự quan tâm bản thân trước đi, mình thấy tối nay giáo sư Kỷ còn không thèm nhìn cậu, hoàn toàn không biết cậu rồi.”

Thích Niên chắc là thiếu dây thần kinh, lại thích làm mặt nóng*.

(*) Mặt nóng dãn mỏng lạnh, ý chỉ đâm đầu nhiệt tình thì bị người ta thờ ơ, lạnh nhạt.

Thật sự chẳng thấy Thích Niên và đóa hoa cao lãnh giáo sư Kỷ kia hợp chút nào.

3. Chương 2

Thích Niên vừa ra một bộ truyện tranh, cho nên gần đây không định làm thêm nữa.

Lúc Lưu Hạ đề nghị đêm nay không say không về, Thích Niên suy nghĩ một chút rồi vui vẻ cầm túi tiền xuống lầu mua một bịch đây bia. Tửu lượng Lưu Hạ khá tốt, là một trong những người bạn ngàn chén không say của Thích Niên. Uống bia mà không có đồ nhắm, Lưu Hạ lại lôi kéo Thích Niên đến quán đồ nướng.

Lúc Lý Việt đến, Lưu Hạ đã ôm bình rượu bắt đầu nói nhảm.

Thích Niên bị giầy vò đến nổi cả người đầy mồ hôi, trông thấy cứu tinh đến thì cô vui suýt khóc: “Cuối cùng cậu cũng tới rồi!”

Lưu Hạ dựa vào người Thích Niên, gơ tay ôm lấy mặt cô rồi nhìn chăm chăm: “Lý Việt, cậu nhanh chóng nghĩ kế cho Thích Niên...”

Lý Việt phụt cười, nắm bả vai Lưu Hạ kéo cô nàng ra rồi trừng mắt nhìn Thích Niên: “Mình nghe Lưu Hạ nói, cậu vừa ý giáo sư Kỷ của chúng mình hả?”

Thích Niên: “...”

Lý Việt thấy mặt mày Thích Niên bối rối thì biết rằng nói vậy hơi sỗ sàng, bèn khụ một tiếng, vội vàng chuyển đề tài: “Tối nay Hạ Hạ gây nhiều phiền phức cho cậu rồi, để mình đưa cậu ấy về trước...”

Lời còn chưa nói hết, Lưu Hạ quay người vặn lỗ tai Lý Việt, hét to: “Không về, ai muốn về với cậu, đêm nay mình ngủ ở nhà Thích Gia của mình.”

Lý Việt bất đắc dĩ nhìn cô nàng một cái, dứt khoát giữ chặt hai tay lại để Lưu Hạ không quậy nữa, rồi nói nhanh: “Vốn có chuyện muốn nói với cậu, nhưng Hạ Hạ say như vậy rồi không tiện lắm, xế chiều ngày mai tụi mình có tiết thí nghiệm, cậu có rảnh thì tới nha.”

Thích Niên gật gật đầu, không quên điểm chính: “Tiết thí nghiệm...vậy Kỷ Ngôn Tín...?”

Lý Việt cười nhẹ: “Đương nhiên.”

Một câu “đương nhiên” của Lý Việt làm Thích Niên trần trọc cả đêm.

Buổi sáng cô dậy thật sớm, chuẩn bị đồ đạc.

Màu hồng nhạt làm bật lên màu da, nhưng nhìn có trẻ con quá không nhỉ?

Cũng không biết thầy ấy thích mẫu con gái nào...

Biết vậy thì hôm qua hỏi bóng gió rồi...

Thích Niên gỡ gỡ đầu, cầm một cái váy màu tím – cái này dường như lỗi thời rồi phải không?

Là kiểu dáng của năm trước.

Hơn nữa màu sắc có hơi đậm nhỉ?

Nếu thầy ấy thích tươi trẻ thì...

Thích Niên lắc đầu, không nên không nên, đổi cái khác.

Với tư cách là một người mắc chứng bệnh khó lựa chọn, việc chuẩn bị quần áo làm cô mệt muốn chết.

Thích Niên chọn cả buổi vẫn không thể quyết định bèn ném hết lên giường, dán số thứ tự, chụp hình rồi up lên mạng.

Xém chút nữa quên mất, cô có các fan!

Là người có weibo với 170 ngàn fans, Thích Niên vừa đăng lên thì đã có không ít hotgirl cho ý kiến. Đương nhiên, họ không đơn giản chỉ cho ý kiến...

Nhịn Không Được Cười Ra Tiếng: Thành thật khai báo đi Đại Đại, hôm nay đi hẹn hò à?

Kỳ Kỳ Đáng Yêu: Mọi người còn nhớ hôm trước Đại Đại nói cô ấy nhìn thấy nam thần của mình không! Nhớ thì like đi like đi để tôi lên top!

Bánh Bao Thịt Lợn Xông Khói: Cầu hình HD của nam thần!

Cá Viên Băm: Cầu hình HD của nam thần + CMND!

Cuối Cùng Tên Weibo Đã Có Thể Đặt Dài Hơn: Cách màn hình vẫn có thể gửi được tâm tình thiếu nữ của Đại Đại nha....

Thích Niên ôm con chuột xem chút đêm đầu vào bàn. Tâm tình thiếu nữ của cô rõ như vậy à?

Vừa hết cuối tuần, mưa đã bắt đầu tí tách rơi, không ít người hoặc là đi về hoặc là chuẩn bị đi học.

Thích Niên xoa xoa tay, nhìn hàng lá xanh qua màn mưa bụi, bỗng nhiên lại nhớ tới đại học J. Thích Niên thi đại học không tốt, phải học nguyện vọng 2 là đại học J, học đủ bốn năm thì cô thi tiếp vào đại học Z học nghiên cứu sinh. Đại học J ở hướng bắc, mùa hè thường ngắn mà trời thu thì dài dằng dặc. Vào lúc này, cây cỏ ở đó bắt đầu úa vàng, chỉ cần gió lớn thổi qua hoặc một cơn mưa nhỏ là lá cây rụng đầy đất.

Mà đại học Z vào lúc này, dường như mới chỉ vừa bước vào mùa thu.

Thích Niên nhìn điện thoại, đã mười phút trôi qua kể từ lúc cúp điện thoại của Lưu Hạ. Cô lúi vào trong hành lang để tránh gió, đứng lâu hơi mỏi, vì thế cô ngồi hẳn lên bậc cầu thang.

Vì gặp được nam thần...gian khổ có là chi?

Cô nhỏ giọng tự thôi miên mình, chỉ trong vài phút, thậm chí trong đầu cô đã nghĩ ra nên vẽ cái gì trong bộ truyện tranh tiếp theo...

Đang lúc nhớ lại lần đầu gặp mặt Kỷ Ngôn Tín, bên tai bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp nhàn nhạt.

Hơi quen tai.

Thích Niên ngẩng đầu nhìn.

Một người đàn ông trẻ tuổi đang đến gần. Mưa lớn làm bọt nước văng tung tóe trên cây dù, anh cúi đầu, một tay cầm điện thoại giờ lên nghe. Lúc đi trong hành lang, anh lơ đãng đưa mắt nhìn.

Thích Niên giống như bị anh nhấn nút pause, ngồi trên bậc thang ngu ngu ngơ ngơ nhìn anh.

...

Kỷ Ngôn Tín chỉ nhìn thoáng qua rồi hơi buông lỏng cán dù. Nghiêng cây dù ướt sũng, anh nắm chặt cán dù khép mạnh nó lại.

Bọt nước lăn tăn rơi xuống bên chân, anh “Ừ” nhẹ một tiếng, trong hành lang yên tĩnh, âm thanh của anh khàn khàn nhưng lại mang theo chút lạnh lùng: “Trước tiên cứ như vậy đi, tôi còn có việc, cúp máy đây.”

Lúc này Thích Niên mới vội vàng đứng lên, đầu lười như nghen lại, nói chuyện cũng lắp bắp: “Giáo...Giáo sư Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô một cái, hơi gật đầu xem như đáp lại.

Thích Niên liếm liếm khóe môi, nhìn ngón tay của anh bị ướt khi gấp dù thì đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội vàng móc khăn tay ra: “Thầy Kỷ, lau tay đi.” Cô đưa cái khăn với vẻ mặt thành khẩn.

Kỷ Ngôn Tín nhìn theo ánh mắt của cô tới tay mình rồi hơi vung lên, hất mấy giọt nước xuống. Anh ngẩng đầu, dường như bây giờ mới thật sự chú ý đến cô, nghiêm túc nhìn cô vài giây, anh nói với giọng điệu nhàn nhạt: “Không cần, cảm ơn.”

Dứt lời, anh nhắc chân rời đi, một bước hai bậc thang rồi đi ngang qua Thích Niên.

“Áy...” Thích Niên vội vàng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào, bóng lưng cao ráo của anh bị ánh sáng chiếu lên, trải dài trên mặt đất rồi nhanh chóng biến mất ở góc rẽ.

Cô nhìn cái khăn trong tay, chán nản, thấy vọng muốn vô đầu —— không biết thật hay là giả vờ không biết vậy...

Lúc Lưu Hạ thở hồng hộc chạy xuống, Thích Niên vẫn đang ngẩn người nhìn chằm chằm cái khăn trong tay. Bị Lưu Hạ vỗ mạnh vào vai từ phía sau, cô mới phục hồi tinh thần.

“Còn chờ gì nữa?” Lưu Hạ ôm cô, cười tủm tỉm: “Xin lỗi nha, lúc nãy mải ghi chép số liệu quan trọng nên quên mất.”

Thích Niên lắc đầu, ỉu xiu: “Không sao...”

“Nói cho cậu biết một tin tốt.” Lưu Hạ cúi đầu, thần thần bí bí nói nhỏ: “Lúc mình chạy ra đón cậu, vừa hay gặp thầy Kỷ đang đi tới... Hai người có gặp nhau không?”

Lúc này Thích Niên mới có phản ứng: “Có gặp, mình đưa khăn tay cho thầy ấy nhưng bị từ chối rồi.” Giọng điệu bi phẫn kia khiến Lưu Hạ sững sờ, xém chút cười ra tiếng: “Mới bị từ chối nhận khăn tay mà đã cảm thấy tủi thân rồi hả? Cả đồng nữ sinh tặng chocolate nữa kìa...Nếu bây giờ cậu bỏ cuộc thì vẫn còn kịp, mình đưa cậu về.”

Thích Niên dừng chân, lắc đầu nói một cách kiên quyết: “Không đâu.”

Lưu Hạ “Chậc” một tiếng, nhướn mi: “Nhưng mà cậu có chuyện gì gặt mình phải không? Theo lý thuyết, thầy Kỷ đã đồng ý cho cậu số điện thoại ở dưới bãi đỗ xe, sao bây giờ lại không nhớ ra cậu chứ?”

Không nhắc đến thì thôi, Lưu Hạ vừa nhắc...Thích Niên chỉ muốn đập đầu vào tường.

Vừa rồi ngậy người, đúng lúc để cho cô nhớ lại một chi tiết đã bị mình bỏ sót. Ngày đó, Thất Bảo túi của cô không nhỏ, sau khi nó ăn luôn thức ăn cho chó —— Kỷ Ngôn Tín xin lỗi và muốn bồi thường.

Thích Niên...khi đó trả lời thế nào?

À, nói là —— “Tôi không cần bồi thường, anh có thể cho tôi phương thức liên lạc được không? Cái có thể liên lạc trực tiếp với anh ấy.”

Nếu như không nhầm, cô nhớ lúc ấy đã nghe thấy một tiếng...cười trào phúng nhẹ? Cho nên...Kỷ Ngôn Tín đã sớm xem cô là “kẻ háo sắc*” ư?

(*)Nguyên văn là “đăng đồ lãng tử”.

4. Chương 3

Lưu Hạ lại cười một tràng dài.

Mấy chữ “kẻ háo sắc” không biết chọc trúng chỗ nào của Lưu Hạ, mà cô nàng cười mãi không ngừng. Quen nhau lâu như vậy cho nên Lưu Hạ biết rõ, Thích Niên làm việc đôi lúc không đáng tin cậy lắm, dẫn đến những hiểu lầm, phiền toái này nọ...là chuyện bình thường. Nhưng tính tình này lại đụng phải người lạnh lùng như giáo sư Kỷ. Trong đầu Lưu Hạ hiện ra một loạt hình ảnh khiến cô nàng cười liên hồi, leo mấy bậc

thang ngắn ngủi mà Lưu Hạ nói đi nói lại nhiều lần: “A Niên, mình cảm thấy, hồ mới của cậu có thể lấy nguyên mẫu từ cậu vẽ cũng được đó...”

Loại hành vi cười nhạo trắng trợn này, Thích Niên đã quen rồi nên hoàn toàn không thèm để ý.

Đây là lần đầu tiên Thích Niên đến phòng thí nghiệm của viện hóa sinh.

“Đây là khu sinh hoạt của phòng thí nghiệm.” Lưu Hạ kéo ghế qua, cái ghế xoay kêu “lộc lộc” rồi dừng trước mặt Thích Niên: “Phòng thí nghiệm không giống những nơi khác, cậu ở đây chờ một lát để mình đến hỏi Lý Việt. Chỗ này là bàn của mình, cậu ngồi đây đi.”

Thích Niên chưa kịp nói gì đã bị ấn ngồi lên ghế, cô thấy Lưu Hạ lấy áo khoác trắng mặc vào, động tác thành thục nhanh gọn, không chút dư thừa. Cứ như lần đầu Thích Niên gặp Lưu Hạ vậy, mắt trợn ngược lên: “Lần đầu tiên mình thấy cậu giống tinh anh của xã hội đấy...”

Lưu Hạ không tức giận mà còn cười ra tiếng: “Mình là người thế nào chẳng lẽ cậu không biết hả?”

Thích Niên gật gật đầu, dời ánh mắt nhìn đến mặt bàn lộn xộn của cô nàng: “Mình biết mà...mặt người dạ thú.”

Lưu Hạ: “...”

Mặt bàn của Lưu Hạ...thật sự là loạn hết cả lên. Hai hộp bưu kiện đã xài bị chồng chất ở trong góc, máy tính gác trên máy tản nhiệt nằm ở một bên, ly nước, bài thi, tạp chí... gần như không gì là không có.

Thích Niên chống cằm, đặt chân xuống đất để giữ cho ghế khỏi chạy, một tay chống lên thành ghế rồi thở dài. Lần đầu tiên tới phòng thí nghiệm của viện hóa sinh, tâm trạng của cô cũng khá nặng nề.

Sau khi Lưu Hạ hỏi Lý Việt bèn dẫn Thích Niên tới khu thí nghiệm. Vừa đi, cô nàng vừa cẩn thận nhắc nhở những điều cần chú ý, nào là “không mang bao tay thì đừng chạm vào bất cứ vật gì”, “không được tựa vào bục thí nghiệm”, Thích Niên nghe xong liền cam đoan: “Mình nhất định sẽ đứng thật xa, không nhúc nhích như khúc gỗ luôn.”

Kết quả là vừa bước vào khu thí nghiệm...

Đã thấy Kỷ Ngôn Tín đang hướng dẫn học trò làm thí nghiệm.

Anh mặc áo khoác trắng, cúc áo được cài cẩn thận tỉ mỉ. Trên sống mũi đeo một cặp kính, hai tay chống lên bàn chăm chú xem số liệu.

“Giáo sư Kỷ.” Phía sau, một nam sinh có vóc dáng cao gầy đang cầm tài liệu đi tới chỗ anh.

Nghe thấy có người gọi mình, Kỷ Ngôn Tín quay lại nhìn, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lơ đãng quét đến chỗ Thích Niên đang đứng cách đó không xa, rồi bỗng nhiên ngừng lại trong chớp mắt. Tim Thích Niên lập tức đập lỡ một nhịp, hồi hộp nhìn anh.

Không biết...có bị đuổi ra ngoài không...

Kỷ Ngôn Tín chậm rãi đứng thẳng người, sắc mặt trầm xuống rồi hỏi nhỏ: “Là người nhà của ai?”

“Ở đây, không phận sự miễn vào.”

Ánh mắt của anh lạnh lùng, không chút cảm xúc, nhưng khi nhìn đến chỗ Thích Niên lại khiến mặt cô nóng bừng. Thích Niên dừng bước, đứng nguyên tại chỗ, không biết nên giải thích thế nào.

Nói là đến nhìn anh à?

Cho dù đây là lời thật lòng cũng không thể nói, nói xong thì nào cũng bị đá văng ra ngoài, hoàn toàn không cần nghi ngờ.

Trong khi cô đang cố gắng kiềm cố, còn chưa nghĩ ra thì Lưu Hạ đã xấu hổ giơ tay lên: “Thưa thầy, là em đưa đến.”

Kỷ Ngôn Tín liếc mắt sang nhìn cô nàng một cái. Ánh mắt lạnh thấu xương, còn thêm vài phần khiển trách.

Lưu Hạ run lên, không dám nói thêm câu nào nữa rồi cúi đầu giả chết.

“Đây là nơi làm thí nghiệm.” Một tay Kỷ Ngôn Tín chống lên mép bàn, một tay cầm lấy tài liệu mà nam sinh đưa, không thèm để ý, nói: “Nếu như là người quen, mời đến khu sinh hoạt, lần sau còn tùy tiện đưa người không liên quan đến khu thí nghiệm, tôi không ngại cho các bạn nhớ kĩ một chút đâu.” Hoàn toàn không khách khí, khiến cho cả phòng thí nghiệm lập tức lặng ngắt như tờ.

Lúc này, Thích Niên...vẫn còn tâm trạng dễ thương thức giọng nói của anh.

Thanh nhuận, trầm mặc. Thanh âm từ từ thấp đi, đến âm cuối cùng còn liếc nhẹ cô một cái, khiến cô cảm thấy như bị mèo cào. Không thấy đau, mà là tê tê.

Tiêu rồi tiêu rồi...

Thế mà cô không để ý chút nào về việc vừa bị anh hạ lệnh đuổi khách, thậm chí sao mình mặt dày mày dạn thế.

“Thưa thầy.” Lý Việt vội vàng giải thích: “Bạn học Thích chính là người mà hai ngày trước em đã nhắc với thầy đó, bạn ấy cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyên môn của chúng ta...”

Kỷ Ngôn Tín dời mắt khỏi sổ liệu, nhìn Lý Việt bên cạnh: “Hửm?”

Lý Việt chỉ chỉ Thích Niên: “Chính là bạn ấy.”

Thích Niên còn chưa hiểu, đang suy đoán xem người Lý Việt nói có phải là mình hay không thì Kỷ Ngôn Tín đã nhìn theo hướng Lý Việt chỉ, bình tĩnh đánh giá cô: “Các bạn đi ra ngoài chờ tôi.”

Trong khi chờ đợi Kỷ Ngôn Tín, Lý Việt đơn giản nói ra ý định cho cô tới ngày hôm nay.

Hai ngày trước, Thích Niên thuận miệng nhắc đến việc muốn về lại sinh hoạt mỗi ngày của viện hóa sinh thành truyện tranh. Nhưng phòng thí nghiệm là một nơi “quân sự quan trọng”, không được Kỷ Ngôn Tín cho phép thì cũng bất tiện. Đúng lúc mọi người cùng nhau bận rộn trang trí hội trường buổi tọa đàm, Lý Việt tiện đó nói với Kỷ Ngôn Tín.

Lý Việt thấy Kỷ Ngôn Tín khá là hứng thú với việc này.

Khi Kỷ Ngôn Tín đi ra, áo khoác trắng đã được cởi xuống vắt lên khuỷu tay.

Không biết có phải do hôm nay trời mưa hay không, mà Thích Niên cảm thấy trên người anh có một loại cảm giác mát lạnh như nước mưa.

“Thầy Kỷ.” Lý Việt đứng thẳng người.

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín tháo kính mắt xuống, nhìn về phía cậu: “Nói đi.”

Lý Việt trừng mắt nhìn: “Hạng mục công việc cụ thể em đã báo cáo rồi, thầy xem có được không ạ.”

Kỷ Ngôn Tín gấp cái kính lại, ngón tay thon dài lướt qua mặt kính, nhẹ giọng hỏi: “Cảm thấy hứng thú với viện hóa sinh?”

Anh chuyển hướng đột ngột đến Thích Niên, cô ngỡ ngàng một chút, sau đó mới trả lời: “Dạ, cảm thấy hứng thú!”

Kỷ Ngôn Tín giương mắt nhìn thẳng vào cô, tiếp tục hỏi: “Vậy bạn hiểu biết về viện hóa sinh bao nhiêu?”

Giọng điệu của anh cũng coi như ôn hòa, nhưng ánh mắt kia lại khiến Thích Niên bắt đầu chột dạ, giọng nói từ từ nhỏ đi: “Không nhiều lắm...một ít, một ít thôi.”

“Một ít.” Kỷ Ngôn Tín lặp lại một lần, trong giọng nói có thêm vài phần vui vẻ khó phát hiện, lạnh lạnh và cũng không có ý tốt: “Một ít là bao nhiêu?”

Lý Việt xoa xoa mồ hôi trên trán, Thích Niên đột nhiên bị biến thành một học trò không nghe giảng, đến khi thầy hỏi thì không trả lời được. Bết bát nhất chính là, người học trò không may này, ngay cả giả bộ tỏ vẻ cũng không biết làm.

“Đã như vậy...” Kỷ Ngôn Tín chậm rãi mở miệng.

“Em có nghiên cứu thời khóa biểu rồi ạ!” Thích Niên cắt ngang lời nói của anh, thấy anh hơi nhú mào thì rút cổ lại, hạ thấp âm thanh: “Chuyên ngành của em và viện hóa sinh không có gì xung đột, bắt đầu từ ngày mai em sẽ tới nghe giảng. Thầy Kỷ, thầy cho em một cơ hội được không...”

“Đến nghe giảng?” Kỷ Ngôn Tín bắt ngờ, nhìn cô một cái.

Thích Niên kiên định gật đầu, trong lòng cũng thoải mái hơn. Có thể danh chính ngôn thuận đi nghe giảng bài, còn sợ gì không có cơ hội!

Kỷ Ngôn Tín cất mắt kính, rồi treo áo khoác trắng nơi khủy tay lên giá treo đồ. Làm xong những việc này, anh lườm Thích Niên, chớp mắt một cái rồi quyết định: “Dường như tôi không có lý do gì để cự tuyệt.”

Tiết của anh lúc nào cũng chặt kín người, thậm chí có không ít sinh viên hoàn toàn không liên quan đến môn này tới học. Cô muốn tới nghe giảng bài, thật sự là không có lý do gì để cự tuyệt.

Thích Niên nhanh chóng cúi đầu, cô sợ sự vui mừng điên cuồng của mình sẽ bị lộ, bèn cắn môi rồi gật đầu mạnh: “Cảm ơn thầy.”

Lý Việt đứng xem toàn bộ quá trình, bất đắc dĩ mà cong cong khóe môi. Dường như cậu có thể đoán được, trong tương lai không xa, viện hóa sinh sẽ rối tung lên mất....

“Lý Việt.”

Lý Việt đang thất thần thì nghe thấy Kỷ Ngôn Tín kêu tên mình, cậu sửng sốt một lúc mới trả lời: “Dạ? Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín nhăn mào, nói: “Buổi tọa đàm ngày mai, em và Lưu Hạ sẽ vất vả đấy, nhớ tới sớm một chút.”

Lý Việt gật đầu, thấy Kỷ Ngôn Tín đi xa mới quay lại nói với Thích Niên: “Nghe thấy chưa? Mai đến sớm một chút.”

Thích Niên: “...”

5. Chương 4

Thích Niên đi xe đến viện hóa sinh từ sáng sớm.

Nhưng điều làm Thích Niên bất ngờ chính là, giảng viên lần này không phải là Kỷ Ngôn Tín, mà là một người bạn của anh.

Lưu Hạ không nhận được, nói thầm: “Thật ra mình cũng muốn nghe thầy Kỷ giảng bài hơn, nhưng từ khi mới bắt đầu mở buổi tọa đàm, mình biết ngay thầy ấy chỉ là người phụ trách...” Dừng một lát, cô nàng lại nhỏ giọng cung cấp tin tức: “Gần đây thầy Kỷ dạy hơi nhiều, cho nên cổ họng có chút vấn đề.”

Thích Niên đang mua đồ ăn sáng, vừa viết trọng điểm lên sổ tay vừa lấy tiền trong túi ra: “Vậy hôm nay thầy Kỷ sẽ đến hội trường chứ?”

Lưu Hạ “Ừ” một cái, nuốt một miếng xiu mại: “Thầy Kỷ dạy học rất nghiêm cẩn, ngày thường cũng vậy, cho nên thầy ấy để mình với Lý Việt đến sớm một chút, vì vậy thầy ấy cũng không đến muộn đâu, cậu...”

Lời còn chưa nói hết, điện thoại đã bị cúp.

Lưu Hạ trừng mắt nhìn điện thoại, nổi giận: “Dám cúp điện thoại của mình cơ đấy!”

Thích Niên chột dạ cúp điện thoại, yên lặng nhận lấy túi tiền bị rút từ tay Kỷ Ngôn Tín. Bị anh nhìn với ánh mắt dò xét, tay chân cô trở nên cứng ngắc bối rối: “Thầy...thầy Kỷ.”

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín chớp mắt, chuyển tầm mắt từ gương mặt bối rối của cô xuống cuốn sổ tay cô đang cầm. Chữ không lớn, anh chỉ thấy một hàng chữ ghi tên mình.

Nương theo ánh mắt của anh, Thích Niên lập tức luống cuống nhét sổ tay vào túi áo.

“Viết cái gì vậy?” Anh hỏi.

Thích Niên lắc đầu: “Không có gì ạ.” Sau đó, Thích Niên lập tức “thay đổi khẩu cung”: “Ghi chép! Ghi chép vài thứ thôi ạ.”

Kỷ Ngôn Tín không hỏi nữa, anh quay đi rồi mua hai cái bánh bao hấp.

Thích Niên đứng gần cửa sổ đợi súp bánh bao vẫn còn trong lồng hấp của mình, nhìn ông chủ nhanh nhẹn đưa hai cái bánh bao hấp cho anh: “Sao Thất Bảo lại không tới vậy.”

“Trời mưa cho nên không tiện lắm.” Kỷ Ngôn Tín nhận lấy, khoe môi hơi nhếch lên: “Thế nên tôi mua mang về.”

Ông chủ cười rộ lên: “Vậy cậu về nhanh đi, không Thất Bảo lại sốt ruột.”

Kỷ Ngôn Tín không trả lời, lúc cầm lấy cây dù định bước đi thì dường như nhớ ra sự hiện diện của cô, cho nên anh liếc nhẹ sang, gật đầu một cái rồi quay người đi mất.

Thích Niên vừa nghe thấy tên “Thất Bảo”, định bụng lấy cớ để nói chuyện với Kỷ Ngôn Tín, nhưng mà lúc nào anh cũng mang dáng vẻ “đứng lại gần”, làm cô muốn mở miệng nói chuyện cũng phải lấy hết dũng khí. Do dự mấy lần, mãi đến khi sau lưng truyền đến một tiếng gọi: “Súp bánh bao của cô được rồi đây.”

Tất cả dũng khí của Thích Niên đều bị đánh vỡ, cô quay lại nhận lấy súp bánh bao rồi vội vàng trở ra, khi đó hình bóng của Kỷ Ngôn Tín đã biến mất từ bao giờ. Thích Niên chán nản, thất vọng thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm súp bánh bao trong tay đến ngẩn ngơ.

Lúc Thích Niên đến hội trường, Lý Việt và Lưu Hạ đã ở đó.

Lưu Hạ đang chuẩn bị bảng thống kê, cho nên cũng không quan tâm đến việc bị Thích Niên cúp điện thoại trước đó, cô nằng nhết cây bút vào tay cô: “Chút nữa cậu giúp mình thống kê số người được không, mình phải đi giúp Lý Việt.”

Thích Niên chưa chuẩn bị gì đã bị ủy thác, cũng chưa kịp phản kháng là đã có người lục đục đi vào.

Thích Niên vừa ghi chép số người, vừa để ý xem Kỷ Ngôn Tín có đến hay không. Đến khi buổi tọa đàm bắt đầu, hội trường chật kín người, vẫn không thấy Kỷ Ngôn Tín đâu.

Nghiêm cẩn...Nghiêm cẩn cái gì chứ! Cô thì thầm một mình, đâm đâm cây bút xuống bản thống kê rồi vẽ linh tinh.

Lưu Hạ tới đưa nước cho Thích Niên, thấy bộ dạng bồn chồn của cô bèn đung đung tay cô: “Không phải là do mình tình báo sai nha, sao cứ ủ rũ hoài vậy?”

Thích Niên cầm chai nước khoáng rồi mở nắp ra uống một ngụm, nước còn chưa nuốt xuống đã ồm ồm nói: “Hồi sáng mình gặp thầy Kỷ rồi.”

Lúc này Lưu Hạ mới chợt nhớ ra vụ hồi sáng bị cúp điện thoại, liếc nhẹ cô một cái: “Cho nên mới cúp điện thoại của mình?”

Thích Niên gật đầu, thở dài một hơi: “Mình có cảm giác, cảm thấy...ấn tượng của thầy Kỷ đối với mình không được tốt lắm.”

Lưu Hạ thoáng nhớ lại cái từ mà Thích Niên dùng để chỉ bản thân — kẻ háo sắc. Đang muốn cười, nhưng thấy cô tỏ ra phiền muộn nên Lưu Hạ nhịn cười, an ủi: “Thầy Kỷ của chúng ta chưa bao giờ thương hương tiếc ngọc với con gái cả, cậu cũng đừng bận tâm làm gì.”

Thích Niên u oán nhìn cô nàng một cái, còn đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy xung quanh phát ra âm thanh vui mừng.

Cô quay lại nhìn.

Bên ngoài cánh cửa thủy tinh có một bóng dáng mờ mờ, vóc người cao gầy đưa lưng về phía phòng học, đang nhỏ giọng trò chuyện với một người và khom lưng một cách rất lễ phép.

Mọi người nhanh chóng phát hiện ra anh đã đến.

Cố gắng giảm nhẹ tiếng xì xào, nhưng sự hưng phấn và kích động không thể che nổi. Hội trường đang yên tĩnh, lập tức lại trở nên ồn ào như lúc mới bắt đầu buổi tọa đàm. Cuối cùng, ngay cả giảng viên cũng phải nghiêng đầu nhìn rồi đi ra ngoài.

Không biết anh vào từ khi nào, Kỷ Ngôn Tín tìm một nơi khuất trên bục giảng để ngồi. Mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, anh bắt mắt hơn bất cứ người nào ngồi trên ấy. Giống như không nghe thấy những tiếng kêu ngạc nhiên vì mình, thậm chí anh còn không thèm liếc mắt nhìn, chỉ yên tĩnh chăm chú xem bản thảo của mình. Không nói lời nào, cũng không lộ vẻ gì, thậm chí không làm ra nhiều hành động nào khác.

Bầu không khí vốn tĩnh lặng, nhưng từ sau khi anh đến thì sự yên lặng không tiếng động ấy, bắt đầu...trở nên ồn ào.

Lưu Hạ nở nụ cười đầy ẩn ý, huých huých cánh tay Thích Niên: “Thế nào, có cảm nhận thấy sự uy hiếp của 3000 tình địch không?”

Thích Niên cắn cắn đầu bút, ánh mắt lưu luyến nhìn lên bục giảng không nỡ dời: “Đâu chỉ 3000...”

Lưu Hạ lắc đầu, lát sau ôm lấy cô: “Ê, nước còn chưa đưa nè. Cậu giúp Lý Việt đưa cho giảng viên đi, người chủ trì nữa, mỗi người một chai.”

Hai mắt Thích Niên đột nhiên tỏa sáng, cô nhìn Lưu Hạ, trên mặt còn thiếu chưa hiện lên ba chữ “thần trợ giúp”...

Kỷ Ngôn Tín nhận ra có người đi đi lại lại trên bục giảng, vì thế nghiêng đầu nhìn. Thích Niên ôm mấy chai nước trước ngực đang lần lượt phân phát. Anh cụp mắt xuống, coi như chuyện không liên quan rồi tiếp tục xem bản thảo.

Lúc Thích Niên đưa nước cho Kỷ Ngôn Tín, anh chỉ “Ừ” một tiếng, hơi hất cằm ra hiệu cho cô để nước ở đó là được.

Được tới gần anh...hơn nữa lại tới gần anh trước mặt “3000 tình địch”, Thích Niên cảm thấy tai nóng lên một cách khó hiểu. Giọng nói của giảng viên dường như ngày càng xa vời, cô cúi đầu, đặt chai nước bên tay trái của anh. Lúc nghiêng người đi qua, ống tay áo không tránh khỏi sượt qua tay anh đặt trên bàn.

Kỷ Ngôn Tín rút tay lại, lật bản thảo sang tờ thứ hai, tay bên kia vẫn cầm bản thảo không buông.

Khi Thích Niên xuống dưới, cô mới phát hiện cả khuôn mặt của mình như bị phỏng. Len lén áp mu bàn tay lên mặt cho mát, không cần nghĩ cô cũng biết, chắc chắn là đỏ lên như ớt khi rồi.

Lưu Hạ thấy cô về tới chỗ thì nhướn mày trêu chọc: “Chẳng phải chỉ là đưa nước thôi à, cậu xấu hổ cái gì?”

Thích Niên trừng cô nòng: “Da mặt mình mỏng!”

“Gớm, cậu mà mỏng.” Lưu Hạ quay người, kéo cái ghế rồi ngồi xuống: “Lại đây lại đây lại đây, ngồi xuống nghe giảng.”

Thích Niên cũng ngồi xuống theo, nhưng mà giảng cái gì...cô hoàn toàn chẳng để ý. Điều duy nhất cô quan tâm, chính là khi nào anh mới uống nước — đúng, uống nước mà cô đưa. Cô nhìn chăm chăm đến nỗi nhúc nhích hết cả mắt, vậy mà cái chai nước đặt bên tay trái anh vẫn y nguyên không chút hư hao.

“Tiểu Kỷ.” Giáo sư già ngồi cạnh Kỷ Ngôn Tín quay qua hỏi: “Giảng viên đó là cậu mời đến à?”

“Cũng không phải là giảng viên chuyên nghiệp gì.” Kỷ Ngôn Tín nhìn sang chỗ ngồi của giảng viên: “Là bạn đại học của em ạ.”

“Khó trách.” Giáo sư à một tiếng, hỏi lại: “Sau khi kết thúc có thể tổ chức một bữa tiệc nhỏ, dẫn đến cho tôi gặp làm quen không.”

Giáo sư này của viện hóa sinh vừa gặp người tài là rất thích kết giao, quá nửa đời người mà tính tình vẫn không sửa được.

Kỷ Ngôn Tín hơi nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đồng ý: “Không thành vấn đề thưa thầy.”

Vị giáo sư già cười tủm tỉm rồi ngồi thẳng người.

Kỷ Ngôn Tín cũng ngồi ngay ngắn lại, lơ đãng cầm chai nước trên bàn lên, mở nắp uống một ngụm. So với vị ngọt của nước khoáng, Kỷ Ngôn Tín càng thích uống trà hơn. Nghe hương thơm của trà, cảm nhận vị thanh mát hoặc đắng chát của nó đều nâng cao tinh thần rất nhiều. Chỉ uống một ngụm, anh liền đóng nắp rồi để lại chỗ cũ.

Mà Thích Niên ở khoảng cách vài chục bước đang chống tay thì bị trượt một cái, làm cảm cô đập xuống bàn, đau đến nổi nhe răng ứa nước mắt.

Lưu Hạ bị cô làm cho hoảng sợ: “Cậu làm sao thế...”

“Uống rồi!” Thích Niên xoa cằm, cảm động đến xem khóc.

Lưu Hạ tỏ ra khó hiểu: “Cái gì mà uống rồi?”

“Thầy Kỷ uống nước của mình đưa rồi!”

Lưu Hạ: “...” Thần kinh!

6. Chương 5

Các khâu của buổi tọa đàm tương tác qua lại, hỗ trợ lẫn nhau, tên sao nội dung vậy, chính là —— đặt câu hỏi. Dự kiến khoảng 20 phút.

Buổi tọa đàm rất hài hòa và nghiêm túc, tuy không đến mức có nữ sinh công khai hỏi Kỷ Ngôn Tín về các vấn đề riêng tư, nhưng nhiều ít gì thì mũi dùi vẫn chỉ về anh và chờ anh trả lời.

Kỷ Ngôn Tín vẫn trả lời trước sau như một: “Hôm nay không phải là sân nhà của tôi, vấn đề này nên để giảng viên trả lời đi.”

Thích Niên nghe thế thì hiểu kì: “Ngày đầu tiên thầy Kỷ nhảy dù đến viện hóa sinh, có nữ sinh nào chọc ghẹo thầy ấy không?”

Lưu Hạ tỏ vẻ hoảng sợ đối với từ “trêu ghẹo” này: “Nào dám! Lúc đầu mình cũng có suy nghĩ đó, nhưng cậu không biết đâu, khi lên lớp, thầy Kỷ yên lặng chính nguyên cả lớp luôn...”

Thích Niên nghe cái hiểu cái không, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy Kỷ Ngôn Tín rất ư là lợi hại.

Dù sao thì cô cũng đã được chứng kiến cảnh anh ung dung xử lí Thất Bảo rồi... Chỉ cần một ánh mắt thôi, Thất Bảo vốn đang ngậm bịch thức ăn cho chó của cô, vui vẻ hừng hực chạy đi tìm anh tranh công lập tức cúi đầu và ngoan ngoãn nhả ra. Vừa tỏ vẻ đáng thương, vừa dùng móng vuốt đẩy đẩy bịch thức ăn đến trước mặt cô.

Ặc...so sánh vậy hình như không thích hợp lắm.

Buổi tọa đàm kết thúc, mọi người lục đục ra về.

Đúng vào giờ ăn trưa, dù viện hóa sinh có hơi vắng lặng nhưng lúc này lại vô cùng huyền ảo.

Kỷ Ngôn Tín giới thiệu Thiệu Túy cho giáo sư, nghe hai người khách sáo nói chuyện rồi quay đầu nhìn xéo sang kia.

Lý Việt, Lưu Hạ và Thích Niên đang dọn dẹp hội trường, chuyển bàn ghế.

Giáo sư già quay lại, nhìn men theo ánh mắt của anh rồi vỗ nhẹ bả vai Kỷ Ngôn Tín: “Trưa rồi, kêu sinh viên của cậu đi ăn cơm chung luôn, vất vả cho họ quá.”

“Vâng.”

...

Cho nên Thích Niên cứ đi ăn cơm cùng thầy Kỷ một cách mơ mơ hồ hồ như vậy.

Lưu Hạ cố ý để Lý Việt ngồi bên cạnh Thiệu Túy, chừa vị trí kế bên Kỷ Ngôn Tín cho Thích Niên. Thích Niên nhện tới trưa, sau khi đi WC về thì há hốc mồm.

Trắng...trắng trơn tạo cơ hội cho cô vậy à?

Đang do dự không biết có nên qua ngồi hay không, giáo sư già của viện hóa sinh đột nhiên hỏi: “Tiểu Kỷ, em này là sinh viên của cậu à?”

Kỷ Ngôn Tín cầm chiếc ly để cao lên hóp một ngụm nước dứa, nghe vậy thì liếc mắt nhìn sang. Ánh mắt anh thoáng dừng trên mặt Thích Niên rồi trả lời: “Không phải sinh viên của em ạ.”

Giáo sư già sờ sờ cằm, cười rộ lên một cách hứng thú: “Khó trách, tôi chưa gặp bao giờ.”

Tâm nguyện giả điên chỉ lo ăn của Thích Niên lập tức tan vỡ, trước mắt bao người, cô chỉ có thể bất chấp mà ngồi vào vị trí duy nhất này.

Đợi ly được rót nước dứa xong, Thích Niên đứng lên lần nữa, kính...nước dứa về phía vị giáo sư: “Giáo sư Thẩm, em là sinh viên của ngành văn học cổ đại, tên Thích Niên ạ.”

Giáo sư Thẩm “Ồ” một tiếng, hơi bất ngờ rồi cụng ly với Thích Niên: “Chuyên ngành văn học cổ đại à?”

Thích Niên ngượng ngùng gật đầu, một sinh viên chuyên ngành văn học cổ đại lại có thể ngồi chung bàn cơm với viện hóa sinh, cũng thật kì diệu...

Sợ Thích Niên xấu hổ, Lưu Hạ nhanh chóng cứu cánh: “Giáo sư Thẩm, Thích Niên là bạn của em. Bạn ấy có hứng thú với viện hóa sinh, cho nên mới tới tham quan đây ạ.”

Giáo sư Thẩm lập tức vui vẻ, ánh mắt dạo qua vành tai đỏ ửng của Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín lãnh đạm một vòng, hỏi: “Có tham quan ra được cái gì không?”

Mọi người đều hiểu đây là lời trêu đùa thôi, riêng Thích Niên lại nghiêm túc suy nghĩ: “Viện hóa sinh tốt hơn viện của em nhiều lắm...”

“Vừa tân trang lại cách đây không lâu.” Giáo sư Thẩm cười hai tiếng, bình luận một câu: “Tham quan chẳng kể lưỡng gì cả, phải tham quan trụ cột của viện chúng ta mới tính là tham quan nhé.” Dứt lời, ánh mắt ông nhìn về phía Kỷ Ngôn Tín đầy ám chỉ. Chỉ chớp mắt một cái lại vui tươi hơn hử dời đi, không có chút cảm giác tội ác nào sau khi trêu ghẹo tiểu bối.

Giáo sư Thẩm và ba của Kỷ Ngôn Tín khi xưa là đồng nghiệp, dù sau này vì nhiều nguyên nhân mà giáo sư Kỷ chuyển sang làm kinh doanh, nhưng giao tình của hai người vẫn chưa khi nào cắt đứt. Sau vài chục năm, mối giao tình đó ngày càng vững chắc hơn.

Từ nhỏ, Kỷ Ngôn Tín đã bị giáo sư Thẩm đùa giỡn không ít lần nên đã sớm thành thói quen. Nghe vậy, anh chỉ nhúu nhúu lông mày, không hề lên tiếng.

Thích Niên phản ứng chậm chạp, hoàn toàn không nghe ra ngụ ý của giáo sư Thẩm, còn thật thà đồng ý rồi mới ngồi xuống. Cô đang nghĩ, đợi lát nữa phải hỏi Lưu Hạ xem, “trụ cột của viện hóa sinh” là cái quỷ gì. Do đó, cô cũng không thấy, cánh tay đang mức canh của Kỷ Ngôn Tín thoáng khựng lại, mắt còn liếc nhẹ sang phía cô.

Chỉ có Lý Việt hiểu rõ tình hình ngồi một bên xem chút bị nội thương...

Khi Thích Niên ngồi ngay ngắn lại, giáo sư Thắm đã cùng Thiệu Túy nói về buổi tọa đàm hôm nay.

Đừng nói cô không nhúng mũi vào, ngay cả Lưu Hạ và Lý Việt cũng đều cúi đầu lo ăn cơm.

Sự chú ý tập trung vào một chuyện, người ngồi bên cạnh chính là người ấy, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt.

Anh rót thêm nửa ly nước dừa...

Anh gấp miếng thịt bò mà người phục vụ mới bưng lên không lâu, rồi chấm vào sốt tiêu đen cạnh đó...

Anh gấp cho giáo sư Thắm một ít rau, nhắc ông ấy không nên ăn quá nhiều thịt.

Thích Niên cắn hạt bắp, hạt bắp thơm giòn bị cắn nát trong miệng, nước bắp thơm nồng, vị ngọt tỏa ra bốn phía. Cô lặng lẽ nghiêng đầu nhìn anh, trong đầu đang cố gắng tìm chủ đề để có thể nói chuyện phiếm với anh ——

Đúng! Đúng rồi, Thất Bảo!

Thích Niên hắng giọng một cái, giảm âm thanh, hỏi: “Thầy Kỷ, buổi sáng hôm nay...”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì, quay sang nhìn cô.

Chỉ là ánh mắt thôi mà Thích Niên đã cảm thấy hơi hồi hộp rồi, hoàn toàn không dám đối mặt với anh. Cô cố gắng giả bộ bình tĩnh như không có chuyện gì, rũ mắt xuống, chăm chú nghiên cứu ly nước dừa: “Thầy thường xuyên mua bữa sáng ở chỗ đó à?”

“Đồ ăn bên ngoài thường không tốt!” Kỷ Ngôn Tín để đĩa xuống, dùng khăn ướt lau tay: “Bình thường tôi tự làm đồ ăn sáng.”

Anh sẵn lòng trả lời làm Thích Niên như ăn được một viên thuốc an thần, sự tự tin gia tăng không ít, không thận trọng như lúc nãy nữa: “Thất Bảo...rất thích ăn bánh bao hấp ạ?”

Nhắc đến Thất Bảo, vẻ mặt của Kỷ Ngôn Tín thả lỏng hơn, anh cong cong môi: “Nó rất thích.”

Nói xong, anh đẩy ghế ra rồi đứng lên, gạt đầu ra hiệu sau đó quay người đi ra ngoài.

Đáy lòng Thích Niên vừa bắt đầu nở rộ, bỗng “răng rắc” một phát, trở nên tiu nghỉu...

Còn, còn chưa nói quá ba câu mà...

Kỷ Ngôn Tín đi ra ngoài là để tính tiền. Sau khi quay lại, mọi người cũng đã ăn được kha khá.

Kỷ Ngôn Tín đưa giáo sư Thắm về, Thiệu Túy có người đến đón, Lý Việt và Lưu Hạ càng không cần phải nói, nhà hàng cách trường học rất gần, đi một đoạn là tới. Còn lại Thích Niên, buổi chiều phải về nhà một chuyến cho nên đứng đợi ở trạm xe bus cách nhà hàng không xa.

Giáo sư Thắm dùng khăn lau mắt kính, độ cận ngày càng tăng khiến ông vừa bỏ kính xuống là không nhìn rõ nữa.

Kỷ Ngôn Tín nhìn một hồi, thay ông cất khăn lau vào hộp kính: “Năm nay chú đã đi khám mắt chưa?”

“Vẫn chưa.” Giáo sư Thắm đeo kính lên: “Khám mắt hay không cũng chẳng sao, chú đã lớn tuổi vậy rồi, số độ cũng ổn định. Chỉ là thị lực ngày càng kém...” Vừa dứt lời, ông “Ấy” một tiếng, chỉ chỉ trạm xe bus không xa: “Đó có phải là Thích Niên không?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn theo hướng ngón tay ông chỉ, nhướn mày: “Chú vừa nói là thị lực ngày càng kém mà?”

Giáo sư Thắm cười rộ lên, vui vẻ cả buổi: “Đợi chút nữa qua đó hỏi thăm đi, nếu tiện đường thì đưa người ta về.”

Đèn xanh vừa tới, Kỷ Ngôn Tín không nói một lời mà thả phanh, chậm rãi đi sau chiếc xe phía trước. Từ nhỏ Kỷ Ngôn Tín đã ít nói, đối xử với ai cũng đều lãnh đạm cho nên giáo sư Thắm tập mãi thành thói quen. Đến trạm xe bus, giáo sư Thắm hạ cửa sổ xe xuống: “Bạn học Thích, em đi đâu vậy?”

Đột nhiên bị gọi tên, Thích Niên giật mình nhìn chiếc Audi màu đen trước mắt đang từ từ hạ cửa sổ, rồi vội vàng lại gần: “Giáo sư Thẩm.”

Giáo sư Thẩm đáp lời: “Em đi đâu thế, nếu tiện đường thì để thầy Kỷ chở em qua.”

Thích Niên do dự một hồi mới trả lời: “Em đến khu cư xá Nghi Mông, có hơi xa...”

“Tiện đường tiện đường, nhanh nhanh lên đây.”

Thích Niên chần chừ nhìn Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín nắm nắm tay lái, nói ngắn gọn: “Lên xe.”

...

Sau khi mơ mơ hồ hồ cùng ăn cơm, Thích Niên lại mơ mơ hồ hồ đi nhờ xe của Kỷ Ngôn Tín.

7. Chương 6

Trong xe mở điều hòa, vì đang mùa thu nên cũng không lạnh lắm.

Thích Niên ngồi ở ghế sau, phía xéo đối diện chính là bóng lưng của Kỷ Ngôn Tín. Cô len lén ngắm anh, cảm thấy vành tai mình lại nóng lên.

Tư thế lái xe của Kỷ Ngôn Tín rất thoải mái, một tay khoác lên cửa sổ xe, chỉ dùng một tay cầm lái. Không phải tư thế đúng, nhưng lại rất đẹp mắt.

Ánh mắt của Thích Niên rơi vào ống tay áo trắng thơm, nút áo, xuống chút nữa là bàn tay với khớp xương rõ ràng.

Trước kia, lúc mà Thích Niên còn chưa biết đến sự tồn tại của Kỷ Ngôn Tín, dường ngày ngày nào Lưu Hạ cũng nói: “Thích Niên, tay giáo sư của mình đẹp đến độ có thể làm dấu vân tay luôn, vậy mà thấy ấy lại trở thành giáo sư của viện hóa sinh đại học Z, đúng là phung phí của trời mà...”

“Thích Niên, cậu tưởng tượng đi, nhân vật nam chính của cậu có bàn tay thon dài mạnh mẽ, lại trắng nõn, lúc anh ta cầm ống nghiệm nhìn chăm chú...có phải là muốn phun máu không?”

Thật sự là...

Thích Niên sờ lên lỗ tai rồi cúi đầu xuống, cong cong khóe môi — sau này... Sau này cô cũng có thể tận mắt nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín mặc áo khoác trắng làm thí nghiệm.

Trong xe quá mức yên tĩnh.

Giáo sư Thẩm mới giữ im lặng một lát cũng không chịu nổi nữa. Ông quay đầu nhìn chằm chằm Kỷ Ngôn Tín, lại quay đầu nhìn Thích Niên ngồi im lặng phía sau, vẫn quyết định cùng Thích Niên nói chuyện giải sầu.

Giáo sư Thẩm hắng giọng một cái: “Tiểu Thích, em là người ở đâu?”

Thích Niên ngẩn ngơ, sau đó mới kịp phản ứng, “Tiểu Thích” mà giáo sư Thẩm gọi không phải ai khác, chính là cô.

“Em là người của thành phố Z, ngoại trừ học đại học thì trước giờ chưa từng đi khỏi đây ạ.”

Giáo sư Thẩm nhíu mắt lại, tò mò: “Vừa rồi nghe em nói, em là sinh viên năm nhất ngành văn học cổ đại hả?”

Thích Niên gật đầu: “Đạ đúng. Em thi đậu nghiên cứu sinh của đại học Z.”

“Trước đó học đại học ở đâu?”

“Đại học J của tỉnh J.” Thích Niên gãi gãi đầu, xấu hổ: “Nguyên vọng một của em vốn là đại học Z, ba em không nỡ để em đi nơi khác. Nhưng lúc học cấp ba...”

Thích Niên thoáng im lặng.

Xe đã đến cầu vượt.

Cô đột nhiên dừng lại khiến Kỷ Ngôn Tín nhìn về phía cô qua kính chiếu hậu.

Thích Niên vuốt vuốt cánh tay, mỗi lần nhớ đến trước kia, cô đều cảm thấy lạnh lạnh trong lòng.

Cô che đi sự uể oải và sa sút nơi đáy mắt, tiếp tục nói: “Học kì hai năm cấp ba, trong lúc mọi người đều cố gắng học tập, em lại say mê vẽ tranh, hơi bỏ bê chuyện học hành, cho nên chỉ có thể thi đậu đại học J.”

Kỷ Ngôn Tín dời tầm mắt, cánh tay khoác trên cửa sổ nắm lấy tay lái, còn tay phải tắt điều hòa.

“Có tiền đồ.” Giáo sư Thẩm “Ha ha” cười hai tiếng, an ủi: “Nghiên cứu sinh của đại học Z, cũng không tiếc nuôi nữa.”

Không biết Thích Niên nghĩ tới điều gì, gật đầu mạnh mẽ: “Dạ đúng, không tiếc nuôi!”

Sau khi xuống cầu, đi một khoảng nữa là tới nhà giáo sư Thẩm. Kỷ Ngôn Tín lái xe tiến vào khu cư xá và dừng ở dưới lầu.

Đưa giáo sư Thẩm về xong, Kỷ Ngôn Tín cũng không vội vã quay xe đi ngay mà nắm chặt tay lái, xoay lại nhìn cô: “Lên đây.”

Thích Niên “Hả” một tiếng, hơi nghi ngờ lỗ tai của mình.

Kỷ Ngôn Tín dừng vài giây mới lặp lại: “Ngồi lên phía trước, tôi không biết đường.”

Thích Niên: “...À.”

Thay đổi chỗ ngồi, Thích Niên càng thêm căng thẳng. Cô bối rối không biết nên để tay ở đầu gối, hay là thoải mái đặt trên đùi...

Ngay tại lần thứ năm vuốt mép váy, Kỷ Ngôn Tín luôn chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước đột nhiên liếc qua, thuận tay cầm điện thoại trên chỗ điều khiển, trượt màn hình mở khóa rồi đưa cho cô.

“Mở Bluetooth ra, kết nối.”

Thích Niên ngạc nhiên nhìn anh một cái, tay run run nhận điện thoại, rồi mở Bluetooth lên theo lời anh nói. Bluetooth màu xanh tìm thấy một tín hiệu. Cô nhấn vào kết nối, vài giây sau có âm thanh nhắc nhở vang lên, xe và Bluetooth kết nối thành công.

Đèn đỏ, Kỷ Ngôn Tín từ từ dừng lại, lần đầu tiên nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

Ở phía nam thành phố Z, trời vừa vào thu cho nên không khí cũng có sự biến đổi. Tuy nhiên không giống mùa hè, ngày trước oi bức thì ngày sau sẽ có một trận mưa rào đầy sấm chớp để giải nhiệt. Nhiều lúc, trời đang nắng lại đột nhiên sấm tối. Mây đen che lấp mặt trời, ánh nắng màu vàng đã bị một tầng mây dày che khuất.

Thích Niên nhìn ánh sáng biến hóa trên mặt Kỷ Ngôn Tín. Cặp mắt của anh dần trong suốt, sâu thẳm, giống như có một thứ gì đó đột ngột xông vào lòng cô.

Cô chuyển mắt, không cách nào đối mặt với anh.

Trong ngực như có một chú nai con đang nhảy loạn xạ, từng cái từng cái, lại khiến cho cô hơi bức bối.

“Chán thì có thể nghe nhạc.” Ngón tay anh gõ nhẹ trên vô-lăng, đèn đỏ phía trước cũng đang đếm ngược.

Thích Niên nhìn con số ngày càng nhỏ, “Dạ” một tiếng. Bàn tay nắm điện thoại vẫn cứng ngắc, tâm tư lại cuộn cuộn dâng trào vô bờ bến.

Thầy ấy sợ mình buồn chán...

Cho nên đưa di động cho cô, để cô nghe nhạc.

Thích Niên cắn cắn môi dưới, ngọt ngào đến nỗi tim muốn tan ra.

Lưu Hạ chăm chú nhìn đĩa nuôi cấy.

Điện thoại bỏ trong túi quần đã rung một lúc, nhưng vì quá chuyên tâm nên cô nàng bị dọa cho giật mình.

Là tin nhắn của Thích Niên, liên tiếp hai cái liền.

“Lưu Hạ, bây giờ chắc chắn cậu không thể tưởng tượng được mình đang ngồi trên xe của ai đâu...”

“Hiu hiu hiu, tâm hồn thiếu nữ bùng nổ rồi, sao đây sao đây sao đây. Che mặt vùi ngực.”

Liên hệ hai tin nhắn lại, thật ra cũng không khó đoán. Người có thể làm cho tâm hồn thiếu nữ ít ỏi của Thích Niên không giữ được bình tĩnh như vậy, trước mắt xem ra chỉ có một người —— giáo sư Kỷ.

Lưu Hạ tháo bao tay ra, nói với Lý Việt một tiếng rồi đi đến khu sinh hoạt, trả lời tin nhắn cho Thích Niên nhân tiện dò xét tình huống.

Thích Niên đã về nhà từ sớm, đang nằm trong lòng mẫu thân đại nhân ăn bánh cookie.

Mẹ Thích thấy trên điện thoại hiện ra tên Lưu Hạ, bèn nói với Thích: “Lâu rồi không thấy Lưu Hạ đến nhà mình, khi nào rảnh con rủ con bé và Lý Việt cùng đến chơi, mẹ làm một bữa ngon...cứ ăn đồ ngoài đường hoài, riết rồi nhìn như cọng giá.”

“Cọng giá thì có gì mà không tốt...” Thích Niên nhéo nhéo cái bụng nhỏ của mình, lại nhìn bánh cookie chỉ còn một nửa, xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng nhét hết vào miệng.

Nhắm mắt làm ngơ!

Mò mẫm trở về phòng, Thích Niên mới mở tin nhắn của Lưu Hạ ra.

Lưu Hạ: “Tình hình như thế nào???”

Thích Niên gửi icon che miệng cười: “Là như thế này...mình đang đợi xe bus, sau đó thầy Kỷ chở giáo sư Thẩm về, vừa tiện đường cho nên cho mình đi nhờ...Thầy Kỷ đưa mình đến cổng khu cư xá rồi về luôn.”

Lưu Hạ: “...”

Được rồi, so với một câu cũng chẳng thể nói trước kia, như vậy cũng là một bước đột phá không nhỏ. Nghĩ nghĩ, Lưu Hạ lại nhắc nhở: “Đừng ở nhà vui quá, quên mất việc chính nha. Sáng mai có tiết đó, thầy Kỷ không thích đến muộn đâu.”

Thích Niên vỗ đầu một cái, ôi...xém chút quên luôn chuyện này!

Cư xá Nghi Mông cách đại học Z hơi xa, ngồi xe bus thì cũng khoảng bốn mươi lăm phút đồng hồ, còn chưa kể thời gian chờ xe. Cho nên, ăn xong bữa tối ở nhà, Thích Niên cũng không kịp hưởng thụ đã phải vội vàng lên chuyến xe cuối cùng để trở lại trường học.

Tiện thể...đêm nay đăng một ít tranh lên weibo.

Thích Niên đặt tên rất tẻ, chỉ cần nhìn bút danh “Thất Tế” là biết. Cho nên, cô suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn bắt đầu đăng lên weibo tìm sự giúp đỡ của fans.

Các tên được đề cử cho truyện mới có “Truyện tranh cảm xúc tình yêu”, “Nhật ký theo đuổi nam thần”, “Câu chuyện tình yêu của Thất Tế”, cuối cùng vẫn là do Thích Niên tự quyết định – “Mỹ nhân nghi tu”.

Sao lại nghĩ ra tên này?

Gần đây Thích Niên xem sách, vừa hay lật đến một câu thế này —— “Mỹ yếu miếu hề nghi tu, bá ngô thừa hề quế châu*.”

Ừm, mỹ nhân là Kỷ Ngôn Tín... còn cô là người hán tử đuổi theo thuyền quế...

Hồ, được đào như thế.

Tiếp theo chính là, ngày ngày bổ sung.

Mỗi lần hoàn tất một truyện thì Thích Niên đều chỉ vẽ vài bức tranh lật vặt để nghỉ ngơi, ít khi nhanh chóng mở hồ mới. Dù sao, vẽ tranh bình thường cũng nhẹ nhàng hơn đào hồ mới nhiều. Cho nên, các fan và độc giả bị tập kích đột ngột, cả weibo như nổ tung.

Thích Niên đi nấu mì tôm xong, lúc quay lại thì QQ đã bị oanh tạc. Cô bưng cái tô rồi cắn sợi mì nóng hổi, cảm thấy ngực nóng bừng lên.

Sau đó, Thích Niên đăng một status bằng giọng điệu của một thanh niên văn nghệ, làm các độc giả lại thần thờ...

“Tôi không bị cái gì kích thích cả, chỉ là gặp được nam thần mà thôi.”

Tên truyện được tác giả lấy ra từ hai câu thơ trong bài “Tương quân” thuộc tập thơ “Cửu ca” của Khuất Nguyên. “Tương quân” là bài thứ tư. Trích đoạn đầu:

Quân bắt hành hề di do,

Kiến thủy lưu hề trung châu?

Mỹ yêu miểu hề nghi tu,

Bái ngô thừa hề quế chu.

Dịch thơ:

Dùng dằng chúa chẳng chịu đi,

Ai mời ở lại làm gì bãi trong?

Điểm trang càng đẹp lạ lùng,

Ta buông thuyền quế giữa dòng chơi với.

8. Chương 7

Đã có động lực tinh thần, sáng hôm sau Thích Niên bỏ dậy từ sớm.

Thời gian còn nhiều, cô ăn chút đồ ăn sáng, ngâm nga hát rồi tưới nước cho cây một lượt sau đó mới đi ra ngoài.

Lúc Lưu Hạ ngáp dài và tụ hợp với Thích Niên thì vẫn còn sớm chán.

Cô nàng híp mắt, nhìn bước chân nhẹ nhàng của Thích Niên phía trước rồi thì thầm: “Không phải gần sáng con nhỏ này mới ngủ à, sao tinh thần tốt dữ vậy?”

Khi đến phòng học đã có không ít người.

Có lẽ là đã quen với sức hấp dẫn của giáo sư Kỷ, cho nên mỗi ngày khi có thêm những gương mặt lạ hoặc tham gia tiết học, bọn họ cũng không ngạc nhiên, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách như chuyện không liên quan.

Lưu Hạ vẫy tay với Thích Niên, ngồi chính giữa hàng thứ ba. Cô nàng lấy balo trên vai xuống, đặt bên cạnh để giúp Lý Việt chiếm chỗ.

“Đến tiết của thầy Kỷ, dù là người có liên quan hay không, đã tới đây thì đa phần đều vì giáo sư Kỷ. Những người có lòng gây rối như cậu thì mình không nói nữa, còn có một vài thành phần đúng thật là đi để học, ví dụ như cái đám học sinh giỏi mất ăn mất ngủ vì học đằng sau kia kia.”

Cái gì gọi là có lòng gây rối chứ?

Thích Niên chỉ vào mũi mình: “Lòng gây rối của mình biểu hiện rõ ràng vậy hả?”

Lưu Hạ cười xùy một tiếng, đưa tay nâng cằm, vô cùng lả lướt: “Tiểu Thích Niên, ý đồ của cậu cũng sắp khắc hẳn lên mặt tới nơi rồi, cậu cứ nói xem?”

Thích Niên sờ sờ mặt, tỏ ra hoảng sợ.

“Đừng làm bộ, giả tạo quá đi.” Lưu Hạ không cười nữa, lấy sách trong balo ra. Bởi vì thức đêm làm luận văn, hôm nay cô nàng chẳng còn chút tinh thần nào: “Mấy cô gái khác luôn hâm mộ người của viện hóa sinh chúng mình, nhưng mọi người nào biết, mỗi ngày tụi mình đều bị giáo sư Kỷ tôi luyện, cả đám sắp suy nhược thành đờn leo tới nơi rồi.”

Dứt lời, thấy vẻ mặt của Thích Niên, cô nàng chẳng muốn thổ lộ gì nữa...

Quân mình đã bị quân địch đồng hóa, không còn tiếng nói chung.

Kỷ Ngôn Tín được yêu thích đến trình độ nào, thật sự phải thấy tận mắt mới biết được. Còn một lúc nữa mới đến giờ lên lớp mà cả phòng học đã đầy ắp người. Nếu tới trễ, chỉ sợ ngay cả góc tường để ngồi cũng không có.

Chuông vào học vừa reo, Kỷ Ngôn Tín đã bước vào phòng học. Tay anh cầm một quyển sách, ngón tay thon dài giữ gáy sách, bước lên bục giảng. Anh quét mắt nhìn cả phòng một lượt, giống như cũng không bắt ngờ khi lại có nhiều người đến học. Cũng chỉ có khi học trong phòng bình thường thế này, anh mới có thể để mặc nhiều người đến nghe giảng.

Không có điểm danh, trực tiếp đi vào chủ đề.

Thích Niên chống đầu nhìn anh ghi tên bài giảng, tò mò hỏi: “Thầy Kỷ vẫn không điểm danh hả?”

Thừa dịp Kỷ Ngôn Tín quay người viết bảng, Lưu Hạ lặng lẽ cắn mấy miếng bánh mì do Lý Việt mang đến. Đợi cực khổ nuốt xuống mới nhỏ giọng trả lời: “Ngoại trừ ngày đầu tiên đi học, sau khi điểm danh để biết mặt thì không điểm danh lần nào nữa.”

Quao quao quao, Thích Niên hâm mộ muốn khóc...

Giảng viên của cô tiết nào cũng điểm danh, đến trễ thì nhảy ếch lại chỗ ngồi. Mà tiết học của cô lúc nào cũng là tiết đầu tiên vào buổi sáng, cú đêm như Thích Niên không may mắn thoát khỏi tay giảng viên.

“Không điểm danh là vì thầy Kỷ nhớ rồi.” Lưu Hạ mài răng: “Chứ không cậu nghĩ tại sao tụi mình lại đi học?”

Thích Niên vẫn cảm thấy hâm mộ quá chừng...

Được nhớ kĩ cơ đấy!

Thích Niên vẫn cảm thấy Kỷ Ngôn Tín lạnh lùng như vậy, lúc lên lớp chắc cũng không lạnh không nhạt, tuân thủ quy định một cách nghiêm ngặt. Nhưng không ngờ, tiết của anh mặc dù liên quan đến rất nhiều kiến thức chuyên ngành, Thích Niên nghe vẫn hiểu chút ít.

Trên lớp học yên tĩnh chỉ có âm thanh thanh nhuận của anh, trầm thấp, đều đặn, mới đầu như lá trà chìm nổi trong nước sôi, càng về sau lại càng như nước trà, thanh thanh dịu êm. Do ảnh hưởng từ Kỷ Ngôn Tín, lớp học của anh luôn rất yên tĩnh, nữ sinh ngẩn ngơ sắc của anh nghe giọng nói từ tính của anh, nam sinh thì cố gắng nhớ điểm chính. Còn có một ngoại lệ, chính là như Thích Niên đây ——

Từ nhỏ, não trái của Thích Niên đã không phát triển, nhất là về khoa học tự nhiên, một khi liên quan đến tính toán, cô gần như bị đánh gục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyên ngành hóa sinh thì cần phải học các môn cơ bản như toán, lý, tin, còn phải học thêm hóa, vi sinh vật học, tế bào sinh vật học, v.v... rồi còn phải học các môn chuyên hơn, rồi vận dụng chúng với nhau, thật sự cô cảm thấy mình chẳng hiểu được bao nhiêu...

Cho nên, bình thường cô đều giả bộ chăm chỉ ghi ghi chép chép, nhưng thật ra cô chỉ đang vẽ tranh. Hoặc là vẽ lại những hình vẽ nguyên lý của anh, hoặc là tự vẽ nguệch ngoạc gì đó.

Lúc này, trong phòng học rất yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh hơi khàn khàn của anh, còn có tiếng ma sát “xoạt xoạt” giữa ngòi bút và trang giấy.

Thích Niên cầm bút tô màu, vẽ độ bóng cho tranh.

Dưới ngòi bút là một chàng trai trẻ tuổi đang đứng trên bục giảng, một tay cầm sách, tầm mắt hơi cúi, cặp mắt vừa sâu sắc vừa lạnh lạnh, không thấy đáy. Dưới sống mũi cao thẳng, đôi môi được phác họa có chút kiên nghị, nhợt nhạt.

Thích Niên nhìn chằm chằm bức tranh, nhú lông mày suy tư cả buổi. Cô cảm giác, có gì đó kì kì, nghĩ vậy cô liếc mắt nhìn, vừa ngẩng lên đã bắt gặp ánh mắt của anh. Nghe giảng mấy tiết rồi nên Thích Niên cũng biết hàm ý trong từng ánh mắt của anh. Cái nhìn này làm tim gan Thích Niên đập “thình thịch”, giống như bị rơi xuống nước, càng ngày càng chìm.... Đến khi anh nhìn qua chỗ khác, cô mới vuốt ngực thở hắt ra.

Được như vậy, có thể khiến cho ừ dột của vài ngày nay bay đi mất.

Nhưng trên thực tế, không hề có.

Ngoại trừ ngày đó sau ăn cơm xong, Kỷ Ngôn Tín thuận tiện đưa cô về nhà thì giữa Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín...không hề có bất cứ sự giao lưu nào nữa. Lưu Hạ nói rằng gần đây anh hơi bận, mỗi lần dạy xong là ra khỏi phòng học ngay. Nói cho cùng, Thích Niên cũng không phải là sinh viên của anh, không thể nào có nhiều lí do để đi tìm anh hỏi bài giống như Lưu Hạ...thậm chí cô còn chẳng biết hỏi gì.

Thu hoạch duy nhất, có lẽ là có thể vẽ hình dáng của anh lúc lên lớp.

Nói cách khác, weibo của Thất Tế có thể đăng hình mới rồi, mấy ngày nay toàn là hình nữ chính ngồi chống cằm ngây ngốc nhìn nam chính thôi.

Cô cúi đầu và hơi nhếch môi, ngón tay cầm bút hơi dè xuống, buồn buồn bực bực mà vẽ bóng, đầu bút bị dè đến nỗi tờ giấy bị ướt mực, nhìn như sắp rách đến nơi.

Mà lúc này ——

Trong tầm mắt, đột nhiên xuất hiện một cánh tay, rút cuốn vở của cô.

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên trang giấy khoảng ba giây. Đương nhiên anh nhận ra, người Thích Niên vẽ...chính là anh.

Thích Niên thấy ánh mắt anh dần dần trầm xuống thì chợt rung mình, còn chưa kịp run rẩy, Kỷ Ngôn Tín đã thu cuốn vở. Ngón tay thon dài hơi cong, gõ nhẹ lên mặt bàn của cô một cái cảnh cáo.

Vậy mà không nói gì, chỉ tịch thu cuốn vở của cô thôi hả?

Thích Niên nhìn anh xoay người đi lên bục giảng, nhìn bóng lưng cao ráo ấy. Nhớ lại sắc mặt hơi thay đổi của anh lúc nãy, cô đỏ mặt.

Lưu Hạ quay sang nhìn cô đầy thắc mắc, dò hỏi bằng ánh mắt: “Chuyện gì vậy?”

Thích Niên chưa kịp trả lời, Kỷ Ngôn Tín vừa trở lại bục giảng đã lên tiếng: “Thích Niên, sau khi tan học, theo tôi đến văn phòng.”

... Với tư cách là sinh viên ngành khác đầu tiên được Kỷ Ngôn Tín yêu cầu đến văn phòng, Thích Niên bị vạ người nhìn chằm chằm, sau đó tự luộc chín bản thân.

Chiều thứ sáu, giờ tan học.

Thành phố Z vào thu, thời gian như ngắn hơn. Thường thường khi vừa qua năm giờ, sắc trời đã dần trở nên tối mờ.

Lúc này trên giảng đường có mấy sinh viên hỏi bài, Kỷ Ngôn Tín đứng lại hướng dẫn cho nên hơi trễ. Năm giờ hơn, tuy trời còn chưa tối hẳn nhưng cũng đã mờมืด, ánh hoàng hôn nơi chân trời xa xa, oanh oanh mà đến.

Giáo sư Thẩm vừa mới đóng cửa chuẩn bị về nhà, đi trên hành lang chưa được mấy bước thì đã thấy Kỷ Ngôn Tín ở bậc cầu thang. Đằng sau anh còn có một cô gái trông rất quen, cô cúi đầu xuống, mặt ủ mày chau, dáng vẻ điển hình cho việc đã làm sai chuyện và bị thầy giáo mời đi uống trà.

Kỷ Ngôn Tín cũng nhìn thấy ông, anh đi nhanh lên trước rồi dừng lại, lễ phép gật đầu: “Giáo sư Thẩm.”

Thích Niên theo đuôi cũng dừng lại và ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt dí dỏm của giáo sư Thẩm, độ nóng trên mặt vừa nguội bớt nay lại muốn tăng lên.

“Giáo sư Thẩm.”

Giọng nói rất nhỏ.

Trí nhớ của giáo sư Thẩm không tốt lắm, nhất thời không nhớ ra được Thích Niên là ai, chỉ cảm thấy hơi quen mắt, và lại...quen mắt đến nỗi làm ông cảm thấy nhất định phải nhớ ra: “Có phải là...Thích Niên lần trước đi ăn cơm chung không?”

Nhớ được cái tên, tất cả kí ức cũng lập tức trào về.

Giáo sư Thẩm cười hai tiếng theo thói quen, trêu ghẹo: “Sao thế này? Không phải em là sinh viên chuyên ngành văn học cổ đại à, sao lại chạy tới đây?”

Về mặt Kỷ Ngôn Tín không hề thay đổi, trả lời: “Chẳng lẽ chuyện gì cũng cần báo cáo với thầy à?”

Giáo sư Thẩm lập tức trừng mắt nhìn: “Hừ, thằng nhóc này...”

Chưa nói xong đã phát hiện đối phương không thềm để ý đến mình. Giáo sư Thẩm hừ một cái, thở phì phì nói: “Trời sắp tối rồi, đừng giữ sinh viên lại quá lâu.”

Kỷ Ngôn Tín đáp “Vâng”, chờ giáo sư Thẩm đi rồi mới quay đầu lại nhìn Thích Niên: “Hôm nay phải về nhà?”

Hoàng hôn phản chiếu nơi đáy mắt anh, màu sắc tuyệt đẹp ấy làm dịu đi cái sự lạnh lùng trong trẻo vốn có của anh, khiến anh như ôn hòa hơn...nhưng cũng chỉ có một chút thôi.

Thích Niên gật đầu: “Dạ... Đêm nay phải về nhà ăn cơm.”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì, đi vào văn phòng.

Thích Niên theo sát bước vào.

Máy vi tính trên bàn còn chưa tắt, ánh sáng trắng trên màn hình phản chiếu xuống mặt bàn, trở thành ánh sáng duy nhất trong căn phòng.

Nhưng anh cũng không muốn bật đèn, ngồi sau cái bàn rồi chỉ chỉ một cái ghế: “Ngồi đi.”

Giọng nói đó khàn khàn sau tiết học.

“Bây giờ có bao nhiêu hiểu biết đối với viện hóa sinh?”

Thích Niên vừa ngồi xuống thì anh đã ném ra vấn đề này, cô lo lắng nhìn anh: “Cơ bản, nguyên lý, lý luận có hiểu một chút.”

Khuỷu tay Kỷ Ngôn Tín gác lên thành ghế, ngón tay xoa nhẹ mi tâm hai cái, lại hỏi: “Vậy em biết khó mà lui, hoặc đã thấy đủ rồi chứ?”

Đột nhiên nói đến chuyện này khiến Thích Niên hơi sững sốt, sau đó mới kịp phản ứng, anh nói —— chuyện cô vẽ hình anh ở trên lớp.

“Hay là...”

“Hứng thú của em đối với tôi, lại càng nhiều hơn một chút.”

9. Chương 8

Thích Niên hoảng sợ.

Dường như chỉ trong nháy mắt, ánh mắt cô dán lên người anh.

Chìm trong hoàng hôn, đôi mắt xinh đẹp kia càng đen láy sáng ngời, mang thêm vài phần dò xét, vài phần tìm tòi, yên tĩnh nhìn cô. Tất cả đều làm Thích Niên không thể chống đỡ nổi cảm xúc, không có một chút thiện ý nào.

Kỷ Ngôn Tín và người ta khác nhau ở chỗ, trong bóng tối, đôi mắt của anh lại càng sáng tỏ. Đó là kiểu ánh sáng có thể thối lên đám lửa trong rừng rậm, chỉ hơi ngược lên đã có thể thấp sáng ngọn đèn nhỏ trong đáy lòng bạn.

Thích Niên bối rối cúi đầu, hai tay vô thức nắm lấy chân váy ở đầu gối: “Em...”

Sự yêu thích của em đối với thầy...đúng thật là lớn hơn nhiều.

Nhưng trong tình huống này, nếu nói ra những lời như thế thì thật sự không ổn. Thích Niên lắc đầu, bỗng muốn khóc. Dù cúi đầu, cô vẫn cảm giác được tầm mắt của anh chưa từng dời khỏi.

Thời gian dài im lặng làm Kỷ Ngôn Tín mất dần kiên nhẫn: “Hửm?”

Thích Niên lại lắc đầu: “Em...em không biết ý, ý thầy là gì.”

Dường như Kỷ Ngôn Tín cười khê một cái, lạnh nhạt nói: “Năng lực lí giải của nghiên cứu sinh ngành văn học cổ đại chỉ có thể thôi à?”

Gió lùa vào từ cửa sổ khiến cô cảm thấy lạnh cổ. Cô ngẩng đầu, nhìn anh rất lâu mới nổi lên dũng khí, hùng hồn nói: “Em từ chối trả lời.”

Từ khi bắt đầu đề tài này đã có chút kì lạ rồi...

Cô trả lời như thế cũng không làm Kỷ Ngôn Tín cảm thấy quá bất ngờ. Anh nhìn vào mắt cô, tiện tay tắt máy tính. Màn hình bỗng sáng lên rồi lại chợt tắt. Tất cả nguồn sáng của căn phòng đều đến từ ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Trong sự yên tĩnh ngắn ngủi ấy, anh đứng dậy đi rót nước.

Có lẽ do không tìm được tách trà nên anh ngồi xổm xuống, lấy một cái ly giấy phía dưới máy lọc nước, chợt nhớ tới gì đó rồi quay lại nhìn cô: “Muốn uống nước không?”

Thích Niên lắc đầu. Uống không nổi, bị dọa n-o rồi.

Máy lọc nước vang lên tiếng “Ừng ục ừng ục”, anh nói: “Tốt nhất là không.”

Thích Niên ngừng xoắn ngón tay, ngẩng đầu nhìn anh. Kỷ Ngôn Tín cầm ly giấy hộp một ngụm rồi nhìn cô, uống nước thầm giọng nên âm thanh đã trong hơn nhiều: “Nếu không phải như tôi đã nghĩ, vậy tôi sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức, hiểu không?”

Thích Niên giả ngu.

Trong lòng lại chợt dạ, rõ ràng yêu thích một người là chuyện tốt, nhưng vì sao đến lượt cô lại trở thành có tật giật mình...

Hình như cũng không thể trách cô được? Suy cho cùng, nơi nói chuyện chẳng phải ở đâu khác, mà là văn phòng của Kỷ Ngôn Tín...

Là người thì đều có áp lực chứ? Huống chi Thích Niên còn là kẻ có lòng gay rói. Nhất là khi...anh còn không khách khí nói rằng đây là một chuyện mang đến phiền phức.

Cầm ly giấy, Kỷ Ngôn Tín ngồi lại vào ghế.

Nhìn cô gái cúi đầu có vẻ như bị đả kích, cuối cùng chút lương tâm của anh cũng trỗi dậy... Lời anh nói hơi khó nghe quá ư? Trầm ngâm một lát, Kỷ Ngôn Tín thu hồi tầm mắt rồi ném ly giấy vào thùng rác. Anh nhìn sắc trời rồi kéo ngăn bàn ra tìm chìa khóa xe, chìa khóa vừa trượt trên đầu ngón tay đã bị nắm vào lòng bàn tay: “Tiện đường, tôi đưa em về.”

Ài...

Lên xe, Thích Niên ngoan ngoãn cài dây an toàn. Rất biết điều, không hề phát ra một tiếng động nào.

Xe chạy thẳng ra cổng trường, nhanh chóng hòa vào làn đường lớn.

Gặp mấy cột đèn đỏ liên tiếp, anh dừng lại, mắt vẫn còn đang nhìn cột đèn cách đó không xa thì nghe thấy cô nhỏ nhẹ hỏi: “Thầy Kỷ, gần đây thầy...có kế hoạch quen bạn gái không?”

Hỏi xong, Thích Niên lại hối hận muốn cắn lưỡi.... Bây giờ mà hỏi vấn đề này, thích hợp không! Thích hợp không! Thích hợp không!

Kỷ Ngôn Tín cầm tay lái, liếc qua nhìn cô một cái rồi nhú mào: “Tôi từ chối trả lời.”

Thích Niên: “...” Vậy mà học cô nói chuyện cơ đấy! Cô phòng má nhăn mũi, rụt cả người ra sau ghế, biểu thị không vui.

Bất ngờ là Kỷ Ngôn Tín có hơi buồn cười. Anh nghiêng người, mở radio lên. Đài phát thanh đang phát truyện cười, anh không nhận được, cũng nhếch nhếch khóe môi.

Sau hôm thứ sáu bị đả kích, thứ bảy của Thích Niên trôi qua một cách nhàm chán.

Mẹ Thích làm đồ ăn sáng, không muốn ăn. Bạn thân gọi điện thoại tới rủ cô đi dạo phố, Thích Niên cũng không muốn đi.

Với tư cách là quân sư và nội ứng, Lưu Hạ tỏ ra rất quan tâm, coi trọng việc này. Cô nàng cười nhạo hết nửa tiếng, sau đó mới nghiêm chỉnh lại: “Thích Niên à...phải giữ vững tinh thần nha, cũng đâu phải là bị từ chối trực tiếp, có gì mà buồn. Cậu buồn sớm quá rồi đó.”

Thích Niên cầm con lạt đà bằng bông che lỗ tai, uể oải nói: “Đó cũng là cự tuyệt mà... Mình không sa sút tinh thần thì làm sao thể hiện được tình cảm sâu sắc của mình.”

Lưu Hạ: “...” Lại không phản bác được.

Cà kê cả buổi, lúc này Lưu Hạ mới “Ài” một tiếng, quăng ra một tin tức đã tìm hiểu kỹ: “Xế chiều ngày mai, tại nhà trưng bày mỹ thuật Sầm Hạ ở trung tâm thành phố có một buổi triển lãm tranh, có muốn đi với mình không?”

Thích Niên lắc đầu: “Không đi, ở nhà chữa thương.”

Lưu Hạ “À” một tiếng: “Mình còn chưa nói hết đâu...giáo sư Kỷ cũng đi, cậu có đi không?”

“Mình đi!”

Mẹ Thích đi ngang qua gõ gõ cửa phòng Thích Niên, phê bình: “Thích Niên, không được nói chuyện một cách thô lỗ.”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười hả hê, Thích Niên ngoan ngoãn nhận lỗi: “... Dạ, con biết rồi.”

Cúp điện thoại, Lưu Hạ cầm lấy miếng táo Lý Việt đã gọt, nhìn kỹ năng gọt táo ngày càng xuất sắc của Lý Việt, cô nàng âm thầm thở dài một hơi. Lát nữa Lý Việt còn phải đi xem thí nghiệm, vừa rửa tay vừa quay đầu nhìn cô nàng: “Sao thế?”

Lưu Hạ cắn một miếng táo, thịt táo giòn ngọt, cô nàng nhai nhai nhưng chẳng cảm thấy ngon miệng: “Em lo cho Thích Niên, anh ăn táo đi.”

Lý Việt nhìn Lưu Hạ với ánh mắt khó hiểu, cầm miếng táo của cô nàng rồi hỏi: “Chẳng phải có chúng ta làm nội ứng cho cậu ấy hay sao, Thích Niên vẫn là người đầu tiên vào được bên trong viện hóa sinh đấy, có gì mà lo lắng?”

“Có một chuyện làm em khá lo, anh nói xem, nếu Thích Niên bị thầy Kỷ đả kích như vậy mấy lần...Thế bà mai như em nữa đường đứt gánh à.” Hơn nữa, với tình hình trước mắt, nhìn thế nào cũng đều là ngõ cụt.

Giáo sư Kỷ là một đóa hoa cao lãnh, làm sao dễ dàng thu phục được.

Lý Việt nở nụ cười, không hề lo lắng: “Em quên làm sao mà anh theo đuổi được em à?”

Lưu Hạ ghen lời...

So với gió mát ẩm áp chỗ Lưu Hạ, gian phòng của Thích Niên cứ như là chiến trường. Cửa tủ quần áo bị mở banh, quần áo bị ném hết lên giường.

Thích Niên cau mày, ướm từng cái lên người rồi quay qua quay lại.

Không phải cảm thấy màu sắc không hợp, thì cũng cảm thấy kiểu dáng quá lỗi thời. Chứ không thì sao lại nói tủ quần áo của phụ nữ luôn đầy nhưng luôn thiếu, lúc bình thường mặc thì không thấy gì, sao bây giờ nhìn lại, chẳng có cái nào hợp thế?

Đa phần quần áo của Thích Niên đều để ở phòng trọ gần trường, cho nên đồ ở nhà không nhiều lắm.

Vốn mỗi lần cuối tuần về nhà, Thích Niên đều trở về nhà trọ một chuyến. Dù là nghỉ dài hạn hay chỉ là cuối tuần, cô cũng mang một bịch nhỏ quần áo về nhà. Nhưng mà... Bởi vì Kỷ Ngôn Tín tiện đường đưa về, cô nào dám kêu anh đến chỗ nhà trọ trước. Cho nên chẳng mang gì về cả...

Í, không...

Hình như cô quên cái gì đó thì phải?!

Đầu óc Thích Niên mờ mịt, đứng đờ ra ở cạnh giường. Hôm thứ sáu đi học, ngoại trừ cuốn sổ, cô còn mang một cái túi. Trong túi có điện thoại, chìa khóa, ví tiền, vài thứ lặt vặt. Nhưng mà...túi đâu!

Thích Niên cố gắng nhớ lại.

Trên đường đến văn phòng của Kỷ Ngôn Tín, cô vẫn còn đeo trên người...

Sau đó...

...

10 phút sau.

Thích Niên đi đi mũi chân vẽ vòng tròn trên nền gạch, điện thoại bên tai vang lên tiếng “tút TUT TUT”, chờ đợi để được nhận.

Gió trên sân thượng hơi mạnh, nhưng vừa hay có thể giúp Thích Niên giải nhiệt. Lúc vừa mới phát hiện túi của mình có lẽ để quên ở chỗ Kỷ Ngôn Tín, đầu óc Thích Niên lại choáng váng nóng bừng.

Trong khi sững sờ, tiếng vang có quy luật bên trong điện thoại bị cắt đứt, điện thoại đã được nhận. Tim Thích Niên đập chậm một nhịp, tập trung dựng thẳng tai lên, chờ đợi giọng nam trầm thấp bên kia.

“Alo, xin chào.” Một giọng nữ trong trẻo, ngọt ngào: “Xin hỏi bạn tìm ai?”

Trái tim nóng hầm hập của Thích Niên lập tức nguội lạnh một nửa, sau đó bị gió thu man mát thổi qua rồi vỡ tan tành trên mặt đất. Giống như bị tạt một chậu nước lạnh, cả người lạnh lẽo khiến cô phát run.

“Alo?” Âm thanh bên kia nhỏ lại, hỏi lần nữa: “Xin hỏi bạn tìm ai ạ?”

Thích Niên cố gắng giữ vững tinh thần, cô trả lời, nhưng giọng nói yếu ớt vô lực: “Xin chào, tôi tìm...giáo sư Kỷ.”

“À, bạn chờ một lát.” Giọng nữ dịu dàng dừng lại, ngay sau đó có tiếng dép giẫm trên sàn gỗ.

Hơi thở của Thích Niên dần siết chặt theo tiếng bước chân.

Đến khi đầu bên kia vang lên giọng nam lười biếng như vừa bị đánh thức: “Ai?”

“Không biết.”

Điện thoại có lẽ bị sang tay, sau một lúc im lặng ngẩn ngủ, âm thanh của Kỷ Ngôn Tín rõ ràng hơn: “Tôi là Kỷ Ngôn Tín.”

“Ừm...” Tay Thích Niên nắm chặt di động: “Thầy Kỷ, em là Thích Niên...”

“Thất Bảo.” Anh hơi trầm giọng quát, sau đó đứng thẳng người, đổi qua chỗ khác nghe điện thoại.

Thích Niên cầm di động, đột nhiên hơi bất ngờ. Vài giây sau khi cô do dự, không biết có nên cúp máy hay không, dường như anh đã xử lý xong tình huống bên kia: “Thích Niên?”

Đúng lúc này, Thích Niên cảm thấy may mắn vì anh đã nghe thấy, nếu không, để cô nói lại lần nữa, cô sợ mình sẽ cúp máy mất.

“Vâng, thầy Kỷ.” Thích Niên rầu rĩ kêu anh: “Túi của em hình như để quên chỗ thầy rồi.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn Thất Bảo bị phạt đứng dựa vào tường, cùng với...cái túi của Thích Niên bị nó cắn mấy phát. Anh nhúc nhích đầu nhéo nhéo mi tâm.

“Ừ, ở chỗ của tôi.”

Thích Niên “À” một tiếng, không nói gì.

“Thích Niên...” Anh nói, có chút bất đắc dĩ: “Lần này trong túi của em, lại có thức ăn cho chó à?”

10. Chương 9

Bàn chân đang di di của Thích Niên dừng lại, “Hả” một tiếng, thắc mắc hỏi lại: “Cái gì... thức ăn cho chó?”

Kỷ Ngôn Tín kéo màn cửa ra, nhìn về phía đường phố phồn hoa ngoài cửa sổ. Đấy mắt anh bị ánh đèn bao phủ, sau đó anh xoay lưng lại: “Ừ, thức ăn cho chó.” Trong giọng nói trầm thấp thanh nhuận là một ít áy náy.

Bị gió thổi qua, đầu óc ngây ngốc của Thích Niên đã có chút phản ứng, cô ngạc nhiên há to miệng: “Thất Bảo...lại?”

“Xin lỗi, tôi...”

“Đợi một chút!” Thích Niên cất lời, vượt vượt chớp mũi bị gió thổi lạnh: “Ừm, thầy Kỷ...thầy không đánh Thất Bảo chứ?”

...

Cúp điện thoại, Thích Niên ôm di động vào ngực.

Cô cầm chiếc máy còn nóng trong lòng bàn tay, hơi ẩm lan tỏa đến tứ chi như được đả thông kinh mạch. Một hồi lâu, cô mới cười “Phì phì” ra tiếng rồi xông về phòng, ngã xuống giường lăn vài vòng.

Kỷ Ngôn Tín nhìn dây số lạ trên điện thoại, lúc màn hình sắp tắt mới thuận tay đặt lên bàn sách. Âm thanh không nặng không nhẹ đó, lại khiến Thất Bảo đang nằm sấp trên mặt đất lập tức ngồi dậy một cách đàng hoàng. Nó rừ đầu, làm ra vẻ đang nghiêm túc kiểm điểm bản thân.

Kỷ Thu đứng ở ngoài nghe lén cả buổi đã không thể nhịn nổi nữa, vì thế cô bé lặng lẽ thò nửa cái đầu ra nhìn Kỷ Ngôn Tín đứng bên cửa sổ. Sau đó Kỷ Thu lách vào phòng, cười mập mờ liếc nhìn anh: “Em nghe thấy rồi nha, là giọng của con gái.”

Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn Kỷ Thu: “Lại đây.”

Giọng nói không hề có cảm xúc, còn có vẻ hơi khàn khàn. Kỷ Thu vội vàng nghiêm chỉnh, “Dạ” một cái rồi ngoan ngoãn đi tới.

Thất Bảo lắc lắc đuôi, tỏ ra hoan nghênh trong im lặng.

Kỷ Ngôn Tín ngồi vào bàn, ngón tay thon dài gõ gõ hai cái, đến khi Kỷ Thu cúi đầu càng thấp thì mới dừng.

“Bài tập đã làm xong rồi?” Anh hỏi.

Kỷ Thu ngoan ngoãn gật đầu, đưa bài tập sau lưng ra: “Đều xong hết rồi, mời anh họ xem.” Kỷ Ngôn Tín cầm xem, khi nhìn thấy nét chữ không ngay ngắn của cô bé thì nhún mày.

Kỷ Thu là con gái của bác Kỷ Ngôn Tín, cũng là đứa con gái duy nhất của nhà họ Kỷ. Bởi vì nguyên nhân gia đình, từ nhỏ Kỷ Thu đã ở bên cạnh Kỷ lão gia, từ tiểu học cho đến cấp hai bây giờ chưa từng ra khỏi thành phố Z. Sau khi Kỷ Ngôn Tín về, Kỷ lão gia sẽ đưa Kỷ Thu đến nhà anh vào ngày thứ sáu, để tiện cho Kỷ Thu đi học thêm vào thứ bảy.

Theo như lời Kỷ lão gia nói là: “Con bé này ở bên cạnh ông đã bị nuôi đến bướng bỉnh rồi, trong nhà này, cũng chỉ có con mới trị được nó. Dạy cho tốt vào, ít nhất là phải thi đậu đại học đấy.”

Kỷ Thu thấy Kỷ Ngôn Tín không nói gì, nhưng mi tâm ngày càng nhún chặt thì tim cô bé cũng muốn nhảy ra khỏi họng: “Em...làm sai rất nhiều ạ?”

Kỷ Ngôn Tín cầm bút khoanh lại những chỗ cô bé bị sai, rồi nhanh chóng trả lại: “Cứ tự sửa trước đi, nếu không được thì lát nữa hỏi anh.”

Kỷ Thu “Dạ”, lúc quay đi, thấy Thất Bảo đang nhìn mình một cách tội nghiệp bèn quay lại hỏi: “Thất Bảo còn bị phạt bao lâu ạ?”

Nhìn Thất Bảo đang cụp tai, Kỷ Ngôn Tín cầm cuốn sách mới đọc được một nửa lên, thản nhiên nói: “Còn lâu.”

Kỷ Thu nhìn Thất Bảo một cách đồng cảm, rồi lại nhìn cái túi bị cắn vài phát nằm bên cạnh, dịu dàng năn nỉ: “Thất Bảo luôn rất ngoan, anh niệm tình nó lần đầu phạm lỗi...” Chữ “đi” còn chưa nói xong đã bị Kỷ Ngôn Tín cắt ngang: “Không phải vì phạm lần đầu.”

...

Thì ra còn có nguyên nhân ngọn nguồn.

Kỷ Thu nói thầm, đảo mắt vài cái, vẻ mặt giả hoạt: “Cú điện thoại vừa rồi chính là của người bị hại ạ?”

Kỷ Ngôn Tín hết kiên nhẫn, bình tĩnh nhìn cô bé: “Em cũng muốn bị phạt đứng?”

Kỷ Thu vội vàng lắc đầu như đánh trống: “Em đi ra ngoài trước đây.”

“Chờ đã.” Kỷ Ngôn Tín đóng nắp bút lại, dựng cây bút vào trong ống rồi nhắc nhở: “Sáng mai sẽ có khách đến, tới giờ thì em tự đến lớp học thêm đi.”

Kỷ Thu ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Còn nữa.” Kỷ Ngôn Tín uống một hớp nước, chậm rãi dặn dò: “Nửa tháng tới không cần đến đây, anh phải ra nước ngoài một chuyến.”

Kỷ Thu chỉ chỉ Thất Bảo: “Vậy Thất Bảo làm sao bây giờ, lại để ông nội mang về à?”

Ở trên đời, Kỷ lão gia không thích nhất chính là loại sinh vật lông dài, hay bám người và thích làm nũng nịu. Nếu như Kỷ Ngôn Tín có ở đó thì còn may, thật sự giao Thất Bảo cho ông thì...

“Không cần em quan tâm.” Kỷ Ngôn Tín trả lời.

Thích Niên lăn trên giường hết một vòng, xem chút còn sót xuống đất, cuối cùng nắm chặt ga giường mới bò lên được. Lăn một vòng như vậy, sự vui mừng vì được đến nhà Kỷ Ngôn Tín vào sáng mai đã đỡ hơn.

Thích Niên tỉnh táo lại, ngồi xuống ——

Đợi đã nào...!

Cô bé vừa nghe điện thoại kia là aiiiiii!

Nhà Kỷ Ngôn Tín cũng không xa, đứng mấy chuyến tàu điện ngầm là đến.

Thích Niên dậy thật sớm, lúc đi còn mang theo bữa sáng.

Kỷ Ngôn Tín đã nhắn địa chỉ cụ thể cho cô tới qua, Thích Niên xuống xe bus, tuy tìm đường hơi trắc trở nhưng đi theo chỉ dẫn trên điện thoại cũng tới nơi. Đứng trước cửa nhà Kỷ Ngôn Tín, Thích Niên vẫn khó tin, không ngờ mình có thể...tiến thêm một bước! Sự hưng phấn kèm ngại ngùng này làm Thích Niên phải xoa xoa lỗ tai, đứng dưới hiên đợi tản nhiệt rồi mới có dũng khí để bấm chuông.

Người mở cửa là Kỷ Thu, cô bé thức dậy muộn cho nên đang đánh răng trong nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng chuông là ngậm cái miệng đầy bọt lao ra mở cửa. Vừa mở cửa, thấy một cô gái đứng bên ngoài, cô bé ngần ra rồi nhiệt tình chào hỏi với cái miệng đầy bọt: “Xin chào.”

Thích Niên chần chừ nhìn biển số nhà: “Xin chào... Xin hỏi, đây là nhà của thầy Kỷ ạ?”

Kỷ Thu còn chưa kịp gạt đầu, bên chân cô bé lộ ra một cái đầu lông xù, sau đó là cả thân thể...

Thất Bảo chui ra từ bên cạnh Kỷ Thu, kêu hừ hừ vui sướng vòng quanh Thích Niên. Hồi ở bãi đậu xe, Thất Bảo bồ nhào tới làm Thích Niên bị dọa, cho nên giờ đây cô gơ tay lên một cách cứng ngắc để Thất Bảo ngửi mùi. Xác nhận Thích Niên là người quen, Thất Bảo liếm liếm mắt cá chân Thích Niên, vẫy vẫy đuôi như đang quạt. Âm thanh hừ hừ cũng lớn hơn, nó nhiệt tình dùng chân vỗ vỗ bắp chân Thích Niên.

Kỷ Thu không ngậm nổi cả đồng bọt trong miệng, bèn nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh.

Đánh răng xong, Kỷ Thu nghênh ngang đi ra: “Hình như anh họ ở trong thư phòng, để em đi kêu, chị ngồi đây trước đi.”

Thích Niên gạt đầu, vừa ngồi xuống xem chút lại giật bắn lên!

Anh, anh họ?

Đây là em họ của Kỷ Ngôn Tín?!

Còn chưa tiêu hóa xong tin tức này, cô đã nghe thấy âm thanh ngây thơ như cún của em họ Kỷ Ngôn Tín vang lên sau lưng: “Anh họ, bạn gái của anh đến rồi nè.”

11. Chương 10

Thích Niên hoàn toàn ngồi không yên, giật bắn từ trên ghế salon xuống rồi quay người nhìn về phía sau.

Cách vài bước, Kỷ Ngôn Tín mặc quần áo rộng rãi ở nhà đang đứng trước cửa phòng. Anh vừa tắm xong, tóc còn ướt và nhỏ giọt, trong tay cầm một chiếc khăn lau tóc. Nghe thấy lời của Kỷ Thu anh cũng hơi giật mình, phải bỏ khăn ra để nhìn.

Ánh nắng chiếu vào từ đằng sau làm lưng anh tỏa sáng, tóc rũ trên trán, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Thích Niên bị ánh mắt của Kỷ Ngôn Tín làm cho nóng lên, vô thức liếc ra chỗ khác, giả bộ như đang nhìn ngoài cửa sổ.

“Không phải bạn gái.” Kỷ Ngôn Tín để tay lên đầu Kỷ Thu rồi vỗ một cái, giọng nói mang vài phần cảnh cáo: “Không nên nói lung tung, hừm?”

Chữ cuối khiến tim gan nhỏ bé của Kỷ Thu run lên, ngoan ngoãn gạt đầu, nhưng thật ra trong lòng lại nghĩ

Lừa trẻ con à! Thất Bảo đã ngậm túi của người ta từ trong xe anh về, anh còn nói không phải bạn gái... Không phải cũng sắp phải rồi!

Oán thâm là oán thâm, Kỷ Thu cũng không có gan khiêu chiến với uy quyền của Kỷ Ngôn Tín, cô bé quay lại nhìn Thích Niên rồi chỉ chỉ phòng mình: “Em về phòng trước nha.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu rồi đi về phía phòng khách.

Vốn đã vào phòng, thấy thế Kỷ Thu lại thò đầu ra, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay lấy lòng Thích Niên. Không hề để phòng cho nên Thích Niên bị chọc cười thành tiếng.

Khi Kỷ Ngôn Tín quay đầu lại, Kỷ Thu đã nhanh chóng ra về đằng hoàng nghiêm túc rồi đóng cửa phòng. Sau một tiếng vang nhỏ, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn lại Kỷ Ngôn Tín. Thích Niên không dám nhìn anh, hắng giọng một cái rồi đưa bữa sáng của cô cho anh: “Thầy Kỷ, em có mang theo đồ ăn sáng.”

Vừa dứt lời, Thất Bảo đang nằm bên chân Thích Niên bỗng đứng lên vươn chân trước ra, vểnh mõng uốn éo vặn vẹo và duỗi lưng một cái. Sau đó nó lè lưỡi, thêm thường nhìn chăm chăm vào đồ ăn trong tay Thích Niên rồi vẫy đuôi.

Tư thế đáng yêu kia quả thật làm trái tim Thích Niên rung động.

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cô, thấy cô cong cong khoe môi thì lặng lẽ nhìn sang Thất Bảo. Đáy mắt anh trở nên mềm mại hẳn, Kỷ Ngôn Tín nhận lấy đồ ăn: “Tôi ăn rồi.”

Thích Niên “À” một tiếng rồi nhìn anh.

“Nhưng Kỷ Thu còn chưa ăn.” Anh ngồi xuống ghế salon, khăn lau tóc tiện tay để trên bàn.

“Tôi đã để đồ đặc vào chung một chỗ.” Kỷ Ngôn Tín nghiêng người, lấy ra một cái hộp đựng đồ và một thứ đã bị Thất Bảo cắn nát —— túi của cô.

“Là do em sơ ý chủ quan...” Thích Niên cắn môi, “Nếu không thì cũng không để quên mất, thầy đừng trách Thất Bảo.”

Đã bị phạt đứng cả đêm, không có đồ ăn vặt, không có đồ chơi, không được vuốt ve, Thất Bảo nằm sấp trên sàn nhà kêu ai oán, chỉ giương mắt nhìn Thích Niên.... Làm cô có cảm giác, nó rất đáng thương.

Thích Niên mím môi che giấu sự vui vẻ, cất kỹ đồ trong hộp.

“Em ngồi đây đi, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài.” Kỷ Ngôn Tín không giải thích gì, chỉ giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Khoảng hơn bốn mươi phút nữa.” Thích Niên gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề.

Anh vừa đi, Thất Bảo cũng đi theo. Cả phòng khách chỉ còn lại một mình Thích Niên. Cũng may, không bao lâu thì Kỷ Thu đi ra ăn sáng.

Thấy đồ ăn Thích Niên mang đến, cô bé tròn tròn mắt: “... Cái này, nhiều như vậy à?”

Thích Niên không biết Kỷ Ngôn Tín ăn ít hay nhiều, cho nên mua mỗi thứ một ít. Có cả bánh bao hấp cho Thất Bảo, bữa sáng...nhìn rất phong phú.

Khó trách, lúc Kỷ Ngôn Tín nhận đồ thì có biểu cảm đó...

Ăn sáng xong, Kỷ Thu phải đi học thêm. Thời gian hôm nay của cô bé full cả rồi, thẳng đến năm giờ chiều thì Kỷ lão gia đón về, mấy tuần sau lại tới.

Trước khi đi, cô bé xin số điện thoại của Thích Niên, nói là để tiện liên hệ rồi mới hí hửng đeo balo đi mất.

Kỷ Thu vừa đi không bao lâu, Kỷ Ngôn Tín cầm theo chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài. Thích Niên nhìn đồng hồ...anh nói bốn mươi phút, giờ chỉ mới hơn nửa tiếng.

Lờ mờ đoán ra anh muốn làm gì, nhưng khi thấy anh đeo vòng cổ cho Thất Bảo và móc thêm dây dẫn, Thích Niên vẫn thắc mắc: “Thất Bảo cũng đi à?”

Kỷ Ngôn Tín “Ừ” một tiếng rồi vuốt vuốt đầu Thất Bảo, hiếm khi chịu giải thích: “Tôi phải đi Mỹ nửa tháng, chiều nay bay, cho nên bây giờ mang nó đến tiệm gửi nuôi.”

“Gửi nuôi?” Thích Niên nhìn Thất Bảo. Nó ngậm túi đựng đồ ăn, đồ chơi và đồ dùng hằng ngày của mình vậy vậy đuôi, nôn nóng muốn ra khỏi cửa.

Xuống lầu, Kỷ Ngôn Tín mở cửa sau cho Thất Bảo lên trước.

Tiệm gửi nuôi thú cưng của Thất Bảo cũng không xa, môi trường cũng không tệ lắm, không có mùi khó chịu gì mà lại nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn có mùi chanh quýt. Lúc Kỷ Ngôn Tín đi làm thủ tục, Thích Niên dắt Thất Bảo đến làm quen với hoàn cảnh. Đây không phải là lần đầu Thất Bảo được gửi nuôi, người nuôi cũng hiểu rõ tình hình của Thất Bảo cho nên nhanh chóng cầm dây dắt Thất Bảo đến chỗ nó sẽ ở trong nửa tháng tới.

Cho đến lúc thật sự phải rời xa chủ nhân, Thất Bảo mới kêu nức nở nghẹn ngào, âm thanh nho nhỏ, làm Thích Niên nghe mà không nỡ.

Kỷ Ngôn Tín ngồi xổm xuống, vuốt đầu rồi lại sờ cảm nó, vỗ về: “Thất Bảo ngoan, tao về sẽ đến đón mày.” Giọng điệu mềm mại dịu dàng đó, Thích Niên chưa từng được nghe bao giờ.

Thất Bảo đuôi chân trước vỗ vỗ tay Kỷ Ngôn Tín thì bị tay anh nắm lấy, nó bịn rịn cúi đầu lè lưỡi liếm liếm ngón tay anh. Liếm đủ rồi, lúc này mới chịu đi theo người nuôi.

Không biết vì sao, đột nhiên Thích Niên cảm thấy hơi khó chịu.

Thu xếp chuyện Thất Bảo ổn thỏa, Kỷ Ngôn Tín đưa Thích Niên đến cửa hàng.

Tuy Thích Niên đã ngờ tới, nhưng khi đi vào cửa hàng với Kỷ Ngôn Tín, tim gan nhỏ bé của cô vẫn run lên.

“Không cần mua đâu...” Thích Niên nhìn thấy giá tiền thì nhỏ giọng nói.

“Tôi không còn phương thức liên lạc khác để cho em đâu.” Kỷ Ngôn Tín trả lời.

Thích Niên lập tức im lặng, quay người, tiếp tục lựa quần áo...

Cô biết mà, lần đầu tiên gặp mặt chắc chắn đã để lại ấn tượng xấu là “kẻ háo sắc” rồi, cho nên Kỷ Ngôn Tín mới không có thiện cảm với cô!

Thích Niên nghe nhân viên giới thiệu muốn choáng váng, vừa quay lại đã thấy Kỷ Ngôn Tín...trong tấm gương. Anh ngồi đợi ở ghế salon, tay phải đặt lên thành ghế, lật lật tạp chí. Tư thái ung dung đó, trông có vẻ vô cùng lưỡi biếng thoải mái.

Dường như nhận thấy ánh mắt của cô, Kỷ Ngôn Tín ngẩng đầu lên, chuẩn xác bắt được tầm mắt của Thích Niên qua tấm gương. Vừa chạm mắt, anh đã đứng dậy đi về phía cô.

Tiếng bước chân như đánh vào ngực Thích Niên, từng bước một, càng đến gần càng khiến cô khó thở. Cô không nghe thấy nhân viên tư vấn nói gì nữa, mà bị ánh mắt của Kỷ Ngôn Tín khóa chặt. Thích Niên chỉ có thể nhìn anh bước lại gần, bối rối đến nỗi không biết tay chân nên để ở đâu.

“Không có thứ phù hợp à?” Anh hỏi.

Thích Niên gật đầu: “Em cảm thấy giá cao quá...”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô một cái rồi đưa tay lật bảng giá tiền: “Cũng được.”

Thích Niên xoắn ngón tay, suy nghĩ hồi lâu mới hỏi: “Có thể...đổi phương thức khác không? Tuy nhiên, em thật sự thật sự...không cần thấy Kỷ bồi thường.” Phân rõ giới hạn như vậy, sao Thích Niên không hiểu.

Kỷ Ngôn Tín nhíu mày, cũng không kiên nhẫn lắm mà nhìn cô: “Đổi phương thức gì?”

Thích Niên ngẩng đầu nhìn anh rồi nhanh chóng cúi xuống, nhỏ giọng yêu cầu: “Có thể...lúc gửi tin nhắn cho thầy...thầy có thể trả lời lại không?”

Vừa nói xong, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

12. Chương 11

Thích Niên nhắm mắt một cách tuyệt vọng.

Câu cô muốn nói, thật sự không phải câu này...

Yên tĩnh, lặng ngắt như tờ. Ngay cả nhân viên miệng lưỡi lưu loát, luôn biết chào hàng cũng thức thờ ngậm chặt miệng.

Thích Niên lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Trên mặt Kỷ Ngôn Tín cũng không có biểu cảm gì, đáy mắt giống như có một tầng băng lạnh, làm người ta phát sợ. Lúc này, ánh mắt tỉnh mạch của anh chuyển lên người Thích Niên, dừng hơn mười giây. Thích Niên bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi da đầu cũng run lên, hồi hận muốn đắm ngực giậm chân.

Có nên tự cứu không....

Hay là bảo mình nói giỡn? Sẽ bị ném thẳng ra ngoài mắt...

Hai ngày trước anh vừa mới nói... Nếu Thích Niên có loại tình cảm đó với anh, anh sẽ cảm thấy phiền phức. Mới không bao lâu mà cô lại bắt đầu lộ ra dáng vẻ của kẻ háo sắc rồi.

Trong lúc Thích Niên đang suy nghĩ miên man, Kỷ Ngôn Tín đã dần mất kiên nhẫn. Anh giơ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn cô gái cúi đầu trước mặt, lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác bất lực không thể làm gì.

“Đi thôi.” Anh quay người bước đi.

Thích Niên ngậy ngốc, sững sờ đứng tại chỗ.

Vậy... vậy là xong rồi hả? Vậy là đồng ý, hay không đồng ý thế...

Kỷ Ngôn Tín đi tới cửa vẫn không thấy Thích Niên, bèn quay lại nhìn. Thích Niên còn đang rối rắm thì cảm thấy lạnh gáy, thế là cúi đầu chạy chậm chậm đuổi theo.

Sự không vui của Kỷ Ngôn Tín được thể hiện rất rõ ràng, anh đi từ cửa hàng xuống bãi đậu xe ngầm, bước chân vừa nhanh vừa ổn định. Thích Niên đi vài bước thì chạy một đoạn, đi vài bước... lại chạy một đoạn nữa. Đợi đến lúc tới bãi đậu xe đã mệt thở không ra hơi.

Cửa hàng cách nhà Thích Niên không xa, đi qua hai giao lộ, quẹo trái là đến.

Qua một giao lộ, thấy sắp về đến nhà thì Thích Niên mới vuốt vuốt ống tay áo bị mình vò cả buổi, nói một câu: “Xin lỗi.”

Kỷ Ngôn Tín nhú mày, không lên tiếng.

Sức lực của Thích Niên yếu đi vài phần: “Em xin lỗi...”

Đúng lúc đèn đỏ, Kỷ Ngôn Tín thắng xe dừng lại rồi quay đầu nhìn cô. Anh định nói gì đó, nhưng khi thấy hốc mắt cô hồng hồng lại nuốt trở vào, biến thành: “Được rồi.”

Thích Niên trừng mắt nhìn, vì mắt bị dụi hơi mạnh cho nên đau đau. Cô nghe thấy câu “được rồi” có vài phần thỏa hiệp của Kỷ Ngôn Tín, vẫn quyết định hỏi cho rõ: “Cho nên, thầy đồng ý?”

Kỷ Ngôn Tín đang định thả phanh, nghe vậy lại đạp mạnh xuống, dùng ánh mắt bất thiện liếc nhìn Thích Niên: “Đừng được voi đòi tiên.”

Thích Niên “À” một tiếng, trong lòng lại như đang bắn pháo hoa, sáng lạn vô cùng. Tốt quá, coi như là chấp nhận rồi. Cô vuốt vuốt mặt, híp mắt im lặng nở nụ cười.

Lúc Lưu Hạ nhận được điện thoại của Thích Niên, vừa đúng lúc cô nàng chen lên xe bus. Không biết sao cuối tuần mà lắm người thế, trên xe bus người đông như kiến.

Vừa qua trạm là lại có người lên.

Lưu Hạ đứng đó, khiếp sợ hỏi lại: “Cậu cậu cậu...đi Kỷ... không phải, đi đến nhà nam thần của cậu rồi hả? Cmn, không ngờ nha Thích Niên.”

Mới một buổi tối mà thôi, sao đột nhiên tiến triển nhanh dữ vậy?

Lưu Hạ còn không kịp phát biểu với tư cách quân sư để khen ngợi Thích Niên thì lại nghe cô nói: “Chiều nay chúng ta không cần đến nhà trưng bày đâu, chiều nay giáo sư Kỷ bay rồi, không tới xem triển lãm.”

Lưu Hạ như bị mắc xương ở cổ, ỉu xiu nói: “Cậu...cho mình leo cây à?”

Thích Niên trầm tư một lát: “Không leo cây đâu, tụi mình đi chỗ khác.”

Lúc này Lưu Hạ mới cảm thấy được an ủi, nếu như Thích Niên dám nói không đi, cô nàng cam đoan, thứ hai đi học nhất định sẽ bóp chết Thích Niên!

Kỷ Ngôn Tín đi công tác rồi.

Lưu Hạ xem hết tin tình báo, sau đó mới phổ cập cho Thích Niên: “Thầy Kỷ đi tham gia hội nghị giao lưu rồi, chắc chắn chắc, lần này tinh anh tụ hội, làm cho đám cẩu hóa sinh chúng mình thêm quá chừng.”

Đối với mấy cái này, Thích Niên không biết, cũng không có hứng thú gì lớn. Điều duy nhất cô để ý chính là, Kỷ Ngôn Tín đi công tác bao lâu, đã bao lâu cô không gặp anh.

Nửa tháng nay đều do thầy Thẩm dạy thay.

Với tư cách là người khoa văn, Thích Niên lại học chung phòng với các tinh anh của viện hóa sinh, làm giáo sư Thẩm có hứng thú mãnh liệt. Biểu hiện của hứng thú này chính là, thỉnh thoảng lại ném ra một vấn đề cho Thích Niên. Mỗi lần nhìn cô cắn bút, vẻ mặt “không bằng thầy giết em đi” thì giáo sư Thẩm lại cười run rầu, đúng là lão ngoan đồng.

Lưu Hạ nhìn thấy trong mắt, cảm thông trong lòng —— xem đấy, giáo sư Kỷ đâu có dễ theo đuổi như vậy?

Vừa qua một tuần, Thích Niên đã không muốn dậy sớm đi học nữa.

Thực tế là sau tiết Sương giáng*, thành phố Z ngày càng lạnh.

*Sương giáng: bắt đầu vào ngày 23 hay 24 tháng 10 dương lịch. Xem wiki để biết thêm chi tiết.

Thích Niên lại trở về hàng ngũ ngủ nướng, mỗi buổi sáng thức dậy là một lần đấu tranh.

Sáng nay, lúc cô đang nằm trong chăn đấu tranh với ý thức. Điện thoại nhét dưới gối đột ngột vang lên, cô híp mắt lôi nó ra, không thèm nhìn gì cả mà trượt một cái rồi nghe luôn.

“Thích Niên?”

Xuyên qua điện thoại là âm thanh của đại dương truyền đến. Cơn buồn ngủ của Thích Niên lập tức tan thành mây khói, cô cuống quýt ngồi dậy, nhìn lại điện thoại —— đúng, đúng là Kỷ Ngôn Tín!

Cô nhìn chằm chằm cái tên Kỷ Ngôn Tín mất vài giây, sau đó hồi phục tinh thần: “Thầy, thầy Kỷ ạ?”

“Ừ.” Hành trình cả ngày khiến Kỷ Ngôn Tín có chút mệt mỏi, anh nằm vùi trên ghế salon, nghe âm thanh đầy sức sống ở đầu bên kia rồi nhắm mắt lại: “Có chuyện, tôi muốn...làm phiền em.”

Thích Niên xin nghỉ, nhanh chóng chạy đến cửa hàng thú cưng chỗ Thất Bảo.

Người nuôi đã đứng đợi ở cửa, lúc đưa cô đi gặp Thất Bảo thì nói ngắn gọn tình hình của nó cho cô biết.

Những điều này, Kỷ Ngôn Tín đã nói kĩ với cô rồi. Hiện tại, biểu hiện của Thất Bảo rất không nghe lời. Bị gửi nuôi ở đây cả tuần lễ, cảm xúc của nó trở nên bất an, nôn nóng. Người nuôi thử vài cách nhưng vẫn không thể cải thiện tình huống. Mãi đến hai ngày trước, Thất Bảo bắt đầu không ăn uống gì, người nuôi chỉ có thể gọi điện cho Kỷ Ngôn Tín.

Phương thức xử lý duy nhất chính là, Thích Niên đưa Thất Bảo về nhà nuôi.

Thích Niên không dám đưa nó về nhà, chỉ có thể dẫn nó tới phòng trọ gần trường. Vừa vào phòng, Thất Bảo luôn tỏ ra mệt mỏi bắt đầu run người vẩy lông, ngửi đông ngửi tây, đi dạo xung quanh một vòng. Thích Niên đưa cái bô của Thất Bảo lên ban công, dẫn Thất Bảo đi ngửi ngửi mùi của mình, lại đi lấy thức ăn cho nó. Sợ nó không ăn không uống gì như trước, Thích Niên chỉ đổ trước một ít, rót sữa bò vào rồi cho thêm kem dinh dưỡng của người nuôi đưa.

Thất Bảo ngửi thấy mùi thơm bèn vẩy vẩy đuôi chạy tới, cái mũi khô rang vì không ăn không uống cọ cọ tay Thích Niên. Khi cô đẩy đĩa đồ ăn đến trước mặt, nó cúi xuống bắt đầu ăn.

Cái dáng ăn như hổ đói kia lại làm Thích Niên có một suy nghĩ kì quái... Sao cô cảm thấy Thất Bảo cố ý nhỉ?

Hầu hạ Thất Bảo xong, Thích Niên mới nhớ phải gọi điện thoại cho Kỷ Ngôn Tín.

Suy nghĩ hết trong đầu rồi... sợ mình quên, cô lại lấy giấy ghi ý chính vào. Làm xong, cô vuốt vuốt Thất Bảo đang nằm phơi nắng bên chân rồi mới cầm điện thoại gọi cho Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín còn chưa ngủ, đang mở máy tính để xử lý email.

Âm thanh quá nhiều vang lên, chính là chiếc điện thoại đang để bên cạnh. Tầm mắt của anh từ màn hình máy tính dời qua điện thoại, thấy hai chữ “Thích Niên” thì cầm lên nghe.

“Thầy Kỷ.”

Tuy rất lâu trước đó, Thích Niên đã muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không có can đảm. Mãi đến hôm nay, vì Thất Bảo, lần đầu tiên cô mới có dũng khí này.

Nghe thấy tiếng hít thở của anh ở đầu bên kia, đột nhiên Thích Niên hơi hồi hộp. Cô mở to miệng, đọc theo giấy ghi chép: “Em đã đón Thất Bảo về, người nuôi cũng đã kiểm tra, sức khỏe không có vấn đề gì. Đồ ăn của Thất Bảo, đồ chơi, đồ dùng hằng ngày em cũng mang về rồi. Vừa cho Thất Bảo ăn cơm...ăn uống vẫn bình thường, không có tuyệt thực như trước, cũng không có nôn mửa, nhưng mà canxi sụn cá mập người nuôi nói phải đợi Thất Bảo hồi phục mới cho nó ăn, rồi còn...”

Thích Niên nghiêng đầu, dùng bả vai kẹp điện thoại và lật giấy ghi chép.

Kỷ Ngôn Tín nghe Thích Niên báo cáo tình hình của Thất Bảo y như đọc luận văn thì nghĩ, cô bé này đang lật giấy, không phải còn muốn nói gì nữa chứ...

Ban đêm ở khách sạn rất yên tĩnh. Ngoại trừ giọng nói của Thích Niên thì chỉ có tiếng kêu nho nhỏ khi laptop chạy.

Sự mệt mỏi như được quét sạch, Kỷ Ngôn Tín tựa lưng vào thành ghế.

Từ đây có thể nhìn thấy mảnh trăng khuyết ngoài cửa sổ, ánh sáng trong trẻo lạnh lẽo và không có sao.

Thích Niên nói đến khô cả miệng, xác định mình không nói thiếu cái gì thì mới bưng nước lên uống: “Thầy Kỷ, thầy không cần lo lắng, em sẽ chăm sóc tốt cho Thất Bảo!”

Kỷ Ngôn Tín thu hồi ánh mắt, nhìn hòm mail mới tới... Giáo sư Thẩm gửi tới một bài kiểm tra. Hai ngày trước, giáo sư Thẩm mở một đợt kiểm tra, Thích Niên bất hạnh cũng tham gia. Nhưng chỉ có bài kiểm tra của cô mới bị giáo sư Thẩm, ừm...tiện tay chia sẻ cho Kỷ Ngôn Tín.

Nói thật...vô cùng thâm hiểm.

Kỷ Ngôn Tín đọc lướt qua như gió, nhếch môi: “Tôi không lo lắng.”

Thích Niên còn đang chuẩn bị một đồng câu...lại bị một câu “không lo lắng” của anh làm rối loạn, ngẩn ngơ.

Không, không lo lắng à...

Không đợi cô hiểu ra đã nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Kỷ Ngôn Tín: “Thất Bảo, làm phiền em rồi.”

Đầu óc Thích Niên như quẩn lại, nói năng không lưu loát nữa. Sau khi vuốt thẳng đầu lưỡi, Thích Niên mới ngại ngần trả lời: “Không phiền, không phiền chút nào.”

Cúp điện thoại.

Thích Niên trườn chần lăn qua lăn lại hai vòng, chưa hết, cô nhảy xuống giường ôm Thất Bảo hôn hai cái: “Đại công thần!”

Thất Bảo bị cô đè trên mặt đất nâng móng vuốt lên che mắt, trong cổ họng còn phát ra tiếng nức nở.

Một phút đồng hồ sau.

Thất Tể lặn mất lâu nay đăng trạng thái lên weibo.

Đám fans ngao ngao kêu gào, mở ra xem ——

Thất Tể: Dẫn chó của nam thần về nhà.

13. Chương 12

Hồi trước Thích Niên cũng từng nuôi chó, nhưng chưa từng nuôi chó của nam thần bao giờ.

Trên weibo, có fan hỏi cô: “Đại Đại, Đại Đại, cảm giác nuôi chó của nam thần là gì?”

Cảm giác gì?

Thích Niên cúi đầu nhìn Thất Bảo nằm bên chân mình, kể mà đang đè hai chân trước lên khúc xương và gặm ngon lành.

Nhất thời không trả lời được...

Mỗi sáng sớm, cô đều dẫn Thất Bảo đi dạo đúng giờ, đi đâu cũng được, nhưng nhất định phải tới tiệm cơm nó thường đi, mua cho nó một cái bánh bao hấp. Đến cửa tiệm, Thất Bảo sẽ dừng lại, ngoan ngoãn tự ngậm dây dẫn của mình rồi ngồi xổm ở dưới tán cây to, vẫy vẫy đuôi đợi lấy bánh bao khỏi lồng hấp.

Lần đầu tiên Thích Niên dẫn Thất Bảo đến mua bánh bao, ông chủ cứ nhìn chăm chăm đánh giá cô hồi lâu, lúc đưa bánh bao hấp cho cô thì hỏi: “Cô là bạn gái của giáo sư Kỷ à?”

Tay Thích Niên run lên, tiền lẻ rơi đầy đất, hai tai đỏ bừng lắc lắc đầu.

Ông chủ nhanh tay lấy một lồng sủi cảo ra rồi quay đầu hất cằm, chỉ chỉ Thất Bảo đang ngồi xổm đợi cô: “Cô đừng ý tôi đây già rồi nhá, con chó nhà giáo sư Kỷ độc nhất vô nhị trong một trăm dặm quanh đây, tôi quen nó lắm. Phải không hả Thất Bảo?”

Thất Bảo rung rung lỗ tai, “gâu” một tiếng.

Ông chủ lập tức đắc ý liếc nhìn cô, vui vẻ hát một tiểu khúc rồi đi múc sữa đậu nành cho khách.

Thích Niên nhìn Thất Bảo lè lưỡi ngồi xa xa như đang cười, sau đó sờ lên vành tai nóng hổi của mình. Cô đặt tiền lẻ lên mặt bàn, xoay người đi tới chỗ Thất Bảo. Thất Bảo ngửi ngửi vị bánh bao, hưng phấn vươn người liếm tay Thích Niên. Cái mũi ướt át cọ vào lòng bàn tay cô, chờ cô cầm dây dắt nó về nhà.

Mỗi ngày vào giữa trưa, sau khi ăn xong sẽ cho Thất Bảo ăn sữa chua, nhưng chỉ được một ly, không thể cho ăn nhiều.

Buổi tối, Thất Bảo sẽ được ăn nhiều hơn một chút, bên trong thức ăn còn cho thêm bột canxi sụn cá mập.

Rồi lại đi dạo...

Đợi Thích Niên dọn dẹp nhà bếp xong, nó đã ngậm dây dẫn đứng đợi cô ở cửa. Nhờ Thất Bảo ban tặng, Thích Niên còn chưa bao giờ hiểu rõ xung quanh nhà trọ của mình như bây giờ.

Có lẽ trước khi Thích Niên bị Thất Bảo chặn đường dưới bãi đậu xe, Lưu Hạ cũng không biết là một người lạnh nhạt như giáo sư Kỷ lại nuôi một con thú cưng đáng yêu như vậy. Cho nên, sau khi Thất Bảo đến ở một ngày, Lưu Hạ đã không thể chờ đợi mà tới xem.

Mới đầu nghe Thích Niên khoa trương nói Thất Bảo thông minh thế này, Thất Bảo đáng yêu đẹp trai thế kia, Lưu Hạ vẫn xì mũi coi thường.

Yêu ai yêu cả đường đi, cô nàng hiểu chứ!

Nhưng lúc cô nàng bị Thất Bảo ôm tay làm nũng thì tim gan như hóa thành nước, đem đổ cho Lý Việt leo cây và ngủ lại ở nhà Thích Niên.

Ngày hôm đó.

Thích Niên dẫn Thất Bảo đi dạo như bình thường.

Mấy bữa nay cô đi ra đi vào, lại dắt theo một con Golden xinh đẹp nên chú bảo vệ đã quen mặt. Lúc trực ban, chú trông thấy Thích Niên dẫn Thất Bảo ra ngoài còn nhiệt tình hỏi han: “Lại dẫn chó đi dạo à?”

Ban đêm vào cuối thu, thời tiết trở nên mát lạnh, nhưng chỉ mới qua năm giờ là trời đã tối mờ.

Bên cạnh nhà trọ của Thích Niên có một sân vận động cỡ nhỏ, mở cửa miễn phí cho người dân đi rèn luyện cơ thể. Thường ngày, Thích Niên đều đưa Thất Bảo đến đây đi bộ, nó có thể chạy dọc theo con đường đó.

Muốn tới sân vận động phải đi qua một con đường nhỏ, hai bên đều là khu chung cư, cả đoạn đường chỉ có một cái bóng đèn mờ mờ ở giữa đường. Hôm nay ra ngoài muộn, Thích Niên dẫn Thất Bảo đứng ở đầu đường một lúc lâu, nhìn con đường nhỏ tối đen mà trong lòng có hơi sợ sợ. Nghĩ nghĩ, hay là đi đường khác, thà đi lâu một chút còn hơn.

Sau khi đi dạo về thì đã trễ hơn nửa tiếng so với ngày thường.

Chú bảo vệ nấu mì tôm ăn đêm, vừa quay đầu thì thấy Thích Niên dắt Thất Bảo chậm chậm đi về. Chú còn định nhắc cô là có một chàng trai đang đứng đợi dưới lầu, nhưng lúc đi ra thì bóng dáng cô đã biến mất sau khúc cua.

Gần tới nhà, Thích Niên lơ mơ thấy có một chiếc Audi đậu dưới lầu. Lúc cô đang cảm thấy nhìn quen quen thì Thất Bảo lại đột nhiên tỏ ra phấn khởi, phóng nhanh về trước. Thích Niên còn chưa kịp giữ chặt dây thì Thất Bảo đã lao về phía chàng trai cách đó không xa.

Kỷ Ngôn Tín nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại.

Trong gió đêm, lông vàng của Thất Bảo như ngọn sóng, vừa nghe tiếng nó chạy, nháy mắt đã thấy nó vụt đến trước mặt. Không hề dừng lại, nó nhảy dựng lên, bổ nhào vào trong ngực anh. Cuộc tập kích bất ngờ làm Kỷ Ngôn Tín phải lùi ra sau và dựa vào cửa xe mới đứng vững. Thất Bảo tựa vào ngực anh rồi ngẩng cao đầu, ngửi đông ngửi tây một hồi sau đó vẫy đuôi liên tục.

Chắc là vừa được tắm rửa, trên người nó còn mùi thơm.

Kỷ Ngôn Tín sờ đầu Thất Bảo, bóp bóp chân trước của nó: “Mấy ngày nay có ngoan ngoãn nghe lời không?”

Thất Bảo “gâu” thật to, cọ cọ đầu vào quần áo của anh làm nũng. Kỷ Ngôn Tín nắm cằm nó, giữ yên cái đầu dúi lung tung rồi nhìn về phía Thích Niên đứng gần đó.

Thích Niên cột tóc đuôi ngựa, đứng dưới ánh đèn đường. Cô hơi thở dốc vì phải chạy một quãng ngắn, khi đến chỗ đuôi xe của anh, cô cảm thấy bất ngờ: “Giáo...Giáo sư Kỷ, thầy, thầy về rồi à?”

Không thể trách cô quá kinh ngạc. Kỷ Ngôn Tín về sớm hai ngày so với lời anh nói.

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín thả Thất Bảo xuống, lại nhìn cô. Không ngờ, trong ánh mắt anh hiện lên sự vui vẻ, giọng nói thanh thanh: “Về rồi.”

Âm thanh chẳng khác tiếng chuông đồng hồ lọt vào tai cô, dịu dàng mà sâu sắc. Bên tai Thích Niên có một tiếng “bùm” nhẹ, mê đắm trong sự dịu dàng ôn hòa hiếm có của anh.

Thích Niên mời Kỷ Ngôn Tín lên lầu.

Lúc phải thay dép vào phòng, cô chợt nhớ ra không có dép của đàn ông, bèn quay lại nhìn anh một cách xấu hổ: “Chỉ có một đôi dép nữ thôi, được không ạ?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn đôi dép màu đỏ trong tay cô.

“Chưa có ai mang cả!” Thích Niên vội vàng giải thích: “Đôi dép này cùng hiệu với đôi dép của em, nhưng người bán đưa nhầm size...đây là size 41, thầy đi được không?”

Thấy được sự bối rối của cô, Kỷ Ngôn Tín không nói gì mà nhận lấy rồi mang vào.

Thích Niên ngồi xổm trên tấm thảm ở cửa ra vào nhìn anh xoay người đổi dép, ngón tay thon dài sáng chói trước mắt cô, còn có thể nhìn thấy rõ khớp xương và mạch máu trên mu bàn tay của anh. Cô đỏ mặt nhìn sang chỗ khác: “Em đi rót nước cho thầy, nhà em không có trà...nước ấm được không ạ?”

Kỷ Ngôn Tín cũng không định ở lâu, chuẩn bị nói thế nhưng khi nhìn thấy vành tai đỏ bừng của cô, anh lại chần chừ vài giây rồi trả lời: “Sao cũng được.”

Thích Niên nhẹ nhàng thở ra, đi vào phòng bếp rót nước. Thất Bảo vẩy đuôi theo sau.

Phòng trọ của Thích Niên cũng không lớn lắm, đứng ở giữa cửa trước và phòng khách là có thể nhìn thấy hết cả phòng.

Kỷ Ngôn Tín ngồi xuống ghế sofa, trên bàn có mấy tờ giấy A4, trên giấy còn dán những tờ note và kí hiệu.

Mỗi tờ note đều ghi thời gian và việc cần làm ——

Bảy giờ: Thất Bảo đi ừ.

Một chén thức ăn chó, thêm kem dinh dưỡng; một chén nước; hai miếng thịt ức gà.

Năm giờ: Một chén thức ăn chó, thêm bột canxi sụn cá mập; một chén nước; một khúc xương...

Lúc Thích Niên bưng ly nước đi ra, thấy Kỷ Ngôn Tín đang đọc “Mỗi ngày của Thất Bảo”, xem chút nữa là vấp phải ghế sofa. Sau khi đặt ly nước xuống trước mặt Kỷ Ngôn Tín, cô giả bộ thu mấy tờ giấy lại, để món đồ chơi của Thất Bảo lên phía trên. Vừa nhướng mắt lên đã chạm phải ánh mắt của Kỷ Ngôn Tín. Cô hơi chột dạ, đảo mắt nhìn sang chỗ khác, đánh trống lảng: “Thầy Kỷ, sao thầy về sớm vậy?”

Kỷ Ngôn Tín cầm ly nước lên, giọng nói đều đều: “Hai ngày sau không có việc quan trọng nên về sớm thôi.”

Thích Niên không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Thất Bảo đang nằm gối lên hai chân trên tấm thảm.

Anh về rồi, vậy chắc là muốn dẫn Thất Bảo đi. Thế nhưng sao không nói sớm với cô một tiếng, cô chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của cô, Kỷ Ngôn Tín nhấp một ngụm nước, nói: “Tôi đã gọi điện cho em rồi, nhưng em không nhận.”

Thích Niên ngơ ngác một chút rồi mới đi tìm điện thoại. Lúc thấy điện thoại hết pin trên giường, cô chán nản cắn cắn môi. Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô còn nghĩ lên weibo xong rồi sạc pin. Đã cắm dây sạc vào ổ điện rồi, vậy mà buồn ngủ quá nên ngủ quên mất, sáng sớm bị Thất Bảo đánh thức cũng quên luôn chuyện này...

Kỷ Ngôn Tín nhìn nét mặt của cô thì cũng đoán được nguyên nhân, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, Thất Bảo vốn đang nằm rạp dưới đất lập tức bò dậy đi đến bên cạnh anh. Anh giơ tay sờ lên cằm nó, ngón tay thon dài gãi gãi dọc theo cằm.

Cảm thấy sắp khuya rồi, Kỷ Ngôn Tín nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nói: “Thời gian cũng không còn sớm, tôi đưa Thất Bảo về đây.”

“Để em đi dọn đồ.”

Đồ đạc của Thất Bảo cũng không nhiều, chỉ có hai ngày nay thấy nhiều thức ăn ngon nên mua cho nó. Lúc thu dọn, cái túi hồi trước mang tới đựng không đủ, vì vậy cô đành tìm một cái hộp nhét đồ chơi của Thất Bảo vào.

Có lẽ biết mình phải đi, Thất Bảo lẻo đẻo sau lưng xem Thích Niên dọn đồ, trong miệng phát ra âm thanh nức nở nhẹ nhẹ. Thích Niên vừa quay đầu lại, nó đã giơ chân trước nhẹ nhàng đặt lên tay cô.

Thích Niên sững sờ, vô thức nhìn về phía Kỷ Ngôn Tín. Kỷ Ngôn Tín cũng hơi ngạc nhiên, nghĩ vài giây rồi mới nói: “Nó đang...an ủi em đấy.”

Thời gian đột nhiên như dừng lại.

Bên tai Thích Niên chỉ còn giọng nói trầm thấp của anh, lặp đi lặp lại nhiều lần: “Nó đang an ủi em đấy.”

14. Chương 13

Thích Niên còn đang ngủ mơ, phía chân trời đã tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Trong mộng, cô đang chơi bóng với Thất Bảo trên bãi cỏ ở sân vận động. Lúc chạy nhảy, cơ thể đẹp đẽ của Golden tạo thành một đường cong hoàn mỹ, lấp lóe phát sáng. Cô ném bóng đi, Thất Bảo quay đầu đuổi theo, chạy tới chỗ toàn sương mù dày đặc. Cô sợ làm mất Thất Bảo thì không thể nào ăn nói với Kỷ Ngôn Tín, vì vậy sốt ruột chạy theo. Trong màn sương mù còn chẳng thấy tay đâu, cô chỉ nghe tiếng tim đập của mình, vang lên từng nhịp từng nhịp một...

Đang bị giày vò một mối trong mơ, điện thoại đặt trên đầu giường của cô đột nhiên đổ chuông.

Thích Niên bừng tỉnh, xoay người với lấy điện thoại: “Alo?”

Mấy ngày nay nhiệt độ hạ liên tục, nhanh đến nỗi làm người ta chưa kịp có thời gian thích ứng.

Tối hôm qua lúc mẹ Thích gọi điện thoại cho Thích Niên, giọng nói của cô đã uể oải yếu ớt, vì sợ cô bị cảm nên sáng sớm bà gọi điện để nhắc nhở Thích Niên nhớ mặc thêm đồ. Thích Niên từ từ nhắm mắt lại, lầm bầm một tiếng: “Còn sớm mà mẹ...con còn chưa dậy nữa đây này.”

“Sớm cái gì, mẹ đã ra ngoài mua đồ ăn rồi đấy.”

Lại bị mẹ lôi kéo nói thêm vài câu, Thích Niên tỉnh táo hơn nhiều, cô kéo chăn rồi rụt người vào.

“Hôm nay con có về không? Tuần trước đã nói là muốn theo mẹ dạo phố mà.” Mẹ Thích hỏi.

Bà nhắc thì Thích Niên mới nhớ ra. Sắp đến sinh nhật mẹ Thích rồi, tuần trước nhận được tiền nhuận bút, Thích Niên còn vỗ ngực bảo sinh nhật năm nay của bà, cô bao hết... Kết quả, nếu không nhờ mẹ Thích nhắc, cô cũng quên mất tiêu.

Sau khi cúp điện thoại, Thích Niên ôm chăn ngồi dậy, nhìn bầu trời dần sáng tỏ, cô mới đi đánh răng rửa mặt.

Sinh nhật mẹ Thích.

Chiều chủ nhật, Thích Niên lấy có phải về trường học rồi đi đến tiệm bánh ngọt. Tối qua Lưu Hạ đề cử tiệm này với cô, cũng không tệ, chỉ là hơi xa.

Thích Niên đi bảy chuyến tàu điện ngầm mới tìm được vị trí cụ thể của tiệm bánh ngọt. Biển số nhà màu xám đậm, có bốn cửa hàng rộng lớn.

Bên trên tủ kính bày đủ loại bánh mì và kẹo khác nhau, bên dưới khay chứa đồ là một chiếc bóng đèn nhỏ, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ lan khắp cả tủ kính. Đường như cách một khoảng xa vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của bánh mì.

Thích Niên đẩy cửa vào làm chuông gió treo trước cửa phát ra âm thanh lạnh lạnh, hòa với hương thơm nồng đậm vị ngọt.

Thích Niên hít một hơi thật sâu, nhìn bánh ngọt xinh xắn và các thứ khác trên khay, yên lặng nuốt nước miếng một cách thêm thường.

Có nhân viên đi tới chỉ dẫn, biết cô muốn đặt bánh thì đưa cô đi xem khuôn mẫu. Thứ hai và thứ ba Thích Niên đều có tiết, cho nên chỉ có thể đặt bánh vào hôm nay. Cuối cùng, cô chọn một chiếc bánh trái cây mười tác, xác định thời gian rồi trả tiền cọc.

Tiếng chuông gió lại nhẹ nhàng vang lên, có người đẩy cửa đi vào.

Thích Niên đang cúi đầu xem những chiếc bánh macaron xinh xắn đầy màu sắc thì nghe thấy âm thanh, bèn quay lại nhìn. Nhìn một cái, ánh mắt lập tức đông lại.

Bốn giờ chiều, hoàng hôn buông xuống, sắc trời tối tăm.

Trong tiệm lại sáng như ban ngày, ánh đèn như kim cương, như vì sao. Lúc anh đẩy cửa vào, giống như từ bóng tối đi đến ánh sáng.

Ngón tay dài mảnh của anh còn nắm tay cầm, Kỷ Thu nhỏ nhắn bên cạnh đã nhảy dựng lên, khoác tay anh rồi đẩy cửa đi vào. Kỷ Ngôn Tín cúi đầu, tay trái cầm balo màu hồng nhạt. Có lẽ là hơi nặng, anh dùng sức khiến các khớp xương trở nên trắng bệch. Sườn mặt kia với hình dáng rõ nét hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng trông dịu dàng hơn dưới ánh đèn, dường như còn tỏa sáng, bờ môi mím nhẹ, nhìn không ra cảm xúc.

Vóc người cao gầy, diện mạo tuấn tú, thu hút sự chú ý.

Anh lại không quan tâm, vẻ mặt lạnh lạnh, làm như không thấy những ánh mắt xung quanh, chỉ chăm chú nghe Kỷ Thu nói chuyện. Sau khi cửa thủy tinh dần khép lại, âm thanh trong treo của chuông gió cũng dần yếu đi.

Thích Niên ngạc nhiên há to miệng, ủa, trùng hợp như vậy à?

Dường như đúng lúc ấy, Kỷ Thu cũng phát hiện ra cô, ngạc nhiên lắc lắc cánh tay Kỷ Ngôn Tín: “Anh họ, Thích Niên kia!”

Giọng nói đó quá mức vui vẻ, có hơi chói tai, nhưng Kỷ Ngôn Tín vẫn nghe rõ. Anh ngẩng lên, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm lảng lảng nhìn về phía cô. Không có bất ngờ, không có vui vẻ, trong mắt anh, đây chỉ như một lần gặp mặt bình thường chứ không hề có gì khác.

Thích Niên ngơ ngác nhìn hai người, hồi lâu mới kịp phản ứng, mặt đỏ lên: “Thầy Kỷ, Kỷ Thu.”

Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhàng gạt đầu, vỗ vỗ tay Kỷ Thu: “Đi lấy bánh ngọt đi.”

Kỷ Thu “Dạ”, thả tay Kỷ Ngôn Tín ra, lúc đi ngang qua người Thích Niên còn lén lút chớp mắt vài cái.

Thích Niên: “...”

Cô không hiểu lắm, vì sao mỗi lần gặp cô, Kỷ Thu đều có mấy cái ám hiệu mờ ám như vậy? Chẳng lẽ, ý đồ của cô với Kỷ Ngôn Tín viết rõ trên mặt vậy à, còn mỗi anh không nhìn ra thôi?

“Sao em lại ở đây?” Anh đến gần, nhìn vào tờ phiếu trên tay cô: “Sinh nhật em?”

Thích Niên lắc đầu: “Không phải em, là sinh nhật của mẹ em, em đến đây đặt bánh sớm.” Nghiêm túc trả lời xong, Thích Niên quay đầu nhìn Kỷ Thu đang nói chuyện với đầu bếp, hỏi: “Sinh nhật Kỷ Thu ạ?”

Cô nhớ sinh nhật Kỷ Ngôn Tín vào mùa đông cơ.

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín lấy phiếu đặt trước đưa cho người bán hàng, lại thuận miệng hỏi cô: “Tí nữa trở về trường học à?”

Thích Niên vẫn chưa trả lời, vai phải đã bị vỗ mạnh một cái. Không biết Kỷ Thu quay lại từ lúc nào, cô bé khoác tay cô, hỏi Kỷ Ngôn Tín: “Em có thể mời Thích Niên đến dự sinh nhật em không?”

Hình như Kỷ Ngôn Tín hơi ngớ ra, đảo qua mặt Kỷ Thu và Thích Niên một lượt, nghĩ vài giây: “Nếu như buổi tối em rảnh thì tới đi.”

Thích Niên ngây người.

Đây đây đây, đây là lại được tới...nhà nam thần à!

Kỷ Thu đứng bên cạnh nhéo Thích Niên một cái, đôi mắt xinh đẹp long lanh ngấn nước. Sợ Thích Niên từ chối, bèn làm nũng: “Tới đi nha, nếu trễ thì để anh ấy đưa chị về. Sinh nhật hằng năm của em đều chẳng có bạn bè gì cả, buồn muốn chết, nha chị?”

Tim Thích Niên đã mềm như nước, nhưng vẫn không gật đầu.

Cô cảm thấy ánh mắt vừa rời của Kỷ Ngôn Tín chắc chắn là đang thăm dò cô... Nếu cô gật đầu, vậy chẳng khác nào thừa nhận cô có ý đồ với anh, chỉ cần có cơ hội ở gần anh là đều nắm chặt.

“Không cần suy nghĩ quá nhiều.” Giọng nói của Kỷ Ngôn Tín từ tốn, lại làm Thích Niên không biết cảm xúc thật của anh là gì: “Tối nay tôi phải về trường một chuyến, có thể tiện đường đưa em đi.”

Giọng điệu lạnh nhạt, trầm thấp rót vào tai. Lỗ tai Thích Niên mềm nhũn, chớp mũi nóng hừng hực. Cô sờ sờ mũi, nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy thì...làm phiền thầy Kỷ.”

Kỷ Thu và Thích Niên đều ngồi ghé sau.

Đôi tay ấm áp của Kỷ Thu nắm lấy tay cô, cho dù trước mặt Kỷ Ngôn Tín cũng không che giấu sự yêu thích của mình với Thích Niên: “Chị gọi anh của em là thầy, vậy chị là sinh viên của anh ấy à?”

Thầy trò yêu nhau cái gì đó, cũng quá cấm kỵ rồi!

Thích Niên lén lút liếc mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín đang chuyên tâm lái xe, cười xấu hổ: “Nghiêm túc mà nói, chắc là không phải. Chị học chuyên ngành văn học cổ đại...”

Kỷ Thu cái hiểu cái không mà “À” một tiếng, liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín, lại hỏi: “Vậy sao chị biết anh của em?”

Thích Niên bị hỏi đến mức đầu mồ hôi lạnh.

Tại sao biết?

Chính là do cô có âm mưu làm quen...cho nên biết thôi.

Người trong cuộc còn ở đây, mà với quan hệ của Kỷ Ngôn Tín với cô bé này, đánh chết cô cũng không nói. Nghĩ nghĩ, Thích Niên trả lời: “Có lẽ là vì Thất Bảo...”

Kỷ Thu mở to mắt, tò mò đến nỗi muốn dấn vào người Thích Niên: “Thất Bảo?”

Đèn vàng ở ngã tư nhấp nháy hai cái rồi chuyển thành màu đỏ.

Kỷ Ngôn Tín từ từ dừng xe lại, liếc nhìn Thích Niên đang bối rối qua kính chiếu hậu, rớt cuộc lên tiếng ngăn cản: “Kỷ Thu, ngồi xuống.”

Kỷ Thu không vui lắm mà “Dạ” một cái, ngoan ngoãn dịch ra sau, không dám lên tiếng nữa.

Khoảng một phút chờ đợi, đèn xanh sáng lên.

Kỷ Thu cũng chỉ yên tĩnh được trong thời gian đèn đỏ mà thôi, thấy Kỷ Ngôn Tín không chú ý thì lặng lẽ kéo tay áo Thích Niên, nhỏ giọng nói: “Nghe nói kết quả của lần kiểm tra đột xuất này kém lắm, cho nên tâm trạng của anh em cũng không tốt.”

Thích Niên rùng mình, cả người lập tức tỉnh hẳn....

Kiểm tra đột xuất trên lớp!

Hiển nhiên, Kỷ Ngôn Tín cũng nghe thấy: “Ai nói với em vậy?”

Kỷ Thu buột miệng: “Ông Thẩm ạ.”

Kỷ Ngôn Tín cũng không bắt ngờ lắm, nhú mày: “Ông ấy nói với em khi nào?”

“Ông Thẩm nghe nói hôm nay là sinh nhật em, cố ý gọi điện thoại đến chúc mừng em. Nói một hồi rồi hỏi anh đang làm gì...” Kỷ Thu dừng một chút mới nói: “Em nói anh đang ở trong thư phòng, dường như tâm trạng không tốt lắm...”

...

Giáo sư Thẩm nhớ tới lúc mình đưa bài kiểm tra đột xuất cho Kỷ Ngôn Tín, lập tức giải thích: “Lần kiểm tra đột xuất này kết quả thấp quá, tâm trạng nó không tốt thì con đừng nên trêu vào, đến lúc đó nó giận chó đánh mèo.”

Kỷ Thu nhớ lại xong, lại bổ sung một câu: “Anh họ, sau này anh không thể tùy tiện đi công tác nha, anh vừa đi thì không có ai trông coi, điểm trung bình thấp đến mức không nở nhìn.”

Thích Niên ngồi bên cạnh đồng tai lên nghe...

Cô cũng không quên, lúc giáo sư Thẩm lấy bài của cô thì nhìn cô với ánh mắt rất thâm thúy. Với lại, bài thi kiểu nào, cô chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết được. Cái người có điểm trung bình thấp kia...không phải cô thì ai vào đây?

Kỷ Ngôn Tín quay đầu lại nhìn người nào đó đang chột dạ: “Nghe thấy chưa?”

Mặt Thích Niên như đưa đám, ỉu xiu gật đầu: “Nghe thấy rồi...”

Kỷ Thu: “...”

Cô bé nhìn nhìn Thích Niên, lại nhìn nhìn Kỷ Ngôn Tín, giả bộ nghe không hiểu rồi cúi đầu chơi điện thoại. Cái người nhiều chuyện nào đó...ngoan ngoan không hề hé môi.

15. Chương 14

Yên tĩnh mãi đến khi tới gara nhà Kỷ Ngôn Tín.

Xuống xe, Kỷ Ngôn Tín xách bánh ngọt và balo của Kỷ Thu đi trước.

Gara có ngọn đèn sáng mờ, chiếu vào bóng lưng anh làm nó trở nên mềm mại khác thường. Dưới mái tóc được cắt tỉa chỉnh tề là một đoạn cổ áo sơ mi trắng, nhô ra khỏi cổ áo khoác màu xám. Hai màu sắc cùng phối chung một chỗ, càng nổi bật khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh.

Mỗi lần Thích Niên muốn miêu tả Kỷ Ngôn Tín, thì moi ruột móc gan cũng chẳng tìm thấy từ ngữ phù hợp. Không phải cảm thấy tục mà là chưa đủ. Một người thuộc chuyên ngành văn học như cô mà lại bí từ đến tình trạng này.

Từ duy nhất mà cô có thể nghĩ đến bây giờ, lại không khớp lắm với Kỷ Ngôn Tín —— đẹp mà không biết*.

*Nguyên văn: mỹ bất tự tri.

Đây là lời hình dung Lâm Thanh Hà lúc còn trẻ, giờ chỉ cần bóng lưng của anh thôi cũng đủ làm Thích Niên đỏ mặt tía tai.

Lúc vào thang máy, Kỷ Thu nhấn nút rồi ôm lấy Thích Niên: “Theo kinh nghiệm của em, đợi lát nữa đến lầu một sẽ có một cơn sóng cường thi tràn vào cho xem.”

Cô bé nói xong thì nhếch miệng với vẻ mặt kì quái, lúc bị Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn mới chịu thôi: “Chính là mấy hộ gia đình tan tành về nhà đó...nhưng chị không thấy là giống cương thi à? Một đám đông, nháy mắt ủa vào...” Còn chưa nói hết, thang máy vang lên âm thanh nhắc nhở đã đến lầu một.

Kỷ Thu lập tức im lặng, ra hiệu cho Thích Niên đứng ra sau. Cú đẩy của cô bé hơi mạnh, thêm mấy người từ bên ngoài ồa vào khiến Thích Niên đứng không vững, vô thức tìm kiếm điểm tựa phía sau cho cơ thể.

Vừa vươn tay ra thì bị một cánh tay khác đỡ lấy.

Thích Niên ngạc nhiên quay lại nhìn. Không biết Kỷ Ngôn Tín đứng sau lưng cô từ khi nào, cô vừa quay đầu thì khoảng cách giữa hai người lại gần hơn. Gần đến nỗi Thích Niên có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả vào trán cô, mang theo cái lạnh của hoa mai trong tuyết, lại nóng bỏng làm cô run rẩy không đứng vững được.

Anh giơ tay lên, cầm chặt cổ tay cô, đợi khi cô đứng vững rồi mới yên lặng kéo cô vào góc trống.

Thích Niên có thể cảm thấy mình lại gần anh thêm chút nữa, cánh tay tựa sát vào anh, giống như có thể ngửi được mùi hương mát lạnh thoang thoảng trên người anh. Mùi thơm thanh đậm như vậy, phả vào chóp mũi Thích Niên lại có thêm một chút ma mị. Cô lặng lẽ nghiêng đầu, giấu vành tai đỏ như sắp rỉ máu, lén lút xê dịch ra bên ngoài —

Thật là, thật là thiếu oxy mà...

Kỷ Thu đi mở cửa, Thích Niên chậm chạp đứng bên cạnh Kỷ Ngôn Tín.

Trong tay cô còn cầm theo bánh macaron làm quà cho Kỷ Thu, vì lúng túng nên ôm nó trước ngực như lá chắn. Lúc đợi mở cửa thì Thích Niên giả bộ nghiêm túc kiểm tra quà tặng, nhằm che đậy sự khấn trương.

Kết quả, không đợi cô triển khai.

Cửa vừa mở, một thứ màu vàng óng đã chạy ra, nhào tới chỗ Thích Niên mà không báo trước.

Thích Niên vẫn hơi sợ cái ôm bất ngờ của Thất Bảo. Golden trưởng thành đứng thẳng người đã cao gần đến ngực cô, còn nặng nữa...Thích Niên hoàn toàn không chịu nổi.

Ở ranh giới chỉ còn ngàn cân treo sợi tóc, Kỷ Ngôn Tín giơ tay xách vòng cổ của Thất Bảo lên, quay nó lại ôm vào người.

Thích Niên còn chưa kịp thở phào thì nghe thấy một giọng nói răn dạy vang lên: “Xem con nuôi chó kiểu gì kia, động một chút là nhào lên người người khác. Kỷ Thu còn nói cái gì mà biểu đạt sự nhiệt tình, hữu nghị, ông hừ...”

Lời còn chưa dứt, Kỷ lão gia đã nhìn thấy Thích Niên đứng sau lưng Kỷ Ngôn Tín, nên thoáng dừng lại: “Vị này là ai?”

Kỷ Thu vừa bước vào nhà, nghe thấy vậy thì lùi lại, nhiệt tình kéo Thích Niên qua giới thiệu với Kỷ lão gia: “Ông nội ơi, chị ấy tên là Thích Niên. Là...”

Hả...?

Kỷ Thu kéo dài giọng, đảo mắt qua Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín vào vòng. Định nói là “người theo đuổi” nhưng lại thay đổi, hoặc là chịu thua dưới ánh mắt thị uy của Kỷ Ngôn Tín, ngoan ngoãn đổi thành: “Học trò của anh.”

Kỷ lão gia “À” một cái, hiểu ra: “Đúng lúc, vào đi vào đi vào đi, vào nhà nào.”

Kỷ lão gia năm nay đã bảy mươi tám tuổi, nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, thân thể vẫn khỏe mạnh. Tuy vậy, tính ông có hơi nghiêm khắc, nói năng thận trọng... Kỷ Ngôn Tín và ông đúng thật là ông cháu.

Thích Niên vốn chỉ nghĩ đến tham gia sinh nhật của Kỷ Thu, ai dè còn có thể gặp mặt người lớn sớm như vậy...

Lúc cô ngồi trong phòng khách với Kỷ Thu và Kỷ lão gia, dưới mông như có gai, ngồi không yên. Kỷ lão gia nhìn nhìn một hồi thấy đủ rồi mới lên tiếng hỏi: “Con là học trò của Ngôn Tín à?”

Vấn đề này bị hỏi lần thứ hai trong ngày rồi đấy.

Nhưng lần này không thể trả lời như với Kỷ Thu được, Thích Niên suy nghĩ rồi nói: “Dạ, đúng ạ. Con yêu thích chuyên ngành sinh vật hóa học cho nên học lớp thầy Kỷ ạ.”

Kỷ lão gia gật đầu: “VẬY...thầy Kỷ của các con khi dạy học có đáng vẻ như thế nào?”

Thích Niên sưng sờ.

Mấy chữ “rất gợi cảm rất có mị lực” xem chút bị phun ra. Thích Niên hắng giọng một cái, nghiêm trang trả lời: “Khi dạy học thì thầy Kỷ tương đối nghiêm túc...”

Đứng trên bục giảng, áo sơ mi quần đen đơn giản nhưng vẫn như thần tiên rơi xuống nhân gian, cao cao tại thượng. Lâu lâu sẽ nói vài câu đùa vui có chừng mực, mỗi lần như thế thì ánh mắt của anh đều cong cong vui vẻ, nhìn các học trò ngồi phía dưới cười đùa.

Nhưng bình thường, Thích Niên đều cúi đầu để giảm bớt sự tồn tại.

Bởi vì, nghe không hiểu...

Kỷ Thu thấy hai người như đang thăm vấn thì chịu không nổi nữa, chen miệng nói: “Ông nội, sao ông nghiêm túc quá vậy, chả khác gì thăm vấn phạm nhân cả... Nào, cười một cái, cong khóe miệng như vậy nè.”

Kỷ Thu vừa nói vừa kéo khóe miệng làm mẫu, đáng vẻ nghịch ngợm chọc cho Kỷ lão gia cười thành tiếng.

“Con bé này.” Kỷ lão gia lắc đầu, khóe miệng vẫn nhếch lên, ôn hòa nhìn Thích Niên: “Ngày trước lúc Ngôn Tín nghiên cứu làm thí nghiệm ở Mỹ, hầu như cả đêm không chợp mắt, liều mạng vô cùng. Bây giờ không bắt các con làm vậy chứ?”

Thích Niên “Ồ” một tiếng, không đáp được. Căn bản cô đâu được phép vào phòng thí nghiệm...

Động tác bầm thịt của Kỷ Ngôn Tín thoáng dừng lại, anh nhắc chân đá đá vào Thất Bảo có vẻ mặt thèm ớn bên cạnh: “Kéo Thích Niên vào đây.”

Thất Bảo trừng mắt lên, đứng dậy một cách chậm rì rì rồi chạy chậm chậm lên phòng khách. Thích Niên thấy Thất Bảo chạy tới căn ống quần jean của cô kéo kéo, đang suy đoán hành động của Thất Bảo thì trong bếp vọng ra tiếng Kỷ Ngôn Tín: “Vào giúp đỡ đi.”

Kỷ Thu nghe thấy thì dựng ngược lông mày lên...để cho khách giúp đỡ à? Anh của mình thật sự là quá sáng tạo. Trong lòng cô bé thầm oán nhưng trên mặt lại tươi cười, phất tay với cô: “Chị mau đi đi, đợi lát nữa em tìm chị chơi sau.”

Thích Niên như được đại xá, bị Thất Bảo “tha” vào phòng bếp.

Kỷ Ngôn Tín đang cắt cà chua, nghe thấy động tĩnh thì hơi liếc mắt nhìn, vẫn tự mình làm hết chứ không định để cô làm.

Thích Niên ngó đông ngó tây một hồi, hết nhin nổi mới hỏi: “Thầy Kỷ, thầy muốn em giúp cái gì?”

“Em đứng đó là được rồi.” Kỷ Ngôn Tín quay người nhìn cô một cái, bỏ những nguyên liệu đã cắt vào chén. Trong nồi không biết đang nấu cái gì mà đã có mùi thơm thoang thoang bay ra.

Thích Niên tò mò nhích lại xem: “Thầy Kỷ, thầy đang luộc thịt à?”

“Hầm xương cách thủy.”

Bắp chân Thích Niên bị đuôi Thất Bảo quét qua hai cái. Cô cúi đầu nhìn thì thấy Thất Bảo ngồi xổm lê lười bên chân mình, chỉ thiếu chưa chảy nước miếng.

Ồ... xương sườn của Thất Bảo.

Thích Niên len lén nhìn sườn mặt dịu dàng dưới ánh đèn của anh, hai đầu ngón tay đụng đụng vào nhau, nhỏ giọng hỏi: “Thầy Kỷ, bài kiểm tra đột xuất của em được bao nhiêu điểm?”

Có thể làm cho tâm trạng của anh không tốt, vậy chắc chắn là thấp ơ là thấp rồi...

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô, hỏi lại: “Quan trọng không?”

Thích Niên gật đầu quả quyết: “Quan trọng chứ... Nó gián tiếp nói lên sự cố gắng của em trong thời gian qua mà!”

Kỷ Ngôn Tín hí hí mắt, có hơi buồn cười.

Độ khó của bài kiểm tra đó không giống như mấy bài trước cô đã làm, ngoại trừ biết vẽ biểu đồ nguyên lí thì còn lại cô đều viết bừa.

“Điểm trung bình là do giáo sư Thẩm thuận miệng nói đùa thôi.” Hiếm khi anh chịu giải thích: “Em không phải người trong viện, cho nên không tính.”

Lời giải thích này...cũng không làm Thích Niên vui hơn xít nào...

Cô cắn môi, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Khi nào em mới có thể vào phòng thí nghiệm?”

Tiếng nước sôi vang lên rõ ràng trong phòng bếp yên tĩnh.

Ánh mắt bị làn khói che mờ chuyển sang nhìn cô, Kỷ Ngôn Tín hơi trầm ngâm: “Muốn vào phòng thí nghiệm à?”

Thích Niên gật đầu, cô đã vẽ thuần thục biểu đồ nguyên lí của thí nghiệm cơ bản rồi.

Thất Bảo ngửi thấy mùi xương sườn, lúc này còn nằm rạp ra đất, giờ đã ngẩng đầu lên hít hà, nuốt nước miếng rồi lấy chân vỗ vỗ lên dép lê của Kỷ Ngôn Tín. Kỷ Ngôn Tín lại hiểu lầm ý của nó, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Vậy thì thứ hai tuần sau sẽ cho em vào phòng thí nghiệm.”

Dứt lời, lại bình thản bổ sung thêm: “Nhưng em chỉ có thể đi theo tôi, không được quấy rầy các bạn làm bài.”

Anh đồng ý dễ dàng như vậy lại khiến Thích Niên hơi khó tin. Ngu ngơ cả buổi mới tròn mắt ngạc nhiên: “Em, em... em có thể vào à?”

Kỷ Ngôn Tín đáp: “Ừ”.

Lấy được xác nhận, Thích Niên hưng phấn muốn nhảy cẫng lên. Lúc muốn biểu đạt ra thì lại nghe thấy anh “Này” một cái, giọng nói lạnh lùng trầm thấp che giấu chút ít cảm xúc như có như không: “Bớt lại một chút, hửm?”

Thích Niên: “...À.”

Vở kịch nhỏ thứ nhất:

Lúc Kỷ Ngôn Tín đưa Thích Niên xuất hiện tại phòng thí nghiệm, lập tức lặng ngắt như tờ.

Thích Niên bị mọi người nhìn chăm chăm nên hơi hồi hộp, thấy Kỷ Ngôn Tín không định giới thiệu thì hắng giọng một cái rồi nói: Mình đến đây để vẽ.

Vừa dứt lời, chợt nghe một giọng nam hỏi: Vẽ chân dung giáo sư của chúng tôi à?

Một tràng cười vang lên, Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn nam sinh kia, nói: Thùng ly tâm sẽ do em phụ trách dọn rửa, mỗi lần rửa là mười lần nước máy mười lần nước ion.

Vở kịch nhỏ thứ hai:

Tần suất hiện diện của Thích Niên gần như sắp vượt qua sinh viên của viện hóa sinh.

Có một ngày, rốt cuộc có người hỏi cô: Thích Niên, bạn đến đây vì ai vậy?

Thích Niên đang nhìn Kỷ Ngôn Tín làm thí nghiệm, nghe vậy thì trả lời một cách thờ ơ: Mình rất tò mò với viện hóa sinh các bạn thôi.

Kỷ Ngôn Tín lườm cô, bắt ngờ chen vào: Nói thật.

Thích Niên à xong thì nhỏ giọng nói: Rất tò mò...với giáo sư Kỷ của viện hóa sinh thôi...

16. Chương 15

Kỷ Thu dói bụng đến nỗi muốn găm chân ghế sofa, cho nên đi vào phòng bếp kiểm tra tiến độ. Vừa thò chân vào, nghe thấy bên trong vang lên tiếng nói chuyện thì cô bé ngừng lại rồi thở ra.

Kỷ lão gia thấy cô bé đi một hồi vẫn chưa ra thì cũng mò tới xem, hiếu kì hỏi: “Nghe lên hả?” Giọng nói của ông khá to, chả biết nhỏ giọng chút nào.

Kỷ Thu bị ông làm giật mình, ôm trái tim nhảy thình thịch rồi kéo Kỷ lão gia về lại phòng khách. Sợ chậm một bước, bị Kỷ Ngôn Tín bắt được thì chết.

Kỷ Ngôn Tín thu hồi tầm mắt, đôi mắt đen lầy hẹp dài rũ xuống, mức nước vào chén: “Đi ra ngoài chờ đi, cũng sắp xong rồi.”

Thích Niên “Dạ”, nhìn hành lá được thái đều trên thớt rồi thêm thường nuốt nước miếng.

Nhưng không nghĩ tới...

Tiếng nuốt nước miếng lại to như vậy.

Thích Niên giật mình, sờ lên vành tai đang nóng bừng rồi chạy vù ra ngoài.

Mất mặt quá!

Thật là mất mặt mà!

Sau lưng, trong màn hơi nước, Kỷ Ngôn Tín yên lặng nhếch nhếch khóe môi.

Ăn mì trường thọ, sau đó cắt bánh sinh nhật và cầu nguyện, sinh nhật Kỷ Thu cứ trôi qua như vậy. Vì ngày mai là thứ hai, Kỷ Thu còn phải đi học cho nên Kỷ lão gia không ở lại lâu, đợi Kỷ Thu dọn dẹp xong thì về luôn. Trước khi đi ông vẫn không quên dặn dò Kỷ Ngôn Tín: “Đã trễ như vậy rồi, lát nữa phải đưa người ta về nhà an toàn đấy.”

Kỷ Thu đứng bên cạnh cười một cách kì quái: “Anh à, chị Thích giao cho anh đó nha.”

Cả đêm, cô bé đã thay đổi xưng hô, chuyển sang gọi cô là “chị Thích”.

Kỷ Ngôn Tín cũng không mất kiên nhẫn, nhíu mày đáp: “Không lạc đâu.”

Không lạc đâu.

Không lạc đâu...

Thích Niên lẩm nhẩm ba chữ này hồi lâu, sờ sờ chóp mũi rồi cười rộ.

Vừa ngược lên thì bắt gặp ánh mắt của anh, cô lập tức mím môi, nghiêm túc nhìn về phía khác. Giấu đầu lòi đuôi như vậy, cũng chỉ có mình Thích Niên nghĩ rằng bản thân che giấu rất ổn.

Khi Kỷ lão gia được đón về thì Kỷ Ngôn Tín cũng đi lấy xe đưa cô về trường.

Đúng lúc đèn đường mới mở, dọc theo đường dài liên miên không thấy điểm cuối.

Không khí trong xe có hơi bức bối, vì thế Kỷ Ngôn Tín bèn mở cửa sổ ra. Làn gió đêm nhẹ nhàng tràn vào, cuốn theo sự ồn ào và sầm uất của phố phường. Hòa mình vào dòng xe cộ, tiếng xe chạy vang lên không dứt. Băng qua cột đèn giao thông chỗ giao lộ, ánh sáng trong xe sáng hơn. Xuyên qua cửa sổ mở một nửa, có thể nghe thấy những bài hát đang thịnh hành và cả tiếng rao hàng.

Thích Niên nhào ra gần cửa sổ, tóc mái bị gió thổi bay làm cô phải đưa tay lên che, nhìn những hình ảnh phồn hoa phía trước không chớp mắt.

Kỷ Ngôn Tín vươn tay phải lấy điện thoại để trên bảng điều khiển, liếc thấy cô tựa vào cửa sổ thì hơi nhíu mày: “Ngồi xuống.”

Thích Niên phản xạ có điều kiện mà ngồi ngay ngắn lại, rồi nhìn về phía anh.

Kỷ Ngôn Tín không quay đầu lại, đôi mắt bị đèn xe phía trước chiếu vào khe tỏ sáng. Như trong một không gian u ám, đó là nguồn sáng duy nhất. Thích Niên mấp máy môi, muốn nói gì đó với anh, nhưng tìm hoài cũng không thấy chủ đề thích hợp. Cuối cùng, cô vẫn nói một cách vụng về: “Thầy Kỷ, muộn như vậy rồi, thầy về trường để...sửa bài tập à?”

Càng gần đến đại học Z, xe trên đường càng ít.

Kỷ Ngôn Tín nghiêng đầu nhìn cô một cái, trả lời: “Xem họ làm thí nghiệm.”

Tuy Thích Niên đã vào cửa lớn của viện hóa sinh, nhưng chỉ biết một ít nguyên lý cơ bản. Kiến thức chuyên ngành thì cô nghe không hiểu, còn không chuyên thì...lại là nội dung không liên quan đến hóa học sinh vật. Cho nên, nhiều ngày như vậy nhưng cô cũng chả biết gì nhiều, nói đến hóa sinh thì thứ đầu tiên nghĩ đến chính là nghiên cứu chế tạo vũ khí hóa sinh...

Thích Niên gãi gãi đầu, “À” một tiếng, dè dặt ngắm nhìn anh. Sau khi xác định tâm trạng của Kỷ Ngôn Tín dường như không tệ, cô mới can nhắc, hỏi: “Thầy Kỷ, thầy thường xuyên xuống bếp à?”

Kỷ Ngôn Tín ngồi thẳng người, vượt qua chướng ngại vật phía trước xong mới ừ: “Trước kia ở nước ngoài tôi sống một mình.”

Thích Niên chỉ thiếu nước vẩy đuôi, vẻ mặt đầy nịnh nọt, hỏi: “Vậy thầy có thể dạy em làm mì trường thọ được không?”

Kỷ Ngôn Tín tập trung nhìn tình hình giao thông phía trước, không nói câu nào. Mãi đến khi gần tới cổng trường đại học Z, anh mới nghiêng đầu nhìn xung quanh: “Chạy đi đâu nữa?”

Vừa rồi, Kỷ Ngôn Tín chạy theo hướng dẫn lần trước của Thích Niên, con đường thay đổi hoàn toàn lạ lẫm. Thích Niên chỉ chỉ bên phải: “Đi vào con đường này, dãy thứ ba căn thứ bảy.”

Kỷ Ngôn Tín lướt qua cô nhìn về phía cửa sổ bên phải, nhẹ nhàng gạt đầu rồi quay xe chạy vào trong cư xá.

Bởi vì anh chưa trả lời nên Thích Niên hơi thấp thỏm, thấy giọng điệu của anh vẫn bình thường thì lại nghĩ, mình mạo phạm thầy ấy cũng chả phải lần một lần hai, thế nên yên tâm hơn.

Đến nơi, xe từ từ chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Đèn đường dưới lầu bị hư mấy ngày nay, cho nên cả không gian chìm vào bóng tối.

Hơi thở của anh nhẹ nhàng, anh hơi nghiêng người, tay trái vẫn cầm vô lăng.

Thích Niên cởi dây an toàn ra, một tay đẩy cửa xe, định cảm ơn Kỷ Ngôn Tín thì chợt nghe thấy anh thông thả gọi mình: “Thích Niên.”

Tim gan nhỏ bé của Thích Niên đập thành thạch loạn nhịp, tốc độ phản ứng của đại não cũng chậm lại, chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Chẳng lẽ...anh đồng ý à? Đồng ý không? Đồng ý không?

Đáy mắt Thích Niên chuẩn bị vụt sáng thì nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của anh hỏi cô: “Em có biết thành ngữ được voi đòi tiên không?”

Thích Niên há to miệng, hoàn toàn ngây người.

Bị, bị từ chối rồi...

Nửa tiếng sau.

Weibo Thất Tể đăng một trạng thái mới ——

(.) Các bảo bối à, nam thần từ chối tôi rồi.

Hôm nay cơ thể Lưu Hạ không khỏe, nên nằm ngay đơ trong phòng ngủ.

Cô nàng đang lướt mạng thì thấy trạng thái này, trong lòng lộp bộp một cái, vài giây sau trong đầu xoẹt ra hình ảnh Thích Niên đau lòng sắp chết. Lưu Hạ bị dọa cho run người, vội vàng gọi điện thoại ân cần thăm hỏi.

“Alo?” Thích Niên ừ ừ lên tiếng, ôm chần lẩn vài vòng: “Hạ Hạ, hu hu hu.”

“Vài ngày không gặp, gan chuột của cậu đã đột phá đến tận trời rồi à, dám tỏ tình với thầy Kỷ nữa?”

“Không có đâu.” Thích Niên thở hắt, trừng mắt nhìn trần nhà, nói với giọng điệu đau lòng muốn chết: “Còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc.”

Ngay cả táo Lưu Hạ cũng không gặm nữa mà ôm chằm ngồi dậy: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Quân sư đây chỉ không tạo điều kiện cho mấy ngày thôi mà đã nhanh chóng bị tiêu diệt rồi à?

Thích Niên thở dài một hơi, dùng dăm ba câu kể hết chuyện tối nay. Nghĩ nghĩ rồi lại kể luôn vụ nhờ Kỷ Ngôn Tín dạy làm mì trường thọ. Sau khi nói xong, cô mới hỏi: “Chẳng lẽ là do mình quá liều rồi hả?”

Lưu Hạ nghe xong muốn học máu, bình tĩnh một hồi mới giật giật khóe môi: “Đại khái là phương hướng thì chính xác, nhưng cậu gặp cái gì. Ngày mai đã có thể theo giáo sư Kỷ vào phòng thí nghiệm rồi, cậu còn sợ gần vua không được ban lộc à?”

Thích Niên cắn góc chăn, mắt sáng bừng: “Người ta đợi không nổi nữa!”

Lưu Hạ: “...”

“Thầy Kỷ nói mình được voi đòi tiên.”

Lưu Hạ cười lạnh đả kích: “Thầy của mình quả thật nói trúng tim đen.”

Thích Niên: “...”

Nghĩ nghĩ, Lưu Hạ lại bổ sung thêm một câu: “Thích Niên, thầy Kỷ rất nương tay với cậu rồi đấy.”

Thích Niên tiếp tục: “...”

Sau khi im lặng hồi lâu, Thích Niên mới hỏi: “Vậy khi thầy ấy không nương tay thì sẽ thế nào?”

Lưu Hạ suy tư một lát rồi trả lời: “Nửa đường vút xuống xe.”

Thích Niên: “...”

Có nửa đường vút xuống xe hay không thì Lưu Hạ không biết, nhưng cô nàng chắc chắn một điều, thật sự giáo sư Kỷ đối xử với Thích Niên không giống người khác.

Cúp điện thoại, Lưu Hạ lại mò lên weibo xem bình luận.

Các fan bình luận dưới weibo Thất Tể còn đau lòng hơn cô nàng. Lưu Hạ like một loạt rồi nhắn tin cho Lý Việt: “Hi, ông bạn, tâm trạng của giáo sư Kỷ đêm nay thế nào?”

Lý Việt đáp: “Không phải nên gọi là ông xã à?”

Lưu Hạ: “Xì!”

Thích Niên là cú đêm, cảm hứng để vẽ thường xuất hiện vào đêm hôm yên tĩnh.

Từ cấp ba tới giờ, đã sáu năm rồi.

Mấy năm nay, tuy chậm nhưng lại ra cố định, mỗi năm sẽ xuất bản hai bộ truyện tranh.

Lần này, Thích Niên vừa hoàn thành một bộ rồi lập tức lại đào thêm hố mới, sự siêng năng đột ngột ấy làm fans vui vẻ vô cùng.

Thích Niên dùng chính hình tượng của mình để làm nguyên mẫu, vì vậy càng hấp dẫn người qua đường và fan hơn. Vẽ xong, Thích Niên xếp lại một chồng rồi xem lại. Từng tờ một, từ lúc gặp được Kỷ Ngôn Tín

và Thất Bảo dưới bãi đậu xe cho tới bây giờ, dường như cũng đã hai tháng nhưng cô lại cảm thấy chuyện chỉ mới vừa hôm qua.

Thích Niên chống cằm, di di trên màn hình, nhìn hình dáng cao ráo xuất hiện ngày càng nhiều trong cuộc sống của mình thì cong cong khóe môi.

Cô nghĩ, dù đêm đen có dài thế nào, sớm mai rồi cũng sẽ đến mà thôi.

17. Chương 16

Nghĩ đến việc hôm nay được vào phòng thí nghiệm, khi đồng hồ còn chưa báo thức thì Thích Niên đã tỉnh, nằm trên giường trợn mắt ngáy giấc một hồi mới bò dậy.

Thành phố Z đang vào cuối thu, mấy ngày nay nếu không âm u thì cũng đổ mưa nhỏ.

Đầu hành lang của phòng thí nghiệm bị mưa tạt ướt, Thích Niên bước vào rồi lắc lắc nước đọng bên trên cây dù. Ra vào phòng thí nghiệm cũng có giới hạn, hôm nay tuy là thứ hai nhưng rất vắng người. Cô giậm chân, tránh chỗ đầu gió rồi đứng trên bậc thang. Bàn tay đông cứng vì lạnh lấy điện thoại di động ra, gọi cho Kỷ Ngôn Tín.

Trong lúc chờ nhận máy, cô vịn tay lên thành cầu thang rồi nhìn ra bên ngoài... Lần đầu đến phòng thí nghiệm tìm Lý Việt và Lưu Hạ, cô thấy cậu đội mưa chạy đến đây mà. Sao giờ chẳng thấy gì hết.

Điện thoại Kỷ Ngôn Tín đang cầm trên tay không ngừng rung lên, anh đứng trên lầu nhìn xuống thì thấy Thích Niên mặc áo khoác hồng, đứng đó ngó qua ngó lại. Anh tắt máy, gọi cô: “Thích Niên.”

Thích Niên đứng dưới lầu ngẩng đầu lên, vừa vui mừng vừa bất ngờ.

Kỷ Ngôn Tín vẫy tay: “Lên đây đi.”

Bởi vì trời đang mưa, trong hành lang hơi tối. Anh cúi đầu, cho nên Thích Niên không thấy rõ mặt mũi của anh, chỉ có thể thấy được đôi mắt sáng ngời kia. Cô vội vàng trả lời rồi chạy hai ba bậc một lần.

Kỷ Ngôn Tín vẫn đứng ở đó đợi cô, một tay dứt vào túi quần, một tay cầm di động. Không biết là ai nhấn tin tới, màn hình vụt sáng nhưng lại bị anh tắt đi, sau đó thả vào trong túi áo. Đợi Thích Niên đứng trước mặt anh, cô mới nhận ra ánh mắt của anh hiện lên vài phần mệt mỏi. Anh vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, chỉ khác là khoác thêm một chiếc áo khoác trắng bên ngoài, giấu lại, chắc là tối qua anh ở đây cả đêm...

Dáng vẻ lười biếng như vậy, đúng thật không nhìn ra, đây là người khó gần ngày thường.

“Vào với tôi.” Kỷ Ngôn Tín quay người, dẫn đầu đi vào phòng thí nghiệm.

Cảm giác khác hẳn lần đến tìm Lý Việt và Lưu Hạ, đi theo sau lưng Kỷ Ngôn Tín, cảm giác giống như...bước từng bước vào thế giới của anh.

Khu... Được rồi, không cần nhắc nhở cô, cô biết là do mình suy nghĩ nhiều.

Khu sinh hoạt của phòng thí nghiệm vẫn lộn xộn như vậy.

Kỷ Ngôn Tín dừng trước bàn Lưu Hạ, không nói gì mà chỉ hất cằm ra hiệu cho cô bỏ đồ xuống đó. Thích Niên lập tức hiểu ý, đặt balo xuống rồi lấy bút vẽ và giấy ra. Nghĩ nghĩ, cô lại mở ngăn trong cốp, lấy một hộp sữa đưa cho anh: “Thầy Kỷ, cho thầy nè.”

Kỷ Ngôn Tín dừng mắt trên hộp sữa trong tay cô.

Thích Niên hơi lo lắng, sợ bị anh từ chối cho nên hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, dường như sợ nhìn thấy phán quyết trong đó.

“Tôi không thích uống đồ ngọt.”

Giọng nói của Kỷ Ngôn Tín rất nhẹ, tựa như đang cố gắng đè thấp. Thích Niên nhắm mắt lại, rồi rầm: quả nhiên là muốn từ chối à?

Kết quả, sau một khắc, anh đưa tay ra nhận.

Đầu ngón tay ấm áp lướt qua tay cô, hộp sữa bị lấy đi, sau đó cô bỗng mở choàng mắt. Kỷ Ngôn Tín cầm hộp sữa, nhìn cô: “Nhưng mà, cảm ơn.” Vẫn là giọng nói trầm thấp đó, có chút khàn khàn, có chút từ tính chỉ đàn ông trưởng thành mới có.

Lúc này Thích Niên mới hoàn hồn và rút tay về, lặng lẽ vòng ra sau lưng rồi nắm chặt ngón tay đã bị anh chạm vào. Da thịt chỗ đó nóng bỏng như muốn tóe lửa, làm cơ thể cô bị hâm nóng lên.

Khi Kỷ Ngôn Tín dẫn Thích Niên xuất hiện trong phòng thí nghiệm, phòng học vốn chỉ có âm thanh trao đổi nhỏ nhỏ, giờ lập tức lặng ngắt như tờ.

Người đeo khẩu trang, người mang mắt kính, người đang quan sát số liệu, mười mấy con người ăn mặc chỉnh tề đồng loạt đưa mắt nhìn Thích Niên.

Đối với Thích Niên, nhóm học sinh giỏi bọn họ cũng chẳng còn xa lạ gì.

Từ đầu dùng thân phận bạn thân của Lưu Hạ xuất hiện tại hội trường giúp đỡ trang trí, sau đó xuất hiện trong phòng học của viện hóa sinh nghe giảng, tận đến hôm nay, lại đứng ở đây. Nếu như mấy lần trước còn có thể xem nhẹ, vậy lúc này, bọn họ phải để ý Thích Niên lần nữa.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Thích Niên trở nên căng thẳng, nhưng thấy Kỷ Ngôn Tín không định giới thiệu thì háng giọng một cái rồi nói: “Mình đến đây để vẽ...”

Lưu Hạ xem chút cười ra tiếng.

Bây giờ người nào của viện hóa sinh chẳng biết là cô đến có mục đích, vẽ tranh...cũng chỉ là cái cớ để lừa người ngoài thôi, còn dám nói vậy nữa.

Vừa nói dứt lời, một giọng nam “À” kéo dài, hỏi đều một câu: “Đến vẽ chân dung cho giáo sư của chúng tôi à?”

Lưu Hạ không nhin nổi, là người đầu tiên cười ra tiếng. Đã có lần một thì có lần hai, dần dần mọi người đều cười ầm lên. Tuy không có ác ý, nhưng vẫn làm Thích Niên đỏ mặt tía tai. Cô yên lặng siết chặt bút vẽ, bối rối liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín này giờ vẫn không nói gì, chợt quét mắt nhìn cậu sinh viên kia rồi chỉ thẳng mặt: “Thùng ly tắm sẽ do em phụ trách dọn rửa, một lần rửa là mười lần nước máy mười lần nước ion.” Chiêu giết gà dọa khỉ này quả nhiên rất hữu hiệu, cả đám đang cười đùa bỗng im bất ngay lập tức, nam sinh thích nói giỡn kia rên lên, biết thế thì chẳng làm.

Kỷ Ngôn Tín ngược đôi mắt hẹp dài đen láy, nhẹ nhàng nói: “Còn vấn đề gì không?”

Không một tiếng động.

Kỷ Ngôn Tín muốn hướng dẫn mọi người làm thí nghiệm, cho nên chỉ đưa Thích Niên đi dạo một vòng, giới thiệu dụng cụ và cách dùng rồi sắp xếp cho cô ngồi một chỗ, sau đó không để ý cô nữa.

Thích Niên cũng vui vẻ ngồi đợi một mình.

Bắt đầu từ lúc anh giúp cô giải vây khi nãy, trái tim của Thích Niên vẫn đập mạnh không ngừng, làm cô hết sức lúng túng. Nếu như lại ở bên cạnh anh...

Thích Niên len lén nhìn người đàn ông đang xoay qua xem kính hiển vi gần đó. Cô phồng miệng thở ra một hơi, giờ tay quạt quạt mặt mình không ngừng —— phù, nóng quá! Nóng quá!

Đến giờ cơm, người trong phòng thí nghiệm lục đục đi hết, chỉ còn Lý Việt ở lại trực ban và quan sát đĩa nuôi cấy.

Tối qua Kỷ Ngôn Tín không về nhà, cho nên hơi nhớ Thất Bảo, việc vừa kết thúc là đi ngay, lúc cởi áo khoác đến khuỷu tay mới nhớ tới Thích Niên. Anh quay lại thì thấy cô còn chưa đi, vẫn ngồi ở chỗ bàn giáo viên của anh, nằm sấp một cách lười biếng. Thích Niên lấy mu bàn tay chống cằm, đầu lắc qua lắc lại, đang cầm bút vẽ cái gì đấy.

Bàn giáo viên dựa vào vách tường, cho nên hơi tối. Tư thế ngồi của cô không chuẩn, tóc rũ xuống che một bên mặt, chỉ có thể nhìn thấy ngón tay trắng nõn thon dài cong cong, các đốt ngón tay hơi xanh lên, dường như đã vẽ khá lâu rồi. Anh yên lặng đến gần đứng sau lưng cô, khi Thích Niên nhấc bút lên, anh thấy trên giấy là các khay đựng ống nghiệm xếp thẳng hàng.

Kỷ Ngôn Tín nhìn một hồi mới cong ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Quả nhiên, Thích Niên ngẩng đầu lên, sự mơ màng nơi đáy mắt vẫn còn đó, bất ngờ chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh.

Kỷ Ngôn Tín giắt áo khoác lên giá treo: “Đi thôi.”

Lúc này Thích Niên mới phát hiện, cả phòng thí nghiệm chẳng còn ai. Tối hôm qua ngủ không ngon, sáng lại dậy sớm, cho nên đầu óc của cô cứ mơ mơ màng màng, hoàn toàn không chú ý mọi người đi lúc nào. Thích Niên vội vàng thu dọn đồ đạc, đi theo Kỷ Ngôn Tín ra khỏi phòng thí nghiệm.

Một trận gió lạnh thổi vào hành lang, Thích Niên rụt cổ, vô thức kéo áo khoác lại: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín đằng trước cũng dừng lại, quay người nhìn cô. Thích Niên chỉ cảm thấy anh đi nhanh quá, giờ anh đột nhiên đứng im thì cô lại sợ hãi, ngây ngốc nhìn anh.

“Tiết thí nghiệm lần sau em tự đến.” Anh đi chậm chậm đợi cô theo kịp: “Bình thường tôi đều ở đây, cho nên không cần gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn hỏi tôi.”

Thích Niên gật đầu: “Dạ.”

“Mỗi lần làm thí nghiệm đều rất lâu, em không cần phối hợp với thời gian của họ, tự mình làm chủ. Nhưng trước khi đi thì phải nói với tôi hoặc Lưu Hạ một tiếng.” Anh liếc nhìn cô: “Các điều cấm của phòng thí nghiệm đều rõ hết rồi chứ?”

Thích Niên tiếp tục gật đầu: “Rõ rồi ạ.”

Cô sợ quên cho nên ra tận mười bản để dán lên bàn...

Nói mấy câu thì đã tới lầu một. Đứng ở đầu hành lang, Thích Niên mới nhận ra, mưa nhỏ tí tách đã trở thành mưa to tầm tã. Bầu trời âm u không ánh nắng, giữa trời đất này, dường như chỉ còn lại âm thanh của tiếng mưa rơi.

Mưa to như trút nước.

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô, nhướng mi: “Dù đâu?”

Thích Niên sờ sờ balo rồi quýnh lên: “Hình như...để quên ở ngoài phòng thí nghiệm rồi.” Vừa rồi vì sợ đưa vào làm ướt sàn nhà, cho nên cô đã dựng cây dù ở ngoài tường. Cô gãi gãi đầu, xấu hổ chỉ tay lên lầu: “Em quay lại lấy dù. Thầy Kỷ, tạm biệt.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu, bung dù đi. Vừa đi vài bước thì anh nhớ đến cái gì, bèn quay lại gọi cô: “Thích Niên.” Âm thanh ấy không còn trầm thấp khàn khàn như lúc sáng sớm, mà giống cây cối bị trận mưa này tưới tắm, có vẻ trơn tru ướt át.

Thích Niên đứng trên bậc thang, quay người nhìn anh.

Anh đứng đó, mưa rơi xuống mặt dù phát ra tiếng vang nặng nề. Bọt nước chảy xuôi theo khung dù, nhỏ xuống bên chân anh. Không biết sao giọng nói của anh lại hơi khàn khàn: “Mì trường thọ...”

Mới nói mấy chữ thì dừng lại. Tay phải nắm thành nắm, đặt hờ lên môi rồi ho khan vài tiếng: “Em có thể tra baidu. Để đề phòng thì hãy làm thử mấy lần trước khi tặng người khác.”

Thích Niên vẫn đang sững sờ.

Tối hôm qua anh còn không vui hỏi cô, có biết một thành ngữ gọi là được voi đòi tiên không...

...

Nhưng bây giờ, sao lại giống như đang dung túng cho cô được voi đòi tiên vậy?

Thích Niên bị hai chữ “dung túng” của mình làm cho hết hồn, vô thức phủ nhận trong lòng — không thể nào!

Có một học trò của Kỷ Ngôn Tín đi ngang qua, chào hỏi anh: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu, sự lạnh lẽo giữa lòng mây giống như cái lạnh buốt của mưa. Anh quay người, cầm dù rảo bước trong màn mưa. Không hề nhận ra, hành động tùy ý này của anh, đã khuấy động tâm tư Thích Niên.

18. Chương 17

Thích Niên cảm thấy mình thật sự không có tí thiên phú gì về bếp núc.

Đồ đạc bữa bộn như vừa gặp cướp, chén đĩa chồng chất một đống, ít nhiều gì cũng dính tí bột mì trắng, hỗn độn linh tinh. Thích Niên chà mu bàn tay vào chóp mũi bị ngứa, đau lòng rửa sạch tay rồi nhấn tin tìm sự giúp đỡ.

Bên ngoài mưa nhỏ không dứt, hương trà lượn lờ trong không khí, toát ra một vẻ thanh tao ôn hòa.

Giáo sư Thẩm cầm ấm trà lên, rót trà vào tách, nước trà trong veo ấm nóng, ông chậm rãi nheo mắt: “Khi về nhà nhớ chuyển lời đến ba con, hôm nào chú không có lớp thì sẽ hẹn ông ấy đi uống trà.”

Lá trà dài nhỏ, xoắn chặt thành hình ốc, khi châm nước sôi thì hóa màu xanh biếc.

Kỷ Ngôn Tín lắc nhẹ tách trà, nhìn nước trà xanh biếc qua tách thủy tinh rồi cúi đầu nhấp một ngụm. Nước trà nóng đi vào cổ họng, mùi thơm nguyên chất tươi mới của trà tràn đầy, dư vị ngọt ngào. Giáo sư Thẩm thích uống trà, nhất là trà Bích Loa Xuân. Mỗi lần ba Kỷ đến thăm ông đều mang theo một hộp Bích Loa Xuân. Nhưng đây là lần đầu tiên do anh đưa tới.

“Hai ngày nữa ông ấy mới về.” Kỷ Ngôn Tín cúi đầu che giấu đôi mắt sâu như vực, giữa lòng mây bất giác có thêm vài phần lạnh nhạt: “Cùng ông cụ kiểm tra sức khỏe xong mới về.”

“Khó trách.” Giáo sư Thẩm thì thầm: “Nếu không thì ông ấy đã tự đem đến rồi.”

Đang nói chuyện, điện thoại trong tay Kỷ Ngôn Tín đột nhiên rung lên. Anh rũ mắt xuống nhìn. Màn hình vụt sáng, tin nhắn của Thích Niên lọt vào mắt anh. Khắc sâu vào đấy, chính là gian bếp thê thảm. Dừng lại vài giây, tin nhắn thứ hai của cô được gửi tới: “Thầy Kỷ, cách chúng ta làm chắc chắn là không giống nhau chút nào...”

Kỷ Ngôn Tín cầm di động, sững sờ trong nháy mắt.

Giáo sư Thẩm tò mò tiến đến xem, lúc thấy hai chữ “Thích Niên” thì nhú mày: “Con bé kia đang nấu cơm cho con à?” Kỷ Ngôn Tín ngẩng lên, hàm ý trong ánh mắt không cần nói cũng biết: Suy nghĩ nhiều rồi.

“Thật không ngờ.” Giáo sư Thẩm “Chặc chặc” hai tiếng, giống như lần đầu tiên quen biết anh, nhìn anh một lượt từ đầu đến chân: “Phạm vi bài giảng của con đã đến chuyện bếp núc rồi cơ đấy.”

“Chỉ dạy cô ấy thôi.” Kỷ Ngôn Tín đứng lên, lấy áo khoác treo trên giá xuống: “Đến phòng thí nghiệm đây, con đi trước.”

Giáo sư Thẩm phát phát tay: “Đi, đi đi đi đi. Mỗi lần nói đến cô bé này, con đều vô thức lảng tránh cả.”

Kỷ Ngôn Tín dừng bước, quay đầu nhìn ông, thắc mắc hỏi: “Con có à?”

Ngay đến cả giáo sư Thẩm cũng ngạc nhiên: “Chú nói mò đấy, sao con phản ứng mạnh thế?”

Kỷ Ngôn Tín: “...”

Thích Niên đợi cả buổi vẫn không thấy Kỷ Ngôn Tín hồi âm thì không dám quấy rầy anh nữa, nhẫn nại nhìn chăm chăm đồng hồ rồi ngẩn người. Đang định tìm kiếm “phương pháp nhào bột”, chuông điện thoại vang lên. Thích Niên liếc mắt sang nhìn thì giật mình đến độ xém chút ném cả điện thoại.

Sau vài giây bình tĩnh, cô mới hắng giọng rồi nhận máy: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín cầm dù, đang trên đường đến phòng thí nghiệm. Bầu trời sắp hoàng hôn, tối mù như ngã vào trong nghiền mực, không có một tia nắng. Đèn đường đã bật lên, một ngọn đèn nhỏ, ẩn trong hàng cây ven đường với ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt. Giọng nói của anh cũng chưa bao giờ rõ nét như thế: “Tôi cho rằng, việc nhào bột này ai cũng biết.”

Thích Niên im lặng nháy nháy mắt, không dám phản bác — được rồi, cô thừa nhận, cô có hơi cố ý. Anh không nói lời nào, Thích Niên cũng giữ yên lặng. Chung quy, cô cảm thấy những tâm tư nhỏ nhỏ này của mình, đều trần trụi lồ lộ trước mắt anh.

Mưa rơi vào lá cây vang lên tiếng xào xạc.

Thích Niên quay đầu nhìn về phía cửa sổ: “Thầy Kỷ, thầy đang ở ngoài đường à?”

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhàng trả lời, nhớ lại quá trình nhào bột hôm trước rồi nói lại cho cô một cách đơn giản và những điều cần chú ý. Nghe thấy cô đáp lời, anh dừng lại một chút rồi tiếp tục đưa ra một phương án: “Nếu như còn không được thì mua mì sợi làm sẵn về nấu đi. Kiến thức cơ bản, chắc không cần tôi nói nữa chứ?”

Thích Niên tự động phiên dịch những lời này thành: Không làm được cũng đừng hỏi tôi nữa, rất ngu ngốc đó có biết không? Cô cắn môi, hơi rầu rĩ “Dạ” một tiếng: “Em sẽ không làm phiền thầy nữa, thầy làm việc của mình đi nha.”

Kỷ Ngôn Tín đang bước lên bậc thang, gấp dù bằng một tay, nghe xong câu đó thì đầu bên kia cũng không nói gì nữa rồi cúp điện thoại.

Thích Niên đứng trong phòng bếp ngơ ngác cả buổi, mãi đến khi bàn chân lạnh buốt thì cô mới sực tỉnh, vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh táo trở lại.

Trước tiên cô thu dọn phòng bếp, rửa sạch chén đĩa rồi bỏ vào tủ. Sau khi dọn dẹp gian bếp thì Thích Niên chẳng còn hứng thú để làm mì nữa, cô tới chỗ máy tính, vẽ một bản phác thảo hình ảnh lặn mặt trên bàn phím rồi đăng lên weibo.

Kèm theo một câu: Làm chuyện ngu ngốc, lặn mặt nhớ lâu.

Lưu Hạ trở về kí túc xá, tắm rửa xong thì nhàn nhã nằm online. Lướt vài cái thì thấy được bức hình lặn mặt đáng yêu kia.

Phản ứng đầu tiên là: Nhỏ này làm chuyện ngu ngốc gì đó rồi hả?

Phản ứng thứ hai là: Thiếu bản quân sự, quả nhiên là không được mà.

Phản ứng thứ ba là: Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm...

Thích Niên nhìn chăm chăm vào bức hình rồi ngẩn người, đột nhiên xuất hiện lời mời chat face. Cô do dự một chút rồi đồng ý.

Hình ảnh dừng lại vài giây, rồi xuất hiện khuôn mặt Lưu Hạ đang đắp mặt nạ tẩy tế bào chết: “Mình nói này, chừng nào cậu mới đi sửa màn hình hả, mỗi lần nói chuyện video với cậu là đều có một cục đen.”

Thích Niên cũng bị giật mình: “Lúc cậu đắp mặt nạ thì đừng chat video với mình được không, làm mình hết cả hồn.”

Lưu Hạ cười “Hắc hắc”: “Aiz, trên weibo là chuyện gì ấy? Đã làm chuyện gì ngu ngốc rồi hả?”

Thích Niên ấp úng không muốn nói, bị tra khảo vài câu thì mới thành thật khai báo. Dứt lời, cô nhìn Lưu Hạ một cách tha thiết: “Cậu nói xem, có phải mình tỏ ra quá ngu ngốc rồi không? Mình cảm thấy giáo sư Kỷ cũng mất kiên nhẫn luôn rồi.”

Lưu Hạ “À...” một tiếng, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Thích Niên, nói thật. Lúc cậu nói cậu muốn theo đuổi thầy ấy vì đã yêu thầy ấy từ cái nhìn đầu tiên, mình đã nhắc nhở cậu, thầy Kỷ dầu muối không ăn, tính tình lạnh lùng, chưa bao giờ biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc... Khi đó cậu trả lời mình thế nào?”

Thích Niên im lặng.

“Cho nên, nếu như cậu vẫn giữ tấm lòng như trước thì cũng đừng luôn nghi ngờ bản thân.” Lưu Hạ phân tích thêm: “Bây giờ cậu cũng chưa thổ lộ rõ với thầy Kỷ, nhưng thầy ấy thông minh như thế thì sao lại không biết cho được. Từ thái độ của thầy ấy, cho mình cảm giác là thầy ấy cũng không có ý từ chối kịch liệt...” Nói đến đây, Lưu Hạ hơi giật mình rồi nhăn mày. Trước đó cô nàng còn chưa nghĩ đến phương hướng này, nay khuyên Thích Niên thì mới nhớ lại, hình như đúng là vậy thật nhỉ?

Hai mắt Thích Niên đột nhiên sáng ngời: “Thật hả?” Trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường, cô vẫn luôn cảm thấy Kỷ Ngôn Tín không có thiện cảm gì với mình...

Lưu Hạ không quá chắc chắn, nhưng vẫn gật đầu: “Rõ ràng thầy ấy còn gọi lại cho cậu vì chuyện nhào bột, cũng có thể thật đó.”

Ừm, Thích Niên lập tức được trị khỏi.

Cô vui sướng lăn mặt lên bàn phím vào vòng, nên bàn phím bị ép kêu soàn soạt. Lưu Hạ nghe thấy thì thắc mắc, hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

Thích Niên đáp: “Lăn bàn phím đó...”

“...” Cầu cho bị ám ảnh bàn phím luôn đi.

Buổi chiều Thích Niên không có lớp, cho nên sau khi kết thúc lớp học buổi sáng thì thu dọn đồ đạc về nhà. Cô ngồi xe bus đến trạm tàu điện ngầm, rồi lại từ tàu điện ngầm đến phòng nướng bánh để làm bánh ngọt.

Vì cho mẹ Thích một sự bất ngờ, Thích Niên tự chọn đồ rồi tự đến làm.

Đợi khi cô cầm một bịch bột mì, đứng cả buổi trên tàu điện ngầm, rồi đứng trước cửa tiệm, cô mới chợt nghĩ ra, đây là một quyết định sai lầm vô cùng. Lúc về, cô phải đón xe số bảy đi ngang qua trạm Kỳ Thừa. Mà trạm Kỳ Thừa cách nhà của Kỷ Ngôn Tín không xa.

Thích Niên tựa lên thành xe, nghe tiếng gió gào thét, nhìn mình ngày càng đến gần chỗ anh. Lúc Thích Niên học cấp ba, trường học vẫn chưa có kí túc xá. Mỗi lần hết giờ tự học buổi tối là cô và các bạn cùng nhau đón tàu điện ngầm về nhà. Tuyến số bảy luôn luôn có bóng dáng của người mặc đồng phục trắng xanh.

Khi đó, trong lớp đã có vài cặp đôi. Tình cảm cấp ba luôn có rất nhiều truyền thuyết lãng mạn. Thời kì đó, chỗ Thích Niên phổ biến nhất là truyền thuyết —— lên chuyến xe cuối của tuyến số bảy, từ từ nhắm mắt lại, thành kính đọc thầm tên người mình muốn gặp ba lần trong lòng, người đó chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng mà khi ấy Thích Niên không hiểu, có người theo đuổi cô còn tránh không kịp. Với lại cô cũng không có người mình thích, cho nên xì mũi coi thường lời đồn đãi này. Tuyến số bảy là đầu mối chính, chỉ cần đối phương ngồi tàu điện, đi từ toa đầu đến toa cuối, vậy tỉ lệ gặp mặt không đủ lớn à...

Cho nên, tuy cô nhắm mắt đọc thầm tên Kỷ Ngôn Tín, nhưng trong lòng vẫn có một âm thanh vang lên chửi cô náo loạn, thần kinh.

Ok, náo loạn cũng được, thần kinh cũng được. Tâm hồn thiếu nữ của cô đến trễ hơn người ta một chút, việc này coi như là để thử nghiệm, cũng có phạm pháp gì đâu.

Trạm tiếp theo là trạm Kỳ Thừa. Trạm Kỳ Thừa cách trung tâm thành phố không xa, là trạm đông nhất của tuyến số bảy, tuy bây giờ không phải là giờ cao điểm nhưng tàu điện vẫn đầy ắp người.

Thích Niên bảo vệ bánh ngọt cẩn thận, vừa dè mấp váy vừa hồi hận muốn chết. Đã mặc váy mà còn đứng ở đầu gió!!!

Nhưng trước mắt, nửa bước cũng khó mà di chuyển. Loa xe nhắc nhở sắp tới trạm, tốc độ tàu điện ngầm dần chậm lại. Ngoài toa xe, biển quảng cáo dần dần rõ nét, ánh đèn led chiếu sáng gương mặt xinh tươi của một cô gái hai mươi sáu tuổi.

Khuôn mặt thanh tú, tươi vui khoan khoái. Không được coi là xinh đẹp, nhưng nhìn rất trong sáng thanh thoát.

Buổi kí tên của Lộ Thanh Vũ, đếm ngược ba mươi ngày.

Cô gái này đối với Thích Niên...không, hẳn là đối với Thất Tế mà nói, là một cột mốc phát triển. Cô ta đã từng cho Thích Niên vô số ước mơ và tưởng tượng với truyện tranh, nhưng cũng chính cô ta đã bóp chết tất cả nhiệt huyết của cô. Trong lúc cô còn đang ngẩn ngơ, thần thờ nhìn biển quảng cáo thật lâu, cuối cùng bị tiếng đóng cửa xe làm giật mình.

Ngẩng đầu, choáng váng.

Cmn!

Cái truyền thuyết vô dụng gì kia, sao lại chuẩn như vậy?

19. Chương 18

Trong xe có gió ả.

Khi tàu điện ngầm từ từ đi về phía trước, luồng gió ả kia cũng dần dần nổi lên. Tiếng vang từ đường ray rõ hơn, biển quảng cáo ngoài cửa sổ vụt qua, hình thành một bức tranh tĩnh tại.

Rất yên tĩnh.

Kỷ Ngôn Tín không thấy Thích Niên, anh dựa vào thành cửa, dáng người cao ráo và ngoại hình xuất sắc khiến anh trở thành tâm điểm ở nơi đông đúc này.

Thích Niên nghe thấy mấy nữ sinh bên cạnh vừa nhìn anh vừa nhỏ giọng xì xầm. Không phải tiếng phổ thông, cũng không phải tiếng của thành phố Z, nghe giống tiếng Hàn hơn. Thích Niên tò mò quay đầu lại xem.

Cùng lúc đó, người vẫn luôn cúi đầu nhấn tin dường như nhận ra điều gì, bèn ngẩng đầu lên, tầm mắt chạm phải Thích Niên. Cô vô thức dán người vào thành xe. Kỷ Ngôn Tín hơi bất ngờ, anh lách qua đám đông, đi về phía cô. Toa xe gào thét lắc lư, nhưng mỗi bước đi của anh lại vững vàng ổn định. Chỉ vài bước, anh đã xuyên qua đám người đến trước mặt cô. Tiếng nói chuyện sau lưng bỗng im bật.

Có vài ánh mắt nhìn cô chăm chú.

Thích Niên căng thẳng dựa vào thành xe, ngửa đầu nhìn anh: “Thầy Kỷ.” Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cái hộp trong tay cô: “Bánh ngọt?” Thích Niên gật đầu.

Bên ngoài trời đang mưa, cô sợ ướt bánh nên bảo nhân viên bỏ bánh vào hộp các tông và bọc ni lông, nên và bột mì làm bánh này nọ đều bỏ hết trong bọc.

“Buổi chiều không có tiết à?” Kỷ Ngôn Tín thấy cô cầm nặng thì hơi nhíu mày. Thích Niên lắc đầu, lắc xong thì mới nhớ chiều nay có một tiết thí nghiệm của anh: “Tiết thí nghiệm buổi chiều em không đến được rồi, em cũng không biết là có nên xin nghỉ với thầy không...” Trong đầu cô chỉ toàn chuyện sinh nhật của mẹ, mãi đến lúc này lên tàu mới nhớ ra.

Có cần xin phép anh không, cô suy nghĩ vấn đề này mấy trăm lần. Do dự rồi do dự... Sau đó thì gặp mặt... Cô cẩn thận quan sát Kỷ Ngôn Tín, thấy anh nhăn mày, lặp lại câu cô vừa nói: “Không biết có nên xin nghỉ với tôi không?”

Thích Niên há miệng.

Cô nói gì sai à? Vì sao nghe giọng Kỷ Ngôn Tín có hơi...không vui nhỉ?

“Cần...cần xin phép nghỉ ă?” Cô thử thăm dò, sau đó từ từ giải thích: “Lần trước thầy nói, em không phải là sinh viên của thầy, chỉ tới nghe giảng. Cho nên em không biết có nên quấy rầy thầy về việc xin phép này không...”

Kỷ Ngôn Tín nghiêm túc suy nghĩ lại, hình như là chuyện của mấy hôm trước? Lúc trả lời Kỷ Thu và lúc cô hỏi thành tích của bài kiểm tra đột xuất.

Anh chau mày, tìm Thích Niên đập nhanh hơn: “Em...nói gì sai ă?”

Xe hơi lung lay, Kỷ Ngôn Tín giơ tay lên nắm tay vịn rồi cúi đầu nhìn cô: “Chỉ một lần này thôi, lần sau không thể như vậy nữa.” Dứt lời, thấy vẻ mặt cô vẫn không hiểu, anh kiên nhẫn nói thêm: “Muốn nghỉ thì phải xin phép, nghe chưa?”

Thích Niên liên tục gật đầu không ngừng, không hiểu sao cảm thấy như mở cờ trong bụng, ngay cả giọng nói cũng vui vẻ lên không ít: “Dạ nghe dạ nghe.”

Đang nói chuyện thì đã đến trạm tiếp theo.

Một cơn gió thổi tung mép váy Thích Niên, cô cảm thấy đùi mát mát cho nên luôn nắm tay giữ váy. Tuy đã mang vớ chân và mặc quần đùi, nhưng váy bay bay làm đùi lạnh lạnh, không hề có cảm giác an toàn.

Những người muốn xuống trạm lại chen tới cửa xe.

Thích Niên vừa phải cẩn thận bảo vệ bánh ngọt để không bị đụng, vừa phải giữ mép váy, thật là hết cách, nhếch nhác không chịu được. Nhiều lần thắng xe giảm tốc độ khiến Thích Niên bổ nhào về phía trước theo quán tính, khó đứng vững.

Cạnh nhón của hộp giấy đụng vào mu bàn tay Kỷ Ngôn Tín. Anh quay đầu, mặt hơi hồng hồng, vì vừa bị đám người đằng sau xô đẩy lại vừa cố gắng không chạm vào Thích Niên. Ma xui quỷ khiến thế nào mà Kỷ Ngôn Tín buông tay vịn ra, chống tay lên thành xe phía sau Thích Niên để giữ thăng bằng. Sau đó anh cúi người, hoàn toàn ngăn cách cô và đám đông.

Thích Niên giương mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín, hoảng sợ lắp bắp: “Thầy, thầy Kỷ...”

Âm thanh xung quanh như dần dần trôi xa, chỉ còn lại tiếng tim đập như trống, bịch bịch rung động. Một tay Kỷ Ngôn Tín chặn mép váy, một tay từ từ nhích lên trên chống vào thành xe, đôi mắt kia đen lầy như kết băng, nhìn cô một cách lạnh lùng. Thích Niên bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi không dám nói một chữ, rụt cổ tránh tầm mắt của anh mà tim vẫn đập loạn thình thịch.

Kết quả là càng bối rối hơn.

Cửa xe mở rộng, gió lạnh thổi vào.

Thích Niên rụt rụt cổ, nhìn bàn tay đặt ở mép váy của mình — những ngón tay thon dài ấy nhẹ nhàng giữ mép váy, luôn duy trì khoảng cách bằng ngón út để không đụng vào cô. Trong lồng ngực như có một con thú đang lăn lộn, khuấy đảo xuyên tâm. Lỗ tai Thích Niên nóng lên, nóng đến nỗi muốn bốc hơi.

Xe còn chưa dừng hẳn, người trên xe đã vội chen xuống.

Kỷ Ngôn Tín bị người đằng sau xô đẩy, bất ngờ nhào tới trước, chỉ kịp dùng khuỷu tay chống ra phía sau Thích Niên để tránh đè lên cô. Nhưng mà, phần trên của tư thế này hơi khó xử, nhìn như đang ôm lấy Thích Niên.

Vốn Thích Niên đang cúi đầu im lặng, chợt trán chạm vào bờ vai Kỷ Ngôn Tín, y như núp trong lồng ngực anh. Cô giật mình ngẩng đầu lên, bất ngờ giao với tầm mắt sâu thẳm. Dựa gần như vậy, Thích Niên còn

có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên áo len của anh. Cô hơi ngớ ra, sau khi thất thần thì mới nhớ đến việc duy trì vẻ mặt của mình, cố gắng...trưng ra bốn chữ —— tọa hoà bất loạn*!

*ngồi trong lòng mà vẫn không loạn

Đáng tiếc, gương mặt đỏ bừng kia không có chút thuyết phục nào.

Việc mập mờ này làm Kỷ Ngôn Tín cảm thấy không được tự nhiên, anh cố gắng không nhíu mi và kéo giãn khoảng cách với Thích Niên. Không ngờ, vừa lui ra phía sau một bước, Thích Niên đã cầm tay anh.

“Thầy Kỷ.” Thích Niên căng thẳng liếm liếm môi.

Kỷ Ngôn Tín nhíu mày.

Về mặt này không hề xa lạ.

Dường như anh có thể lập tức đoán được cô muốn nói điều gì, chỉ là còn chưa kịp ngăn cản, anh đã nghe thấy cô hỏi ——

“Kỷ Ngôn Tín, em theo đuổi thầy được không?”

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi...

Thích Niên suy sụp ực mạnh mấy ngụm nước trái cây, nước trái cây lạnh buốt rót xuống cổ, lạnh đến nỗi làm cô run lên, đau buồn từ trái tim.

Lưu Hạ bị biểu hiện như nhập ma của cô dọa cho ngẩn người, cô nàng sợ đến nỗi không dám hỏi xem cô đã làm trò ngu xuẩn gì. Lý Việt tới trễ, thấy trên bàn chỉ còn vài xiên thịt nướng thì ngoan ngoãn đi lấy thêm.

Sau khi ngồi xuống thì mới nhận ra, áp suất ở đây hình như hơi thấp. Cậu len lén đụng đụng tay Lưu Hạ, hỏi nhỏ: “Chuyện gì thế?” Lưu Hạ nhíu mày như muốn xoắn lại: “Nếu mà em biết, nên giấu đồ bìm leo thì sẽ giấu đồ bìm leo, nên đổ dầu vào lửa thì đã đổ dầu vào lửa nãy giờ rồi, sao còn ngồi không vậy được?”

Lý Việt: “...”

Ông chủ bưng thêm thịt nướng lên, thấy trước mặt Thích Niên là ba chai không và một đồng que tre thì đánh giá ba vị khách hàng, xác định không giống ăn quyet thì mới hỏi: “Có cần thêm đồ uống gì không?”

“Cần!” Thích Niên một vỗ bàn, hung dữ quát: “Cho một thùng Vượng Tử*!”

*Vượng Tử là tên của một hãng sữa bò

Ông chủ: “...”

Lưu Hạ trừng mắt nhìn Thích Niên, vội ngăn lại: “Uống say rồi, cô ấy uống say rồi. Cho thêm một lon Vượng Tử là được, cảm ơn ông chủ.”

Ông chủ im lặng. Uống nước trái cây cũng say nữa hả? Đừng tưởng ông đây ít học rồi ăn hiếp nhá!

Con phố đồ ăn của đại học Z, sau cơn mưa lại náo nhiệt như sân khấu. Thổi kéo cắt đập, mọi thứ đều có. Duy chỉ có quán đồ nướng là yên tĩnh lắng đọng.

“Chính là như vậy...” Thích Niên nhìn Lưu Hạ bằng đôi mắt đắm nước, yên lặng vươn móng vuốt lấy cây bắp nướng.

Lưu Hạ chặn lại, đen mặt: “Cậu nói lại lần nữa xem?” Cơn thịnh nộ kia, cách một cái bàn mà vẫn tạt vào mặt. Thích Niên không dám, nhìn Lý Việt cầu cứu một cách đáng thương. Lấy được tín hiệu xin giúp đỡ, Lý Việt lập tức ra trận, kéo Lưu Hạ vào ngực: “Đừng tức giận, anh đau lòng.”

Thích Niên: “...”

Kiểu gì đây trời?

Lưu Hạ vút Lý Việt qua một bên, hỏi Thích Niên: “Cậu giữ thầy Kỷ lại rồi tổ tình trên tàu điện ngầm?”

Thích Niên nháy mắt: “Mình không có giữ thầy ấy...” Chỉ là sờ sờ bàn tay nhỏ bé mà thôi.

“Tởm tình?” Lưu Hạ hỏi lần nữa.

Thích Niên không dám thở mạnh, gật đầu như gà mổ thóc.

Lưu Hạ tức giận trừng mắt lên, mặt mày như hung thần: “Chỉ vì chuyện này mà bắt mình ngồi đây nhìn cậu ăn hết nửa tiếng hả? Cậu có biết các bé cưng của mình trong đĩa nuôi cấy đang chịu đói hay không?”

Thích Niên không dám cầm Vượng Tử lên, ngoan ngoãn nghe dạy dỗ.

Thích Niên và Lưu Hạ, Lý Việt là bạn thân từ thuở bé.

Bé cỡ nào?

Ba mẹ Thích Niên và Lưu Hạ là bạn học, lúc đang mang thai thì cùng hẹn ước, nếu một nam một nữ thì nhất định sẽ cho hai đứa cưới nhau, để thân càng thêm thân. Nếu là hai trai hoặc hai gái thì cho kết nghĩa kim lang... Chẳng có chút mối mề nào.

Theo lời mẹ Thích nói, tình bạn của Thích Niên và Lưu Hạ đã có từ hồi trong bụng mẹ.

Lý Việt là bạn học chung nhà trẻ với Thích Niên và Lưu Hạ, ba mẹ cậu ấy và ba mẹ Lưu Hạ là đồng nghiệp, thường xuyên qua lại. Về sau, ba người cùng lên tiểu học, cấp hai, rồi cấp ba. Trong ba người thì Thích Niên là nhỏ tuổi nhất, vóc dáng cũng nhỏ nhất. Lại thêm khi còn bé thân thể yếu ớt, cho nên luôn được bảo bọc cẩn thận. Cô cũng rất thích mối quan hệ này, dần dà, sự ỷ lại của Thích Niên với Lưu Hạ vượt ngoài sự tưởng tượng của cô.

Đến khi lên đại học.

Thích Niên học đại học J ở tỉnh J, còn Lý Việt và Lưu Hạ đến đại học Z. Dù chia cắt lâu như vậy, có rất nhiều thứ vẫn giống như lúc trước. Ừm...ngoại trừ hai kẻ lằng lẽ cấu kết làm việc xấu này.

“Không phải chuyện gì lớn.” Lưu Hạ bắt đắc dĩ mà thở dài một hơi: “Tởm tình là chuyện sớm muộn thôi, đầu óc cậu nóng lên tỏ tình sớm cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất, có thể bị từ chối sớm một chút thì buông tay sớm một chút.”

Thích Niên bịt tai lại.

“Bỏ ra.” Lưu Hạ hất cằm, ra hiệu cho cô bỏ tay xuống: “Nghe đây, chuyện đã như vậy rồi, cậu nên buông tay đi thôi. Đưa bữa sáng, đưa thức ăn chó, đưa đồ ăn vặt cho chó, mấy bức tranh cậu vẽ ấy, theo đuổi nam thần ấy, có thể lấy ra dùng rồi.” Dứt lời, nhớ tới điều gì, cô nàng híp híp mắt, hỏi: “Cậu hỏi xong câu đó thì sao, thầy ấy có phản ứng gì không?”

“Hả?” Thích Niên ngại ngần gãi gãi đầu: “...Là do mình chạy mất.”

Lưu Hạ cười xùy, hoàn toàn điên tiết.

20. Chương 19

Tàu điện ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở đã đến trạm, Kỷ Ngôn Tín mở mắt ra nhìn tên trạm, còn hai trạm nữa. Anh bóp bóp mi tâm, tiếp tục nhắm mắt.

Càng đi xa, hành khách trên tàu càng ít dần.

Kỷ Thu nhìn biển quảng cáo, từ vài ngày trước thì quảng cáo trên tuyến xe số bảy hầu như đổi hết thành đếm ngược ba mươi ngày đến buổi kí tên của Lộ Thanh Vũ.

“Không phải là Thất Tể ư...” Kỷ Thu chống cằm.

Hai năm nay Lộ Thanh Vũ đột nhiên trở thành đại thần truyện tranh, lên tạp chí liên tục, mở các buổi kí tên lưu động khắp nơi, các buổi fan meeting,...

Lúc Kỷ Thu vừa biết đến truyện tranh thì cũng mê mẩn Lộ Thanh Vũ một thời gian. Mỗi ngày đều ôm weibo xem cô ta và Thất Tể ân ân ái ái, bị Kỷ lão gia nhắc không ít lần. Nhưng người và vật không còn nữa, người mình từng say mê đã trở thành quá khứ từ lâu.

Tàu điện ngầm đến trạm, Kỷ Thu theo Kỷ Ngôn Tín xuống xe.

Mưa đã tạnh, mặt đất vẫn còn ướt nước. Kỷ Thu cầm cây dù, nhìn từ trên cầu vượt xuống, cảm thấy kì lạ: “Anh họ, sao hôm nay anh không lái xe tới?”

Kỷ Ngôn Tín lạnh nhạt trả lời: “Im lặng một chút.”

Kỷ Thu “Dạ” một tiếng rồi ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám làm bừa nữa.

Hôm nay là ngày Kỷ lão gia kiểm tra sức khỏe định kì hàng năm, thông thường thì đều do Kỷ Ngôn Tín lái xe đưa Kỷ lão gia và Kỷ Vinh đi bệnh viện. Kỷ Vinh chỉ về nước có một ngày, một đồng công việc còn dồn ở đấy, ngày hôm sau lại phải bay về Mỹ.

Buổi chiều anh tới đón Kỷ Thu, đợi ăn cơm tối xong lại để cô bé về trường.

Sau khi đưa Kỷ lão gia và Kỷ Vinh về nhà họ Kỷ, Kỷ Ngôn Tín đưa xe đi bảo dưỡng, hiếm khi mới ngồi tàu điện một chuyến và gặp được Thích Niên.

Vừa về đến nhà, chờ xe dừng lại hẳn thì Kỷ Thu chạy nhanh đi mách tội. Kỷ lão gia đang tự mình xuống bếp làm món tử thi bị cháu gái chạy tới tử thi tố cáo, thế là lập tức trừng mắt lên, bênh Kỷ Thu: “Đúng là không thể tưởng tượng nổi, lại dám đối xử với con như vậy!”

Về mặt Kỷ Thu đầy đắc ý: “Dạ phải. Con bị dọa đến nỗi không dám nói gì luôn...”

“Đợi tối nay để chú con xử lí nó.”

Kỷ Thu lập tức vui mừng.

Kết quả, vừa quay đầu lại, Kỷ Ngôn Tín đã đứng dựa vào cửa phòng bếp nhìn cô bé, cười như không cười hỏi: “Học được cách mách lẻo rồi hả?”

...

Đương nhiên là, Kỷ Thu bị trừng phạt nghiêm khắc một trận. Mãi đến trước giờ cơm chiều vẫn còn phải khóc lóc làm bài thi ở thư phòng.

Kỷ Vinh nghe nói vậy thì hỏi: “Hôm nay tâm trạng không tốt à?”

Kỷ Ngôn Tín không thèm ngược lên, chỉ trả lời: “Rất tốt.”

Xem ra là vô cùng không tốt...

Kỷ Thu vùi đầu cố gắng chăm chú ăn cơm. Kỷ Vinh cũng không hỏi nữa mà an ủi Kỷ Thu một chút rồi đổi chủ đề: “Lần này mẹ con không đi được nên không về. Nhưng chuyện của con vẫn không quên đâu, bà ấy hỏi con lúc nào mới có bạn gái?”

Kỷ Ngôn Tín đang vươn đầu ra thì khựng lại: “Trước mắt chưa tính tới chuyện này.”

Kỷ Thu là chuyên gia phá đám, chỉ chờ có thể bèn ngẩng đầu lên, chen vào một câu: “Vậy chị Thích thì sao?”

...

Cả đêm nay, Thích Niên không thể ngồi yên.

Hùng hổ khí thế hỏi “Kỷ Ngôn Tín, em có thể theo đuổi thầy được không”, hỏi xong thì thoải mái, mà thoải mái xong lại làm cho Thích Niên muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Trước khi đi ngủ uống hết ba ly sữa bò, ngoại trừ liên tục chạy vào wc thì cô chẳng có chút xíu buồn ngủ nào. Cô lo sẽ bị Kỷ Ngôn Tín từ chối, lo sẽ bị đuổi học, mất ngủ cả đêm, mãi đến khi mặt trời ló dạng mới mệt mỏi thiếp đi.

Lưu Hạ đựng phải Thích Niên ở cửa phòng học, lấp bắp kinh hãi: “Tối qua cậu đi ăn trộm hả?”

Về mặt Thích Niên uể oải: “Mất ngủ...”

Lưu Hạ cười rộ lên, kéo cô ngồi xuống, đưa sữa bò của mình mới được Lý Việt hâm nóng cho Thích Niên: “Uống một ngụm sữa nóng đi, đợi lát nữa nghênh đón cậu sẽ là một thầy Kỷ lạnh lẽo như mùa đông.”

Thích Niên muốn giả bộ cười lạnh không quan tâm, sau đó vỗ bàn nói: “Mình mà sợ à!”

Nhưng ý nghĩ này mới trào ra khỏi ngực đã bị cô đè lại, cần gì mất mặt thế...

Tiếng chuông vừa vang lên, Kỷ Ngôn Tín cầm sách đi vào. Lớp học đang âm ỉ lập tức trở nên yên tĩnh. Tim Thích Niên cũng đập chậm nửa nhịp, vô thức rút người xuống để giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân.

Theo thói quen, Kỷ Ngôn Tín quét mắt một vòng để ghi nhớ. Lúc nhìn tới Thích Niên, anh không hề dừng lại mà chỉ lướt qua.

Lưu Hạ cũng cảm thấy ngực bị kéo căng, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu còn chuyện gì giấu mình không? Mình cảm thấy hôm qua cậu đã làm thầy Kỷ bực mình rồi...”

Thích Niên không hiểu: “Làm bực mình?”

“Lúc thầy Kỷ càng bình tĩnh thì đã nói lên...” Lưu Hạ không nói nữa nhưng Thích Niên vẫn hiểu được, cô yên lặng nuốt nước miếng, về mặt bị trắng.

Quả nhiên, Kỷ Ngôn Tín giống như cố ý làm khó dễ cô, vừa nêu câu hỏi rồi kêu tên cô.

“Bạn ngồi ở hàng thứ ba, không mang sách giáo khoa, đứng lên trả lời.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên Thích Niên đang giả chết.

“Bạn ngồi ở giữa hàng thứ bảy từ dưới đếm lên, mời đứng lên trả lời.”

Các sinh viên hào hứng nhìn một vòng, ánh mắt lại rơi lên người Thích Niên đang cắn bút méo mếu.

“Hàng dọc thứ...”

Đến cuối cùng, Lưu Hạ vô cùng đồng cảm nhìn Thích Niên.

Kỷ Ngôn Tín không vui: “Tại sao lại là em?”

Thích Niên: “...” Cô cũng muốn biết!

Sau khi tan học, Thích Niên dĩ nhiên bị bắt lên văn phòng Kỷ Ngôn Tín.

Bước vào đây lần nữa, Thích Niên rất tự giác đứng trước bàn, cúi thấp đầu chắp hai tay trước bụng, dáng vẻ biết lỗi chuẩn không cần chỉnh. Nhưng hiển nhiên, Kỷ Ngôn Tín bắt người đến đây thì cũng không phải để xem cô đứng phạt.

Trà pha từ sáng đã nguội, nhưng Kỷ Ngôn Tín cũng không quan tâm, bưng lên nhấp mấy ngụm cho nhuận giọng. Nước trà màu xanh lục bích vẫn còn mùi hương nhẹ nhàng lan trong không khí, nếu không ngửi kỹ thì sẽ hoàn toàn không nhận ra. Uống xong ly trà, anh làm như vừa mới thấy Thích Niên đứng đó, chỉ vào chiếc ghế đằng sau cô: “Ngồi đi.”

Thích Niên kiên định lắc đầu: “Thầy Kỷ, thầy nói đi, em đứng nghe được rồi.”

Kỷ Ngôn Tín nhúu mày, không nói gì mà chỉ gật đầu, bày tỏ sao cũng được.

Nhưng rất nhanh, Thích Niên đã hối hận...

Anh gạt Thích Niên qua một bên để viết luận văn.

Lúc Kỷ Ngôn Tín tra cứu tài liệu sẽ đi tới giá sách tìm sách. Trong văn phòng của anh có một giá sách chuyên môn, toàn sách gốc, sách dịch, được phân loại và sắp xếp gọn gàng. Lúc này anh hơi dựa vào giá sách, ngón tay thon dài cầm gáy sách, tiếng ma sát giữa ngón tay và trang giấy càng tô điểm cho sự yên tĩnh.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi xuống mặt đất.

Anh lại giống như không cảm thấy sự chói mắt của ánh mặt trời, vẫn cúi đầu chăm chú đọc sách. Sườn mặt bị hai luồng ánh sáng chiếu vào, nhuộm ra một sự dịu dàng mà thường ngày không có.

Thích Niên suýt chút là mê mẩn. Cô chưa bao giờ thấy ai đẹp như vậy.

Người đang chăm chú đọc sách đột nhiên ngẩng đầu lên. Nhìn lên bị bắt quả tang, Thích Niên lập tức quỳnh lên. Cô nhìn sang chỗ khác như giấu giếm, nhìn đông nhìn tây, chỉ không nhìn vào mặt anh. Kỷ Ngôn Tín gơ cổ tay lên xem đồng hồ, cảm thấy được rồi thì mới cất sách đi: “Xem ra, em cũng không nghiêm túc tự kiểm điểm nhỉ.”

Nói vậy!

Thích Niên cắn môi, chỉ vừa thất thần là đã bị bắt gặp!

Kỷ Ngôn Tín cũng không quan tâm đến câu trả lời, anh cất sách lại vị trí cũ rồi thông thả đi đến trước mặt cô. Dáng người anh cao hơn Thích Niên rất nhiều, đứng gần lại khiến cô có áp lực hơn, mào ý chí của cô mất hơn phân nửa.

“Tôi không giải quyết những vấn đề như thế này, nhưng bình thường, tôi chỉ có một cách làm duy nhất.” Anh nói nhẹ nhàng chậm chạp: “Bóp chết không thừa lại chút hi vọng nào.”

Giọng điệu lạnh lẽo làm tim Thích Niên như run lên, ớn lạnh sau lưng.

“Năm nay em bao nhiêu tuổi?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên đã dối bụng đến nỗi phản ứng chậm chạp, một lúc mới trả lời được: “Dạ 23.”

Ít hơn anh năm tuổi...

“Trước đây có yêu đương gì không?” Anh tiếp tục hỏi.

Thích Niên vội vàng lắc đầu: “Không có, ngay cả thích cũng không thích ai, thầy là người đầu tiên đó.”

Câu nói này...như đang tỏ tình vậy.

Kỷ Ngôn Tín hơi giật mình, bị câu trả lời của cô làm cho bất ngờ. Anh lạnh lùng nhìn cô: “Chưa từng yêu đương mà muốn theo đuổi tôi?”

Thích Niên “Ồ” một cái, hơi mờ mịt: “Phải có kinh nghiệm yêu đương mới được theo đuổi thầy à?”

Kỷ Ngôn Tín: “...”

Anh im lặng không nói làm Thích Niên hoảng sợ. Cô cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, nhỏ giọng xin lỗi: “Em xin lỗi, thầy Kỷ thầy nói tiếp đi.”

Tính nhẫn nại của Kỷ Ngôn Tín cũng không tốt lắm, chỉ nói vài câu thôi mà anh đã không còn kiên nhẫn với đề tài này nữa, bèn nhanh chóng chấm dứt: “Tôi không có hứng thú với tình yêu thầy trò, nghe thấy chưa?”

Thích Niên rất thích anh nói ba chữ “nghe thấy chưa” này, dù ngắn gọn nhưng lại có thể nhận ra sự dịu dàng ở cuối câu, giống như được đối đãi như Thất Bảo. Tuy biết rằng đây chỉ là do âm tiết, chứ không phải anh thật sự dịu dàng. Mà mấy chữ đứng trước kia cô không thích tẹo nào.

Thích Niên cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: “Em cũng không nghĩ có thể theo đuổi thầy ngay được...”

Cô vẫn phải mưa dầm thấm lâu mà... Khi đó cô tốt nghiệp rồi và anh vẫn tiếp tục làm giáo sư đại học, thật tuyệt!

Kỷ Ngôn Tín không nghe rõ: “Em nói cái gì?”

Thích Niên chột dạ lắc đầu: “Không có... Không có gì.” Dứt lời, cô lại lật lọng, cẩn thận quan sát sắc mặt của anh: “Em có thể nói không?”

Nét mặt của cô không giống nói chuyện đàng hoàng, anh đã nói rõ như vậy mà cô lại tai trái qua tai phải, hoàn toàn không thêm để ý.

Nhưng, sau khi nhìn nhau một cái, Kỷ Ngôn Tín thỏa hiệp: “Nói đi.”

Thích Niên cười tủm tỉm, cong cong khóe mắt: “Thầy không thích uống sữa ngọt, vậy thầy thích sữa bò nguyên chất à? Hay là sữa chua?” Cô gõ đầu rồi lại bổ sung: “Hay là ngày mai em đem cho thầy đồ uống và đồ ăn sáng thầy thích nha?”

Kỷ Ngôn Tín im lặng.

Giữa lòng mây như cát giấu bằng tuyết của Bắc Cực, nhìn chăm chăm cô.

Tiếng nói của Thích Niên càng ngày càng nhỏ: “Vậy là thầy đồng ý cho em theo đuổi rồi phải không...”

21. Chương 20

Không hề nghi ngờ, kết quả của việc cả gan làm loạn, không biết lễ phép chính là ——

Thích Niên bị Kỷ Ngôn Tín ném thẳng ra khỏi văn phòng.

Thật là...

Bị ném đấy...!

Thích Niên vuốt vuốt cổ tay đau nhức do bị anh nắm, đứng ngoài cửa đầy tủi thân. Chuyện bị ném ra ngoài thế này, đúng là lần đầu trong đời...

Sau khi chia tay trong không vui, Thích Niên trở về phòng trọ cạnh trường học. Do tâm trạng không tốt, Thích Niên ngồi ngơ trên giường một hồi thì bụng réo to. Trước khi chết đói, cô kêu một phần cơm gà kho, nghỉ ngơi rồi kêu thêm một chén chè Tây Mễ Lộ.

Trong thời gian chờ đợi, Thích Niên ôm laptop xử lí thư từ trên weibo.

Cô không kí hợp đồng với ai, tất cả đều do cô tự quyết định và xử lí. Hơn mười tin nhắn trong inbox thì có không ít biên tập hỏi thăm bản quyền “Mỹ nhân nghi tu”, còn một đồng loại hỏi bản thảo. Sau khi xem xong, Thích Niên thuận tay xóa hết. Mặc dù cô không kí kết với công ty nào, đại diện cũng tự mình phụ trách, nhưng có hợp tác lâu dài với nhà xuất bản. “Mỹ nhân nghi tu” vừa đảo không lâu thì đã có biên tập của nhà xuất bản tới kí kết. Lúc đó Thích Niên cũng chưa muốn bán bản quyền cho nên bảo khi khác bàn lại.

Nhưng không biết là do đói quá mức, hay là do bị đả kích lớn từ Kỷ Ngôn Tín. Trong đầu Thích Niên đột nhiên hiện lên một suy nghĩ —— nếu xuất bản “Mỹ nhân nghi tu” rồi tặng cho thầy Kỷ, thầy ấy có cảm động không nhỉ?

Ừm, hay là thử một lần xem sao?

Chỉ tưởng tượng rằng có nhiều người biết đến câu chuyện này, Thích Niên cũng đã hăng máu, hai mắt sáng quắc lên. Cho dù không vì cái gì khác...chỉ đơn giản để xem phản ứng của anh, cũng đủ để cô tràn đầy động lực.

Từ trước đến nay Thích Niên vẫn thuộc phái hành động, vừa nghĩ đến thì một phút sau cô đã leo lên QQ để tìm biên tập.

Chu Hân Hân sốt hết cả ruột vì tác giả cứ ngâm bản thảo, cho nên quyết định này của Thích Niên giống như nắng hạn gặp mưa rào, làm chị ta cảm động rơi nước mắt.

“Tể Tể, buổi chiều có rảnh không? Nếu có thì chị đem hộp đồng đến cho.”

Thích Niên đang muốn trả lời thì chuông cửa vang lên. Cô chạy ra lấy cơm gà rồi trở về thì thấy một đồng tin nhắn của Chu Hân Hân.

“Bảo bối, chẳng lẽ quá nhanh nên không kịp thích ứng hả? Vậy cho em chủ động đó!”

“Đừng đi, chuyện gì cũng có thể thương lượng được.”

“...Dạ em chạy mất rồi ư? Ôm chặt chị đi nào bé cưng!”

“Cmn, biến mất thật hả?”

...

Thích Niên dở khóc dở cười: “Em chỉ đi lấy đồ giao tới thôi...”

Thích Niên và Chu Hân Hân đã hợp tác chung ba bộ truyện tranh, đừng nhìn Chu Hân Hân pha trò như thế, thủ đoạn và phong cách của chị ta cứng rắn vô cùng. Hai năm qua Thích Niên nổi lên không thể không nhắc đến mảnh khốe marketing của Chu Hân Hân.

Với tư cách là một biên tập ưu tú, Chu Hân Hân vừa gõ hợp đồng vừa đưa ý kiến: “Thất Tể, em vừa thắng thần vừa đáng yêu lại có sức hút, còn dùng nguyên mẫu của em và nam thần nữa. Đây đúng là kiểu tình yêu 3D mà độc giả yêu thích, vì loại tình cảm này tốt đẹp. Nếu như...chị nói là nếu như nha, nếu em đồng ý, chị có thể làm cho “Mỹ nhân nghi tu” trở thành một bộ truyện mà người người yêu thích luôn... Em cảm thấy thế nào?”

Thích Niên ngẩn người: “Hả...là sao?”

Chu Hân Hân kiểm lại những điểm quan trọng hiện ra trong đầu, phấn khích đến nỗi miệng đắng lưỡi khô: “Cụ thể thế nào thì em không cần quan tâm, chị biết em cũng không coi trọng mấy cái này. Nhưng nếu một bộ truyện có tiềm lực lớn như vậy mà để trì trệ thì quá lãng phí rồi? Vả lại, chị dám chắc...bộ truyện này có thể hoàn toàn đè bẹp Lộ Thanh Vũ.”

Thích Niên cắn khoai tây, giật mình mà quên cả nuốt: “Đợi một chút, chị làm thật à?”

Trước khi làm biên tập, Chu Hân Hân cũng là một họa sĩ. Nhưng mãi vẫn không nổi, sau vì kế sinh nhai cho nên đổi nghề thành biên tập, không chạm vào bút vẽ nữa. Chuyện lùm xùm năm đó của Thất Tể và Lộ Thanh Vũ gây chấn động cộng đồng mạng, đưa tới sóng to gió lớn cho cộng đồng họa sĩ, cô nàng cũng tham dự trong đó cho nên biết không ít nội tình.

Ngay lúc Chu Hân Hân chờ đợi Thích Niên đứng cùng chiến tuyến với mình, trên màn hình chỉ hiện lên một câu: “Hân Hân, chị biết không? Bây giờ, điều em quan tâm nhất chính là nam thần của em thích uống thứ gì, thích ăn cái gì...”

Chu Hân Hân giật giật khốe môi: “Không hề nghĩ đến chuyện lâu dài gì à?”

Gì mà danh lợi gì mà song thu...đều không có sao?!

Thích Niên nghiêm túc nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Ừm... Còn một điều nữa chính là cố gắng theo đuổi được nam thần, nếu không thì “Mỹ nhân nghi tu” sẽ trở thành tác phẩm duy nhất BE của em mất...”

...

Đóng máy tính lại, Thích Niên cũng chẳng còn thèm ăn, cô ăn qua loa vài miếng rồi ném hộp thức ăn nhanh vào thùng rác. Sau đó, lên weibo đăng một trạng thái mới ——

“Tui sẽ phát động tấn công mạnh mẽ với nam thần!”

Dưới phần bình luận, các fan nhao nhao nêu ý kiến: “Tấn công đi, hốt được nam thần thì phát kẹo cho chúng em ăn.”

Đương nhiên, đây là phái uyển chuyển hàm xúc ngọt ngào.

Còn phải phóng khoáng tà ác thì: “Hắc hắc, chờ Tề Tề đánh bại nam thần hằng đêm nha, chuẩn bị come out thôi!”

Come out* cái gì chứ...

*come out: từ lóng, nghĩa là công khai, bày tỏ tình trạng đồng tính của mình cho người khác biết – Lnd.

Xấu hổ quá đi mất! (* /w *)

Xác định được phương hướng phần đầu, Thích Niên an tâm đi ngủ bù.

Khi tỉnh dậy thì trời đã tối, đèn đường bên ngoài nhà trọ cũng đã sáng. Ánh đèn chiếu sáng những bóng cây, vừa yên bình lại tĩnh lặng. Sáng sớm đi vội, chỉ mở một cánh cửa sổ thông khí. Cửa sổ chưa đóng, gió đêm thổi qua lá cây kêu xào xạc, phả vào phòng mang theo vị cỏ xanh làm Thích Niên dựng tóc gáy, vội vàng quần chăn run rẩy đi đóng cửa.

Qua hai ngày nữa là tới lập đông. Thời tiết thành phố Z càng ngày càng lạnh.

Thích Niên rửa mặt, chuẩn bị gọi giao hàng. Vừa cầm điện thoại thì thấy có bảy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Lưu Hạ gọi tới. Thích Niên sợ bị quấy rầy khi ngủ cho nên có thói quen để chế độ im lặng. Thói quen này Lưu Hạ cũng biết. Cho nên, trong lòng Thích Niên cảm thấy căng thẳng, trực giác cho biết sẽ có chuyện không hay.

Sự bất an này đã được chứng thực sau khi Lưu Hạ nhận điện thoại.

Bình thường Lưu Hạ vẫn cười cười nói nói với cô, hôm nay giọng nói lại khàn khàn yếu ớt: “Hôm qua bà ngoại mình phải đi cấp cứu, mẹ mình đã về rồi, nhưng xế chiều hôm nay gọi đến nói bà sắp không qua khỏi. Bây giờ mình đang ở sân bay...”

Bà ngoại Lưu Hạ quê ở thành phố J, vẫn luôn được gia đình bác Lưu Hạ chăm sóc. Thích Niên còn nhớ, hồi nhỏ, năm nào cả nhà Lưu Hạ cũng đều về thành phố J ăn mừng năm mới, ở hẳn một tuần mới về.

Lần này không hề báo trước...

Thích Niên rũ mắt, cảm xúc cũng bị kéo xuống: “Hạ Hạ, cậu ổn chứ?”

“Cũng ổn.” Giọng nói của Lưu Hạ nghẹn ngào, như là đang khóc: “Năm nay lúc về ăn Tết thì mình đã biết sức khỏe bà ngoại không tốt rồi, cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.”

Biết rằng Lý Việt sẽ đưa Lưu Hạ về, Thích Niên thở dài một hơi rồi an ủi vài câu, vì Lưu Hạ sắp phải vào đăng ký nên cúp điện thoại. Lưu Hạ và Lý Việt vừa đi thì nhiệm vụ ghi chép bài vở đặt hết lên người Thích Niên.

Sáng nay hiếm khi không nằm ỳ, Thích Niên đến tiệm bán đồ ăn sáng mua bữa sáng, lại mua thêm cho Kỷ Ngôn Tín một phần sandwich và sữa tươi nóng hổi rồi mang đến văn phòng. Trải qua một thời gian ẩn núp và quan sát, Thích Niên phát hiện, dù là thời tiết như thế nào, Kỷ Ngôn Tín cũng đều đến văn phòng trước rồi mới đến phòng học.

Lại còn... bữa sáng nhất định phải ăn lúc còn nóng thì tốt hơn, cho nên cô muốn đưa cho anh trước khi lên lớp.

Đợi khoảng mười phút, trong hành lang vang lên tiếng bước chân. Thích Niên quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối mặt với giáo sư Thẩm đi cùng Kỷ Ngôn Tín.

Vì sao...bên cạnh lại có người...

Thích Niên lén lút giấu hộp giữ ấm ra sau lưng rồi xoay người cúi chào: “Giáo sư Thẩm, thầy Kỷ. Buổi sáng tốt lành!”

Cái chào khom lưng cung kính này cũng làm giáo sư Thẩm giật mình: “Không cần làm đại lễ như thế, ha ha ha. Sớm như vậy, đến tìm Tiểu Kỷ à?”

Thích Niên gật gật đầu, khoe mắt liếc nhìn khuôn mặt vô cảm lạnh lùng của Kỷ Ngôn Tín, cười “Ha ha” hai tiếng, đợi giáo sư Thẩm đi rồi thì mới lấy hộp giữ ấm ra: “Thầy Kỷ, em mang bữa sáng cho thầy nè.”

Kỷ Ngôn Tín không thèm nhìn, lấy chìa khóa ra mở cửa: “Tôi ăn rồi.”

Thích Niên đã đoán được sẽ gặp trắc trở, cho nên cô đi theo anh vào văn phòng, đưa sữa nóng cho anh: “Uống chút sữa bò cho đỡ chán nha thầy?”

Kỷ Ngôn Tín dừng bước, quay lại nhìn cô. Hai hàng lông mày chau lại, giọng điệu không vui: “Những lời hôm qua tôi nói...em đều coi như gió thoảng bên tai hả?”

Thích Niên nháy mắt, lắc đầu một cách kiên định: “Em nghe rõ mà.”

Kỷ Ngôn Tín im lặng nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt như muốn hỏi: Vậy mà em vẫn còn không thay đổi?

Lòng bàn tay Thích Niên bị độ ẩm của sữa làm cho hơi ngứa, cô cúi đầu, nói một cách đáng thương: “Sandwich và sữa tươi của tiệm này chỉ có hạn, em phải xếp hàng rất lâu... Cho dù thầy không ăn thì cũng nhận nó, được không ạ?”

Nói xong câu cuối, cô dùng đôi mắt đen láy long lanh ngược lên nhìn anh.

Kỷ Ngôn Tín đau đầu nheo nheo mi tâm, tay trái chống lên bàn, nghiêng người dựa vào mép bàn: “Thả xuống đó rồi ra ngoài đi.” Trong giọng nói có sự thỏa hiệp và bất đắc dĩ mà chính bản thân anh cũng không nhận ra.

Hai mắt Thích Niên sáng ngời. Nhưng ở trước mặt anh không dám biểu hiện quá lộ liễu, cho nên cô cố gắng đè chặt khoe môi, trịnh trọng đặt hộp giữ ấm bên cạnh anh.

“Em...đi trước đây.”

Thích Niên chỉ chỉ cửa ra vào, bởi vì đè nén cảm xúc cho nên âm thanh hơi run run. Nhưng khi vào tai Kỷ Ngôn Tín lại thêm vài phần đáng thương. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, yên lặng gật đầu. Thấy bóng lưng cô biến mất sau cánh cửa, anh mới cầm hộp giữ ấm còn vương vấn hơi ấm từ tay cô, nhức đầu nhăn mày...

Việc này nên xử lý như thế nào đây?

22. Chương 21

Thành phố Z trước lập đông, hiếm khi được ngày nắng.

Giáo sư Thẩm vừa tự đắc ngâm nga tiểu khúc vừa pha trà Bích Loa Xuân, sau đó nghe thấy hai tiếng gõ cửa qua loa. Ông ngẩng đầu nhìn lên. Kỷ Ngôn Tín còn chưa thu tay lại, thấy ông nhìn thì cầm hộp giữ ấm đi vào.

Giáo sư Thẩm vội vàng giấu hộp trà vào tủ, tỏ ra phòng bị: “Lại đây lấy trà nữa hả? Không cho đâu.” Dứt lời, ông mềm giọng hơn: “Trà này là ba con tặng chú, con muốn thì hỏi ông ấy, đừng có hai ba ngày lại chạy đến chỗ chú uống trà.”

Kỷ Ngôn Tín dừng bước, dở khóc dở cười.

Mấy ngày nay bởi vì cần làm luận văn nhanh hơn một chút, ai ngờ...

Kỷ Ngôn Tín đặt hộp giữ ấm màu xanh da trời lên mặt bàn, thờ ơ nói: “Chỗ con còn có Hoàng Sơn Mao Phong, Quân Sơn Ngăn Châm, Lư Sơn Vân Vụ, Đổng Đình Ô Long... Chú Thẩm có thích thì lấy mà uống.”

Hai mắt Giáo sư Thẩm sáng rực lên, mãi đến khi Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn qua thì ông mới ho nhẹ vài tiếng, tỏ ra kiêu ngạo: “Tìm chú có việc à?”

Kỷ Ngôn Tín dựa vào bàn, vỗ vỗ hộp giữ ấm bên cạnh: “Đưa bữa sáng cho chú đây.”

Mặt trời mọc đằng tây à...

Giáo sư Thắm nghi ngờ nhìn nhìn anh vài lần, nói thầm: “Hôm nay bị gió nào thổi trúng vậy, còn biết hiểu kính tôi nữa đấy.” Vừa nói ông vừa mở hộp giữ ấm ra xem, bên trong được bọc bằng giấy bạc, bên cạnh có một hộp sữa tươi, trên ống hút còn cột một cái nơ bướm màu đỏ...

Về mặt giáo sư Thắm rất ngoạn mục. Đương nhiên Kỷ Ngôn Tín cũng thấy, lông mày anh nhíu lại, cảm thấy càng đau đầu hơn.

Thắm mỉa mai quý gì vậy?

“Là của con bé Thích Niên kia phải không?” Giáo sư Thắm cầm miếng sandwich, mở lớp giấy bạc ra. Ồ, rất phong phú. Chà bông, trứng gà, thịt lợn muối xông khói, lòng nướng... Thơm đến nỗi nước miếng ông không ngừng ứa ra.

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu vuốt vuốt chìa khóa, không trả lời.

Đây là ngầm thừa nhận...

Giáo sư Thắm lập tức bỏ miếng sandwich xuống: “Chú không ăn đâu, đây là tâm ý của con gái người ta cho con, chú ăn lại giảm thọ mất.”

“Cô ấy đưa, con nhận. Ai ăn thì có quan trọng gì?” Kỷ Ngôn Tín thuận tay nhét chìa khóa vào túi quần, ngón tay thon dài gõ gõ hai cái lên hộp giữ ấm: “Không ăn mới là lãng phí.”

Giáo sư Thắm cười đầy ẩn ý: “Ngại phiền phức thì nhận làm gì? Nhận xong còn muốn chú thủ tiêu tang vật.”

Kỷ Ngôn Tín nhíu mày, không phản bác. Đồng ý nhận, hoàn toàn là vì...

Anh nhớ lại ánh mắt utor sững của Thích Niên lúc nấy, cảm thấy trái tim có chút sụp đổ không nói nên lời, cảm giác rất kì lạ. Có lẽ là tối hôm qua không nghỉ ngơi đủ cho nên mới có loại ảo giác này. Kỷ Ngôn Tín đề nhẹ lên hai huyệt thái dương, không biết có phải là do hôm qua quên đóng cửa sổ hay không, sáng nay dậy anh đã thấy đau đầu.

“Cứ để chỗ chú trước đi, hai ngày nữa con đến lấy.” Dứt lời, anh đứng dậy đi mất.

Mới đi được vài bước thì nghe thấy âm thanh mập mờ của giáo sư Thắm vang lên: “Hôm qua chú với ba con đi đánh golf, ông ấy hỏi chú có biết Thích Niên không?”

Kỷ Ngôn Tín dừng bước.

Giáo sư Thắm cười như mèo trộm được cá: “Lớn tuổi rồi, nói năng chẳng biết giữ mồm gì nữa, hình như có nói vài thứ không nên nói đấy.”

Gân xanh trên mu bàn tay Kỷ Ngôn Tín dựng thẳng lên, khàn giọng hỏi: “Chú đã nói gì rồi?”

“Cũng không có gì.” Giáo sư Thắm cầm ly lên, hít hà hương vị Bích Loa Xuân, vui vẻ nói: “Chỉ cảm thấy con đối với cô bé kia không bình thường, rất dễ bụng thối.”

Kỷ Ngôn Tín mệt mỏi nhắm mắt lại, mím môi, không nói lời nào rồi đi mất.

Thích Niên gục xuống bàn vẽ hình nguyên lí, thấy Kỷ Ngôn Tín đến thì cô mới cất giấy đi rồi lấy vở ra.

Giống như thường ngày, viết xong tiêu đề anh mới bắt đầu vào bài. Kỷ Ngôn Tín dạy học rất ít khi viết bảng, những chỗ trọng tâm đều nói miệng, hoặc làm thí nghiệm thực tế cho biết. Dù có viết bảng thì đa phần đều là từ chuyên ngành hoặc vẽ biểu đồ nguyên lí làm ví dụ.

Với tư cách là người ngoài ngành, hai mắt Thích Niên bắt đầu lèm nhèm, không biết lúc nào nên ghi và cái gì nên ghi. Đôi lúc Kỷ Ngôn Tín nhìn lướt qua thì đều thấy cô chống cằm ngậm bút, vẻ mặt như thâm thù đại hận.

Sau khi xong tiết học “chẳng hiểu gì cả”, Kỷ Ngôn Tín bị sinh viên giữ lại hỏi bài, còn Thích Niên nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đứng ngoài phòng học chờ anh.

Hiếm khi trời nắng, gió lại to.

Thích Niên đứng trong hành lang cả buổi, hai tay trở nên lạnh buốt. Cô vừa đưa tay lên miệng hà hơi, vừa quay đầu nhìn người đi qua đi lại. Đợi khoảng mười phút phút thì Kỷ Ngôn Tín cầm sách giáo khoa đi xuống.

Thích Niên đang muốn chạy ra đón, chân vừa bước thì đã thấy sau Kỷ Ngôn Tín hai bước là một nữ sinh. Có lẽ nhận ra mình đi hơi nhanh, Kỷ Ngôn Tín đứng đợi ở góc rẽ cầu thang vài giây để nữ sinh kia theo kịp.

Thích Niên “À” một tiếng, yên lặng rút chân về. Là nữ sinh còn lại ngoại trừ Lưu Hạ.

Ồ..... Nghe nói đã “xuất khẩu” rồi nhỉ?

Thích Niên đứng nhìn trộm, khi không thấy bóng dáng của hai người họ nữa thì mới đi theo.

Kết quả là...

Vừa đến bậc thang đầu lầu một, đã nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín đang đứng ôm cây đợi thỏ.

Con thỏ kia —— đương nhiên là cô.

Thích Niên né không kịp, bị bắt quả tang, chỉ có thể sờ sờ mũi, ỉu xiu đi qua: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của cô thì nhú mày: “Đi theo tôi?”

Thích Niên vội vàng lắc đầu, lấy cuốn vở trong balo ra: “Em tìm thầy để hỏi bài mà.”

Kỷ Ngôn Tín lấy cuốn vở trong tay cô lật hai trang. Dưới góc mỗi trang đều vẽ một hình vẽ nhỏ, trang cuối còn vẽ hai con Golden đang chơi bóng.

Anh đảo mắt nhìn cô, im lặng hỏi dò.

Thích Niên xấu hổ cắn cắn môi: “Hình này vẽ lúc Thất Bảo vẫn còn ở nhà em...”

Cô lặng lẽ nhìn, dùng ngón tay chỉ vào một con Golden, giải thích: “Đây là em, tên là Thất Tể...”

Lúc Thất Bảo được gửi nuôi ở nhà Thích Niên, sau khi về nhà thì cô thường bớt chút thời gian chơi với nó, có khi là chơi bóng. Nhưng vì phòng trọ hơi nhỏ nên không thể phát huy, bình thường chỉ ném mấy trái bóng để Thất Bảo nhặt về, mượn trò ban thưởng mà bắt đầu giờ trò với Thất Bảo...

Ví dụ như sờ lông ngực, sờ đầu, nắn móng vuốt.

Sau đó, vào một đêm đầu óc chập mạch và thế là vẽ ra hai con Golden này. Một con gọi là Thất Bảo, một con gọi là Thất Tể. Vốn muốn đăng lên weibo, nhưng cuối cùng lại trở thành vật tư được giấu trong vở.

Kỷ Ngôn Tín nhìn một lúc rồi mới dời mắt, lật vở về mấy trang trước. Chữ của cô rất thanh tú ngay ngắn, xếp cùng một chỗ thật là cảnh đẹp ý vui. Chỉ là, nội dung cô viết, thật sự không biết nói gì. Kỷ Ngôn Tín lại tiện tay lật vài tờ phía trước, trên cơ bản là bài nào cũng chỉ có một cái tên, một hình vẽ nguyên lí, còn lại toàn hình cô tiện tay vẽ bậy. Xem ra, đi học cũng làm không ít chuyện linh tinh.

Anh ngẩng lên nhìn cô: “Muốn hỏi cái gì?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên “Ừm” một tiếng, tai bắt đầu đỏ lên, nhỏ giọng trả lời: “Muốn hỏi nhiều lắm, em cũng không biết nên hỏi cái gì.” Từ chuyên ngành nhiều như vậy, cô chỉ nhớ được mấy cái, mà ngay cả hỏi...cũng khó.

Một lúc lâu vẫn là Kỷ Ngôn Tín hỏi: “Chép bài cho Lưu Hạ?”

Thích Niên gật gật đầu.

“À, vậy không cần đâu.” Kỷ Ngôn Tín trả cuốn vở cho cô: “Em có chép kĩ hơn nữa thì có lẽ cô ấy cũng không hiểu.”

Thích Niên: “...”

Kỷ Ngôn Tín làm như không thấy vẻ mặt của cô, giọng điệu nhàn nhạt: “Còn vấn đề gì không?”

Thích Niên lắc đầu, nói một cách mất mát: “Dạ không.”

Thấy anh muốn đi, Thích Niên vội vàng giơ tay: “Có! Có một chuyện nữa!”

Đợi đến tối.

Hết giờ học, Thích Niên bèn gọi điện cho Lưu Hạ hỏi thăm tình hình. Rạng sáng hôm qua Thích Niên đã ngủ rồi. Lưu Hạ chỉ nhắn lại một tin, báo rằng cô nàng đã đến bệnh viện an toàn.

Giữa trưa Thích Niên gọi lại thì không ai bắt máy.

Tình huống đặc biệt như vậy, chắc là cô nàng không rảnh hoặc không để ý. Thích Niên cũng không làm phiền thêm, có Lý Việt ở bên cạnh cho nên cô rất yên tâm.

Vào một buổi trưa của tiết chuyên ngành, cộng với hợp đồng Chu Hân Hân đưa, cô chỉ xem một lát là đã thấy choáng váng.

Trước kia, lúc cô và Lộ Thanh Vũ vẫn là bạn tốt, mấy hợp đồng này đều giao cho Lộ Thanh Vũ. Nhưng cũng do quá mức tin tưởng cô ta, mới tạo thành phong ba bão táp mấy năm nay.

Lưu Hạ nói cô không khôn ngoan. Thích Niên nghĩ nghĩ, cảm thấy rất đúng. Khi đó dù cho không hiểu chuyện, cũng quá thiếu mắt nhìn... Còn không phải là thiếu khôn ngoan à.

Cô thở dài một hơi. Lưu Hạ đã nhận điện thoại, giọng nói hơi khàn khàn nhưng rất có tinh thần: “Than thở cái gì, có phải là làm chuyện gì ngu ngốc rồi, đang chờ mình cứu vớt phải không?”

“Làm gì có!” Thích Niên thì thầm, hỏi: “Bà ngoại có khỏe không?”

“Ừ, lúc mình xuống sân bay, mẹ mới nói cho mình biết. Bà ngoại không sao nữa, tuy vẫn trong thời kì nguy hiểm. Nhưng mà tin tức như vậy đã là tin tốt đối với mình rồi.”

Thích Niên rũ mắt, hơi đau lòng: “Sờ sờ cậu nè.”

“Thôi đi.” Lưu Hạ nở nụ cười: “Mình có bồ rồi, còn cần cậu sờ hử.”

Thích Niên: “...” Biển! Cậu có bồ thì cậu giỏi lắm.

Cô hừ một tiếng, cầm cái tô khuấy khuấy mì ăn liền nóng hổi rồi hít một hơi thật sâu. Lưu Hạ nghe tiếng này, cách điện thoại vẫn có thể ngửi thấy mùi mì thật bò: “Lại không ăn cơm à?”

“Tan học rồi.” Thích Niên ăn một thìa mì, ngẫm ngẫm nói: “Không muốn nấu ăn, lại ngán cơm tiệm...”

Lưu Hạ “Ừ”, hỏi cô: “Hôm nay là ngày đầu tiên cậu phát động tấn công, có tiến triển gì không?”

Cô nàng vừa hỏi đến thì Thích Niên như bị giẫm phải đuôi, im luôn không nói gì được.

Thế này....

Lưu Hạ đoán: “Thảm thiết?”

...

“Vô cùng thảm thiết?”

Thích Niên nuốt miếng mì tôm, thở dài: “Mình thật sự tin rằng Kỷ Ngôn Tín là người đầu muối không ăn rồi, sáng nay mình đưa đồ ăn sáng thế là bị thầy ấy từ chối. Mình giúp cậu chép bài thì bị thầy ấy sỉ nhục! Mình, mình...mình tức muốn chết!”

Lưu Hạ rất bình tĩnh: “Bình thường.”

“Nhưng mình cũng làm thầy ấy chịu thua rồi!”

Lưu Hạ: “Hử?”

Chỗ cầu thang này nhiều người tới lui.

Kỷ Ngôn Tín không tiện đứng đây lâu cùng cô, thế là anh hất cằm ra hiệu vừa đi vừa nói chuyện. Đường nhiên Thích Niên nhanh nhẩu đi theo, đi đến con đường đá đầy cỏ, cô mới nói: “Cuối tuần em có thể đến thăm Thất Bảo không?”

Vốn ý chí chiến đấu của cô sôi sùng sục, mặt dày muốn bám lấy anh không thôi. Nhưng từ vụ trong phòng giáo viên hôm bữa, cứ trường kì kháng chiến như vậy thì không ổn, vì vậy cô linh hoạt nghĩ ra chủ ý này!

Kết quả...

Kỷ Ngôn Tín dừng lại, cười như không cười nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt bình tĩnh: “Thích Niên, ý đồ của em đối với tôi có cần lộ liễu vậy không?”

Thích Niên sững sốt một chút rồi gật đầu, trả lời như thể đương nhiên: “Em biết chứ. Ý đồ rõ ràng và mãnh liệt như vậy mới có thể để thầy thấy được quyết tâm của em...”

23. Chương 22

Bàn về độ mặt dày thì thật sự không địch lại Thích Niên.

Năm thứ hai tiểu học, Lý Việt cho Thích Niên mượn mô hình rô bốt về nhà chơi. Kết quả cô không cẩn thận làm gãy một chân, khiến Lý Việt tức đến nỗi không thèm để ý đến cô cả tuần lễ. Khi đó Lưu Hạ vẫn còn là một cô bé lương thiện với tâm nguyện thế giới hòa bình, rất nhiệt tình hòa giải hai người.

Không biết làm sao, từ nhỏ Lý Việt đã rất cứng đầu, không phải tùy tiện nói vài câu là bỏ qua. Hơn nữa, mô hình rô bốt này là do cô của cậu mang về từ Mỹ, lại là bản số lượng có hạn, cho nên mọi chuyện rất khó giải quyết.

Thích Niên đi hết tất cả các tiệm bán đồ chơi ở thành phố Z, cuối cùng tìm thấy một mô hình được trưng bày trên quầy hàng của một cửa tiệm, đáng tiếc đó là hàng không bán. Cô định mua mô hình này trước ngày sinh nhật của Lý Việt, vì vậy ngày nào tan học là cô cũng đến cửa tiệm không nhéo mè nhèo với ông chủ. Ông chủ thấy cô là loại không đạt được mục đích thì không từ bỏ, vì thế chưa đến một tuần đã bán mô hình rô bốt cho cô.

Cho nên, trong chuyện theo đuổi này, Lưu Hạ cảm thấy lo lắng cho...Kỷ Ngôn Tín.

Sáng nay Thích Niên có tiết, đợi hết giờ học thì về nhà trọ in hợp đồng. Một tờ hai bản, còn photo CMND của cô, ký xong thì cẩn thận đọc lại, xác nhận không sai mới đem đi gửi bưu điện.

Bận rộn một hồi, lúc đến phòng thí nghiệm thì đã trễ.

Kỷ Ngôn Tín đến lớp rồi.

Thích Niên nhẹ chân nhẹ tay đặt balo trên bàn Lưu Hạ ở khu sinh hoạt, ôm giấy vẽ rón rén đi vào. Lặng lẽ không tiếng động, cũng không làm ồn đến người khác. Ngược lại, người ngồi ở bàn làm việc như Kỷ Ngôn Tín vừa ngẩng đầu đã bắt trúng con chuột đi trễ.

Thích Niên le lưỡi, cũng không nấp nữa mà bước tới: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu, liếc nhìn cô một cái rồi nhỏ giọng nói: “Đến muộn phải viết bản kiểm điểm một ngàn chữ, bắt đầu viết đi.”

Thích Niên vừa kéo ghế định ngồi xuống, tay vịn lấy mép bàn đứng sựng người: “Bản, bản kiểm điểm?”

Kỷ Ngôn Tín không ngẩng đầu mà chỉ “Ừ”, sách bị anh lật sang trang, âm thanh ma sát nhẹ nhàng như ma sát lên ngực Thích Niên, có hơi ngứa ngứa, ngứa làm cho cô muốn gây sự. Thấy cô im lặng, Kỷ Ngôn Tín ngược lên nhìn với vài phần thắc mắc, giọng điệu rất hiền hòa: “Có gì khó khăn à?”

Trong ánh mắt đó lại không có ý tốt.

Thích Niên cắn răng, giơ tay ra: “Cho em mượn một cây bút.”

Kỷ Ngôn Tín liếc mắt nhìn bút vẽ trong tay cô, không hề làm khó mà mở ngăn kéo lấy bút cho cô mượn. Thích Niên vừa cầm đã thấy nặng. Xoay mở nắp bút, một mùi mực nhẹ nhàng nhàn nhạt tỏa ra.

Lúc nhỏ Thích Niên viết chữ rất xấu, mỗi lần mẹ Thích kiểm tra bài tập đều phải được Thích Niên phiên dịch. Mà ngay cả chủ nhiệm lớp cũng thường xuyên phản ánh: “Chữ của con gái sao lại có thể xấu như vậy?”

Tâm hồn bé nhỏ của Thích Niên còn chưa kịp tổn thương đã bị mẹ bắt đi học thư pháp bút máy. Không có bất kì trì hoãn nào, vào là dùng bút máy luôn. Hồi đó còn chưa biết việc chọn một cây bút vừa tay quan trọng như thế nào, cô cầm đại bút máy của ba Thích. Kết quả là luyện xong một ngày, tay Thích Niên đau đến nỗi không cầm bút được nữa. Cho nên, suy nghĩ về sức nặng của cây bút này thì biết, nặng như vậy chắc chắn là bút của Kỷ Ngôn Tín hay dùng.

Mở giấy vẽ ra, Thích Niên nhìn một lúc rồi chấm một chấm để định vị. Cô chống cằm suy nghĩ rồi hạ bút bắt đầu viết bản kiểm điểm. Vốn Kỷ Ngôn Tín đang chuyên tâm đọc sách, nhưng bên tai lại vang lên tiếng ma sát nhỏ giữa bút và giấy làm anh phân tâm.

Anh liếc mắt nhìn.

Thích Niên đang cúi đầu, viết như có thần trợ giúp, trôi chảy không ngừng.

Kỷ Ngôn Tín hứng thú nhú mào, nhìn bản kiểm điểm đã viết hơn một nửa của Thích Niên. Ngay ngắn tinh tế, mở đầu là tiêu chuẩn viết kiểm điểm. Chữ viết đàng hoàng đẹp mắt, nếu viết bằng bút lông thì chẳng khác gì chữ mẫu.

Kỷ Ngôn Tín thờ ơ dời mắt đi: “Quen tay như vậy, chắc viết bản kiểm điểm không ít lần nhỉ?”

Thích Niên vô thức gật đầu, gật xong mới phát hiện là Kỷ Ngôn Tín đang hỏi mình, cô nhú mào: “Cũng không phải là ghi cho mình em...”

Năm cấp hai cấp ba là thời kì phản nghịch, Thích Niên, Lưu Hạ và Lý Việt thường xuyên cấu kết với nhau làm việc xấu, gây chuyện sinh sự, chuyện gì cũng từng làm. Khi đó Thích Niên giữ vai trò viết bản kiểm điểm cho cả nhóm. Giờ nhớ lại, kí ức của cấp hai, cấp ba chỉ toàn bản kiểm điểm...

Kỷ Ngôn Tín tự động bỏ qua câu giải thích của cô, hỏi: “Bình thường hay bị phạt vì lí do gì?”

“...Đi trễ và lơ là khi đang học.” Giọng nói của Thích Niên ngày càng nhỏ.

Kỷ Ngôn Tín cười khẽ, gật đầu khen ngợi: “Không hề oan cho em.”

Bàn làm việc của Kỷ Ngôn Tín nằm trong góc phòng thí nghiệm, mọi người đều chú tâm làm thí nghiệm, không ai để ý. Nhưng Thích Niên vẫn đỏ mặt, xấu hổ nói: “Những chuyện này đều là vấn đề nhỏ... Không ảnh hưởng gì lớn cả!”

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cô, thản nhiên nói: “Tôi thích người có quan niệm về thời gian.”

Thích Niên dừng một chút, nhìn anh một cái thật nhanh rồi dời mắt, thẹn thùng trả lời: “Em sẽ sửa...”

Ánh mắt đang chăm chú đọc sách của Kỷ Ngôn Tín đông cứng lại.

Toàn bộ thế giới lập tức yên tĩnh.

Thích Niên liền giả ngu, tiếp tục vùi đầu viết bản kiểm điểm.

Một ngàn chữ đối với cô hoàn toàn không là vấn đề. Thích Niên viết xong rồi kí tên và ghi thời gian, nghĩ nghĩ lại thêm một câu: “Thầy Kỷ, em nhất định sẽ trở thành người có quan niệm về thời gian mà thầy thích.”

Viết xong, cô cẩn thận đọc lại một lần, vô cùng hài lòng trình cho anh.

Kỷ Ngôn Tín nhận lấy, nhìn từ đầu tới đuôi, lúc đọc đến dòng cuối thì lạnh lùng nhìn Thích Niên, nhíu mày không vui. Nhưng cuối cùng anh cũng không nói gì, chỉ thuận tay kẹp bản kiểm điểm vào cuốn sách. Chỉ là ngón giữa giữ gáy sách vuốt vuốt mặt giấy trơn nhẵn một cách mất tự nhiên.

Khoảng một tiếng sau, Kỷ Ngôn Tín cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra về.

Thích Niên không phải là sinh viên chính quy, lại được cho phép đi theo Kỷ Ngôn Tín trong phòng thí nghiệm, cho nên anh vừa đi thì Thích Niên cũng không ở lại nữa. Cô thu dọn balo rồi đi theo Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín chân dài, bước chân cũng nhanh hơn Thích Niên. Đi một đoạn ngắn trong hành lang, Thích Niên luôn chậm hơn anh hai bước chân. Thích Niên vịn lan can, nhìn chằm chằm bậc thang, tiếng giày vang lên rõ ràng trong hành lang: “Thầy Kỷ, bây giờ thầy về nhà à?”

Kỷ Ngôn Tín đang gọi điện thoại nên không trả lời.

Thích Niên nhớ tới điều gì đó, lấy balo xuống ôm trước người: “Em có đem ức gà tự làm cho Thất Bảo đây...”

Cô vừa mới quay người, định kẹp balo vào tường để lấy thịt gà ra thì bị trượt chân, ngã nhào về phía trước. Thích Niên bị dọa hét toáng lên, chuẩn bị quỳ gối ôm đầu thì có một sức mạnh nắm lấy mũ áo khoác, kéo cô trở lại. Thích Niên quay đầu, gương mặt trắng bệch đầy sợ hãi nhìn Kỷ Ngôn Tín: “Thầy, thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín cũng không tốt hơn chút nào, anh bị tiếng hét lúc nãy của cô làm giật mình. Sắc mặt anh tái nhợt, môi mỏng mím chặt, ánh mắt lạnh lùng. Anh định giáo huấn cô đi đường mà không chịu nhìn, nhưng khi thấy cô thở dốc hồng hộc, đáng vẻ như bị dọa chết khiếp thì không nói được gì nữa.

Thấy cô đứng vững, Kỷ Ngôn Tín mới buông tay ra: “Đừng theo tôi nữa.”

Thích Niên còn chưa phục hồi tinh thần, câu cảnh cáo của anh lại khiến cô nghếch ra, không dám nhúc nhích mà chỉ trơ mắt nhìn anh đi mất.

Thật lâu sau, cô mới vuốt vuốt chóp mũi cay cay rồi ngồi xổm xuống.

Sự lạnh lẽo còn chưa biến mất, sợ hãi nhưng không dám khóc thành tiếng, Thích Niên chỉ có thể lấy ống tay áo quẹt nước mắt. Mãi đến khi cả mặt đau rát, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, không thể nào dừng được.

Khốn kiếp!

Kỷ Ngôn Tín đồ đáng chết!

Cô tức giận chửi thề hai câu rồi xoa xoa đôi chân tê nhức, khập khiễng đi về nhà.

Kỷ Ngôn Tín đến chỗ đậu xe, sau khi lên xe anh gọi lại số điện thoại lúc nãy.

Kỷ Thu trốn trong nhà vệ sinh nghe máy, cô bé bịt mũi, nói nhỏ: “Anh họ, khi nào anh tới đón em, em sắp ra rồi nè.”

“Nửa tiếng nữa.” Kỷ Ngôn Tín giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, khởi động xe.

“À...” Kỷ Thu gật gật đầu, lại nhiều chuyện hỏi thăm: “Lúc nãy xảy ra chuyện gì thế, hình như em nghe thấy...”

Kỷ Ngôn Tín cắt ngang: “Đồ leo núi chuẩn bị xong hết chưa?”

Quả nhiên Kỷ Thu nhanh chóng thay đổi sự chú ý: “Chuẩn bị xong hết rồi, anh họ, em có thể dẫn bạn theo cùng không?”

“Sao cũng được.” Kỷ Ngôn Tín nhìn kính chiếu hậu, đánh tay lái vòng sang bên trái, nhanh chóng lui ra khỏi bãi đậu xe. Anh dặn Kỷ Thu sau khi tan học thì đứng ở buồng điện thoại đối diện chờ mình, rồi cúp điện thoại.

Bài thi giữa kì của Kỳ Thu rất tốt, biết Kỳ Ngôn Tín và Thiệu Túy hẹn nhau đi dã ngoại ngắm mặt trời mọc, cô bé liền quần quýt lấy Kỳ lão gia đòi thưởng. Lại có thêm Kỳ Vinh ở nhà, Kỳ lão gia cưng Kỳ Thu như vàng ngọc, cho nên hoàn toàn không cần để ý đến Kỳ Ngôn Tín mà quyết định luôn.

Về đến nhà, việc đầu tiên là Thích Niên lên weibo.

Phía dưới status Mỹ nhân nghi tu, các fan đều cổ vũ cô, trái tim tan nát lúc này của Thích Niên mới từ từ bình phục.

Cô ưỡ ỏi đăng một trạng thái thất vọng ——

Xin lỗi các bạn, nam thần chẳng có chút hảo cảm nào với tôi cả. [khóc lớn]x3 [tạm biệt]x3

Các fan của Thất Tế thấy vậy, lập tức cảm thấy giống như trời sập.

Cơm Gà Hoàng Muện: “Đừng nha Đại Đại! Chị hãy nghĩ lại đi, tụi em làm hậu thuẫn cho chị, không được bỏ cuộc nha! Con đường theo đuổi nam thần luôn khó khăn vậy đó, cố gắng lên!”

Ăn Nhiều Kẹo Mạch Nha: “Đại Đại, đừng tưởng kiếm cớ là được nha, chúng em không nghe đâu [tạm biệt].”

Gió Thổi Tây Hồ Cá Giấm Đường: “...Có chuyện gì vậy, Hổ sờ Đại Đại, Đại Đại đừng buồn.”

Thích Niên dụi dụi đôi mắt đã đỏ quạch của mình, vừa nghĩ đến sự tốt bụng của các fan vừa thở dài. Cô định đánh răng rửa mặt về nhà rồi tính sau. Cô cảm thấy mình phải dưỡng thương hai ngày mới có thể bình phục.

Trong lúc đang đánh răng, có tin nhắn gửi đến.

Thích Niên ngậm một ngụm nước súc miệng rồi với tay lấy điện thoại lên xem.

Chị Thích, cuối tuần này chị có rảnh không? Em với anh họ đi leo núi dã ngoại nè, chị nhất định phải đi đó, nha?

Ừng ực ——

Thích Niên trợn tròn mắt, kinh hãi đến nỗi nuốt luôn nước súc miệng.

Cô ôm họng, ho sặc sụa.

24. Chương 23

Thích Niên ho cả buổi cũng không ho ra cái gì, cầm di động đứng trong nhà vệ sinh hồi lâu, lâu đến mức hai chân run lên thì mới tỉnh táo. Cô cẩn thận súc miệng rồi phi như bay về phía máy vi tính, mở ra tra baidu.

Nuốt nước súc miệng có thể sinh ra phản ứng hóa học không?

Nước súc miệng vào dạ dày thì có thể uống nước không? Bọt có nhiều hơn không?

Nuốt nước súc miệng có ngộ độc không? Có cần rửa ruột không?

Bạn trên mạng thông minh trả lời: Có hai khả năng, một là uống thật ngon, lần sau nuốt nhiều hơn miếng nữa! Hai là uống thật dở, nhớ kĩ lần sau không được nuốt nữa. ~(*^____^*)

~Thích Niên , yên tâm rồi.

Sau đó Thích Niên lười biếng ngồi vật ra ghế dựa thờ người một hồi, không nhin được lại lấy tin nhắn của Kỳ Thu ra xem, trong lòng rung rinh.

Sau nửa tiếng chia tay trong không vui, Thích Niên lại nhát gan hơn một chút... Dựa theo tình huống trước mắt, chắc chắn Kỷ Ngôn Tín không muốn nhìn thấy cô. Cho nên, Kỷ Thu mời cô đi leo núi dã ngoại, có nên đi hay không đây?

Kỷ Thu đứng cạnh buồng điện thoại đợi đến nỗi chân lạnh buốt, cô bé chịu không nổi, chà tay giậm chân để đỡ lạnh.

Sau khi chỉnh sửa đồng phục mùa đông, nhà trường còn chưa phát ra. Hơn nữa, mấy cô bé ở lứa tuổi này đều thích làm đẹp, không ai muốn phải ăn mặc dày cộm như gấu đen khi mùa đông còn chưa đến. Đường nhiên Kỷ Thu cũng không ngoại lệ, cho nên việc này coi như tự làm tự chịu.

Mỗi lần vào giờ tan học, cổng trường đều chật ních xe cộ đưa đón. Cả con đường rộng lớn trở nên ách tắc, không thể đi lại. Chuông trường vừa vang, học sinh các lớp không ngừng ủa ra. Ai cũng mặc đồng phục giống nhau, đông nghịt, chiếm hết toàn bộ đường đi.

Kỷ Thu tìm cả buổi cũng không thấy bóng dáng chiếc xe của Kỷ Ngôn Tín đâu, bèn giậm chân một cái rồi quay người đi vào sạp hàng đằng sau mua một tô bún thập cẩm cay. Lúc đang lấy tiền trong túi áo ra, gáy cô bé bị vỗ một cái. Kỷ Thu còn chưa kịp phản ứng thì một bàn tay đẹp đẽ chìa ra kể bên tai, đưa tiền cho chủ quán: “Của con bé hết bao nhiêu tiền?”

“Anh họ!” Kỷ Thu ngạc nhiên kêu lên, gương mặt ửng lạnh trở nên vui vẻ, ôm lấy tay anh: “Anh mà tới trễ chút nữa chắc em đóng thành băng mắt.”

Kỷ Ngôn Tín cầm bún thập cẩm cay rồi đưa cho cô bé: “Đứng cho đằng hoàng lại.”

Kỷ Thu “Dạ” rồi nhận lấy tô nhựa, hít lấy hơi nóng thơm lừng, thỏa mãn híp híp mắt. Ngồi lên xe, một tay Kỷ Thu cầm tô bún, một tay lấy điện thoại ra xem.

Không có tin nhắn của Thích Niên.

Cô bé đảo mắt, cắn một miếng măng rồi bấm bấm điện thoại, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn. Thích Niên đang xoắn xuýt lẫn mặt trên bàn phím, giày vò nó phát ra tiếng “xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt~” giòn vang mà vẫn chưa đưa ra được quyết định.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay cô vang lên.

Là Kỷ Thu.

“Chị Thích, lát nữa em và anh họ đi siêu thị mua nguyên liệu làm đồ nướng, chị thích ăn gì?”

Thích Niên hít sâu một hơi, hàm răng đều ngứa ngáy. Không phải là cô không giãy giụa, không đấu tranh tư tưởng nha! Em gái Kỷ Thu cũng đã hỏi cô thích ăn cái gì rồi, nếu cô còn giả chết thì không tốt lắm!

Thích Niên ngẫm nghĩ một lát, chọn một icon đáng yêu rồi gõ chữ: “Chị thì sao cũng được, ngày mai mấy giờ các em xuất phát? Tập hợp ở đâu?”

Kỷ Thu cắn một miếng măng, vừa trả lời tin nhắn cho Thích Niên vừa cười ha ha thỏa mãn. Cười đến nỗi Kỷ Ngôn Tín phải nhú mày, lúc này cô bé mới tự giác im lặng: “Xin lỗi, em hơi quá...”

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Thu nói Thích Niên ăn cơm trưa xong thì đến nhà Kỷ Ngôn Tín, cô bé và Thất Bảo ngoan ngoãn chờ ở đó.

Thích Niên vẫn còn đánh răng, lần này cô khôn lên rồi, nhổ nước súc miệng mới xem tin nhắn, thuận tiện hỏi lại: “Vậy thầy Kỷ đâu?”

“Anh họ đi đón Thiệu Túy rồi.”

Cái tên này nghe quen quen!

Thích Niên vừa bôi sữa rửa mặt vừa cố gắng nhớ lại.

Đợi chút...

Thiệu Túy!

Hình như là...bạn học của Kỷ Ngôn Tín, người mà diễn thuyết ở viện hóa sinh ấy hả? Thích Niên hưng phấn ngẩng phắt lên, đây là, nhanh như vậy mà đã gia nhập vào hội bạn bè của nam thần rồi!!!

...

Ăn cơm trưa xong, Thích Niên xách hai balo đựng đầy đồ dùng cần thiết cho dã ngoại rồi xuất phát. Lúc đến dưới lầu nhà Kỷ Ngôn Tín đã hơn mười hai giờ.

Cách đó không xa, gác chuông truyền đến tiếng chuông, âm sắc vừa hùng hậu vừa trầm thấp.

Kỷ Thu ra mở cửa, vừa đi vào phòng, Thất Bảo vốn đang nằm trong ổ gặm xương lộc cộc chạy tới, vòng quanh Thích Niên lắc đuôi vui vẻ. Kỷ Thu giữ chặt dây dẫn của Thất Bảo: “Chị Thích, chị ngồi một lát đi, xú nữa anh em về ngay.”

Tất cả sự chú ý của Thích Niên tập trung vào dây dẫn của Thất Bảo: “Thất Bảo cũng đi à?”

“Dạ có.” Kỷ Thu chỉ chỉ đồng hồ để trên bàn: “Đi dã ngoại thì sao thiếu người canh gác được!”

Mấy lần Thích Niên gặp Thất Bảo, không phải là hình tượng tham ăn thì cũng là làm nũng xin xỏ...

Dù là lần đầu tiên nhìn thấy cô, Thất Bảo cũng không tỏ ra cảnh giác với người lạ. Nghe Kỷ Thu nói đưa Thất Bảo đi canh gác, cô hoài nghi nhìn nhìn con chó đang ôm xương gặm nhiệt tình, hỏi: “Nó còn có chức năng này à?”

Kỷ Thu cười “Ha ha” hai tiếng: “Chị Thích, chị muốn uống gì? Nước giải khát hay sữa bò?”

Thích Niên xua tay: “Không cần đâu.” Dứt lời, cô lại bổ sung một câu: “Chị sợ lỡ mắc vệ sinh.”

Kỷ Thu bày ra vẻ mặt “em biết mà”, nhưng cô bé vẫn vào bếp lấy hộp sữa đưa cho cô: “Ở núi Đông Ly có nhà vệ sinh công cộng đây, chúng ta đến chân núi sẽ tìm chỗ tốt để cắm trại. Chị yên tâm đi.”

Kỷ Thu vừa dứt lời, Thất Bảo đang nằm rạp trên mặt đất gặm xương đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng chạy ra đứng ở gần cửa. Một giây sau, âm thanh mở cửa vang lên.

Thất Bảo lắc lắc đuôi, tựa đầu vào cửa sủa gâu gâu.

Kỷ Ngôn Tín cầm nguyên liệu nấu ăn đẩy cửa đi vào, xoay chìa khóa trong tay một vòng rồi đặt trên tủ giày. Anh cúi đầu định đổi dép lê, kết quả nhìn thấy một đôi giày thể thao trông rất quen thì hí hí mắt, quay đầu nhìn về phía hai người đang đứng trong phòng khách.

Kỷ Thu bị ánh mắt lạnh thấu xương của Kỷ Ngôn Tín làm rùng mình, vội vàng chạy tới cầm lấy đồ đạc. Cô bé không biết Kỷ Ngôn Tín và Thích Niên đã xảy ra chuyện gì, thấy ánh mắt bất thiện của Kỷ Ngôn Tín thì dò hỏi: “Anh họ, anh không chào đón chị Thích à?” Cô bé dè dặt giọng, không để Thích Niên nghe thấy.

Kỷ Ngôn Tín không trả lời, sau khi thả lỏng chân mày thì lạnh nhạt nói: “Không phải.” Không để Kỷ Thu hỏi tiếp, anh cầm đồ vào, dặn cô bé: “Xích Thất Bảo lại, chuẩn bị đi.”

Thích Niên thấy Kỷ Ngôn Tín ngày càng tới gần thì khẩn trương đến nỗi không thở được. Dù ngu ngốc đến mấy thì nhìn vẻ mặt của Kỷ Ngôn Tín, cô cũng hiểu là anh không biết cô sẽ đến. Trông thấy cô ở đây, không biết anh có thấy phiền phức vì cô “không mời mà tới” hay không.

Chắc chắn là cảm thấy cô mặt dày mày dạn, không biết rụt rè là gì...

Tuy thật ra cô đúng là như vậy.

Khi nhìn thấy Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín hơi ngạc nhiên thật, nhưng sau đó lại nhúc nhích. Vẻ mặt Thích Niên ngơ ngàng rồi thành đau thương, những điều muốn nói lại không thốt ra được.

Được rồi...

Anh thở dài: “Xách đồ lên rồi ra xe với Kỷ Thu đi. Tôi sẽ xuống sau.”

Thích Niên sững sốt ngẩng đầu nhìn anh, một lúc lâu mới cúi đầu đi ngang qua anh.

Lúc Kỷ Ngôn Tín quay người lại nhìn, bóng dáng cô đã biến mất sau cánh cửa.

Trong khi Thiệu Túy tựa cửa xe chờ Kỷ Thu, lấy chân nghiền nát mấy cái lá khô thành mảnh vụn thì mới thấy Kỷ Thu kéo một cô gái từ trong thang máy đi ra. Thiệu Túy nhếch mày, nhìn nhìn cô gái lạ mặt đang bị Kỷ Thu kéo.

Có hơi quen quen...

Anh ta sờ cằm.

Kỷ Thu ôm chặt Thích Niên xin lỗi: “Em xin lỗi nha chị Thích, em cảm thấy dù gì cũng quen biết nên không nói cho anh họ biết trước... Anh họ của em không có ức hiếp chị chứ?”

Thích Niên đã nói nhiều lần rằng không sao cả, vỗ vỗ mu bàn tay Kỷ Thu, tận tình khuyên bảo: “Không có gì cả, làm gì có chuyện gì.”

Thiệu Túy tiến lên trước vài bước cầm lấy dây dẫn của Thất Bảo, cúi người nhìn Thích Niên: “Tôi biết em, em tên Thích Niên phải không?” Bởi vì tên dễ nhớ nên một lát là nhớ ra.

Đột nhiên bị điểm danh nên Thích Niên hơi ngớ ngác, sau đó gật đầu: “Chào thầy Thiệu, em là Thích Niên.”

Thiệu Túy cười “Xùy” một cái: “Cái gì mà thầy với không thầy, gọi Thiệu Túy là được rồi.” Thấy cô bối rối không nói lời nào, Thiệu Túy nhếch mày, trêu chọc: “Đi theo Kỷ Ngôn Tín lâu như vậy mà tổ chức chỉ có thể thôi à?”

Thích Niên còn chưa trả lời, Kỷ Thu đã trừng mắt quát: “Sao lâu không gặp mà miệng anh vẫn tệ như vậy nhỉ!”

Thiệu Túy cười híp mắt nhìn Kỷ Thu, vui vẻ trả lời: “Sao lâu không gặp mà Kỷ đại tiểu thư vẫn chẳng cao lên chút nào như vậy nhỉ.”

Kỷ Thu tức giận, nhanh chóng kéo Thích Niên lên xe rồi sập cửa “rầm” một cái rung trời.

Thất Bảo bị giật mình, há hốc miệng làm rơi cả cục xương.

Thích Niên có dự cảm...

Cuộc dã ngoại ở núi Đông Ly này, chắc chắn là vô cùng đặc sắc...

Thiệu Túy mở cốp xe kiểm tra đồ đạc, Kỷ Ngôn Tín vừa xuống thì hân cũng vừa đóng lại.

“Đủ đồ rồi chứ?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thiệu Túy đặt tay lên cốp xe, nhìn anh với ánh mắt tìm tòi: “Mình không nghe thấy cậu nói là có đưa thêm sinh viên đi dã ngoại.”

Kỷ Ngôn Tín liếc mắt nhìn anh ta, hỏi lại: “Gây cản trở gì cậu à?”

Thiệu Túy “hít hà” một tiếng, nhìn hai người ngồi trong xe xuyên qua cửa kính: “Vậy đêm nay ngủ lều vải thì mình ngủ một mình hay ngủ với cậu đây.”

Kỷ Ngôn Tín đang muốn mở cửa xe thì thoáng dừng lại, nhúu chặt mi tâm, nhìn anh ta bằng ánh mắt bất thiện rồi gằn từng chữ: “Ngủ một mình đi!”

Thiệu Túy: “...” Phản ứng mạnh thế?.

25. Chương 24

Núi Đông Ly nằm ở hướng bắc thành phố Z, cách trung tâm khoảng một tiếng đi xe. Nơi đó núi non nhấp nhô, lại sát biển, như một bức bình phong che chắn cửa tự nhiên. Hồi xưa dãy núi này không có tên, Đông Ly cũng chỉ là một dãy núi trong một ngọn núi mà thôi. Sau này mới được đặt thành núi Đông Ly, lấy từ: “Thải cốc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn.” Tương truyền từ thời xưa, có một bọn cướp chiếm núi làm sào huyệt, rồi chiếm được núi Đông Ly. Chúng ý vào ưu thế hiểm trở, dựa biển của ngọn núi này mà hoành hành vài năm.

Lúc Thích Niên còn nhỏ, thường xuyên bị ba Thích mẹ Thích hù dọa: “Không ngoan ngoãn ăn cơm thì sẽ bị bọn cướp bắt đi đấy.”

Nhưng nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên cô tới nơi đã uy hiếp mình lâu nay.

Lúc sắp đến chân núi, Kỷ Ngôn Tín đánh tan sự im lặng trong xe, hỏi: “Đi xuống nữa thì tới cầu lớn*. Bây giờ vẫn có sớm, có muốn đi hóng gió không?”

*Nguyên văn là khóa hải đại kiều, là cầu lớn bắc qua sông. Giống cầu Mỹ Thuận, cầu Sài Gòn...

Thiệu Túy đang chớp mắt bỗng mở mắt ra, ngờ vực: “Cầu kia không phải mới xây được hai phần ba thôi à?”

“Có giấy thông hành thì không sao.” Kỷ Ngôn Tín lạnh nhạt trả lời.

Thế nên, xe không dừng ở chân núi Đông Ly mà tiếp tục chạy về phía trước. Chạy qua mấy khúc cua, nhìn xa xa là có thể thấy đường chân trời không điểm cuối. Đến trạm, Kỷ Ngôn Tín đưa giấy thông hành đã chuẩn bị sẵn cho nhân viên công tác, đăng kí xong là đi.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Thu ngắm biển xanh ở núi Đông Ly, cô bé không để ý gió lớn, cứ mở cửa sổ ra. Gió biển mang theo vị tanh tanh mặn mặn, mát mẻ, thổi tung mái tóc của Thích Niên. Thích Niên “Ấy...” một tiếng, vén tóc ra sau rồi nheo mắt hưởng thụ gió biển.

Thất Bảo vốn ngồi xổm ở giữa Thích Niên và Kỷ Thu, gió mạnh tràn vào làm lông nó bị thổi tung. Nó thử nhe răng, có lẽ cảm thấy không thể nào tỏ ra ưu nhã xinh đẹp nữa. Lông Thất Bảo bị gió thổi loạn, vì vậy nó gồi đầu lên đùi Thích Niên, “gâu gâu” một cách âm ỉ. Sau đó, nó còn giơ một chân lên che mắt.

Cây cầu đã xây xong hai phần ba, chiều dài rất được.

Kỷ Ngôn Tín cũng không đưa họ đi hết cây cầu, mà ra biển không bao xa thì tìm chỗ đậu xe rồi xuống xe nghỉ ngơi. Kỷ Thu vui vẻ nhất, chân vừa chạm đất đã chạy tới bãi đá ngầm, vừa chạy vừa kêu Thích Niên: “Chị Thích, chị tới đây nhanh lên.”

Đáng thương cho Thích Niên, ngồi xe một tiếng chân muốn nhũn ra, đi trên mấy cái hố đá lại chẳng có cảm giác an toàn. Ngay cả đi còn không vững, làm gì dám chạy nhanh...

Sau khi Kỷ Ngôn Tín đưa Thất Bảo đi “giải quyết” xong, Kỷ Thu đã dụ dỗ Thích Niên cởi giày ra, đi đến bãi đá ngầm ngâm chân cùng cô bé.

Chỗ này là vùng biển bán đảo, địa thế bằng phẳng, lại đang là thời gian thủy triều xuống cho nên đa phần diện tích của bãi cát đều ẩm ướt. Có lẽ cũng không ít người đến đây chơi, trên mặt đất còn dấu vết nướng đồ bằng than.

Thiệu Túy cũng không ngăn cản, híp mắt nhìn hai cô gái vừa nắm tay nhau vừa đi. Mãi đến khi nghe thấy âm thanh hà hơi hưng phấn của Thất Bảo, anh ta mới quay lại nhìn, rồi chỉ chỉ về phía bãi cát cười như lão hồ ly: “Mình cũng xuống đó xem một chút.”

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời ấm áp phản chiếu làm mặt biển lấp lánh như điểm kim cương. Sóng xanh nhấp nhô, những điểm sáng bị đưa đẩy, chìm nổi lập lờ. Bãi cát hơi lạnh, do không có đá ngầm che chắn nên gió biển thổi mạnh.

Thích Niên mới đứng một lúc mà đã lạnh không chịu nổi, làm gì còn dám ngâm chân vào nước biển. Cảm nhận được sự ướt ướt dính dính của cát, Thích Niên chỉ muốn lên bờ đi giày vào ngay.

Nhưng mà, đi xuống thì dễ, nhưng đi lên lại không đơn giản như vậy.

Kỷ Thu đã bị Thiệu Túy xách đi xa, cô chưa bò được vài bước thì bỗng nhiên cứng đờ cả người, đứng bất động. Ngón chân truyền đến cảm giác đau như bị kim đâm, cô bước một bước để xem thử thì đụng đến miếng vết thương, đau đến quặn ruột làm cô lùi chân về, mặt mày trắng bệch. Thích Niên cúi đầu nhìn ngón chân của mình, không biết là bị cái gì cắt phải, máu tràn ra liên tục, mới một lát mà đã nhuộm đỏ cả ngón chân, nhìn thôi đã giật mình. Thích Niên lập tức choáng váng, cứng đờ không dám nhúc nhích.

Thất Bảo đột nhiên đứng lên, sửa gâu gâu một cách bất an. Tiếng kêu của nó hấp dẫn Kỷ Ngôn Tín đang ngồi quay lưng, anh ngoảnh người lại nhìn Thích Niên, đúng lúc chạm phải tầm mắt cô.

Một giây sau, cô nức nở gọi anh: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín nhú mi, từ dáng đứng cứng ngắc mà nhìn về phía chân phải bị thương của cô, dưới bàn chân là một vũng đỏ tươi. Cô rụt chân lại nhưng không dám làm mạnh, rồi rầm đứng ở nơi đó: “Em, em lên không được...”

“Đợi đấy.” Kỷ Ngôn Tín ra hiệu cho cô không nên cử động, rồi xoay người xoa đầu Thất Bảo: “Ngồi ở đây chờ tao.”

Thất Bảo vẫy vẫy đuôi, ngoan ngoãn ngồi xuống. Sau đó nó nghiêng đầu nhìn Kỷ Ngôn Tín, gờ chân trước toàn đất cát vỗ nhẹ lên bàn chân anh. Kỷ Ngôn Tín leo qua lan can, bước từng bước vừa nhanh vừa vững chắc tới bên cạnh cô. Thích Niên đã sợ muốn khóc, đôi mắt đầm nước nhìn anh, giọng nói run rẩy: “Sao em cảm thấy...máu chảy không ngừng vậy?”

Kỷ Ngôn Tín đỡ lấy cô, giọng nói bất giác dịu dàng hơn: “Sợ cái gì, gờ chân lên để tôi xem.”

Bây giờ Thích Niên chẳng còn tâm tư nào mà để ý đến sự dịu dàng của anh, cô nghe lời gờ chân lên. Một tay Kỷ Ngôn Tín đỡ lấy cơ thể Thích Niên, cánh tay ấm áp còn lại cầm chặt mắt cá chân cô. Miếng vết thương bị máu che phủ cho nên không thấy được to nhỏ thế nào, phải mau chóng xử lý.

Anh vừa buông chân cô ra để đứng lên thì thấy mặt cô như sắp khóc đến nơi, bèn hỏi: “Đau lắm à?”

Thích Niên lắc đầu.

“Còn đi được nữa không?” Anh tiếp tục hỏi.

Thích Niên thử một chút rồi cắn môi, yếu ớt nói: “Em, em nhảy lò cò cũng được, có lẽ là được...”

Kỷ Ngôn Tín cười khẽ một tiếng, ra hiệu cho cô nhìn lên trên: “Em chắc chứ?”

Thích Niên ấp úng nói không nên lời.

Kỷ Ngôn Tín cũng không thật sự muốn nghe câu trả lời của cô, vì vậy vòng tay ra sau eo ôm lấy bả vai Thích Niên, một tay nắm lấy khuỷu tay cô, giữ cô dựa vào người anh. Thích Niên sưng sờ, cả cơ thể cứng ngắc, ngay cả thở cũng nhẹ nhàng hơn như sợ quấy nhiễu. Nhiệt độ cơ thể của anh sát ngay sau lưng cô, ấm nóng chỉ cách một lớp áo. Thích Niên cũng không dám nghĩ nhiều, đi từng bước từng bước theo anh lên bờ.

Sự tồn tại của Kỷ Ngôn Tín, nói bỏ qua là bỏ qua được à? Bất luận là nắm tay cô, đỡ lấy cô, hay hơi thở của anh, không cái nào không khiến tâm tình cô nhộn nhạo.

Cứ nhộn nhạo như thế, làm tai Thích Niên lặng lẽ đỏ lên.

Cứ nhộn nhạo như thế, làm mặt Thích Niên nóng muốn bỏng lên.

Cứ nhộn nhạo như thế, người cũng muốn...chín lên rồi.

Rõ ràng đường rất dài, nhưng đi không bao lâu đã đến.

Thất Bảo vẫy đuôi, chạy chậm chậm đến nghênh đón. Có lẽ ngửi thấy mùi máu tươi nên nó hơi lo lắng, nằm nhoài xuống rồi sốt ruột sửa “gâu gâu”.

Kỷ Ngôn Tín chợt nhớ ra điều, bèn lập tức thả cô ra rồi đi tới chỗ Thất Bảo. Dỗ dành Thất Bảo xong, anh vẫn nắm dây dẫn, chỉ nhìn cô rồi bình tĩnh hỏi: “Em có thể tự xử lý vết thương không?”

Tuy Thích Niên không biết Thất Bảo bị sao nhưng cũng hiểu lúc này không nên làm phiền, cho nên gật đầu. Cô mang giày vào bên chân không bị thương, sau đó nhảy lò cò đến chiếc xe không xa. Lúc cách chiếc Audi còn vài bước, đèn xe lóe sáng rồi phát ra âm thanh mở khóa.

Thích Niên quay đầu lại nhìn.

Kỷ Ngôn Tín đang ngồi xổm xoa cảm cho Thất Bảo, dường như nhận ra ánh nhìn của cô, anh liếc sang rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Thích Niên quay người lại ôm lấy trái tim nhảy bình bịch, trong đầu toàn là —

Muốn được thầy ấy sờ cảm như Thất Bảo quá diiiiiiii!

Khi Kỷ Thu bị Thiệu Túy xách về, Thích Niên đã xử lí xong vết thương. Thất Bảo nằm bên chân cô, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên nhìn rồi phát ra âm thanh nho nhỏ.

Kỷ Thu nhặt được không ít vỏ sò xinh đẹp, bèn bày ra trước mặt Thích Niên cho cô chọn một cái. Thích Niên là một người mắc chứng khó lựa chọn, buồn bực đến nỗi lông mày xoắn lại với nhau.

Núi Đông Ly sửa đường rất đẹp, đi một lúc là đã tới đỉnh núi. Ở đây người đến cắm trại quanh năm, cho nên núi Đông Ly cũng có nhân viên trực ban. Sắp vào lập đông, lúc này người đến dã ngoại rất ít. Nhưng có lẽ vì hai ngày nay thời tiết tốt hơn nên sau khi họ tới, mấy đoàn người nữa cũng lục đục đến đây.

Về đêm, nhiệt độ ở núi Đông Ly hạ thấp.

Lúc này, bốn người đã bố trí lều trại và lò nướng xong.

Thiệu Túy đang nướng thịt, âm thanh “xèo xèo” làm bụng Thích Niên réo vang. Thất Bảo không còn rụt rè nữa mà đi quanh Thiệu Túy, chớp mũi ướt ướt, thỉnh thoảng lại liếm liếm Thiệu Túy một cái, hoặc ngoan ngoãn ngồi xổm trước mặt anh ta và le lưỡi tỏ vẻ dễ thương. Thiệu Túy bị Thất Bảo dính quần quít làm cho bực mình, tức giận kêu to: “Kỷ Ngôn Tín, trông chó nhà cậu đi này!”

Kỷ Ngôn Tín nghe vậy thì xoay người lại một cách lười biếng, hờ hợt kêu Thất Bảo.

Đồ ăn ngon trước mắt....

Thất Bảo không chút suy chuyển.

Thích Niên cười rộ lên, len lén nhìn Kỷ Ngôn Tín.

Trời đêm ở núi Đông Ly dường như vô cùng trong trẻo và thanh tịnh, mặc dù không có đầy sao như những đêm hè, nhưng vẫn có lấm tấm vài chấm nhỏ xinh đẹp. Những ngôi sao kia, với tay là có thể hái.

Kỷ Ngôn Tín ngửa đầu nhìn trời sao, ánh lửa bập bùng làm ánh mắt anh trở nên sáng ngời. Toàn bộ xung quanh, giống như không hề liên quan đến anh. Anh chỉ im lặng đứng đấy, lại bất ngờ khiến trái tim Thích Niên rung động không ngừng.

Còn nói là để cô tự giác buông tay...

Sao mà làm được!

Thích Niên vừa to gan nhìn anh, còn chưa kịp thưởng thức tí mĩ thì Kỷ Ngôn Tín đột nhiên quay đầu lại, hỏi bằng âm thanh chỉ đủ hai người nghe: “Em bắt đầu thích tôi từ khi nào?”

Đầu óc Thích Niên trở nên mơ màng...

26. Chương 25

Tiếng gió gào thét trở nên yên tĩnh, âm thanh “xèo xèo” của thịt nướng cũng đi xa, mọi âm thanh xung quanh đều bị đè chặt. Chỉ còn giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh: “Em bắt đầu thích tôi từ khi nào?”

Anh nghiêng mặt, không hiểu sao hình dáng sườn mặt lại trở nên rõ nét trong bóng đêm.

Đó là sườn mặt Thích Niên đã vẽ rất nhiều lần, mỗi một góc, mỗi một cạnh đều giống như được đánh bóng tỉ mỉ, vừa tinh tế lại hoàn mỹ. Lồng ngực Thích Niên như bị đục một cái lỗ lớn vì câu hỏi này của anh, máu chảy nhanh hơn làm cả khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng. Nhưng trong đầu cô lại trống rỗng, tai ù không dứt.

Cô mở miệng, hơi thẹn thùng: “Em...”

Vừa mới nói được một chữ, không biết là vì thiếu kiên nhẫn hay không muốn nghe, Kỷ Ngôn Tín cắt ngang: “Cũng không quan trọng, em không cần nói cho tôi đâu.”

Lời nói đến miệng lại bị anh làm cho nghẹn lại, giống như nơi vừa bị anh đục khoét giờ bị nhét thêm một cục bông, làm Thích Niên suýt nội thương. Cô mấp máy môi, rũ mắt nói thầm: “Vậy thầy còn hỏi em...”

Kỷ Ngôn Tín không nghe rõ, nhưng bây giờ chắc chắn không thích hợp để tiếp tục đề tài này. Anh hắng giọng một cái, lúc nói chuyện thì âm thanh đã trở nên bình thản: “Đi thôi.”

Thiệu Túy nướng xong mấy xâu thịt rồi đặt ở trên bàn, mời Thích Niên và Kỷ Thu đến ăn: “Tương, sốt cả chua, thì là, tiêu bột đều để ở bên cạnh, thích gì thì tự bỏ.”

Duy chỉ có Kỷ Ngôn Tín là anh ta không khách khí: “Tay nghề không tốt, sợ múa rìu qua mắt thợ. Thầy Kỷ tự làm nha, cũng để cho mình có lộc ăn luôn.” Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn Thiệu Túy, không nói câu nào mà đi qua đảm nhiệm vị trí của anh ta.

Thiệu Túy rút quân thành công, sắp tới giành thịt nướng với Kỷ Thu làm cô bé tức giận gào to: “Anh còn lớn hơn em một hai ba bốn năm sáu bảy...mười hai tuổi đó! Anh còn giành với em nữa hả, Thiệu Túy, anh có biết xấu hổ không vậy?”

Thiệu Túy bị Kỷ Thu giật mạnh cổ áo, miếng thịt nướng vừa đưa vào miệng xem chút phải ới ra. Anh ta ho khan vài tiếng rồi bắt đầu đấu khẩu với Kỷ Thu. Rõ ràng đã ba mươi rồi, nhưng khi gặp Kỷ Thu lại y như một đứa nhóc, chẳng có chút dáng vẻ của đàn ông trưởng thành.

Đương nhiên Kỷ Ngôn Tín cũng đã quen nên không thèm để ý.

Vì để không làm bẩn quần áo, Kỷ Ngôn Tín xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay với đường cong mạnh mẽ. Cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền, dưới ánh lửa lại lóe ra ánh sáng màu lam.

Thất Bảo thèm ăn, bèn đụng đụng chóp mũi ươn ướt của mình vào cổ tay Kỷ Ngôn Tín rồi kêu gâu gâu làm nũng. Âm thanh của chú chó trưởng thành vừa trầm lại vừa dày, làm Thích Niên buồn cười.

Kỷ Ngôn Tín nắm xiên que, nhanh chóng trở mặt. Tay anh rung rung rắc thì là lên rồi đưa cho Thích Niên: “Cầm lấy.”

Thích Niên đưa tay ra nhận, còn chưa cầm thì Kỷ Ngôn Tín đã rút tay về, anh lấy mấy tờ khăn giấy kê bên quần phần đuôi que rồi mới đưa cho cô. Chỉ là một động tác bình thường nhưng lại làm cho ngực Thích Niên như củi khô bén lửa, nóng hằm hập lên. Cô còn chưa cầm chắc, Thất Bảo tham ăn đã đi đến tự bao giờ, nó gâu một tiếng rồi há mồm đớp luôn miếng thịt nướng.

Kỷ Ngôn Tín đang định buông tay thì giật mình.

Thích Niên cũng sững sờ.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng về Thất Bảo đang đứng ở giữa, rồi im bất...

Một lúc lâu, Kỷ Ngôn Tín mới mở miệng, trong giọng nói lộ vẻ bó tay: “Trước khi gặp em, Thất Bảo chưa từng có hành vi giành ăn như vậy.”

Thích Niên đau lòng hỏi: “Vậy là nó thấy em dễ ăn hiếp quá phải không?”

Hồi ở bãi đậu xe, rồi lần này cũng thế... Đều là giành đồ của cô...

Kỷ Ngôn Tín cười ra tiếng, không phát hiện giọng nói của mình dịu dàng hơn: “Tôi nướng cho em thêm mấy xiên nữa.”

Lúc này Thích Niên mới thả tay ra, tức giận trừng mắt nhìn Thất Bảo —— đây là xiên thịt nướng đầu tiên Kỷ Ngôn Tín đưa cho cô đấy...

Thất Bảo tham ăn sung sướng đuổi chân.

Lắp đầy bụng rồi, bốn người vây quanh đồng lửa để sưởi ấm và ngắm sao.

Từ thứ hai đến thứ sáu Thích Niên đều đến trường, không phải học chuyên ngành thì cũng tới viện hóa sinh, buổi tối thì phải “lắp hố”, lâu lắm rồi mới có thời gian như đêm nay —— nhân nhả ngồi trên đỉnh núi Đông Ly, ngắm bầu trời đêm với những vì sao lấp lánh.

Kỷ Thu yên tĩnh một lúc thì hết nhịn nổi: “Nhiều sao như vậy, rốt cuộc cái nào mới là chòm sao Bắc Cực đây...”

Thích Niên...đương nhiên cũng không biết. Tuy từ nhỏ đã được chỉ rằng, dùng Thất tinh Bắc Đẩu tạo thành hình cái muống mà tìm, nhưng...chưa lần nào tìm được.

Thiệu Túy hừ một tiếng, trào phúng: “Mấy năm nay dáng người của Kỷ đại tiểu thư có cao lên chứ đầu óc không hề ”cao” nhỉ?” Kỷ Thu bị nghẹn lời, quay đầu hung hăng trừng anh ta: “Buổi chiều anh vừa châm chọc em không cao, bây giờ lại nói em không có đầu óc. Thiệu Túy, năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Thiệu Túy nở nụ cười dịu dàng, nhưng lời nói ra lại không hề êm tai: “Nói mà không biết xấu hổ, mười tám tuổi rồi mà không biết sao Bắc Cực ở đâu, đầu óc không phát triển chứ là gì nữa?”

Đến hai mươi ba tuổi mà cũng không biết sao Bắc Cực ở đâu, Thích Niên ngốc nghếch im lặng cúi đầu.

Kỷ Ngôn Tín châm thêm củi vào đồng lửa, cành cây ẩm ướt bị hơi khô phát ra một tiếng nổ nhỏ, làm Thất Bảo đang ngủ đột nhiên ngẩng đầu dậy cảnh giác nhìn qua. Anh vuốt vuốt đầu nó: “Ngủ tiếp đi.” Giọng nói dịu dàng, như sợ quấy nhiễu nó.

Thích Niên hâm mộ đến nỗi muốn cắn ngón tay, cô cũng muốn được anh vuốt đầu...

Có lẽ là do ánh mắt khao khát của cô quá mạnh mẽ, Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn sang: “Sao thế?” Ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt anh, cả khuôn mặt đều sáng ngời dịu dàng.

Đột nhiên Thích Niên như ăn phải gan hùm mật gấu, kéo ghế nhích lại, sau đó nỏ nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy: “Em hâm mộ Thất Bảo...”

Ra vẻ thần bí để kéo gần khoảng cách, lặng lẽ kề tai nói nhỏ, chúng ta thường quy nó thành hành vi —— chọc ghẹo. Nhưng hiển nhiên, Thích Niên không biết điều đó.

Kỷ Ngôn Tín cầm cành cây lắc qua lắc lại, rồi hất cầm ra hiệu cho Thích Niên nhìn lại: “Có biết bây giờ em đang làm gì không?” Ý của anh chính là để Thích Niên hiểu ra —— tự rước lấy họa*, sau đó tự giác thu về.

*Nguyên văn: nhả hỏa thiêu thân

Thích Niên nhìn chằm chằm cành cây chấp chờn ánh lửa, hơi sững sốt rồi đỏ mặt hỏi: “Chọc lửa*?”

*Nguyên văn: nhả hỏa

Kỷ Ngôn Tín tối sầm mặt, day day hai bên thái dương giống như vô cùng đau đầu: “Em vẫn nên im miệng đi.” Thích Niên không hiểu gì hết, đưa tay che miệng rồi dùng ánh mắt hỏi han: Em nói gì sai rồi hả?

Vì vậy, cảnh tượng đẹp đẽ trong tưởng tượng của Thích Niên là: dưới bóng đêm mềm mại, bên đồng lửa dịu dàng, cô thẹn thùng ngồi tâm sự với Kỷ Ngôn Tín, sau đó Kỷ Ngôn Tín sẽ sinh ra hảo cảm với cô. Nhưng mộng đẹp còn chưa bắt đầu thì đã rồi tỉnh rồi mù.

Cảnh sắc bắt đầu tối hơn, sương mù trong núi cũng dần dày hơn. Sau khi nấu nước ấm rửa mặt, tất cả mọi người đi vào lều nghỉ ngơi.

Lều rất rộng rãi, bốn người nằm cũng vừa. Kỷ Thu chui vào túi ngủ vui sướng lăn qua lăn lại hai vòng, đến khi Thích Niên vào lều mới ngoan ngoãn nằm ngay vị trí của mình, chỉ thò đầu ra xem Thích Niên cởi áo khoác rồi chui vào túi ngủ.

Sau khi Thích Niên nằm xuống, Kỷ Thu nghiêng người nhỏ giọng hỏi cô: “Chị Thích, em có thể hỏi chị một chuyện hay không?”

Trong lòng Thích Niên lộp bộp, nói: “Em muốn hỏi cái gì?”

Kỷ Thu thẹn thùng cười hai tiếng, càng nhỏ giọng hơn: “Có phải chị thích anh trai em không?” Giọng nói khéo léo nhỏ nhẹ, sợ cô xấu hổ, Kỷ Thu vội vàng bổ sung: “Chị không muốn trả lời cũng không sao.”

Bây giờ trả lời hay không...cũng như nhau.

Phía bên ngoài có đồng lửa, hai lều vãi sát nhau. Đột nhiên không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng Kỷ Ngôn Tín và Thiệu Túy trò chuyện.

Trong lòng Thích Niên lại rất bình thản, bình thản đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực. Cô nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Nếu như chị nói thích, em có buồn không?”

“Sao lại thế được!” Kỷ Thu nhỏ giọng phản bác: “Em biểu hiện rõ ràng như vậy, chị không hiểu à?”

Đương nhiên Thích Niên hiểu... Hơn nữa, cô đoán Kỷ Ngôn Tín còn hiểu hơn cô. Mấy lần gặp mặt Kỷ Thu, cô không hề cố gắng nịnh nọt. Sự nhiệt tình của Kỷ Thu, cho dù cô là người lạnh nhạt vẫn có thể nhìn ra.

Thật ra tính cách Thích Niên cũng không chủ động, việc theo đuổi Kỷ Ngôn Tín quả thực đã là quá lắm rồi. Nếu không phải biết rằng can đảm chỉ có một lần, có lẽ...cô đã sớm từ bỏ sau ba lần bị từ chối. Cô hít một hơi thật sâu rồi che mặt lại, nói với em họ nam thần về chuyện thích hay không thích này, thật đúng là xấu hổ. Vì vậy, Thích Niên nhanh trí nói sang chuyện khác: “Em và Thiệu Túy thì sao?”

Cô bé bị hỏi đến sững sờ, lắp lại với vẻ kì quái: “Em và Thiệu Túy?”

Thích Niên lập tức thay đổi cách nói chuyện: “Là em và Thiệu Túy có hiềm khích gì à? Nhìn em...có vẻ rất bài xích anh ta.”

Có lẽ hai chữ “bài xích” này chạm vào lòng Kỷ Thu, cô bé cười rồi bắt đầu nhớ lại: “Em biết Thiệu Túy từ mấy năm trước, cụ thể là lúc nào thì quên rồi...”

Thích Niên nghe cô bé nói liên miên cần nhắc về chuyện vì sao biết Thiệu Túy, Thiệu Túy trêu chọc mình như thế nào, đến bây giờ vừa gặp nhau là gây chuyện không ưa nhau...

Sau đó cô mệt mỏi ngáp một cái: “Cũng đúng là...oan gia vui vẻ.” Thích Niên nói ậm ờ làm Kỷ Thu nghe không rõ, hỏi lại lần nữa: “Cái gì gia?”

“Không có...” Thích Niên phủ nhận, trong đầu xoẹt qua một tia sáng, thốt ra một câu: “Chị quên hỏi em, vì sao em nhiệt tình với chuyện của chị và Kỷ... khụ, như vậy?”

Kỷ Thu cũng buồn ngủ, che miệng ngáp một cái rồi mơ màng trả lời: “Rốt cuộc chị cũng nhớ để hỏi em rồi.”

Thích Niên vểnh tai.

Chỉ nghe Kỷ Thu nói: “Em biết chị là Thất Tễ, Thất Tễ về ”Mỹ nhân nghi tu“.”

Thích Niên: “...”

Cmn!

Thích Niên lăn một vòng rồi xoay người ngồi dậy, lập tức bị dọa cho tỉnh ngủ.

27. Chương 26

Kỷ Thu trở mình, thờ ơ ngủ mất.

Thích Niên lại giống như người bình tĩnh nửa đêm vì ác mộng, tim đập nhanh đến nỗi muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cô xoa xoa đôi tay đỏ mề hời, nhỏ giọng kêu Kỷ Thu vài tiếng. Đáp lại cô là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Kỷ Thu, trong đêm yên tĩnh, giống như móng vuốt mèo cào nhẹ qua đầu ngón tay. Thích Niên lại nằm xuống, vô thức suy đoán linh tinh trong đầu, lộ ở đâu? Có phải trong lúc lơ là, mình tiết lộ gì đó không?

Việc này...người khác thì thôi, nhưng vì sao...lại là ở trước mặt Kỷ Thu?

Thích Niên cắn ngón tay, có hơi chán nản, cũng hơi xấu hổ. Cô cuộn tròn người, kéo túi ngủ lên che cả khuôn mặt, cũng che luôn ánh lửa phản chiếu trên lều vải, trước tầm mắt chỉ còn màu đen. Có lẽ chỉ ở hoàn cảnh yên ắng như vậy, mới làm cho cô bớt quẫn bách và an tâm hơn. Suy nghĩ miên man một hồi, vừa cảm thấy mệt mỏi, Thích Niên đột nhiên nghĩ đến một khả năng ——

Kỷ Thu đã biết, vậy có khi nào...Kỷ Ngôn Tín cũng biết rồi không?

Anh có thể nhìn thấy cô vẽ anh, cũng có thể nhìn thấy mong muốn và ý nghĩ mà cô giấu kín nhất. Anh sẽ biết tất cả tâm sự của cô, cũng có thể nhìn trộm đáy lòng của cô... Thậm chí, có thể thấy hết những y y của các fan...

Cũng quá, quá mất thể diện rồi?

Đối với Thích Niên, ý nghĩ này là một kích thích vô cùng lớn. Cô suy đi nghĩ lại, thế là giầy vò bản thân mất ngủ.

Núi Đông Ly về đêm cứ như thú lớn đang ngủ đông, gió xào xạc làm cỏ cây lay động. Trong tiếng thét gào của gió núi, Thích Niên chỉ cảm thấy đêm ngủ ướt, lạnh không chịu được. Trước khi ngủ cô khát nước, vì vậy uống cả nửa bình nước khoáng, bây giờ bụng dưới nặng trĩu... Nhu cầu giải tỏa cấp bách.

Thích Niên mò mò điện thoại, ấn vào màn hình. Ánh sáng chói mắt hiện ra, Thích Niên híp híp mắt, đợi thích ứng rồi mới nhìn đồng hồ. Cô cảm thấy trở mình nhiều lần như vậy chắc đã qua mấy tiếng, không ngờ mới mười một giờ, còn chưa đến giờ ngủ thường ngày của cô, khó trách không ngủ được. Thích Niên ôm bụng ngồi dậy, nhẹ tay nhẹ chân leo ra khỏi túi ngủ, kéo khóa lều rồi đi giày vào.

Thất Bảo không biết bị đánh thức từ lúc nào, nhập nhèm chui vào lều rồi lẳng lặng nhìn cô.

“Thất Bảo!” Thích Niên ngạc nhiên, vuốt vuốt đầu nó như chào hỏi: “Mày canh gác ở đây thật à?” Thất Bảo lắc lắc đuôi, không hiểu cô nói gì.

Thích Niên mang giày rồi chui ra, lúc liếc thấy Kỷ Ngôn Tín ngồi bên đống lửa thì giật mình lùi về sau, xem chút giẫm lên đuôi Thất Bảo: “Thầy, thầy, thầy Kỷ, thầy thầy thầy còn chưa ngủ ạ?” Kỷ Ngôn Tín chăm chú nhìn đống lửa, không để ý bên này, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thích Niên đứng yên cả buổi, lúc đang định đi vệ sinh thì nghe thấy anh cất giọng lạnh lùng hỏi: “Ngủ không được à?” Thích Niên vừa bước chân bèn lặng lẽ rút về, “Dạ” rồi nói: “Đồng hồ sinh học có hơi trễ...”

Đống lửa bị gió lay động, củi bên lửa phát ra tiếng tách tách nho nhỏ.

Thích Niên đứng bên ngoài vài bước cũng có thể cảm giác được cái nóng trong làn gió đêm, khô hanh, ẩm ướt, như xuyên qua làn da rồi để lại chút man mát. Gió núi len qua rừng cây, những tán lá xào xạc phát ra âm thanh như dã thú gào thét. Thích Niên nghe thấy thì trước ngực như bị xé một lỗ lớn, đau nhức như có gió quanh quẩn bên trong. Cô run rẩy ngồi xuống cạnh Kỷ Ngôn Tín, Thất Bảo nằm bên chân rồi dụi đầu nó vào tay Thích Niên. Thích Niên nghe lời sờ sờ đầu nó, giọng điệu như hỏi vu vơ: “Thầy Kỷ, thầy cũng không ngủ được ạ?”

Lúc này, Kỷ Ngôn Tín mới ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh lửa phản chiếu vào cặp mắt sâu thẳm kia, sáng ngời trong đêm tối: “Em và Kỷ Thu quá ồn, ngủ không được.” Bị lên án đột ngột...Thích Niên chột dạ cúi đầu: “Vậy thầy...không nghe thấy gì chứ?”

Kỷ Ngôn Tín mập mờ hỏi lại: “Em nghĩ tôi nghe thấy gì?”

...

Thích Niên im lặng.

Cứ ngồi như vậy một hồi, đúng lúc Thích Niên định đi, anh mới bình thản lên tiếng: “Tuy cách âm không tốt, nhưng thật sự không nghe thấy gì.”

Thích Niên sửng sốt một chút mới kịp phản ứng, anh đang trả lời câu hỏi trước của cô.

“Không nghe thấy à...” Thích Niên nắm lỗ tai Thất Bảo, vuốt ve những sợi lông mềm mại rồi cười cười: “Em đi... vệ sinh một chút.” Cô âm ờ nói xong, nhẹ nhàng dịch khỏi đầu Thất Bảo. Vừa đi vài bước, Thích Niên nhìn ngọn đèn đường vàng mờ nhạt, nghe tiếng gió văng vẳng bên tai, dần dần cảm thấy sa sút. Cô không đủ can đảm, bước chân không tự chủ lại rụt về. Cuối cùng... lui thẳng về chỗ đóng lửa.

Kỷ Ngôn Tín nhìn Thích Niên đã đi mà quay lại, nhướn nhướn mày, im lặng hỏi dò. Thích Niên nuốt nước miếng, cảm thấy lưng lạnh lạnh: “Em sợ đi một mình...”

Cô nhìn nhà vệ sinh xa xa với ánh sáng le lói, lên tiếng đầy khó khăn, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Thầy Kỷ, thầy có thể... đi chung với em không?”

Kỷ Ngôn Tín nghe không rõ, nhưng không cần cô nhắc lại, chỉ nhìn nét mặt thì cũng đoán được cô đang nghĩ gì. Anh rũ mắt ngẫm nghĩ vài giây, ném vụn gỗ bị bóp nát vào đồng lửa rồi lấy chân đá nhẹ Thất Bảo. Hai tay đút vào túi áo, anh hơi hất cằm: “Đi thôi.”

Thích Niên vẫn còn di di mũi chân trên mặt đất, không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy, vì thế hơi ngu ngơ. Kỷ Ngôn Tín phát hiện cô không theo kịp, bèn quay đầu nhìn: “Không phải muốn đi...”

Bước chân Thích Niên nhẹ bẫng, vội vàng đuổi theo đến bên cạnh anh: “Thầy Kỷ, cảm ơn thầy.”

Kỷ Ngôn Tín dừng lại trong chớp mắt rồi nhú mày, không quen khi nghe cô gọi “thầy Kỷ” như thế. Có lẽ cảm giác này chỉ xuất hiện vài giây, sau đó như bị gió thổi bay mất.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người khe khẽ. Ở đây cũng có một đoàn dã ngoại với ba lều vải rải rác, họ đều là những người đến núi Đông Ly ngắm mặt trời mọc. Có lẽ là đang tâm sự, âm thanh nam nữ lẫn lộn, nhỏ giọng hết mức, đến gần còn có thể lơ mơ nghe thấy ưu tư trong lời nói.

Nơi này không có nguồn sáng, chỉ dựa vào ánh sáng mờ mờ của đèn đường.

Ánh sáng phản chiếu, bóng người hoảng hốt, lại làm Thích Niên lạnh run. Cô bèn bước nhanh sóng vai cùng Kỷ Ngôn Tín, tiếng bước chân vội vàng đã để lộ sự sợ hãi của cô, lại làm Kỷ Ngôn Tín vô thức đi chậm lại, để Thích Niên có thể theo kịp.

“Không vội.” Anh nói: “Đi từ từ.” Âm thanh nhẹ nhàng từ tốn, đột ngột rót vào tai cô. Lúc này Thích Niên thả lỏng, ngại ngần đáp: “Em sợ bóng tối...”

Vừa nói chuyện đã tới nơi.

Kỷ Ngôn Tín dừng bước, ra hiệu cho cô: “Tôi đứng ngay đây chờ em.” Thích Niên à một cái, ôm trái tim bờ ngực, đi vào một cách chậm rì.

Ngọn đèn trong nhà vệ sinh sáng hơn đèn đường không tí, có lẽ mỗi ngày đều có người quan tâm quản lý cho nên vô cùng sạch sẽ, trên bệ còn có thêm nước rửa tay.

Thích Niên giải quyết xong thì lấy một ít xà bông rửa tay, ngay cả gương cũng không dám nhìn rồi vội vàng chạy ra.

Kỷ Ngôn Tín vẫn cúi đầu đứng tại chỗ đợi cô, chơi đùa với ánh đèn trong tay. Nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, anh quay lại nhìn, cười thâm trong lòng: Đầu chỉ là sợ bóng tối. Sau đó anh đưa đèn pin cho cô: “Cầm đi.”

Tuy chỉ là ngọn đèn yếu ớt, nhưng có còn hơn không.

Thích Niên ngạc nhiên nhận lấy, đang muốn nói chuyện, bên chân đột nhiên có thứ gì đó lông xù xoẹt qua. Cô bị dọa đến nổi dựng hết lông tóc, chỉ biết hét lên rồi đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích, nhắm chặt

hai mắt: “Có, có thứ gì đó...ở bên chân em....” Tim đập thành thịch trong lồng ngực, giọng nói của cô cũng méo mào như sắp khóc: “Lông xù nữa...” Thần kinh của cô vốn căng thẳng cao độ, bị giật mình cho nên nhịp tim không đều, cũng không dám mở mắt, chỉ quơ tay loạn xạ, muốn chạm vào Kỷ Ngôn Tín đang đứng gần bên.

Kỷ Ngôn Tín lắc đầu, bất đắc dĩ nắm tay cô rồi nhéo nhẹ lên mu bàn tay một cái: “Là Thất Bảo.” Thất Bảo vừa giải quyết vấn đề sinh lí xong, nhìn chủ nhân một cách vô tội.

Bị Thất Bảo cọ qua mắt cá chân, Thích Niên nổi da gà, không dám nhớ lại cảm giác khi nãy: “Em, em không dám mở mắt...”

Kỷ Ngôn Tín nhướng mi, chưa kịp suy nghĩ thì tay anh đã đưa lên, nhẹ nhàng che trước mắt cô. Cảm xúc ảm áp làm Thích Niên bỗng bình tĩnh lại.

Đó là...tay của anh?

Cô giật giật môi, dường như không khống chế nổi mà muốn nắm chặt tay anh.

Lòng bàn tay của anh ấm nóng, từ từ lấy xuống, anh còn cố gắng nói chậm hơn để dẫn dắt cô: “Mở mắt ra.” Mi mắt Thích Niên run lên, ngoan ngoãn mở mắt ra.

Kỷ Ngôn Tín yên lặng thu tay về, lòng bàn tay bị lông mi mềm mại của cô lướt qua, dường như còn để lại cảm giác ngứa ngứa. Anh xoay lưng, nhẹ nhàng nắm chặt tay. Đợi đến khi cảm giác khác thường đi hết, anh lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt trước đó, ra hiệu cho cô cúi đầu nhìn.

Thất Bảo nghiêng đầu, phát ra âm thanh grừ grừ từ cổ họng như hỏi thăm, vô cùng dịu dàng lịch thiệp. Thích Niên thở phào nhẹ nhõm rồi đưa hai tay che mặt, buồn cười với sự hốt hoảng của mình.

“Đi thôi.” Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn về phía đồng lúa xa xa.

Thích Niên thấy anh bước đi, bèn nhắm mắt lại, đỏ mặt gọi anh: “Ừm... Thầy Kỷ...”

Kỷ Ngôn Tín quay đầu, hơi nhíu mày.

“Có thể...” Thích Niên hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân trông đáng yêu thơ ngây một chút: “Có thể cho em nắm tay thầy được không...” Kỷ Ngôn Tín còn chưa lên tiếng từ chối, cô đã nói thêm với vẻ đáng thương: “Chân em...mềm nhũn rồi.”

Yên lặng.

Một sự yên lặng tuyệt đối.

Ý đồ của cô...thật sự không hề che giấu dù chỉ nửa phần.

Kỷ Ngôn Tín đau đầu nhéo nhéo mi tâm, có hơi hối hận... Vì sao không từ chối cô ngay từ đầu? Dù là ném đèn pin cho cô, hay để cô gọi Kỷ Thu dây...đều tốt hơn tình huống hiện tại. Anh thở dài, trả lời: “Tôi không muốn.”

Thích Niên mất mát “À” một tiếng, còn chưa kịp đau lòng thì anh đã vươn tay ra, giọng nói lạnh lùng trong trẻo pha lẫn chút mất tự nhiên khó phát hiện: “Thế nên, miễn cưỡng...cho em mượn cầm một lát vậy.”

28. Chương 27

Xa xa, dường như có thanh âm của sóng biển vọng lại.

Thủy triều lên xuống giống như nội tâm của Thích Niên lúc này, bị gió xoáy làm dậy sóng.

Thích Niên không dám tin mà nhìn bàn tay của anh, ánh mắt ngạc nhiên quét vài vòng trên mặt và trên tay anh, sau đó mới tin rằng anh đã đồng ý... Cô mím môi, muốn cười nhưng không dám, bèn vội vàng chà

tay lên quần để lau khô. Giống như sợ anh đổi ý, Thích Niên nắm chặt lấy tay anh. Cho đến khi chạm vào những ngón tay ấm áp của Kỷ Ngôn Tín, Thích Niên mới có can đảm, quả thật anh để cô nắm tay.

Cảm xúc hoàn toàn không giống với tay con gái, khớp xương rõ ràng, thon dài mạnh mẽ. Khi nắm trong lòng bàn tay, các xúc giác dường như bắt đầu nhạy cảm hẳn. Mỗi một dấu vân tay đều hơi thô ráp, nhưng lại ấm áp hơn cô nhiều.

Thích Niên cúi đầu, không cách nào khống chế nhịp tim trong lồng ngực, chỉ có thể tự thì thầm —— bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Nhưng mà...

Bịch bịch bịch ——

Thích Niên khô miệng liếm liếm môi.

Bịch bịch bịch ——

Cô không nhận được, lén dùng ngón cái vuốt ve xương ngón tay anh.

Bịch bịch bịch ——

Lúc còn cách lều vài ba mét, Thích Niên kéo anh đứng lại.

Kỷ Ngôn Tín quay lại nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm đen láy.

“Ừm...” Thích Niên bị anh nhìn chòng chọc nên mặt nóng bừng lên, nhưng vẫn dũng cảm mở miệng: “Lần trước thầy hỏi em, bắt đầu thích thầy từ bao giờ...”

Kỷ Ngôn Tín nhướng mi.

Thích Niên căng thẳng, cảm giác mồ hôi ẩm ướt trong lòng bàn tay làm cô giật mình buông tay ra. Cô cúi đầu, nhỏ giọng lắp bắp: “Từ lần đầu tiên...em đã thích thầy rồi. Rất lâu, cái lần ở dưới bãi đậu xe ấy.”

“Có lẽ thầy sẽ cảm thấy chuyện thích từ cái nhìn đầu tiên này rất vớ vẩn... Nhưng nó thật sự đã xảy ra như vậy đấy.” Câu này cô nói rất trôi chảy.

Thích Niên âm thầm thở hắt một hơi, không dám nhìn thẳng vào Kỷ Ngôn Tín: “Em đang rất chân thành theo đuổi thầy.” Nói xong câu cuối, âm thanh của cô càng bé lại. Mãi đến khi tim đập nhanh không ngừng, thở hổn hển, Thích Niên mới cúi đầu bỏ chạy mất...

Thất Bảo không hiểu gì cả chạy chậm chậm theo sau Thích Niên, thấy cô nhanh chóng chui vào lều thì cũng cúi người bò vào theo. Nó vừa chui đầu vào đã bị Thích Niên chặn lại, sau đó nó nghiêng đầu, “gâu” nhỏ một tiếng.

Kỷ Ngôn Tín khó hiểu nhìn Thích Niên chạy trốn, ánh lửa không xa phản chiếu trong đáy mắt anh, càng làm cho con người đen láy sâu thẳm khôn lường.

Anh nhú mày.

Cái cô này... Đừng nên chuồn mất, bỏ lại người khác sau mỗi lần bày tỏ chứ?

Anh đứng đó một lúc lâu, hình như là thở dài nhưng hình như lại giống đang cười. Kỷ Ngôn Tín cúi đầu đi đến bên lều vải, nhẹ nhàng đá đá cái đuôi lòi ra ngoài của Thất Bảo: “Đi thôi.” Thất Bảo bị đá đuôi, lập tức nằm rạp xuống rồi chui ra ngoài. Đám lông mềm mại trên tai đã rối bù, nhưng nó vẫn trưng vẻ mặt ngơ ngơ nhìn anh, vui mừng vẫy đuôi rớt rít.

Dáng vẻ ngu ngốc này, có vài phần giống người trong lều...

Thích Niên vênh tai, nghe tiếng bước chân anh đã đi xa, mới dám mở túi ngủ và nhẹ nhàng thở ra. Bình tĩnh lại mới phát hiện, trên lưng đã ướt một mảng lớn. Cô bò dậy, cắn cây đèn pin anh vừa đưa, lục lấy khăn giấy rồi qua quýt lau mồ hôi, sau đó một nhàoai thở hổn hển. Chỉ nói mấy câu mà làm cô chóng mặt

chóng mặt. Không biết lúc này anh nghe được bao nhiêu? Cứ nghĩ miên man như vậy, Thích Niên ngủ khi nào không hay.

Khí tĩnh dậy, trời đã rạng sáng. Ánh lửa đã yếu, chỉ còn lại một chùm sáng nhỏ phản chiếu trên thân lều. Nhiệt độ giữa ngày và đêm ở trên núi chênh lệch rất lớn, rạng sáng càng lạnh hơn.

Thích Niên quên chui vào túi ngủ, vì thế bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc. Dựa theo bản năng, cô lần mò chui vào túi ngủ, cảm giác ấm áp hơn làm Thích Niên chỉ kịp hít thở thỏa mãn rồi lại ngủ mất.

Không biết là lúc nào, bên ngoài ồn ào làm Kỷ Thu không ngủ được. Cô bé dụi mắt tỉnh dậy, rạng sáng đúng là thời điểm buồn ngủ nhất. Kỷ Thu lười biếng nhắm mắt lại, đẩy nhẹ Thích Niên: “Chị Thích, trời sáng rồi hả? Sao ồn quá vậy?”

Ý thức của Thích Niên đang bị vây hãm trong không gian chìm chìm nổi nổi, rồi bị đưa vào một thế giới kì lạ. Lay Thích Niên không tỉnh, lại trong hoàn cảnh này khiến Kỷ Thu bất an, đầu óc bồng bềnh.

Kỷ Thu chống khuỷu tay lên đệm ngồi dậy, sau một lúc lắng tai nghe thì nói thầm: “Bên ngoài có người cãi nhau phải không nhỉ?” Âm thanh đó không chỉ có một, mà là rất nhiều người, hình như tranh chấp vì chuyện gì đó. Kỷ Thu giật mình, lập tức tỉnh táo hơn. Cô bé đung đung Thích Niên bên cạnh, kết quả...nghe thấy tiếng khóc thút thít. Kỷ Thu vội cúi đầu nhìn, bên trong tối như bưng không nhìn thấy gì, chỉ có tiếng khóc sục sùi ngày càng rõ ràng của Thích Niên.

Đầu cô bé muốn nổ tung, ý nghĩ đầu tiên là — anh họ đã làm gì chị ấy? Nhưng lý trí ập tới, Kỷ Thu lắc đầu, hoảng sợ gọi tên Thích Niên: “Chị Thích, chị Thích? Chị gặp ác mộng phải không?”

Thích Niên vẫn không tỉnh.

Kỷ Thu nhát gan, nguồn sáng duy nhất là do ánh lửa bên ngoài phản chiếu, cho nên cô bé bị dọa khóc nức nở: “Anh họ...anh họ!” Vừa bắt đầu nhen ngào, bên ngoài vang đã lên một giọng nói khàn khàn: “Sao thế?” Giọng nói đó như vừa tỉnh ngủ, có thêm vài phần lười biếng nhàn nhã.

Được đáp lại, Kỷ Thu lau nước mắt, vẫn còn hơi hoảng sợ: “Chị Thích đang khóc, em gọi nhưng chị ấy không tỉnh.” Cô bé lúng túng nhìn ra ngoài lều: “Em sợ.”

Kỷ Ngôn Tín cũng bị tiếng ồn đánh thức.

Trong hoàn cảnh màn trời chiếu đất, anh không hề lơ là cảnh giác, chỉ chớp mắt một lúc. Vừa nằm không bao lâu, đoàn dã ngoại kia đã xảy ra tranh cãi, âm thanh càng lúc càng lớn, phẳng phất có xu hướng to thêm. Vốn anh định ra xem tình hình thế nào, nhưng lúc đi ngang qua lều của Thích Niên và Kỷ Thu thì nghe thấy tiếng khóc. Kỷ Ngôn Tín đứng thẳng người, nhìn trận cãi vã sẽ còn kéo dài kia rồi nhéo nhéo mi tâm để giảm bớt cảm giác thiếu ngủ. “Anh vào có tiện không?” Dứt lời, lại giải thích một câu: “Anh vào xem cô ấy.”

Tuy quần áo nhăn nhúm nhưng rất chỉnh tề, không có gì bất tiện. Cho nên, Kỷ Thu chỉ suy nghĩ vài giây liền kéo rèm lên. Kỷ Ngôn Tín mặc áo khoác đang đứng bên ngoài, trong tay cầm đèn pin. Thất Bảo buồn ngủ ngồi cạnh chân anh, lười biếng gáp một cái.

Kỷ Thu vừa cúi đầu chui ra đã bị cái lạnh làm cho rụt người về, rồi rùng mình một cái.

Kỷ Ngôn Tín xoay người đi tới, dùng một tay vạch rèm ra rồi vươn nửa người vào. Đèn pin chiếu lên đỉnh lều, lập tức cả gian lều sáng bừng. Anh nghiêng đầu nhìn Kỷ Thu – đôi mắt hồng hồng vừa tỉnh ngủ, lại mới khóc, nhìn đáng thương như mèo hoang.

“Đội dã ngoại bên kia đang cãi nhau.” Anh giải thích đơn giản, nhìn qua Thích Niên: “Bị dọa.”

Kỷ Thu hít hít mũi: “Âm thanh bên ngoài làm em không ngủ được, em tưởng trời đã sáng, bèn đẩy đẩy chị Thích...”

Cô bé không nói thêm gì nữa. Bởi vì Kỷ Thu nhận ra, câu nói sau của Kỷ Ngôn Tín không phải là hỏi thăm mình, mà là nói một cách chắc chắn cho mình biết — Thích Niên bị dọa.

Kỷ Thu mím môi, nhìn theo ánh mắt của Kỷ Ngôn Tín.

Có lẽ là do chìm sâu vào ác mộng, Thích Niên chau mày, nhìn rất bất an. Ngay cả ngón tay cầm túi ngủ cũng siết chặt, mạnh đến nỗi các khớp xương trở nên trắng bệch. Màu da trắng nõn, trên mặt có chút đỏ ửng, xung quanh mi mắt còn hằn vệt nước, chảy đến hai bên tóc mai.

“Gặp ác mộng rồi.” Kỷ Ngôn Tín vươn tay, muốn gỡ bàn tay nắm chặt của cô. Vừa nghiêng người tới, chợt nhớ ra Kỷ Thu đang nhìn mình chăm chăm, anh lạnh lùng ra lệnh: “Quay đầu đi.”

Kỷ Thu “Hả” một tiếng, tưởng mình nghe lầm.

“Anh nói”, Kỷ Ngôn Tín lặp lại: “Quay đầu đi.”

Ừm, Kỷ Thu nghe rồi...

Sau khi nghe rồi, tim gan cô bé nhảy thành thịch, vừa hưng phấn vừa chờ mong. Kỷ Thu âm thầm cắn môi, ngoan ngoãn quay đầu đi, sau đó liếc mắt...cố hết sức để nhìn hai người.

Kỷ Ngôn Tín không hề phát hiện. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào đôi môi trắng bệch bị Thích Niên cắn hồi lâu, rồi vươn tay nắm cầm cô.

Sau đó, anh nghiêng người.

Tim Kỷ Thu đập dữ dội, hai mắt tròn tròn xoe.

Sắp hôn rồi sắp hôn rồi sắp hôn rồi!

Nhưng mà...

Kỷ Ngôn Tín chỉ dùng tay cạy ra, bắt buộc Thích Niên phải thả lỏng đôi môi.

Phụt ——

Sự nhiệt tình của Kỷ Thu như một quả khinh khí cầu bị chọc thủng, hết hơi ỉu xiu. Một giây sau, cô bé như được tiếp thêm máu, mắt sáng rực như mắt sói...

Nắm tay rồi nắm tay rồi nắm tay rồi!

A a a a a!

Thất Bảo sửa “gâu” tỏ vẻ khó hiểu, quay đầu lại nhìn.

Tay Kỷ Ngôn Tín hơi bóp khớp xương của Thích Niên, nhưng không biết là nhớ đến chuyện gì, động tác cầm tay cô thoáng dừng lại, rồi anh nhìn cô một cái. Tuy nhiên, anh lập tức bình thường trong nháy mắt, sau đó buông tay cô ra.

“Thích Niên.” Anh gọi nhỏ.

Ngón tay dời lên trên, đặt ở mi tâm cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa.

“Tĩnh lại đi.”

Âm thanh trầm thấp mỉa mai, Kỷ Thu nghe thấy thì cảm xúc dâng trào. Còn chưa kịp tiếc hận thay Thích Niên vì bỏ lỡ thời khắc tốt đẹp đó, cô bé thấy Kỷ Ngôn Tín sững sờ, ánh mắt mê mông xinh đẹp “ẩn ý đưa tình” kia chợt cứng lại. Cuối cùng, Kỷ Thu không nhịn nổi, bèn lặng lẽ quay đầu.

Thích Niên mở mắt ra, đối mặt với Kỷ Ngôn Tín.

Cảm giác tim đập nhanh vì cảnh trong mộng vẫn còn, cô đột nhiên bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn Kỷ Ngôn Tín một hồi rồi thờ ơ nhắm mắt ngủ tiếp.

Kỷ Thu xém chút đập bàn...

Không phải mơ đâu! Nhanh tỉnh dậy đi! Cơ hội trời cho đấy!!!

Nội tâm của Kỷ Thu còn đang hò hét không ngừng, Kỷ Ngôn Tín đã bắt ngờ nhìn về phía cô bé, cười như không cười và hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

Lông tóc Kỷ Thu dựng hết lên, khôn ngoan lắc đầu: “Chẳng nhìn thấy gì cả.”

29. Chương 28

Kỷ Ngôn Tín ngồi trước cửa lều, cả đêm không ngủ yên nên sắc mặt có phần mệt mỏi.

“Kỷ Thu.” Anh gọi. Kỷ Thu đảo mắt nhìn anh. “Suy nghĩ đó của em...” Anh dừng lại, nhìn cô bé không chớp mắt: “Bỏ nó đi.”

Kỷ Thu không dám thở mạnh, dè dặt hỏi: “Suy nghĩ gì cơ?”

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn Thích Niên đang ngủ say, giọng nói khàn khàn uể oải: “Mặc kệ em cảm thấy thú vị hay tò mò. Nếu như anh thích, không cần bất cứ ai giúp đỡ.”

Kỷ Thu sửng sốt: “Anh không thích chị Thích à?”

“Anh có lí do gì để không thể không thích cô ấy?” Kỷ Ngôn Tín hỏi lại. Dứt lời, cảm thấy quá mức vô tình, anh hòa nhã hơn: “Tóm lại, về sau không được để ý những chuyện này nữa.”

Kỷ Thu cảm thấy tủi thân khi bị anh dạy dỗ, tuy rằng Kỷ Ngôn Tín không chỉ trích cô bé chữ nào. Nhưng cô bé cảm thấy như có một đốm lửa trong lòng, khó chịu vô cùng. Không đợi Kỷ Thu phản bác, Kỷ Ngôn Tín đã quay người bước ra khỏi lều: “Nửa đêm anh sẽ trông chừng ở bên ngoài, yên tâm ngủ đi.”

Kỷ Thu á khẩu không nói gì được. Cô bé trừng mắt nhìn cửa lều, tức đến phồng mắt, không hề để ý, người vốn nên ngủ say bên cạnh lại từ từ mở mắt ra.

Kỷ Ngôn Tín ngồi xuống trước đống lửa, rạng sáng trên núi Đông Ly giăng đầy sương trắng, nhiệt độ thấp đủ để người ngồi trước lửa ấm vẫn cảm nhận được gió đêm. Anh tiện tay nhặt một nhánh cây, khều khều một lúc, lửa cháy mạnh hơn. Thất Bảo nằm bên chân Kỷ Ngôn Tín, dường như phát hiện tâm trạng của anh không tốt, nó yên lặng ngồi xổm xuống trước mặt rồi liềm liềm mu bàn tay anh.

“Không sao.” Kỷ Ngôn Tín sờ đầu Thất Bảo, tự nhủ: “Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng thôi...”

Thất Bảo nghiêng đầu, không hiểu gì cả.

Trên đường xuống núi, không khí lại càng trầm tĩnh hơn.

Cần gạt nước trên cửa chắn gió quét qua quét lại, ngồi trong xe vẫn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi. Trời mưa, lại đang trên đường cái, Thiệu Túy không dám phân tâm cho nên chỉ chuyên chú để ý tình hình giao thông.

Kỷ Thu không xem được mặt trời mọc mà mình mong chờ, vừa mới sáng ra, mây mù đã che phủ cả ngọn núi, gió lạnh thổi từng cơn, làm người ta chẳng thể yên nổi. Mọi người ăn qua loa cho xong bữa sáng rồi thu dọn để trở về, vừa đi không bao lâu thì trời đổ mưa to. Cô bé bốc một quả quýt, lột sạch sẽ rồi mới bỏ vào miệng. Sáng sớm trời lạnh, lại gặp phải quýt chua, Kỷ Thu chưa đến nheo cả mắt.

Thiệu Túy tranh thủ liếc qua: “Ăn ít một chút.”

Kỷ Thu hờn dỗi từ lúc bị Kỷ Ngôn Tín giáo huấn, vì vậy giận cá chém thớt lên Thiệu Túy. Cô bé hất đầu, nhìn ra cửa sổ: “Không cần anh lo.”

Thiệu Túy nhú mày, không thèm chấp. Đến chỗ đất bằng, mưa cũng nhỏ hơn. Lúc này Thiệu Túy mới có thể thảnh thơi liếc nhìn hai người một chốc ngồi im lặng ở hàng ghế sau.

Từ tối qua, Kỷ Ngôn Tín đã không hề chớp mắt cho nên sắc mặt vô cùng khó coi. Anh tựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi mới tốt hơn đôi chút.

“Thích Niên.” Sau khi chạy qua cầu vượt, Thiệu Túy nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Đưa em về nhà trước nhé.”

Lúc này Thích Niên mới như tỉnh mộng, nhìn ra ngoài cửa sổ. Có lẽ ngủ không ngon, đôi mắt cô hơi hồng hồng, không hề có tinh thần: “Thả em ở chỗ nào cũng được...”

Trong xe im lìm.

Kỷ Ngôn Tín luôn nghĩ ngợi chột mở mắt ra, ngồi thẳng người lên. Áo choàng khoác hờ trên người rơi xuống đất, anh bình tĩnh nhặt lên: “Đi thẳng về trước, đến chỗ rẽ mình sẽ nhắc.” Thiệu Túy nhìn anh một cách kì quái, nhưng không nói gì. Tiếp đó, chỉ có tiếng chỉ đường của Kỷ Ngôn Tín vang lên. Ngủ không ngon, cộng thêm tâm trạng không vui, khí áp quanh người anh đã trở nên vô cùng lạnh lẽo. Mới nói vài câu, Kỷ Ngôn Tín che miệng ho khan, giọng nói khàn khàn: “Chạy đến cuối đường thì rẽ trái.”

Thiệu Túy ngạc nhiên quay đầu lại: “Có phải bị cảm rồi không, sao lại ho thế?”

Kỷ Ngôn Tín không nói chuyện, bây giờ anh rất đau đầu, cả cơ thể như bị ngâm trong nước nhưng nhiệt độ lại nóng hổi, ngay cả hô hấp cũng nặng hơn.

Ngoài kia, mưa rơi không dứt, bị gió giật ầm ầm đập vào cửa sổ.

Thích Niên cầm chai nước khoáng đã lâu, lâu đến nỗi chai nước cũng muốn ấm lên. Mấy lần muốn đưa nước cho anh, nhưng sự xúc động đó vừa trào ra khỏi ngực thì đã bể tan tành rơi đầy đất, không thể chấp vá lại. Những lời anh nói tối hôm qua, Thích Niên đều nghe thấy. Giọng điệu nghiêm túc như vậy, cô muốn giả ngơ cũng không được nữa. Cô vốn cho rằng, “mưa dầm” lâu nay, ít nhất anh sẽ đối xử với mình khác một chút... Nhưng dạo qua một vòng mới phát hiện, chỉ do cô tự mình đa tình mà thôi, anh vẫn đứng nguyên đó, không hề bước lên.

Cô đau lòng, nhưng lại muốn giữ chút tự trọng.

Chỉ có thể giả vờ không nghe thấy, không có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần xuống xe, không gặp anh nữa là được. Cô lẩm bẩm an ủi bản thân, ngay cả xe đã ngừng cũng không biết. Đợi đến khi Thất Bảo liếm liếm tay cô, Thích Niên mới giật mình tỉnh táo, vừa ngẩng lên thì thấy xe đã dừng trước cổng cư xá.

Thích Niên ngơ ngác, lúc vừa đẩy cửa xe ra thì mới nhớ phải chào tạm biệt: “Vây em đi trước, tạm biệt mọi người.”

Kỷ Thu vội vàng gọi cô lại: “Chị Thích, chị cầm theo dù đi.” Cô bé cởi dây an toàn, dựa vào ghế đưa cây dù cho cô. Thích Niên vô thức nhìn Kỷ Ngôn Tín, vừa vận chạm phải tầm mắt của anh. Sáng trong, ầm ập, như cách núi xa.

Cô cuống quýt nhận dù, ngay cả câu cảm ơn cũng quên nói, lui ra phía sau vài bước rồi đóng cửa xe. Ai ngờ đạp phải vũng nước đọng, bọt nước bắn lên ướt ống quần, rồi tinh rồi mù. Thích Niên bung dù, đi vòng đuôi xe định qua đường cái, nhưng vừa cúi đầu, cô mới nhận ra mình vẫn đang cầm chai nước. Giữa tiếng mưa rơi, cô lại chỉ nghe thấy nhịp tim của mình, càng đập càng nhanh. Thích Niên quay người, kéo cửa xe bên cạnh Kỷ Ngôn Tín ra. Lúc cán dù bị nghiêng, hạt mưa trượt theo mặt dù, rơi xuống mu bàn tay anh.

Kỷ Ngôn Tín nhíu mày, vô tình vươn tay quét hạt mưa kia xuống rồi ngược lên nhìn cô. Ánh mắt bình tĩnh như vậy, làm Thích Niên cảm thấy yên tâm hơn. Cô mạnh bạo nhét chai nước vào tay anh: “Thầy Kỷ, giảng viên chuyên ngành của em bắt viết bài tập luận văn...” Cô thoáng dừng lại rồi nhấn tâm nói tiếp: “Có lẽ trong một thời gian ngắn em sẽ không tới phòng thí nghiệm được.”

Kỷ Ngôn Tín thở mạnh, lảng tránh ánh mắt của cô, thay vào đó là nhìn chằm chằm chai nước. Sau nửa ngày, anh mới gật đầu, khàn khàn nặn ra một chữ: “Ừ.”

Trận mưa kéo dài mãi cho đến chạng vạng tối mới ngưng.

Thích Niên nằm trong chăn không muốn động đây, chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng, có con chim bay qua thì đôi mắt đen láy của cô mới đi chuyển theo hình bóng nho nhỏ ấy.

Mẹ Thích làm cơm tối xong vẫn không thấy Thích Niên ra ăn, nghĩ lại buổi sáng lúc cô trở về với dáng vẻ ướt sũng hết nửa người, cuối cùng mới phát hiện có vấn đề. Đợi đến khi bà kéo Thích Niên từ trong chăn

ra, cô đã khóc sưng cả mắt. Mẹ Thích hoảng sợ: “Không phải đi dã ngoại ở núi Đông Ly à? Lúc đi còn rất vui vẻ mà, sao lúc về lại thành ra thế này?”

Thích Niên lắc đầu, ôm eo mẹ Thích rồi tựa đầu vào ngực bà: “Truyện mới của con phải dừng rồi...”

Mẹ Thích đột nhiên thở dài một hơi, thì ra là bị dọa...

Bà vỗ vỗ vai Thích Niên: “Được rồi, bao nhiêu tuổi rồi mà còn giống đứa trẻ ba tuổi chưa hiểu chuyện vậy. Trước tiên đi ăn cơm đã, ăn cơm xong lại khóc sau.”

Thích Niên buồn bã vô cùng.

Không theo đuổi được nam thần rồi. “Mỹ nhân nghi tu” cũng phải drop rồi, làm sao mà điem nhiên như không có gì được?

Hu hu hu.

Nghĩ có lẽ Thích Niên cũng về đến nhà, Lưu Hạ ăn quýt do Lý Việt bóc rồi gọi điện thoại cho Thích Niên.

Chuông reo vài tiếng thì có người nhận máy.

Cô nàng cắn miếng quýt, giọng nói ồm ồm: “Xế chiều ngày mai mình về thành phố Z, có đi đón mình không?”

Thích Niên lại rút một tờ giấy lau nước mũi: “Không đi.”

Giọng mũi khản đặc làm Lưu Hạ nhú mày: “Sao thế? Lại bị thầy Kỷ từ chối à?”

Thích Niên chịu một kích, lập tức ngã lún xuống đất không dậy nổi. Chứ không thì sao gọi là bạn thân từ nhỏ đến lớn, cách xa như vậy mà cứ như chuyện xảy ra trước mắt, phán chuẩn như thần. Một lúc lâu không thấy Thích Niên trả lời, Lưu Hạ hồi hộp, cắn trúng đầu lưỡi đau nhe răng: “Cậu đừng im lặng như vậy... Thật sự bị mình đoán trúng rồi hả?”

Lưu Hạ hít một hơi lạnh, Lý Việt thò đầu ra từ phòng bếp, thấy vẻ mặt đau khổ của cô nàng thì bụng thanh long đã cắt ra: “Sao vậy?”

Lưu Hạ chỉ chỉ đầu lưỡi, đau ứa nước mắt. Biết cô nàng cắn trúng lưỡi, Lý Việt cười nhẹ ghé sát lại nhìn, nhưng không ngờ lại nghe thấy giọng Thích Niên khóc không thở nổi: “Hạ Hạ, làm sao đây... Nam thần từ chối mình, truyện tranh cũng muốn drop. Hồi chiều mình gọi cho Chu Hân Hân, chị ấy nói đã kí kết xong cả rồi.”

Lý Việt ngạc nhiên nhướng mi.

Thích Niên vẫn đang khóc: “Không phải nói là đi Bộ pháp vụ đấy sao, tốc độ của chị ấy nhanh như vậy để làm gì chứ!”

Dựa vào lời tự thuật hỗn loạn của Thích Niên, Lưu Hạ miễn cưỡng hiểu hết câu chuyện: “Thầy Kỷ từ chối cậu, cậu không vẽ nổi nữa, nhưng hợp đồng đã kí xong rồi, mọi việc đã đầu vào đấy. Cậu tiền mất tật mang, phải không?”

Nghe tiếng khóc thê thảm ở đầu bên kia, Lưu Hạ thở dài: “Cậu ngốc à, truyện không thể tự bịa ra sao? Nam thần bỏ thì bỏ thôi, để mình giúp cậu sửa, cậu muốn chọn gì thì chọn.”

Thích Niên vẫn còn khóc.

Lưu Hạ nghe thấy thì đau lòng, nhưng ngoài miệng vẫn hung dữ: “Được rồi, cầm miệng cho mình. Không phải chỉ là một Kỷ Ngôn Tín thôi sao, mình giúp cậu theo đuổi! Mình giúp cậu nghĩ biện pháp!”

Thế giới lập tức yên tĩnh...

Sau nửa ngày, Thích Niên mới thút thít hỏi lại: “Cậu nói thật à?”

Lưu Hạ liếc mắt, nhếch khóe môi: “Nhìn cậu có tiền đồ chưa kìa.”

Trên đường trở về, Thiệu Túy liên tục liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín qua kính chiếu hậu. Kỷ Ngôn Tín bị nhìn cũng không cách nào thờ ơ, đành ngẩng lên hỏi: “Muốn nói cái gì?”

Thiệu Túy chỉ đợi mỗi câu này của anh, sau đó hỏi thẳng không khách khí: “Cậu rành đường nhà Thích Niên như vậy... Thế đã tới mấy lần rồi?”

Đúng là một vấn đề thiếu muối.

Kỷ Ngôn Tín tiếp tục vuốt ve chai nước khoáng trong tay, trả lời: “Không nhớ nữa.”

Thiệu Túy: “...”

Xem ra là rất nhiều lần...

Qua một lúc, Thiệu Túy ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở anh: “Cậu đã nhìn chăm chăm vào chai nước Thích Niên đưa cả buổi rồi đấy... Có uống không vậy?”

30. Chương 29

Lại là quán đồ nướng dưới lầu nhà Thích Niên.

Trời còn chưa tối, những tầng mây xanh đen cuộn cuộn phía chân trời, cứ như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Thích Niên cắn miếng thịt nướng, uống một ngụm bia, cay đến hít hà. Lưu Hạ nhíu mày, lấy chai bia đặt ở cách xa Thích Niên nhất – trước mặt Lý Việt.

“Mình vừa xuống máy bay là tới đây ngay, cũng không phải là đến xem cậu say xỉn.” Lưu Hạ gấp một miếng cá nướng, híp mắt nhìn cô: “Cậu nói là, trong khoảng thời gian này không đến phòng thí nghiệm phải không?”

Về mặt Thích Niên đau khổ.

Cô hồi hận muốn đen ruột luôn rồi!

“Làm tốt lắm.” Lưu Hạ lấy que trúc chỉ chỉ trái ớt trước mặt cô: “Thứ này ấy, mới vào miệng thì thấy tươi ngon, lúc cay đến nỗi không chịu được nữa, cậu mới phải uống nhiều nước để hạ hỏa...”

Thích Niên ngơ ngác nhìn cô nàng.

“Nói cách khác,” Lưu Hạ uống một hớp: “Không tới phòng thí nghiệm cũng tốt, gần đây ít xuất hiện trước mặt thầy Kỷ đi. Tối thiểu phải để thầy ấy phát hiện ra, cậu hiện hữu, thậm chí tham gia vào cuộc sống của thầy ấy.”

Thích Niên từ cái hiểu cái không biến thành chẳng hiểu gì cả: “Không xuất hiện trước mặt thầy ấy, sao có cảm giác tồn tại được?”

Lưu Hạ cười lạnh, bày ra phong thái chị đại: “Cậu cho là mình chết rồi à?”

Lý Việt ngồi bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu.

Thích Niên cắn ngón tay muốn khóc: “Nói đơn giản một chút đi... Mình không hiểu.”

Lưu Hạ cắn miếng thịt sườn, không chút hoang mang, lại uống một ngụm Red Bull mới từ từ lên tiếng: “Cảnh giới trên chọc cao nhất là gì? Chính là cậu lơ đãng trên chọc một cái, lại khiến người ta thần hồn điên đảo... Mỗi ngày khẳng định cảm giác tồn tại như thế là đủ rồi, tiếp theo, nên gây xuân tâm thôi...”

Thích Niên vẫn giữ vẻ mặt “Hạ Hạ cậu đang nói gì vậy, mình nghe chẳng hiểu gì hết”.

Lưu Hạ: “...”

Tuy không cùng tần số, nhưng sự ăn ý hơn hai mươi năm đã kết thúc việc giao lưu tâm hồn này một cách viên mãn.

Thích Niên nhìn Lý Việt và Lưu Hạ ra về, sĩ khí tăng vọt mà đóng gói hết đồ ăn thừa đem lên nhà. Ngồi vào trước máy vi tính, cô bày giấy vẽ ra, trịnh trọng dùng bút viết xuống bốn chữ to —— án binh bất động.

Kỷ Ngôn Tín đến lớp trả phép, vừa pha trà xong, giáo sư Thẩm lần theo hương thơm tìm tới: “Ta nói... Hết cảm rồi à?”

Kỷ Ngôn Tín lười nhác dựa vào giá sách. Anh cầm một ly nhựa trong suốt, vừa pha nước nóng nên khói bay mờ mờ, che sườn mặt anh. Nghe thấy âm thanh, anh quay đầu lại, gật nhẹ: “Chú Thẩm.”

“Sắc mặt trông vẫn không tốt lắm.” Giáo sư Thẩm lắc đầu, tìm cái ghế rồi ngồi xuống: “Sao không nghỉ hai ngày đi, vội vã về sớm thế?”

“Lo lắng.” Kỷ Ngôn Tín rũ mắt xuống, đảo qua giá sách, chốc lát đã ôm hai quyển sách đi ra.

Giáo sư Thẩm tùy tiện liếc nhìn gáy sách một cái, lông mày giật nảy lên, vô cùng vui vẻ: “Hai quyển sách sơ cấp này, có phải là chuyên ngành văn học cổ đại cho con bé Thích kia không?”

Bàn tay nắm gáy sách thoáng khựng lại, Kỷ Ngôn Tín cứng đờ nhìn hai quyển sách một lát, sau đó đột nhiên mỉm cười và lắc đầu: “Mình sốt đến hồ đồ rồi...”

Mấy hôm trước cô còn nói sẽ không tới.

Vậy đương nhiên cũng không đọc được.

Kỷ Ngôn Tín bình tĩnh để sách lại chỗ cũ, cầm lấy chén trà rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua vài ngày như thế, các fan của Thích Niên không kiềm chế được nữa. Số lượng bình luận trong bài viết đầu weibo không ngừng tăng lên, fanpage Thất Hùng bị inbox và tag nhiều đến choáng. Sau đó, ngay cả những họa sĩ có quen biết với Thất Tể cũng không tránh khỏi ảnh hưởng. Lúc phong trào “Thất Tể đi đâu” đang hot trên weibo của Thích Niên, cô lại đang ngơ ngác...với bài chuyên ngành của mình.

Năm ngày rồi...

Ngày thứ năm rồi!

Đã năm ngày cô không nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín rồi!

Không cần vừa lên lớp hóa sinh vừa làm bài chuyên ngành, Thích Niên trở nên nhàn rỗi. Thường ngày chạy bản thảo, mắc chứng kéo dài thời gian... Lúc vẽ xong thì đã đêm hôm khuya khoắt, chỉ muốn nằm vật ra giường bất tỉnh. Nhưng khi có nhiều thời gian, cô lại không có hứng thú để vẽ, cũng không nhiệt tình làm luận văn.

Trong đầu ngoại trừ Kỷ Ngôn Tín, thì vẫn là Kỷ Ngôn Tín...

Tẩu hỏa nhập ma rồi!

Thích Niên đổi tay chống cằm, chớp chớp nhìn chữ trên bảng đen nhưng tầm mắt lại trở nên mơ màng. Trong lúc cô đang than thở, chịu nỗi khổ tương tự, điện thoại trong túi quần lại rung lên.

Cô cẩn thận nhìn giáo sư đang giảng bài nước bọt văng tứ tung, rồi len lén lấy điện thoại ra. Ngoài dự liệu, là tin nhắn của Kỷ Thu gửi tới ——

“Chị Thích, tối nay rảnh không? Vạn Thịnh mới mở một tiệm bánh ngọt, buổi tối mình đi xem phim rồi ăn bánh nha? Chỉ có hai chúng ta thôi.”

Thích Niên buông nhẹ tay đang chống cằm, “Àm” một tiếng, cầm đập xuống bàn.

Yên tĩnh.

Lớp học yên tĩnh đến đáng sợ.

Thích Niên nhận ra mọi người trong lớp đều đang nhìn mình chăm chăm đến nóng gáy. Cô nhắm mắt, đưa tay che mặt. Không còn mặt mũi để gặp người khác nữa...

Và chắc chắn là phải đi với Kỷ Thu rồi, bất luận cô bé là fan Thất Tế, hay là em họ của Kỷ Ngôn Tín.

Hai người hẹn sáu rưỡi tối, ngay tại cửa ra vào của quảng trường Vạn Thịnh. Thích Niên về nhà một chuyến, lấy từ trên giá sách hai bộ truyện tranh có kí tên rồi mới đi tới chỗ hẹn.

Khu Nghi Mong nhà Thích Niên và nhà trọ của Kỷ Ngôn Tín cách nhau không xa lắm, chỉ một con phố và mấy giao lộ, ngồi xe bus một xíu là đến. Lòng cô có hơi rục rịch, không muốn ngồi tuyến số 1, nhưng ngược lại muốn đến Vạn Thịnh thì phải đi xe bus trước cửa nhà anh. Lại sợ đứng ở trạm trước nhà anh chờ xe, lỡ gặp phải thì sẽ xấu hổ, cho nên cô đi tiếp hai trạm nữa mới xuống xe. Dù bị giày vò như vậy một hồi, Thích Niên vẫn tới sớm.

Qua Lập đông, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn.

Thích Niên kéo chặt áo khoác, đẩy cửa đi vào Starbucks tại quảng trường Vạn Thịnh rồi chọn một ly cappuccino nóng. Cô ngồi ở cửa ra vào, nơi chỉ có một chiếc ô che chắn, nhìn bầu trời như con thuyền chìm xuống đáy biển, từ từ chìm vào bóng tối. Bầu trời nội thành không trong vắt như ở núi Đông Ly, dù không có mây vẫn khó nhìn thấy sao. Cô cầm ly giấy trong tay, nhấp một ngụm nhỏ.

Đợi đến khi thành phố Z lên đèn rực rỡ, ly cappuccino cũng nguội dần, bóng dáng Kỷ Thu mới xuất hiện. Thích Niên vẫy vẫy tay, không hề bất ngờ khi Kỷ Ngôn Tín không đưa cô bé tới.

“Chị Thích, chị chờ em có lâu không?” Kỷ Thu ôm ngực thở hổn hển: “Anh họ còn ở trường học chưa về, em dẫn Thất Bảo đi dạo một vòng nên tới trễ.”

Thích Niên giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Không muộn, còn năm phút nữa mới đến sáu rưỡi.”

Kỷ Thu nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt khê cong rồi khoác tay Thích Niên: “Đi thôi, em đói muốn chết rồi.”

Lấp đầy bụng ở cửa hàng bánh ngọt xong, hai người đến rạp chiếu phim mua vé. Trong lúc chờ chiếu phim, Thích Niên mới nhớ đến hai bộ truyện rồi đưa cho cô bé: “Thật ra đêm hôm đó, lúc em nói em biết chị là Thất Tế, chị hơi giật mình...”

Kỷ Thu nhìn hai bộ truyện cô đưa, đôi mắt lập tức sáng ngời, thích đến nỗi ôm cứng trước ngực: “Có chữ kí thật à? Có chữ kí thật à?”

Hiện tại, Kỷ Thu hơi giống fan của cô rồi.

Thích Niên cười “Phì” một tiếng, gật đầu, giả hoạt nói tiếp: “Kí ở trang đầu, còn kèm hai postcard nữa đấy.”

Kỷ Thu vội vàng mở sách ra xem, khoe miệng nhếch cao: “Có á...hí hí.” Cười xong, cô bé quay đầu hỏi: “”Vân chi bỉ ngạn” còn chưa xuất bản à?”

“Vân chi bỉ ngạn” là bộ vẽ trước “Mỹ nhân nghi tu”, cô vừa giao bản thảo không lâu. Nghe cô bé nhắc đến tên sách đầy văn nghệ này, Thích Niên giật mình bối rối.

“Chưa đâu.” Cô trả lời.

Kỷ Thu “À” một tiếng, ánh mắt lóe sáng: “Em vốn đang tiếc nuối, vì sao mở hội kí tên không phải chị mà là Lộ Thanh...” Còn chưa dứt lời, Kỷ Thu ý thức được mình nói lời không nên nói, bèn vội vàng che miệng và nhìn cô đầy áy náy.

Thích Niên cũng không thèm để ý, ngược lại bất ngờ vì cô bé biết chuyện Lộ Thanh Vũ: “Em...bắt đầu đọc truyện của chị từ khi nào?”

“Lâu lắm rồi...” Kỷ Thu vuốt cằm, ra vẻ thâm trầm, nói: “Thật ra, em là fan nào tàn của Đại Đại chị đấy...”

Thích Niên còn chưa kịp phục hồi tinh thần, Kỷ Thu lại bổ thêm một câu: “Vì không để ”Mỹ nhân nghi tu” của Đại Đại bị drop, em sẽ cố gắng trợ giúp chị...”

Thích Niên: “...”

Cái này có được tính là niềm vui lớn nhất mà cô có, kể từ khi bắt đầu vẽ truyện tranh không nhỉ?

Trước khi chiếu phim, Thích Niên theo dõi weibo Kỷ Thu, đang định đăng trạng thái thì cô quay đầu qua hỏi: “Chị có thể tương tác với em không?”

Từ lúc được tặng sách, Kỷ Thu bắt đầu vào trạng thái fan cuồng nhiệt, Thích Niên nói gì cô bé cũng đồng ý hết, quả thật không hề có tí nguyên tắc nào.... Đáng yêu làm người khác tức lộn ruột. Kỷ Thu lập tức gật đầu như gà mổ thóc: “Đương nhiên!”

Vì vậy.

Thất Tế mất tích gần một tuần lễ đăng trạng thái mới, các fan bon chen nháo nhào.

Thất Tế: Trúng thưởng lớn rồi, nhặt được em họ của nam thần từ trên trời rơi xuống, không khéo...lại là fan của Thất Tế, ha ha ha ha ha.

Weibo vừa đăng xong, các fan lập tức nháo nhào xem danh sách theo dõi của Thất Tế, người được theo dõi gần nhất là “Kỷ Thu Thu Cửa Thất Tế Yêu Dấu”.

Với tư cách là fanpage lớn chính thức của Thất Tế, Thất Hùng lập tức đăng —

Fanpage chính thức của Thất Tế: Nữ thần của chúng ta không giống người bình thường, tùy tùy tiện tiện cũng nhặt được em họ của nam thần, lại còn là fan của Thất Tế. Bạn ơi, đồng ý với chúng tôi, để tránh lo lắng về sau, bạn phải đưa anh họ của mình lên giường của Tế nhà chúng ta đó nha!

Kỷ Thu đẩy kính 3D trên sống mũi, lại nghĩ giờ này có lẽ Kỷ Ngôn Tín đã về nhà và nhìn thấy lời nhắn mình dán trên dép lê thì khóe miệng nhếch lên cười.

Người một nhà...luôn phải chăm sóc nhau nhiều hơn.

Kỷ Ngôn Tín vặn vặn chìa khóa, nghe thấy tiếng Thất Bảo cào cửa thì mở cửa ra xem.

Cả phòng tối om.

Anh hơi nhú mày, xoay người nắm lấy Thất Bảo rồi gọi tên Kỷ Thu vài lần. Đáp lại anh chỉ là sự yên tĩnh. Trở tay đóng cửa lại, Kỷ Ngôn Tín mở đèn lên. Lúc đổi giày, anh nhìn thấy tờ giấy nhắn màu vàng dán trên dép —

Anh, em và chị Thích đi xem phim rồi ăn cơm luôn, mười giờ rưỡi mới về.

Kí tên: Kỷ Thu.

Kỷ Ngôn Tín thở dài. Anh cũng không hạn chế hoạt động của Kỷ Thu, bình thường đi đâu chỉ cần báo cáo thời gian địa điểm là được, không cần phải kể ra hết, anh cũng sẽ không can thiệp.

Nhưng lần này...

Ánh mắt của anh đảo qua “chị Thích” và “mười giờ rưỡi” một vòng. Chỉ chần chờ trong chớp mắt, Kỷ Ngôn Tín gửi tin nhắn cho Kỷ Thu: “Đưa địa chỉ, anh tới đón em.”

31. Chương 30

Trong lúc Kỷ Thu vừa nhai bắp rang vừa cười đau ruột, màn hình điện thoại di động sáng lên. Cô bé cúi nhìn, tin nhắn của Kỷ Ngôn Tín đập thẳng vào mắt. Kỷ Thu lén quay lại nhìn Thích Niên đang chống tay lên trán tươi cười, nhét đồng bắp rang trong tay vào miệng rồi nhanh chóng bấm địa chỉ.

Khi hết phim Thích Niên vẫn không biết gì cả, đợi Kỷ Thu đi vệ sinh xong còn tính đưa cô bé về nhà trước. Kỷ Thu đang xác định vị trí của Kỷ Ngôn Tín, nghe vậy thì “ừ à” vài câu mới nhớ chưa nói cho Thích Niên: “Anh họ tới đón em...”

Thích Niên thoáng ngẩn ra rồi lập tức gạt đầu: “Vậy thì tốt.”

Kỷ Thu trừng mắt nhìn, hỏi: “Cứ như vậy thôi à?”

Thích Niên buồn cười: “Bằng không thì muốn thế nào?”

Kỷ Thu không trả lời được.

Vào cái đêm dã ngoại ở núi Đông Ly kia, lúc quay đầu thấy ánh mắt của Thích Niên, trong lòng Kỷ Thu chấn động mạnh. Sau khi giật mình, cô bé định giải thích cho Thích Niên đoạn đối thoại đó. Nhưng trước khi Kỷ Thu lên tiếng, Thích Niên đã đặt ngón tay lên môi, ra hiệu cho cô bé đừng nói.

Kỷ Thu chưa từng thích ai, cô bé không biết câu nói gần như từ chối thẳng thừng ấy sẽ mang lại bao nhiêu tổn thương cho Thích Niên. Có lẽ lúc nhìn thấy Thích Niên xoay người, đau lòng vùi mặt vào túi ngủ, lần đầu tiên, cô bé có một loại cảm xúc phản nghịch đối với Kỷ Ngôn Tín. Ngay cả người ngoài cuộc như cô bé cũng khó chịu, đừng nói chỉ là Thích Niên trần trọc mắt ngủ.

Kỷ Thu thở dài: “Không gặp ư?”

Thích Niên muốn đến nỗi lòng cũng nhăn lại, nhưng vẫn duy trì hình tượng thoải mái trước mặt Kỷ Thu: “Chị sẽ đi thẳng từ cửa đông ra ngoài, vài bước là tới trạm xe bus rồi, về nhà rất nhanh. Sau khi về đến nhà em nhớ gọi điện cho chị nhé, không thì gửi tin nhắn cũng được.”

Kỷ Thu “Dạ”, lưu luyến không rời trước cửa thang máy: “Vậy chị cẩn thận nha.”

Nhìn lông mày của Kỷ Thu đều muốn chảy xệ, Thích Niên cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng nắm tay cô bé rồi nhanh chóng thả ra: “Chị đi đây.”

Chờ Thích Niên biến mất sau cánh cửa, Kỷ Thu mới lấy điện thoại ra gọi cho Kỷ Ngôn Tín. Kỷ Ngôn Tín đã đến sớm nửa tiếng trước khi hết phim và đang đứng ở chỗ đậu xe. Trong lúc chờ đợi, thậm chí anh còn nhàn nhã đi đến cửa hàng tiện lợi 24h bên cạnh Vạn Thịnh để mua một hộp sữa bò... Khi nhận được điện thoại của Kỷ Thu, anh đã nhìn thấy cô bé đứng trước cửa lớn ngó tới ngó lui.

Kỷ Ngôn Tín nhíu mày. Sao chỉ có một người?

Tiếng còi ô tô thô lỗ vang lên. Kỷ Thu quay đầu, thấy xe Kỷ Ngôn Tín bên đường, bèn cúp điện thoại và phát phát tay rồi nắm quai balo chạy tới. Vừa mở cửa xe, giai điệu piano nhẹ nhàng ập tới. Kỷ Thu ngồi vào ghế phụ, ôm balo trước ngực, đang định cài dây an toàn thì nghe Kỷ Ngôn Tín hỏi băng quơ: “Không phải nói đi cùng Thích Niên à?”

Kỷ Thu “Dạ”, cũng không nghĩ nhiều: “Chị ấy nghe thấy anh đến đón em thì tự đi xe bus về rồi.” Dứt lời, cô bé trưng ra bộ dạng “em ngoan ngoãn”: “Anh để em suy nghĩ đã, thế mà em chẳng có mắt nhìn.”

Kỷ Ngôn Tín vươn tay đẩy đầu Kỷ Thu, cầm chặt tay lái rồi cho xe lăn bánh. Kỷ Thu bị đẩy một cái thì quay người cài dây an toàn, miệng lẩm bẩm: “Nhưng mà trễ vậy rồi, chị Thích có bắt được xe không đây...” Anh không thèm để ý đến cô bé.

Kỷ Thu tiếp tục nói thầm: “Nhà chúng ta gần nhà chị Thích như vậy, đáng lẽ vừa rồi em phải đưa chị ấy về chung mới đúng. Nhờ đâu...” Xe chạy không bao xa, đúng ngay con đường có nhiều ngã tư. Đèn giao thông vừa chuyển sang màu đỏ, đèn xe phía trước đều dừng lại. Vừa định nói gì đó, Kỷ Thu đã kêu lên rồi chỉ vào Thích Niên đang đợi đèn xanh tại giao lộ: “A a a, chị Thích kia!”

Cách một tầng kính, Thích Niên không nghe thấy. Nhưng Kỷ Ngôn Tín lại nhấn vào nút bên tay trái cửa sổ, từ từ mở cửa sổ bên Kỷ Thu xuống.

Kỷ Thu phát tay: “Chị Thích.”

...

Đang đợi đèn xanh, còn chưa kịp rút chân, Thích Niên liếc một cái là thấy Kỷ Thu đang tựa vào cửa sổ vẫy tay với mình. Cô ngạc nhiên dừng lại. Sau lưng, một ông cụ lái xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo. Thích Niên dừng lại, ông cụ không kịp phanh, chỉ lấy chân thắng xe nhưng vẫn không tránh khỏi đâm vào cô. Thích Niên ôm khuỷu tay bị đụng và quay lại nhìn, đối phương liên tục nói xin lỗi đầy áy náy làm Thích Niên nghe nhiều đến ngại: “Không sao không sao...”

Một lúc sau, khi cô ngẩng đầu lên đã thấy Kỷ Ngôn Tín dừng xe ở gần mình. Anh liếc nhìn qua cửa sổ, gương mặt như cắt giầu bằng tuyết Bắc Cực kia khắc sâu vào đáy mắt Thích Niên. Anh hơi cúi đầu, lướt qua Kỷ Thu nhìn về phía cô. Ánh mắt trầm tĩnh, bình thản, không một chút gợn sóng nào sau một tuần không gặp gỡ. Nhưng nhiều ngày qua, đối với Thích Niên như cách một thế hệ.

Thích Niên bình ổn cảm xúc.

Không đợi cô mở miệng, Kỷ Thu đã vội vàng mời gọi: “Chị Thích, chị lên xe đi, để anh họ của em chở chị đi một đoạn, dù sao nhà chị cũng gần mà.”

Thích Niên vô thức nhìn Kỷ Ngôn Tín. Có cửa sổ xe, lại bị khuất bóng cho nên Thích Niên hoàn toàn không thấy rõ nét mặt anh. Cô xua xua tay, chỉ vào trạm xe bus cách đó không xa: “Chị đi vài bước là tới rồi.”

Giai điệu ưu nhã của piano không biết đã bị Kỷ Ngôn Tín tắt từ bao giờ, tay trái anh vịn lấy vô lăng, tay kia để vào cần số rồi nghiêng người nhìn cô, lời ít ý nhiều: “Lên xe, tôi đưa em về.”

Thích Niên nắm chặt bàn tay, móng tay đâm mạnh vào da thịt làm cô đau nhói. Kiểm chế bản thân xong, cô nhìn đèn giao thông phía đối diện sắp chuyển vàng: “Không dám làm phiền thầy Kỷ.”

Cố gắng xa cách như vậy lại làm Kỷ Ngôn Tín nhượng mảy, sinh ra chút không vui: “Ở đây không tiện, lên rồi nói sau.”

Thích Niên khẽ giật mình.

Lên, lên rồi nói sau?

Không phải cô đang từ chối lên xe à...

Chẳng lẽ muốn chờ lúc lên xe đã rồi mới nói cho anh biết: “Em cảm thấy tuần trước mình rất giỏi vì không tới viện hóa sinh, bây giờ cũng phải từ chối đi xe của thầy, tự mình về nhà”, và sau đó xuống xe?

Cô cũng đâu có bệnh...

Lời từ chối đã đến bên miệng, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lùng thêm vài phần cảnh cáo của Kỷ Ngôn Tín, Thích Niên vẫn chết nhất mở cửa lên ghế sau — được rồi được rồi, lên xe trước nói sau...

Đây là lần câu nệ nhất từ trước đến nay.

Kỷ Thu cũng ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ, ngoại trừ lúc Thích Niên lên xe, cô bé quay đầu nhìn chằm chằm và cười tủm tỉm, sau đó lại làm mặt xấu rồi quay ra ngoài... Yên lặng một hồi, Kỷ Thu đột nhiên hỏi: “Chị Thích, vậy tối nay có thể có chương mới không?”

Nhất thời Thích Niên không kịp phản ứng, đợi sau khi ngộ ra, không hiểu sao có chút chột dạ. “Mỹ nhân nghi tu” hoàn toàn dựa vào nguyên mẫu của cô và Kỷ Ngôn Tín để vẽ, nói chuyện trước mặt Kỷ Ngôn Tín thế này, cô thật sự chịu không nổi.

“Có thể...” Thích Niên nhỏ giọng trả lời.

Kỷ Thu làm chuyện xấu đâm quen, một tay vịn thành ghế rồi quay người nhìn cô: “Vậy em có phúc lợi đặc biệt gì không?”

Thích Niên lo lắng nhìn Kỷ Ngôn Tín, thấy anh cũng không để ý thì nhỏ tiếng đề nghị: “Việc này...chúng ta sẽ nói riêng sau.” Xin đừng nói chuyện này trước mặt anh họ em được không!

Kỷ Thu làm như không hiểu, ánh mắt tỏ ra giáo hoạt: “Bây giờ không phải là đang nói riêng à?” Nói xong, cũng không đợi Thích Niên trả lời mà Kỷ Thu nói thẳng với Kỷ Ngôn Tín: “Anh họ, nghỉ đông này em có thể theo chị Thích học vẽ không?”

Thích Niên choáng... Đây đây đây đây là đang triển khai kịch bản à, vì sao không nói cho cô biết trước một tiếng?

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn Thích Niên từ kính chiếu hậu, dường như giờ mới nhớ ra cô còn là một họa sĩ sẽ truyện tranh.

“Anh xem, chị Thích cũng thân với em. Em không có thời gian đi học quốc họa*, tranh màu nước, vậy đi theo chị Thích học vẽ chút kí họa cũng rất được...” Kỷ Thu dừng một chút rồi lại nũng nịu xin xỏ: “Không thì anh ra điều kiện đi, em sẽ cố gắng hoàn thành.”

*Quốc họa: ý chỉ tranh thủy mặc, đây là một loại hình hội họa riêng biệt của TQ. Đọc thêm ở đây nghethuatxua.com/tranh-thuy-mac-la-gi/

Thích Niên trợn mắt há mồm, trong lúc đang lo rằng Kỷ Thu sẽ bị Kỷ Ngôn Tín từ chối, lại nhận được một câu trả lời lập lờ nước đôi: “Đợi đến khi nghỉ đông rồi nói sau.” Sau đó lại nghe thấy Kỷ Ngôn Tín thờ ơ hỏi cô: “Khi nào thì đưa bản vẽ của viện hóa sinh cho tôi xem?”

Sắc mặt Thích Niên trở nên trắng bệch, giống như sấm sét giữa trời quang.

32. Chương 31

Kỷ Thu cũng chờ người, nhướn cao lông mày nhìn cô, ý tứ trong mắt rất rõ: Chị làm thế nào đây? Với tư cách là một fan chân chính của Thất Tể, việc Thích Niên “ngã ngựa” trước mặt mình thật sự không hề bất ngờ...

Từ đầu lúc Thất Tể nói gặp được nam thần, sau đó dùng hình nguyên mẫu của mình và nam thần vẽ “Mỹ nhân nghĩ tu”, Kỷ Thu đã có một loại cảm giác - Thất Tể cách mình rất gần rất gần, gần đến nỗi hai người có thể vô tình gặp được nhau ở một nơi nào đó vào một ngày đẹp trời. Về sau, cô bé tìm thấy nhiều từ mấu chốt trong truyện tranh. Ví dụ như: Tiên sinh J là Phó giáo sư của viện hóa sinh, nuôi một con Golden tên Thất Bảo rất thông minh, có một ngày cô gái để quên túi của mình trên xe Tiên sinh J, sau đó đến nhà...

Nếu như những điều này vẫn không đủ để chứng minh Thích Niên chính là Thất Tể. Vậy, đến một ngày...

Kỷ Thu trông thấy hình vẽ của cô em họ hay cười, hoạt bát đáng yêu trong bức tranh của Thất Tể. Và thế là hoàn toàn không cần tự mình mở miệng ra hỏi để chứng thực thân phận của Thích Niên. Cho nên, Kỷ Thu biết rõ, trong tay Thích Niên hiện tại chỉ có một bản “Mỹ nhân nghĩ tu”. Hơn nữa, bộ truyện tranh này...đã bị các fan của Thất Tể định nghĩa là bảo điển theo đuổi nam thần 2016.

Nếu Thích Niên đem cái này trình lên, không cần nghĩ thì Kỷ Thu cũng đoán được hậu quả... Kỷ Ngôn Tín không bẻ cổ thì cũng bẻ xương Thích Niên.

Hai tay đặt trên đầu gối của Thích Niên bắt đầu vô thức nắm váy, “À” một tiếng rồi trả lời: “Lần sau...nếu còn nhớ...thì sẽ mang ạ.” Dù sao, lúc còn học ở viện hóa sinh cô cũng vẽ không ít tranh nguyên lý... Sửa một chút thì có thể lấy ra dùng.

Kỷ Ngôn Tín quan sát cô qua kính chiếu hậu, tâm trạng vui hơn một cách bất ngờ, anh nhếch khóe môi: “Có việc gạt tôi à, hửm?”

Lưng Thích Niên lập tức lạnh lạnh.

Đúng lúc này, Kỷ Thu “Ủây” một cái, chỉ vào nhà vệ sinh công cộng ven đường: “Anh họ, anh dừng lại chút đi... Em em em đi toilet.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn qua bên đường, xác nhận đằng sau không có xe mới từ từ dừng lại. Lòng bàn tay Thích Niên bắt đầu chảy mồ hôi, Kỷ Thu xấu xa chuẩn bị trước, cô chỉ có thể trở mặt nhìn cửa xe đóng sầm lại. Cả không gian kín, chỉ còn lại cô và Kỷ Ngôn Tín.

Một trước một sau.

Rất hiển nhiên, Kỷ Ngôn Tín không định tha cho cô.

Anh hơi nắm chặt tay, tay còn lại thì lên vô lăng rồi quay người nhìn cô: “Giờ mới nhớ, hình như trước kia quên hỏi...”

Kỷ Ngôn Tín thoáng ngừng, rồi bình thản nhẹ giọng hỏi: “Không định nói cho tôi biết à?”

Đầu óc Thích Niên căng lên, lại nhớ tới lúc bị coi là “kẻ háo sắc”. Cô nhướn cằm, lí lẽ hùng hồn: “Trước kia không hỏi, là do thầy Kỷ không có hứng thú với em. Thầy tỏ ra không thích em nhiều lần, em cũng biết ý mà không làm phiền thầy rồi, vậy bây giờ có được coi là thầy trêu chọc em không?”

Một câu làm Kỷ Ngôn Tín hoàn toàn nghẹn họng.

Trả lời phải? Anh đâu khùng.

Trả lời không phải...

Hình như hơi yếu thế?

“Không nghĩ rằng...” Anh ho một tiếng rồi cúi đầu.

Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu lên một bên sườn mặt tuấn tú của anh, tạo ra một đường góc cạnh làm tim Thích Niên đập thình thịch, dường như không khống chế nổi mà muốn nhào tới... Nhưng nghĩ đến hậu quả, cô vẫn ngoan ngoãn dời mắt, nhìn chằm chằm cửa nhà vệ sinh nữ.

Con rùa Kỷ Thu này, còn không mau ra!

Câu nói sau của Kỷ Ngôn Tín, vốn là “em lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy”, nhưng sắp nói ra thì anh lại ý thức được... Nếu anh nói thế sẽ rất ngả ngớn, vì vậy lại chuyển thành: “Kỷ Thu muốn theo em học vẽ tranh, em nghĩ như thế nào?”

Bỗng nhiên Thích Niên rất có khí phách, kiên cường trả lời: “Em thì không sao cả, chỉ sợ thầy Kỷ lại nghĩ nhiều.”

Kỷ Ngôn Tín hơi nhíu mày, nhìn cô cố ý tỏ vẻ “không sao cả” thì thở dài dưới đáy lòng: “Vậy thì dạy nó đi.”

Âm thanh nhẹ nhàng kéo dài kia khiến tai Thích Niên đỏ bừng, ngoan ngoãn đáp: “Dạ.”

—

Sau khi lại chạy đến viện hóa sinh, Thích Niên nhận ra, nếu không phải cô tự chủ động, thì cô và Kỷ Ngôn Tín chính là hai đường thẳng song song không hề có điểm tương giao. Nếu ngẫu nhiên không kiểm chế được mà muốn nhìn thấy anh, Thích Niên sẽ lấy cớ tìm Lưu Hạ đi ăn cơm, ngồi ôm cây đợi thỏ ở phòng thí nghiệm. Nếu may mắn, có thể nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín đang dạy học.

Áo khoác trắng của anh dường như lúc nào cũng phảng phiu, cổ áo sơ mi lộ ra một đoạn, bóng lưng cao ngất quay về hướng cô ngồi. Chỉ một cái bóng lưng cũng đủ làm tâm hồn thiếu nữ của Thích Niên xao xuyến.

Đối với chuyện thỉnh thoảng xuất hiện của Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín và nhóm học sinh giỏi trong lớp đã thành thói quen. Dù sao thì có một thời gian ngắn, hầu như ngày nào Thích Niên cũng tới lớp điểm danh, hiệu suất đó có thể vượt mặt sinh viên của viện hóa sinh.

Gần cuối kỳ, Thích Niên cũng dần dần chuyển tâm để chuẩn bị ứng phó với cuộc thi. Đối với việc nhỏ tuy cô qua loa, nhưng chuyện lớn thì tuyệt đối sẽ không làm bậy. Câu tục ngữ “Nước đến chân mới nhảy” rất cuộc đã tới thời khắc để kiểm nghiệm. Nhưng đánh chết Thích Niên cũng không nghĩ tới...giám thị lần này của cô lại là —

Kỷ Ngôn Tín!

—

10 phút trước giờ thi.

Lúc Thích Niên lấy bút chống cằm, đầu gật gù lên xuống thì nghe thấy xung quanh phát ra tiếng hô hoảng hốt. Cô hé mắt ra, nhìn thấy thầy giám thị cầm đề thi đi vào lại yên tâm mất nhắm...

Tối hôm qua nhà xuất bản hồi trang bìa, cô lại tốt bụng giúp một tác giả thân quen làm bìa. Bởi vì hai cái bìa này đã hẹn giao trước cuối kỳ, mà Thích Niên thì hay mắc chứng lè mề, mãi đến tối qua kéo dài không được nữa mới bắt đầu cố sức làm tới rạng sáng. Nếu không phải sau khi Lưu Hạ dậy rồi gọi điện thoại không ngừng cho cô, chắc cô đã ngủ lịm quay ở nhà trọ rồi...

Kỷ Ngôn Tín bước lên bục giảng.

Sáng sớm rét lạnh, mi mắt và lông mày anh đều nhuộm màu sương. Anh nhướn mày rồi nhìn lên, chỉ một động tác đơn giản nhưng lớp học lại ồn ào dậy sóng. Đôi tay thon dài của anh mở túi hồ sơ, bắt đầu phát đề thi.

Lúc vang lên tiếng giấy sột soạt, Thích Niên đã lên tinh thần, xoa đôi mắt nhập nhèm và đợi giám thị phát đề. Đến giờ phút này, cô còn chưa ý thức được, người gác thi phòng cô lại là Kỷ Ngôn Tín.

Thời gian còn rất nhiều, Kỷ Ngôn Tín thông thả rút một tờ đề thi đặt lên bàn Thích Niên. Ngón tay thon dài vút qua trước mặt cô, Thích Niên trợn mắt rồi ngẩng đầu lên. Kỷ Ngôn Tín khẽ cúi đầu, gương mặt như kết băng, cả người tản ra một loại hơi thở lạnh lùng trong trẻo, như cách xa ngàn dặm. Thích Niên giật mình cắn cắn nắp bút, không ngừng hoài nghi, chẳng lẽ mình đang ngủ mơ trong lúc thi à...

Lại, lại...không có khí phách mà mơ thấy Kỷ Ngôn Tín!

...

Mãi đến khi –

Kỷ Ngôn Tín giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, cất giọng lạnh lùng: “Trung thực làm bài.”

Sau bốn chữ ngắn gọn... Là âm thanh Thích Niên cắn nát nắp bút.

Là, thật, đó!!!

...

May mắn là giật mình không bao lâu, cô đã kéo lí trí trở về.

Ôm chân Phật lâu như vậy, không thể ôm sưng được.

Ngoại trừ trong đầu thỉnh thoảng sẽ nhảy ra vài suy nghĩ như: “Vì sao lại sắp xếp không liên quan đến cuộc thi thế này?”, “Vô tình gặp nam thần với bộ dạng bù xù thật xấu hổ”, “Tí nữa phải đăng lên weibo nói cho các fan biết, thì nào họ cũng sẽ giật mình với sự an bài của vận mệnh như thế này”, còn lại hết thảy đều trong phạm vi khống chế của Thích Niên.

Bình thường đi học cô đều chăm chú nghe giảng, cộng thêm có chuẩn bị đầy đủ, đề thi lần này lại đơn giản cho nên dường như cô là người đầu tiên làm xong.

Kiểm tra bài lại lần nữa, Thích Niên lặng lẽ nhìn trộm Kỷ Ngôn Tín.

Anh ngồi sau bàn làm việc, không hề giống giám thị, ngay cả tư thế ngồi cũng rất thoải mái. Đôi tay xinh đẹp đang lật sách, từng trang từng trang, không phải là nghiêm túc đọc sách mà giống như đang đếm giấy để giết thời gian. Hình như cảm nhận được nhiều ánh nhìn, ngón tay đang lật sách chợt ngừng lại, anh nhìn vào sách hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng ngẩng đầu lên quét mắt một vòng. Ánh mắt nghiêm túc, lạnh lùng, lại thêm vài phần áp lực làm người ta không dám nhìn thẳng.

Thích Niên nhìn một lúc thì bắt đầu mệt mỏi, thấy thời gian còn sớm, cô lấy tay trái chống đầu, giả bộ như đang kiểm tra bài thi rồi lẳng lặng nhắm mắt lại...

Chợp mắt một lúc, cô chỉ chợp mắt một lúc thôi.

—

Ngủ một giấc làm cổ Thích Niên hơi nhức mỏi, nhưng đang ở trước mặt Kỷ Ngôn Tín cho nên cô không dám duỗi tay duỗi chân. Chỉ có thể bóp bóp các đốt ngón tay rồi nộp bài ra về. Vừa bước khỏi phòng học,

Thích Niên đã bị gió lạnh ập tới làm lui bước. Cô rụt rụt cổ, nghĩ đến hôm nay là ngày thi cuối thì tình thần phấn chấn, đến căn tin ăn cơm.

Lưu Hạ đứng ở cửa căn tin đợi, vừa nhìn thấy Thích Niên thì cô nàng đã cười xấu xa: “Sao rồi sao rồi?”

Đến lúc này, nếu Thích Niên còn không rõ Lưu Hạ đã biết mọi chuyện thì...hai mươi ba năm nay cô đã sống vô dụng rồi. Vì vậy, hiếm khi thấy cô đánh mặt: “Rõ ràng cậu chẳng nói gì cho mình biết cả!”

“Mình đoán ngay là cậu sẽ không chú ý đến giám thị mà.” Lưu Hạ khoác vai cô, tâm trạng bà tám cháy hừng hực: “Trong cuộc thi mà vô tình gặp được nam thần một cách thần thánh như vậy, có phải rất hăng máu không?”

Sau khi hồi tưởng, Thích Niên thành thật trả lời: “Mình thi xong thì ngủ tới lúc nộp bài luôn... Cậu tin không?”

Về mặt Lưu Hạ lập tức thay đổi: “Chỉ như vậy á?”

Thích Niên tiếp tục nghiêm túc: “Chỉ như vậy thôi!”

“Uổng công lúc thi mình còn mất tập trung...” Lưu Hạ ỉu xiu thở dài: “Kết quả...cậu cho mình nghe thế này.”

Thích Niên liếc mắt tức giận: “Để cậu đừng nghĩ quá nhiều, học hỏi một ít từ mình này, tâm tính bình thần.”

Lưu Hạ “Xùy” một tiếng, không thêm nói lý với cô. Không biết hai ngày trước là ai ôm chặt cô nàng, mày mặt như muốn khóc rồi nói: “Hạ Hạ, thật là khủng khiếp. Minh tính sơ qua, gần cả tháng rồi không gặp thầy Kỷ. Bệnh tương tư sắp nguy kịch rồi, hu hu hu.”

Thích Niên đợi cô nàng quay đi mới chần chừ đưa tay lên vuốt tóc.

Lúc cô ngủ...hình như...

Bị thầy Kỷ nhìn ra thì phải...

—

Ngủ trong giờ thi, dù là ở trường lớp nào cũng đều là hành vi phổ biến.

Thỉnh thoảng có giám thị đi ngang ngoài phòng học, Thích Niên nghe thấy tiếng bước chân thì bình tĩnh, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn, xác nhận giải trừ nguy cơ mới tiếp tục nhắm mắt ngủ. Mấy lần liên khiến cô hoàn toàn không thêm để ý nữa.

Kỷ Ngôn Tín hạ gáy sách xuống, nhìn đến Thích Niên ở dãy cuối. Sau đó anh nhẹ nhàng đứng dậy, rồi nhẹ nhàng đi xuống bậc giảng. Cũng không phải xuống nghiêm túc kiểm tra gì, chỉ là đi qua xem xét thôi.

Từng bước một, đến khi đứng bên cạnh cô.

Hửm?

Ngủ rồi à?

Thực sự ngủ rồi à?

Cũng to gan nhỉ...

Kỷ Ngôn Tín vươn tay, đang muốn gõ nhẹ lên bàn đánh thức Thích Niên thì cô nghiêng người một cái. Anh vô thức gơ tay lên, nhẹ nhàng đỡ cô gái đang lim dim ngủ. Lúc rút tay về, lòng bàn tay còn đọng lại nhiệt độ ấm áp của cơ thể cô.

Hơi nóng.

Trong lúc lơ đãng, có một chỗ mềm mại nơi đáy lòng chột xúc động.

Anh rút tay về chấp sau lưng rồi lặng lẽ nắm chặt.

Xem như không thấy, anh bước ngang qua như một cơn gió thoảng.

Gió đi không vết.

33. Chương 32

Cuộc thi kết thúc.

Thích Niên trở lại nhà trọ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Buổi tối cô hẹn Lưu Hạ cùng ăn cơm, cuộc tụ họp này chắc là lần cuối cùng của năm. Tình hình sức khỏe của bà ngoại Lưu Hạ cũng không mấy lạc quan, ngày mai cô nàng sẽ cùng mẹ về thành phố J, nếu không có gì bất ngờ, trước khi vào học sẽ không về trường.

Thích Niên khoanh chân ngồi cạnh vali, xung quanh là một đống đồ đang cần cô xử lí. Có sách giáo khoa chuyên ngành, cũng có truyện tranh mua định kì.

Thu dọn đồ đạc thì cảm thấy nhàm chán, cô đặt Ipad trên nền nhà, phát phim Hàn Quốc đang hot gần đây. Thỉnh thoảng cô lại quay qua liếc nhìn, sau đó tiếp tục thu dọn hành lí ngay ngắn theo hội chứng ám ảnh cưỡng chế.

Điện thoại để bên chân vang lên âm báo Wechat, Thích Niên cúi nhìn rồi tiện tay mở ra. Là giọng nói của mẹ Thích: “Lúc về nhớ đem hộp giữ ấm về nha, ba con vừa mua cho mẹ thì đã bị con lấy đi, đến giờ cũng chưa thấy bóng dáng đấy.”

Hộp giữ ấm...?

Ngón tay nắm chặt điện thoại cứng đờ, Thích Niên cố gắng nhớ lại. Cái hộp giữ ấm màu xanh da trời kia... Hình như cô đưa cho Kỷ Ngôn Tín rồi.

Nhưng mà, lấy lại chưa nhỉ?

Cô gõ đầu, chạy xuống phòng bếp lục tung lên, lúc này mới tin rằng cô đưa cho Kỷ Ngôn Tín xong dường như quên lấy về.

Cho nên, hộp giữ ấm này...cô có nên lấy lại không?

Lần trước Kỷ lão gia kiểm tra sức khỏe thì có chút vấn đề. Nay ông đã 78 tuổi, lại có tấm gương là Kỷ lão phu nhân, cho nên Kỷ Vinh lo lắng, lúc Kỷ Thu còn chưa nghỉ học đã đưa Kỷ lão gia sang Mỹ. Sau khi Kỷ Thu nghỉ đông thì vẫn ở nhà của Kỷ Ngôn Tín.

Trước tiên Thích Niên nhắn cho cô bé một tin, uỷ nhiệm chuyển hỏi thăm xem có thấy cái hộp giữ ấm màu xanh da trời không. Kỷ Thu ngậm táo, đi xuống bếp tìm.

Vốn Thất Bảo đang nằm ườn trên mặt thảm chơi bóng, thấy thế liền bật dậy đuổi theo Kỷ Thu, đứng sau cửa tủ lạnh niêm nở vẫy đuôi.

“Không phải lấy cho mày ăn đâu.” Kỷ Thu thì thầm, mở tủ xem có hộp giữ ấm hay không. Cô bé mở ra quên đóng, Thất Bảo nhấc tay đóng cửa lại.

Một người một chó, hợp tác vui vẻ...

Lúc Kỷ Ngôn Tín đi rót nước thì thấy Kỷ Thu đang vui vẻ bận rộn, anh dựa vào cửa đứng nhìn, khi cô bé không tìm được gì thì mới ung dung đi vào: “Tìm cái gì?”

“Tìm hộp giữ ấm.” Kỷ Thu tả khái quát hình dạng của hộp giữ ấm, rồi ngửa đầu nhìn anh: “Anh họ, anh có thấy không?”

Kỷ Ngôn Tín lười biếng liếc mắt nhìn, trả lời “Có”: “Thích Niên hỏi em hả?”

Kỷ Thu trở mặt ghen hờn: “Anh, anh họ, sao anh biết?”

“Nói cho Thích Niên biết, xế chiều ngày mai tới đây một chuyến, anh sẽ đưa cho cô ấy.” Dứt lời, lại nhớ tới gì đó, anh quay đầu nhìn Kỷ Thu: “Trước đó không phải nói muốn học vẽ à, em sắp xếp thời gian đi, để anh nói chuyện với cô ấy về vấn đề học phí.”

Kỷ Thu vừa đi theo Kỷ Ngôn Tín ra khỏi phòng bếp vừa nói: “Em hỏi qua rồi, chị Thích nói thứ hai sẽ bắt đầu học, vừa thi xong nên chị ấy muốn ở nhà làm heo đất mà.”

Bước chân của Kỷ Ngôn Tín thoáng dừng lại, cau mi: “Làm heo?”

Kỷ Thu buồn cười gật đầu: “Hai hôm nay chị ấy luôn thức đêm để hoàn thành bản thảo, lại phải đối phó với kì thi cho nên không ngủ đủ. Vì thế chị ấy nói muốn ở nhà ăn ăn ngủ ngủ để bồi bổ lại thân thể.” Như Kỷ Thu dự liệu, Kỷ Ngôn Tín chỉ hơi nhú mày, chẳng hề hứng thú rồi quay người đi về thư phòng.

Cô bé chọc chọc mũi chân vào Thất Bảo ngồi xồm bên dưới, thở dài: “Sao anh họ y như cục đá vậy, cứ thế này, chị Thích thật sự phải kháng chiến tám năm mất.”

Thất Bảo ngẩng đầu Kỷ Thu, rối rắm vài giây, sau đó nhin đau ngậm đồ chơi nhét vào tay cô bé. Kỷ Thu cầm trái bóng dính nước bọt, rồi...không biết nên trưng ra vẻ mặt gì. Mình không buồn mà! Ai bảo nó cầm đồ chơi đến dễ mình chứ?!

Lúc Thích Niên nhận được điện thoại của Kỷ Thu, cũng là lúc cô đang nhón chân lấy hai con gấu bông trên đầu tủ. Vừa túm được một góc, chợt nghe thấy Kỷ Thu nhỏ giọng hưng phấn nói cho cô biết: “Anh họ nói xế chiều ngày mai chị tới một chuyến, anh ấy sẽ đưa hộp giữ ấm cho chị.”

Thích Niên “Ừ” một tiếng, phản ứng không kịp: “Tới một chuyến? Tới đâu cơ?” Cô nhón chân cao thêm chút nữa rồi nắm lấy đuôi con gấu bông, từ từ kéo nó xuống.

Kỷ Thu vừa chọc chọc vừa trả lời: “Đương nhiên là nhà trọ rồi.”

Ầm ầm ——

Thích Niên kéo gấu bông, hai con liên tiếp rơi xuống còn kéo thêm một cái hộp sắt rớt theo, “cộp” một cái đập vào trán mình...

Híz-hà-zzz ——

Đau chết mất!

Trán Thích Niên bị hộp sắt đập vào, tuy không đau nhưng lại xấu xí... Tối hôm qua lúc ăn cơm, bị Lưu Hạ và Lý Việt cười nhạo cả đêm làm cho cô hơi ám ảnh tâm lý. Cảm thấy mệt mỏi cũng không ngủ, Thích Niên lăn lộn kéo má xuống che trán. Nhưng không biết là do vấn đề tâm lý hay là thẩm mỹ, cô cảm thấy quá xấu!

Hôm qua, sau khi nghe thấy âm thanh thảm thiết kia, Kỷ Thu an ủi Thích Niên trước. Nhưng do không tận mắt nhìn thấy, nên đối với bốn chữ “vô cùng thâm hại” mà Thích Niên nói, cô bé không tài nào tưởng tượng ra được. Vì vậy, đợi ăn cơm trưa xong, Kỷ Thu tràn đầy hiếu kì ngồi xồm trước cửa sổ cùng Thất Bảo đợi Thích Niên.

Đối với chuyện liên quan đến Kỷ Ngôn Tín, Thích Niên đều vô cùng để bụng.

Lúc cô tới, Kỷ Ngôn Tín vẫn còn trong thư phòng. Kỷ Thu nói anh đang mở video họp hội nghị, không thể quấy rầy, bèn cắt trái cây và bưng đồ uống ra chiêu đãi cô. Có chủ đề chung để nói chuyện, thời gian trôi qua nhanh chóng. Một tiếng sau, Kỷ Ngôn Tín đi ra từ thư phòng. Lúc nhìn thấy Thích Niên, anh còn hơi bất ngờ. Chẳng mấy chốc, lại nhớ ra nguyên nhân cô tới đây, anh bèn chỉ hướng thư phòng: “Vào đó chờ tôi.”

Thích Niên ngoan ngoãn đồng ý, đi vào thư phòng chờ anh. Cô vừa đi thì Thất Bảo cũng chạy theo sau. Đến nơi, nó nằm duỗi người trên tấm thảm lông cừu ấm áp, vẫy vẫy đuôi, thỉnh thoảng lại nhìn Thích Niên.

Kỷ Ngôn Tín đi vào, trong tay cầm hai tách trà. Thấy cô khách sáo đứng đấy, anh chỉ vào ghế sofa: “Ngồi đi.” Rèm cửa chỉ mở một nửa cho nên có hơi tối, giống như lúc sắp đến hoàng hôn, trời đất tăm tối đều hui. Anh cũng đã nhận ra, giải thích đơn giản: “Tối hôm qua ngủ không ngon, nên mắt sợ ánh sáng.”

Trong khi nói chuyện, Kỷ Ngôn Tín hơi nghiêng người ngồi xuống ghế dựa, đặt hai cái tách nhẹ nhàng xuống bàn làm chúng phát ra âm thanh trong trẻo. Anh đỡ lấy để tách rồi đẩy đến trước mặt Thích Niên. Trong ánh sáng mờ mờ, nước trà màu xanh trong suốt như đá quý phỉ thúy, óng ánh trong veo.

Kỷ Ngôn Tín đưa mắt nhìn cô: “Muốn đứng đấy nói chuyện với tôi à?” Âm thanh của anh có thêm chút giọng mũi, khàn khàn.

Lúc này Thích Niên mới phục hồi tinh thần, ngồi xuống ghế đơn bên trái anh. Khoảng cách gần như vậy, sự tồn tại mãnh liệt như vậy làm Thích Niên vô thức thở nhẹ hơn: “Thầy Kỷ, nếu thầy chưa nghỉ ngơi đủ, vậy mai em lại đến.”

Dường như Kỷ Ngôn Tín cười một cái nhưng không trả lời ngay. Anh đứng dậy, lấy mắt kính đặt trên cuốn sách đeo lên, tiện thể nhìn xem có email khẩn gì không.

Lần đầu Thích Niên thấy anh đeo mắt kính là ở trong phòng thí nghiệm. Anh mặc áo khoác trắng, hai tay chống trên bàn, chăm chú xem số liệu thí nghiệm trên máy tính. Gọng kính rất dễ thay đổi khí chất của một người. Nhận ra bản thân đang ngẩn ngơ, Thích Niên vội vàng tỉnh táo lại. Không quá quen với sự yên tĩnh như vậy, cô ho nhẹ hai cái, phá tan sự yên lặng: “Em rất mến Kỷ Thu, chuyện dạy về không cần trao đổi nghiêm túc vậy đâu. Hôm nay em tới... là để lấy hộp giữ ấm ạ.”

“Hộp giữ ấm tôi đặt trên tủ giày, khi về lấy là được.” Anh ngồi thẳng người, vốn định thảo luận với cô nhưng lại bị câu nói vừa rồi của Thích Niên làm tiêu tan.

Lại im ắng một lúc.

Thích Niên nhấp một ngụm trà, đột nhiên phát hiện một điều đáng buồn, chủ đề chung của bọn họ ít đến đáng thương. Anh không thích nói nhiều, mà cô thì không biết phải nói gì. Bàn tay nắm tách trà bắt giác siết chặt, Thích Niên kiềm chế âm thanh cứng nhắc: “Nếu không có chuyện gì khác, vậy em về trước.”

Kỷ Ngôn Tín chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Thích Niên đứng dậy, sợ giẫm phải Thất Bảo nằm dưới sàn nên thường xuyên cúi đầu nhìn dưới chân. Đợi khi cô tới cạnh cửa, đưa tay lên cầm lấy tay nắm thì nghe thấy tiếng bước chân sau lưng đang tiến đến gần.

Rõ ràng, trầm ổn.

Sau đó, một cánh tay lướt qua bên cạnh, nhẹ nhàng đề lên cánh cửa trước mặt cô. Thích Niên bỗng nhiên cứng đờ, tim đập như nổi trống. Kỷ Ngôn Tín như không hề biết mình làm vậy sẽ khiến người trước mắt nhận bao nhiêu áp lực, anh đề thấp âm thanh, khàn khàn nói: “Xoay người lại.”

Thích Niên không dám nhúc nhích.

Đáy lòng lại điên cuồng la hét: Muốn làm gì vậy! Muốn làm cái gì!!!

Nếu như bị đề tường*...vậy nên tỏ ra tình nguyện hay là rụt rè đẩy ra?

*Từ gốc là bích đông: là động tác ép đối phương vào tường, tay chống lên tường.

Hoàn toàn chưa hề chuẩn bị tâm lý chút nào cả!!!

“Tôi nói,” Giọng nói anh nhẹ hơn, hơi muốn cười, trầm thấp thanh nhuận: “Xoay người lại.”

Chân Thích Niên mềm nhũn. Lúc nói chuyện anh khẽ cúi đầu, hơi thở phả qua vành tai cô, ngứa ngứa như có người cầm một cọng lông vũ nhẹ nhàng quét qua tim. Quả thật...không thể nhịn được!

Kỷ Ngôn Tín đề chặt tay lên bờ vai Thích Niên rồi xoay người cô lại. Trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt ẩn sau cặp kính lại sáng lên. Anh từ từ cúi đầu xuống, nâng ngón tay đang đặt trên vai Thích Niên lên rồi nhẹ nhàng đẩy mấy sợi tóc trước trán cô ra. Giống như cố ý, lại như vô tình cuốn vào đầu ngón tay.

Giọng nói của Thích Niên bắt đầu run lên: “Thầy, thầy Kỷ...”

Kỷ Ngôn Tín rũ mắt, nhìn thẳng vào mắt cô vài giây rồi hỏi: “Đau không?”

Khi anh nói chuyện, ngón tay ấm áp sượt qua da cô. Trái tim Thích Niên như bị ngón tay anh sờ lên, ngứa ngáy khó nhin. Có lẽ nhận ra khoảng cách như vậy thực sự quá nguy hiểm, Kỷ Ngôn Tín thả tóc cô ra chỉ trong chớp mắt. Anh kiềm chế rồi lui về sau một bước, trở lại dáng vẻ trầm ổn tự phụ ban đầu, giống như chuyện lúc này không hề xảy ra.

Thích Niên nháy mắt, lại nháy mắt.

Sau đó...

Chạy trời chết.

34. Chương 33

Thích Niên không nhớ rõ, đây là lần thứ mấy mình chạy trời chết trước mặt Kỷ Ngôn Tín. Không thể không thừa nhận, cô là một kẻ nhát gan. Lúc gặp phải chuyện không thể chấp nhận được, điều đầu tiên cô nghĩ đến, vĩnh viễn không phải là cách giải quyết.

Nhưng lúc này đây... Sau khi chạy khỏi đó, cô trợn tròn mắt. Gót chân lạnh lạnh, cô quên đổi giày rồi...

Thích Niên mang dép lê của nhà Kỷ Ngôn Tín tông cửa chạy ra, bây giờ lên lầu đổi giày thì không được, về thẳng nhà luôn cũng không ổn.

Nhất là ——

Thích Niên cúi đầu, nhìn Thất Bảo đang ngồi xổm bên chân mình.

Có ai có thể nói cho cô biết, cuồn chó của nam thần thì phải trả lại như thế nào không?

Kỷ Thu ngậm cổ vịt thơm ngào ngạt, ngu ngơ nhìn Kỷ Ngôn Tín đứng ở cửa thư phòng. Một hồi lâu, cô bé mới tìm lại tiếng nói của mình: “Anh...chị Thích chạy mất rồi!”

Đáy mắt Kỷ Ngôn Tín hiện lên sự không vui, “Ừ” một cái rồi bình tĩnh quay về phòng ngủ mặc áo khoác: “Tí nữa nhớ mở cửa sổ thông khí, không thì Thất Bảo về nhà lại xé ga giường.”

Kỷ Thu “Dạ”, có vẻ chậm tiêu: “Không phải ngày mai à?”

“Đi sớm.” Kỷ Ngôn Tín kéo ngăn tủ lấy dây dẫn và phiếu chích ngừa của Thất Bảo ra, rồi quay lại nhìn cô bé: “Ăn xong nhớ mở cửa sổ thông khí, không thì Thất Bảo về nhà lại xé ga giường.”

Kỷ Thu “Dạ” cái nữa, yên lặng nuốt một miếng thịt vịt vào miệng.

Kỷ Ngôn Tín đóng cửa lại rồi khẽ thở dài. Lúc anh xuống lầu, quả nhiên Thích Niên còn chưa chạy xa. Cô đang ngồi xổm bên bồn hoa, bó gối trừng mắt nhìn Thất Bảo.

Một người một chó, vô cùng hài hòa.

Thất Bảo phát hiện ra Kỷ Ngôn Tín trước, vèo một cái, nó đã chạy ngay đến bên cạnh anh để nịnh nọt. Anh đi một bước nó đi một bước, nhắm mắt theo chân như cái đuôi nhỏ. Thích Niên lập tức đứng dậy, xấu hổ lúng túng gọi tên anh: “Thầy Kỷ.”

Kỷ Ngôn Tín dừng bước đứng lại, Thất Bảo không phan kịp, đâm đầu vào đùi anh đến choáng váng. Anh cong cong khoe môi, xoay người cài dây dẫn cho nó. Sợi dây dài rủ xuống mặt đất, Thất Bảo cúi đầu ngậm vào miệng. Kỷ Ngôn Tín vuốt ve cái đầu mềm mại của nó, khi đứng dậy thì thấy Thích Niên vẫn đứng im không nhúc nhích bèn vẫy tay: “Tới đây.”

Thích Niên mấp máy môi, đầu tranh tư tưởng một lát rồi bước lên một bước nhỏ. Kỷ Ngôn Tín thoáng trầm mặc sau đó đi về phía cô, anh đưa hộp giữ ấm: “Cầm lấy.” Thích Niên vội vàng nhận lại và ôm vào lòng.

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn đôi dép lê cô đang mang, có lẽ do nhìn cười, lúc mở miệng nói chuyện thì âm thanh hơi ồm ồm: “Nếu như em thích, tôi có thể tặng em.”

Thích Niên quần bách đến nỗi chỉ muốn tay không bỏ đất để chui xuống đó mà trốn. Mỗi lần anh trêu chọc như vậy, da mặt Thích Niên lại mỏng hơn. Thoáng một cái mặt cô đỏ bừng, nhưng lại không thể giải thích nên lời, chỉ có thể mặc anh đứng đó trêu ghẹo mình. Vốn đã rất bối rối, ánh mắt nhìn thẳng thường của anh lại càng khiến cô xấu hổ hơn.

Dường như sau khi gặp anh, chuyện mất mặt gì cô cũng đều làm cả rồi.

“Sau này đừng làm đào binh nữa.” Giọng điệu anh thoải mái, nơi đáy mắt sâu thẳm phản chiếu hình bóng cô.

Thích Niên lo sợ bất an khi nhìn thấy bản thân trong ánh mắt đó.

“Lúc không muốn nghe có thể che đôi tai, lúc không muốn nhìn có thể che đôi mắt, nhưng không được cứ chạy trốn chết như vậy.” Kỷ Ngôn Tín hơi khom gối ngồi xổm xuống.

Thích Niên bị động tác đột ngột này của anh làm cho giật mình, vừa lui một bước đã bị anh nắm chặt cổ chân. Ngón tay ấm áp cầm lấy cổ chân cô, xúc cảm và độ ấm ấy khiến cô thoáng co rúm người. Thích Niên đỏ mặt cắn chặt môi dưới, mắt tự nhiên muốn rút chân mình khỏi tay anh. Kỷ Ngôn Tín ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói nhỏ: “Đứng yên, đừng nhúc nhích.” Âm thanh trầm trầm thanh nhuận, không cho phép từ chối.

Thích Niên lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

Kỷ Ngôn Tín buông tay ra, cầm đôi giày boot thấp cổ màu đen để trước mặt cô rồi mới đứng dậy.

Mặt Thích Niên đã đỏ đến nỗi không thể đỏ hơn, trong nháy mắt, cô còn cho rằng...cho rằng anh sẽ mang giày cho cô. Nhưng ngẫm lại, nếu như có thể làm vậy thì anh cũng không còn là Kỷ Ngôn Tín nữa rồi. Với sự hiểu biết của cô về Kỷ Ngôn Tín, anh sẽ không làm những chuyện quá mức như vậy.

Thích Niên cúi đầu, vội vàng đổi giày: “Em xin lỗi.” Câu xin lỗi này, không biết là vì mang dép chạy xuống lầu hay là vì bản thân suy nghĩ lung tung. Hoặc là...vì cả hai.

Kỷ Ngôn Tín làm như không nghe thấy, vượt vượt chìa khóa xe rồi hỏi cô: “Tôi đưa Thất Bảo đến thú y tiêm phòng, em có muốn đi chung không?”

Thích Niên hơi giật mình, nhìn Thất Bảo ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân Kỷ Ngôn Tín, sau đó gật đầu không ngừng: “Dạ muốn!” Cô vui vẻ ngẩng đầu, bỗng nhiên chạm vào ánh mắt đen láy sâu thẳm, trầm lặng yên tĩnh của anh. Nhưng Thích Niên lại cảm thấy...có chút dịu dàng khó hiểu.

Bệnh viện thú y cách nhà Kỷ Ngôn Tín không xa. Hoặc là nói, nhà Kỷ Ngôn Tín tọa lạc tại khu vực tốt nhất thành phố Z, từ các cửa hàng kinh doanh lớn đến các cửa hàng tiện lợi 24h, cái gì cũng có. Nếu lái xe thì không đến vài phút là tới.

Thích Niên ôm Thất Bảo ngồi ở ghế sau, còn hộp giữ ấm thì đặt trên đệm lót. Đường như Thất Bảo đặc biệt thích hộp giữ ấm màu xanh này, nó đứng trên ghế rồi nhìn chăm chăm không rời.

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn qua kính chiếu hậu, cười nhẹ nhắc nhở: “Một khi Thất Bảo nhìn chăm chăm vào vật gì đó quá một phút, món đồ đó sẽ bị nó phá tan tành.”

Anh phỏng đoán mức độ cứng rắn của chiếc hộp: “Cái hộp này có lẽ không bể được, nhưng khó tránh khỏi bị nó dùng để mài răng.”

Thích Niên lập tức bảo vệ hộp giữ ấm, bỏ nó lên ghế phụ: “Vì sao? Nó không vui à?”

“Tùy tình huống.” Kỷ Ngôn Tín hơi trầm ngâm: “Có lẽ là cảm xúc nôn nóng cần phát tiết, hoặc đơn giản là muốn em chú ý nó, có đôi khi chỉ là nó muốn phá hư...”

“Thất Bảo hiền lành ngoan ngoãn nghe lời, thông minh hiểu chuyện, nhưng lại rất nghịch ngợm.” Dừng một chút, không biết là nhớ ra chuyện gì, giọng nói của anh hơi trầm xuống: “Có lẽ em cũng thấy rồi.”

Anh ám chỉ hai lần cô bị Thất Bảo cắn hư túi.

Nói đến đây, tự nhiên Thích Niên cũng nhớ lại. Nhưng nghĩ tới dáng vẻ nghiêng đầu ngây thơ, những lần lần qua lần lại làm nũng, những lúc tỏ ra đáng yêu để được ôm,... Thích Niên cảm thấy, bất kể nó làm ra chuyện nghịch ngợm gì, đều có thể tha thứ hết. Nghiêng đầu làm nũng ấy...thật sự không thể chống cự được.

Ngay lúc cô bị sự đáng yêu của Thất Bảo làm cho mê mẩn thì cũng là lúc đến bệnh viện thú y.

Kỷ Ngôn Tín ngừng xe tại bãi đậu xe tạm thời, rồi đi ra phía sau dắt Thất Bảo xuống. Không ngờ, vừa vui vẻ xuống xe, chưa đến vài giây nó đã chạy ngược trở về, đâm đầu vào đuôi Thích Niên rồi cố gắng chui vô góc.

Thích Niên ngạc nhiên: “Thất Bảo sợ chích hả?”

Cô cảm thấy khá buồn cười. Golden trưởng thành vì sợ chích mà bị dọa cho run rẩy kiểu này...thật hiếm gặp.

Ánh mắt Kỷ Ngôn Tín bình tĩnh hơn bất kì lúc nào, anh ra hiệu cho Thích Niên xuống xe trước, rồi cầm dây cổ bắt nó xuống. Nhưng dù vậy, Thất Bảo vẫn sủa gâu gâu và ra sức cách xa bệnh viện nhất có thể.

“Thất Bảo.” Kỷ Ngôn Tín ngồi xổm vuốt ve đầu nó, dịu dàng dỗ dành: “Chúng ta chỉ đến tiêm vắc-xin phòng bệnh thôi, tiêm xong rồi về, tao luôn ở bên mày, được chứ?”

Anh không kiêng kị cho cô thấy sự dịu dàng của mình, cứ kiên nhẫn ngồi bên cạnh dỗ dành Thất Bảo như vậy, mãi đến khi nó dần dần thỏa hiệp. Thích Niên thấy rõ, đáy mắt anh tràn đầy sự nhẹ nhàng vui vẻ, chỉ ngắn thôi, nhưng lại vô cùng hấp dẫn lòng người.

Cô quay người, yên lặng che ngực.

Tim đập nhanh quá!

Vành tai nóng lên! Nóng lên!!!

Lại phát sốt mất 0.0

Vừa rảo bước đi vào cửa bệnh viện, bác sĩ đang trưng bày được phẩm xoay đầu lại nhìn. Thấy Thất Bảo, anh ta có hơi bất ngờ rồi cười hỏi: “Dụ nó vào đây mất mấy phút thế?”

“Không để ý lắm.” Kỷ Ngôn Tín đưa phiếu chích ngừa cho anh ta: “Sớm hơn một ngày.”

Bác sĩ Vạn nhận lấy mở ra xem, để lại câu “Chờ một chút” rồi đi lấy thuốc.

Quá trình chích ngừa rất nhanh chóng, một liều vắc-xin phòng bệnh dại, một liều vắc-xin phòng tránh virus truyền nhiễm. Thất Bảo rất phối hợp, cả quá trình đều không kêu tiếng nào, chỉ cúi đầu gối lên đùi Kỷ Ngôn Tín và nhìn Thích Niên một cách đáng thương.

Thích Niên sờ đầu nó: “Ngoan, lần sau tao mang ức gà cho mày ăn nha.” Vừa dứt lời, chú chó vốn ỉu xìu lập tức giơ tay lên vỗ cô một cái, Thích Niên bị vỗ bất ngờ nên hơi ngẩn ngơ. Kỷ Ngôn Tín trả tiền thuốc xong thì vừa hay thấy được một màn này, anh chột nhếch khóe môi.

Đưa một người một chó lên xe, Kỷ Ngôn Tín chở Thích Niên về nhà.

Qua mấy cái giao lộ, đến đầu đường, anh cho xe chạy chậm lại. Đến khi tới cổng khu cư xá nhà Thích Niên, anh dừng xe ở dưới tán cây đại thụ không xa, cũng không có ý cho cô xuống.

Thích Niên đẩy cửa không ra thì quay đầu nhìn anh: “Thầy Kỷ, cửa xe khóa rồi không mở được.”

“Ừ.” Anh đáp lại một cách lười biếng, quay đầu nhìn chú chó ngu ngơ bên cạnh, rồi nói với cô: “Ngồi với tôi một lát.”

Thích Niên ngoan ngoãn ngồi xuống. Cô cảm thấy hình như Kỷ Ngôn Tín có chuyện muốn nói với mình, thế nên cũng mặc kệ, chỉ cúi đầu chơi game giết thời gian.

Đến khi ——

Điện thoại trong tay bị lấy mất.

Đang muốn ngẩng đầu lên, Thích Niên lại bị anh nhẹ nhàng ấn xuống. Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn của anh vang lên: “Đừng ngẩng đầu, cũng không được nhìn tôi. Lời tôi nói tiếp theo, em nghe cho rõ.”

Hơi thở của cô đông lại, hai tay nắm chặt. Sau nửa ngày, cô mới gật đầu, lúc nói chữ “Được” thì không tránh khỏi run run.

Kỷ Ngôn Tín nhìn đôi má và vành tai Thích Niên đỏ lên thì hài lòng rồi buông tay, lựa lời để nói: “Năm nay tôi 28 tuổi, ba mẹ kinh doanh ở Mỹ, có một công ty gia đình trên thị trường. Cho nên từ nhỏ tôi đã lớn lên ở Mỹ, là con trai độc nhất trong nhà. Về nước từ một năm trước, hiện đang dạy học tại viện hóa sinh của đại học Z. Từng có một mối tình không bệnh mà chết*...”

*Ý thầy Kỷ là mối tình không có mâu thuẫn nhưng vẫn chia tay, do không tìm được từ thích hợp nên giữ nguyên.

Thích Niên nín thở, cắt lời anh: “Thầy, thầy nói cho em biết những điều này...để làm gì?”

Lòng của cô rối bồng bồng, tim đập thành thịch, có một thứ gì đó sôi trào từ trong máu rồi tụ lại nơi trái tim, nóng bỏng đến nỗi làm cô không dám thở mạnh.

Không đúng, hết thầy đều không đúng...

Thích Niên thề. Cô nghiêm túc nghe từng câu từng chữ anh nói, nhưng gộp chung lại, cô lại không hiểu gì cả. Anh đang nói cái gì, anh muốn cho cô biết cái gì, cô đều không hiểu.

Bên cạnh là Kỷ Ngôn Tín đang cố nén cười. Hoàn toàn đối lập với một Thích Niên đang căng thẳng, hồi hộp và khó thở.

Thích Niên cắn môi dưới, nắm chặt ngón tay đến phát đau.

“Không phải nói thích tôi sao?” Kỷ Ngôn Tín không cười nữa, nghiêm túc trả lời: “Tôi đang cho em cơ hội hiểu tôi.”

“Rõ ràng như vậy,” Anh quay đầu nhìn cô với ánh mắt trong veo: “Chẳng lẽ em không nhìn ra?”

35. Chương 34

Lúc nhỏ, Thích Niên bị phê bình nhiều nhất là do quá lười, không thích động não. Ba Thích từng dọa cô: “Nếu bây giờ không tích cực suy nghĩ, một ngày nào đó, não con sẽ bị gỉ sét.”

Thích Niên cầm cây kẹo que còn to hơn mặt mình, hoảng sợ tròn mắt, ngô nghê hỏi: “Giống như gỉ sắt ấy à?”

Ba Thích bắt chéo chân, dọa nạt con gái bé bỏng thành công thì tỏ ra đắc ý: “Đúng vậy, đầu bị gỉ sắt sẽ rỗng tuếch, không thể suy nghĩ được. Con không thể suy nghĩ được vấn đề phức tạp, cũng không thể trả lời cho người đối diện.”

Thích Niên nghĩ, tình huống hiện tại của cô, có lẽ giống như lời ba Thích từng nói —— não bị gỉ sét.

Đầu óc trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, cũng không thể trả lời. Chỉ có thể cố gắng hít thở theo bản năng. Liếc mắt là có thể cảm nhận được cái nhìn của anh, chăm chú nhìn cô không hề chớp mắt. Ánh mắt kia như một đôi tay mềm mại, nhẹ nhàng quét qua hai má cô. Cuối cùng, ngay cả hít thở Thích Niên cũng quên mất. Toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Kỷ Ngôn Tín.

Trong không gian yên tĩnh, Kỷ Ngôn Tín trầm ngâm một lát, vừa như bổ sung vừa như giải thích: “Cái khác tạm thời tôi không thể nói cho em biết thêm... nếu có hứng thú, tôi không ngại để em từ từ phát hiện. Đây là để đáp lại những lời em nói ở núi Đông Ly.”

Thích Niên ngạc nhiên nhìn chăm chăm ngón tay bị giày vò đỏ bừng của mình, thắc mắc: “Đêm đó lúc thầy nói chuyện với Kỷ Thu, thầy biết em còn tỉnh ạ?”

Động tác vuốt vuốt điện thoại của Kỷ Ngôn Tín thoáng dừng lại, lập tức nghĩ đến chuyện đó: “Lúc nói chuyện thì không, hôm sau thì biết.” Thái độ giận dỗi mất tự nhiên của cô như thế, anh muốn giả bộ không biết cũng khó.

Thích Niên “À” một cái, không biết phải nói gì thêm bèn đỏ mặt tiếp tục nghịch ngón tay. Cô nghe là hiểu, đêm đó anh và Kỷ Thu cũng không phải cố ý nói thế để cô nghe thấy. So với trực tiếp từ chối, việc đó càng làm cô đau khổ hơn.

Nhưng may mắn là không phải.

Thực tế, cần nhắc đến trình độ linh hội và chỉ số thông minh của Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín còn chuẩn bị thêm vài câu nữa. Nhưng quay đầu lại, thấy màu hồng lan tận đến cổ cô, bỗng nhiên anh cảm giác buồn cười. Cô rất dễ dàng thẹn thùng, cũng rất nhất gan. Lần nào cũng do cô chủ động gây chuyện, nhưng cuối cùng, không hiểu sao anh lại biến thành người thu dọn.

Nhưng chính một cây xấu hổ, chỉ cần đụng vào là co người này đã từng dũng cảm đứng trước mặt anh với trăm ngàn dáng vẻ. Mặc kệ cô nghe có hiểu hay không, những lời đó dường như không còn quan trọng.

Anh mở khóa xe, trả di động cho cô: “Chuyện học hành của Kỷ Thu, em và nó tự bàn bạc.”

Thích Niên nhìn chăm chăm bàn tay xuất hiện trước tầm mắt, đưa tay nhận lấy rồi nghiêm túc gật đầu: “Em về trước đây.”

Kỷ Ngôn Tín không lên tiếng, yên lặng gật đầu.

Thích Niên vẫn nhớ câu anh vừa nói: “Đừng ngẩng đầu, cũng không được nhìn tôi. Lời tôi nói tiếp theo, em nghe cho rõ”, vì vậy thành thành thật thật không dám vi phạm. Sau khi nhận được sự đồng ý từ anh, cô không hề quay đầu mà đẩy cửa xe ra, vừa bước một bước đã bị giọng nói thanh nhuận gọi lại: “Thích Niên.”

Thích Niên quay đầu.

Ấy vậy mà Kỷ Ngôn Tín đang cười, đỡ trán đầy bất đắc dĩ, cũng có phần dung túng: “Em có thể cố gắng, nghe thấy chưa?”

Thích Niên ngơ ngơ nhìn anh, nhất thời không hiểu ý anh lắm.

Cố gắng?

Cố gắng cái gì?

Cái gì cố gắng?

Kỷ Ngôn Tín không hề trả lời, chỉ nhắm mắt lại rồi phất phất tay.

Từ khi Lưu Hạ về thành phố J, cô nàng và Thích Niên thường xuyên nói chuyện qua video, y như hồi Thích Niên bắt đầu học năm hai ở đó. Không thể ở gần nhau, dù có gì nói hay không, bình thường trở về kí túc xá cô đều mở máy tính trò chuyện. Sau đó, Lý Việt cũng bắt đầu ghen tuông, chê Thích Niên luôn chiếm lấy thời gian của Lưu Hạ.

Trước khi thi, webcam của Thích Niên đã sửa xong, lên hình không thành vấn đề. Cho nên, lúc Lưu Hạ ngạc nhiên dán mắt vào màn hình, cô vô thức rùng mình lui ra sau: “Sao, sao vậy?”

“Thầy Kỷ, thầy ấy thật sự nói vậy hả?”

Thích Niên gật đầu, hơi đỏ mặt: “Mình cảm thấy hình như thầy ấy ám chỉ mình tiếp tục cố gắng theo đuổi thầy ấy...”

Lưu Hạ dường như tỉnh táo lại, ngồi vào ghế, trả lời với vẻ mặt hoảng sợ: “Điểm chết người nhất chính là, mình cũng cảm thấy như vậy.”

Thích Niên: “...”

Vì vậy, không thể nghi ngờ, hội nghị khẩn cấp nhanh chóng được triển khai.

Lưu Hạ đảm nhiệm vai trò quân sự, nhưng có hơi chột dạ...

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Lý Việt thì cô nàng chưa từng thích ai, mấy lần say mê nam thần thời tiểu học đều bị Lý Việt dập tắt sạch sẽ. Hơn nữa, hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, sau khi tâm ý tương thông thì cầu kết với nhau một cách tự nhiên.

Cần gì hướng dẫn kĩ thuật?

Lưu Hạ lúng túng lấy nắp bút chống trán, than thở: “Thật ra, mình cảm thấy đã đi đến bước này thì kể sách gì cũng không quan trọng nữa. Quan trọng là...thầy Kỷ đã rung động, cậu cứ thoải mái phát huy đi.”

Thích Niên đang xóa hình vẽ cô và Thất Bảo ngồi xỏ mũi bên bồn hoa trường mắt nhìn nhau, tranh thủ liếc nhìn Lưu Hạ đang nhíu mày thì thăm trên màn hình, còn chưa kịp nêu ý kiến đã nghe thấy cô nàng giải quyết dứt khoát: “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Nếu giai đoạn này tự do phát huy mà thất bại, mình sẽ truyền cho cậu chiêu thức cuối cùng.”

Thích Niên thoáng chốc tò mò: “Chiêu thức gì?”

Lưu Hạ cười gian “Há há”: “Leo lên giường thầy Kỷ, để gạo nấu thành cơm đó!”

Thích Niên im lặng.

Thật sự là...chiêu thức tốt...

Cô cúi đầu, tiếp tục vẽ đường nét phác thảo. Bên tai là tiếng nói trong trẻo của Lưu Hạ, phàn nàn cái gì mà căn phòng ở thành phố J này quá nhỏ, chẳng giờ tay giờ chân ra được. Lại phàn nàn cái gì mà thành phố J lạnh như quỷ, trong nhà không có lò sưởi, ngoại trừ bọc mình to như gấu thì cô nàng không còn cách nào khác. Nhà ở thành phố J cách trung tâm quá xa, xung quanh không có phương tiện giải trí, cô nàng trở thành loại người mà mình ghét – suốt ngày nằm ỳ trong chăn xem phim Hàn Quốc. Ở đây không thể gặp Lý Việt, cũng không có Thích Niên, Lưu Hạ chán đến nỗi sắp biến thành cây nấm mốc meo góc tường...

Thích Niên nghe thấy thì từ từ cong khóe môi. Cô hiểu điều ẩn dưới những lời Lưu Hạ phàn nàn, cảm ơn vì bà ngoại vẫn còn sống.

Vẽ xong, Thích Niên xem lại lần nữa. Lúc nhìn vào mấy chữ “Lịch sử tình cảm”, cô lập tức nhớ tới Kỷ Ngôn Tín từng nói, anh có một mối tình không bệnh mà chết. Thích Niên ngẩn người, quán lấy Lưu Hạ: “Xém chút quên hỏi, cậu có biết mối tình trước đây của thầy Kỷ không?”

Lưu Hạ ngáp một cái, thờ ơ trả lời: “Tình anh chất lượng cao 28 tuổi, cậu còn muốn người ta chưa từng trải qua mối tình nào à? Có kinh nghiệm mới tốt đó, có thể chứng minh đóa hoa cao lãnh giáo sư Kỷ của chúng ta tuy thanh cao nhưng vẫn là người bình thường.”

“Mình không để bụng...chỉ là tò mò thôi.”

“Mình đoán mối tình này là hồi ở Mỹ, nếu hôm nay không nghe cậu nói, mình cũng hoàn toàn không biết. Ai mà không có bạn gái cũ, chuyện đã qua rồi thì cũng đừng suy nghĩ nhiều làm gì, thật sự muốn biết thì...”
Lưu Hạ dừng ngay khúc gay cần.

Mắt Thích Niên đã muốn trợn ngược, uy hiếp cô nàng: “Nói nhanh, không nói thì mình bảo mẹ mình không muối đồ hộp cho cậu nữa.”

“Được được được.” Lưu Hạ đầu hàng: “Nếu thật sự muốn biết, vậy cậu nhanh chóng bắt được thầy Kỷ đi, rồi tự mình hỏi thầy ấy... Danh chính ngôn thuận đúng không nào? Trả lời không được thì phạt thầy ấy ngủ ở thư phòng, quá tốt!” Đáp lại cô nàng, Thích Niên thẳng tay rút nguồn điện máy tính.

Ngủ ở thư phòng cái gì... Toàn nói bậy bạ!

Thích Niên yên lặng xấu hổ.

Đã muốn dạy Kỷ Thu học, lừa bịp cho qua chuyện chắc chắn là không được. Thích Niên ở nhà bỏ ra hai ngày xem clip, lại trao đổi với bạn bè có kinh nghiệm vẽ tay để học tập, chuẩn bị rất đầy đủ.

Hai giờ chiều ngày thứ hai, Thích Niên đứng giờ đến nhà Kỷ Ngôn Tín. Vẫn là Kỷ Thu ra mở cửa, Thất Bảo đứng kế bên chào đón.

“Anh của em bị Thiệu Túy hện ra ngoài chơi bóng rồi, không có ở nhà.” Kỷ Thu le lưỡi, cười tinh nghịch: “Chị chờ em 10 phút nha, em vào phòng thu dọn vài thứ linh tinh đã.”

Chắc là mở điều hòa, trong phòng có hơi nóng.

Thích Niên lấy balo xuống, cởi áo khoác treo lên cái giá trên cánh cửa. Đã vài ngày Thất Bảo không gặp cô, nó nhăm mắt theo sát chân cô, thỉnh thoảng đuôi móng gãi gãi, thỉnh thoảng vẫy vẫy đuôi. Thích Niên ngồi xuống, Thất Bảo lập tức nhảy vào lòng cô, hai tay khoác lên tay cô, sắp tới hít hà.

“Tao có đem ức gà cho mày đây, mày đứng xuống đi đã.” Thích Niên bóp bóp đệm thịt của nó rồi thương lượng. Một giây sau, nó như hiểu được, rồi nhảy sang bên cạnh đáp xuống đất, ngoan ngoãn ngồi xồm trên sàn nhà vẫy đuôi đợi ăn. Hôm nay Thích Niên cố ý mang theo một hộp ức gà, cho Thất Bảo ăn một nửa, còn một nửa đóng lại đặt lên bàn.

Kỷ Thu vừa dọn dẹp xong thì thò đầu ra vẫy tay kêu Thích Niên: “Chị Thích, vào đây đi.” Thích Niên đáp lại rồi xách balo đi vào.

Kỷ Thu đứng một bên, đợi cô đi vào thì giới thiệu: “Em ngủ ở đây, còn phòng ngủ của anh họ em thì ở bên cạnh.” Dứt lời, cô bé lại nói: “Nếu không phải anh họ và Thất Bảo đều có ý thức lãnh địa mạnh mẽ, em đã mang chị đi tham quan rồi.”

Ví dụ như vậy, lần đầu tiên Thích Niên mới nghe thấy, cô tò mò: “Ý thức lãnh địa?”

“Dạ đúng, anh của em không thích người khác đi vào phòng của anh ấy, ngay cả em cũng không được.” Kỷ Thu bĩu môi, ngồi xuống bàn học: “Chúng ta bắt đầu nha?”

Vừa dứt lời, cửa ra vào đã bị vỗ vỗ.

Thích Niên sững sờ, im lặng dùng ánh mắt hỏi: “Anh của em về rồi hả?”

Kỷ Thu lắc đầu, trả lời bất đắc dĩ: “Là Thất Bảo...”

Dường như để tăng thêm sự đáng tin của lời Kỷ Thu nói, Thất Bảo lại giơ tay vỗ vỗ lần nữa. Tiếng đệm thịt dày gõ lên cửa khác với tiếng tay người.

Thích Niên hỏi: “Bình thường nó đều như vậy à?”

Kỷ Thu tiếp tục lắc đầu: “Lúc anh em ở nhà nó không dám đâu, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh đó...”

Thích Niên cười cười không lên tiếng, trong lòng lại rất đồng ý: con chó này cũng luôn bắt nạt mình. Nghĩ vậy, cô đi ra mở cửa. Cửa vừa mở một khe nhỏ, Thất Bảo đã duỗi tay đẩy hộp thịt ức gà qua.

Thích Niên ngạc nhiên kéo cửa ra: “Thất Bảo, mày muốn nói gì?” Thất Bảo lắc lắc đôi tai, lại đẩy hộp giấy đến trước mặt Thích Niên, miệng cười toe toét, mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

Cửa thư phòng vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng.

Thích Niên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Kỷ Ngôn Tín đang nghiêng người dựa vào cửa, giọng điệu lười biếng phiến dịch lại: “Nó muốn em cho nó ăn.”

Âm thanh đó như gió thoảng, mang theo sự mát mẻ bên ngoài.

36. Chương 35

Trong sân bóng rổ rộng rãi, âm thanh bóng rơi xuống đất vừa rõ ràng lại vừa có tiết tấu.

Thiệu Túy cầm bóng luồn dưới chân, khẽ đảo cổ tay, rồi chuyền cho Kỷ Ngôn Tín đang lơ đãng đứng gần đấy. Kỷ Ngôn Tín nhận được, nhảy lên rồi nhấc cổ tay.

Một tiếng “ầm” vang lên——

Sau khi bóng và rổ tiếp xúc, bóng rơi vào rổ rồi rớt xuống đất.

Thiệu Túy nhú mắt: “Sức hấp dẫn năm ấy vẫn không giảm.”

Kỷ Ngôn Tín cười cười lười biếng, giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi nhướng mi: “Bóng rổ cũng coi như chơi xong, mình có thể về rồi chứ?”

Nghe vậy, Thiệu Túy không nhặt bóng mà cầm chai nước lên uống vài ngụm, thở hồng hộc hỏi anh: “Có việc gấp hả?”

Kỷ Ngôn Tín không nói rõ: “Cũng không phải gấp lắm.”

“Đi đi.” Thiệu Túy phát phát tay, tỏ ra ghét bỏ: “Nếu không phải Kỷ Thu nói gần đây cậu toàn ru rú trong nhà, mình cũng không thèm kéo cậu ra chơi.”

“Kỷ Thu?” Tay cầm áo khoác thoáng dừng lại, Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn anh ta, nói với giọng điệu nguy hiểm: “Từ khi nào cậu thân thiết với em họ mình thế?”

Thiệu Túy: “...”

Từ sân bóng về, Kỷ Ngôn Tín mở cửa bước vào nhà. Không ngờ, phòng khách yên tĩnh một cách thần kì. Anh nhìn một vòng rồi xoay người đổi giày, lúc cúi đầu, anh phát hiện trong tủ giày có thêm một đôi Martens đen đặt ngay ngắn trong góc. Anh đổi giày, sắc mặt vẫn như cũ.

Kỷ Ngôn Tín đứng giữa cửa trước và phòng khách một lúc lâu, sau đó mới xuống bếp lấy đồ uống. Anh mở tủ lạnh nhìn lướt qua, thuận tay cầm một lon Red Bull. Ngón tay chạm vào lon thiết lạnh buốt, anh lại như không có cảm giác, kéo nắp ra ngồi giữa đầu uống một hớp, sau đó đi ra ngoài. Lúc định đi vào thư phòng, Kỷ Ngôn Tín vô tình nhìn thấy Thất Bảo đang nằm sấp trên mấy tấm thảm chính giữa bàn và ghế sofa, ý đồ tránh tầm mắt của anh. Anh nhú mày, kéo nó ra.

Móng vuốt của Thất Bảo còn dè chặt trên hộp giấy màu hồng, thấy việc ăn vụng bị bại lộ, nó rụt đầu lại rồi chui xuống gầm bàn.

Kỷ Ngôn Tín vẫn luôn huấn luyện Thất Bảo từ chối thức ăn, từ chối hết tất cả những đồ ăn mà không được anh cho phép. Kết quả tuy không quá tốt, nhưng ít nhất cũng không xuất hiện...tình huống ăn vụng này. Anh tiện tay đặt lon nước trên bàn, cầm hộp giấy lên nhìn.

Hộp giấy màu hồng nhạt...

Ở đây, cũng chỉ có Thích Niên thích màu sắc, thẩm mỹ...mộng mơ này.

Trên hộp giấy là vết nước bọt và dấu gặm cắn của Thất Bảo. Nhưng hiển nhiên, nó còn chưa tìm ra phương pháp để mở hộp. Hoặc là nói, không đủ thời gian để nó gây án...

Kỷ Ngôn Tín đau đầu nhéo nhéo mi tâm. Từ lần ở bãi đỗ xe kia, đối với mọi thứ của Thích Niên, Thất Bảo đều tỏ ra quá mức nhiệt tình và hiếu kì.

Một bịch thức ăn cho chó...

Cũng có triển vọng ghê.

Anh mở ra xem, thấy là thịt ức gà tự làm thì liếc nhìn Thất Bảo đang giả chết, nhỏ giọng ra lệnh: “Ra đây.”

Thất Bảo vẩy đuôi, chui đầu càng sâu hơn.

“Một lần cuối.”

Thất Bảo lập tức lui về sau vài bước, chui đầu ra nhìn anh. Nó nằm sấp trên mặt đất, hai mắt lại nhìn theo anh, có lẽ nhận ra rằng anh không vui, nó không biết xấu hổ le lưỡi làm nũng.

Kỷ Ngôn Tín im lặng.

Thất Bảo lại được đăng chân lên đăng đầu, đứng dậy giơ tay khoác lên cổ tay anh, dịu dàng nhìn chăm chú.

Lại nữa...

Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt, gõ hộp giấy lên đầu nó coi như trừng phạt, rồi nghiêm túc nói: “Không được cho phép thì không thể ăn vụng. Nếu không, tuần này mày phải ngủ trên sân thượng.”

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy cảnh cáo như vậy không đủ nghiêm khắc, Kỷ Ngôn Tín lập tức bổ sung thêm một câu: “Trừ hết đồ ăn vặt.”

Đương nhiên Thất Bảo nghe không hiểu, nhưng nó có thể phân biệt được giọng điệu của anh, có thể đoán ý qua vẻ mặt. Nó biết là Kỷ Ngôn Tín không cho phép, cũng hiểu câu nói sau của anh, vì lúc trước nó phạm lỗi cũng bị phạt như vậy không ít lần. Thế nên, Thất Bảo lập tức yên lặng, tũn thân gâu một cái rồi một mình nằm trên mặt thảm. Trừng phạt Thất Bảo xong, Kỷ Ngôn Tín cầm lon nước vừa đi vừa uống.

Vừa đi vào thư phòng, anh chợt nghe thấy sau lưng có một tràng tiếng vang nhỏ. Bàn tay đặt trên tay nắm cửa dừng lại, anh quay đầu nhìn.

Không biết từ lúc nào, Thất Bảo đã ngậm hộp giấy ngồi xổm trước cửa phòng khách, bộ lông xù vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Nó nghiêm túc nghe ngóng động tĩnh bên trong, sau đó...giơ tay lên gõ cửa.

...Học được cách mời cứu binh rồi.

Kỷ Ngôn Tín đỡ trán.

Thích Niên đứng trước cửa thư phòng, chần chừ một chút mới đưa tay gõ nhẹ hai cái.

Hai tiếng trước, sau khi Kỷ Ngôn Tín xách Thất Bảo lấu cá ra khỏi phòng khách, mặt không biểu cảm chỉ để lại một câu: “Tí nữa xong thì đến thư phòng tìm tôi.” Không dặn dò bất cứ chuyện gì, cũng không để lại chút tin tức gì. Nhưng nhìn sắc mặt kia...đúng là không tốt.

Trong lúc Thích Niên đang thấp thỏm không yên, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng trong trẻo từ trong phòng vọng ra: “Vào đi.”

Kỷ Ngôn Tín đang nằm trên ghế dựa đọc sách, chân dài duỗi thẳng, cả người như được bao bọc bởi ánh sáng ấm áp dịu dàng của mặt trời. Nghe thấy tiếng bước tới gần, anh vẫn lật sang trang mới, nhắc nhở cô: “Đóng cửa lại.”

Thích Niên mất tự nhiên “Dạ” một cái rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Sau tiếng vang nho nhỏ, cô ngẩn ngơ nhìn chăm chăm cánh cửa. Chuyện xảy ra trong thư phòng lần trước đột nhiên xuất hiện trong đầu, làm mặt cô đỏ bừng lên, tí đầu vào cửa thì thầm: “Tĩnh táo, tĩnh táo một chút...”

Mãi lâu mà không nghe thấy tiếng động gì, Kỷ Ngôn Tín hơi nhú mày. Sao từ sau khi nói mấy câu kia, cô bé...lại xa cách với anh hơn?

Chẳng lẽ, lần trước nói sai gì chẳng?

Hay là...

Anh ngồi dậy, ngón tay kẹp trong trang giấy, tay kia vuốt ve gáy sách quay đầu nhìn cô.

Thích Niên nghe thấy tiếng anh đứng dậy bèn lập tức đứng thẳng người, chỉ là nhiệt độ trên mặt vẫn không giảm, vẫn đỏ rực như trước. Lửa nóng làm đầu óc cô choáng váng, lại bắt đầu không suy nghĩ được gì. Cô

cúi đầu cho nên Kỷ Ngôn Tín không thấy rõ mặt, trầm ngâm nói: “Đứng xa như vậy có thể nghe rõ tôi nói không?”

Ý của anh là kêu cô tới gần, không ngờ...

Đầu gối Thích Niên “Dạ” một cái rồi cà lăm đáp: “Có thể, có thể nghe...nghe rõ ạ.”

Kỷ Ngôn Tín hơi mím khóe môi, đôi mắt hẹp dài híp lại. Độ nóng toàn thân vừa giảm, Thích Niên mới hiểu được ý anh, và thế là mặt cô lại đỏ rực lần nữa: “Em, em còn phải về nhà, thầy Kỷ có chuyện gì không ạ?”

Đôi mắt sâu thẳm của Kỷ Ngôn Tín nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, sau đó mới thản nhiên dời tầm mắt, giọng điệu bình thường: “Nói với em một chút về chuyện của Thất Bảo.”

Thất Bảo?

Thích Niên không rõ lắm, nhưng hiểu rằng anh muốn nghiêm túc nói chuyện với mình, vì thế cô lập tức bỏ qua những suy nghĩ lung tung rồi đứng đắn trở lại.

Không vòng vo, Kỷ Ngôn Tín đi thẳng vào vấn đề: “Tôi luôn huấn luyện Thất Bảo từ chối thức ăn, lần trước ở bãi đậu xe, sau đó dạ dày tôi không khỏe cho nên để em chăm sóc vài ngày, vì thế kết quả vẫn không phải quá tốt.”

Thích Niên rùng mình, đôi mắt đen láy nhìn anh không chớp, cứ long lanh như muốn khóc.

Kỷ Ngôn Tín bị cô nhìn như vậy thì hơi dừng lại, lúc nói tiếp, anh cũng không nhận ra giọng nói của mình đã dịu dàng hơn rất nhiều: “Thất Bảo rất đặc biệt, nên sau này em đừng tùy tiện cho nó ăn.”

Thích Niên lại bắt sai trọng điểm: “Rất đặc biệt?”

Kỷ Ngôn Tín thuận tay đặt cuốn sách lên tủ thấp kế bên, nói: “Thất Bảo là do tôi nhận nuôi từ bệnh viện thú y một năm trước, lúc tôi vừa chuyển đến.”

Hình như Kỷ Ngôn Tín thoáng cân nhắc, rồi dùng ngôn từ bình thản nhất nói cho cô biết: “Lúc Thất Bảo khoảng một tuổi thì bị lạc chủ, qua hôm sau tình nguyện viên của trạm thu nuôi tìm được người nhận nuôi. Bởi vì quá vội vàng, cộng thêm thiếu kinh nghiệm, không xác minh thông tin thật sự của người nhận nuôi, cho nên cũng không kịp thời đến thăm. Vì thế họ cũng không biết, hôm sau Thất Bảo đã bị bạn tốt của người nhận nuôi lấy thức ăn dụ dỗ, bị đem về làm huyết cầu trong bệnh viện thú y mà hấn ta kinh doanh. Bảy tháng sau tình nguyện viên chợt phát hiện có vấn đề, lúc tìm thấy Thất Bảo thì nó đang hấp hối, sau đó phải đưa đến chỗ bác sĩ Vạn chữa trị.”

Giọng điệu của anh chậm chậm, thoải mái nhưng nội dung lại khiến trái tim Thích Niên bắt đầu quặn lại. Cô há to miệng, một lát lâu mới phát ra được âm thanh, nhưng nhỏ đến nỗi khó nghe thấy: “Huyết cầu là gì?”

Kỷ Ngôn Tín giật giật khóe môi, nói bằng giọng lạnh lạnh: “Kho máu.”

Thích Niên ngơ ngác nhìn anh, không kịp phản ứng.

Kho máu...

Còn phải đến bệnh viện thú y để chữa trị, tuy không nói rõ tình hình, nhưng cô cũng có thể đoán được.

Là một kho máu, ngoại trừ cho máu mọi lúc, dường như nó chẳng còn tác dụng gì khác. Không có người yêu quý nó, không có ai đau lòng vì nó, nó bị ném trong một góc, tự sinh tự diệt. Thường xuyên bị kim tiêm lạnh buốt chọc thủng da, thường xuyên bị lấy máu không ngừng nghỉ. Trong bảy tháng đó, Thất Bảo có bao nhiêu khổ khổ, bao nhiêu tuyệt vọng? Dù bị tổn thương như vậy, nhưng nó vẫn không dùng hàm răng sắc bén của mình để phản kháng. Nếu không phải tình nguyện viên kia đến thăm, có phải nó còn muốn yên lặng chịu đựng, mãi đến khi cuộc đời kết thúc không?

“Tôi không phải là người có lòng nhân ái gì.” Kỷ Ngôn Tín đứng lên.

Ánh nắng khuất sau đường chân trời, chiếu rọi cả một vùng trời thành màu vàng đẹp đẽ.

Lưng anh chấn sáng, không nhìn rõ vẻ mặt, cặp mắt đen láy kia vẫn luôn khóa chặt cô: “Nhưng đã đưa nó về, thì cũng chuẩn bị sẽ phụ trách cả đời của nó.”

“Cho nên...muốn nó học từ chối thức ăn, học cảnh giác người lạ?” Cô không thể nào tưởng tượng, một Thất Bảo ngoan ngoãn hôm nay đã trải qua những chuyện thế này lúc trước.

Thích Niên bối rối, ấp úng hỏi anh: “Cho nên đặt tên Thất Bảo, là vì bảy tháng kia ạ?” Trong giọng nói của cô không giấu được sự run rẩy và đau lòng.

Kỷ Ngôn Tín nghe thấy thì nhú mày.

Đợi lúc Thích Niên phát hiện có bóng đen bao phủ, Kỷ Ngôn Tín đã đi đến trước mặt cô tự bao giờ. Cách vền vền một bước chân, anh cúi đầu, vươn tay che mắt cô như lần trước không cho cô quay đầu nhìn anh. Lòng bàn tay ấm áp che trước mắt cô, che đi tất cả tầm mắt của cô.

Anh than nhẹ một tiếng, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Nói cho em biết những chuyện này, không phải muốn em buồn.”

Mi mắt Thích Niên ẩm ướt, cô rần rần chặt môi dưới, không trả lời.

Chút ướt trong lòng bàn tay làm Kỷ Ngôn Tín nhận ra, anh cúi đầu nhìn thẳng vào cô. Tay kia trượt từ sống mũi xuống rồi nắm cầm Thích Niên, gỡ bỏ môi đang bị cô cắn. Anh nghiêng đầu, ghé sát bên tai cô rồi nhẹ nhàng nói: “Nghe lời tôi được không, hửm?”

37. Chương 36

Thích Niên nào dám phản bác.

Âm cuối uể uải chuyển mê hoặc kia làm trái tim cô mềm nhũn, tất cả máu trong người cứ như phun lên đỉnh đầu, choáng váng không biết nói gì. Còn có thể suy nghĩ bình thường được à? Sống mũi bị ngón tay anh lướt qua phảng phất còn lưu lại độ ấm của anh, nóng bỏng đến nỗi làm cô run lên, tay chân cũng lẩy bẩy. Âm thanh hấp dẫn ấy luôn vang vọng bên tai cô, để cô từng bước rơi vào tay giặc.

Anh cố ý mà... Biết rõ sự tự chủ của cô sẽ sụp đổ mỗi lúc gặp anh, nhưng anh vẫn cố ý trêu chọc. Nếu như không phải có chút lí trí chống đỡ, lúc này, chỉ sợ Thích Niên đã chạy trời chết.

Sắc đẹp hại người...quá là hại người!

Nhưng dù là như vậy, cô cũng không khống chế nổi mà gật đầu như bị đầu độc, nhẹ giọng đồng ý: “Được.”

Nghe lời anh...tất cả đều nghe theo anh.

Kỷ Ngôn Tín thấy Thích Niên đỏ mặt thì bỗng nhiên nổi ý xấu, muốn trêu đùa cô. Bàn tay che mắt cô vẫn để nguyên, tay nắm cầm cô lại buông lỏng, ngón tay dờ xuống sờ nhẹ lên đôi môi đỏ tươi. Nghe thấy cô bất ngờ hít thở mạnh, anh mỉm cười, trong đôi mắt sâu thẳm tràn ra một chút dịu dàng: “Sợ à?”

Thích Niên lắc đầu.

Có lẽ do bị anh che mắt chỉ còn lại một màu đen, cô hơi hoảng sợ, tựa như một đứa trẻ lạc đường. Cô vô thức muốn cắn môi dưới để giảm bớt căng thẳng, không ngờ lại cắn trúng ngón tay anh. Thích Niên giật mình, vội vàng nhả ra: “Thầy, thầy Kỷ?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn chằm chằm môi Thích Niên, ánh mắt ngày càng trầm hơn, âm thanh lúc nói chuyện có thêm vài phần khàn khàn mà chính anh cũng không biết: “Ngày đó ở trong xe, những lời tôi nói với em, em có nghe không?”

Thích Niên ngơ ngác, cố gắng nhớ lại.

Lúc cô lo lắng nháy mắt vài cái, lông mi mềm mại quét qua lòng bàn tay làm anh ngửa ngửa. Kỷ Ngôn Tín bỗng nhiên tới gần một bước, hai cơ thể kề sát nhau, chỉ cần động nhẹ là có thể chạm vào nhau. Thích Niên

không nhìn thấy gì, nhưng các giác quan tại hoàn cảnh đặc biệt lại càng mẫn cảm. Cô thở dè dặt, cố gắng không chế tâm trạng của mình...

Không thể cắn môi, sẽ cắn phải ngón tay anh mất. Cũng không được nháy mắt, anh sẽ không nhẫn nại. Cô gạt đầu qua loa, nói chuyện lảm bảm ậm ừ như đang ngậm kẹo: “Nghe rõ.”

“Vậy nghe không hiểu?” Kỷ Ngôn Tín hỏi. Anh nhắc ngón tay trên môi cô ra, cũng thả luôn bàn tay đang che mắt cô xuống.

Thích Niên lại nhắm chặt mắt, hoàn toàn không dám đối mặt với anh: “Nghe hiểu...”

Anh thả lỏng, đồng ý cho cô rảo bước vào lãnh địa của anh. Anh cũng cho phép Thích Niên có thể tiếp tục cố gắng làm dao động trái tim sắt đá của mình. Thậm chí, anh còn có hơi...thích cô. Những điều này...Thích Niên biết. Nhưng nhiều đó không đủ. Trước đây cô có thể dũng cảm như vậy, là vì muốn cho anh chú ý, muốn cho anh biết, có một cô gái đang theo đuổi anh. Cho nên giống như được ăn cả ngã về không, quăng hết tất cả. Nhưng bây giờ anh cho phép rồi, dung túng rồi, Thích Niên lại sợ hãi...

Cô không biết nguyên nhân và giới hạn anh cho phép, rất sợ bản thân nắm không chắc tiêu chuẩn sẽ khiến cục diện không dễ có ngày bị phá vỡ.

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô nhắm chặt mắt, nhếch miệng cười: “Nhìn tôi mà trả lời.”

Thích Niên “Dạ” một cái, chần chờ một chút rồi mở mắt nhìn anh. Trong ánh hoàng hôn, cặp mắt anh đen lầy sâu thẳm, giống như sương hoa chuyển động, giấu đi ánh sáng rực rỡ. Tim Thích Niên đập lỡ một nhịp làm cô bối rối cúi đầu. Đồng thời, tiếng nói trầm thấp của Kỷ Ngôn Tín vang lên: “Nhưng nhìn em dường như không có một chút biểu hiện gì.”

Thích Niên “Hả”, hơi bất ngờ.

Ý là...muốn cô biểu hiện? Kỷ Ngôn Tín...đang chờ mong ư?

Thích Niên lại đỏ mặt, hơi thở nóng hơn. Nhắm mắt lại, cô nhỏ giọng then thùng trả lời: “Có...”

Kỷ Ngôn Tín nhướn mày, kiên nhẫn đợi cô nói tiếp.

“Em...” Thích Niên bình tĩnh, càng nhỏ giọng hơn: “Cả đêm...em ngủ không ngon.” Cô cúi đầu, lo lắng vịn vịn ngón tay. Thế nên không nhìn thấy, Kỷ Ngôn Tín hơi nghiêng đầu, cong cong khóe môi.

“Từ khi thầy nói đạo lý với em...” Thích Niên lẩm bẩm: “Em cũng không thể không biết xấu hổ mà được voi đòi tiên nữa.”

“Trước kia càn quấy là do tôi không nói lý?” Kỷ Ngôn Tín hỏi lại. Giọng nói ấy bình thản, không nghe ra chút vui buồn nào, nhất thời Thích Niên cũng không biết anh hỏi vậy là có ý gì. Nghĩ nghĩ, cô vẫn giải thích: “Đó không phải là càn quấy...” Còn chưa nói xong đã nghe thấy anh cười rộ lên.

Kỷ Ngôn Tín đưa tay đỡ gáy cô, đầu hơi cúi xuống, còn chưa kịp làm động tác gì ——

“Cốc cốc!” Hai tiếng tiếng đập cửa vang lên.

Kỷ Thu mở cửa thò đầu vào, giọng nói lạnh lạnh hoàn toàn phá vỡ không khí mờ ám trong phòng: “Chị Thích, tối nay chị ở lại...” ăn cơm không?

Lời còn chưa dứt đã kẹt ở cổ họng, không nhả ra được chữ nào nữa. Kỷ Thu nháy nháy mắt, trợn mắt há mồm nhìn tư thế mập mờ của hai người. Uống công cô bé ở bên ngoài lo lắng, không ngại phá cửa vào dò la quân tình, sợ anh họ đầu gối lại nói gì làm Thích Niên khó xử...

Hóa ra mình lo lắng vô ích à?

Tiến độ này...tốt lắm!

Thấy Kỷ Ngôn Tín lạnh lùng nhìn qua, lưng Kỷ Thu ớn lạnh, lí trí lập tức trở lại. Kỷ Thu cuống quýt lùi mấy bước, đóng sầm cửa. Chột dạ chạy hai bước, sau đó cô bé lại quay về giải thích: “Xin lỗi nha, em không biết hai người...hai người...”

Hai người cái gì đây...

Kỷ Thu liếc mắt, lau chóp mũi đầy mồ hôi: “Lần sau em không dám nữa, xin lỗi xin lỗi.” Dứt lời, cô bé chui về phòng, cầm điện thoại nhắn tin cho Thiệu Túy: “Thiệu Túy, tối nay ăn cơm anh có thiếu người gấp rau không?”

Vài giây sau.

Thiệu Túy trả lời: “Nói đi, lại gây họa gì rồi hả?”

Trong thư phòng.

Thích Niên xấu hổ đến nỗi muốn biến thành đà điểu, vùi đầu vào hố cát. Độ nóng trên mặt làm đầu óc cô quay cuồng, gần như muốn bùng cháy. Dù một phút đồng hồ cô cũng không chịu nổi nữa, Thích Niên đưa tay che mặt, chỉ hé ra đôi mắt đen láy nhìn anh: “Ừm...thầy Kỷ, không có chuyện gì khác thì em có thể đi được rồi chứ?”

Lúc Kỷ Thu đóng cửa lại, Kỷ Ngôn Tín cũng đã thông thả rút tay về, lui ra sau vài bước. Biết cô sẽ có phản ứng này, anh đi đến chỗ giá áo, lấy áo khoác xuống: “Ừ, tôi đưa em về.”

Thích Niên lắc đầu, rất kiên trì: “Không được, em mà ở chung với thầy một lúc nữa... Em thật sự sẽ nổ tung mà chết mất. Em tự về là được rồi.” Hết câu, cô nhanh chóng xoay người đi.

Kỷ Ngôn Tín nhìn bóng lưng vội vàng của cô, im lặng nhéo nhéo mi tâm.

Nổ tung mà chết?

Một nghiên cứu sinh chuyên ngành ngôn ngữ mà cứ sử dụng từ ngữ bậy bạ vậy à?

Mãi đến khi lên tàu điện ngầm, tâm trạng bối rối của Thích Niên mới lắng xuống. Đang là giờ cao điểm tan tầm, cho nên tàu điện ngầm không còn khe hở.

Sau khi lên xe, Thích Niên không lách vào bên trong mà đứng trước cửa xe nắm tay vịn. Trong đường hầm đen kịt, tàu điện ngầm đi qua một chuỗi bảng quảng cáo rồi hoàn toàn tối mù. Bóng hình hắt lên cửa xe, lơ mơ có thể nhìn thấy một cô gái với khuôn mặt đỏ bừng, sự ngượng ngùng nơi đáy mắt đã giảm, chỉ còn lại sự dụi dằng rục rở.

Mười lăm phút sau.

Thất Tế: Làm sao để gỡ bỏ vẻ mặt tràn ngập tình yêu không thể che giấu?

Phạm Hi Kiêu Ngạo: Like!

Thú Bông Bằng Len: Nhớ không nhầm thì hôm nay là ngày đầu tiên Đại Đại đến nhà nam thần để dạy Thu cô nương học nhĩ? Cho nên, Đại Đại bị nam thần làm gì đó. [mặt chính trực]

Đản Đản Thích Ngủ zz: Mì đoán không phải là sờ bàn tay nhỏ bé của nam thần, thì cũng nhìn thấy cảnh mỹ nam tắm rồi. Đại Đại chị không cảm thấy có lỗi với một người luôn lo lắng từ tối qua đến giờ như em khi không live stream à?

Người Xấu Phải Đọc Nhiều Sách: Sao tui cảm thấy Đại Đại ăn vụng chưa thành ấy... Kết quả còn làm bản thân ngại ngùng nữa chứ?

Lưu Hạ đọc bình luận trên weibo vô cùng vui vẻ, còn cười to ra tiếng. Lý Việt bất đắc dĩ nở nụ cười, nhắc nhở: “Không phải bà ngoại đang ở đây à, nhỏ giọng một chút.”

“Ừ ha.” Lúc này Lưu Hạ mới nhớ, vừa lau nước mắt vừa quay lại nhìn bà ngoại đang ngủ say: “Những bình luận dưới weibo của Thích Niên luôn luôn rất đặc sắc.”

Lý Việt “Ừ” qua loa, rồi nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Vài ngày nữa anh tới thành phố J, em có cần anh mang gì không?”

Lưu Hạ cười rồi suy nghĩ: “Có, di muối cho em mấy hộp thức ăn, anh đến chỗ Thích Niên lấy một ít đi?” Dứt lời, cô nàng thở dài, nhẹ giọng phàn nàn: “Bà ngoại thì bệnh, mà tay nghề của mẹ em anh cũng biết

rồi đấy... Đã một tuần lễ em không ăn được bữa cơm nào hợp khẩu vị, anh phải nhanh lên nha, để em ăn no bụng.”

Lý Việt cười vài tiếng rồi đồng ý. Hồi lâu sau, ngón tay gõ bàn phím của cậu dừng lại, nghiêm mặt nói: “Lưu Hạ, lần này đến đó, anh cầu hôn em nha?”

Lưu Hạ sững sờ, đầu óc trong chốc lát không kịp suy nghĩ: “Anh chỉ dựa vào mấy hộp đồ ăn của dì mà muốn cầu hôn em à?”

...

...

Thích Niên gục đầu trên bàn phím, cười suýt tắt thở. Đến khi ngẩng đầu lên thì trên trán có một đường dấu mờ mờ.

“Sau đó Lý Việt nói gì không?”

Lưu Hạ bĩu môi, vừa buồn cười vừa tức giận: “Tên đó chẳng nói gì cả mà kéo mình vào sổ đen luôn, bây giờ còn chưa bỏ đâu.”

Thích Niên còn chưa kịp tán thành, Lưu Hạ đã bổ sung: “Ai bảo trước khi cầu hôn còn nói trước cho mình biết chứ... Loại chuyện này không phải anh ấy nên tự sắp xếp rồi cho mình một bất ngờ à?”

Thanh mai trúc mã hơn hai mươi năm, quen thuộc với nhau cũng sâu đến tận xương tủy. Cho nên việc này dường như cũng không thể trách Lý Việt?

Trong lúc đang vui cười, máy tính phát ra tiếng nhiễu sóng. Thích Niên cúi đầu nhìn điện thoại. Một giây sau, màn hình điện thoại sáng lên, hiện rõ “Kỷ Ngôn Tín”. Thích Niên ngơ ngác một hồi, mãi đến khi Lưu Hạ hỏi cô: “Sao không nghe máy?”

Cô mới gơ ngón tay để trên môi, “Suýt” một cái: “Thầy Kỷ đó.”

Lưu Hạ hiểu ý, lập tức im lặng, lỗ tai lặng lẽ dựng thẳng lên, chỉ hận không thể dán vào nghe.

Thích Niên quay lưng về phía màn hình: “Thầy Kỷ ạ?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng rót nước, trong sự yên tĩnh, nó vang lên thật rõ ràng. Nhưng Kỷ Ngôn Tín vừa nói, âm thanh trầm thấp từ tốn đã đè bẹp tất cả âm thanh xung quanh: “Tôi đây.”

38. Chương 37

Giọng nam trầm thấp bên kia làm Thích Niên không tự chủ mà nuốt nuốt nước miếng, cổ họng khô khốc: “Em, em biết.”

Kỷ Ngôn Tín im lặng trong chốc lát, hỏi ngược lại cô: “Bây giờ em có thể liên hệ với Kỷ Thu không?”

Thích Niên sững sờ, trở nên hồi hộp: “Kỷ Thu sao thế ạ?”

“Không có việc gì.” Kỷ Ngôn Tín nhấp ngụm trà nóng, trong lúc Thắc Bảo kích động muốn nhảy lên, anh quét mắt nhìn. Chỉ một ánh mắt lạnh lùng làm nó dừng lại ngay lập tức, ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất. Anh cầm cái ly đi ra phòng khách, ung dung giải thích: “Bởi vì chiều nay tự ý xông vào thư phòng, cho nên sợ tội bỏ trốn.”

Anh đã cố tránh những từ ngữ mập mờ, nhưng mặt Thích Niên vẫn đỏ bừng như bị cháy nắng.

Buổi chiều ở thư phòng...

Bất kể xuất phát từ an ủi hay cảm xúc gì khác, những hành động mà Kỷ Ngôn Tín làm với cô đã thật sự vượt qua giới hạn trong ngưỡng quan hệ của hai người. Cô lặng lẽ che mặt, kiềm chế những suy nghĩ lung tung của bản thân, cố gắng duy trì giọng điệu bình tĩnh: “Thầy chờ em vài phút, để em thử xem.”

Kỷ Ngôn Tín đáp “Ừ”, cũng không tò mò rằng Thích Niên dùng biện pháp gì để liên lạc với Kỷ Thu, anh đảo mắt rồi lạnh nhạt dặn dò: “Chỉ cần nói cho nó biết, trước chín giờ mà vẫn chưa về, ngày mai tôi sẽ đóng gói tiễn nó lên máy bay.”

Thích Niên đang chuẩn bị tắt điện thoại thì giật mình, dù cách cả màn hình, cô cũng ngửi thấy mùi vị cảnh cáo trong giọng nói của anh. Cúp điện thoại, Thích Niên mới bối rối nhìn chằm chằm điện thoại dần dần tối đen. Vì sao giọng điệu của Kỷ Ngôn Tín nghe như...chắc chắn thế? Giống như anh biết cô chắc chắn có thể liên lạc với Kỷ Thu, cũng chắc chắn sẽ truyền đạt lại câu nói ấy cho cô bé.

Cả buổi không thấy Thích Niên nhúc nhích, Lưu Hạ gõ gõ bàn phím với giọng điệu trêu chọc: “Chỉ nhận điện thoại của thầy Kỷ thôi mà cậu cũng có thể chết mê chết mệt như thế à?”

Lúc này Thích Niên mới hoàn hồn, “Xì” một tiếng: “Là thầy Kỷ có chuyện nhờ mình, mà mình giống loại người mê trai vậy hả?”

Lưu Hạ cười nhạo thẳng thừng: “Hoàn toàn không phải giống, cậu chính là như thế.” Dứt lời, cô nàng tò mò nhìn Thích Niên nhún nhún màn hình, nghiêng đầu hỏi: “Có chuyện gì mà thầy Kỷ nhờ cậu giúp?”

Thích Niên vừa gọi điện cho Kỷ Thu vừa trả lời: “Kỷ Thu còn chưa về nhà, thầy Kỷ bảo mình gọi điện thoại nói vài câu.”

Lưu Hạ lặng yên một hồi, sau đó giọng điệu trở nên hơi kì lạ: “Thích Niên.”

“Từ khi nào cậu...có thể liên lạc với người nhà của thầy ấy rồi?”

Thích Niên chờ người ra.

Ngày hôm sau, khi Thích Niên tới thì Kỷ Ngôn Tín đang chuẩn bị ra ngoài.

Tối qua bị dạy dỗ một phen, vì thế cả ngày Kỷ Thu không dám trêu chọc Kỷ Ngôn Tín, thấy anh là trốn mất. Khi ở phòng khách, cô bé càng nhát gan, vứt bỏ Thích Niên ôm đuôi chạy về phòng mình.

Giống như giờ mới thấy cô tới, anh gạt đầu nhẹ nhàng.

Áo khoác dài màu đen làm nổi bật thân hình chắc khỏe, khuôn mặt tuấn tú của anh. Đôi mắt trầm tĩnh, sâu thẳm cũng sáng ngời hơn thường ngày rất nhiều. So với Thích Niên mất tự nhiên, anh ung dung không ít, vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, vẫn ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, không có gì quá khác so với bình thường.

Thích Niên cúi đầu lấy món đồ chơi mua cho Thất Bảo từ trong túi ra, là một con gấu bông đáng yêu có màu sắc rực rỡ. Cô lắc lắc tai gấu bông, hỏi: “Em có thể đưa cái này cho Thất Bảo chơi được không?”

Kỷ Ngôn Tín vẫn chưa trả lời, Thất Bảo bỗng nhiên đứng dậy chạy về phía trước, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào con gấu bông trên tay Thích Niên rồi le lưỡi và vẫy đuôi. Kỷ Ngôn Tín cầm chìa khóa, đi đến gần rồi nhìn cô một cách kì quái, không nói được cũng không nói không được. Thất Bảo ngồi xổm ngay ở giữa hai người, hết nhìn trái rồi nhìn phải, sốt ruột đến độ cào cào sàn nhà.

Một hồi lâu sau, anh mới cố gắng ôn hòa giảng đạo lý với cô: “Thích Niên, đừng chiều nó như vậy, nó sẽ hư đấy.”

Thích Niên suýt chút nói “Em bằng lòng”, may mắn là nhớ ra Thất Bảo không phải chó của cô, bèn híp mắt cười xấu hổ nói với anh: “Em chỉ muốn cho nó vui hơn.”

Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cô, không nói gì, chỉ vỗ nhẹ đầu Thất Bảo một cái rồi đi. Anh vừa đi, Kỷ Thu đã thò đầu ra, cẩn thận quan sát bốn phía: “Chị Thích, anh em đi rồi à?”

Nhìn cô bé sợ sệt như chuột thấy mèo, Thích Niên cắn môi nhịn cười: “Ừ, đi rồi.”

Kỷ Thu thở dài một hơi, mệt mỏi ôm khung cửa: “Cuối cùng cũng đi rồi.” Cả buổi sáng cô bé còn không dám thở mạnh.

Lúc hai người học xong, Kỷ Ngôn Tín vẫn chưa về.

Khi Thích Niên ra về, Kỷ Thu khăng khăng tiễn cô xuống lầu. Mãi đến khi xuống dưới lầu, rốt cuộc Kỷ Thu mới hạ quyết tâm, nói ra sự do dự cả ngày cho Thích Niên: “Chị Thích, tụi em sắp phải qua Mỹ rồi.”

Thích Niên dừng chân, hỏi: “Khi nào?”

Lúc trước Kỷ Thu có nói với cô, kết quả kiểm tra sức khỏe của Kỷ lão gia có chút vấn đề nhỏ, cho nên được ba của Kỷ Ngôn Tín đưa qua Mỹ tái khám và chăm sóc. Bởi vì đi quá vội, mà Kỷ Thu thì vẫn còn đang trong kì thi nên không đưa cô bé đi chung.

“Có lẽ mấy ngày nữa.” Kỷ Thu bất đắc dĩ, nói: “Chú Kỷ và thím bận rộn, ông nội cảm thấy buồn chán, cho nên kêu em và anh họ qua đó với ông sớm một chút.” Dứt lời, cô bé nhìn Thích Niên, mấy lần muốn nói lại thôi.

Chạng vạng tối, gió bắt đầu thổi mạnh, khi ra đường Thích Niên lại quên mang khăn quàng cho nên cổ trở nên lạnh lẽo. Nhìn thấy vẻ mặt của Kỷ Thu, cô lo lắng hỏi thăm: “Có tin tức xấu hả?”

Kỷ Thu gật đầu, nhíu mày nói nhỏ: “Tối hôm qua em bị phạt đứng ở thư phòng, cho nên đã nghe thấy... Ông nội định cho anh họ đi xem mắt.”

Thích Niên sửng sốt, dù cố gắng che giấu nhưng đáy mắt vẫn toát ra sự khác thường. Kỷ Thu thấy vẻ mặt này của cô thì vội vàng giải thích: “Không phải ý của anh em đâu, với lại anh ấy đã từ chối rồi! Nhưng mà ông nội không đồng ý, vẫn khăng khăng bắt anh ấy...” Nói tới đây, âm thanh của cô bé ngày càng nhỏ lại.

Cách đây không lâu, anh còn nói cô có thể cố gắng, ngày ngày hôm qua, anh còn, anh còn...

Thích Niên cắn môi dưới, sự đau lòng suýt đánh vỡ phòng tuyến của cô chỉ trong nháy mắt. Cô cụp mắt, che đi nước mắt đang dần dâng lên, hít một hơi thật sâu rồi vỗ vỗ vai Kỷ Thu: “Không sao, cũng đâu phải anh em kết hôn, em trưng ra vẻ mặt ủ rũ thế làm gì?”

Sau đó, không cho Kỷ Thu cơ hội nói chuyện, Thích Niên gơ tay sờ sờ vành tai lạnh lạnh của cô bé, nhẹ giọng thúc giục: “Em mặc ít đồ vì vậy nhanh lên lầu đi, đừng để bị cảm đấy.”

Kỷ Thu trở tay nắm chặt ống tay áo của cô, vẻ mặt nghiêm túc đầy trung thành: “Chị Thích chị yên tâm đi, sau khi về Mỹ em sẽ theo sát anh họ, một tắc cũng không rời. Ngoại trừ hôm qua thất thủ ngoài ý muốn, phá hoại hai người...”

Cảm xúc đau lòng của Thích Niên còn chưa xuất hiện được bao lâu, đã bị nội dung nghiêm trang của Kỷ Thu vò nát. Cô che miệng cô bé lại, buồn bực: “Không được nói!”

Kỷ Thu bất đắc dĩ từ bỏ, bị cô che miệng nên chỉ có thể gật đầu.

Thẹn thùng đây mà, cô bé hiểu chứ!

Chuyện Kỷ Ngôn Tín phải đi Mỹ và xem mắt làm Thích Niên bị kích thích không nhỏ, nhưng nhớ lại mấy lần bị anh từ chối đến giờ, chỉ xem mắt thôi thì dường như cũng không có gì lớn. Vì vậy, cô cũng không si diện hão gì. Mỗi ngày Thích Niên đều đến dạy học cho Kỷ Thu đúng giờ. Chỉ là vô thức, trước khi chính thức xong tâm trạng, Thích Niên đều tìm cách trốn tránh anh. Nhưng rốt cuộc đây là địa bàn của Kỷ Ngôn Tín, trốn không quá vài ngày là cô đã bị bắt quả tang ngay tại phòng bếp lúc đang uống nước.

Kỷ Ngôn Tín nấu cà phê, mùi thơm nồng đậm quần quanh trong phòng bếp, làm Thích Niên tham ăn phải nuốt một ngụm nước bọt.

“Muốn một ly không?” Anh cầm bình cà phê ra hiệu.

Thích Niên lập tức đưa ly ra, thấy anh hạ mắt rồi rót cà phê cho cô. Khói trắng từ từ bay lên, che mờ vẻ mặt lạnh lùng của anh. Đặt bình cà phê xuống, Kỷ Ngôn Tín mới ngẩng đầu, khóa chặt ánh mắt vào cô: “Kỷ Thu đang vẽ tranh à?”

Thích Niên gật gật, vì tránh tầm mắt của anh, cô giả bộ nghiêm túc uống cà phê. Vì không để ý mà uống một ngụm lớn, đắng đến nỗi khiến cô nhũn mảy lè lưỡi: “Đắng quá...”

Lúc này nơi đáy mắt của Kỷ Ngôn Tín mới có vài phần vui vẻ, anh lấy hũ đường trên ngăn tủ đưa cho cô.

“Có lẽ Kỷ Thu đã nói cho em rồi.” Kỷ Ngôn Tín đột ngột lên tiếng: “Chuyện phải về Mỹ sớm.”

Tay nắm muống của Thích Niên chợt dừng lại, cô không ngẩng đầu mà “Dạ” một tiếng: “Biết rồi.”

“Hôm sau sẽ đi.” Anh cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, âm thanh ướt át như thấm đẫm hơi nước: “Còn hơn một tuần nữa là sang năm mới, cũng vừa hay, em không cần đến nữa.”

Thích Niên tức giận mức nhiều hơn mấy muống đường, cái gì gọi là “vừa hay em không cần đến nữa”, không thích nghe!

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô không ngừng thêm đường, giọng nói hơi trầm xuống: “Đợi qua năm, vài ngày sau sẽ về.”

Tiếp tục thêm, tiếp tục thêm...

“Không có gì muốn nói với tôi à?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên hừ một cái trong lòng, có gì hay mà nói? Chẳng lẽ còn phải chúc anh xem mắt vui vẻ hả? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, chính cô cũng bị hoảng sợ. Sau đó, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao mấy ngày nay mình trốn tránh anh rồi...

Cô đang ghen, cô đang ghen tị!

Ghen tị cả cái người mà mình không quen biết! Cô cảm thấy buồn cười, bèn cúi đầu giả bộ không nghe thấy anh nói gì, lại tiếp tục thêm đường...

Mãi đến khi tay cô bị anh nắm chặt.

Độ ẩm ấy làm cổ tay cô như bị phồng, giọng nói của anh trầm thấp, thanh nhuận êm tai: “Thêm đường nữa thì không uống được đâu.” Dứt lời, Kỷ Ngôn Tín thả tay như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thích Niên cắn cắn môi, không hiểu sao hốc mắt lại nóng lên. Cô không nói lời nào, đóng nắp hũ đường lại rồi cầm trong tay, trả lời nhỏ đến nỗi khó nghe thấy: “Em biết rồi.”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn chằm chằm cô một lúc: “Gần đây vì sao lại trốn tôi?”

Tay Thích Niên run lên, cô lắc đầu, vô thức lựa chọn che giấu: “Không có...”

Cô vừa ngẩng đầu lên, anh đã đột ngột đi về trước một bước. Vốn dĩ bởi vì rót cà phê mà hai người đứng rất gần nhau, nay Kỷ Ngôn Tín lại bước lên trước, Thích Niên chỉ có thể lui về sau mới giữ được khoảng cách bình thường. Thích Niên hít một hơi thật sâu, khóe môi còn cố ý cong lên tươi cười: “Em chỉ nghĩ...rất lâu sẽ không gặp được thầy...” Cô thoáng dừng lại, mím môi khó nói tiếp.

Đột nhiên tràn ngập cảm giác vô lực.

Cô nắm chặt hũ đường, quay người muốn đặt nó lại trên ngăn tủ, nhưng chân ngắn hoặc vẫn không đủ cao. Thích Niên bối rối, đang định tìm cho mình một đường thoát, bỗng nhiên ——

Một cơ thể ấm áp dán lên lưng cô, còn tay thì bị cầm chặt. Đôi tay thon dài của Kỷ Ngôn Tín nắm tay Thích Niên, đặt hũ đường về vị trí cũ.

39. Chương 38

Sự gần gũi bất thành hình làm Thích Niên giật mình, mãi đến khi anh dùng tay đỡ hũ đường về chỗ cũ, cô mới cuống quýt quay đầu lại.

Trùng hợp là Kỷ Ngôn Tín cũng đang nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm ấy có ánh sáng xoẹt qua, như một luồng sáng giữa biển sâu, sáng ngời gần như kinh ngạc. Trong ánh mắt đó, Thích Niên cảm thấy bối rối, như mình là kẻ xâm nhập lãnh địa của người khác.

“Trốn không được phải không?” Đột nhiên anh mở miệng, giảm thấp âm thanh ướn át mượt mà hết sức. Lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai cô, trêu chọc người khác nói không nên lời.

Thích Niên không nói được, cũng không cách nào trả lời. Vô thức muốn tránh né sự tiếp xúc thân mật như vậy, muốn rời khỏi sự khống chế của anh, cô thở nhẹ, nghiêng nghiêng cơ thể về phía trước và tự cho rằng sẽ không bị phát hiện. Thay đổi trọng tâm, mũi chân không tiếp tục chống đỡ sức nặng của cơ thể nữa vì thế cô chỉ có thể tựa tay vào cạnh bếp, cố gắng giữ vững bản thân.

Ánh mắt Kỷ Ngôn Tín dừng trên đầu ngón tay trắng bệch do dùng sức của cô vài giây, nhếch khóe môi tạo ra một nụ cười kì lạ: “Còn không muốn nói à?”

Lúc này Thích Niên mới ngơ ngác hỏi lại: “Nói, nói gì ạ?”

Kỷ Ngôn Tín hơi cúi đầu xuống, chăm chú nhìn cô: “Vậy tôi đổi cách hỏi khác, Kỷ Thu đã nói gì với em?”

Thích Niên bị vây giữa bồn bếp và cơ thể của anh, đầu óc trở nên rối bời chẳng thể suy nghĩ. Cô nhắm mắt lại, nhỏ giọng yêu cầu: “Thầy Kỷ, thầy có thể lùi về sau một chút được không...” Bằng không thì, cô chỉ cần ngẩng đầu lên là bắt gặp đôi mắt đen láy xinh đẹp khiến cô rất dễ bị ngơ ngẩn đó...

Kỷ Ngôn Tín im lặng nhìn chăm chăm cô một hồi, ánh mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng không làm khó cô nữa. Anh lui ra sau, cho cô không gian riêng. Lúc này Thích Niên mới rút cánh tay hơi đau về, giấu sau lưng vuốt vuốt: “Chỉ là đột nhiên em lấy được một tờ giấy cho phép, lại không xác định được vị trí của mình...” Cô không trả lời trực tiếp, càng sẽ không khai Kỷ Thu ra, vì vậy chỉ có thể nói trừu tượng qua loa.

Nhưng thực tế cũng đúng vậy mà.

Gần đây thái độ của anh đối với cô thật sự kì lạ, làm Thích Niên hoảng hốt, suy nghĩ mục đích đằng sau những hành động ấy. Sau đó ngay cả bản thân cô cũng bó tay, không có tiến triển.

Giống như thú dữ hung mãnh sống nơi hoang dã, lúc gặp được thứ mới lạ chưa từng thấy trước đây, nó sẽ luôn luôn giữ ba phần cảnh giác. Đến khi xác nhận thứ kia bị động, nó mới bắt đầu phát động tấn công.

Hiển nhiên Kỷ Ngôn Tín cũng chỉ thuận miệng hỏi chơi mà thôi, cô gắng gượng đưa ra một đáp án thì anh cũng không hỏi thêm nữa. Anh cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, trong ánh đèn, sườn mặt lạnh lùng hiện ra vài phần yên tĩnh.

Thích Niên lại nhìn không dời mắt. Nhìn môi anh dính cà phê, nhìn hàu kết anh nhấp nhô lúc nuốt...

Dần dần lơ đãng.

Đến nay cô vẫn không nghĩ ra, rõ ràng tính tình Kỷ Ngôn Tín thuộc dạng lạnh lùng lãnh đạm, bình thường đều tỏ ra lạnh nhạt xa cách với người khác. Nhưng những hành động sinh hoạt bình thường, anh lại có thể thực hiện một cách ưu nhã mê hoặc như thế... Thậm chí còn có thêm vài phần độc được, làm người ta mù mờ. Nếu như Thích Niên không gặp phải Kỷ Ngôn Tín, có lẽ cả đời này cô sẽ không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng lại còn mê trai, cuối cùng lún sâu không thể quay về như lúc đầu được nữa.

Hơi ấm ở chân làm Thích Niên phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn xuống. Thất Bảo đã tỉnh ngủ từ bao giờ, nó đang lười biếng tựa mình vào đùi cô cọ cọ. Đến đây Thích Niên mới nhớ đến một vấn đề bị bỏ quên bữa giờ: “Mọi người đi Mỹ rồi, vậy Thất Bảo phải làm sao?”

Kỷ Ngôn Tín đang muốn đi về thư phòng, nghe vậy thì ngược mắt lên nhìn cô. Hàm ý trong ánh mắt đã rất rõ — “Em không muốn chăm sóc nó thay tôi à?”

Thích Niên: “...”

Cho nên những hành động thân mật khác thường gần đây, thật sự không phải vì để cho cô chăm sóc Thất Bảo giùm đấy chứ?

Mẹ Thích sợ chó, cho nên từ nhỏ đến lớn, ở nhà Thích Niên chỉ từng nuôi cá vàng và rùa đen.

Đem chó của nam thần về nhà, để mẹ Thích không ném nó ra khỏi nhà...thật đúng là một vấn đề nan giải. Nhà trọ gần trường học thì đã lâu không ở, đừng nói đến việc không có khói lửa, ngay cả quét dọn thôi cũng làm Thích Niên mệt chết. Còn một tuần nữa là đến năm mới, chuyển ra ngoài ở cũng không thích hợp, cho nên cô chỉ có thể tiền trạm hậu tẩu.

Lần này phải ở hơn nửa tháng, nên Thích Niên đã dọn hết gia sản của Thất Bảo sang trước. Vừa sắp xếp xong cho Thất Bảo thì mẹ Thích đi chợ mua thức ăn về. Khi mở cửa ra, trông thấy một con chó lớn đang vẫy đuôi lè lưỡi, hớn hở muốn nhào lên người thì xém chút bà bị dọa giật bắn. Có lẽ Thất Bảo nhận ra mẹ Thích không chào đón mình, cho nên nó tự biết chọn nơi cách xa mẹ Thích mà nằm. Cả quá trình nó hoàn toàn giữ im lặng, ngoan ngoãn nhìn Thích Niên. Thình thoảng nghe thấy cô kêu tên mình thì nó mới ngẩng đầu, nhẹ nhàng vẫy vẫy đuôi.

Thất Bảo ngoan ngoãn nghe lời, Thích Niên lại dụ dỗ nhèo nhèo một hồi, cuối cùng cũng thuyết phục được mẹ Thích về chuyện Thất Bảo sẽ ở đây trong nửa tháng.

Buổi tối khi Lý Việt đến nhà Thích Niên ăn cơm, nhìn thấy trong nhà có thêm một con Golden thì ngạc nhiên không thôi: “Cậu trộm Thất Bảo nhà thầy Kỷ về đó hả?”

Thích Niên tức giận liếc nhìn rồi đẩy cậu ra ngoài: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, sau này không cho tới nhà mình nữa.”

Thất Bảo cùng chung mối thù, sủa gâu gâu rồi ngậm ống quần ba Thích, kéo ông tới giúp đỡ.

Thích Niên tỏ ra vui vẻ: “Vẫn là Thất Bảo thương tao.”

Ăn cơm xong, Thích Niên tiễn Lý Việt xuống lầu, tiện thể dắt chó đi dạo. Điều kiện đầu tiên để mẹ Thích cho nuôi Thất Bảo chính là cô phải tự chăm sóc nó. Im lặng mãi đến khi tới chỗ Lý Việt để xe, Thích Niên mới hỏi: “Qua hết năm, cậu và Hạ Hạ cùng trở về hả?”

Lý Việt lắc đầu: “Mình về trước.”

Thích Niên “À” một cái cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xua xua tay để Lý Việt nhanh biến đi. Lý Việt cười cười, lúc kéo cửa xe ra mới nhớ có chuyện quên nói, bèn gọi cô lại: “Ồ bữa tiệc tối qua mình gặp được Kim Hiến Dự, cậu ta hỏi thăm mình về cậu đấy.”

Thích Niên dắt Thất Bảo, tỏ ra khó hiểu: “Hỏi cậu cái gì?”

“Hỏi cậu về chưa, đã đi làm hay vẫn còn đi học, ừm...” Dừng một lát, cậu cười mờ ám: “Còn hỏi cậu đang độc thân phải không, cuối cùng thì hỏi số di động của cậu.”

Về mặt Thích Niên lập tức cùng chờ.

Kim Hiến Dự, là bạn cùng phòng ngủ của Lý Việt, cũng là bạn chung của cả hai hồi cấp ba. Năm đầu cấp ba, chẳng biết tại sao lại tự dưng nói muốn theo đuổi Thích Niên. Dù lần nào Thích Niên cũng trưng ra vẻ mặt không thể yêu nhưng Kim Hiến Dự vẫn theo đuổi từ năm lớp 11 đến tận... năm 2 đại học nhỉ? Rồi bỗng đến một ngày, Kim Hiến Dự nói với cô: “Thích Niên, mình không theo đuổi cậu nữa, cậu không cần trốn mình nữa đâu.” Sau đó, cũng không liên lạc với cô lần nào.

Qua nhiều năm như vậy, Thích Niên đã sớm quên sự tồn tại của người này.

“Cậu ta đã đi làm rồi, ngay ở thành phố Z, hai ngày nữa có lẽ sẽ liên lạc với cậu.” Lý Việt nháy mắt mấy cái, hỏi: “Thật ra mình vẫn thấy cậu bạn cùng phòng này rất tốt, sao cậu lại không có cảm giác với cậu ta?”

Thích Niên bĩu môi: “Hạ Hạ đối xử với cậu tệ như vậy, chẳng phải cậu vẫn khăng khăng làm theo đấy à?”

Lý Việt nghiêm mặt, giả bộ muốn đánh cô. Không đợi cậu tới gần, Thích Niên đã dắt Thất Bảo chạy xa. Mãi đến khi hình bóng màu trắng ngày càng lặn vào màn đêm, Lý Việt mới nhỏ giọng thì thầm: “Người tình trong mắt là Tây Thi, đánh là thương mắng là yêu cũng không hiểu à?”

Trong lúc Thích Niên nhìn Thất Bảo ngồi xổm đi vệ sinh, điện thoại của Kim Hiến Dự gọi đến. Cô chưa bao giờ nghe số lạ, bèn lấy điện thoại ra tắt rồi nhét về túi. Không bao lâu, tiếng chuông lại vang lên không ngừng.

Lúc này cô mới bắt máy.

Giọng nói của Kim Hiến Dự trầm thấp hơn nhiều so với trong kí ức, cậu ta vô cùng vui vẻ gọi cô: “Thích Niên, mình là Kim Hiến Dự, còn nhớ không?”

Vừa bị Lý Việt nhắc một lần...

Thích Niên “À...” một tiếng: “Nhớ chứ.”

“Mình nghe Lý Việt nói bây giờ cậu đang ở nhà? Công ty của mình cách nhà cậu khá gần, trưa mai cùng nhau ăn cơm được không?” Dứt lời, cậu ta lại vội vàng bổ sung: “Mình có bạn gái rồi, cậu đừng hiểu lầm.”

Thích Niên im lặng rồi lại im lặng. Đây có được tính là đem bạn gái đến thị uy không? Cô thở dài, khi quay đầu trông thấy Thất Bảo đang nghiêm túc cào cát thì tâm tình lại dễ chịu lạ thường: “Được, trưa mai nha.”

Không cần chạy deadline cũng không cần soạn bài, Thích Niên ngủ một mạch đến tận trưa, sau nửa ngày nhìn bầu trời rực rỡ thì mới nhớ ra —— chó còn chưa ăn kìa!

Luống cuống tay chân hết dẫn chó đi dạo lại cho nó ăn, đến thời gian nghỉ chút cũng không có, cô thay đồ rồi đi đến chỗ hẹn luôn.

Kim Hiến Dự hẹn cô ở quán canh chua cá. Lúc nghe thấy địa điểm này, Thích Niên im lặng một lúc rồi mới điềm nhiên nhận lời. Hồi cấp ba, suốt hai học kì Thích Niên đều mê một canh chua cá, mỗi cuối tuần đều phải ăn một lần. Mà mỗi lần cô gọi đồ ăn xong thì Kim Hiến Dự mới xuất hiện, mặt dày ngồi lại ăn rồi đi tính tiền.

Lúc đến quán canh chua cá, Kim Hiến Dự đã ở đó. Cậu ta đã ngồi đợi ở vị trí gần cửa sổ, vừa chơi điện thoại vừa đợi cô. Nhìn từ xa, thấy Thích Niên đẩy cửa đi vào, cậu ta vẫy vẫy tay. Thích Niên kéo kéo khăn quàng cổ rồi đi tới. Vài năm không gặp, Kim Hiến Dự không còn non nớt như trước, bây giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành. Tuy mặt mày không quá đẹp trai, nhưng hợp chung một chỗ lại làm người ta không nén được phải nhìn lần hai.

Thích Niên ngồi xuống, cởi khăn quàng để xuống bên cạnh, câu nói đầu tiên của cô là: “Không đưa bạn gái đến hả?”

Kim Hiến Dự sững sốt một chút rồi cười rộ lên: “Ai lại đưa bạn gái hiện tại đến gặp mối tình đầu chứ?”

Thích Niên cứng đờ, nhúu mày nhìn cậu ta: “Sao mình lại nhớ mối tình đầu của cậu là hồi học mẫu giáo mà?”

Dường như Kim Hiến Dự không ngờ Thích Niên sẽ trả lời như vậy, cậu ta cười to hơn: “Vài năm không gặp, vô mồm điều luyện nhỉ.”

Thích Niên nhếch nhếch môi, không nói gì.

Nửa tiếng sau, Thích Niên vô cùng hối hận vì đã đến đây. Kim Hiến Dự kể lể về mối tình đầu hồi mẫu giáo đến bạn gái hiện tại, còn lấy tình sử phong phú hồi đại học của cậu ta làm đề tài, nói đến nỗi Thích Niên á khẩu, hoàn toàn không tiếp thể tiếp lời.

...

Cái quỷ gì vậy trời!

Cô giả bộ như đang nghe, lại mở weibo lên đăng ——

“Chàng trai đã từng theo đuổi tôi vài năm đang khoe khoang ”lịch sử sơ tâm tem” trước mặt tôi, làm sao để yên lặng thoát thân đây? Đang đợi, gấp!”

Vốn cô chỉ nói đùa thôi, cũng không trông cậy vào đám fan có thể giúp mình. Trong lúc suy nghĩ nên tìm cớ gì để cắt đứt cuộc trò chuyện, điện thoại cô đang cầm lại vang lên. Thích Niên cúi đầu nhìn, khoảnh khắc thấy cái tên đó hiện lên, cả người cô run run như bị điện giật.

Ể, trùng hợp vậy ư?!

40. Chương 39

Khi nhìn thấy tên người gọi là Kỷ Ngôn Tín, phản ứng đầu tiên của Thích Niên là nhìn bốn phía xung quanh. Xung quanh đều là những gương mặt xa lạ, hoặc đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, hoặc đang cao giọng cười đùa. Huống chi, giờ này anh đã ở Mỹ, không có khả năng xuất hiện ở đây.

Thích Niên tự giễu bản thân đa nghi, những vẫn không nhìn được mà suy đoán. Dù sao cú điện thoại này...cũng quá là khéo.

Kim Hiến Dự nói đã đời, miệng trở nên khô khốc. Uống miếng nước thấm giọng, thấy Thích Niên nhìn chằm chằm điện thoại ngây người, cậu ta thắc mắc hỏi: “Không nhận à?”

Lúc này Thích Niên tỉnh táo lại, quơ quơ điện thoại: “Mình ra ngoài nhận điện thoại một chút.” Dứt lời, cô không cho cậu ta cơ hội nói chuyện mà cầm điện thoại đi thẳng ra ngoài.

Sắp qua năm mới, cái rét của mùa đông đã đến độ cắt da cắt thịt, cơ thể như vật dẫn cho gió lạnh lùa từ tứ phía, lạnh ghê gớm.

Thích Niên không mặc áo khoác cũng không mang, vừa bước ra khỏi quán ăn một bước đã bị gió lạnh thổi đến run rẩy, mặt mũi trắng bệch. Run rẩy đi ra ngoài, Thích Niên cầm di động đến chỗ bác giữ xe đang ngồi để tránh gió: “Thầy, thầy Kỷ ạ.”

Kỷ Ngôn Tín đang chuẩn bị tắt điện thoại, vừa đưa điện thoại xuống thì nghe thấy giọng nói run run vì lạnh của cô. Anh nhú mào, đặt điện thoại lại lên tai: “Ồ đâu?”

Thấy bác giữ xe quan sát mình, Thích Niên cười ngại ngùng rồi đưa lưng chắn gió: “Em...em đang ở ngoài ăn cơm cùng bạn.”

“Có thời gian rảnh không?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Tiếng gió quá lớn, Thích Niên nghe không rõ giọng nói của Kỷ Ngôn Tín. Vì vậy cô bắt đầu hối hận... Vì sao nhà vệ sinh có vài bước mà không vào đó nghe, bên ngoài quán ăn chẳng khác gì tự mang vạ.

Cô thở ra một hơi, gật đầu: “Dạ có.”

Ngón tay nắm bút của Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhàng xoay một cái, giọng điệu thanh thoi: “Tôi có một văn bản tài liệu khẩn cấp bị rơi ở trong nhà, có thể phiền em fax qua cho tôi không?” Anh giải thích: “Thiệu Túy cũng không ở trong nước, chỉ có em...”

Thích Niên nghe hiểu, lập tức tỏ thái độ: “Không sao cả, bây giờ em tới nhà thầy ngay.”

Cô lạnh không chịu được nữa, giậm giậm chân rồi quay về quán ăn. Vừa đi được vài bước, cô nhớ tới một chuyện quan trọng, vì thế dừng bước: “Nhưng mà em không có chìa khóa nhà thầy.”

Kỷ Ngôn Tín trầm ngâm một lát: “Có.”

“Trong ngăn kéo hộp đồ ăn vặt của Thất Bảo.”

Thích Niên vội vã về nhà, lúc tìm thấy chìa khóa trong ngăn kéo của hộp đựng đồ ăn vặt thì nét mặt cô có chút vì diệu.

Thất Bảo nằm dưới gầm bàn ngẩng đầu lên, nhìn cô với vẻ mặt chờ mong. Từ khi nghe thấy Thích Niên lục hộp đồ ăn vặt sột soạt, nó lập tức vút bỏ món đồ chơi yêu thích gần đây mà chạy lại nằm phục ở chỗ này. Thấy Thích Niên chỉ lấy một cái chìa khóa ra, nó lại ôm chân cô làm nũng.

“Tí nữa về sẽ cho mày ăn...” Thích Niên ngồi xổm xuống, kéo chân nó ra.

Chẳng hiểu sao cô vừa kéo ra thì Thất Bảo lại nhảy lên ôm chặt, cọ cọ đầu vào bắp chân Thích Niên, làm lông lá dính hết lên người cô. Không đi được, cô chỉ có thể gửi tin nhắn xin sự trợ giúp của Kỷ Ngôn Tín.

“Thầy Kỷ, Thất Bảo ôm chân không cho em đi... Hôm nay có thể phá lệ lấy đồ ăn vặt để dỗ dành nó không?”

Kỷ Ngôn Tín nhanh chóng trả lời: “Tôi nhớ tầng dưới cùng của cái hộp có để sữa tắm của Thất Bảo, em tìm xem.”

Thích Niên không hiểu nhưng vẫn đi tìm thử, vừa lấy sữa tắm ra, Golden mặt dày đòi đồ ăn vặt tự nhiên trở nên nghiêm túc, cụp đuôi lên đi mất...

Cứ thế, chuồn đi...

Vài giây sau, Kỷ Ngôn Tín hỏi: “Giải quyết chưa?”

Ừm...giải quyết rồi...

Khoảng nửa tiếng sau, Thích Niên đến nhà trọ của Kỷ Ngôn Tín. Lấy dép trong tủ giày ra đổi, cô bắt giắc thả nhẹ bước chân đến thẳng thư phòng. Theo sự chỉ dẫn của anh, cô tìm được túi hồ sơ để ở tận cuối cùng trong hộc bàn bên trái rồi fax sang.

Thư phòng không một tiếng người, vừa rộng rãi lại yên tĩnh, làm cho mọi âm thanh gần như bị phóng đại. Vẫn là giữa trưa nhưng ngoài trời lại dày đặc mây đen, gió lạnh tứ phía. Nếu không phải Thích Niên biết rõ thời gian, chỉ sợ cũng không phân biệt được bây giờ là trưa hay tối.

Tiếng gió vù vù, bóng cây chập chờn.

Không hiểu sao trong lòng Thích Niên xuất hiện cảm giác lạnh lạnh, sợ mình lại nghĩ ngợi lung tung rồi phá cửa chạy giữa chừng, cho nên cô cúi đầu gửi tin nhắn cho Kỷ Ngôn Tín.

“Tiến độ 20%...”

“Tiến độ 40%...”

“Tiến độ 60%...”

Đang soạn tin nhắn thứ tư thì nhận được tin nhắn của Kỷ Ngôn Tín: “Thời tiết hôm nay của thành phố Z như thế nào?”

Thích Niên xóa đi, viết lại tin khác: “Không tốt tí nào, buổi sáng còn có nắng, đến trưa thì trở nên âm u. Gió lớn, đã thế còn lạnh.”

Kỷ Ngôn Tín hiểu rồi: “Sợ à?”

Thích Niên: “...” Thừa nhận thì có hơi mất mặt không nhỉ? Dù sao giữa ban ngày ban mặt mà dọa bản thân đổ mồ hôi đầy người, đúng là hiếm có. Không ngờ, không đợi Thích Niên trả lời, Kỷ Ngôn Tín đã gọi điện thoại tới. Cô lập tức có cảm giác bối rối vì bị người ta nhìn thấu.

Kỷ Ngôn Tín không nói gì về chuyện tin nhắn: “Kỷ Thu muốn đi thành cổ ngô bắc, đồ đạc đã chuẩn bị xong, nó hỏi em có muốn cùng đi không?”

Lực chú ý của Thích Niên quả nhiên lập tức bị dời đi: “Thành cổ ngô bắc?”

Kỷ Ngôn Tín đóng nắp bút lại, trong mắt xuất hiện chút vui vẻ: “Ừ, mừng chín.”

“Muốn đi muốn đi!”

Thích Niên và Kỷ Thu đã từng nhắc đến thành cổ ngô bắc. Dựa theo kế hoạch đã định từ lâu, hồ kế tiếp của cô là “Kiếp trước kiếp này”. Chỉ là sau khi gặp Kỷ Ngôn Tín...tạm thời đổi thành “Mỹ nhân nghi tu”.

Câu chuyện nối tiếp kiếp trước kiếp này đã được Thích Niên lên ý tưởng trong đầu rất nhiều năm, lúc trước bởi vì đồng cảm trong nhất thời, cho nên đã cố chấp với câu chuyện này nhiều năm. Đáng tiếc, mấy năm trước, lúc còn làm bạn với Lộ Thanh Vũ, Thích Niên không đề phòng mà nói cho cô ta. Sau khi cắt đứt quan hệ, Lộ Thanh Vũ không biết xấu hổ mà ăn cắp ý tưởng của cô.

Dù để tránh hiềm nghi hay nguyên nhân khác, Thích Niên cũng không thể vẽ lại câu chuyện này nữa. Dù vẫn là kiếp trước kiếp này đây, nhưng cuối cùng cũng không phải là cái ban đầu. Đây là tiếc nuối lớn nhất trong lòng cô. Mà không nhiều người biết chuyện này, Kỷ Thu chính là một trong số đó.

Âm thanh máy fax làm Thích Niên hoàn hồn, cô đột nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng: “VẬY thầy Kỷ, thầy có đi không?”

Kỷ Ngôn Tín không đáp mà hỏi lại: “Tôi có đi hay không rất quan trọng à?”

Thích Niên vô thức cắn ngón tay, ậm ừ trả lời: “Đối với em mà nói, rất quan trọng.”

Đêm 30, hơn nửa tuần lễ, cuối cùng Kỷ Thu cũng phát video trò chuyện với cô.

Thích Niên vừa về đến nhà, trên người còn mang theo không khí rét lạnh ngày đông. Kỷ Thu nhìn cô ôm túi ủ ấm tay rồi gác chân lên Thắt Bảo thì nhếch nhếch môi, định nhắc nhở cô chú ý hình tượng vì anh họ đang ngồi sau máy tính...

Còn chưa kịp nói, chợt nghe Thích Niên thổ thỉ như trộm: “Anh của em có ở đó không?”

Lông mày Kỷ Thu nhíu lại. Trong nháy mắt, người đang ngồi sau máy tính đọc sách ngẩng đầu lên, gương mặt lạnh lùng lảng lảng nhìn cô bé. Kỷ Thu ho nhẹ một tiếng, chữ “Có” còn chưa nói, lại nghe Thích Niên hỏi: “Kết quả xem mắt thế nào rồi?”

Giờ phút này, Kỷ Thu thật sự muốn giả bộ như không nghe thấy gì cả... Cô bé che miệng ho khan vài cái, nháy mắt ra hiệu: “Chị Thích, anh em đang ở đây. Chị có lời gì muốn nói với anh ấy không?”

Thích Niên: “...”

Sau khi im lặng một lát, Thích Niên nhanh chóng tắt video trò chuyện. Cô cúi đầu ôm gương mặt đỏ bừng thì thấy Thắt Bảo đang ngẩng lên nhìn cô.

Bùm ——

Cùng thời gian đó, ở Mỹ.

Ngoài cửa sổ là từng mảng từng mảng tuyết trắng tung bay, trong phòng yên tĩnh đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Kỷ Ngôn Tín lật sách, ánh mắt di chuyển theo từng con chữ, có vẻ như không thèm để ý. Đường như, anh không bị ảnh hưởng gì bởi hai câu hỏi của Thích Niên lúc nãy, chỉ có người khởi xướng ngồi trước máy tính mồ hôi đầm đìa.

Thích Niên đâu biết...

Kỷ Ngôn Tín nói không đi là không đi, thái độ kiên quyết đến nỗi ngay cả ông nội lấy lý do thân thể không khỏe cũng không thể thay đổi. Với lại, anh tịch thu điện thoại của Kỷ Thu, cô bé có muốn trực tiếp cũng không có công cụ truyền tin, được không nào!

41. Chương 40

Sau bữa trò chuyện qua video đó, Thích Niên mấy lần liên lạc với Kỷ Thu nhưng đều như đá chìm đáy biển, không chút hồi âm.

Cô cũng từng nghĩ đến việc hỏi thăm Kỷ Ngôn Tín...nhưng mỗi lần muốn gọi điện thoại hay gửi tin nhắn, tình cảnh xấu hổ đêm đó lại hiện ra rõ mồn một trước mắt. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chẳng còn dũng cảm để hỏi nữa. Dù gì người ta cũng đang vui vẻ ở Mỹ, qua hết năm là có thể gặp lại, cũng không cần vội vàng gì.

Chạng vạng tối mừng 6.

Lý Việt từ thành phố J về sớm, Thích Niên mượn xe ba Thích đi đón. Nhưng gặp lại sau gần nửa tháng, cảm thấy cậu cao lên chút ít, tính tình cũng trầm ổn trưởng thành hơn. Gương mặt trắng nõn, góc cạnh giấu sau lớp áo khoác để lộ chút lạnh lùng.

Thích Niên nhìn thấy sắc mặt này của Lý Việt thì lộp bộp trong lòng.

Trên mặt Lý Việt rất ít khi xuất hiện biểu cảm này, duy chỉ có hai lần... Một lần là Thích Niên làm hư mô hình của cậu, một lần là năm cấp ba có một nam sinh bắt nạt Lưu Hạ, nhốt cô nàng ở trường.

Lần thứ nhất, cậu và Thích Niên xem chút tuyệt giao. Lần thứ hai, Lý Việt kéo nam sinh bắt nạt Lưu Hạ đến khu rừng nhỏ đánh cho một trận, xem chút nữa bị kỷ luật nặng. Nhưng mà Thích Niên vẫn nhớ rõ, năm đó, lúc cô và Lưu Hạ biết chuyện chạy đến khuyên can, mặt mũi cậu nhóc kia đã bầm dập thê thảm... Thật sự là, quá đáng thương!

Nghĩ vậy, Thích Niên nhăn mặt, vô cùng hối hận vì đã tò mò muốn biết chuyện Lý Việt cầu hôn có thành công hay không nên đến đây đón người.

Đi một đoạn đường đến ga ra, Lý Việt quay người vươn tay về phía Thích Niên.

Thích Niên phanh lại, sừng sờ nhìn cậu: “Sao, sao vậy?”

Lý Việt không muốn nói nhiều, chỉ trả lời hai chữ đơn giản: “Chìa khóa.”

Thích Niên lập tức móc chìa khóa trong túi quần ra cho cậu, với tư cách là người mới...Thích Niên vẫn còn thấp thỏm lo lắng đối với kỹ thuật lái xe của mình. Lên xe, sắc mặt Lý Việt dường như dịu bớt, cậu quay đầu nhìn Thích Niên rồi nhắc nhở: “Đây an toàn.”

Thích Niên vừa cài dây an toàn vừa hỏi: “Cậu bị sao vậy? Cãi nhau với Hạ Hạ hả?”

Lý Việt liếc mắt nhìn cô, sau khi khởi động xe thì mới “ừ” một cái, còn cụ thể là cãi nhau về chuyện gì thì không muốn nói cho cô một chút nào.

Đây là điểm khác biệt giữa Lưu Hạ và Lý Việt.

Nếu như là Lưu Hạ, sau khi xảy ra mâu thuẫn với Lý Việt, chắc chắn cô nàng sẽ lôi kéo cô đến quán ăn, vừa uống rượu vừa chửi đổng, có tủi thân gì cũng đều xả cho Thích Niên hết.

Nhưng Lý Việt lại không muốn nói nhiều...

Hòa vào dòng xe cộ, Lý Việt buồn bực nhìn hàng xe dài đang chờ đèn xanh phía trước, nói: “Thích Niên, đi uống rượu với mình đi.”

Được rồi. Thích Niên quyết định thu hồi lời nói lúc nãy, thật ra bản chất bọn họ vô cùng giống nhau...

Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, Thích Niên lặng lẽ nhắn tin cho Lưu Hạ. Lưu Hạ trả lời rất lạnh nhạt, hiển nhiên đã nổi nóng: “Cãi nhau.”

Thích Niên đau đầu nhắm lại mắt, trả lời: “Kể tình huống cụ thể đi đại tiểu thư! Lý công tử nhà cậu kéo mình đi giải sầu kìa, mình không muốn say đến chết cũng không biết lý do, được không nào?”

Lúc này Lưu Hạ mới động lòng trắc ẩn: “Cậu nhớ để ý anh ấy một chút.”

Chỗ Thích Niên, Lý Việt cũng không dám uống rượu, đi một hồi lại đến quán ăn gần trường học. Cậu tìm ghế ngồi, chọn một thùng bia và vài đồ nhắm, cũng mặc kệ Thích Niên, ngồi xuống là mở một chai uống liền mấy ngụm. Trong lòng Thích Niên lại nâng mức độ nghiêm trọng của sự việc lên hai cấp, sắp đạt báo động đỏ.

Sau khi uống hết một chai bia, dường như Lý Việt tỉnh ra không ít: “Thích Niên, Lưu Hạ...” Cậu vừa nói hai chữ, lại im lặng không nói gì nữa.

Thích Niên bó tay, cũng không dám xát muối vào vết thương của Lý Việt, cho nên mở chai bia ra uống mấy ngụm. Bia cay cay đắng đắng làm cô sặc đến nhứ mảy, lúc nói chuyện, âm thanh cũng mang thêm vài phần rít rít: “Người yêu cãi nhau là chuyện thường tình, đừng để trong lòng.” Nhất là cái loại không điều như Lưu Hạ, bắt nạt Lý Việt là chuyện vặt.

Lý Việt lắc đầu, sắc mặt bỗng nhiên có chút cô đơn: “Cô ấy nói muốn chia tay.” Dừng một chút, giọng nói càng thêm khàn khàn: “Cậu biết đấy, cô ấy chưa bao giờ lấy chuyện này để nói giỡn.”

Thích Niên khẽ giật mình rồi có hơi thẩn thờ.

Rõ ràng trước đó không lâu, Lưu Hạ vẫn còn mắng Lý Việt chỉ dựa vào đồ hộp mà cầu hôn cô nàng. Sao thoảng một cái, hai người lại phải chia tay?

Hạ Hạ có đôi khi nóng tính, nhưng trước mặt Lý Việt lại tình nguyện kiềm chế. Lý Việt thì tính tình ôn hòa, có thể bao dung. Cho nên bình thường cô chẳng nghe thấy họ cãi nhau bao giờ, sao mâu thuẫn đã cao đến độ muốn chia tay rồi? Nhưng Thích Niên hỏi xong, Lý Việt cũng không trả lời, chỉ uống từng ngụm từng ngụm bia, tỏ vẻ không say không về.

Thích Niên đau đầu đến nhứ cả mảy.

Trong tình huống này, cô nhúng tay vào không được, mà không nhúng...dường như cũng không được. Dò xét hai bên đều không thu hoạch gì, Thích Niên bực mình uống một hớp bia to để giải khát. Kết quả, Thích Niên hoàn toàn quên mất tử lượng không đủ để chèo chống trình độ uống giải khát của mình. Không đến một lúc, cô đã bắt đầu cảm thấy nặng đầu, chóng mặt.

Mùi bia rượu xộc vào mũi, Thích Niên đã sẵn có vài phần men say, nay lại ngửi thấy mùi cồn thì đầu óc đều đông lại, chả suy nghĩ được gì nữa.

Cô đẩy chai bia ra, cầm ly trà lúa mạch mát lạnh trên bàn uống vài ngụm mới tỉnh táo chút ít.

Lý Việt đã say chũnh choáng, Thích Niên giật lấy chai bia trong tay cậu, nhìn dáng vẻ chống trán thảm hại của cậu thì thở dài: “Mình đưa cậu về trước.”

Thích Niên đi trả tiền, lại bảo ông chủ nhờ một người lái xe giùm, rồi đưa Lý Việt về nhà trước. Chú Lý còn chưa ngủ, dặn dò Thích Niên đi về cẩn thận rồi một tay xách hành lý một tay đỡ Lý Việt lên lầu.

Không biết có phải là do uống nhiều hay không, rất nhiều cảm xúc nhỏ bé đều không ngừng bị phóng đại dưới tác dụng của cồn.

Thích Niên dựa vào thành ghế, đột nhiên có chút mệt mỏi.

Cô nhớ đến sự chia ly năm cấp 3, cũng nhớ đến lúc mình vừa bước vào giới truyện tranh bị bắt nạt và phản bội ra sao, cuối cùng, nhớ đến Kỷ Ngôn Tín, không hiểu sao hốc mắt lại ươn ướt.

Chị gái chở giùm nắm tay lái đã lâu, thấy Thích Niên che mặt muốn khóc, cuối cùng cũng ngại ngùng hắng giọng, hỏi: “Cô gái à, tiếp theo là đưa cô về nhà à?”

Thích Niên lắc đầu: “Tôi muốn đi lấy thức ăn cho chó trước...”

Chị gái chở giùm nhếch môi, hỏi một cách mệt mỏi: “Địa chỉ.” Thích Niên đọc địa chỉ nhà trọ Kỷ Ngôn Tín, lúc đứng trước cửa nhà, cô mới nhớ phải nhắn tin nói với anh một tiếng.

Mở cửa ra, Thích Niên mò mẫm công tắc điện trên tường. Ngọn đèn màu trà xua tan lo lắng trong lòng Thích Niên, cô nhanh chóng đổi giày, đi thẳng đến phòng bếp lấy thức ăn và đồ ăn vặt của Thất Bảo. Công tắc đèn của phòng bếp không biết ở chỗ nào, Thích Niên tìm một vòng vẫn không thấy, chỉ có thể mượn ánh đèn ở ngoài đi đến mở ngăn tủ.

Trong tiếng sột soạt, Thích Niên lại nghe thấy một vài âm thanh là lạ.

Cô sờ hết gai ốc, động tác trên tay nhẹ nhàng hơn, nín thở nghiêng tai lắng nghe. Nhưng tiếng hít thở cực nhỏ kia giống như do cô tự ảo tưởng ra, trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở nặng và tiếng tim đập càng ngày càng nhanh vì sợ hãi của cô.

Từ bé Thích Niên đã nhát gan, trong ba người, cô là người dễ bị dọa nhất. Vào lễ mừng năm mới trước kia, ba gia đình cùng tụ họp, Lý Việt và Lưu Hạ thích đắp chăn kể chuyện ma, còn Thích Niên vô tội bị dọa cho mặt trắng bệch, tay chân nhũn ra.

Về sau, có một lần cô bị dọa thăm, mấy ngày liên tiếp đều nói mớ, từ đấy Lý Việt và Lưu Hạ mới không dám nói bậy trước mặt cô nữa.

Thích Niên yên lặng nuốt nước miếng, tăng thêm dũng cảm cho bản thân. Cũng không dám nán lại nữa, ôm lấy hộp đồ ăn và canxi xương sụn vào lòng rồi trở tay đóng tủ, quay người đi ra. Nhưng vừa bước tới cửa, tiếng hít thở như có như không lại truyền ra từ phòng khách.

Mặt Thích Niên trắng nhợt, cả người như rơi vào hầm băng.

Trong phòng có, có người!

Thích Niên hoảng hốt nắm chặt tay cầm cánh cửa, cũng không để ý chân chưa mang giày, vừa định chạy ra, liếc thoáng qua thấy đôi giày của Kỷ Ngôn Tín thì lập tức tỉnh táo lại.

Kỷ Ngôn Tín trở về rồi à?

Cô nghi hoặc, mượn ánh đèn để nhìn kĩ.

Sau khi sợ bóng sợ gió một hồi, tim đập ngày càng mạnh. Máu trong cơ thể dường như cũng trào ngược, âm thanh “thình thịch” của nhịp tim như nổ vang trong đầu, làm cô không yên. Thích Niên thả đồ ăn trong ngực ra, nhón chân nhẹ nhàng đi tới.

Cô chỉ lo đến gần ghế sofa mà không chú ý dưới chân, khi đá phải một thứ cứng cứng, Thích Niên rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện mình đá phải cái vali.

Thích Niên nhảy lò cò chống tay xuống thành ghế, vừa đứng vững, không ngờ có một đôi tay duỗi ra, chuẩn xác bắt được hai tay cô. Trời đất quay cuồng một vòng, Thích Niên đã bị người ta áp xuống ghế, khóa cứng hai tay. Cô giật mình, vô thức đá chân. Không biết đá trúng chỗ nào, anh yên lặng lấy đầu gối chặn hai chân lộn xộn của cô, động tác khóa tay cũng mạnh hơn. Sau vài giây, anh khổng chết Thích Niên không thể động đậy.

Thích Niên đã sợ đến choáng váng, ngu ngơ nhìn hình bóng mơ hồ của người đàn ông trong bóng tối, sau nửa ngày mới bắt đầu giãy giụa mạn: “Thả em ra...”

Kỷ Ngôn Tín nghe thấy giọng nói thì ngơ ngác một chút, tay nới lỏng vài phần, có hơi ngạc nhiên, có hơi không chắc chắn gọi tên cô: “Thích Niên?”

Thích Niên nức nở hai tiếng, lại không trả lời, chỉ nhỏ giọng khóc.

Kỷ Ngôn Tín hơi cúi đầu, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ mà nhìn cô vài lần, nặng nề gọi: “Là em.” Trong âm thanh trầm thấp kia còn mang theo vài phần khàn khàn và lười biếng vừa mới tỉnh ngủ.

Tay Thích Niên bị anh nắm chặt phát đau, cô khóc thút thít, nức nở nói: “Thầy thả em ra...”

Giọng nói của cô thều thào như mèo con, bàn tay giãy giụa trước ngực anh như gãi ngứa. Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn cô, sau khi thích ứng với bóng đêm, mắt anh đã có thể nhìn rõ. Đôi mắt ngập nước của Thích Niên như mã não thượng hạng, đen láy sáng ngời. Cô cắn môi, xấu hổ nhìn anh.

Vừa tỉnh ngủ, các giác quan của Kỷ Ngôn Tín tri tri không ít. Đến tận lúc nào, anh mới ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người cô. Anh cúi đầu, khoảng cách bỗng rút ngắn dọa Thích Niên im bật, cô mở to đôi mắt to tròn ướt át nhìn anh một cách hoảng sợ, nước mắt nơi khóe mi rưng rưng như sắp rơi.

Kỷ Ngôn Tín chỉ nghiêng đầu ngửi mùi trên môi cô, nghe thấy mùi rượu, anh nhúu mày không vui: “Uống rượu rồi hả?”

Thích Niên bị giọng điệu của anh hù cho ngẩn ngơ, thành thành thật thật gật đầu: “Uống, uống một chút...”

Dường như Kỷ Ngôn Tín cười một tiếng, giọng nói lạnh lùng: “Không chỉ một chút.”

Thích Niên im lặng, cũng không dám khóc, nước mắt cứ chực khóc nhìn anh như vậy, hi vọng anh có thể tốt bụng thả cô ra. Nhưng hiển nhiên, đối với tư thế áp chế Thích Niên này, trước mắt Kỷ Ngôn Tín cũng không có chút nào khó chịu. Cặp mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo làm cô phát run: “Tôi tìm tôi à?”

Kỷ Ngôn Tín không nói tới thì thôi, nhắc đến...tử thân trong lòng Thích Niên như lên men, tuôn ào ào ra ngoài.

Cô lắc đầu mạnh: “Em tới lấy đồ ăn cho chó, đồ ăn của Thất Bảo hết rồi... Em không biết hôm nay thầy về, nếu biết, em chắc chắn...” Giọng nói ngày càng nhỏ đi, cuối cùng nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, rồi lại bắt đầu khóc nức nở.

Kỷ Ngôn Tín bất đắc dĩ nhắm lại mắt, lạnh nhạt nói: “Không được khóc.”

Thích Niên hoàn toàn không dừng được, nghe anh quát, tiếng khóc sục sùi lại lớn hơn.

Cả một ngày Kỷ Ngôn Tín không được ngủ, vừa xuống máy bay, mới ngủ được nửa tiếng lại bị đánh thức, cộng thêm Thích Niên khóc làm anh tâm phiền ý loạn, mất hết kiên nhẫn. Bỗng nhiên, anh cúi đầu cắn cô.

42. Chương 41

Gần trong gang tấc.

Không phải lần đầu bọn họ kề cận nhau, nhưng đây là lần đầu tiên gần gũi đến nỗi nghe thấy hơi thở của nhau, răng môi quần quít.

Cần mạnh thì sợ cô khóc, cho nên Kỷ Ngôn Tín chỉ cần nhẹ môi dưới của cô rồi hôn mạnh. Cảm giác bốn cánh môi kề sát nhau chân thật đến đáng sợ.

Đôi môi cô mềm mại, đầy mùi rượu thoang thoảng.

Kỷ Ngôn Tín không thích mùi bia rượu, nhưng lúc này đây, anh lại cảm thấy ngọt ngào dễ ngủ.

Thích Niên kinh ngạc mở to mắt quên cả khóc, chỉ thấy đôi mắt kia càng sáng ngời trong bóng tối. Đen nhánh, nhưng lại có ánh sáng.

Hơi thở của anh nóng bỏng, chớp mũi lại có chút man mát.

Nhưng Thích Niên lại cảm thấy, có một loại cảm giác kì lạ dần dần len vào tim cô, nhập vào máu cô, đi khắp cơ thể cô. Nụ hôn này thậm chí cũng không tính là hôn, cũng không hề dịu dàng.

Thế mà cô lại...ý loạn tình mê. Lấy anh làm trung tâm, vòng xoáy từ từ mở ra. Cô đứng cạnh bờ, bất ngờ bị cuốn vào, luân hồi thật sâu.

Mãi đến khi...

Chân Thích Niên bị anh đè đến run lên, cô khó chịu giật giật chân, muốn nói chuyện nhưng môi đã bị anh cắn, chặn lại không thể nói. Cô động dậy đôi chân tê tê nhức nhức, lại bị anh ép chặt hơn. Đau nhức kia làm nước mắt vừa kiềm chế lại phải tuôn ra, cô nhỏ giọng nức nở, không dám chọc anh nhưng không thể nhịn được.

Kỷ Ngôn Tín nhú mày, rút cục lui ra sau tách khỏi môi cô: “Sao vẫn còn khóc?” Giọng điệu bất đắc dĩ, như thể không cách nào trị được cô.

Đáy mắt Thích Niên long lanh nước, ánh trăng chiếu vào càng sáng rực như vì tinh tú. Cô hít hít mũi, nói: “Chân... Chân đã tê rần rồi.”

Kỷ Ngôn Tín lặng im vài giây.

Vào thời điểm này, vậy mà anh lại có chút buồn cười. Nhưng nhớ tới da mặt Thích Niên mỏng đến nỗi không thể mỏng hơn, anh bỏ ra vài giây để kiểm chế. Kỷ Ngôn Tín kéo tay Thích Niên, nhắc cô dậy. Đôi chân dè nặng lên chân cô cũng dời đi, anh ngồi xuống bên cạnh Thích Niên.

Ghế sofa bên cạnh lồm xồm, vừa cần môi uất ức, Thích Niên lại hít một hơi khí lạnh. Bỏ qua ý định giãy giụa, cô không dám cử động, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Kỷ Ngôn Tín không đi bật đèn. Cố gắng nhìn trong bóng tối, anh rót một ly nước đưa lên miệng, chợt nghĩ không biết nước này...đã để bao lâu, thế là lại bỏ xuống. Thêm một phút sau, anh hỏi: “Chân đỡ hơn chưa?”

Giọng nói kia có vài phần khàn khàn, dường như không được nghỉ ngơi đầy đủ.

“Không sao.” Thích Niên lấy tay chọc một cái, cảm giác tê tê căng căng kia làm cô phải kêu “A...”. Lúc nói chuyện lại, âm thanh có thêm chút run run: “Không phải...ngày mai thầy mới về à?”

Cô đã định tối nay hỏi Kỷ Thu số chuyến bay, sau đó mai mang Thất Bảo đến đón cơ...

“Có chút việc.” Giọng nói của Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhẹ, không muốn nhiều lời.

“Vậy Kỷ Thu đâu ạ?”

“Hai ngày nữa con bé sẽ về chung với ông nội.” Anh quay đầu nhìn cô, hỏi: “Sao lại tới đây vào buổi tối?”

Thích Niên uất ức kể: “Hôm nay Lý Việt trở về, em đi đón cậu ấy. Vốn là sau khi đưa cậu ấy về, em tiện đường tới đây... Thế nhưng đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, rồi như vậy đây...”

Cô ráng nhìn đồng hồ cho rõ, nhỏ giọng hỏi: “...Không khuya lắm mà?”

Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với cô. Ý nghĩ này còn chưa quá ba giây, anh lại uể oải hỏi tiếp: “Đi cái gì tới?”

Anh mà không hỏi, xem chút cô quên mất...

Chị gái chở giùm còn đang chờ dưới lầu!

“Em phải đi đây...” Thích Niên lo lắng đứng lên, nhắc chân bước đi. Lúc cô đi ngang qua trước mặt, Kỷ Ngôn Tín vô thức nắm chặt cổ tay cô, giọng nói không còn dịu dàng mà lạnh lẽo như rơi vào hầm băng: “Lại muốn trốn?”

Lòng bàn tay nóng rực của anh nắm chặt tay cô, mạnh đến nỗi cô không nhúc nhích được nữa.

Thích Niên ngờ nghệch không cảm nhận được sự tức giận của anh, sau khi ngẩn ngơ mới nhớ ra mà trả lời: “Em, em nhờ người ta chở tới. Em đi lên cũng lâu rồi, không...”

Kỷ Ngôn Tín cắt ngang lời cô: “Tôi đưa em về.”

Đầu óc trống rỗng trong nháy mắt, Thích Niên lập tức từ chối: “Không phải thầy vừa trở về sao? Em tự về nhà là được rồi.”

Kỷ Ngôn Tín thả tay cô ra rồi đứng lên, thuận tay cầm lấy áo khoác vắt trên ghế dựa mặc vào. Thích Niên vẫn muốn ngăn cản, giữ chặt ống tay áo của anh: “Thầy Kỷ, thật sự không cần đâu. Bây giờ thầy...”

“Tôi lo lắng.” Anh rũ mắt nhìn thẳng vào cô: “Lý do này được chứ?”

Thích Niên khẽ giật mình. Bị trách móc hai lần, tối nay đầu óc cô vốn không nhanh nhạy lắm giờ như bị đờ, không thể suy nghĩ được gì. Cô lẳng lặng buông tay áo anh ra, giọng nhỏ như muỗi: “Được.”

Thích Niên ôm thức ăn chó đi theo Kỷ Ngôn Tín xuống lầu.

Chị gái chở giùm đang tựa vào cửa xe hút thuốc, đóm lửa ở ngón giữa chớp chớp tắt tắt. Trông thấy Thích Niên xuất hiện sau lưng Kỷ Ngôn Tín, đôi mắt vốn bình tĩnh chợt nổi lên cười cợt. Điều thuốc bị chị ta ném xuống đất, di di chân nghiêng nát, chị ta cười cười hỏi: “Có đi hay không?”

“Tôi đưa cô ấy về là được, bao nhiêu?”

Chị ta giơ tay lên, nhìn anh đếm tiền rồi nhận lấy bỏ vào túi áo. Quay người đi vài bước, như nhớ tới điều gì, chị ta quay đầu lại: “Tôi không phải người xấu, cũng không có hứng thú với phụ nữ.”

Dứt lời, chị ta liếc mắt đưa tình với Kỷ Ngôn Tín rồi mới cười cười bước nhanh.

Thích Niên sững sờ, phản ứng đầu tiên là...tính cách cô gái này thật đúng là ngay thẳng mà. Phản ứng thứ hai...chẳng lẽ chị ta cho là mình sợ chị ta có ý đồ gì xấu nên mới tìm Kỷ Ngôn Tín tới?

Thế nhưng rõ ràng là chị ta mượn gió bẻ măng...ừm, nghiêm túc mà nói, có lẽ không dễ mình đâu...

Trên đường đi, ngoại trừ hỏi một câu “Bây giờ ở đâu?” thì Kỷ Ngôn Tín vẫn lạnh mặt không nói thêm chữ nào, tâm tình nhìn có vẻ vô cùng không vui.

Thích Niên nhớ lại, lúc trước cô chỉ hỏi số điện thoại của anh thôi mà anh đã không vui lâu quá chừng, huống chi lúc này còn bị cô gái kia liếc mắt đưa tình. Chẳng lẽ anh muốn bóp chết người à? Đoán rằng cái cổ mảnh mai của mình sẽ bị Kỷ Ngôn Tín bẻ dễ như trở bàn tay, Thích Niên không dám lại gần, yên lặng ôm bịch thức ăn suốt đường đi.

Trông thấy khu cư xá phía xa xa, Thích Niên mới nhớ ra: “VẬY THẮT BẢO... TÔI NAY THẦY ĐƯA VỀ LUÔN Ạ?”

“Để ở nhà em có gì bất tiện hả?” Kỷ Ngôn Tín nhìn tình hình giao thông, không hề quay đầu.

“Rất tiện!”

Trong thời gian chăm sóc này, sự sợ hãi của mẹ Thích đối với chó đã hạ thấp không ít, ngoại trừ không dám sờ Thắt Bảo thì chẳng có vấn đề gì cả. Về phần ba Thích, ông biết chủ nhân của Thắt Bảo sắp về thì hỏi: “Khi nào thì Thắt Bảo được đón về? Để nó ở thêm hai ngày đi, sau này không chắc sẽ đến nhà chúng ta lần nữa đâu.”

Ông và Thích Niên đều rất thích động vật nhỏ, đặc biệt Thắt Bảo lại rất ngoan ngoãn nghe lời, còn có thể thỏa mãn ham muốn chụp ảnh kì quái của ông...

Thật sự là vô cùng yêu thích.

“Đợi đi thành cổ ngõ bắc xong thì sẽ đón về.” Anh thả chậm tốc độ, sau khi đi qua thanh giảm tốc thì không biết Thích Niên ở đâu: “Chỉ đường.”

“Cứ đi thẳng đi ạ, căn cuối cùng ấy.” Thích Niên nhìn những người hàng xóm đang đi bộ hoặc dạo phố trở về thì không hiểu sao có hơi chột dạ. Nghĩ đến việc lát nữa anh đi từ đây ra, không biết sẽ bị bao nhiêu người quen nhìn thấy thì tai cô đỏ lựng lên. Khi quẹo vào căn nhà cuối cùng, Thích Niên ra hiệu: “Đậu xe ở đây là được.”

Đèn xe sáng ngời, anh liếc nhìn thì thấy trên mặt đất có sơn một số “7” màu trắng. Kỷ Ngôn Tín nhú mày, có hơi hứng thú: “Nhà của em có phải đều có liên quan đến số 7 không?”

Thích Niên nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Hình như đúng là vậy thật, từ tiểu học đến đại học, mã số của em đều có số 7.”

Xe tắt máy dừng một chỗ.

Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn cô, dưới ánh đèn đường, chớp mũi cô có chút hồng hồng, vì mới khóc không lâu nên mắt còn ươn ướt. Nhưng khi cô cười, khóe môi cong cong làm cặp mắt càng sáng ngời rạng rỡ.

Ma xui quỷ khiến thế nào, anh hỏi: “Không có gì muốn hỏi tôi à?”

Ý anh lộ lộ như thế, Thích Niên gần như lập tức nhớ lại chuyện xảy ra nửa tiếng trước. Vành tai vốn nóng rực nay lại như thêm dầu vào lửa, dần dần lan đỏ gò má cô. Thích Niên vô ý cắn môi, vừa cắn xong thì liền nhớ đến lúc anh cắn môi cô rồi hôn mạnh. Như bị giật điện, Thích Niên nhả môi ra, ấp úng vắn vắn ngón tay, không biết làm sao.

Kỷ Ngôn Tín nheo mắt, đột nhiên nhẩn nại mà lôi chuyện cũ ra nói: “Đêm 30 không phải còn hỏi Kỷ Thu kết quả xem mắt của tôi à?”

Thích Niên xấu hổ cúi đầu.

Còn tưởng sẽ mất tự nhiên hơn...ai dè...

“Không tò mò? Không muốn biết kết quả?” Giọng nói của anh trầm thấp dụ hoặc, từ từ lôi kéo.

Mặt Thích Niên càng đỏ hơn, cô chống cự không được, gật đầu mạnh một cái: “Muốn biết...”

Muốn đến nỗi sắp tẩu hỏa nhập ma.

Không liên lạc được với Kỷ Thu, không biết anh có hài lòng với đối tượng xem mắt hay không, lúc này có phải đang hẹn hò cùng người ta hay không, không biết...cô có còn chút cơ hội nào không.

Nhưng những cảm xúc ử rũ này chỉ có thể dần xuống góc bí mật nhất nơi đáy lòng. Một khi nhìn thấy ánh nắng, chúng sẽ bay phấp phới đầy trời, từng chút từng chút xâm chiếm toàn bộ trái tim cô. Để cô lo lắng, để cô nghĩ ngợi, để cô đau lòng.

Cô không để ý đến dáng vẻ cao cao tại thượng của anh, cô chỉ sợ — một ngày nào đó, ngay cả tư cách ngược nhìn anh cũng không có.

Mùi chua chua xót xót, cô lại muốn khóc rồi.

Thích Niên hít hít mũi, có hơi nghẹn ngào: “Nếu như là tin xấu, vậy thầy đừng nói cho em biết thì hơn.”

Nghe loáng thoáng tiếng cô nức nở, Kỷ Ngôn Tín lại có hơi mất kiên nhẫn.

Anh chăm chú nhìn Thích Niên đang như đà điểu chôn mình vào cát, một lát sau, dường như nghe thấy có một loại âm thanh sụp đổ ở trong lòng. Đó là một sức mạnh rất mềm mại, nhưng khiến anh không thể chống cự.

“Tôi không đi.” Anh nắm cầm quay mặt cô lại.

Thích Niên không kịp đề phòng, chạm phải ánh mắt thăm thẳm của anh rồi trở nên mơ mơ màng màng.

Trái tim cảm nhận được dòng điện vô hình trước cô một bước, nhảy “bịch bịch bịch” mãnh liệt.

“Không có hứng thú, cũng không muốn chờ mong.” Anh cười như không cười nhìn cô: “Tuy nói như vậy có chút bạc tình, nhưng tôi...đúng thật không phải là một người có kiên nhẫn đợi người lạ đi vào lòng mình.”

Tiếng tim đập dường như muốn áp đảo giọng nói, điều duy nhất Thích Niên biết rõ chính là, cô cảm thấy muốn khóc: “Em...em nghe không hiểu lắm...”

43. Chương 42

Kỷ Ngôn Tín nắm cầm Thích Niên xoay lại, chạm nhẹ vào mi tâm của cô. Đây rõ ràng là một động tác thân mật mập mờ, nhưng anh lại đứng đắn giống như đang giảng bài trên bục giảng, ánh mắt trầm tĩnh như nước: “Đừng giả ngu.”

Tiếng nói của anh hơi trầm xuống, khàn khàn mê hoặc: “Tôi biết là em hiểu.”

Mi tâm bị đầu ngón tay nóng hổi của anh chạm nhẹ, Thích Niên hơi mất tự nhiên liếm liếm môi: “Nhưng em không chắc...”

Thích Niên không hiểu, thật ra là không hiểu những thay đổi của anh trong thời gian qua. Mấy tháng nay, cô đã quen với sự ôn hòa, không mặn không nhạt của Kỷ Ngôn Tín. Ngoại trừ Thất Bảo, bất luận là thích hay ghét, biểu hiện của anh đều lạnh nhạt khiến người ta nhìn không thấu cũng đoán không ra. Thực tế, mỗi lần ở gần cô, dường như anh chỉ là thuận thế mà làm, không có vui buồn gì lớn. Anh cũng chưa bao giờ giải thích, thậm chí còn lúc xa lúc gần, tỏ vẻ như hoàn toàn không muốn cô hiểu lắm.

Điều này làm cho Thích Niên cảm thấy lúc ở cạnh anh đều bất lực bó tay.

Được rồi, nói đơn giản là...đối với chuyện Kỷ Ngôn Tín thích cô, cô vô cùng không có lòng tin. Cảm giác không chân thực này giống như một khối thủy tinh trong suốt treo trên bầu trời cao. Nếu không có lòng tin vững vàng, nửa bước cũng khó đi. Trước đây cô có thể cả gan làm loạn vì ý vào mình bị che mắt, dù phía trước là chông gai vẫn sẵn bước tiến lên. Nhưng đợi đến lúc Kỷ Ngôn Tín tự tay tháo mảnh vải che mắt của cô xuống để cô thấy được vị trí, dù anh ở ngay kế bên chỉ cách vài bước, cô cũng không dám tiến tới.

Hiện tại...

Anh cũng đang đứng trước mặt cô, ngập ngừng đưa tay.

Kỷ Ngôn Tín không lên tiếng, chỉ nhìn về phía gia đình ở lầu một, dường như hai vợ chồng đang cãi nhau vì chuyện phân công nội trợ.

Cứ trầm mặc như vậy thật lâu, có lẽ cảm thấy nếu không trả lời Thích Niên lại khóc mất. Anh bèn lên tiếng, âm thanh như ánh mặt trời: “Chính là như em nghĩ.”

Thích Niên nghi hoặc nhìn anh, vừa rồi anh nói “Chính là như em nghĩ” đúng không đúng không đúng không?

A.....

Cô lấy tay che mặt, dường như vẫn còn cảm thấy thẹn thùng nên lại cào cào tóc. Giọng nói tràn ra giữa những kẽ tay: “Nghĩa là em có thể đưa bữa sáng cho thầy, có thể hẹn thầy đi ăn cơm xem phim, lúc không có việc gì mà nhớ Thất Bảo cũng có thể tìm thầy bất cứ lúc nào phải không...” Tiếng nói của cô mềm mại như ngâm kẹo.

Cảm giác mệt mỏi sau khi xuống máy bay của Kỷ Ngôn Tín giảm không ít.

“Bất cứ lúc nào thì không được.” Kỷ Ngôn Tín cắt ngang lời cô: “Có vài thời điểm không tiện gặp em.”

Nụ cười tươi trên môi Thích Niên hơi cứng lại, cô bắt chặp thẹn thùng bỏ tay xuống, căng thẳng hỏi: “Lúc nào ạ?”

Lúc sửa bài tập?

Hoặc là...viết luận văn?

Bằng không thì...

Không đợi cô nghĩ hết mọi khả năng, Kỷ Ngôn Tín trả lời: “Lúc mới tắm xong.”

Âm thanh kia có chút kì kì, dường như đang cố nhịn cười lại cố tỏ ra nghiêm túc: “Lúc vừa tắm xong quần áo không chỉnh tề nên không thể gặp khách.”

Quần áo không chỉnh tề?

Sau khi Thích Niên nghe thấy bốn chữ này thì chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào không ngừng, bên tai ù ù không dứt. Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh anh chỉ quần một cái khăn tắm đi tới, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, bọt nước từ trên sống mũi rơi xuống đôi môi anh, nhuộm ướt nó rồi biến mất.

Cũng không biết, cơ thể ở trần kia...có cơ bụng hay không?

Thích Niên nghĩ đến đó thì chóp mũi nóng lên, cả khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Không dám quay đầu nhìn anh, cô hoảng hốt đẩy cửa xe chạy mất.

Lúc Kỷ Ngôn Tín quay đầu lại, chỉ thấy bóng lưng hoảng loạn của cô.

Anh bắt lực đề tay lên mi tâm: “Vừa trêu chọc hai câu là đã chạy rồi... Giỏi lắm.”

Thích Niên mãi miết chạy về lầu trọ, mặt nóng bừng bừng. Cô vừa lấy tay quạt quạt giúp mình hạ nhiệt, vừa liếc nhìn bản thân trên cửa thang máy kim loại. Mặt gương không rõ lắm, Thích Niên nhìn thấy chìa khóa xe trong tay mình. Cô sững sờ, ghen hòng nhìn trần trời... Đó, đó, đó không phải là xe của nhà cô à? Cô chạy cái gì chứ!

Đêm hôm đó, Thất Tể lặn sâu vài ngày rồi cực đã đăng trạng thái mới. Kinh khủng hơn chính là...trạng thái này như một câu đố...

Chu Hân Hân đang xem hot search của weibo, tiện đổi mới newfeed thì thấy một đồng trạng thái của Thất Tể.

Thất Tể: gâu gâu gâu gâu gâu...

Thất Tể: gâu gâu gâu gâu gâu...

Thất Tể: gâu gâu gâu gâu gâu...

...

Fans: bọn họ chẳng hiểu gì cả.

Thỏ Cường Tráng: Có phải bị Thất Bảo trộm nick rồi không...

Thảo Kính Lạnh Lùng: Má ơi, tốt xấu gì mị cũng tinh thông sáu thứ tiếng nhưng ngay cả một chữ cũng không hiểu.

Trong Vạn Người Tôi Xinh Đẹp Nhất: Nhường mày, ngồi đợi đại thần phiên dịch.

Không Tới Hưởng Tây: Nam thần tỏ tình với chị hả?

...

Chu Hân Hân cười to, lại đổi mới newfeed thì thấy một trạng thái mới nhất.

Thất Tể: “Mỹ Nhân Nghi Tu” đã kí kết.

Chị ta nhắm mắt lại, ngậm chân gà nhanh chóng mở inbox với Thích Niên.

“Có ở đó không?”

Thích Niên: “Có.”

Chu Hân Hân gõ bàn phím đùng đùng: “Trước đây đâu có nói tới nay công bố tin tức kí kết đâu?”

Thích Niên vượt vượt quả đầu lông xù của Thất Bảo, vui vẻ ôm nó lăn qua lăn lại, thấy tin nhắn bèn trả lời: “Trước đây không phải sợ không theo đuổi được nam thần à, bây giờ cảm thấy sớm muộn gì nam thần cũng về tay em.”

Đầu Chu Hân Hân đầy vạch đen: “Chẳng lẽ tình yêu của chị còn chưa đủ để giúp em lấp hố này sao? Dù gì cũng quen nhau lâu như vậy mà không thêm để ý chút nào đến tâm trạng của chị, không sợ chị đây có thể tắc nghẽn cơ tim lìa xa trần thế hả?”

Thất Bảo dè tay lên dép lông của Thích Niên, nhìn chăm chú vào đôi tai thỏ. Như đột nhiên phát hiện đồ vật mới thú vị, nó cúi đầu ngửi ngửi. Thích Niên không lưu ý, chỉ sợ giẫm phải nó nên dịch sang bên cạnh. Thất Bảo nhìn chằm chằm tai thỏ rồi...dịch sang theo.

Sự trả thù trực tiếp nhất của biên tập chính là...đăng hình của cuộc nói chuyện lên.

Chu Hân Hân không khách khí với Thích Niên, đăng cuộc nói chuyện của hai người lên weibo. Nhất là câu “bây giờ cảm thấy sớm muộn gì nam thần cũng về tay em”, phía dưới còn gạch đỏ hai đường.

Sau đó...

Các fan bùng nổ. Tấn công quá mãnh liệt, Thích Niên bị tag nhiều đến nỗi định tắt weibo đi thì cửa phòng bị gõ. Cô mang đôi dép hình tai thỏ ra mở cửa, vừa đẩy cửa đã thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ Thích, sau lưng là ba Thích đang nháy mắt với cô.

Thích Niên có chút phiền lòng, cô không cười nữa mà dò hỏi: “Sao, sao vậy ạ?”

Gần nhà có một cửa hàng vừa khai trương, hoạt động khai trương diễn ra từ sáng cho đến tối. Mẹ Thích ăn cơm xong liền vội vã lôi kéo ba Thích đi mua sắm và vừa mới trở về. Kết quả là lúc lên lầu, đụng phải dì Chu đi xuống ném rác. Dì Chu hàng xóm cũng khá có tiếng trong cư xá, tuy tiểu khu này cũng không lớn,

nhưng chuyện nhà ai đi Chu cũng biết rành hơn người khác. Hôm nay thằng con trai nghịch ngợm nhà họ Lý trốn học đi chơi net, ngày mai con gái nhà họ Đào tham gia cuộc thi nhận bao nhiêu tiền thưởng. Hoặc là vợ chồng son cãi nhau tối hôm qua, nhà ai có chồng đi làm xa trở về... Một đám bà tám rảnh rỗi tụ tập trong vườn hoa của cư xá kể này kể kia.

Thường ngày mẹ Thích cũng thích tham gia cho vui, nhưng chỉ giới hạn trong việc nghe chuyện nhà người ta. Một khi nhân vật chính biến thành con gái nhà mình, nó chẳng còn thú vị chút nào cả. Bà đen mặt, cố gắng nói chuyện nhỏ nhẹ: “Hôm nay con đi đón A Việt phải không?”

Thích Niên hoang mang gật đầu: “Dạ đúng, có vấn đề gì sao?”

0.0 Chẳng lẽ chú Lý đến tố cáo?!

Mẹ Thích nhìn cô một cái, lại hỏi: “Vậy sao muộn như vậy mới về, mẹ nghe dì Chu nói con mới về không bao lâu phải không?”

Là mới tức thì...

Thích Niên hơi chột dạ: “Lý Việt và Hạ Hạ...cãi nhau không vui, con phải làm chị gái tri kỉ đó.”

Ừm..., nói đúng hơn thì phải là em gái hầu rượu. Nhưng trong tình huống này, nói dối một chút cũng không quan trọng.

Sắc mặt mẹ Thích lúc này mới dịu xuống: “Vậy sao dì Chu của con nói con được một chàng trai lạ mặt đưa về? Hai người còn ở trong xe rất lâu, không biết làm cái gì.”

Bí mật nhỏ bị phá vỡ, sắc mặt vừa bình thường của Thích Niên nay lại đỏ bừng lên: “Cái gì... Con không biết gì cả, chính là...”

Chính là cái gì... Thích Niên cũng không trả lời được.

Ba Thích lập tức hoà giải: “Có vấn đề gì thì từ từ mà nói, hùng hù hỏ hỏ dọa con bé sợ rồi kìa.” Dứt lời, ông quay đầu nghiêm túc nói với Thích Niên: “Mẹ con cũng chỉ vì lo lắng cho con thôi, con cũng biết dì Chu hàng xóm là loại người nào rồi đấy. Miệng thối như ăn mấy cân chao, lại hay nói những lời chướng tai.”

Thất Bảo chống cằm nằm sấp bên chân Thích Niên, đầu cọ vào tai thỏ trên dép cô.

Bây giờ không phải là lúc làm nũng đâu...

Thích Niên lặng lẽ dời chân, định để cho Thất Bảo có thể hiểu bây giờ cô đang bị ba mẹ thẩm vấn thì nó há mồm cắn tai thỏ. Thích Niên lập tức đứng im, trong ánh mắt ngày càng nghiêm túc của mẹ Thích, đang định khai báo thì...

Ba Thích đột nhiên chen vào hỏi: “Thích Niên, có phải con có bạn trai rồi mà không nói cho ba biết hay không?”

Hả...

Thích Niên sững sốt.

Về mặt của mẹ Thích cũng trở nên kì lạ: “Có bạn trai?”

Thích Niên vừa muốn lắc đầu, ba Thích lại tiếp lời: “Tôi thấy đúng là bạn trai rồi, bà xem gần đây nó hay thần thần bí bí chạy ra ngoài đấy.”

Vì vậy, người trong cuộc chưa nói câu nào thì chuyện đã bị ba Thích hướng sang một phương hướng an toàn “Thích Niên có bạn trai, đây là quan hệ bình thường”.

Thích Niên nghĩ nghĩ, không giải thích. Thấy chuyện này sắp bị ba Thích và Thích Niên hàm hồ cho qua, bèn nghe roẹt một cái...

Thích Niên cứng đờ cúi xuống nhìn ——

Thất Bảo đang ngậm tai thỏ trên dép cô vẩy vẩy đuôi... Ánh mắt trong sáng và cái đuôi vẩy mạnh kia, không cái nào không tỏ rõ sự vui sướng của nó lúc này. Một giây sau, mẹ Thích nhủ mày, hỏi: “Con nói nuôi chó giúp bạn, bạn này...không phải là bạn trai của con chứ?”

Thích Niên cười xấu hổ: “Hình như...phải...”

44. Chương 43

Một câu trả lời lập lờ nước đôi “hình như phải” làm cho Thích Niên bị mẹ Thích tra hỏi về “bạn trai” thêm nửa tiếng.

Ví dụ như, mẹ Thích hỏi: “Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

Thích Niên cố gắng nhớ lại: “Hình như là hai mươi tám.”

Mẹ Thích cười “ha ha”: “Ngay cả bạn trai bao nhiêu tuổi con cũng không biết, vậy mà dám qua lại với cậu ta à?”

Thích Niên lập tức đổi giọng: “Hai mươi tám! Con chắc chắn.”

Mẹ Thích hớp một ngụm trà lài, lạnh lùng liếc cô: “Mẹ thích ít hơn bốn tuổi.”

Thích Niên cúi đầu nhìn chằm chằm dép lê tai thỏ, không nói gì.

“Hai mươi tám tuổi hẳn là có công ăn việc làm đằng hoàng rồi, cậu ta đang làm nghề gì?”

Nói là giáo sư? Không được, không thể trả lời như vậy. Cô còn chưa tốt nghiệp, đoán chừng chuyện thầy trò yêu đương sẽ làm mẹ Thích sợ mất.

“Làm thí nghiệm ă...” Thích Niên cẩn thận quan sát sắc mặt của mẹ, thấy bà nhăn mày thì lập tức bổ sung: “Hạ Hạ và Lý Việt đều biết, còn rất quen thân.”

Lông mày vừa nhíu lại của mẹ Thích hơi giãn ra, âm thầm cân nhắc. Điều quen với Lưu Hạ và Lý Việt, vậy nhân phẩm của người nọ chắc cũng không tệ. Lại là làm thí nghiệm, không biết có nguy hiểm gì không...

“Nhà cậu ta ở đâu?”

“Ở Kỳ Thừa ă...” Thích Niên ho nhẹ một tiếng, lại giả bộ không biết rõ, bổ sung một câu: “Ngay gần cư xá đây, con chưa tới lần nào.”

Mẹ Thích hài lòng, hơi gật đầu rồi nhắc nhở cô: “Cũng qua lại rồi, nó đang ở đâu con cần phải biết. Tìm cơ hội hỏi xem trong nhà nó có mấy người. Con ngại hỏi thì nhờ Hạ Hạ và Lý Việt hỏi, không phải chúng nó quen biết à?”

Thích Niên ngoan ngoãn “ạ”, dịu dàng gật đầu: “Con biết rồi.”

Lúc này mẹ Thích mới vui vẻ vài phần: “Vậy bình thường cậu ta có vui lòng tiêu tiền cho con không, hào phóng không? Đàn ông không phóng khoáng sau này sẽ uất ức cho con, con phải biết đề cao cảnh giác, đừng đâm đầu mù quáng vào tình yêu.”

Thích Niên bị hỏi đến mồ hôi đầy đầu, gật gật lung tung. Chuyện chưa đâu ra đâu này làm cô trả lời đầy chột dạ, thật sự muốn giảm thọ. Thấy mẹ Thích muốn hỏi nữa, Thích Niên vội vàng khoác tay bà, cọ cọ ngực mẹ làm nũng: “Anh ấy đối với con rất tốt, mẹ đừng hỏi nhiều nữa. Buổi tối con còn phải làm việc, đợi bữa nào con đưa anh ấy đến cho mẹ xem rồi mẹ tự hỏi anh ấy được không?”

Vốn Thích Niên chỉ định đáp cho lấy lệ, không ngờ lại bưng đá đập chân mình.

Hai mắt mẹ Thích sáng ngời, vô cùng đồng ý với đề nghị của cô: “Con đã thích vậy sớm đưa về nhà để mẹ kiểm định cho con. Cũng không cần chọn ngày đầu, không phải Thất Bảo vẫn ở đây à? Khi nào cậu ta đến đón Thất Bảo, con cứ để cậu ta lên nhà gặp mặt.”

Thích Niên lập tức hóa đá...

Đây không phải muốn mạng cô à!

Trái dụ phải dỡ, vất vả lắm mới dỡ dành mẹ xong. Thích Niên đóng cửa lại, xoay người tựa lên ván cửa thở hắt, lòng bàn tay đỏ mề hôi thấm lạnh cả người. Dù trong thời kì phản nghịch năm cấp ba ấy, Thích Niên cũng không dám nói dối trước mặt mẹ. Hôm nay đúng là dùng hết lời nói dối của mấy năm này rồi, cô thậm nghĩ phải bồi bổ thận mới được...

Quay lại nhìn chằm chằm Thất Bảo đang ngậm tai thỏ nằm bán manh trên đất, Thích Niên ngoắc ngoắc ngón tay: “Mày lại đây!” Cô đề thấp giọng nói để ra vẻ nghiêm túc dữ dằn.

Dường như Thất Bảo chẳng phát hiện ra cô đang tức giận phô trương thanh thế, nó vẫy vẫy đuôi đi đến trước mặt cô, lẳng lặng nhìn vài giây. Ánh mắt đen láy kia như ánh đèn treo tường, ám áp tựa mặt trời ban trưa.

Thích Niên hừ một cái, chỉ tay vào nó: “Giờ mày càng ngày càng to gan nhỉ, mày biết là...” Chưa dứt lời, đầu ngón tay trở nên ấm nóng. Cô giật mình, chẳng biết Thất Bảo nhả tai thỏ ra lúc nào, bây giờ đang há miệng ngậm ngón tay của cô. Ươ ướn, dinh dính...

Thấy Thích Niên nhìn mình, Thất Bảo cố gắng vẫy đuôi, đôi mắt hơi nheo lại nhưng đang cười với cô. Một chú Golden xinh đẹp vô cùng nhẩn nại vỗ về một cô gái giả vờ cáu kỉnh. Thích Niên phát hiện...mình hoàn toàn không có cách nào lại kiên định nổi nữa! Cô hu hu đưa tay che mặt. Chó nào thì chủ đó, bây giờ Thích Niên đã hiểu rồi. Chọc ghẹo người ta, thật sự là trong bất kì tình huống nào cũng không thể miễn dịch, không thể nào quen được.

Thích Niên bị phẫn, tức giận đi tố cáo. Một phút đồng hồ sau, điện thoại Kỷ Ngôn Tín nhận được một tin nhắn khiếu nại.

“Thầy Kỷ, Thất Bảo ăn mất tai thỏ của em rồi!”

Kỷ Ngôn Tín đang trò chuyện video với Thiệu Túy, nghiên cứu một chuỗi số liệu khác thường xuất hiện trong thí nghiệm. Lúc tin nhắn gửi tới, điện thoại rung rung làm anh cúi đầu nhìn, Thiệu Túy đối diện cũng ngừng nói, tạm dừng trao đổi.

Tai thỏ?

Kỷ Ngôn Tín hơi nhíu mày, vừa ra hiệu cho Thiệu Túy tiếp tục, vừa trả lời tin nhắn: “Tai thỏ gì?”

Thích Niên giải thích: “Thỏ trên dép lê, Thất Bảo gặm mất tai thỏ đó *cười khóc*.”

Kỷ Ngôn Tín gần như nhớ lại ngay lập tức, mấy hôm trước anh có nhìn thấy một đôi dép màu hồng phần hình tai thỏ trên weibo của cô, tai thỏ lông xù càng dễ làm người ta chú ý. Hình như mua từ Hàn Quốc? Thói quen phá hư đồ Thích Niên của Thất Bảo sao bây giờ vẫn chưa hết nhỉ? Chẳng lẽ nó cũng thích những món đồ lông xù, sáng lấp lánh, đẹp đẽ mà con gái hay thích à?

Thiệu Túy nói mấy chỗ mà vẫn không thấy Kỷ Ngôn Tín trả lời, ngẩng đầu lên thì bắt gặp anh đang nhíu mày. Anh ta dừng lại, nghi hoặc kiểm tra quá trình tính toán của mình trên bản thảo: “Sai ở đâu hả?”

Ngón tay đặt trên bàn phím của Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhàng gõ hai phím cách, lẳng lặng lắc đầu: “Không có, tiếp tục đi.”

Thiệu Túy ngừng nhìn anh rồi cầm ly nước uống vài ngụm nhuận giọng, thấy sự chú ý của anh không đặt trên vấn đề họ đang thảo luận thì hỏi: “Cậu đang nói chuyện với ai đấy?”

Kỷ Ngôn Tín không thềm ngẩng đầu: “Thích Niên.”

Nước còn chưa kịp nuốt xuống xem chút bị Thiệu Túy phun ra, đó không phải là...nữ thân của Kỷ Thu à? Anh ta nuốt ngụm nước, ậm ờ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Ngôn Tín nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không phải không thể nói cho anh ta biết, vì vậy thần nhiên nói: “Thất Bảo cắn hỏng dép lê của cô ấy.”

Thiệu Túy: “...”

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc Thiệu Túy hỏi với chút không xác định: “VẬY...hai người ở chung rồi hả?”

Kỷ Ngôn Tín lạnh lùng nhìn anh ta một cái, cười như không cười hỏi lại: “Mình cho cậu ám chỉ lệch lạc như vậy khi nào?”

Thiệu Túy lắc đầu, mím môi, giả bộ không nhìn thấy gì cả.

Âm thanh có tin nhắn lần nữa vang lên, màn hình vừa tối đen lại sáng ngời. Là Thích Niên hỏi: “Ngày mai em có thể hẹn thầy đi xem phim không?” Đường như sợ anh từ chối, cô lại máy móc bổ sung: “Xem như đền bù tổn thất do Thất Bảo cắn mất tai thả đi.”

...

Ba giây sau.

Thích Niên lại gửi đến một tin: “Được không? Vẫy đuôi.”

Năm giây.

Mười giây.

Hai mươi giây.

Bốn mươi giây.

...

Ba phút sau...

Thích Niên nhìn chằm chằm vào hộp thư đến rỗng tuếch, buồn bực đá chân, lăn qua lăn lại trên giường.

Quá trực tiếp?

Trực tiếp hơn cô cũng làm rồi, hẹn đi xem phim thì thế nào?

VẬY, mà, không, trả, lời!

Dù từ chối hay không thì cũng trả lời lại chứ! Hu hu, được không vậy!

Thất Bảo nằm trên giường ngẩng đầu dậy, lông tóc trên đầu bị tay nó chà chà rồi tung, quăn quăn nhìn rất ngu ngốc. Nó “gâu gâu”, có hơi không hiểu Thích Niên đang làm gì. Trong đầu Thích Niên lóe qua một tia sáng, hai mắt vụt một cái sáng rực lên. Cô cầm điện thoại, cười há há quái dị đến gần Thất Bảo: “Thất Bảo, chụp vài tấm với tao không?”

Thất Bảo bất an đứng lên, định cúi người chui khỏi vòng vây thì Thích Niên bắt được nó, ôm vào khuỷu tay.

Sau khi đến phòng bếp nấu cà phê trở về, Kỷ Ngôn Tín thấy điện thoại có thêm vài tấm hình do Thích Niên gửi tới. Có dùng sức mạnh đàn áp Thất Bảo, cũng có chính sách ôm ấp dụ dỗ... Tất cả chủ đề đều xoay quanh tin nhắn cuối cùng — “Trong tay ta có con tin, người còn không định nộp tiền chuộc?”

Kỷ Ngôn Tín bật cười, cầm lấy điện thoại gọi qua cho cô.

Thích Niên luống cuống tiếp điện thoại, lưng tựa vào giường, khoanh chân ngồi trên mặt thảm. Cô nhìn Thất Bảo trốn sau cánh cửa, rất có cảm giác tội lỗi vì bắt nạt chó cưng của người ta.

“Tôi vừa đi pha cà phê.”

Thích Niên nghe thấy giọng nói của anh, cũng không dám quậy nữa, chỉ “à” một tiếng rồi ngoan ngoãn chờ anh nói tiếp. Cùng lúc đó, Thiệu Túy lặng lẽ vênh tai trên video.

“Muốn xem phim?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên “ạ” mạnh một cái: “Muốn.” Cô biểu hiện rõ ràng như thế rồi còn gì?

“Muốn xem phim với tôi?” Anh tiếp tục hỏi.

Rõ ràng vẫn là âm thanh không có cảm xúc gì khác, nhưng lại để Thích Niên tóm được một chút cố ý. Chỉ thêm hai chữ thôi, thế mà Thích Niên cảm thấy những lời này mập mờ đến nỗi làm người ta thẹn thùng.

“Không trả lời tức là không muốn, hửm?” Anh thờ ơ khê tăng cao âm cuối, giọng điệu vẫn từ tốn ung dung. Để người ta biết anh cố ý trêu chọc, nhưng không hề sinh ra chút bực bội nào.

Thích Niên cúi thấp đầu, tóc chảy qua bên tai, cô thuận tay vén ra sau. Lúc chạm tới vành tai mới cảm thấy lỗ tai dán vào điện thoại nóng đến đáng sợ.

Thiệu Túy nghe lén ở góc tường đã hóa đá....

Thậm chí anh ta bắt đầu nghi ngờ những gì mình nghe thấy có phải là thật hay không...

Kỷ Ngôn Tín lại có thể trêu ghẹo con gái người ta cơ đấy!

Trêu ghẹo!

Từ này khoác lên người Kỷ Ngôn Tín có bao nhiêu đáng sợ...

Thích Niên đếm Shin cậu bé bút chì trên quần ngủ, hai lần đếm đến bảy, không có tiền đồ mà dịu dàng trả lời: “Muốn.”

“Ngày mai bận rộn nhiều việc.” Kỷ Ngôn Tín giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

Lúc này Thích Niên mới nhớ tới, Kỷ Ngôn Tín về sớm là vì có việc mà... Cô cắn môi, rừ mắt: “Vay chuyện của thầy quan trọng hơn, em...” không sao.

Chưa dứt lời, Kỷ Ngôn Tín đã cắt ngang: “Tối mai sau 7 giờ...” Dừng một chút, “Ở rạp chiếu phim Kỳ Thừa?”

Thích Niên sững sốt: “Không phải mai thầy bận à, cũng không nhất thiết phải xem ngay ngày mai...”

“Tôi rất ít khi dành thời gian riêng tư vì người khác.” Kỷ Ngôn Tín chậm rãi nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn ngọn đèn trong treo ngoài cửa sổ, thanh âm ấm áp: “Em không định quý trọng à?”

Rõ ràng là giọng điệu rất đứng đắn, nhưng Thích Niên lại cảm thấy hai má nóng lên. Cô đảo mắt lung tung, hơi không chắc chắn: “Vay thầy không được dỗi ý đâu đó...”

“Ừ.” Anh trả lời, trước khi cúp điện thoại thì gọi cô lại.

Thích Niên còn chưa kịp vui vẻ đã nghe thấy anh nói: “Tôi là người rất bao che khuyết điểm, nợ của em và Thất Bảo, ngày mai sẽ tính sổ.”

45. Chương 44

Mùng 7 là ngày nghỉ đông cuối cùng của đầu năm, bất luận là trên đường hay trong các cửa hàng đều đầy ắp người.

Thích Niên sợ trễ cho nên đã ra ngoài trước một tiếng.

Tối qua, sau khi tắt máy, Thích Niên liền ôm điện thoại nghiên cứu phim ảnh cả buổi. Giữa phim tình yêu sướt mướt và phim khoa học viễn tưởng, chọn tới chọn lui, cuối cùng cô chọn về sau.

Phim điện ảnh kiểm vé lúc 8 giờ 30 phút.

Thích Niên đứng đợi ở sảnh khoảng hơn 20 phút thì đôi tình nhân trẻ ngồi ở cạnh cầu thang mới rời đi. Cô ôm trà sữa qua đó rồi cảm thán, vị trí này bị người xung quanh nhìn chằm chằm cũng đúng là có lý... Vì ngẩng đầu là có thể nhìn thấy màn hình ở giữa. Trên màn hình phát trailer của các phim sắp chiếu hoặc đang chiếu, ánh bình cả đại sảnh. Bởi vì ở gần cầu thang, cho nên có thể là người đầu tiên nhìn thấy người đi vào, cũng vừa hay cách xa khu bán vé ồn ào nhộn nhịp.

Thích Niên hút trà sữa, nhai trân châu, thỏa mãn thở một hơi. Nhưng cảm giác thỏa mãn này chưa đầy mười phút thì đã bị một vị khách không mời mà tới phá vỡ. Một người ngồi xuống ghế trống phía đối diện, Thích Niên chỉ nhìn chằm chằm điện thoại lướt weibo, không thèm ngẩng đầu và nói: “Xin lỗi, chỗ này có người rồi.”

Giọng nam đối diện trêu đùa: “Mình quan sát cậu nửa tiếng rồi, cậu đang đợi ai thế?”

Một miệng trân châu tọt thẳng xuống cổ họng, Thích Niên nắm chặt khăn quàng cổ nhìn Kim Hiến Dự, lập tức trong lòng như có ngàn vạn con thảo nê mã* đập nát chướng ngại vật.

*Thảo nê mã là con lạc đà không bướu, từ “thảo nê mã” này còn đồng âm với “thảo nhĩ mục” tức là CMM – Fuck your mother.

Cô vĩnh khước môi, cười gằn hai tiếng: “Sao cậu lại ở đây?”

Kim Hiến Dự thu ngón tay đặt trên bàn về, khoanh hai tay trước ngực và nhìn Thích Niên: “Cậu nói xem mình đến rạp chiếu phim để làm gì?”

Được rồi... hỏi một câu thật ngu xuẩn.

Thích Niên ngậm ống hút, nhấp một ngụm trà sữa ngọt lịm để an ủi bản thân.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình.” Kim Hiến Dự nhìn cô, giọng nói hơi nhỏ, dường như bị quảng cáo đột ngột vang lên lấn át.

Thích Niên vô thức liếc nhìn khu trung tâm, thuận tiện xem thời gian.

Còn rất sớm...

Cô quay đầu lại: “Đợi bạn, cậu thì sao?”

Đương nhiên Kim Hiến Dự không tin lí do thoái thác của cô, nhưng cũng biết điều không hỏi tiếp. Im lặng trong phút chốc, anh ta lại hỏi về vài bạn học trước kia nhưng hỏi cái gì Thích Niên cũng không biết. Ngoại trừ thân với Lưu Hạ và Lý Việt, Thích Niên thật sự chẳng liên hệ với ai cả. Tổ hợp tam giác sắt của ba người bọn họ, làm sao có thể nhận thêm người khác.

Vì vậy, vốn phải trò chuyện vui vẻ với nhau liền biến thành buổi phổ cập kiến thức của riêng Kim Hiến Dự.

Ví dụ như, lớp trưởng hồi cấp hai sống không tốt bằng anh ta, đi đâu cũng vay tiền của người khác. Phổ cập hết những thứ này, Kim Hiến Dự tiện hỏi: “Cậu ta không tới tìm cậu à?”

Thích Niên lắc đầu: “Có lẽ hồi cấp hai chẳng ai để ý.”

Kim Hiến Dự cười to rồi lại nói đến lớp phó hồi cấp ba. Hôm nay cô ấy thăng chức ở thành phố lân cận, nhưng nghe nói trên phương diện tình cảm thì không mấy thuận lợi, đến phút chót thì bạn trai đều thay đổi quyết định. Thích Niên nghe vậy thì cắt ngang: “Sao ngay cả tình sử của lớp phó mà cậu cũng biết hay vậy?”

Kim Hiến Dự trừng mắt, cười phóng đảng: “Cậu không biết thôi, năm đó lớp phó là người mà đám con trai trong kí túc xá tụi mình nhắc đến nhiều nhất đấy. Dù tốt nghiệp đã nhiều năm nhưng vẫn không ít người chú ý đến cậu ấy.”

Thích Niên xém chút bị nghẹn trân châu, bèn cắn ống hút cười gượng.

Thật đúng là...cái gì cũng nói với cô được...

Cô cúi đầu, lặng lẽ nhắn tin cho Kỷ Ngôn Tín: “Thầy đã đến chưa?”

Thấy tin nhắn đã gửi thành công, cô khóa màn hình rồi úp vào lòng bàn tay, tiếp tục lơ mơ nghe Kim Hiến Dự nói chuyện tào lao. Kim Hiến Dự rất dẻo miệng, lúc học cấp hai còn nói năng làm việc khó hiểu khiến người ta phát bực, nhưng lên cấp ba thì trở nên vô cùng sôi nổi. Hơn nữa, mấy năm nay lăn lộn trong xã hội, được thời gian mài giũa càng làm anh ta có một loại quyến rũ khó nói. Nhưng đối với Thích Niên – người đã được nhìn thấy đóa hoa cao lãnh Kỷ Ngôn Tín, thì loại quyến rũ này không có ý nghĩa gì. Còn

đang thất thần, điện thoại trong tay cô rung lên một cái. Là tin nhắn của Kỷ Ngôn Tín, chỉ đơn giản một câu: “Cúi đầu.”

Lòng ngực Thích Niên nhảy dựng, vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Kỷ Ngôn Tín vừa đi lên cầu thang vừa ngẩng đầu nhìn cô. Sau màn đối mặt ngắn ngủi, anh ung dung bước tiếp, mà ánh mắt của Thích Niên cũng không cách nào dứt khỏi anh. Chắc anh vừa chạy ở đâu tới, trên người còn mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng mở nút trên cùng. Bên ngoài anh khoác một chiếc áo măng tô màu đen, tay trái dứt vào túi.

Cứ thế đi tới, đẹp trai anh tuấn.

Đây là lần đầu tiên Thích Niên nhìn thấy anh ăn mặc bảnh bao như vậy. Đẹp trai đến nỗi chớp mũi cô nóng bừng.

Kim Hiến Dự nhìn theo ánh mắt chăm chú của Thích Niên, có hơi biến đổi: “Đây là?”

Thích Niên cười cười, không trả lời mà đứng lên: “Người mình đợi đến rồi, đi trước nhé.” Dứt lời, không để cho Kim Hiến Dự có cơ hội lên tiếng, cô cầm túi xách đứng dậy rồi đi mất.

Vì đi nhanh, đến chỗ bậc thang chênh nhau cô phanh không kịp. Kỷ Ngôn Tín vươn tay đỡ cô, nhìn bộ dáng vội vàng chạy trốn của Thích Niên thì mắt anh lơ đãng liếc Kim Hiến Dự ngồi đối diện lúc này: “Bạn à?”

Thích Niên chần chờ một chút rồi trả lời: “Bạn hồi cấp hai và cấp ba.”

Tay cô cầm điện thoại, lại xách một cái túi giấy, trong ngực thì ôm một con búp bê mua ở bến tàu điện ngầm. Lúc cô xoay người ném ly trà sữa, cái túi trượt xuống làm cô luống cuống tay chân. Kỷ Ngôn Tín giữ cái túi rồi khoác lại lên vai cô, khi dời tay xuống thì cầm luôn con búp bê: “Cho Thất Bảo hả?”

Rõ ràng là hành động tùy ý thôi nhưng lại làm Thích Niên hơi xấu hổ.

Cô “ạ” một tiếng, tò mò: “Sao thầy biết?”

“Lúc trước Thất Bảo cũng cắn hư một con như thế này trong nhà...” Anh nhìn cô, hơi trầm giọng: “Bên trong đều là sợi bông, rơi đầy đất.”

Thích Niên im lặng.

Dường như cảm thấy phản ứng của cô còn chưa đủ áy náy, Kỷ Ngôn Tín bổ sung: “Tôi quét mất vài phút đồng hồ, xem chút nấu cháo đặc như keo.”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến chỗ tự động lấy vé. Vẫn chưa tới tám giờ nhưng rạp chiếu phim cũng không bớt náo nhiệt. Sảnh 6 chiếu phim văn nghệ tình yêu vừa hết, những cặp đôi yêu nhau ào ào đi ra.

Thích Niên vô thức cắn môi...

Không biết nếu Kỷ Ngôn Tín biết cô mua vé tình nhân có bức bối không nhỉ?

Ví dụ như trách cô tự ý? Còn không thì cảm thấy cô không biết xấu hổ? Không có kinh nghiệm...bất luận làm việc gì cũng đều lo lắng thái quá. Cứ thấp thỏm không yên đến khi vào rạp, Thích Niên cầm cuống vé, chỉ chỉ ghế đôi ở hàng cuối cùng: “Chỗ của chúng ta là ở giữa đó.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu, trên mặt cũng không có cảm xúc thừa thãi nào, chỉ đi qua rồi ngồi xuống. Thấy cô còn đứng cách đó vài bước đó, anh nhìn cô một cái. Lúc này Thích Niên mới đi qua, vừa ngồi xuống đã bị anh lấy mất con búp bê ôm trong ngực rồi nhét cho cô một hộp bắp rang: “Cầm đi.”

Thích Niên “À” rồi nhận lấy. Ngửi ngửi mùi bơ thơm phức, cô hít một hơi thật sâu.

“Đã tới từ sớm rồi à?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên cắn bắp rang, lắc đầu: “Cũng không sớm lắm.”

“Buổi tối có một hội thảo nghiên cứu, không bỏ được...” Khuỷu tay Kỷ Ngôn Tín khoác lên thành ghế, ấn tay lên huyệt thái dương, nhìn đám người đang lục đục đi vào: “Cho nên mới đến trễ.”

Thích Niên hoàn toàn không để ý việc anh đến trễ, trái lại việc anh chủ động giải thích làm cô có hơi bất ngờ: “Không sao, thầy đến là tốt lắm rồi.”

Vừa mới nói xong, vốn Kỷ Ngôn Tín đang nhìn nơi khác liền quay đầu lại, đôi mắt hẹp dài đen như mực nhắm lại, tràn đầy vui vẻ: “Không phải chuyện này? Vậy em muốn nói với tôi chuyện gì, hiếm khi thấy em khó nói như vậy?”

Thích Niên “Hả”, không ngờ bị nhìn thấu, quanh co cả buổi cô mới nhỏ giọng trả lời: “Em đặt ghế đôi...”

“Là chuyện này?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Thích Niên vô tội nhìn lại: “Là chuyện này...”

Anh cúi đầu, hơi cụp mắt: “Tôi biết.” Trong giọng nói trầm thấp ẩn một phần vui vẻ, Kỷ Ngôn Tín giương mắt nhìn thẳng vào cô, cười như không cười: “Em có vấn đề gì sao?”

Thích Niên lắc đầu, lùi ra sau, nhét bắp rang vào miệng. Nhìn đi, cô đang bận ăn bắp rang, không rảnh miệng.

Hôm nay có một hội nghị nên thực tế Kỷ Ngôn Tín đã có chút mệt mỏi. Anh thích yên tĩnh, cũng không thích đến nơi nhộn nhịp như rạp chiếu phim. Nhưng có Thích Niên ngồi bên cạnh, dù xung quanh ồn ào, dường như anh vẫn có thể chịu được.

Đèn trong rạp đã tắt, mọi âm thanh xung quanh đều tạm thời lắng xuống. Trong bóng tối, chỉ còn âm thanh “rột rột” của “con chuột” bên cạnh đang nhai bắp rang không ngừng. Kỷ Ngôn Tín cong cong khóe môi, không nhìn được mà cười rộ lên.

Im ắng, lại cực kì dịu dàng.

46. Chương 45

Nếu như trước đó không uống ly trà sữa kia thì...tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp rồi. Nhưng Thích Niên uống không dứt, uống xong còn ăn hết trân châu không thừa một viên. Vì vậy, sau khi phim điện ảnh chiếu được một tiếng thì Thích Niên ôm bụng khó chịu.

Không có tâm trạng ăn hết bắp rang, lúc đến đoạn hài hước trong phim cũng không cười nổi, ngay cả khi Kỷ Ngôn Tín đụng vào tay cô, Thích Niên cũng chẳng quan tâm hay thẹn thùng bối rối gì.

Cô, cô chỉ muốn đi vệ sinh...

Tuy nhiên, cả rạp phim tối thui, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình lớn, cho nên cô không nhìn thấy đường đi. Có lẽ do thường xuyên thức đêm ôm máy tính nên thị lực của cô vô cùng kém, đến chỗ có ánh sáng yếu một chút là giống như bị quáng gà, chỉ có thể mò mẫm mà đi. Nhưng ở rạp chiếu phim, lại còn là khu vực ghế đôi tình nhân... Nếu mò mẫm để đi, lỡ đụng trúng cái gì không thể đụng thì sao...

Thích Niên kêu gào trong lòng, vẻ mặt cũng dần dần cứng ngắc.

Một phút đồng hồ sau, Thích Niên giữ chặt ống tay áo của Kỷ Ngôn Tín rồi kéo nhẹ. Kỷ Ngôn Tín nhận ra thì cúi đầu nghiêng mặt sang như đang lắng nghe, sườn mặt bị màn hình ánh lên vàng sáng đủ màu, sắc sảo nam tính.

Thích Niên ngại ngùng nói nhỏ: “Em muốn đi WC.”

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu bỗng nhiên bị khúc nhạc hào hùng át đi, Kỷ Ngôn Tín không nghe rõ cho nên nhích gần cô hơn, bất ngờ — bờ môi Thích Niên chạm vào vành tai anh.

Kỷ Ngôn Tín hơi giật mình, quay đầu nhìn cô. Lưng chắn ánh sáng cho nên Thích Niên không thấy rõ nét mặt của anh, chỉ thấy trong đôi mắt sáng ngời của anh ánh lên tia sáng. Sau đó, Thích Niên lùi lại, lấy tay che miệng rồi lắc đầu, liên tục lắc đầu. Cô không có cố ý, thật sự không cố ý đâu!

Trong ánh mắt hốt hoảng và ngạc nhiên của Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín chậm rãi giơ tay lên sờ tai mình. Với ánh sáng chậm chờn hiện tại, động tác này của anh vừa từ tốn vừa tao nhã, đường nét của ngón tay được phác họa rất thon dài.

Âm nhạc hoành tráng dần dần đến đỉnh điểm trong không khí dồn dập của bộ phim, Thích Niên chỉ nhìn thấy môi anh động đập chứ không thấy gì nữa, cô rũ mắt không biết nên làm sao.

Nói...gì vậy?

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu, tay chống lên ghế đệm giữa hai người rồi nghiêng người tới. Lông tóc của Thích Niên đều muốn nổ tung, cảnh giác nhìn anh. Thấy anh dần dần đến gần, Thích Niên vô thức lùi ra sau đến khi lưng chạm vào thành ghế: “Thầy, thầy Kỷ, em thật sự không cố ý đụng vào thầy...”

Dứt lời, cô mím môi. Đột nhiên nhớ tới, từ đầu đến giờ...dường như hình tượng “kẻ háo sắc” của cô vẫn không thay đổi... Mặt dày, chơi xấu, chọc ghẹo đùa cợt... Còn có gì cô chưa làm với Kỷ Ngôn Tín đâu?

Nghĩ thế, tự nhiên có cảm giác thành tựu là sao vậy nè...? Thích Niên che mặt, muốn co cả người vào trong ghế.

Nhưng nhớ lại trước kia, lúc bản thân liều lĩnh đóng kịch, không hiểu sao lại có can đảm, lỡ rồi thì tới luôn. Cô lặng lẽ tách kê tay ra, nhìn Kỷ Ngôn Tín gần ngay trước mặt. Trong ánh mắt đen láy kết tụ một chùm sáng, chăm chú nhìn anh. Không khí ấm nóng pha chút khô hanh, cô vô ý liếm liếm môi: “Em đã xin lỗi rồi, bây giờ đụng cũng đụng rồi, chẳng lẽ thầy muốn cần trả à?”

Giọng nói mềm mại kia rõ ràng là “uy hiếp xấu xa”, nhưng lại không đủ sức mạnh.

Cẩn trả?

Kỷ Ngôn Tín cúi nhìn, lướt qua đôi mắt sáng ngời rồi dừng trên vành tai cô. Thích Niên thấy tầm mắt của anh thật sự dời đến tai mình thì hết hồn, vội vàng che tai lại: “Em nói giỡn thôi mà...”

Vừa dứt lời, một giọng nói ngại ngùng cắt ngang: “Xin lỗi, có thể nhường đường chút không ạ?”

Da mặt Thích Niên mỏng, rút chân về đồng thời lặng lẽ kéo cổ áo Kỷ Ngôn Tín rồi chôn mặt vào áo anh. Ngón tay nắm cổ áo chạm phải xương quai xanh của anh, cảm xúc ấm áp kia lan theo đầu ngón tay, nóng bỏng làm cô vô thức giấu mặt sâu hơn. Nhận ra ý muốn của cô, Kỷ Ngôn Tín thuận theo, anh giơ tay ôm vai cô áp vào ngực mình, nhốt cả người cô vào lòng.

Chóp mũi Thích Niên đụng nhẹ vào bờ vai anh, sự rắn chắc của đàn ông làm cô có hơi ngẩn ngơ.

Sao đang êm đẹp lại sinh ra cảm giác yêu đương vụng trộm thế này?

Cô chột một cái vào vai anh.

Không có phản ứng?

Lại chột cái nữa...

Ngay sau đó, ngón tay bị nắm vào lòng bàn tay anh.

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu, giọng nói trầm khàn, chỉ có một âm tiết: “Hửm?”

Thích Niên ngẩng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt thăm thẳm của anh rồi lập tức dời mắt, liếc đông liếc tây: “Em xấu hổ.”

Dường như Kỷ Ngôn Tín không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, đôi mắt tĩnh lặng nhìn chăm chăm cô vài giây rồi cười rộ lên. Âm thanh trầm trầm kia rót vào tai làm toàn thân Thích Niên trở nên mềm nhũn...

Ngay lập tức, cô nhớ đến Chu Hân Hân vừa chặc chặc vừa hăm mộ nói: “Nam thần của em là loại lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần. Nếu có ngày em thật sự nắm được anh ta, em sẽ chết chìm trong sự nhiệt tình và dịu dàng của anh ta mất. Mỗi ngày nướng chiếu, tay nắm tay...”

Thích Niên thèm thường liếm liếm nước miếng.

Thế nhưng, vào lúc thời cơ tốt nhất để phát triển cái loại mờ ám này, Thích Niên lại nhăn mũi, ngón tay bị nắm chặt gãi gãi lòng bàn tay anh rồi cắn răng nói: “Ừm...em muốn đi vệ sinh.”

Che mặt.

Thích Niên đâm đầu đi toa let, lại đâm đầu về sảnh chiếu phim. Sau khi ngồi vào chỗ lần nữa, không khí mập mờ kia đã sớm tan thành mây khói. Nhanh như một giấc mơ. Kỷ Ngôn Tín không biết đang suy nghĩ cái gì, hai mắt chăm chú nhìn màn hình, chỉ có ngón tay đặt trên thành ghế thỉnh thoảng yên lặng gõ nhẹ một cái.

Thích Niên nhìn lên vài lần, tiếc nuối muốn chết.

Cô ôm hộp bắp rang, nhét từng miếng vào miếng, trong tiếng nhai rộp rộp, Kỷ Ngôn Tín quay lại nhìn cô. Động tác nhai bắp của Thích Niên thoáng dừng lại, y như con sóc nhét đầy hạt thông trong miệng, nhìn anh đầy bối rối.

“Vì sao chọn bộ phim này?” Kỷ Ngôn Tín khẽ dựa ra sau, mượn ánh sáng để nhìn cô.

Mắt Thích Niên lấp lánh, nhai bắp ngồm ngoàm nói: “Trong những phim gần đây chỉ có cái này có lẽ thầy sẽ thích.” Dứt lời, cô len lén nhìn anh một cái rồi cúi đầu chọn một miếng bắp lớn, nhỏ giọng bổ sung: “Cũng bởi vì thời gian chiếu của phim khoa học viễn tưởng dài...”

Kỷ Ngôn Tín nhú mày, đẩy mắt hiện lên sự hứng thú, trêu chọc cô: “Khi tôi tới, thật ra đã chuẩn bị tâm lý sẽ cùng em xem phim tình cảm rồi.”

Thích Niên cắn ngón tay, không nói chuyện.

Bộ phim đã chiếu được bốn phần năm. Trong thời gian Thích Niên đi khỏi, cao trào đã qua. Tất cả mọi người đang chìm đắm vào bộ phim, cùng nam chính đấu tranh trong cảnh khó khăn, cùng nam chính nhớ lại những ngày ở bên vợ, thổn thức không thôi. Trước khi đặt vé, Thích Niên cũng có xem qua giới thiệu vắn tắt và tiết lộ của dân mạng nên cũng hơi hơi hiểu được cốt truyện, dần dần nhập tâm vào bộ phim.

Khi xem đến cảnh trước khi nam chính và vợ chia lìa, cùng nắm tay nhau đi trên con đường rừng thì màn hình phóng đại hai bàn tay nắm chặt nhau. Cô rung động, ngẩn ngơ nhìn Kỷ Ngôn Tín đang trầm mặc ngồi bên cạnh. Một suy nghĩ hiện ra trong đầu, không thể ngăn cản. Cô siết siết lòng bàn tay đổ mồ hôi của mình, nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ túm lấy ống tay áo anh: “Em có thể nắm tay thầy không?”

Thấy anh muốn quay đầu, Thích Niên nhanh chóng túm chặt ống tay áo anh: “Chỉ một lát thôi... Lúc bọn họ kết thúc, chúng ta cũng bỏ ra.”

Cô nắm tay áo rất mạnh, đè lên tay anh. Kỷ Ngôn Tín cảm nhận được mọi hồi hộp và chờ mong thông qua sức mạnh dịu dàng này. Kỷ Ngôn Tín không trả lời. Mà bình thường, khi anh im lặng đều đại diện cho lời từ chối.

Thích Niên thất vọng rũ mắt, trái tim như bị thứ gì đó đè nén, chua xót đến nỗi trong cổ có cảm giác đắng chát. Cô từ từ thả tay ra, định lùi về. Một giây sau, bỗng nhiên Kỷ Ngôn Tín trở tay nắm chặt tay cô. Lòng bàn tay khô ráo ấm áp kia như nắm lấy lòng cô, làm trái tim dồn dập của cô đập lồi một nhịp.

Tình yêu của nam nữ chính bình thường nhưng lại làm người ta cảm động đến rơi lệ là gì vậy?

Lý luận khoa học chặt chẽ mạnh mẽ giống như một bộ khoa học viễn tưởng tả thực là gì vậy?

Hình ảnh rõ nét sinh động, cốt truyện vĩ mô làm người ta muốn căng đít là gì vậy...

Thích Niên chẳng cảm nhận được gì nữa.

Thậm chí, cô cũng không rảnh để quan tâm tình tiết phim sau đó. Tất cả sự chú ý của cô bây giờ đều dồn vào...bàn tay bị Kỷ Ngôn Tín nắm. Tay anh dịu dàng mạnh mẽ, còn loáng thoáng cảm nhận được mạch đập của anh. Nắm một hồi, dường như ngón áp út của anh nhẹ nhàng nhúc nhích.

Nắm lâu, tư thế không thoải mái cho nên bị chuyển đến đùi anh.

A, còn có...

Tay bị anh nắm mãi cho đến khi phim chấm dứt mới buông ra. Vậy có thể xem như đây là lần đầu tiên họ chính thức nắm tay không nhỉ? Vì thế, lúc ra khỏi rạp, mặt Thích Niên tươi như hoa, dáng vẻ thoải mái ngập tràn. Cô không dám cười lớn, nhưng lại nhịn không được, nên chỉ có thể cúi đầu nhếch môi, cuối cùng, khóe miệng nhếch đến mỗi nhừ.

Thích Niên vừa xoa xoa khóe miệng vừa đi theo Kỷ Ngôn Tín ra bãi lấy xe. Thỉnh thoảng ngược lên nhìn bóng lưng cao ráo của anh, muốn cười lại không thể cười, chỉ có thể xuyết xoa cổ găng ngậm miệng lại.

Đến bãi xe lấy xe, chắc chắn phải qua lầu một.

Với tư cách là một trong những cửa hàng đông khách nhất thành phố Z, cửa hàng ở dưới lầu một mọc san sát nhau, đủ thể loại. Đã gần 10 giờ, các cửa hàng đều đang dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa. Trong cửa hàng lần nữa vang lên giọng nữ mềm mại, nhắc nhở các cửa hàng phải đóng cửa, mời quý khách chuẩn bị ra về.

Ở ngã rẽ, lúc đi ngang một cửa hàng bán đồ trang sức, không biết Kỷ Ngôn Tín thấy gì mà bỗng nhiên dừng lại. Thích Niên đi theo phía sau đụng trúng lưng anh phải lùi đến vài bước, nhìn anh đầy khó hiểu. Kỷ Ngôn Tín quay lại nhìn cô mấy lần, lúc liếc đến khay đựng đồ thì khóe miệng nhếch lên một độ cong khó thấy, không rõ ý nghĩa của nụ cười kia nên Thích Niên hơi sờ sợ. Cô bất an, yên lặng lùi hai bước.

“Đợi đấy.” Anh nhét con búp bê vào ngực cô rồi rảo bước vào cửa hàng trang sức.

Thích Niên tò mò vịn cửa thò đầu vào.

Kỷ Ngôn Tín đi đến kệ đầu tiên, tiện tay lấy thứ gì xuống rồi đến quầy tính tiền. Không biết nhân viên thu ngân nói gì với anh mà anh quay lại nhìn Thích Niên đang ngoan ngoãn chờ ngoài cửa, gật gật đầu. Tính tò mò của Thích Niên bị khơi ra. Thấy Kỷ Ngôn Tín thanh toán xong và cầm hộp giấy đi tới, xém chút cô vẩy vẩy đuôi giống Thất Bảo...

Kỷ Ngôn Tín nhét ví tiền vào túi rồi ném hộp giấy cho cô: “Mở ra xem đi.”

Tâm trạng ngọt như mật cả đêm nay lại nhiều thêm chút nữa, Thích Niên nhanh chóng mở cái hộp ra xem, lập tức hóa đá —— bên trong, bên trong...

Bên trong là một cái băng đô tai thỏ màu hồng phấn...

47. Chương 46

Tai thỏ...hồng phấn...hồng phấn đấy!

Mặt Thích Niên chợt đỏ lên, không biết là do lúng túng hay ngượng ngùng. Dù sao thì cô cũng không dám ngẩng đầu lên nữa, sợ vô ý nhìn vào mắt anh sẽ bị lộ hết những suy nghĩ xấu hổ trong lòng.

Nhân viên bán hàng của cửa hàng trang sức len lén nhìn hai người, cách một chậu cây và một cái băng đen ghi “Hôm nay giá ưu đãi đặc biệt” mà Thích Niên vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô ta.

Thích Niên liếm liếm môi, thắc mắc: “Đây là...cho em ạ?”

Khách hàng trong tiệm không còn nhiều, các cửa hàng cũng đã tắt đèn, chỉ có âm thanh nhắc nhở sắp đóng cửa vang lên nhiều lần.

Sau lưng Kỷ Ngôn Tín chính là cửa lớn, sàn nhà bằng đá cẩm thạch trắng phản chiếu hình ảnh của cây thông Noel cao hơn 2m. Dây đèn treo trên cây thông nhấp nháy chớp tắt, vô cùng đẹp mắt. Trong nháy mắt, đèn trên cây thông tắt ngấm, giọng nữ dịu dàng nhắc nhở cũng dừng lại, cả thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh. Giọng nói lạnh lùng của Kỷ Ngôn Tín chưa bao giờ rõ rệt như lúc này: “Không phải bị Thất Bảo cắn lỗ tai à? Tôi bồi thường thay nó.”

Giọng điệu khi anh nói ba chữ “cẩn lỗi tai” rất kì lạ, ánh mắt sáng rực như một mồi lửa bốc lên trong rừng rậm. Lồng ngực Thích Niên nóng lên, cô chợt nhớ tới một tiếng trước...bọn họ “cẩn” tai như thế nào. Thích Niên giả ngu: “Nhưng Thất Bảo cẩn tai thổ...trên dép lê mà.”

Kỷ Ngôn Tín nhướn mi, hỏi: “Có gì khác nhau hả?”

Sợ anh nói nữa thì bản thân không kiềm chế được mà phun châu nhả ngọc, Thích Niên biết điều ngậm miệng lại, lắc lắc đầu. Dù lúc này, trong lòng cô đang điên cuồng gào thét... Một cái mang dưới chân, một cái đội trên đầu, giống hã! Giống hã! Giống hã!

Bởi vì xảy ra chuyện nhỏ này, trên đường trở về Thích Niên không nói lời nào. Cô cúi đầu suy nghĩ, trong đại não đã hiện lên sinh động tình cảnh cô đổi mới weibo, ngay cả hình ảnh cũng nghĩ xong... Thậm chí, sau khi về nhà, đầu tiên làm gì, thứ hai làm gì...đều sắp xếp hoàn chỉnh. Chạy như bay về nhà, tiết kiệm tất cả thời gian có thể tiết kiệm, lạng lẹ tránh khỏi sự tuần tra của ba, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng, đeo tai thổ xem nó như thế nào.

May mắn là không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn quấy rầy kế hoạch của cô.

Thích Niên lén lút mở cửa.

Có lẽ sợ cô không thấy đường, ba Thích mở đèn ở phòng khách cho cô, ngọn đèn màu quýt ấm áp kia chiếu sáng ghế sofa và vách tường.

Thích Niên vừa đóng cửa bước vào, một con chó bự nhào đến, nhướn mũi lên người cô ngửi tới ngửi lui. Bị Thất Bảo tập kích bất ngờ, Thích Niên trở tay không kịp, phải lùi ra sau vài bước mới ôm được hai chân trước của nó. Cái đuôi to xù bị Thất Bảo vẫy vẫy mạnh mẽ. Thích Niên sờ sờ đầu nó, chờ nó chán rồi mới đẩy nó ra, lạng lẹ thay giày rồi đi như ăn trộm về phòng.

Sau khi thử đeo băng đô... Thích Niên ôm mặt nhìn đôi mắt long lanh, gò má đỏ bừng và vẻ mặt mộng mơ của mình trong gương, ngây ngẩn thẹn thùng.

Chụp ảnh xong, cô cẩn thận dùng hiệu ứng che mặt mình lại. Cảm thấy cái đuôi to huênh hoang của Thất Bảo dễ làm người ta chú ý, Thích Niên do dự một lúc rồi không xóa mà đăng lên weibo luôn ——

“Nam thần đền tai thổ... ngại ngừng kinh khủng (*/*).”

Thích Niên chưa bao giờ công khai hình ảnh của mình, chụp tay, chụp chân tùm lum, nhưng đây là lần đầu tiên chụp trần...

Nhất là, trên trán còn có tai thổ màu hồng phấn của nam thần đền...

Tai thổ dài dài khê rừ xuống một bên, nhìn vừa mềm mại vừa đáng yêu, thật sự làm đám fan cảm thấy dễ thương muốn chết.

Bởi Vì Bạn Ôm Một Con Thổ: Chỉ một đêm không onl weibo, cả thế giới đã thay đổi. Bị cặp đôi bên cạnh hành hạ, lên mạng để thông khí lại gặp cảnh này. Vẫy tay [tạm biệt] [tạm biệt] [tạm biệt]

Một Bàn Thịt Kho Tàu: Bị ứng dụng ngược muốn ói máu, Đại Đại đừng che, chụp cả mặt đê.

Thất Đường: Khẩu vị của nam thần Đại Đại...cũng...vô cùng đặc biệt nhĩ...

Joy Là Đại Hiệp: Che như vậy mà vẫn thấy thanh thú, cầu hình đầy đủ.

Hạ Lưu Manh Của Lý Gia: Tui! Không! Tin! Trả tam quan lại đây!!!

Về mặt Lưu Hạ ngổn ngang, chọc Thích Niên: “Thích Niên, chúng ta là bạn tốt chị em tốt phải không? Cậu nói thật cho mình biết đi, tai thổ trên weibo kia là do cậu muốn câu like nên mới nói giỡn phải không? Tam quan của mình chờ cậu cứu vớt đấy.”

Thích Niên ngậm ống hút, hút một ngụm sữa chua lành lạnh vào bụng. Cô vui vẻ trả lời: “Đứa bé đáng thương, xem ra tương lai cậu phải mất vài ngày để cải tạo tam quan rồi.”

Lưu Hạ ghen máu xém chết.

Giáo sư Kỷ...không phải là đóa hoa cao lãnh...của viện hóa sinh đó sao...

Tại sao lại liên quan đến tai thổ này chứ?

Quả thực diên rồi diên rồi diên rồi.

Lúc Thích Niên đang định an ủi linh hồn tổn thương của Lưu Hạ, tiện thể hỏi xem tình hình của cô nàng và Lý Việt thì nhận được tin nhắn của Kỷ Ngôn Tín.

Bên trên chỉ có một dãy số.

Thích Niên nhìn hồi lâu —— Đột nhiên phát hiện, thì ra nó là tài khoản...

Kỷ Ngôn Tín đang ở Mỹ họp hội nghị qua video với những người bạn cùng lĩnh vực, nói là hội nghị cho oai vậy thôi, chứ hiện tại mọi người đều bày ra trạng thái thoải mái nhất. Anh vươn tay thu nhỏ weibo lại, đi vào bếp nấu cà phê, lúc trở lại trước máy tính thì thấy được trạng thái mới của Thích Niên. Kỷ Ngôn Tín ngồi xuống bàn, phóng to màn hình rồi đổi mới newfeed thì thấy bên dưới weibo đã hơn 600 bình luận, sau đó lại kéo lên trên.

Anh nhìn tai thổ trên hình hồi lâu, ngón tay gõ gõ có tiết tấu trên mặt bàn.

Đột nhiên vô cùng muốn nhìn dáng vẻ của cô khi đeo tai thổ. Sự thật là, anh vừa nghĩ thì cũng bắt tay hành động ngay.

Thích Niên vừa tắm rửa thay đồ ngủ xong, mặt nóng đỏ bừng, đang ngồi khoanh chân trước máy tính thì bỗng nhiên nhận được lời mời video.

Sau đó cô cúi xuống nhìn đồ ngủ của mình...

Trong đầu lập tức nhảy ra câu nói không lâu trước đây của Kỷ Ngôn Tín: “Quần áo không chỉnh tề cho nên không thể gặp khách.” Nhưng sau vài giây, dù có chút nhăn nhó nhưng Thích Niên vẫn ngoan ngoãn xuất hiện trong video.

Kỷ Ngôn Tín chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo lỏng lẻo xắn lên cánh tay. Anh thờ ơ liếc nhìn video, đi thẳng vào vấn đề: “Ngày kia đi ngõ bắc, em nhớ chuẩn bị.”

Thích Niên ngẩn ra một chút rồi gật đầu: “Dạ biết rồi, ngày mai Kỷ Thu tới ạ?”

“Ừ.” Anh cầm ly nhấp một ngụm cà phê, đảo mắt đến bình luận mới: “Tối sẽ đến, sáng ngày 9 sẽ đi cùng chúng ta.”

Không đợi Thích Niên lên tiếng, anh lại bổ sung: “Thiệu Túy cũng đi.”

Tay nắm chuột thoáng dừng lại, đột nhiên anh đổi chủ đề: “Cái tai thổ kia đâu?”

Vốn Thiệu Túy đang giữ im lặng, dù sao trong những người tham dự hội nghị qua video, chỉ có mình hắn hiểu được Kỷ Ngôn Tín nói gì cho nên cũng lười nhắc anh tắt mic. Nhưng lắng nghe thì phát hiện Kỷ Ngôn Tín đang nói chuyện với Thích Niên, hắn liền vênh tai lên, tập trung tinh thần nghe lén. Lúc nghe thấy từ “tai thổ”, tâm hồn Thiệu Túy lập tức bóp méo không thuần khiết.

Thích Niên cũng sưng sờ, thuận miệng trả lời: “Bên cạnh đây.”

Kỷ Ngôn Tín trả lời “Ừ”, trầm giọng nói: “Đeo lên cho tôi xem thử.”

Thích Niên trợn tròn mắt, luống cuống: “...Bây, bây giờ ạ?”

Tay cầm ly nước của Thiệu Túy run run...

Thích Niên nhìn băng đô tai thổ ở bên cạnh, hiếm khi lòng dạ muốn thất lại. Đã lâu mà không thấy Thích Niên có hành động gì, Kỷ Ngôn Tín hồ hững hỏi: “Không muốn, hửm?”

Thích Niên hơi đỏ mặt, nói chuyện cũng trở nên lộn xộn: “Thật, thật sự muốn xem ạ?”

Kỷ Ngôn Tín không trả lời, ánh mắt kia lại như đang hỏi: Em cảm thấy thế nào?

Thích Niên liếm liếm môi, chậm chậm cầm lấy băng đô. Vẫn cảm thấy đeo ngay trước mặt anh có hơi kì kì, cho nên cô xoay người vuốt vuốt tóc rồi mới cài lên. Cô ho nhẹ một cái, che mặt rồi quay lại, có chút bí trảng: “Như vậy nè.”

Kỷ Ngôn Tín nhướn mi: “Thả tay xuống.”

Rõ ràng là một cuộc đối thoại rất bình thường...nhưng thêm một cái tai thỏ mà thôi, không hiểu sao Thích Niên lại cảm thấy Kỷ Ngôn Tín đang...trêu đùa cô.

Dù cho một chữ mờ ám cũng không có...

Kỷ Thu bị Kỷ Ngôn Tín tịch thu điện thoại, cầm máy tính, cả kỷ nghỉ cô bé bị ép đọc sách trong thư phòng của chú Kỷ, sắp hận Kỷ Ngôn Tín muốn chết. Sau khi về nước, chuyện đầu tiên chính là liên hệ với Thích Niên, cũng bày tỏ rằng sẽ đuổi kịp mọi người đến thành cổ ngô bắc, tiện thông báo: “Vì không để làm bóng đèn, em còn rủ theo Thiệu Túy.”

Tối qua Thích Niên có nghe Kỷ Ngôn Tín nói rồi, không có ý kiến với việc này.

“Còn nữa! Buổi xem mắt của anh em không thành công, anh ấy không hề đi, kiên trì đến nỗi em cũng cảm động luôn.”

Thích Niên im lặng, định nói cho Kỷ Thu cô biết rồi. Nhưng mà câu nói tiếp theo của cô bé làm cô trở tay không kịp.

“Em còn nhìn thấy bạn gái cũ của anh ấy nữa... Cũng bởi vì muốn phát trực tiếp cho chị xem mà bị cấm điện thoại và máy tính luôn...” Dứt lời, có lẽ Kỷ Thu nhận ra không ổn, cho nên vội vàng bù đắp: “Nhưng em thề! Chẳng có chuyện gì cả, trong điện thoại không nói rõ được, mai em sẽ nói kĩ cho chị nha.”

Thích Niên cắn khăn, hỏi một vấn đề: “Xinh đẹp không?”

Kỷ Thu do dự, nhưng vẫn thành thật thừa nhận: “... Hình như là...rất xinh đẹp thì phải?”

Thích Niên ném khăn chuyển sang cắn góc chăn: “Vì sao trước xinh đẹp lại còn có chữ ”rất” nữa chứ...”

Kỷ Thu: “...”

48. Chương 47

Thiệu Túy bóp bóp cần cổ đau nhức rồi ngồi xuống, cánh tay bị gối mỏi như không nhấc nổi, nửa người trên cứng ngắc. Hắn điều khiển chuột rê rê bằng cánh tay trái, lưu văn bản tài liệu làm cả đêm. Kỷ Ngôn Tín vừa uống cà phê vừa đi vào thư phòng, híp mắt mệt mỏi, thờ ơ liếc nhìn Thiệu Túy còn đang mơ màng: “Nghỉ ngơi đủ chưa?”

Nhờ hội thảo nghiên cứu ban tặng, họ phải chỉnh sửa văn kiện, soạn tài liệu, bận rộn đến hai ngày.

Hôm qua Thiệu Túy đã chuyển văn kiện tài liệu sang cắm cọc cả ngày trong thư phòng của Kỷ Ngôn Tín. Kết quả, tối qua ngủ lúc nào không hay. Thiệu Túy đuổi lý giải đầu: “Cả đêm cậu không ngủ hả?”

Kỷ Ngôn Tín khép hờ mắt, nhéo nhéo mi tâm với vẻ mệt mỏi: “Chỉnh sửa tư liệu xong thì lưu trong ổ HDD đây, mình đi ngủ bù...” Anh mở mắt rồi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, hơi do dự: “Còn ba tiếng, vậy lát nữa việc đi đón người giao cho cậu.”

Thiệu Túy mới tỉnh, ý thức còn chưa rõ ràng, mãi một lúc mới nhớ đến chuyện hôm nay phải đi thành cổ ngô bắc: “Kỷ Thu và Thích Niên hả?” Kỷ Ngôn Tín nhìn Thiệu Túy một cái, lấy chìa khóa xe từ trong túi ra ném cho hắn, không nói gì nữa.

Tấm rèm màu xanh như che đi rặng đông ngoài cửa sổ, lộ ra vài tia sáng mờ mờ cho thấy trời đã sáng rồi. Hương cà phê thơm nồng bay khắp thư phòng, Kỷ Ngôn Tín nhấp một ngụm, nhìn sắc trời mờ tờ sáng rồi cầm áo khoác, đứng dậy đi. Đầu óc mơ màng của Thiệu Túy thanh tỉnh hơn một chút, lúc anh sắp ra khỏi phòng thì hần hỏi: “Tí nữa có cần mang bữa sáng cho cậu không?”

“Không cần.” Kỷ Ngôn Tín cũng không quay đầu lại: “Không có khẩu vị.”

Từ khi lên đại học, Kỷ Ngôn Tín đã có một thói quen, ngủ trễ thì sáng hôm sau sẽ không ăn sáng. Mới đầu là do ngủ trễ nên không đói bụng, thời gian trôi qua cho dù có khẩu vị cũng không thích ăn. Vì vậy, thời đại học, Kỷ Ngôn Tín đã mắc bệnh bao tử nghiêm trọng, ăn uống không có quy luật là sẽ đau dạ dày, cho nên Thiệu Túy quan tâm không ít. Nhưng tính cách Kỷ Ngôn Tín nói một là một nên hần lo lắng cũng vô dụng.

Thiệu Túy tắm rửa thay quần áo xong thì xuống lầu ăn sáng. Nghĩ nghĩ, hần vẫn mua một phần để ở ghế sau cho Kỷ Ngôn Tín, lỡ có chuyện gì thì còn có mà dùng. Hần đi đến nhà họ Kỷ đón Kỷ Thu trước, sau đó mới quay lại đón Thích Niên. Kỷ Thu còn chưa thích ứng được với sự chênh lệch múi giờ, cho nên sau khi lên xe thì ngủ mất, ngay cả khi Thích Niên lên xe cũng không biết. Lúc dừng đèn đỏ ở ngã tư đường, Kỷ Thu nghiêng đầu đụng một cái “cộp” vào cửa xe.

Thiệu Túy quay qua nhìn, thấy Kỷ Thu chỉ nhú nhú mày rồi ngủ tiếp thì vươn tay đỡ đầu cô bé. Sau đó hần quay lại, ra hiệu cho Thích Niên lấy áo khoác hần ném ở ghế sau rồi trèo lên người Kỷ Thu.

“Chắc ngủ đến lúc tới ngõ bắc mới tỉnh.” Hần cười ra tiếng, thuận miệng hỏi: “Thích Niên, em ăn sáng chưa?” Giọng nói rất nhỏ, dường như là sợ đánh thức cô bé.

Tối qua, bởi vì tin tình báo quan trọng của Kỷ Thu mà Thích Niên ngủ không ngon, cộng thêm chờ mong sáng mai được nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín, cho nên không ngủ được, hiện tại trông có vẻ mệt mỏi ỉu xiu: “Em ăn rồi, mua bánh bao cho Thất Bảo nên tiện mua cho mình luôn.”

Thiệu Túy im lặng, nghĩ thầm: Đúng là...tiện thật.

Hần cười cười, nhìn qua kính chiếu hậu: “Không tò mò vì sao anh đến đón em à?”

Đầu lưỡi Thích Niên đắng chát làm cô phải uống một ngụm nước lớn, sau khi nuốt xong mới phối hợp hỏi: “Vì sao?”

Thiệu Túy nhìn đồng hồ, cười khê: “Cậu ấy cả đêm không ngủ, lúc này có lẽ đang ngủ bù.”

Động tác vặn nắp bình nước bất giác chậm lại: “Bạn đến mức...không có thời gian ngủ vậy à?”

Anh nói anh rất bận...thì ra, bận đến như vậy à? Thế mà còn nói chuyện qua video với lại, lại kêu cô...đeo tai thỏ nữa!

Thiệu Túy “À...” một cái: “Vốn dĩ cũng không bận đến thế...” Hần lén liếc nhìn phản ứng của Thích Niên qua kính chiếu hậu: “Hai ngày trước, sau khi kết thúc hội nghị, cậu ấy bớt chút thời gian để ra ngoài, lại còn sắp xếp đi thành cổ ngõ bắc, chứ nếu không cũng không vội như vậy.”

Thích Niên bỗng chốc cảm thấy áy náy muốn cắn ngón tay. Hai ngày trước...không phải là cô hẹn Kỷ Ngôn Tín đi xem phim à... Nhưng rõ ràng anh có thể từ chối mà, dù sao bị anh từ chối nhiều lần, Thích Niên đã quen rồi. Nhưng anh không làm vậy.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong xe mở điều hòa, hơi lạnh tỏa ra khắp nơi. Nhiệt độ thấp đến nỗi cửa sổ xe phủ một lớp sương trắng. Thích Niên vươn tay chùi đi, đầu ngón tay lành lạnh man mát nhưng cô cũng không quan tâm.

Bởi vì —— nơi nào đó trong lồng ngực đang nóng dần lên.

Lúc Thiệu Túy đến dưới lầu trọ của Kỷ Ngôn Tín, anh đã đứng đợi từ lâu.

Xe vừa ngừng, Kỷ Ngôn Tín đi đến kéo cửa xe ghế phụ định lên ngồi. Thấy Kỷ Thu đang ngủ tỉnh bơ trên ghế, anh cau mày, đóng cửa lại rồi ngồi hàng ghế sau. Có lẽ đã đứng ngoài đường một lúc lâu, cho nên lúc anh tiến vào, trên người còn mang theo chút lạnh lẽo của sáng sớm mùa xuân.

Thích Niên bị cái lạnh này làm cho rụt cổ. Không ngờ, động tác này lại mờ ám như vậy. Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn cô một cái, hỏi: “Lạnh à?” Gương mặt lạnh lạnh của anh còn hơn cả cái se lạnh sáng sớm.

Thích Niên bất chợt bắt gặp tầm mắt của anh, bèn vội vàng lắc đầu: “Không lạnh.”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì, thậm chí còn không đáp, khẽ đuổi người dựa ra sau và nhắm mắt lại. Cái không khí áp lực kia, dù cho Kỷ Thu đang say giấc cũng phải nhú mày.

Thiệu Túy nâng trán, giải thích: “Cậu gắt lúc thức dậy.”

Thích Niên quay đầu nhìn Kỷ Ngôn Tín. Anh nhắm mắt, cặp mi dài rũ xuống trông có vài phần dịu dàng. Thích Niên mở miệng muốn nói chuyện, lần trước đi núi Đông Ly đã ngoại, dù cả đêm không ngủ cũng không thấy anh khó chịu... khiến cả xe đều áp lực như vậy. Nhưng lời chưa kịp nói, Thích Niên lại im lặng nuốt xuống. Không thể làm phiền anh nữa, phải để anh nghỉ ngơi nhiều một chút.

Vì vậy, Thích Niên ngoan ngoãn, yên tĩnh trông nằm bên cạnh anh.

Thành cổ ngô bắc cách thành phố Z cũng không gần, đi tàu cao tốc cũng mất gần hai tiếng.

Bây giờ Thích Niên chỉ cảm thấy may mắn, may mắn mình không lên tiếng, nếu không, trong hành trình dài buồn tẻ này, chắc chắn Kỷ Ngôn Tín phải lái thay cho Thiệu Túy mấy đường. Vậy anh không có nhiều thời gian nghỉ ngơi sẽ lại phải giảm bớt một nửa.

Sau khi đến ga tàu cao tốc 10 phút thì bắt đầu kiểm vé lên xe. Vé của bốn người là ghế đôi liền nhau, Thích Niên gần cửa sổ, Kỷ Thu gần lối đi. Kỷ Thu cầm vé, lẳng lặng nhìn Thích Niên vài giây rồi chớp chớp mắt: “Chị Thích.”

Thích Niên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho cô bé ngồi xuống. Kỷ Thu bị đánh thức nên vô cùng mệt mỏi, cô bé che miệng ngáp một cái, vừa định ngồi vào chỗ thì đã bị Thiệu Túy xách cổ đẩy mạnh lên ghế trên. Kỷ Thu giận dữ: “Anh kéo em qua đây làm gì vậy! Em không thêm ngồi với...”

Còn chưa nói hết câu, Kỷ Thu đã bị ánh nhìn lạnh lạnh của Thiệu Túy buộc phải im miệng. Theo tầm mắt của Thiệu Túy, cô bé thấy Kỷ Ngôn Tín đang đi về hướng này, vì vậy nhanh trí đeo bịt mắt lên và nghiêng đầu ngủ. Thiệu Túy nhìn Kỷ Thu đeo bịt mắt rồi thở dài một hơi.

Kỷ Ngôn Tín đi lấy áo khoác trở về thì phát hiện vị trí đã thay đổi. Anh liếc Kỷ Thu đang giả vờ ngủ và Thiệu Túy đang giả vờ bận rộn, không nhìn mà ngồi xuống vị trí gần lối đi. “Hơi buồn ngủ.” Anh tựa vào thành ghế mềm: “Đến trạm thì gọi tôi dậy.”

Thích Niên gật gật đầu thì thấy anh đã nhắm mắt, vì vậy phải nhỏ giọng trả lời: “Dạ được.”

Lông mi Kỷ Ngôn Tín động đậy, không biết có phải không còn sức mở mắt hay không mà sau nửa ngày mới “ừ” một cái. Âm thanh trầm lắng kia như được phát ra từ chỗ sâu nhất trong cuống họng. Trái tim Thích Niên đập lỗ nửa nhịp, nhìn anh không chuyển mắt.

Hai ngày.

Hai ngày không gặp.

Dù thời gian ngày thường càng dài hơn hai ngày, nhưng đều không giống hiện tại, sống một ngày bằng một năm. Giống như cách núi cao nước xa, anh đứng ở bờ biển bên kia. Cho nên, bây giờ được gặp liền cảm thấy nhìn kiểu nào cũng không đủ.

Thích Niên cố gắng dời tầm mắt.

Phải rụt rè...

Cứ nhìn chăm chăm như vậy thì biến thái quá...

Vì để chuyển lực chú ý, cô lấy đồ ăn vặt ra giết thời gian. Kinh tế của gia đình nhà Thích Niên vẫn rất tốt, cho nên từ nhỏ, ba Thích mẹ Thích đã đưa cô đi du lịch không ít lần. Lúc nhỏ, đi đường dài mấy ngày mấy đêm, ngoại trừ lúc nghỉ ngơi ăn cơm thì trên xe không thiếu đồ ăn vặt. Không biết có phải thành thói quen hay không, chỉ cần Thích Niên đi xe một chút là phải mang theo đồ ăn vặt... Khụ, ăn trên đường.

Mỗi lần mở mấy bịch bánh ra là đủ các loại tiếng động ồn ào.

Thích Niên từ từ mở bịch bánh, mỗi lần âm thanh quá lớn thì đều vánh tai, quay đầu để ý động tĩnh của Kỷ Ngôn Tín. Sợ đánh thức anh, cho nên cô cố gắng nhẹ tay một chút. Mấy lần như vậy, rốt cuộc Thích Niên cũng có một ít cảm giác tội lỗi, vì thế chuẩn bị lấy một quyển sách trong balo ra để yên lặng đọc sách. Cô nhẹ nhàng mở khóa kéo balo, âm thanh kia nghe như bánh răng ma sát làm người ta hơi khó chịu. Thích Niên vô thức ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngôn Tín.

Anh vẫn nhắm mắt ngủ như trước, chỉ có mi tâm hơi cau lại...

Aiz...

Đợi đã nào...!

Cau, cau mày.

Một giọng nữ máy móc thông báo đã đến trạm, xe từ từ dừng lại, cửa mở ra. Hành khách lên xe, xuống xe.

Trong tiếng ồn ào, Thích Niên bất ngờ bị Kỷ Ngôn Tín đè tay lại. Tiếp xúc tay chân đột ngột dọa Thích Niên nhảy dựng, vô thức muốn tránh ra nhưng vừa động dậy tay đã bị anh nắm chặt hơn.

“Dừng nhúc nhích.” Giọng anh trầm trầm khàn khàn.

Thích Niên cứng đờ.

Một giây sau, tay anh khẽ thả lỏng. Ngón tay ấm áp thon dài kia dán vào mu bàn tay, trượt đến đầu ngón tay, sau đó từ từ, từ từ đan vào tay cô. Nội tâm Thích Niên như con nai nhỏ, “thình thịch” đập không ngừng. Trong hoàn cảnh không hề yên tĩnh, tiếng tim đập vẫn nghe vô cùng rõ ràng. Cô không dám động dậy, duy trì tư thế mất tự nhiên này một hồi lâu, áo khoác của anh rũ xuống che khuất mười ngón tay đan xen.

Vẫn là tiếng nói trầm khàn, từ tốn ấy: “Em ồn quá.”

49. Chương 48

Trên đường nhiều người đi tới đi lui, tiếng nói của anh cũng gần như bị âm thanh bốn phía lấn át.

Tất cả lực chú ý của Thích Niên đều đặt trên mười ngón tay đan xen bên trái, ngồi gồng mình một hồi, cuối cùng do mệt mỏi quá nên mới thư giãn bả vai.

Di động đặt trên bàn đột nhiên lóe sáng nên Thích Niên liếc mắt nhìn. Là Kỷ Thu tin nhắn. Cô vô thức ngẩng đầu lên thì thấy Kỷ Thu đang cầm di động, cười xấu xa với cô. Sợ đánh thức Kỷ Ngôn Tín, cô bé chỉ chỉ điện thoại, ra hiệu đọc tin nhắn, thấy Thích Niên hiểu ý rồi mới lui về chỗ ngồi, ngón tay linh hoạt bấm gửi tin nhắn.

“Anh em ngủ rồi à?”

“Chị Thích, tạm dừng thời cơ đi. Thừa dịp đúng lúc này, tranh thủ thời gian chụp hình anh ấy! Tí nữa đăng lên weibo cho mọi người gato.”

“A a a, tốt nhất là chụp chung...”

Thích Niên run tay nhắn lại: “Chụp chung?”

“Đúng rồi đúng rồi.” Kỷ Thu cắn ngón tay, hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng lên: “Chị không biết là các fan mong hình chụp chung của hai người lắm hả?”

Cô biết chứ...

Từ khi bọn họ biết “Mỹ nhân nghi tu” vẽ theo nguyên mẫu thì xu thế muốn ảnh chụp càng lúc càng không dừng lại được. Thích Niên lặng lẽ...len lén quay đầu nhìn Kỷ Ngôn Tín. Áo khoác dựng thẳng, cổ áo che phân nửa gương mặt anh, mi tâm nhú lại một cách khó chịu, chỉ hé ra hai mắt đang nhắm và một phần sống mũi cao cao.

Ngủ say rồi?

Thích Niên thử ghé sát thăm dò. Tàu cao tốc đi xuyên qua đường hầm, tiếng gió vù vù, hơi thở của Kỷ Ngôn Tín lại nhẹ nhàng đều đều. Đúng là ngủ rồi. Thích Niên sợ đánh thức anh, cẩn thận lui về sau, thắc mắc hỏi Kỷ Thu: “Thầy ấy sẽ không tỉnh lại đột ngột chứ? Bị bắt được thì làm sao đây...”

“Sợ cái gì!” Kỷ Thu nóng nảy xắn tay áo: “VẬY chị nhanh chóng tạo dáng đi, em chụp đây.”

Thích Niên tròn mắt, ngón tay mềm nhũn cả ra: “Thật thật thật thật sự chụp à?”

“Nói nhảm!” Kỷ Thu nhấn màn hình, nhanh chóng chỉ thị: “Bây giờ nghe em đây, em xoay lại thì chị sẽ xích đầu lại gần anh em nhé.”

“Em chụp đây.”

Hả hả hả hả?!

Thích Niên bất ngờ ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên kia đều bị Kỷ Thu chụp vào trong máy ảnh. Kỷ Thu che miệng cười mấy tiếng, dùng tay ra hiệu cho Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín xích lại gần nhau thêm chút nữa. Thích Niên khấn thầm quay đầu nhìn anh, anh vẫn ngủ một cách yên tĩnh, không biết chuyện gì.

Chỉ cần không phát ra âm thanh, không làm anh tỉnh giấc... Vậy làm gì anh cũng không biết, đúng không? Ý nghĩ này nảy ra trong đầu cô, Thích Niên không chần chừ nữa mà hít sâu một hơi rồi xích đầu sang, nghĩ nghĩ rồi lại tươi cười.

Kỷ Thu điều chỉnh tiêu cự thích hợp rồi chụp ngay vài tấm. Nhưng hiển nhiên, vẻ mặt cứng ngắc của Thích Niên và tư thế còn chưa đủ thân mật kia khiến cô bé không hài lòng. Kỷ Thu nhập vào khung chat: “Xích lại thêm chút nữa, cong môi, tỏ vẻ dễ thương và nghiêng đầu có được không chị?”

Thích Niên nhìn màn hình, đôi mắt muốn trợn trắng. Cong môi, tỏ vẻ dễ thương...ngiên đầu? Cô không làm được không... Thích Niên bối rối dịch đầu lại gần mặt Kỷ Ngôn Tín, đang do dự nên cong môi hay nghiêng đầu thì bỗng nhiên, anh nghiêng mặt sang. Chóp mũi lạnh lạnh sượt qua mặt cô, bất ngờ...hạ xuống gần tai cô. Hơi thở nhẹ nhàng ấm áp thổi phất qua lỗ tai cô, làm cho Thích Niên nổ “bùm” một cái.

Một giây.

Hai giây.

...

Mười giây.

Không có phản ứng?

Thích Niên lặng lẽ hé mắt nho nhỏ.

Chưa, chưa tỉnh...

Kỷ Thu cứ cười mãi.

Nghĩ đến hình ảnh lúc này là muốn cười, nhìn ảnh là cười, lướt weibo cũng cười...

Thiệu Túy thật sự không nhịn nổi nữa mà túm đuôi ngựa của Kỷ Thu, nghe cô bé hít hà và quay đầu lại trừng mắt nhìn mình, hấn đe dọa xấu xa: “Còn cười nữa anh sẽ đi tố cáo đấy, xem anh trai của em trừng trị đứa cháu cá như em thế nào.”

Kỷ Thu ôm lấy đuôi ngựa của mình, cắn phập vào ngón tay Thiệu Túy. Thiệu Túy bị cắn thì nhướn mày, rút tay ra nắm cằm cô bé: “Kỷ Thu, em là con cún hả!”

Hắn tăng thêm sức mạnh, cầm bị bóp đau làm Kỷ Thu buộc phải hả miệng, hằm hừ nói: “Em là cái gì anh còn không biết à?”

Thiệu Túy sợ bóp đau cô bé thật thì tiểu tổ tông này có thể khóc ngay cho hắn xem, bèn thả lỏng tay, ai ngờ bị Kỷ Thu đập mạnh một cái: “Em thấy anh chính là không muốn nhìn anh của em tốt đẹp mà, em tìm chị dâu cho mình thì vương bận gì đến anh?”

Chị dâu?

Thiệu Túy nhú mày không đáp.

Hắn đã để ý biết những hành động khác thường của Kỷ Ngôn Tín gần đây, cho nên không thêm quan tâm lời nói suông của Kỷ Thu. Kỷ Thu quay đầu lại nhìn hắn vài cái, xác nhận hắn thật sự biết chút chuyện gì đó thì chọc chọc cánh tay hắn, cực kì nịnh nọt: “Thiệu Túy đại ca, có phải anh biết gì đó hay không?”

Thiệu Túy nở nụ cười, ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho cô bé tới gần.

Lòng hiếu kì của Kỷ Thu bị gợi dẫn, không hề đề phòng mà ghé tai sang. Chỉ nghe Thiệu Túy khẽ cười, nói: “Xin anh đi, anh sẽ nói cho em biết.”

Một tiếng sau, tàu cao tốc đến trạm.

Sau khi xuống trạm ngô bắc, có xe bus tốc hành đến thành cổ. Hành trình mất nửa tiếng, xe bus lao đảo rớt cuộc ngừng lại trước cửa thành cổ.

Thành cổ ngô bắc nằm ở vùng sông nước Giang Nam, một năm bốn mùa đều như ngâm trong nước. Mùa đông ở ngô bắc rất ít tuyết tới, dù có cũng là mưa kèm tuyết. Thường thường, bầu trời vẫn còn mây thì mặt đất đã hòa hợp cùng mưa. Đá xanh lốt đường đều ướt sũng, giẫm lên vũng nước đọng còn có thể bắn lên bọt nước. Hai bên ngô nhỏ đều là những căn nhà cổ đầy vết rạn, cổ hơn nữa thì mọc đầy rêu xanh.

Thấy lập tức sẽ có mưa, trước tiên họ phải tìm khách sạn để nghỉ ngơi.

Khách sạn này là của hai vợ chồng nọ mở, lúc bốn người cùng đến, chỉ có bà chủ ngồi ở mái hiên ven sông. Nghe thấy tiếng động, bà nghiêng tai, hiền hòa hỏi: “Có mấy người khách?”

“Bốn người.” Kỷ Thu nói tiếp: “Chúng tôi đã đặt sẵn từ trước.”

Bà chủ cũng không đứng dậy, chỉ gật đầu: “Vây làm phiền mọi người chờ một lát.”

Sau một lát, ông chủ đi mua đồ ăn rồi cuộc cũng về. Sau khi bốn người xem phòng thì dọn vào ở luôn. Cách thời gian ăn cơm còn một lúc nữa, Kỷ Thu muốn đi ra cửa ngõ mua kẹo mạch nha bèn kéo Thích Niên cùng đi, tiện tìm mấy nhà hàng ngon được đề cử.

Khi trở về, vừa kịp lúc ông chủ dọn cơm.

Ông chủ năm nay 35 tuổi, là một người vừa khéo nói vừa nhiệt tình: “Hai ngày nay làm ăn hơi kém, vào thời gian này mấy năm trước là khách sạn của tôi đều đầy cả rồi.” Ông ta gấp một ít đồ ăn cho vợ, lúc nói chuyện với bà dịu dàng hơn không ít: “Ăn nhiều một chút.”

“Muốn ăn măng dưa.” Bà chủ khua đĩa nhẹ nhàng: “Anh cũng đừng chỉ mãi nói chuyện.”

Ông chủ cười, nhấp miếng rượu: “Năm nay lạn đông*, có lẽ phải âm u mưa vài ngày...”

*Lạn đông: là chỉ mùa đông có mưa không ngớt làm đường xá lầy lội, lúc đi trên đường rất khó khăn.

Kỷ Thu nhìn chăm chăm ông chủ cao lớn thô kệch tỉ mỉ chăm sóc vợ, tò mò hỏi: “Ông chủ, ông không phải người địa phương à?”

“Tôi là người phương Bắc.” Ông ta nói: “Vợ của tôi là người địa phương.”

Vừa ăn cơm vừa trò chuyện, mặt đất bên ngoài đã tí tách tiếng mưa rơi.

Kỷ Thu ăn xong nhanh nhất, nghe nói quán cà phê bên cạnh nuôi một con Golden thì vội vàng đến xem. Thiệu Túy cũng đuổi theo, hẳn muốn xem con chó đó có dễ làm người ta yêu thích như Thất Bảo không.

Trên bàn cơm vắng hai người, nhưng trái lại không khí không có chút buồn tẻ nào.

Thích Niên để đĩa xuống, đang định đi sang xem luôn, còn chưa nói gì thì bà chủ luôn im lặng ăn cơm đột nhiên hỏi: “Hai người là người yêu à?”

Lúc bà ta nói chuyện thì ngẩng đầu lên, nhưng cặp mắt đẹp kia lại không có chút thần thái nào. Thích Niên bị ánh mắt vô hồn của bà làm cho hoảng sợ, vô thức nhìn vào mắt Kỷ Ngôn Tín.

“Mắt tôi không thấy được.” Dường như bà chủ đoán được suy nghĩ trong lòng Thích Niên, chủ động giải thích: “Bình thường thú vui của tôi chính là tám về chuyện của khách.”

Bà ta cười ra tiếng, giọng nói dịu dàng: “Cũng đừng để bụng.”

Thích Niên lắc đầu, sợ nếu trả lời chậm thì bà chủ xinh đẹp sẽ hiểu lầm: “Không để bụng không để bụng.” Ngoài miệng nói không để bụng nhưng lại sợ bà hỏi mình mấy vấn đề khó trả lời, vì thế cô vội vàng lấy cớ đi xem Golden bên cạnh rồi nhanh chóng chuồn mất.

Bà chủ nghe tiếng bước chân vội vàng thì nhận lấy ly trà nóng chồng đưa, uống mấy ngụm rồi dịu dàng hỏi: “Tôi nói sai ư? Sao cô ấy chạy trốn nhanh thế.”

Kỷ Ngôn Tín chậm rãi nhấp một ngụm rượu, trả lời: “Không sao, thẹn thùng thôi.”

“Nói như vậy... Không phải người yêu à?”

Kỷ Ngôn Tín trầm ngâm vượt vượt cái ly, nhỏ giọng đáp: “Bây giờ thì chưa.”

50. Chương 49

Khoảng thời gian buổi chiều rất nhàn nhã, đi dạo không mục đích, có thể từ từ thưởng thức sức hút của tòa thành cổ lịch sử lâu năm này.

Thích Niên và Kỷ Thu đi bên đường, trên mái nhà uốn cong là tiếng mưa rơi tí tách, có mưa rơi xuống theo chỗ dốc làm bàn đá xanh ướt sũng.

Thành cổ ngô bắc có lẽ là thành cổ được bảo tồn tốt nhất, tuy dấu vết khai phá trông rất rõ, nhưng bảo tồn được không ít đồ vật nguyên đai nguyên kiện.

Hai người đi dạo theo cảm tính, thấy cửa hàng nào thú vị thì ghé vào ngồi một lát. Hết một buổi chiều, thu hoạch tương đối khá. Thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, lúc này hai cô gái mới nhanh chân đi về khách sạn.

Chạng vạng tối, con đường ở thành cổ đã sáng đèn, ánh sáng mờ mờ nối tiếp nhau kéo dài như một dải ngân hà.

Thiệu Túy đến Cửu Trân các rồi mới gọi điện thoại cho Kỷ Thu, xác thực hai người đang trên đường tới nên chọn đồ ăn trước.

Cửu Trân các là quán ăn ngon nổi tiếng nhất khu thành cổ này, ở đây có đủ các món ăn đặc sắc từ rẻ đến mắc, dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình, nó trở thành một trong những địa điểm “không thể không đi khi tới thành cổ ngô bắc”.

Thích Niên...đã không thể chờ đợi từ lâu. Thiệu Túy tính thời gian rồi xuống lầu đón hai cô, đi từ bậc thang gỗ hẹp đến thẳng đỉnh lầu.

Gian phòng ở tầng cao nhất y như một gian phòng cổ đại, hai bên cửa ra vào có hai nhân viên mặc sườn xám đứng chào. Đang là giờ cơm cao điểm, nhưng gian phòng này lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy lờ mờ tiếng bàn tán nói chuyện cười đùa ở dưới lầu.

Kỷ Thu âm thầm quét mắt nhìn cách trang trí: “Ở đây hoàn toàn theo chủ đề cổ xưa nhỉ...”

Thiệu Túy nghe vậy thì quay lại nhìn cô bé, hỏi: “Không thích?”

Đêm nay hẳn mời khách...Kỷ Thu nào dám nói không thích, vì vậy cô bé liên tục lắc đầu, vô cùng có thành ý: “Đâu có, em thích lắm đó!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã vào phòng. Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra, sau khi bọn họ vào phòng thì hỏi thăm: “Tiên sinh, bây giờ mang thức ăn lên luôn ạ?”

Thiệu Túy gật đầu: “Mang thức ăn lên đi.”

Kỷ Ngôn Tín đang ung dung nhấp ly rượu, men sứ màu xanh và hoa văn trên thành ly đem lại cảm giác man mát. Anh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu thì thấy Thích Niên đang lướt qua bình phong đến đây. Ánh mắt của anh luôn sáng ngời, dù là lơ đãng nhìn về phía bạn thì cũng xuất hiện ảo giác rằng anh đang chăm chú nhìn bạn. Đột nhiên Thích Niên có hơi bối rối, giả bộ nhìn ngắm căn phòng để tránh ánh mắt của anh.

Trong gian phòng có thoang thoang mùi đồ cổ, không biết đến từ cái bàn bày ở đó hay là do huân hương. Mùi gỗ nhàn nhạt không gắt mũi, trái lại còn mang lại sự yên tĩnh nhàn hạ.

Mặc dù nhà họ Kỷ rất truyền thống, nhưng ngoại trừ phòng của Kỷ lão gia còn bày biện một ít đồ cổ thì còn lại đều trang trí đồ mới hiện đại. Kỷ Thu cảm thấy những năm tháng lịch sử xa xôi quá, hoàn toàn không ngồi xuống được. Đợi đến khi Kỷ Ngôn Tín gõ gõ nhẹ lên mặt bàn, không nói gì cả nhưng Kỷ Thu vẫn tự giác ngồi vào bàn cơm.

Thiệu Túy thấy vậy thì bất bình trong lòng: “Anh còn lớn hơn anh trai em mấy tuổi, sao lời anh nói thì em xem như gió thoảng bên tai, không biết kính già yêu trẻ chút nào vậy?”

Kỷ Thu lo ăn vẹt bát bảo, không rảnh để ý đến hẳn.

So với Thiệu Túy và Kỷ Thu hăng say ăn uống, thỉnh thoảng cãi nhau ồn ào thì chỗ Thích Niên yên tĩnh không ít. Lúc Kỷ Ngôn Tín ăn cơm không thích nói chuyện...cho nên cô cũng cực kỳ im lặng, bất luận là lấy ly lấy chén hay gấp đồ ăn cũng cẩn thận không để phát ra chút tiếng động nào.

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô một cái, trở tay lấy ly rượu sứ men xanh lại đây, rót một ít rượu dương mai nóng rồi đẩy đến bên tay cô: “Ném một ngụm đi.”

Thích Niên ngửi thấy mùi rượu nồng, chưa uống đã muốn say: “Tửu lượng của em không tốt lắm.”

“Ừ, tôi biết.” Kỷ Ngôn Tín hơi cong khóe môi, nhấn mạnh lại lần nữa: “Tôi biết mà.”

Thích Niên mơ màng.

Cho nên...ý gì vậy nhỉ...

Có lẽ đoán được cô sẽ suy nghĩ điều gì, Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cô, hiếm khi giải thích: “Nấu rượu này tốn không ít công sức, không uống thì rất tiếc.”

Thích Niên “à” rồi nâng ly đến bên môi, lặng lẽ liếm liếm. Kỷ Ngôn Tín nhướng mày, dời ánh mắt đi chỗ khác, coi như không thấy hành động nhỏ này của cô.

Nhấp một ly với, mùi rượu nồng nàn đậm đà lan khắp đầu lưỡi. Rượu rất ngọt đậm, không để người ta cảm thấy cay miệng sắc mũi, mà trái lại cảm thấy bụng dạ ấm áp, thoải mái khó nói. Bình phẩm xong hương vị rượu, Thích Niên sung sướng liếm liếm môi, lại rót cho mình một ly đây.

Kỷ Ngôn Tín không ăn bao nhiêu, được mấy miếng thì buông đũa xuống.

Rượu dương mai nóng này rất ngon miệng, nhưng vì dạ dày của anh không tốt lắm, cho nên uống mấy ly rồi tự động dừng lại. Nhìn Thích Niên uống hết ly này đến ly khác, anh cũng không định ngăn cản. Rượu không gắt, cho nên không sợ cô uống say.

Hồi trưa ở khách sạn đã xác định rồi, tối đi đến quán trà nghe kể chuyện. Quán trà cách nơi đây không xa, đi bộ vài phút là tới.

Kỷ Thu cố ý tạo ra thế giới hai người cho Kỷ Ngôn Tín và Thích Niên, cũng chẳng cảm thấy có gì kì lạ. Sau khi vào quán trà, cô bé kéo Thiệu Túy đi lựa cái bàn bát tiên dễ nhìn nhất.

Kỷ Ngôn Tín không để ý vì bị gạt sang một bên, anh nhàn nhã nhìn bốn phía, sau đó mới cúi đầu hỏi ý kiến Thích Niên: “Muốn ngồi ở đâu?”

Men say vì rượu dương mai mới bị gió lạnh thổi tan đi chút ít, nhưng sau khi đi vào quán trà, không khí nóng ở đây xộc tới làm đầu và ngực cô buồn bực khó chịu. Thấy cô không khỏe, Kỷ Ngôn Tín ngẩng đầu nhìn một căn phòng có bình phong ngăn cách ở lầu hai: “Lên lầu hai đi.”

Đương nhiên Thích Niên không ý kiến đi theo anh lên lầu hai, sau đó mới nhìn kĩ —— Căn phòng kia ở kế lan can, được ngăn cách bằng một tấm bình phong, quan trọng là...còn kéo rèm lụa... Rèm lụa che chắn tầm mắt, thật sự muốn người khác không nghĩ bậy bạ cũng khó...

Cô hơi ngượng ngùng sờ sờ mũi, nhìn chiếc giường mềm không to lắm ở một bên, lẳng lặng phỏng đoán. Hai người ngồi...giờ tay lên có thể đụng vào nhau không nhỉ? Sự thật chứng minh, chỉ do giường nhìn không rộng thôi. Thích Niên uống trà cắn hạt dưa...chẳng đụng vào Kỷ Ngôn Tín xúu nào.

Cầu thang bằng gỗ bên trên thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, Thích Niên không tập trung, cô muốn nhìn xuyên qua tấm bình phong dù cho chỉ có thể nhìn thấy đáng vẽ mờ mờ.

À, còn thầy Kỷ đẹp trai hoàn mỹ bên cạnh nữa.

Làm sao bây giờ?

Chỉ nhìn thôi đã muốn thở dốc.

Thích Niên bưng ly trà lên uống vài ngụm hạ hỏa, nhưng cảm giác bị anh quyến rũ vẫn y nguyên không thay đổi. Trái lại, nó như cột buồm nhón nhờ lay động, dần dần khu vực nước lẫn lẫn.

Mới ngồi một lúc mà Thích Niên đã không yên. Nhưng vừa động dậy một cái lại đụng chân vào anh, Kỷ Ngôn Tín còn không phản ứng, Thích Niên đã lập tức rụt về như bị điện giật. Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn, không nói gì mà chỉ dùng ánh mắt dò hỏi. Thích Niên không dám nhìn anh, chỉ ôm gương mặt nóng bỏng của mình, ậm ờ nói: “Hơi ấm nhiều quá, cho nên hơi nóng.”

Giọng điệu quen thuộc này lại làm cho Kỷ Ngôn Tín nhớ ngay đến đêm mừng sáu đầu năm, cô cũng say mơ màng bị anh đè xuống ghế sofa, giọng nói ậm ờ như đang làm nũng: “Chân của em tê hết rồi.”

Âm thanh hình ảnh dần dần chồng lên nhau, lúc này Kỷ Ngôn Tín mới phát hiện, dường như tất cả những sự khác thường đều xuất phát từ đêm đó. Anh cụp mắt, đột nhiên cũng thấy không khí quá ấm. Anh giờ tay nói lỏng cổ áo, hành động tùy tiện đó cứ như cố ý chọc người ta làm Thích Niên miệng đắng lưỡi khô. Cô lập tức quay đầu nhìn sang chỗ khác, thấy sau bình phong có cửa sổ bên vội vàng đứng lên: “Em đi mở cửa sổ.”

Cửa sổ là cửa gỗ cũ kĩ, Thích Niên mở cả buổi không được thì định tìm nhân viên giúp đỡ, vừa xoay người đã đụng đầu vào Kỷ Ngôn Tín đứng sau lưng tự bao giờ. Thích Niên chóng mặt ôm đầu lảo đảo lui một bước. Lúc còn đang chóng mặt, mu bàn tay Kỷ Ngôn Tín đã dán lên, nhẹ nhàng đụng vào trán cô, giọng nói trầm thấp như mang theo hương ấm: “Say rồi à?”

Thích Niên lắc đầu.

Cô chỉ...hơi chóng mặt thôi. Không ngờ lắc đầu xong, trời đất như quay cuồng.

Kỷ Ngôn Tín xoay người, giữ một khoảng cách phù hợp rồi nhìn thẳng vào cô.

Phía sau anh là bình phong hoa mỹ, ngọn đèn mờ được gắn ở góc chết của căn phòng, tạo nên không gian mờ ám. Giọng nói đã từng lạnh lùng thanh thanh nay lại có vài phần dịu dàng bất ngờ: “Biết từ lượng của em kém, nhưng không ngờ lại...” kém như vậy.

Rõ ràng rượu dương mai có nồng độ không cao, anh có thể xem nó như nước trái cây thì cô lại biến nó thành rượu chuẩn.

Thích Niên đang muốn nói là mình không say, còn chưa lên tiếng đã bị tiếng chuông cắt đứt. Cô lấy điện thoại trong túi ra xem, thấy màn hình hiện lên ba chữ “Kim Hiến Dự” thì ngẩn ngơ vài giây rồi nghe máy. Cô tiếp điện thoại, Kỷ Ngôn Tín không nói một lời mà bước lên trước, chống tay lên cửa sổ như giá đỡ.

Gió mát từ bên ngoài thổi vào làm Thích Niên hít sâu một hơi, đầu óc mơ màng cũng tỉnh táo không ít.

Ngày đó, sau khi vô tình gặp phải Thích Niên ở rạp chiếu phim, về nhà Kim Hiến Dự thêm weixin của Thích Niên. Chắc là thấy lúc tối cô đăng ảnh nên biết cô đến ngõ bắc.

“Một mình cậu à?”

“Không phải, đi với bạn.” Thích Niên giương mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín không định đi ra, nghĩ đến bây giờ cô đang nói chuyện điện thoại với một người đàn ông có ý đồ không rõ với mình trước mặt nam thần, không hiểu sao Thích Niên có chút bối rối.

“Bạn nào vậy?”

Thích Niên nhú mồm, ngại ngần nhìn Kỷ Ngôn Tín: “Em, em đi ra ngoài nghe điện thoại.”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì mà chỉ nhìn cô, chưa nói “được” hay “không được”, nhưng lại cứ đứng chặn mất lối ra duy nhất phía sau lưng.

Kim Hiến Dự tò mò hỏi: “Còn ở bên ngoài à?”

Thích Niên không trả lời, hoặc là nói, cô đã hoàn toàn không để ý người trong điện thoại đang nói gì mà chỉ nhìn anh chăm chú. Trong ánh mắt sáng ngời trong vắt kia, lần đầu tiên phản chiếu hình ảnh của anh rõ ràng như thế. Cứ không lùi bước như vậy, khóa chặt anh dưới đáy mắt của cô.

“Ngày mai mình cũng muốn đến ngõ bắc, cậu ở ngõ bắc chơi mấy ngày?”

“Mình có thể đi chơi chung với cậu không? Mình lái xe qua đó rất nhanh, khi nào cậu về mình tiễn đường chở cậu về luôn...”

“Nhưng bây giờ là ngày nghỉ có lẽ rất đông người, khách sạn cậu ở còn phòng không? Thích Niên? Thích Niên cậu có nghe máy không, Thích...”

Giọng nói ồn ào làm người ta ghét bỏ vẫn còn vang lên.

Một giây sau, anh không nói gì mà đè cô vào tường. Một tay nâng cằm cô, bất ngờ cúi đầu xuống hôn.

Lặng yên không một tiếng động, cũng không cách nào nhẫn nhịn được.

51. Chương 50

Lưng Thích Niên đập mạnh vào vách tường phía sau, khó chịu hừ một tiếng. Cô vô thức vươn tay ra, muốn tìm một điểm tựa. Tay vừa giơ lên trên khung cửa sổ thì đã bị anh bắt lại, áp lên tường. Năm ngón tay thon dài dán sát vào mạch đập của cô, như gồng cùm xiềng xích mệnh môn của cô. Sự biến đổi đột ngột làm Thích Niên không kịp trở tay, chỉ có thể trừng to mắt ngạc nhiên, chịu đựng anh mạnh mẽ đè nghiền bờ môi.

Sao sao thế này...chưa nói gì cả đã hôn cô là sao!

Điện thoại còn chưa cúp.

Sau một hồi trầm mặc, Kim Hiến Dự tự giấu cười rộ lên: “Thật ra đầu năm cấp hai mình đã thích cậu rồi, mua nước ngọt bánh kẹo cho cậu ăn. Nhưng lúc đó cũng không biết ”yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu” là gì, nào dám theo đuổi cậu. Vào lớp 10, sau khi trở thành bạn cùng phòng với Lý Việt...cuối cùng mình cũng đã nghĩ biện pháp để nghe những chuyện của cậu, những chuyện khi còn bé mà mình chưa kịp tham gia. Lý Việt hỏi mình rằng có phải mình thích cậu không, vì thế giống hệt như tháp giam giữ yêu tinh bị mở ra, sau khi tất cả mọi bí mật bị vạch trần thì chẳng còn sợ hãi nữa...”

Kỷ Ngôn Tín há miệng cắn Thích Niên một cái, vì hơi mạnh nên cắn đến nỗi cô hít hà, giãy giụa muốn đẩy anh ra. Làm gì được, sức mạnh của cô và Kỷ Ngôn Tín hoàn toàn kém xa, vừa trở tay một cái đã bị anh nắm càng chặt hơn. Anh cúi đầu, cạy mở hàm răng của cô rồi tiến quân thần tốc. Thích Niên muốn khóc đến nơi, tay vẫn bị anh khóa chặt, không thể động đậy, ngay cả tắt điện thoại cũng khó như lên trời.

Kim Hiến Dự biết Thích Niên đang nghe cho nên càng nói càng hăng: “Mấy lần gặp mặt gần đây, mình phát hiện người mình thích nhất vẫn là cậu. Mình biết bây giờ cậu vẫn độc thân, nếu cậu đồng ý...nếu cậu đồng ý cho mình một cơ hội nữa...”

“Tút tut tut...”

Cuối cùng điện thoại cũng bị ngắt.

Kỷ Ngôn Tín nheo mắt không vui, rút điện thoại từ trong tay Thích Niên ra rồi bỏ vào nón áo khoác của cô. Lúc thu tay về, ngón tay lạnh lạnh xấu xa đặt lên gáy Thích Niên làm cô run run vài cái. Sau đó, Kỷ Ngôn Tín mới thả cô ra, tựa trán vào trán cô và nhìn cô chằm chằm.

Anh cúp điện thoại của Kim Hiến Dự...vậy có phải chứng minh rằng anh đang ghen?

Thích Niên ngơ ngác nhìn anh, môi dưới và đầu lưỡi bị anh cắn vẫn còn tê tê. Cô đưa tay che miệng lại, đôi mắt ướt ướt nhìn anh: “Thầy thầy thầy....”

“Cái gì?” Kỷ Ngôn Tín cọ mũi vào mũi cô.

Hành động thân mật này làm Thích Niên hoàn toàn vỡ vụn, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Đang...làm...cái gì vậy!?

Cô bắt giác cắn môi dưới, tim đập nhanh đến nỗi không cách nào xoa dịu được, ở nơi mềm mại nhất tận sâu nhất trái tim dường như đang sụp đổ với tốc độ chóng mặt. Toàn bộ sức lực của cơ thể đều dần dần trôi theo cái sự sụp đổ đó, giống như kéo tơ, từng chút từng chút, ma sát lòng người.

Hai người đứng trong không gian nhỏ hẹp sau bình phong, tư thế mập mờ, ngay cả hơi thở cũng cuốn hút. Thích Niên sợ rằng Kỷ Ngôn Tín sẽ nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của mình, vì vậy bèn mở miệng điều chỉnh hô hấp. Đôi mắt ngập nước đen láy sáng ngời.

Vừa xao lòng, Kỷ Ngôn Tín liền há miệng cắn nhẹ vào ngón tay cô. Giống như quỳn rữ, cũng giống như khiêu khích, làm Thích Niên giật mình lập tức rút tay về, bối rối nhìn anh. Tuy so sánh như vậy có hơi không thỏa đáng, nhưng Kỷ Ngôn Tín vẫn cảm thấy, vào lúc này, trông cô thật sự rất giống...Thất Bảo luôn tỏ ra vô tội hay làm nũng.

Bỗng nhiên anh có kiên nhẫn, bờ môi ấm áp lướt dọc theo sống mũi cô, ngón tay vuốt ve hai má mềm mại của cô rồi cúi đầu hôn thêm lần nữa, lần này hòa nhã hơn rất nhiều. Ngón tay đặt trên gáy Thích Niên nhẹ nhàng vuốt ve, từng cái từng cái, giống như vuốt ve mèo con, vừa dịu dàng vừa từ tốn. Chỉ chốc lát sau, nơi bị anh vuốt ve nóng bỏng như bàn ủi, đốt cháy lồng ngực cô. Tất cả mọi suy nghĩ đều rối loạn và chồng chất cùng một chỗ, cô vừa làm rõ suy nghĩ thì lại bị Kỷ Ngôn Tín quấy rầy, cuốn thành một cục, cứ như một cuộn len bị mèo cào lộn xộn.

Dưới lầu vang lên tiếng vỗ tay, từ thưa thớt dần dần ăn nhịp, âm thanh ủng hộ gần như át cả giọng nữ ê a hát.

Thích Niên hơi bất an.

Lúc nghe thấy tiếng bước chân dần dần đến gần, nỗi bất an này hoàn toàn biến thành sóng lớn ngoài đại dương, từng đợt từng đợt ập vào nham thạch bên bờ biển. Nơi này ngay cạnh cầu thang, chỉ vèn vèn mỗi

cái bình phong là vật che chắn. Nếu có ai vượt qua cái bình phong này thì nhìn một cái là thấy hết bên trong.

Thích Niên “A...” một tiếng, đẩy Kỷ Ngôn Tín: “Có...có người...”

Còn chưa dứt lời, ngón tay vuốt ve gáy cô chợt dừng lại, đầu lưỡi Kỷ Ngôn Tín lướt qua hàm trên của cô. Không nặng không nhẹ nhưng lại chọc Thích Niên mềm nhũn cả chân...

“Dừng lên tiếng.” Anh nói nhỏ, âm thanh đó khàn khàn gợi cảm.

Tại Thích Niên đỏ ửng, không làm được bất kì hành động mang tính phản kháng nào, cô chỉ nắm chặt ngón tay anh, chặt đến nỗi Kỷ Ngôn Tín phải giương mắt nhìn cô.

Rất căng thẳng?

Tiếng bước chân giẫm lên sàn từng bước đi lên, tay Thích Niên càng nắm chặt và thở gấp. Cô nhắm mắt, hàng mi cong nhẹ nhàng run rẩy. Kỷ Ngôn Tín nhếch môi, bàn tay đặt trên gáy ấn cô vùi vào ngực mình. Anh nghiêng đầu, cắn cắn vành tai cô.

Thích Niên run lên, “A...”.

Tiếng bước chân chợt dừng lại. Thích Niên nhắm chặt mắt, cảm thấy cả người không được ổn lắm...

May mắn, tiếng bước chân kia chỉ thoáng dừng lại rồi nhanh chóng vang lên. Nhưng so với vẻ bình tĩnh từ tốn trước kia, bây giờ lại bước nhanh hai ba bước rồi biến mất. Tim gan Thích Niên run run, đồng thời thở dài một hơi... Cô thề, chắc chắn đã bị người ta lừa lắm rồi!

Kỷ Ngôn Tín cười rộ lên, cọ cọ cằm tỳ trên đỉnh đầu cô. Ngón tay anh vuốt ve vành tai Thích Niên, thấy nó đỏ bừng thì ánh mắt cũng dần dần sâu thẳm: “Buổi tối...đến phòng tôi chứ?”

Hả hả hả?

Hả hả hả hả hả?

Thích Niên lấy cớ mắc tiểu nhanh chóng chạy trốn, lách vào ngòai chung ghé với Kỷ Thu.

Lúc này Kỷ Thu đang bóc hạt dưa và liếc mắt trêu ghẹo cô gái hát nhạc khúc, thấy Thích Niên đến, cô bé tranh thủ nhìn sang, chặc chặc hai tiếng: “Thật sự bị anh em chuốc say à, sao mặt chị đỏ thế?”

Thích Niên bối rối: “Cái gì gọi là bị anh của em chuốc say chứ?”

Kỷ Thu cười “há há” đầy thô tục: “Lúc anh em lừa chị uống rượu dương mai, em và Thiệu Túy đều thấy cả, chắc chắn không có ý tốt.”

Thích Niên bị cô bé nói thế thì gò má càng nóng hơn, bèn nắm một mớ hạt dưa bỏ lên trên bàn bóc ăn. Cô giả vờ như không nghe thấy gì, nhưng trong lòng lại oán thăm: Người của nhà họ Kỷ đều xấu xa.

Thấy thời gian không còn sớm nữa, bốn người quyết định về khách sạn.

Mưa vẫn rơi tí tách trên nền đất, tiếng mưa lạnh lạnh như một khúc dân ca mềm mại nhẹ nhàng.

Không biết có phải do uống rượu, hay còn bởi vì... mà Thích Niên không cảm thấy lạnh, nhìn đèn lồng đỏ trước cửa hàng tỏa ra ánh sáng nhạt thì càng cảm thấy ấm áp hơn. Kỷ Thu kéo cô đi đằng trước, hai người đàn ông ung dung giữ vững khoảng cách hai bước đi phía sau. Họ nhanh chóng trở lại khách sạn.

Ông chủ còn chưa để ý, đang tựa vào tường xem bóng đá. Thấy bọn họ quay về, ông ta ngồi thẳng người dậy: “Sao về sớm vậy, không đến quán bar phía sau ngõ chơi à?”

“Không có.” Thiệu Túy đi lên trước quây, rút mấy tờ đơn giao hàng nhìn nhìn, tiện thể trả lời: “Đi quán trà nghe hát.”

Dường như ông chủ không nghĩ rằng Thiệu Túy sẽ tốt như vậy, cho nên nhìn hẩn nửa tin nửa ngờ. Thiệu Túy cười cười, hất cằm chỉ vào Kỷ Thu đã lên lầu: “Cô bé kia thích.”

Ông chủ lập tức hiểu ra: “Rất ga lăng. Tôi là một kẻ thô kệch, nghe mấy tiếng y y nha nha đó là nổi da gà hết cả người, chỉ đi với vợ tôi một lần là chịu không nổi...”

Thiệu Túy cười cười, nghe giọng tường thuật trần trụi thì hỏi: “Sợ âm ỉ cho nên rủ bà chủ xem thi đấu bóng đá à?” Ông chủ sờ đầu cười vài tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Thích Niên nghe thấy cuộc trò chuyện của Thiệu Túy và ông chủ, lúc bước lên bậc thang bèn quay đầu lại nhìn. Ai ngờ vô ý chạm phải tầm mắt của Kỷ Ngôn Tín, cô thoáng ngây người rồi chạy trốn nhanh như thỏ.

Thiệu Túy nghe thấy âm thanh âm ỉ của ván gỗ bị giẫm thì hí hóp mắt, hỏi: “Sao cậu lại chọc người ta thế? Nhìn đáng vẻ muốn đập nát tấm gỗ của Thích Niên kia.”

Đâu chỉ trêu chọc?

Kỷ Ngôn Tín vượt vượt thẻ phòng, đợi hình bóng Thích Niên biến mất ở góc rẽ cầu thang mới im lặng đi lên lầu.

Kỷ Thu nghe thấy tiếng cửa phòng đóng sầm thì vội vã quay lại nhìn Thích Niên, thắc mắc nhìn xung quanh: “Sao thế chị?”

“Không có gì.” Thích Niên lắc đầu, kiềm nén nhịp thở và hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ ngồi xuống mép giường.

Bốn người hai phòng, Kỷ Ngôn Tín và Thiệu Túy là phòng thương mại. Một căn phòng lớn, bên trong chia làm hai gian, vừa đủ mỗi người một gian, dùng chung một phòng khách.

Vốn Thích Niên và Kỷ Thu đặt phòng cao cấp, nhưng sau khi vui vẻ xem qua một lúc, Kỷ Thu nhìn cái giường to kiểu cổ thì nổi da gà. Cân nhắc mấy lần, xác định buổi tối không dám ngủ trên một cái giường to như vậy, cho nên đổi thành phòng tiêu chuẩn bình dân. Sự chênh lệch múi giờ còn chưa ổn, cho nên sau khi đi dạo quanh nửa cái thành cổ ngỗ bực với Thích Niên, Kỷ Thu đã mệt vô cùng. Tuy biết Thích Niên dường như có tâm sự, nhưng thật sự quá mệt, cho nên vừa tắm xong là cô bé ngủ ngay.

Việc lúc này làm tâm tư Thích Niên rối tung rối mù, khi thì nhớ đến hình ảnh bị anh nắm tay trên tàu cao tốc, khi thì nhớ lại hình ảnh mình bị ép vào tường...

Nghĩ đi nghĩ lại, vành tai lại nóng lên.

Bên tai chỉ có câu nói kia: “Buổi tối...đến phòng tôi chứ?”

Nếu người nói câu này là một người khác, chắc chắn Thích Niên sẽ cảm thấy mình bị người ta ra ám hiệu rồi. Nhưng đổi lại thành Kỷ Ngôn Tín, dường như nghĩ kiểu gì, cô cũng không cảm thấy...anh đang mời mọc cô. Bởi vì theo nhận định của bản năng, anh không phải là người như thế. Hơn nữa...cho dù bị Kỷ Ngôn Tín mời mọc, cô cũng không cảm thấy có gì không thoải mái.

Ý nghĩ này có phải hơi đáng sợ hay không?

Quá đáng!

Thích Niên nhắm mắt đứng dưới dòng nước ấm áp của vòi hoa sen, sau đó che mặt lại, cô chỉ cảm thấy bản thân bị anh trêu chọc đến rối loạn rồi không có chỗ để giải tỏa.

Không đứng đắn.

Đồ lưu manh...

Đồ vô lại!

52. Chương 51

Thích Niên tắm rửa xong thì thời gian đã không còn sớm.

Buổi tối của thành cổ như mới vừa bắt đầu, dần dần khôi phục yên tĩnh.

Đẩy cánh cửa sổ ra, có thể nhìn thấy bàn đá xanh được đèn điện ở hai bên bờ sông chiếu sáng. Cửa hàng ven đường từ từ đóng cửa, chỉ còn ánh sáng lẻ loi của đèn lồng treo bên ngoài, trong đêm tối lại càng hiện ra vẻ cô liêu.

Thích Niên lau lau mái tóc ướt sũng, nhẹ tay mở ngọn đèn bàn bên cạnh tủ TV. Ánh đèn màu quýt chín nhẹ nhàng không chói mắt, cũng không cần lo sẽ làm phiền đến Kỷ Thu. Cô khoanh chân ngồi ở cuối giường, lấy Ipad trong túi ra lên weibo.

Bình thường Thích Niên không có nhiều sở thích lắm, ngoại trừ vẽ tranh thì chỉ có lên mạng. Nhất là lúc đầu óc hỗn loạn, cô cũng muốn các fan loạn cả lên. Nhưng việc bị nam thần trêu chọc cho tâm tình nhộn nhạo thì hơi khó nói, Thích Niên nghĩ nghĩ, bèn thay đổi phương thức.

Trong điện thoại có chụp không ít ảnh phong cảnh của ngô bắc, vì vậy cô tìm mấy tấm trong album, chỉnh màu một chút rồi đăng lên weibo, sau đó lại thêm vài dòng.

Thất Tế: Hồi sáng vừa đến ngô bắc đã mong ước từ lâu, ông chủ khách sạn hình dung thời tiết gần đây của ngô bắc bằng hai chữ “lạnh đông”. Trái lại tôi cảm thấy mưa rơi mãi tạo thành một màn sương đẹp kinh hồn, rất đẹp rất đẹp. Hô sau tôi sẽ lấy ngô bắc làm bối cảnh, Kỷ Thu Thu đi chung với tôi cả buổi trưa, bây giờ đang nằm cạnh tôi ngủ mất tiêu rồi.

Mấy ngày nay Lưu Hạ ở nhà rảnh rỗi muốn chết, vừa luyện hết một bộ phim Hàn máu chó ngược tâm thì lên weibo tìm an ủi. Mới mở lên thì thấy bài đăng của Thích Niên, cô nàng ngậm cổ vọt, bình luận xấu xa: “Nằm ngủ bên cạnh cậu không phải người mà cậu mở miệng câu trước nam thần câu sau cũng là nam thần thân yêu đó sao?”

Có không ít fan nhận ra nick weibo “Lý Việt anh là đồ con lợn” này chính là bạn thân ngoài đời của Thất Tế, vì thế tin tức lập tức nổ tung trời, làm tinh thần quần chúng sôi trào.

Cẩu Đản Nhi Đáng Yêu: Chủ bô đừng giấu nữa, chủ bô chị thật sự xinh đẹp ngất trời, chủ bô xin chị nhất định phải nói cho em biết, Thất Tế đại nhân và nam thần cùng đi ngô bắc ư? @Lý Việt anh là đồ con lợn.

Thanh Phong Bất Thúc Tự: #ngủ trễ quả nhiên có phúc lợi hàng loạt# tiện tay get...

Tĩnh Mộc Noãn Dương: Nhìn tôi thấy cái gì... @Lý Việt anh là đồ con lợn @Lý Việt anh là đồ con lợn @Lý Việt anh là đồ con lợn, cho hỏi Đại Đại nhà chúng tôi thật sự đi cùng nam thần đến ngô bắc à?

Ngồi Xổm Góc Tường Mấy Bạn Cùng Phòng: Cmn! Tôi chỉ đi lấy hàng giao đến mà nữ thần của tôi đã có chủ rồi á? Chuyện khi nào thế?

Nếu Hắn Có Thể Quay Lại: Xong luôn, bình luận hot đầu tiên đã phá trời, thật sự xuyên qua màn hình làm cả phòng chúng tôi toàn màu hường phấn.

Thích Niên thấy chuyện đã đi lệch hướng của mình, bèn vội vàng mở weibo Lưu Hạ, nhìn bình luận của cô nàng dần dần hot thì lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng cứu vãn tình hình.

Thất Tế: Các cô nương ngoan nào, đừng đến weibo của bạn thân tôi làm phiền cô ấy, tôi sẽ thành thật khai báo... Cho tôi vài phút!

Các cô nương bày tỏ —— không bình tĩnh được!

Nguyên một đám gào khóc như sói con thêm ăn, điên cuồng bình luận dưới bài đăng.

Thích Niên lục trong album tìm bức hình chụp trên tàu cao tốc lúc Kỷ Ngôn Tín đang ngủ, sau đó che mặt mình và Kỷ Ngôn Tín lại rồi mới đăng lên weibo.

Thất Tế: Cảm ơn Kỷ Thu Thu trợ giúp, đúng là đi đến ngô bắc cùng nam thần, Một chuyến đi bốn người, không có thể giới của hai người, cũng không có cơ hội để tôi tấn công.

Tuyết Trắng Trắng Sáng Ngâm Bạch Đầu: Vất vả lắm mới tung hình lên, ai dè chị che mặt... Vấy tay tạm biệt.

Thiếu Nữ Mỗi Ngày Ăn Đất: Dựa sát nhau như vậy, nói không có gì đánh chết tôi cũng không tin.

Lý Việt Anh Là Đồ Con Lợn: Chỉ có một mình tôi tò mò, vì sao áo khoác che giữa hai người à? Áo khoác là của đàn ông đó nha... Tề Tề cậu không thành thật chút nào.

Bình luận quan sát tinh tế này của Lưu Hạ lại trực tiếp dẫn dắt mọi người cùng “bắc ghế” ngồi nhìn chằm chằm áo khoác.

Một Góc Hà Lục Lục: Chân tướng đây... Kinh nghiệm nhiều năm xem manhwa của Đại Đại nói cho tôi biết, phía dưới áo khoác chắc chắn có ẩn tình. Đại Đại chị không thành thật chút nào.

Cười Dừng Không Nổi: Đại Đại thật sự là một tay hành hạ chó, mọi người đến đây, làm một chén thức ăn chó nào.

Thủ Hiệt Đại Tổng Công: Đêm nay không cần ngủ, một tấm hình cũng có tin tức trọng đại như vậy.

Thích Niên: “...”

Cô mở khung chat riêng, gửi một icon trách móc: “Cậu làm gì thế!”

Lưu Hạ trả lời: “Mình nghiên cứu cả buổi, cũng vẽ ra đường cong, nói thật đi, có phải thầy Kỷ nắm tay cậu rồi không?”

Thích Niên im lặng vài giây, đột nhiên mặt đỏ tai hồng như có cái gì bị phá vỡ. Cô chỉ bỏ lại một câu “Mình đói bụng, ngủ trước đây” rồi luống cuống tắt weibo, vùi mình vào trong chăn. Ngọn tóc còn ẩm cọ qua chớp mũi cô, Thích Niên ngửi mùi hương trên tóc rồi ôm bụng đang réo vang ngồi dậy. Không nói còn không biết, vừa nói...thì thật sự đói bụng rồi.

Cùng lúc đó, cũng ở trong phòng, Kỷ Ngôn Tín cầm di động ngồi dậy, nhú mày nhìn tấm hình mới nhất trên weibo Thất Tề và chậm rãi nheo mắt lại.

Thích Niên đổ hết balo ra xem thì chỉ tìm được một bịch bánh quy, cô xé bao rồi ngậm cái bánh vào miệng, sau đó tiện tay cầm mì ăn liền mà khách sạn đưa chuẩn bị đi nấu nước. Không ngờ, ấm điện duy nhất trong phòng lại hư mất.

Cô nhìn nhìn, quyết định xuống lầu tìm ông chủ đổi một cái khác. Thay quần áo xong, Thích Niên lấy miếng bánh cuối cùng bỏ vào miệng và xách ấm điện xuống lầu. May mắn là ông chủ vẫn còn đang xem đá banh, không khóa cửa, có mấy vị khách về muộn đang kéo nhau đi vào. Trông thấy bộ đồ con thỏ màu hồng phấn của Thích Niên thì họ liếc nhìn mấy lần.

Ông chủ cắm ấm điện vào ổ điện bên cạnh quầy lễ tân để thử, xác định là ấm điện có vấn đề thì đứng dậy đi xuống phòng bếp lấy cho cô một cái khác.

Thích Niên nói cảm ơn rồi cắm ấm nước đi lên lầu.

Trước mặt xuất hiện mấy vị khách ăn mặc chỉnh tề đang đi xuống, nói chuyện với khẩu âm đặc giọng phương Bắc. Cầu thang bằng gỗ có hơi hẹp, một người còn đỡ, hai người đứng chung là đã chen chúc rồi. Thích Niên nép sát vào lan can để họ qua trước. Lúc này thật ra có chút khó xử, nhìn thẳng vào họ thì không tốt lắm, mà cố ý né tránh lại hơi kì kì. Vì vậy Thích Niên bèn nhìn chằm chằm ấm điện trong tay, giả bộ như đang nghiên cứu nó.

Liếc mắt nhìn người đi xuống, đếm tới người cuối cùng, ai ngờ...anh lại đứng trước mặt cô.

Thích Niên kinh ngạc ngẩng lên.

Kỷ Ngôn Tín dút hai tay vào túi quần, đứng trên cùng bậc thang và cúi xuống nhìn cô.

Ánh mắt kia...

Thích Niên nuốt nước miếng, cảm thấy lưng lạnh toát.

Kỷ Ngôn Tín sầm soi nhìn cô từ đầu tới chân, ánh mắt kia...nhìn áo ngủ hình con thỏ màu hồng nhạt của cô thì không tốt lắm...

Thích Niên không chịu được, bèn hỏi: “Xấu lắm ạ?”

Kỷ Ngôn Tín chẳng muốn trả lời.

Thích Niên cúi đầu đánh giá bản thân, hoài nghi: “Có khó chấp nhận như vậy không? Lòng mày thầy đều nhú lại hết rồi kìa.”

53. Chương 52

Kỷ Ngôn Tín thật sự không muốn phát biểu ý kiến gì đối với áo ngủ hình con thỏ màu hồng nhạt của Thích Niên, bèn ngoắc ngoắc tay.

Thích Niên hiên ngang xông tới.

Kỷ Ngôn Tín đứng ở đầu bậc cầu thang cả một lúc lâu, ngón tay mát lạnh nhấn nhấn nhẹ vào mi tâm cô. Thừa dịp cô không chú ý, anh với tay kia rút lấy chiếc điện thoại thò ra khỏi túi áo của cô.

Thích Niên “ê” một tiếng, nhớ đến album hình ảnh có mấy tấm hình quý giá độc nhất vô nhị kia thì giờ tay định cướp về.

Kỷ Ngôn Tín đã có chuẩn bị từ lâu, cầm chặt cổ tay cô khiến cô nhanh chóng mất khả năng phản kháng: “Vẫn còn đang đứng trên cầu thang, không được lộn xộn.”

“Thầy lấy điện thoại của em.” Thích Niên thấy anh nhấn vào nút home thì sốt ruột: “Không được xem.”

Cô giãy giụa cất lực, Kỷ Ngôn Tín dứt khoát cầm chặt cổ tay cô bắt chéo ra sau lưng rồi áp người lên, dùng tư thế ôm áp chế làm cô không thể động đậy.

Hơi thở nam tính bỗng nhiên dán sát, thoang thoang mùi hương mát lạnh.

Chóp mũi Thích Niên đụng vào ngực anh, trên áo khoác mềm mại của anh còn vương cái mát lạnh của buổi đêm. Đụng không hề đau, nhưng nghe thấy tiếng mở khóa, Thích Niên lập tức ầm ỨC muốn khóc.

Kỷ Ngôn Tín vừa tìm được thứ anh muốn ở trong album hình ảnh thì xương quai xanh tê nhức, bị Thích Niên cắn mạnh.

Anh hít hà một tiếng, thả tay ra nắm cằm cô: “Cắn đau, nhả ra.”

Tay Thích Niên khôi phục tự do, mặt dày tiến lên ôm chặt lấy anh rồi hơi thả lỏng hàm răng, nói như khiêu chiến: “Thầy trả điện thoại thì em sẽ nhả ra.”

Thân thể dán sát lập tức cảm nhận được nhiệt độ của nhau, Kỷ Ngôn Tín bị cô ôm chặt, nhất thời đứng thật là không có biện pháp trị cô.

Anh cười, dè dặt vai cô: “Thực sự không nhả?”

Thích Niên lắc đầu, đôi môi mềm mại lại dán vào xương quai xanh của anh. Cử động nho nhỏ kia giống như gió nhẹ thổi vào môi lửa, đánh thức ngọn lửa bùng cháy. Cơ thể Kỷ Ngôn Tín cứng đờ, lúc nói chuyện lần nữa, âm thanh đã có phần khàn khàn: “Đừng lộn xộn, tôi trả lại cho em.”

Hơi thở ấm áp phả bên tai, vành tai Thích Niên nóng lên rồi vùi đầu vào ngực anh. Sau đó, cô cảm thấy một cánh tay trượt theo tay mình, vòng ra sau thắt lưng trả điện thoại cho cô. Thích Niên vuốt điện thoại đi động rồi nhả miệng ra, nhanh nhẹn giấu đi động ra sau lưng, đứng ở lan can nhìn anh đề phòng: “Thầy Kỷ, thầy lấy điện thoại của em làm gì thế?”

Kỷ Ngôn Tín đang nhú mày vuốt vuốt chỗ xương quai xanh bị cắn, vừa ngẩng lên thấy hốc mắt cô ửng đỏ thì giật mình: “Nếu không trả điện thoại cho em, có phải em muốn khóc cho tôi xem không hả?”

Nước mắt vừa rồi chỉ là dâng trào trong nháy mắt thôi, bây giờ hết xúc động thì Thích Niên mới cảm thấy có hơi xấu hổ. Tay cô gầy gầy phích cắm của ấm nước, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Thích Niên ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi quay người bỏ chạy.

Kỷ Ngôn Tín nghe tiếng dép “bộp bộp bộp” thì đầu đầu nhéo nhéo mi tâm.

Ý của anh vốn...không phải như thế.

Đối diện cửa sổ gần cầu thang chính là một con sông, gió thổi mặt nước lăn tăn mát thấu tim gan người.

Kỷ Ngôn Tín bước lên vài bước.

Dưới ánh đèn hai bên bờ sông, làn nước tối màu lăn tăn gợn sóng, một con thuyền trôi trên mặt sông với đầy tiếng hoan hô hò reo, biến toàn bộ cảnh đêm thành một mớ ánh sáng hỗn tạp, mờ nhạt nhìn không rõ. Xa xa trên núi có một chiếc đèn rọi soi sáng rời, chùm sáng kia như muốn xuyên qua chân trời, xé toang một nửa trời mây. Mọi âm thanh đều tĩnh lặng thì mới có thể nghe thấy tiếng nhạc sống động của nơi được xưng là “Quán bar nhất khu phố”, phía sau ngõ bắc. Nó không hợp với thành cổ, nhưng lại vô cùng hợp với cảnh đêm.

Anh đóng cửa sổ lại, xoa xoa huyết thái dương đau âm ỉ. Đi thẳng đến cửa phòng, đang nắm tay cầm định mở cửa thì đuôi mắt liếc thấy một màu hồng phấn, bèn ngẩng đầu nhìn sang. Ánh mắt lạnh lạnh kèm theo dáng vẻ hơi mệt mỏi của Kỷ Ngôn Tín làm cho Thích Niên xem chút thất thần, thấy anh nhìn mình, cô ngại ngừng gãi gãi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Em...em quên mang thẻ phòng rồi.”

Không hề ngạc nhiên chút nào.

Kỷ Ngôn Tín bắt đắc dĩ nhìn cô một cái: “Em chờ tôi một chút.”

Thích Niên còn chưa phản ứng thì anh đã quẹt thẻ vào phòng, không khóa cửa, thậm chí không thềm mở đèn mà cứ thế đi thẳng vào. Tiếng bước chân vững vàng ngày càng xa, dần dần không nghe thấy nữa. Thích Niên không nhịn nổi bèn nhìn vào trong vài vòng, trong hoàn cảnh đen kịt, cô chẳng thấy rõ thứ gì. Chỉ có thể dựa vào đèn treo tường trên hành lang mà nhìn thấy khung tranh tinh xảo trước cửa. Bên trong là một bộ hình thêu chữ thập hoa hồng nở rộ đẹp đẽ.

Kỷ Ngôn Tín không chần chừ quá lâu, cầm một chiếc áo khoác dài ra rồi thuận tay đóng cửa lại: “Ồ cửa ngõ có quán hoành thánh, ăn một chén hoành thánh gà rồi về nhé?”

Tuy là giọng điệu hỏi thăm nhưng hành động lại hiển nhiên...không cho cô cơ hội từ chối.

Kỷ Ngôn Tín đưa áo khoác cho cô: “Tự mặc hay để tôi giúp em?”

Thích Niên nhận lấy: “Tự mặc...”

Bên ngoài vẫn còn mưa, mặc dù có mái nhà che nhưng vẫn có một ít mưa dột. Kỷ Ngôn Tín mượn ông chủ một cái dù rồi đưa cô ra ngoài. Ở cửa ngõ có một tiệm hoành thánh xây bằng gỗ, ông chủ là một cụ già đã hơn sáu mươi đang gõ mõ mời khách tới ăn.

Kỷ Ngôn Tín gấp dù lại, vào tiệm chọn một chỗ ngồi rồi gọi hai chén hoành thánh gà.

Mặc dù cảnh đêm tối mờ, nhưng vẫn có không ít du khách lưu luyến không muốn trở về, căng dù đi dạo từ tốn trong ngõ cổ. Bọt nước không ngừng rơi xuống dù rồi đáp xuống mặt đất dọc theo bước chân họ. Vài người lục đục tiến vào quán hoành thánh, hoành thánh ở ngõ bắc rất đặc biệt, người tới đây hầu như không ai không nếm thử. Nhất là ông cụ gõ mõ, dáng dấp thông dong thoải mái kia tựa như pháo hoa ầm ập bắn ra trong đêm tối.

Duy chỉ có bàn của Thích Niên — Yên tĩnh, yên tĩnh, vẫn là yên tĩnh.

Mãi đến khi hoành thánh gà được bưng ra, ông cụ hắng giọng nói “từ từ thưởng thức”, Kỷ Ngôn Tín mới rút đôi đũa trong ống ra, cẩn thận lau sạch sẽ rồi đưa cho cô.

Thích Niên gấp một đũa hoành thánh, lặng lẽ liếc nhìn anh một cái.

Dưới ánh đèn cũ kĩ, một bên sườn mặt của Kỷ Ngôn Tín bị che mờ, một bên được ánh sáng ảm áp chiếu vào, dường như bớt đi một chút lạnh lẽo, nhiều thêm một phần dịu dàng.

“Ông ơi, sao muộn thế rồi mà ông vẫn chưa dọn quá, vất vả lắm không ạ?”

Ông cụ bưng hoành thánh lên, mặt mày có vài phần vui vẻ: “Cũng được. Nhà của tôi ở ngay trong ngõ, chút nữa sẽ đóng cửa.”

Du khách nhìn theo hướng ông cụ chỉ, trong ngõ nhỏ, cách một đoạn đường lại có một chiếc đèn vàng mờ, tô điểm cho ngõ nhỏ vừa yên bình vừa huyền bí.

Người khách lại hỏi: “Một mình ông dọn quán có được không?”

“Bà cụ nhà tôi ở nhà đan mũ rơm, ngủ trễ, nên thường thường đến giờ là tới thu dọn cùng tôi...” Ông cụ lại gõ mõ lần nữa, tiếng mõ nặng nặng thanh thanh chìm trong cảnh đêm, nghe xa xăm yên tĩnh.

Ông cụ rất thích nói chuyện với khách, khách không hỏi thì ông cũng tự nói: “Trước kia ngõ bắc không náo nhiệt như vậy, tôi chịu trách nhiệm gõ mõ cả con hẻm. Con trai tôi nói tôi lớn tuổi rồi, cho nên dựng một cái quán cho tôi ở đây. Đứng thấy tôi già, hoành thánh này là gia truyền đấy, đặc biệt lắm. Hoành thánh của tôi cũng được minh tinh tới ăn thử đó, tên Tần cái gì Noãn ấy. Lần trước đến quay phim, mỗi ngày đều đến quán tôi ăn...”

Càng nói chuyện, không khí ở quán càng trở nên thân thiện.

Thích Niên dựng thẳng tai lên nghe, miệng nhỏ húp nước, mùi vị rất ngon. Bất thành linh nghe thấy Kỷ Ngôn Tín gọi tên mình, Thích Niên quay đầu lại, ánh sáng trong mắt vẫn còn nguyên, long lanh nhìn anh.

Kỷ Ngôn Tín thoáng nhớ lại buổi tối, lúc sau tắm bình phong ở lầu hai, khi anh hôn cô, ánh mắt cô cũng như vậy. Chỉ có điều, khi đó còn có thêm vài phần hoang mang và khó tin, mềm nhũn bị vây trong lồng ngực anh. Chỗ mềm mại nơi tận sâu đáy lòng hoàn toàn sụp đổ, anh trầm giọng, nói: “Chúng ta hãy thử xem.”

Muống của Thích Niên “cạch” một tiếng đập vào thành chén, vài giọt nước canh nóng bắn lên mu bàn tay cô hơi đau. Cô lại giống như không phát hiện, chỉ lo nhìn anh chăm chăm, lo sợ nếu chuyển mắt một cái thì tất cả những điều mắt thấy tai nghe đều sẽ vỡ vụn như cảnh trong mơ.

“Đợi một chút...” Cô che ngực, hít một hơi thật sâu, giọng run run hỏi: “Thầy Kỷ, thầy có thể lặp lại lần nữa không?”

Kỷ Ngôn Tín im lặng vài giây, nhéo nhéo mi tâm rồi rút mấy tờ khăn giấy, không nói tiếng nào mà chỉ xoa xoa mu bàn tay cô. Ngay lúc Thích Niên cho rằng anh đã đổi ý thì anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, nơi quang sáng từ từ lắng đọng. Anh vừa mở miệng, tim Thích Niên đã nhảy đến tận họng, tất cả cảm giác đều ngưng tụ ở trái tim.

Hồi hộp quá, hồi hộp chết mất...

Muốn nói hơi nhiều.

Kỷ Ngôn Tín sắp xếp lại ngôn ngữ: “Trước kia tôi từng nói với em, tôi có một mối tình tự nhiên chấm dứt, em còn nhớ không?”

Thích Niên gật đầu, sao có thể không nhớ... Vô cùng khắc sâu!

Đó là lần đầu tiên anh chủ động kể về bản thân cho cô, còn khiến cô đau lòng những vài ngày... Cho nên tới nay gọi cô tới là vì hồi Tết gặp lại bạn gái cũ, và muốn tìm cô để kể lại mối tình đầu?

Nghĩ như thế, Thích Niên lập tức không yên.

Tâm tư của cô đều viết thẳng lên mặt, Kỷ Ngôn Tín mỉm cười, hiếm khi vui sướng. Anh nhấn nhá vào mi tâm trưởng đau, nói một cách lạnh nhạt: “Cô ấy và tôi bằng tuổi, chúng tôi là bạn cùng lớp. Bởi vì cùng một giáo sư, lại làm chung một đề tài, không đến mức sớm chiều ở chung thì cũng thường xuyên ở cạnh nhau. Tôi và cô ấy đều là học trò xuất sắc của giáo sư, cô ấy hiểu thẳng, cũng kiêu ngạo. Nhưng ngoại trừ cái đó ra thì những thứ khác đều rất tốt...”

Kỷ Ngôn Tín dừng lại, nhìn Thích Niên cúi đầu như sắp khóc thì cố gắng đè nén sự vui sướng nơi đáy mắt: “Thích Niên, em hãy nghe tôi nói hết trước đã.”

Thích Niên buồn bực uống nước canh, bởi vì câu nói kia của anh mà vành tai nóng hổi đã bị gió đêm thổi lạnh, lạnh đến nỗi muốn thắm vào lòng cô.

Trong tiếng mõ thuận hậu, giọng nói của anh vẫn từ tốn như trước: “Bạn học, cộng sự, quan hệ như vậy duy trì sau vài năm, tất cả mọi người cảm thấy có lẽ chúng tôi đều yêu nhau, kể cả tôi cũng cảm thấy ở bên cô ấy cũng là một chuyện không phải khó chấp nhận. Lễ Noel năm đó, cô ấy tỏ tình với tôi, thế là chúng tôi ở bên nhau. Không có bất ngờ, cho nên sau khi yêu đương cũng không có gì thay đổi.”

Ánh mắt lạnh lạnh của Kỷ Ngôn Tín nhìn về phía ông cụ gõ mõ, ngọn đèn mờ nhạt phản chiếu nơi đáy mắt anh, lấp lánh như đá quý.

Tiếng mưa tích tí đập vào nhà gỗ, giọng điệu của anh không có chút vui vẻ gì khi nhớ là chuyện cũ, chỉ có lạnh nhạt như âm thanh của cảnh đêm, trầm thấp như đàn violin: “Khi đó bận rộn làm thí nghiệm, bình thường vì một tham số mà có thể thức trắng vài ngày, nhiều lần làm thí nghiệm, nhiều lần thay đổi uốn nắn. Không có hên hò, tất cả trao đổi đều xoay quanh thí nghiệm và số liệu thí nghiệm. Kiểu ở chung này không thể tránh được một ít tranh chấp, kết quả chính là ảnh hưởng đến thí nghiệm, mà tình cảm này cũng chỉ duy trì ngắn ngủi được hai tháng...”

Sườn mặt anh bị ánh sáng chia làm hai nửa, nửa sáng nửa tối, trông vô cùng gai góc. Đôi mắt sâu thẳm kia như hai viên đá đen trong vắt, chỉ nhìn bạn thôi cũng đủ để bạn cảm thấy như bị cuốn vào một vòng xoáy quay cuồng.

Thích Niên bị anh nhìn như vậy thì thấy ngực phập phồng, vừa yên lặng không bao lâu, tiếng tim đập đĩnh tai nhức óc lại tiếp tục lấp đầy hai tai cô.

“Sau đó, tôi phát hiện cảm giác với cô ấy chỉ là thói quen khi có đối phương ở bên cạnh, ngay cả thích cũng không tới. Hơn nữa khi đó ông nội suốt ngày kêu ca, cô ấy lại hiểu chuyện...” Kỷ Ngôn Tín dừng một chút, tiếng nói càng trầm hơn: “Ở bên tôi, rất vất vả.”

Lòng ngực Thích Niên vừa khó chịu vừa đau đớn: “Thầy nói cho em biết những chuyện này...để làm gì?”

“Nghe không hiểu à?” Kỷ Ngôn Tín hỏi.

Cơ thể Thích Niên hơi cứng đờ, đứng ngồi không yên. Cô phải hiểu cái gì...?

Kỷ Ngôn Tín mệt mỏi nhắm mắt lại, tuy giọng điệu không tốt nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: “Em không có kinh nghiệm yêu đương, tôi cũng không thể im lặng mà bắt đầu với em, cho nên tôi đang thẳng thắn. Bất luận em có để ý hay không, tôi vẫn nói cho em biết để em cân nhắc.”

54. Chương 53

Kỷ Ngôn Tín cố gắng nhấn mạnh hai chữ “thẳng thắn” và “cân nhắc”, thấy cô vẫn mơ màng, anh gõ nhẹ tay lên bàn hai cái để gọi cô hoàn hồn: “Em đang học nghiên cứu sinh tại đại học Z, tôi là giáo sư đương nhiệm của đại học Z, ngoại trừ nguyên nhân chủ quan thì những nguyên nhân khách quan này cũng không thể xem nhẹ.”

Giọng điệu của anh hiền hòa trở lại: “Thích Niên, những điều này, em từng suy nghĩ đến chưa?”

Thích Niên há to miệng muốn nói chuyện, nhưng lời đến bên miệng rồi thì cô lại quên mất mình muốn nói cái gì. Thầy trò yêu nhau là chuyện từ xưa đến nay khó tiếp nhận, nhưng bây giờ chuyện này đã không còn bị thành kiến như Dương Quá và Tiểu Long Nữ năm xưa. Cô không phải là sinh viên của viện hóa sinh, cũng không phải là sinh viên mà Kỷ Ngôn Tín trực tiếp giảng dạy. Là một người trưởng thành sớm, độc lập về kinh tế, cho nên cô chưa bao giờ cảm thấy đây là trở ngại.

Cô lắc đầu, hơi phiền muộn, giọng nói nặng trĩu: “Thầy lo lắng ư?”

Kỷ Ngôn Tín cười khê: “Không phải lo lắng, điều kiện bên ngoài chưa bao giờ là nhân tố ảnh hưởng đến quyết định của tôi. Chỉ là tôi muốn em biết rõ quan hệ lợi và hại trong chuyện này, nếu như yêu đương, quan hệ của chúng ta không thể công khai, ít nhất là trước khi em tốt nghiệp. Đối với em sẽ có chút uất ức đấy.”

Dứt lời, anh nhìn Thích Niên cúi đầu không nói lời nào. Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy, chỉ vì quan tâm đến tâm trạng của cô gái này. Trong giọng nói lạnh lùng ấy ẩn chứa sự dịu dàng khó phát giác, không ngờ lại vô về sự bức bối trong ngực Thích Niên.

Không được lung lay, không được lung lay!

Nói cái gì cũng không được lung lay!

“Không cần vội vàng nói cho tôi biết.” Kỷ Ngôn Tín rút hai tệ đặt lên bàn, thản nhiên nói: “Suy nghĩ thông suốt rồi hãy nói với tôi.”

Ngón tay thon dài của anh bị ngọn đèn chiếu ngang, đẹp như mộng.

Trước khi anh rút tay về, Thích Niên đã vội vàng cầm chặt ngón tay anh. Thấy anh đột nhiên nhìn mình, cô căng thẳng liếm liếm môi, dùng tất cả sự chân thành hiện có nghiêm túc nhìn anh: “Em nghĩ kĩ rồi, thầy đừng hối hận...”

Ánh mắt anh nhìn cô dần thắm màu, Kỷ Ngôn Tín vui vẻ hỏi lại: “Em sẽ để tôi hối hận sao?”

Thích Niên lắc đầu, giọng điệu vô cùng kiên định: “Sao thể được!”

Cô vẫn có chút tin tưởng đối với sự hấp dẫn của bản thân! Dù cho chút hấp dẫn đó chẳng thể địch nổi Kỷ Ngôn Tín. Thấy anh không nói lời nào, Thích Niên được voi đòi tiên, nắm cả bàn tay anh: “Sau này...”

Cô bất chấp sự thẹn thùng: “Mong chỉ giáo nhiều hơn.”

Sau khi trở lại khách sạn, Thích Niên hưng phấn đến nỗi không ngủ được nên chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa một lát. Cô thật sự muốn nói tin tốt này cho Lưu Hạ, cho Kỷ Thu biết, nhưng nghĩ đến đó, mằm mống vừa trôi lên lại lảng lạng lui về.

Lẽ mà một hồi đã qua 12 giờ đêm.

Không thể làm phiền em chồng tương lai, cũng không thể quấy rầy Kỷ Ngôn Tín, càng không thể trêu chọc Lưu Hạ... Gần đây cô nàng cứ như ăn phải thuốc nổ, động một chút là nổ. Từ chối tâm sự, từ chối làm rõ, từ chối hết thấy chủ đề có liên quan đến Lý Việt. Cho nên đến nay...Thích Niên cũng không rõ lắm nguyên nhân thật sự mà hai người chia tay. Nghiêm túc mà nói, cô cũng không quá lo lắng cho Lưu Hạ và Lý Việt, vì trong tiềm thức, cô luôn cho rằng hai người họ làm hòa chỉ là vấn đề thời gian.

Thích Niên lật qua lật lại, lăn lộn trên giường vài vòng vẫn chẳng có tí buồn ngủ nào. Cô đứng lên, ôm iPad lướt mạng. Tạm thời cũng...không thể chia sẻ lên weibo, Thích Niên thật sự muốn nội thương.

Nửa đêm Kỷ Thu tỉnh dậy một lần, mơ mơ màng màng nghe thấy Thích Niên đang cười thì tóc gáy đều dựng ngược, ôm chăn hỏi: “Thích Niên, sao chị còn chưa ngủ”, không đợi trả lời rồi lại ngủ mất.

Cứ giãy vò như vậy đến lúc trời hết mưa, phía chân trời bắt đầu có ánh sáng mờ mờ thì Thích Niên mới đi ngủ.

Đêm qua Thiệu Túy ngủ rất ngon, đến giờ hẹn thì tới gọi hai cô gái dậy. Vốn tưởng rằng người mở cửa sẽ là Thích Niên, không ngờ gõ cả buổi thì Kỷ Thu còn đang mơ màng lết ra mở cửa.

“Thích Niên đâu rồi?” Thiệu Túy hỏi.

Kỷ Thu dè dặt lại, không cho hẳn vào xem: “Sao mới sáng sớm mà anh đã nhưng nhớ con gái người ta rồi? Không cần vào đâu, có gì thì nói ở đây đi, em giúp anh truyền đạt. Nhanh nói đi, em còn muốn ngủ.”

Thiệu Túy thở dài đỡ trán, nhìn Kỷ Thu với vẻ mặt “em có khùng không” một hồi, mãi đến khi cô bé nổi cáu mới nói: “Người tối hôm qua bảo anh gọi các em dậy không phải là em à? Người nói muốn xem thành cổ không phải là em à?”

Kỷ Thu cố gắng nhớ lại rồi thay đổi sắc mặt, đóng cửa thay quần áo, không dám nói thêm câu nào.

Đúng là mình thật!

Hơn nữa, Thiệu Túy vô cùng hạ miêng lưu tình rồi đấy.

Tối hôm qua cô bé nói rất hùng hồn: “Anh Thiệu Túy, trăm ngàn lần anh đừng nương tay với em. Trước khi đi phải xem thành cổ, cho nên anh nhất định phải kêu em dậy, cho dù dùng bất kì biện pháp nào. Vén chân hay gãi ngứa, dội nước lạnh luôn cũng được...”

Thay quần áo xong, Kỷ Thu gọi Thích Niên dậy.

Gần sáng Thích Niên mới ngủ, cho nên bây giờ sống chết cũng không dậy nổi, đầu óc loạn cào cào. Hình như là có trả lời Kỷ Thu việc gì đó, nhưng rất cuộc đã trả lời cái gì, cô chẳng ấn tượng chút nào. Bên tai không còn tiếng nói của Kỷ Thu, đầu óc cô lại nặng dần rồi ngủ mất.

Đánh một giấc đến khi mặt trời lên cao, trên tay cô bị Kỷ Thu dán một tờ giấy ghi chú — “Tụi em đi xem thành cổ rồi, chị dậy thì gọi cho anh em, anh em nói anh ấy sẽ quay về đón chị, hí hí.” Cuối hàng chữ còn vẽ thêm một mặt cười dễ thương.

Thích Niên vui mặt vào trong chăn ấm, cười khúc khích.

Khách sạn có cung cấp bữa sáng miễn phí, tuy bây giờ đã qua giờ ăn sáng nhưng bà chủ vẫn dành cho cô một suất. Hâm một chén cháo trứng muối thịt nạc vừa miêng, cắt một đĩa củ cải muối, còn chuẩn bị hai cái bánh bao kim sa, nửa trứng vịt muối.

Nửa đêm hôm qua đã hết mưa, sáng nay lại mưa li ti.

Thời tiết ẩm ướt, tâm trạng Thích Niên lại tốt đẹp giống như được nước gột rửa, không nhiễm chút bụi.

Ăn xong bữa sáng, Thích Niên đang dựa vào lan can cho mèo ăn, vừa liếc mắt là đã thấy Kỷ Ngôn Tín căng dù đi từ trên cầu xuống. Đến cửa khách sạn, anh không đi vào mà ngoắc ngoắc tay, chờ cô ở cửa.

Lúc này khi không thấy Kỷ Ngôn Tín, trong đầu Thích Niên còn suy nghĩ, đột nhiên thay đổi thân phận có thể không thoải mái không? Đợi lát nữa lúc gặp nhau có thể bị lúng túng không... Trong đầu đã nghĩ ra một ngàn câu trả lời, nhưng vừa gặp mặt, cái gì cũng quên mất, một chữ cũng không nhớ được.

Kỷ Ngôn Tín nghiêng dù về phía cô: “Tối hôm qua khi nào mới ngủ?”

Vốn Thích Niên còn định dè dặt nói dối một chút, nhưng lúc ngẩng đầu thấy trong đôi mắt anh biểu thị anh biết cô nghĩ gì thì Thích Niên ngoan ngoãn báo cáo trung thực: “Cụ thể thì không rõ, dù sao lúc trời sắp sáng em mới ngủ.”

So dự đoán còn...trễ hơn hai tiếng.

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu, mắt vài giây mới áp chế được sự vui vẻ nơi đáy mắt, làm như không có gì, hỏi: “Muốn đi không? Kỷ Thu và Thiệu Túy đi thành cổ rồi.”

Ngày hôm qua cô và Kỷ Thu dạo quanh gần hết ngô bắc, ngoại trừ bảo tàng thẻ tre thì chỉ còn thành cổ và tháp Đa Bảo. Nghiêm túc mà nói, tháp Đa Bảo không tính là một địa điểm tham quan, chỉ là do năm mới, người dân ở ngô bắc đến đây niệm kinh lễ phật nên có thể đi xem.

Nhưng những nơi này...Thích Niên cũng không có hứng thú lắm.

“Không muốn đi à?” Kỷ Ngôn Tín liếc nhìn cô một cái, giơ cổ tay nhìn đồng hồ: “Về phòng với anh không? Trước khi Kỷ Thu quay về thì còn hai tiếng ngủ bù.”

Thích Niên sững sờ, không hiểu sao tai nóng lên...về phòng anh á?

Nhưng mà, đợi một chút...

Ngủ bù?

“Tối hôm qua anh cũng ngủ không ngon à?”

“Có hơi lạ giường.” Kỷ Ngôn Tín cất dù, dựng vào trong cái sọt ở cửa.

Mặt anh thả lỏng thì Thích Niên mới có thể nhìn thấy chút mệt mỏi từ trên đấy, vì vậy cảm thấy hơi đau lòng. Nhưng đợi đến lúc tới phòng Kỷ Ngôn Tín, sự mệt mỏi tự nhiên lại trở dậy trong người cô. Lúc Thích Niên còn đang nhìn ngắm căn phòng, Kỷ Ngôn Tín đã cúi đầu cởi cúc áo, nhanh chóng và có hiệu suất.

Thích Niên vội vàng xoay người, ôm gương mặt đang nóng dần lên: “Không thì em về phòng của em...”

Tuy không tính là lần đầu hẹn hò chính thức, nhưng như vậy dường như không ổn lắm nhỉ?

Kỷ Ngôn Tín suy nghĩ một lát, mở TV rồi tìm kênh: “Không cần về, cứ ở chỗ anh đi.”

Thích Niên nhận lấy điều khiển anh đưa, hơi do dự: “Có làm ồn đến anh không?”

“Không định ngủ thật.” Kỷ Ngôn Tín từ từ cởi áo khoác, tiện tay mắc lên giá: “Nghỉ ngơi một chút thôi, sau khi trở về thì rất bận rộn...có lẽ sẽ không có nhiều thời gian gặp mặt.”

Kỷ Ngôn Tín vỗ vỗ bên giường: “Muốn dựa vào đây nằm xem không?”

Cả người Thích Niên cứng đờ, bước chân đều muốn đông lại, kiểu “mời” này, cô thật sự không thể làm lơ được....

Không nhận được, Kỷ Ngôn Tín cười rộ lên.

Lúc này Thích Niên mới biết...mình bị trêu rồi!

55. Chương 54

Sắc trời hơi âm u, bên ngoài mưa vẫn rơi. Tiếng mưa xuyên qua cửa sổ khép hờ vào phòng, giống như mưa rơi xuống người, chỉ nghe thôi là đã cảm thấy man mát.

Thích Niên ngồi một lúc thì thấy lạnh, bèn nhẹ tay đi đóng cửa lại.

Đối diện cửa sổ của phòng này là con phố chính của thành phố cổ ngổ bấc, có lẽ do sắp hết kì nghỉ, cho nên hôm nay du khách đến ngổ bấc rất đông, hai bên đường đều đầy áp người.

Nghĩ một lúc, cô lại kéo rèm lên, chỉ lộ ra một khoảng rộng bằng một ngón tay để có thể nhìn sắc trời. Làm xong mấy chuyện này, Thích Niên đi qua, cởi giày rồi ngồi khoanh chân trên giường.

Vốn TV bật nhỏ tiếng nhưng đã bị cô tắt tiếng luôn, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu lên mạng. Thích Niên là tộc cúi đầu* chính cống, khi giết thời gian không lên weibo thì cũng đặt hàng online. Nhưng so với trước kia, bệnh tình của cô giảm đi không ít.

*Tộc cúi đầu: ý chỉ những người hay vùi đầu vào điện thoại, ipad.

Nghỉ hè năm 3, ba mẹ Lưu Hạ phải đến thành phố Lâm để đầu tư làm ăn mất hơn nửa tháng. Lo một mình Lưu Hạ ở nhà, trước khi đi họ đóng gói Lưu Hạ và hai chú rùa đen của cô nàng đến nhà Thích Niên. Tính cách của Lưu Hạ và Thích Niên hoàn toàn khác nhau, cô nàng yêu thích vận động, đời sống khỏe mạnh. Cộng với sự đặc thù của chuyên ngành, có được một thời gian dài nghỉ ngơi, mấy ngày đầu cô nàng còn có thể dành để ngủ nướng nhưng mãi mãi không thể vượt quá bốn ngày. Vào ngày thứ năm của kiếp sống sâu gạo, Lưu Hạ không chịu được bèn bộc phát.

Khi đó Thích Niên rất phát triển trên mạng, thú vui mỗi ngày ngoại trừ đào hầm lấp hố thì chính là ôm máy tính lướt weibo, đọc truyện tranh. Ra khỏi cửa, cầm điện thoại tiếp tục lướt weibo, đọc truyện tranh...

Lưu Hạ vô cùng khó hiểu, lật điện thoại của cô xem tới xem lui, ngay cả một đóa hoa cũng không tìm ra. Bình thường giam mình trong phòng thí nghiệm đã đủ làm Lưu Hạ bức bối rồi, thấy Thích Niên cứ thích ngồi chết gí trong phòng, cô nàng thật sự không thể nào hiểu nổi: “Weibo khảm kim cương hả, suốt ngày cậu cứ lên đó là sao? Máy tính là chồng cậu hả, sao ngay cả cửa phòng cũng không dám ra vậy?”

Vì vậy, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của ba Thích và mẹ Thích, Lưu Hạ tự do tiến hành cải tạo Thích Niên.

Xế chiều mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, nửa tiếng đi bộ...ừm, biến thành dạo phố.

Trước mười giờ mỗi tối cần phải tắt máy tính đi ngủ...ừm, biến thành nói chuyện tám nhảm kể sự đời.

Thích Niên bị như thế nửa tháng, tuy không quá tình nguyện nhưng cuộc sống, công việc và nghỉ ngơi thật sự đã được điều chỉnh.

Hình như...suy nghĩ có chút lệch lạc?

Thích Niên lấy lại tinh thần, đột nhiên cảm thấy weibo cũng có hơi nhạt nhẽo. Phơi chân ở bên ngoài hơi lạnh, vì thế cô lặng lẽ vén một góc chăn rồi nhét chân vào. Nhẹ nhẹ, lặng lẽ...có cảm giác hạnh phúc bí mật tự nhiên sinh ra.

Cô vươn tay khắc họa hình dáng anh trên không trung.

Cô đã cầm bút vẽ không ít lần, nhìn Kỷ Ngôn Tín sống động dưới ngòi bút của mình, từ thỏa mãn thuở ban đầu dần biến thành đau lòng vì muốn mà không được... Tất cả đều không chân thật như cảm giác lúc này. Lúc này đây, anh ở ngay trước mắt cô, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới.

Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt dưỡng thần, cảm thấy người bên cạnh dần dần yên tĩnh thì mới mở mắt ra. Thích Niên ngồi một lúc thì mệt, ngủ lúc nào không hay. Cô cuộn tròn người, dùng một tư thế nhìn chẳng mấy thoải mái dựa vào anh. Tay anh bị cô đè hơi tê tê. Một lúc sau, Kỷ Ngôn Tín mới vươn tay lẳng lẳng kéo Thích Niên đến bên cạnh.

Khi Thích Niên tỉnh lại, trong phòng đã không có người.

Cô nhìn mơ màng lên trần nhà hồi lâu thì đầu óc mới dần dần trở về...

Cô ở trong phòng Kỷ Ngôn Tín, ngồi bên cạnh lướt weibo chờ anh dậy. Sau đó...sau đó bị sắc đẹp mê hoặc, rơi vào mộng đẹp?

Thật sự là giỏi quá...

Thích Niên ôm chăn ngồi dậy, đỡ cái đầu nặng trĩu ngồi ngầy ra một hồi mới nhớ đến việc xem giờ.

Một, giờ, rồi!

Cô ngủ một tiếng, vậy thầy Kỷ đâu?

Rèm cửa không mở ra mà vẫn rộng một ngón tay như cô đã để, vì trong phòng hơi tối nên không thể nhìn thấy rõ. Thích Niên đang định xuống giường mang giày, vừa nhấc chăn lên thì cửa đã bị đẩy nhẹ ra.

Kỷ Ngôn Tín đang gọi điện thoại, do cúi đầu nên không thấy cô. Sau khi đi vài bước, anh mới quay lại nhìn, cặp mắt thâm sâu kia sáng rực lên.

Thích Niên hơi ngây người, thấy anh kéo rèm cửa ra thì hí hóp mắt để thích ứng với ánh sáng.

“Được, tôi biết rồi.” Anh trầm giọng trả lời, đứng ở cửa sổ một hồi lâu mới cúp điện thoại.

Thích Niên nhìn bóng lưng cao gầy của anh, cảm thấy có thật nhiều phiền muộn.

“Mang giày vào.” Kỷ Ngôn Tín xoay người đi tới: “Thiệu Túy và Kỷ Thu sắp về rồi, chúng ta xuống lầu ăn cơm thôi.”

Thích Niên ngần ngừ vài giây: “Dạ.”

Cô lấy chân khều khều chiếc giày bị mình đá qua một bên giường rồi mang vào, nhận thấy ánh mắt của anh luôn chiếu thẳng lên người mình, Thích Niên hơi xấu hổ, không dám đối mặt với anh. Cô cảm thấy mình chẳng còn tự nhiên như lúc mặt dày theo đuổi.

Thích Niên vén mái tóc rối tung vì nằm ngủ ra sau tai: “Vây em về rửa mặt trước nhé.”

TV còn chưa tắt, nhưng đã được chuyển đến kênh giáo dục. Thích Niên nhìn TV, không nghe thấy tiếng anh trả lời thì mới liếc mắt nhìn sang. Vừa nhìn một cái đã bắt gặp ánh mắt đầy hàm xúc của anh.

Không biết Kỷ Ngôn Tín lấy đâu ra một điều thuốc, cứ cầm vuốt vuốt trong tay. Ngón tay với khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, vuốt một điều thuốc cũng giống như vuốt một tác phẩm nghệ thuật quý giá, vô cùng đẹp mắt. Anh xoay người lấy hộp diêm trên bàn mà khách sạn chuẩn bị. Gõ nhẹ tay lên hộp diêm, anh rút ra một cây. Một tay cầm hộp diêm, tay kia cầm cây diêm sượt nhẹ trên bề mặt thô ráp.

“Xoẹt” một tiếng, lửa bốc lên.

Anh ngậm điều thuốc, rít một hơi.

Đáng lí là một động tác vô cùng lưu manh, nhưng anh lại làm cho người ta cảm thấy rất tao nhã, cũng rất...trêu ghẹo.

Thích Niên có chút thấp thỏm không yên, hỏi: “Tâm trạng anh không tốt à?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô.

“Ghét anh hút thuốc hả?” Anh hỏi.

Thích Niên lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi áp chế nhện tim đang đập loạn xạ: “Là anh...thì không ghét.”

“Chỉ hút một điều.” Anh ngậm điều thuốc, cũng chỉ ngậm thôi, lúc nói chuyện thì âm thanh hơi ồm ồm: “Sau khi đưa em về, anh phải đi công tác một thời gian ngắn. Trước khi vào học mới trở về...”

Đối với chuyện anh phải đi công tác, Thích Niên không có khái niệm gì khác mà chỉ nghĩ ngay đến Thất Bảo, lập tức tiếp lời: “Anh đừng lo, em sẽ chăm sóc Thất Bảo thật tốt.”

Đột nhiên cô nhắc đến Thất Bảo, dường như Kỷ Ngôn Tín mới nhớ tới.

“Anh không lo.” Kỷ Ngôn Tín bóp điều thuốc, nghiền tắt trong gạt tàn, giọng nói dần nặng hơn: “Đừng nghĩ nhiều, khi về sẽ gọi điện cho em.”

Thích Niên thuận miệng “ạ” một cái, dạ xong thấy anh vẫn còn nhìn mình, cô vội bổ sung: “Em sẽ chăm sóc Thất Bảo cho trắng trắng mập mập, chờ anh về đón nó.”

Dường như Kỷ Ngôn Tín nở nụ cười, gập tay thưởng cho cô một cái búng: “Còn chưa tiến vào trạng thái à?”

Thấy cô không hiểu, anh nhú mày, nhấn nại chỉ rõ: “Trọng điểm không phải là Thất Bảo.”

Thích Niên lập tức hiểu ra.

Cô thử dò xét ngoắc lấy ngón tay anh, thấy anh chỉ nhú mày, cô đỏ mặt nắm cả bàn tay anh. Không biết nên nói gì, Thích Niên sửa lại câu nói lúc nãy và nói lại lần nữa: “Em sẽ chăm sóc Thất Bảo trắng trắng mập mập, mạnh mẽ khỏe khỏe. Cùng em đợi anh trở về?”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn Thích Niên nắm tay mình, tay cô hơi run run, hiển nhiên là vì căng thẳng. Mà ngay cả câu nói sau, lúc nói ra cũng nhỏ nhẹ. Trước khi Kỷ Ngôn Tín đưa ra đề nghị thử xem tối hôm qua, anh đã suy nghĩ rất kĩ và rất lâu. Anh không phải người kiên nhẫn, tính tình lạnh nhạt cũng không thích đồ người khác. Thích Niên nhỏ hơn anh năm tuổi, lại không có kinh nghiệm yêu đương nên sẽ rất dễ sinh ra mong chờ và ỷ lại với anh, với mối tình này. Anh không chắc chắn rằng mình có thể cho cô cái gì, thậm chí trước khi bắt đầu, anh còn có đánh giá khá tiêu cực và bi quan với mối tình này.

Nhưng bây giờ anh phát hiện, cô có thể đáp lại mình.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẳng này, anh bỏ ra thêm vài phần kiên nhẫn, có lẽ...cũng không tệ lắm nhỉ?

Sau khi Thiệu Túy và Kỷ Thu về, Thích Niên không có thời gian ở cùng Kỷ Ngôn Tín nữa. Trước khi đi, cô về phòng thu dọn đồ đạc, chỉ ở một đêm nên cô cũng không mang nhiều đồ, vì vậy không mất bao lâu. Trái lại, cô còn giúp Kỷ Thu đi tìm cái tóc hôm qua cô bé vừa mua, xem chút phải lật tung cả căn phòng.

Tàu cao tốc đến thành phố Z, Kỷ Ngôn Tín tiễn cô về nhà. Phía sau có hai cái bóng đèn sáng chói, làm Thích Niên không thể nói mấy câu “trong trạng thái” được, cuối cùng cứ như thế mà xuống xe. Lúc đóng cửa xe, Thích Niên không nhìn được mà quay lại nhìn. Vẫn không cảm thấy chân thực gì cả. Mãi đến khi xe Kỷ Ngôn Tín chạy mất, cô mới nắm chặt quai balo, hơi buồn bã.

Ngay lúc cô định về nhà ôm Thất Bảo để chà đạp, vừa quay lại — đã thấy ba Thích mới đi mua thức ăn về và đứng sau lưng mình không biết từ bao giờ. Thích Niên bị dọa hồn vía lên mây...

56. Chương 55

Ba Thích liếc nhìn Thích Niên một cách bí hiểm, thấy vẻ mặt chột dạ như sắp vỡ mặt của cô thì ông lại cười hiền hòa: “Bạn trai à?”

Thích Niên vô thức lắc đầu.

Cô không muốn giới thiệu Kỷ Ngôn Tín sớm... Nhất là nếu để mẹ Thích bảo thủ biết được đây là tình yêu thầy trò, đoán chừng sẽ tụng kinh như hòa thượng, không mất vài ngày thì không dừng lại.

“Ồ.” Ba Thích tỏ vẻ “ba hiểu mà” rồi gật gật đầu: “Vậy thì bắt cá hai tay bị ba phát hiện hả?”

Thích Niên thật sự muốn quỳ lạy trí tưởng tượng của ba Thích: “Không phải mà, là...”

Ba Thích cắt ngang: “Ba cho rằng con và bạn trai đi chung, cho nên mới giúp con nói vài lời trước mặt mẹ.” Dừng một chút, ông quay lại, cố gắng xác nhận lần nữa: “Thật sự không phải hả?”

Thích Niên nắm chặt quai đeo đến xoắn lại, bị ba Thích tra hỏi như vậy thì cứ luôn có ảo giác như học sinh trung học yêu sớm bị phát hiện. Nghĩ nghĩ, dường như thừa nhận cũng không có gì xấu. Tim cô đập hơi nhanh, cũng hơi sợ, có cảm giác như giẫm lên lục bình, lúc nào cũng có thể chìm xuống. Thích Niên ấp úng, cuối cùng cũng chỉ phun được một chữ nhạt nhẽo: “Phải...”

Nói xong, cô lại lo rằng ba Thích sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho nên đã nhanh chóng nghĩ sẵn trong đầu.

Khai báo hành trình? Ví dụ như có bốn người đi, nhưng phân phòng ngủ hai hai, thật sự rất trong sáng... Tuyệt đối không phụ sự tín nhiệm của ông với mình. Lại ví dụ như: bạn trai của con gái ba tuy rất đẹp trai nhưng chỉ số an toàn cũng rất cao chẳng? Ba không cần quá quan tâm, dù sao cũng vừa mới bắt đầu, chưa ổn định gì đâu! Nhưng điều quan trọng nhất là...trước tiên đừng nói với mẹ Thích? Bằng không thì sẽ bị truy hỏi.

Bên này cô suy nghĩ tán loạn, sắp xếp trình tự cho đảng hoàng, còn chưa kịp nói...

Ba Thích nghiêm túc hạ thấp âm thanh, cố gắng nhớ lại: “Vừa rồi trong xe có ba người, trước sau đều có đàn ông, vậy nên ai mới là bạn trai con?”

Thích Niên, OK.

Trước khi đi, Kỷ Ngôn Tín gửi cho cô một tin nhắn, nói là tin nhắn, thật ra chỉ có hai chữ: “Đi đây.”

Thích Niên trả lời “Dạ”, rồi thêm một cái icon dễ thương. Sau khi tin nhắn đã gửi, cô cúi đầu nhìn Thất Bảo nằm bên chân mình rục rịch muốn cắn dép lê tai thỏ: “Thất Bảo, mày xa thầy Kỷ lâu như vậy mà không nhớ anh ấy à?”

Sao cô mới xa anh mấy tiếng mà...đã bắt đầu nhớ anh rồi?

Thất Bảo không hiểu, há miệng ngậm lấy tai thỏ, len lén nhìn cô. Thấy Thích Niên dường như không để ý, nó cắn một cái, lại cắn một cái... Đợi đến khi Thích Niên lấy lại tinh thần thì dép tai thỏ đã bị cắn trụ lại, miệng Thất Bảo đầy lông, nằm rạp xuống sàn với ý định che dấu chứng cứ phạm tội.

AAAAAAA!

Tức muốn khóc!

Thích Niên đăng lên weibo tấm hình dép lê tai thỏ bị Thất Bảo cắn trụ, các fan nhao nhao lên tiếng ——
“Thất Bảo làm tốt lắm, vậy Đại Đại có thể có lý do chính đáng để bắt chủ nhân của cưng lấy thân báo đáp rồi. Đúng là chó giỏi bán cả chủ nhân.”

Lưu Hạ về rồi.

Thích Niên biết được tin này trong lúc lướt mạng, thấy trong tấm hình của Lưu Hạ có một hộp cổ vịt chưa mở. Không vì lý do gì khác, mà bởi vì, chỉ có một nhà bán cổ vịt trên đường này là ngon nhất.

Sáng sớm hôm sau, Thích Niên bèn dắt theo chó, chó ngậm bánh bao đi đến nhà Lưu Hạ.

Bây giờ Lưu Hạ ở một mình, mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa. Còn chưa kịp tỉnh táo, cô nàng đã bị một con chó to ngậm bánh bao nhân thịt bổ nhào vào người. Dường như Thất Bảo cũng tự biết rằng mình đã làm sai, cho nên không dám tỏ ra hăng hái mà cụp đuôi ngồi xổm xuống góc phòng, ngậm bánh bao và quan sát Lưu Hạ.

Lưu Hạ còn chưa nói gì thì đã bị nó chọc cười.

“Bây giờ cậu thành bảo mẫu của nó rồi hả?” Lưu Hạ cắn bánh quẩy, hí mắt xem xét Thất Bảo ngậm bánh bao không dám nhúc nhích: “Không thì làm mẹ? Làm mẹ thì ít nhất cũng có một danh phận.” Dứt lời, Lưu Hạ cười rộ lên, nhắc chân đá đá bấp chân Thích Niên: “Có phải vội vàng tới tìm mình là để thám thính tin tức giùm Lý Việt đúng không?”

“Làm gì có?” Thích Niên ngay thẳng phản bác: “Mình ở phe cậu mà, cả kì nghỉ đông không thấy, giờ đến nhà gặp cậu cũng không được à?”

Lưu Hạ cắn bánh quẩy không nói lời nào.

Sau một lúc, Thích Niên cũng không thể làm căng, bèn gọi Thất Bảo: “Lại đây lại đây, pha trò cho bà Lưu Hạ xem đi.”

Lưu Hạ xém phun ngụm sữa đậu nành, cô nàng nhìn Thích Niên và nở nụ cười: “Được rồi, suy nghĩ của cậu đã ghi hết lên mặt rồi đấy. Không phải muốn biết mình và Lý Việt làm sao à, nói thẳng ra sợ mình ăn cậu chắc?”

Thích Niên nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu: “Ừ, sợ...”

Lưu Hạ trợn mắt liếc cô một cái, sau khi nói tiếp thì giọng điệu có hơi suy sụp: “Lý Việt cầu hôn mình, nhưng vì chuyện mình muốn nghỉ học một thời gian mà cãi nhau.”

“Cậu cũng biết đấy, trong đám con cháu, bà ngoại thương mình nhất. Bây giờ bà mình đã như thế, mẹ mình cũng gác công việc qua một bên, không ai biết bà sẽ ra đi lúc nào, mình muốn ở lại để bầu bạn cùng bà trong quãng đường cuối cùng này...” Hốc mắt Lưu Hạ hồng hồng, nghẹn ngào nói: “Nhưng có lẽ do tâm trạng của mình bị đè nén quá nhiều, cứ như ăn phải đạn pháo, cho nên mới cãi nhau với Lý Việt và nói ra những lời làm tổn thương anh ấy.”

Thích Niên im lặng.

Cô cũng đoán được tình hình, nhưng nhìn dáng vẻ yếu đuối của Lưu Hạ, cô cảm thấy trong lòng hơi khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, số lần vành mắt cô nàng ửng đỏ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trước mặt tất cả mọi người, Lưu Hạ đều luôn luôn xinh đẹp, bị ầm ức cũng sẽ không khóc, chỉ biết cắn răng ức hiếp lại đối phương dữ dội hơn. Nếu như có ai có thể làm cô nàng khóc, ngoại trừ người thân nhất thì có lẽ cũng chỉ còn Lý Việt.

“Trong thời gian ngắn không thể nói rõ ràng được, dù thế nào thì mình cũng hồ đồ, khổ nạn quá...” Lưu Hạ đỡ trán, thở dài: “Nhưng tạm thời mình cũng không muốn quan tâm đến anh ấy, đợi sau khi khai giảng có lẽ sẽ tốt thôi.”

Thích Niên vỗ vỗ vai cô nàng, yên lặng an ủi.

Tuy nhiên...

Thích Niên không nén được, bèn hỏi: “Không phải cậu định nghỉ học một thời gian à?”

Lưu Hạ đã bình tĩnh lại, liếc cô rồi tự giễu: “Bị bà ngoại mình đuổi về rồi.”

Thích Niên vô cùng tự giác bổ sung thêm nửa câu sau: “Còn Lý Việt cũng không vui kìa....”

Lưu Hạ liếc mắt, không phản bác được.

Hỏi rõ chuyện của Lưu Hạ rồi, hòn đá trước ngực Thích Niên coi như cũng đã gạt đi. Lúc trước làm mọi cách cũng không cạy miệng cô nàng được, Thích Niên đoán chuyện còn nghiêm trọng hơn... May mà cô nàng còn hiểu được mình đã sai.

Sắp đến ngày đi học, Kỷ Ngôn Tín vẫn chưa trở lại.

Thích Niên sợ làm phiền anh, cho nên ngay cả tin nhắn cũng không dám gửi. Mỗi ngày xé lịch, chưa bao giờ chờ mong khai giảng như vậy. Ngày cuối cùng trước khi vào học, Thích Niên chuyển về nhà trọ kế bên trường, ngoại trừ hành lý còn mang theo...Thất Bảo. Lại trở về chỗ này, Thất Bảo hưng phấn nhìn quanh, ngửi đồng người tây để quen với lãnh địa.

Cô lao công vừa tới quét dọn hai ngày trước cho nên không sợ nó hít phải bụi, đợi nó hết hưng phấn, Thích Niên cho Thất Bảo ăn thức ăn và nửa hộp sữa chua để giải quyết bữa tối của nó.

Xé một tờ lịch, Thích Niên vừa ngồi xuống chuẩn bị lắp hồ thì Chu Hân Hân “chọc” cô một cái: “Onl?”

Thích Niên nhìn trạng thái online của QQ, hơi không hiểu nhưng vẫn trả lời: “Onl nè.”

Chu Hân Hân: “Nói cho em biết chuyện này, em phải đứng vững, phải bình tĩnh nha.”

Thích Niên hỏi lại: “Ngoại trừ việc bị nam thần năm lần bảy lượt từ chối lời tỏ tình, còn chuyện gì mà em không thể bình tĩnh nữa?”

...

Chu Hân Hân hứ một cái: “Không khí nghiêm túc thần bí đã bị em phá hỏng hết rồi!”

“Là vậy nè.” Chu Hân Hân ổn định lại, nhanh chóng gõ chữ: “Chị có một người bạn là biên tập, một tổ tổ chức chương trình của họ đột nhiên bị đổi đi nơi khác, sách của tổ phụ trách trước đó được chuyển đến tay họ. Sách đã in xong, cũng không cần bọn họ làm gì cả, chỉ cần bắt kịp đợt tuyên truyền là được, nhưng bây giờ cô ấy muốn khóc luôn.”

Thích Niên bị gọi lòng hiếu kỳ, hỏi: “Vì sao?”

“Bắt trúng một củ khoai lang nóng chứ sao.” Chu Hân Hân cười ha ha, sung sướng tiếp lời: “Trước đó, không phải Lộ Thanh Vũ mở sự kiện kí tên sách sao? Chị nhớ là đi thành phố Z, em cũng biết chứ nhỉ?”

Thích Niên lặng lẽ: “Em biết...”

Nhưng cô không quan tâm, ngay cả kết thúc khi nào cũng không biết. Hình như, bữa nào đó, bảng quảng cáo ở tàu điện ngầm đã đổi thành hotline bán vé xem nhạc kịch thì phải.

“Hôm nay cô ấy lấy sách đã biên tập xong, lúc mở ra thì phát hiện...Lộ Thanh Vũ có chuyện rồi. Nói có chuyện là vì bây giờ còn chưa đối chứng, nếu thật sự tìm ra chứng cứ...” Chu Hân Hân không nói gì thêm, chỉ dùng sự im lặng làm câu kết.

Tuy không nói, Thích Niên cũng biết nội dung câu sau, nhưng cô không quá để ý: “Cô ta đã thành tinh rồi, rất khó để tra ra được. Hơn nữa, fans của cô ta tuổi còn khá nhỏ, không có chứng cứ rõ ràng thì sẽ không thừa nhận đâu.”

Chu Hân Hân thở dài, nhìn đoạn chat Thích Niên gửi rồi tưởng tượng ra dáng vẻ bình tĩnh của cô ngồi trước máy tính, không hiểu sao cô ta có hơi khó chịu: “Em không để tâm à?”

Thích Niên không trả lời.

Những chuyện này phải nói thế nào đây, đã qua lâu, sở trường giỏi nhất của thời gian chính là xóa sạch dấu vết. Không phải cô không để tâm, mà là...lòng đã chán nản.

Đột nhiên bị gọi lại chuyện xưa, tâm trạng của Thích Niên buồn bã một lúc. Cô cầm điện thoại nhìn ngần ngợ, sau đó quyết tâm gửi tin nhắn cho anh: “Anh về chưa?”

Một giây sau, điện thoại rung lên.

Anh trả lời vẫn kiêu chữ như trước: “Xuống đây.”

57. Chương 56

Ba giây sau, Kỷ Ngôn Tín lại gửi một tin nhắn.

“Anh ở dưới lầu.”

Đã về rồi sao? Cứ thế, không hề báo trước mà lẳng lặng về nước rồi?

Đầu óc Thích Niên trống rỗng vài giây rồi vô thức chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra nhìn xuống.

Vẫn còn sớm, các hộ gia đình ra ra vào vào khu trọ.

Một chiếc xe dừng dưới ánh đèn đường ở dưới lầu, ngọn đèn phủ xuống chiếc xe trắng bạc một màu vàng nhạt, tỏa sáng trong bóng đêm. Cửa sổ xe mở một nửa, đèn xe vẫn nhấp nháy.

Không phải xe của Kỷ Ngôn Tín.

Không có thời gian thay quần áo, Thích Niên nhìn bản thân đang mặc bộ đồ con thỏ màu hồng nhạt qua gương, nhớ lại cái đêm ở khách sạn gỗ bắc, ánh mắt anh nhìn cô lúc đứng ở cầu thang...

Nếu lần này anh còn nhú mày, vậy cô...vậy sau này cô sẽ không mặc đồ con thỏ nữa!

Thang máy vẫn đứng im ở tầng trệt không lên, may mà không nhiều lần, cho nên Thích Niên dứt khoát chạy thẳng xuống. Đèn ở cầu thang hơi tối, Thích Niên chạy nhanh, nhiều lần xém chút bước hụt làm cô giật thót, tim luôn đập thình thịch mãnh liệt. Cô vịn lan can hít sâu mấy lần, cố gắng ổn định nhịp tim và hơi thở.

Cuối cùng, nhịp tim chẳng thể ổn định, khi nghĩ đến anh đang ở trong xe đợi cô, trái tim lại càng đập mạnh hơn.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Thích Niên chán nản vò đầu.

Cô tưởng tượng, sau một thời gian xa cách, khi gặp lại thì cô phải trong dáng vẻ trang điểm xinh đẹp, ra sân bay đón anh. Trong sân bay đông đúc của thành phố Z, cô chỉ cần liếc một cái là đã nhìn thấy Kỷ Ngôn Tín đang đẩy hành lý đi về phía mình...

Thậm chí Thích Niên còn chuẩn bị trước vài tình huống, ví dụ như nếu anh tỏ ra lạnh nhạt, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời đi kể bên anh. Lặng lẽ, không ồn ào... Sau khi đưa anh về đến nhà, cô rất biết điều mà để anh nhanh chóng đi nghỉ ngơi, còn mình thì trở về. Nếu như không tiện ra đón máy bay, cô có thể xách canh xương hầm củ từ đến nhà đợi anh. Đồ ăn trên máy bay ăn không ngon, cô lấy canh hầm xương sở trường của ba Thích ra, chắc chắn anh sẽ rất thích... Nếu không được nữa thì sáng hôm sau gặp lại. Buổi tối anh lúc anh về, cô nhất định phải gọi điện thoại hẹn ngày mai cùng ăn tối, kể lể nhớ nhung.

Nhưng bây giờ...tất cả các kế hoạch đã vạch ra của cô đều bị xáo trộn, chẳng giống chút nào.

Thích Niên đẩy cửa ra.

Một anh chàng đẹp trai độc thân, người từng làm rơi cái chân vào lan can phòng cô đang cầm một túi dâu tây đi vào. Vô ý nhìn thấy Thích Niên, bước chân anh ta thoáng dừng lại rồi chào hỏi với cô.

Thích Niên cũng cười cười, đáp lại rất lễ độ: “Tan tầm rồi ạ?”

“Ừ.” Anh ta cười: “Vừa tan tầm, cô định đi ra ngoài à?” Sau khi dứt lời, anh ta lại nghĩ đến chuyện gì, bèn quơ quơ túi dâu tây trong tay: “Mua ở tiệm trái cây đấy, đợi lát nữa rửa sạch, tôi sẽ đặt trên kệ giày chỗ cửa nhà cô nhé.”

Thích Niên “hả” một tiếng, hơi ngạc nhiên: “Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, buổi sáng tôi vừa mua nửa kí...” Còn chưa nói xong, một tiếng còi xe vang lên.

Thích Niên nghe thấy thì quay lại nhìn. Chiếc xe vốn dừng ở gần đèn đường, nay đã đến trước cổng nhà trọ, cửa sổ bên ghế lái hoàn toàn mở xuống. Kỷ Ngôn Tín lạnh lùng nhìn sang, ngoắc tay với Thích Niên.

Im ắng gọi mời.

Thích Niên cong khóe môi, không giải thích gì mà chỉ nói: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

Anh chàng đẹp trai lầu trên buồn bực nhìn cô chầm chậm chạy đến chỗ chiếc xe, xoay người nói gì đó với người đàn ông trong xe rồi ngồi vào ghế phụ. Cửa xe đóng lại, cửa sổ bên ghế lái cũng thế, chiếc xe nhanh chóng biến mất trước cổng nhà trọ.

Kỷ Ngôn Tín dựa vào chỉ dẫn lái xe đến bãi đỗ ngoài trời của cư xá và ngừng ở một chỗ trống: “Đậu một lát chắc không sao chứ?”

Đầu óc Thích Niên có hơi rối: “Chắc không sao đâu... Trước đây em còn đậu đến trưa.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, gần như không thể nhận ra sự hồi hộp.

Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn cô, vì đi vội nên chưa thay đồ, vẫn mặc bộ ngủ hình con thỏ giống như ở ngô bắc.

Ở giao lộ của bãi đỗ xe chỉ có một cái đèn nhỏ, dưới ánh sáng mờ anh không nhìn thấy rõ, nhưng đoán chừng...trên chân cô là một đôi dép lê lông xù cùng màu...

Thích màu hồng phấn đến thế à?

Thích Niên phát hiện ra Kỷ Ngôn Tín đang quan sát mình thì căng thẳng đến nỗi muốn lui vào trong ghế, đầu óc trống rỗng đã lâu cuối cùng cũng vận hành lại, cố gắng đổi chủ đề: “Anh...anh về khi nào vậy?”

Kỷ Ngôn Tín dời tầm mắt: “Vừa nãy.”

Ngừng một lát, anh bổ sung: “Lúc em gửi tin nhắn, anh đã ngồi ở dưới lầu vài phút rồi, còn đang suy nghĩ nên lên tìm em hay gọi em xuống.”

Thích Niên ngẩn ra, ngơ ngác hỏi: “Có...khác biệt ạ?”

Chẳng lẽ là vì buổi tối nên không ổn lắm? Nhưng cũng đâu phải chưa từng đến vào buổi tối bao giờ...

Không biết nghĩ đến cái gì, anh cười khê: “Có.”

Nếu không phải nhìn thấy một tia sáng vụt qua trong mắt anh, suýt chút Thích Niên sẽ nghi ngờ rằng, đó có phải ảo giác của mình không.

Anh trầm ngâm: “Nếu anh lên lầu thì có hai mục tiêu...”

Thích Niên nghe không rõ, tất cả sự chú ý của cô đều đang để bản thân cố gắng đổi mặt với Kỷ Ngôn Tín... Nhưng vừa được ba giây, cô lại bắt đầu lơ là. Nhìn nút kết treo trong xe, nhìn hình dán “đừng sờ tôi” trên tay lái, nhìn bàn tay thon dài của anh thoải mái đặt trên vô lăng...

Một giáo sư của viện hóa sinh, tay đẹp như thế, không sợ lúc làm mẫu để giảng bài thì sinh viên đều bị tay của anh hấp dẫn à?

Thấy Thích Niên không tập trung, Kỷ Ngôn Tín hơi co bàn tay bị nhìn chăm chăm lại, chuyển đến trước mặt mình. Thích Niên giật mình di chuyển theo bàn tay rồi chạm phải tầm mắt anh, thoáng ngẩn người. Cái nhìn này như có một dòng điện chạy vụt qua, trong đầu cô vang lên âm thanh ùng ùng của pháo hoa.

Thích Niên ổn định hơi thở, ngượng ngùng khẽ hỏi: “Anh nói lại lần nữa được không?”

Kỷ Ngôn Tín hơi thở dài, đột nhiên không muốn nói ra những lời đó nữa.

Thích Niên cắn môi, tiếng than nhẹ kia làm cô tức đến nỗi muốn tát chết mình! Tát chết mình! Tát chết mình!

Cô liếc trộm anh, hình như...tức giận rồi?

Phải dễ thế nào đây?

Tỏ ra dễ thương? Vậy “gâu gâu gâu”, “meo meo meo” hay là “be be be”...

Các fans có thể chịu đựng sự bán manh thiếu kỹ thuật này, chỉ sợ Kỷ Ngôn Tín sẽ ném thẳng cô ra khỏi xe mất?

A a a...

Có rồi có rồi!

Thích Niên cúi đầu tìm bản ghi chép trong điện thoại, nhích qua nhích qua...đưa tới trước mặt anh. Kỷ Ngôn Tín rũ mắt xuống nhìn, sau đó nhú mày.

Lòng dạ Thích Niên xoắn lại, sao lại nhú mày?

Kỷ Ngôn Tín nhìn một hai ba bốn năm sáu bảy cái ghi chép lộn xộn. Nào là “Thời tiết mát mẻ, áo lông dài, váy áo viền ren, boots thấp cổ pastel. Nếu ánh nắng không rực rỡ thì mặc áo khoác lông màu xanh nhạt”; “Nếu như không tiện đón ở sân bay, có thể xách canh xương hầm củ từ đến nhà trọ đợi, chìa khóa vẫn ở chỗ mình”; “Không thể quán quýt lấy anh khi anh vừa về, phải kiểm chế, Thích Niên mày nhất định phải kiểm chế”...

Rất lộn xộn, chấm phẩy không rõ, thậm chí có thể đọc không hiểu, nhưng Kỷ Ngôn Tín lại hiểu. Anh nhận điện thoại từ tay Thích Niên, tay sượt qua đầu ngón tay cô. Thoáng khựng lại, anh đổi điện thoại sang tay kia rồi nắm tay cô, bắt đầu đọc bản ghi chép.

Vừa xác định quan hệ thì anh phải đi công tác một thời gian, từ lúc cô lên xe đến giờ, không khí trong xe vẫn luôn lúng túng. Nhưng từ khi anh nắm tay cô, hình như có hơi khang khác...

Bị anh nắm tay một lúc, lòng bàn tay Thích Niên đã chảy một ít mồ hôi. Nhất là khi, anh đọc từ đầu tới đuôi. Mặt cô nóng bừng lên, cứ có cảm giác như đau rát vì bị cháy nắng. Cô hơi mất tự nhiên, nói: “Đừng đọc được không...”

Rất ngượng đó.

Khóe môi Kỷ Ngôn Tín phảng phất ý cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay cô: “Quen nhau nửa tháng, anh chỉ nhận được hai tin nhắn của bạn gái.”

Anh híp mắt, tiếp tục nói: “Một tin là hỏi anh đến chưa, một tin là hỏi anh về chưa. Em cảm thấy...cô ấy nghĩ gì?”

Thích Niên bị hỏi đến nỗi đỏ hết cả mặt: “Em sợ làm phiền anh. Quán lấy chặt quá, anh ghét em thì làm sao đây?”

Ngón tay anh vẫn lướt trên mu bàn tay cô, cái cảm xúc không nặng không nhẹ kia giống như lông vũ quét qua nơi mềm mại nhất trong lồng ngực, lại làm cho cơ thể cô có chút khác thường. Kỷ Ngôn Tín nhìn cô một hồi rồi vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô qua đó ngồi.

Thích Niên dần ra, ngồi trên đùi á?

Kỷ Ngôn Tín yên lặng gật đầu, mắt chứa ý cười.

Này này này, này tiến triển có quá nhanh rồi không!

Rõ ràng cô vẫn còn do dự, biểu cảm rối rắm hiện rõ trên mặt.

Kỷ Ngôn Tín không có kiên nhẫn đợi cô từ từ suy nghĩ, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Thời gian của anh không còn nhiều, lát nữa tiện đường trả xe lại cho giáo sư Thẩm, đến tối còn phải tổng kết báo cáo.”

Thích Niên lập tức nhanh nhẹn bò sang.

Không gian hơi nhỏ, cũng tạm chứa vừa cô, rồi sau đó...tách hai chân ngồi trên đùi anh. Thích Niên bối rối vuốt tóc không ngừng, dù ánh sáng khá mờ, nhưng Kỷ Ngôn Tín vẫn có thể thấy rõ gương mặt đỏ ửng của cô.

Anh cố giấu nụ cười, đỡ lấy cô: “Điều chỉnh chỗ ngồi xích ra sau một chút, biết điều chỉnh ở đâu không?”

Lúc anh nói chuyện vì hơi cúi đầu nên giọng nói vang bên tai cô, rõ ràng rành mạch. Thích Niên sắp khóc đến nơi, vành tai nóng bỏng làm đầu óc cô cũng mụ mẫm. Cô thở dốc, cố gắng ngăn nhịp tim đập mạnh: “Biết, em biết...”

“Em làm đi.” Anh ngửa ra sau, chừa không gian cho cô.

Cần điều khiển ở dưới ghế ngồi, cô cúi đầu xuống, giống như tựa vào ngực anh, chớp mũi gần như sượt qua cổ áo anh. Mùi hương thân quen thoang thoảng, lại như tia lửa bay khắp nơi, làm cơ thể Thích Niên nóng như bốc lửa.

Cuối cùng tìm thấy rồi!

Cô sờ vào, định gạt xuống thì mới nhớ ra để hỏi: “Có phải gạt ra sau không?”

Kỷ Ngôn Tín không trả lời.

Thích Niên đang định hỏi lại lần nữa, một giây sau, ngón tay của anh chạm vào cổ cô.

Nếu như không phải bây giờ Thích Niên nóng như tôm luộc, có lẽ cô sẽ không cảm thấy tay anh mát lạnh. Cảm giác mát lạnh này giống như ném một cục đá vào đồng lửa, chẳng những không hạ nhiệt mà còn làm lửa cháy mạnh hơn.

“Đừng nhúc nhích.” Âm thanh trầm thấp của Kỷ Ngôn Tín vang bên tai cô, ngón tay kia chỉ chạm một cái rồi dời đi, sau đó...lại chạm tiếp.

Mặt Thích Niên đã nóng đến nỗi muốn bốc hơi: “Thầy, thầy Kỷ?”

Kỷ Ngôn Tín giúp cô lộn cổ áo lại, giải thích nhẹ nhàng: “Cổ áo bị vênh lên...”

Thích Niên: “...” Chẳng lẽ, là do cô suy nghĩ nhiều à?

Hu hu hu.

Căng người cố gắng không đụng vào anh có hơi khó chịu, Thích Niên dè chừng, lặng lẽ dựa một chút vào anh. Gạt cần một cái, ghế ngồi cuối cùng cũng dần ngã ra sau.

Thích Niên còn chưa kịp thả lỏng...

Đôi môi của Kỷ Ngôn Tín đã nhẹ nhàng chạm vào vành tai cô.

Đôi môi mềm mại, nụ hôn vô cùng dịu dàng.

Thích Niên run lên, không chịu nổi...

Hôn tai đó!!!

Anh giơ tay lên, tay kia đỡ lấy sống lưng cô. Vành môi di chuyển từng chút, hơi ngửa, đi thẳng đến ngực. Cơ thể Thích Niên mềm nhũn, mất hết năng lực phản kháng. Không màng đến cần gạt vị trí nữa, cô luôn nắm tay anh, tim đập thình thịch không ngừng.

“Sao tai lại nóng như thế?” Anh ngậm vành tai của Thích Niên, lẩm bẩm khàn khàn.

Kíp nổ chôn sâu trong lòng Thích Niên cuối cùng cũng hoàn toàn phát nổ, trong đầu cô tất cả đều là pháo hoa sáng lóa.

Sao tai lại nóng như thế...

Nóng như thế.....

Nóng thế...

Nóng...

58. Chương 57

Lỗ tai Thích Niên rất mẫn cảm, Lưu Hạ chỉ cần thổi một hơi vào tai là cô đã run lên rồi. Huống chi là...bị anh ngậm vành tai.

Rõ ràng cả người đều nóng ran, nhưng Thích Niên lại lạnh run.

“Ngứa...” Cô lăm bằm, hơi thở dồn dập.

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín đáp lời, nhưng dường như cũng không hoàn toàn nghe lọt tai.

Cánh tay của Kỷ Ngôn Tín áp sát sau lưng Thích Niên khẽ kéo cô vào lồng ngực, người anh lại nghiêng về trước, đặt cô trên tay lái. Tư thế không mấy thoải mái... nói chính xác hơn, thì thật sự không được tự nhiên.

Lưng Thích Niên bị cắn hơi đau.

Cô mờ mịt nhìn Kỷ Ngôn Tín đột nhiên dừng lại, đầu óc nhào như bột hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì. Kỷ Ngôn Tín thấy vẻ mặt ngơ ngác ấy thì cụng nhẹ đầu vào trán cô, khẽ cười rộ lên, giải thích: “Có người...”

Lúc này Thích Niên mới thận trọng quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Có một chiếc Porsche đang sáng đèn dừng bên cạnh xe của Kỷ Ngôn Tín, xuyên qua cửa sổ còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của người phụ nữ đứng ở đầu xe.

Hơi quen quen.

Thích Niên mượn đèn xe Porsche để quan sát tỉ mỉ người phụ nữ đang quay xe, sau đó quỳnh đến nỗi run cả da đầu.

Tuy trong khoa luôn nói có một giáo sư sống ở cư xá này, nhưng Thích Niên dọn qua đây gần một học kì rồi, đây vẫn là lần đầu tiên bắt gặp, không hiểu sao cũng có chút chột dạ.

Kỷ Ngôn Tín liếc theo ánh mắt cô, hỏi: “Quen à?”

Thích Niên gật đầu, lo lắng nhìn anh: “Là giáo sư của khoa chúng em, em đến đây lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy cô ấy...”

Nhận ra ẩn ý của cô, Kỷ Ngôn Tín không thềm để ý mà tiếp lời: “Vậy đúng là có duyên nhỉ.”

Có duyên...

Có duyên là cái quỷ gì!

Vào những lúc thế này... Đóng gói không khí xấu hổ vào vali rồi ném nó lên sao hỏa, cho nổ tung được không?

Kỷ Ngôn Tín không để cô tiếp tục phân tâm, hai tay ôm mặt cô, bắt buộc cô chỉ có thể nhìn anh.

Vừa xuống máy bay, lượng công việc gần đây rất nhiều, khiến anh như trở về khoảng thời gian sống ở Mỹ. Thời gian mỗi ngày dường như không đủ xài, thần kinh mỗi giây đều như căng cứng, rất vất vả, cũng rất mệt mỏi. Nhưng vừa nhìn thấy cô, cảm giác mệt mỏi này dễ dàng tan biến...nhất là khi trêu chọc cô. Bất luận là nét mặt, hay là phản ứng cơ thể đều làm anh cảm thấy, ở bên cô vô cùng thoải mái.

Anh nhắm mắt lại, dựa trán vào trán cô: “Lên lầu sẽ có hai mục tiêu, một là Thất Bảo, một là em...” Anh thả một tay ra, khoác lên vai cô.

Áo ngủ có lông xù, cảm xúc không tệ nhỉ.

“Kêu em xuống lầu thì mục tiêu rõ ràng hơn, chỉ vì tới thăm em.” Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, có sự mệt mỏi khó nhận ra. Anh đang tiếp lời Thích Niên lúc này vì phân tâm mà chưa nói hết.

Thích Niên hơi đau lòng, những rung động khi bị anh trêu lập tức lắng xuống. Cô ôm anh, nhẹ nhàng vỗ lưng anh: “Rất mệt phải không?”

Kỷ Ngôn Tín mắt tự nhiên, mở mắt ra nhìn cô.

Nhận thấy bàn tay vỗ nhẹ trên lưng mình thoáng dừng lại, anh tiếp tục nhắm mắt, sau đó “ừ” một câu từ trong yết hầu.

Chiếc Porsche thuận lợi ra khỏi gara, nhanh chóng nổ máy rồi chạy mất.

Giọng nói của anh lại dần vang vọng trong bóng đêm yên tĩnh.

“Không tiện để em đến đón máy bay, cho nên không thông báo cho em.” Chóp mũi anh sượt qua mặt cô.

Kỷ Ngôn Tín buông cô ra: “Bây giờ...phải đi rồi.”

Thích Niên hơi ngạc nhiên: “Nhanh vậy à?”

Kỷ Ngôn Tín mệt mỏi không buồn nói chuyện, nhướng mắt trả lời. Đáng lẽ đêm nay không nên tới đây, sắp khai giảng đến nơi, bởi vì lần công tác đột xuất này thực sự rất nhiều việc. Nhưng lúc đang trên đường cao tốc, ma xui quỷ khiến anh lại...đi đến đây.

“Vậy anh lái xe cẩn thận nha... Về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.” Thích Niên chợt có chút không nỡ. Nửa tháng không gặp, cảm giác vui sướng chưa kịp tiêu hóa thì anh đã phải đi rồi.

“Khoảng ngày kia...” Kỷ Ngôn Tín gạt sợi tóc cô ngậm trong miệng.

Một động tác tùy tiện mà thôi, nhưng lại làm trái tim Thích Niên đập lỡ nhịp.

“Tối anh sẽ đến đón em, tiện đó đưa Thất Bảo về.” Kỷ Ngôn Tín dừng một chút, nhớ đến lời nói khoác của cô trước khi anh đi, vì thế khẽ mím môi: “Có nhớ em nói gì trong khách sạn ở thành cổ ngô bắc không?”

Thích Niên nghĩ cả buổi, dần mặt ra: “Hình như...nói rất nhiều, anh chỉ câu nào?”

“Cái câu trắng trắng mập mập ấy.” Nói xong, anh cũng cười ra tiếng, làm lộ tai Thích Niên lại nóng như lửa.

Sau đó cô nhớ rồi, hình như ngày đó cô nói “Em sẽ chăm sóc Thất Bảo đến trắng trắng mập mập, chờ anh về đón nó”.

Thích Niên nhắm lại nhiều lần, không biết có vấn đề ở chỗ nào: “Câu nói đó...thì sao ạ?”

“Không nuôi béo thì sẽ phạt em.” Giọng nói lạnh lùng của anh cố ý uy hiếp, nhưng trong đáy mắt lại phảng phất ý cười, không hề nghiêm túc như vẻ mặt.

Vì vậy, tổng hợp lại có vẻ...

Thích Niên che mặt nóng hổi, mưa đạn không ngừng xoẹt qua trong đầu ——

“Phạt em đi, dốc sức phạt em đi... Mặc kệ phạt kiểu gì em cũng chịu cũng chịu cũng chịu, dù là kêu giống Thất Bảo cũng không thành vấn đề...”

“Phụ nữ rơi vào bẫy tình thật đáng sợ, dù là một từ đứng đắn cũng có thể nghĩ bậy...”

“Phật bích đông hay lăn ghế sofa đây, gì cũng được, che mặt.”

Về mặt mơ mộng của cô thật sự quá dễ nhìn ra.

Kỷ Ngôn Tín cong tay bắn vào trán cô một phát: “Anh phải đi.”

Lúc này Thích Niên mới sực tỉnh, phát hiện mình vẫn ngồi trên đùi anh thì đỏ mặt định đứng lên. Kỷ Ngôn Tín còn chưa kịp nói “cẩn thận” thì đầu Thích Niên đã đụng mạnh vào trần xe, đầu óc đầy sao, mắt nổi đom đóm. Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt, bất đắc dĩ thoáng nhéo mi tâm rồi kéo cô ngồi lại lên đùi.

Thích Niên ôm đầu, mặt mũi nhăn tít lại, thăm thương nhìn anh.

“Ồ đây à?” Kỷ Ngôn Tín ấn tay vào.

Thích Niên hít hà, cảm nhận được tay anh đang xoa chỗ bị đau thì giương mắt lên nhìn, vừa khéo chạm vào tâm mắt anh. Đôi mắt hẹp dài đen như mực sáng rực, đột nhiên Thích Niên hơi khác thường, nhìn thẳng vào môi anh.

Có thể...hôn một cái không?

Chỉ hôn một cái thôi...

Cô hơi ngửa đầu, bất giác muốn đến gần, đến gần, gần hơn...

Kỷ Ngôn Tín nhìn ra ý đồ của cô, ngón trỏ chống vào mi tâm Thích Niên, vừa bất đắc dĩ cũng vừa...kiềm chế: “Thích Niên, em còn như vậy thì anh không đi được mất.”

“Mặc kệ...”

Chưa dứt lời, Kỷ Ngôn Tín đã cúi đầu, hôn lên bờ môi hé mở của cô.

Nụ hôn này khác nụ hôn chuồn chuồn nước. Anh nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, ở lúc Thích Niên không đề phòng, Kỷ Ngôn Tín mạnh mẽ cạy răng và quấn lấy lưỡi cô. Dưới bóng đêm, cùng ở trong một không gian hẹp thật sự quá nguy hiểm... Quá nhiều mập mờ, phát sinh nhanh đến nỗi không kịp chuẩn bị. Lúc đầu, Thích Niên còn có thể gắng gượng đáp lại, nhưng khi đầu lưỡi bị cắn, khi tay anh luồn vào áo ngủ, đầu óc cô đã quay cuồng hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Bị anh thúc ép, dẫn dắt, đòi hỏi, hôn hít.

Tiêu hao tinh lực trong lúc hôn môi như vậy, ý nghĩ duy nhất của cô chính là —— bọn họ đã nhảy qua thời kì bồi dưỡng tình cảm dài đằng đẳng, không hề bị cản trở mà tiến vào thời kì yêu đương ngọt ngào à?

Ồ...xem như thời kì yêu đương ngọt ngào nhỉ?

20 phút sau.

Thất Tể đổi mới Weibo.

Thất Tể: Muốn lên sân thượng hát một bài... >w< rồi=“” hát=“” trái=“” táo=“”>

Fans:....

Chu Hân Hân nhăn xong cả buổi vẫn không thấy Thích Niên trả lời, trong đầu tự dưng tưởng tượng ra cảnh Thích Niên khóc lóc, vì thế tấm lòng thánh mẫu phát tác, không ngừng an ủi cô.

An ủi hơn nửa tiếng, vẫn không ai để ý đến chị ta.

Được rồi, có lẽ Thích Niên muốn yên tĩnh một mình...

Nhưng khi Chu Hân Hân nhìn thấy trạng thái mới của Thất Tể, chị ta lập tức nổi điên!

“Làm chị đây còn tưởng rằng lỗ xé rách vết thương lòng của em, hối hận muốn chết, cũng đã suy nghĩ nên nhận lỗi với em thế nào...”

Thích Niên ôm mặt, một tay chọt bàn phím: “Nhận lỗi thế nào đây?”

Một chữ “đấy” đã vạch trần nội tâm phơi phới của cô.

Chu Hân Hân tức giận cào bàn phím: “Hừ, thành thật khai báo đi, nàng bỏ ta tìm tiểu yêu tinh nào rồi hả?”

Thích Niên tiếp tục bán manh: “Phải là nam hồ ly tinh chứ...”

Chu Hân Hân nghẹn máu trong họng: “Chỉ vì một tên đàn ông mà bỏ rơi ta á? Nàng đúng là đồ thấy sắc quên nghĩa vô lương tâm, vì để dỗ dành tiểu yêu tinh nàng, ta đây đã lên baidu tra cách dỗ dành bạn gái đấy?”

Lúc này Thích Niên mới nghiêm túc nói: “Nói chị thăm yêu em từ lâu mà còn không thừa nhận...”

Mẹ nó, Chu Hân Hân quả thực quý lạy cô: “Để tôi yên tĩnh...yên tĩnh...”

Sau khi yên tĩnh một phút đồng hồ.

Chu Hân Hân nhắn: “Giờ có thời gian không? Chị có việc muốn mở một cuộc họp nhỏ với em.”

Giọng điệu chị ta như cần giải quyết việc công, Thích Niên cũng không đùa giỡn nữa mà nghiêm chỉnh lại: “Chị nói đi.”

Chu Hân Hân cắn răng, gõ bàn phím đùng đùng: “Chủ đề của cuộc họp là: bạn có biết, đặc tội với biên tập thì hậu quả sẽ đáng sợ đến nhường nào không? Bạn có biết, truyện tranh của bạn là do tôi biên tập không. Nếu tôi thật sự muốn làm khó dễ bạn, tôi có thể tìm một lỗi nhỏ bắt bạn sửa nhiều lần, sửa đến nỗi bạn không thể yêu nổi, sửa đến nỗi bạn cũng không biết vì sao mình lại sinh ra trên cõi đời này. Tôi có thể ngâm bản thảo của bạn, ngâm ba đến năm năm để bạn tiêu hao tuổi trẻ không công! Còn tài giỏi hả? À, tôi có thể không cho bạn tuyên truyền, cho bạn bị vùi dập giữa chợ mà chết... Sợ không?”

Thích Niên đỡ trán thở dài, gặp được một biên tập ngây thơ thật là có chút nhức não. Nghĩ nghĩ, cô trả lời: “Em đi gặp nam thần rồi, anh ấy vừa đi công tác về.”

Chu Hân Hân lập tức “À” một cái: “Ai bảo không nói sớm, tha cho em đó tha cho em đó.”

“Còn nữa.” Thích Niên cân nhắc từ ngữ: “Em thấy, phương án tuyên truyền lần trước chị nói...chắc không dùng được rồi.”

Đúng là sấm sét giữa trời quang, Chu Hân Hân đang định phun lửa, nghĩ lại, lòng dạ đã nguội bót.

Vậy Thất Tể bị nam thần từ chối à?

Thấy Chu Hân Hân im lặng như vậy, Thích Niên lập tức đoán được chị ta đang nghĩ gì, bèn gửi một biểu tượng nhe răng cười: “Tụi em quen nhau rồi.”

59. Chương 58

Đối với Thích Niên, khai giảng giống như một cơn ác mộng.

Sáng phải dậy sớm, ngoại trừ dẫn chó đi dạo, lướt mạng, ngắm giáo sư Kỷ thì còn lại đều chăm chú nghe giảng chép bài, ứng phó với kì thi...

Mẹ Thích sợ cô ham chơi, quên đặt đồng hồ báo thức, cho nên gọi điện thoại dặn dò: “Ngày mai khai giảng rồi, đêm nay nhớ đi ngủ sớm một chút, đừng vì vẽ tranh mà thức khuya.”

Thích Niên luôn miệng dạ vâng.

Mẹ Thích nghiêm túc phê bình thái độ qua loa của cô: “Sắp kết hôn sinh con đến nơi rồi, sao lại còn phải để mẹ phải lo lắng như thế, cảm thấy con chẳng lớn chút nào.”

Thích Niên nghe vậy thì thấy tim muốn tan ra, dịu dàng làm nũng: “Mẹ, con vừa đi là mẹ nhớ thương rồi hả. Không đi lâu mà, thứ bảy con lại về.”

Mẹ Thích “xùy” một tiếng: “Mẹ nhớ thương khi nào, con đi một ngày thì mẹ lại bắt phải quét dọn một ngày. Con đừng trách mẹ lại nhắc. Thức đêm lâu nên tóc rụng nhiều, còn nuôi Thất Bảo nữa, bình thường cần quét dọn thêm vài lần. Thất Bảo thích ngửi lung tung, đừng để nó ăn tóc của con.”

Thích Niên liếc nhìn Thất Bảo đang nằm trong ổ cần đồ chơi, dạ một cái: “Mẹ yên tâm, con biết mà.”

Ba Thích đã díp mắt lại, nghe mẹ Thích dặn từng li từng tí thì trở mình nói nhỏ: “Con gái bà có bạn trai nó chăm sóc rồi, bà bớt lo lắng đi.”

Mẹ Thích đã quên mất chuyện Thích Niên có bạn trai, bị ba Thích vô ý nhắc tới mới nhớ ra: “Mẹ nói này Thích Niên, bạn trai con thế nào vậy, con sắp khai giảng phải chuyển về nhà trọ mà cũng không đến giúp đỡ... Mẹ thấy người này không đáng tin cậy, con tự mà cân nhắc lấy.”

Đầu gối Thích Niên mềm nhũn, xem chút quỳ với ba Thích. Cô cười gượng hai tiếng, giải thích: “Đi công tác... Anh ấy đi công tác còn chưa về.”

Mẹ Thích vẫn không vui: “Vậy cậu ta có biết hôm nay con phải chuyển về không? Có nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm con không?”

Thích Niên bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, sau đó trong đầu hiện lên một tia sáng, đột nhiên nhớ đến một chuyện!

Cô không nói cho Kỷ Ngôn Tín biết việc hôm nay cô chuyển về nhà trọ, vậy...sao anh đến thẳng nhà trọ tìm cô được?

Hỏi Lưu Hạ? Không có khả năng.

Trước hết, quan hệ của họ không ổn, đến giờ Thích Niên cũng không dám nói với Lưu Hạ. Kỷ Ngôn Tín lại càng không có khả năng đến hỏi sinh viên của anh.

Lý Việt?

Không phải cũng giống nhau à?

“Lời mẹ nói con có nghe không hả?” Nửa ngày không thấy trả lời, mẹ Thích nổi giận.

Tai Thích Niên ong ong, cô đưa di động cách nửa mét rồi vuốt vuốt lỗ tai, sau đó mới kéo về lại: “Lúc này tín hiệu không tốt, mẹ nói gì thế?”

“Mẹ nói con phải biết yêu quý bản thân, đừng thừa dịp chuyển ra ngoài mà làm bậy bạ.”

Làm bậy bạ...

Thích Niên lẳng lặng nhớ lại, ở trong xe, tay Kỷ Ngôn Tín chui vào áo ngủ của cô, sau đó ngón tay ầm ập kia từ trên eo cô đi lên trên, tuy cuối cùng không làm gì nhưng với một người không hề có kinh nghiệm như Thích Niên thì đây cũng là một cột mốc nhảy vọt.

Cúp điện thoại.

Thích Niên mang dép lê chạy đến phòng tắm.

Thất Bảo đang cần đồ chơi vui vẻ thấy vậy thì thoáng dừng lại, ngậm gấu bông im lặng theo sau, tựa vào cửa phòng tắm góp vui.

Đúng thật là góp vui...

Nó chỉ thò đầu vào cửa, miêng phình ra vì ngậm đồ chơi, đôi mắt đen kịt ươn ướt sáng ngời. Thật sự là một con chó xinh đẹp.

Thích Niên lấy nước lạnh rửa mặt để hạ nhiệt độ. Nhìn qua tấm gương, thấy Thất Bảo định đi, Thích Niên gọi nó lại: “Thất Bảo, tao còn định đánh răng, mày đợi tao chút.” Thất Bảo nghiêng nhìn cô một cái rồi đi vào, nằm xuống tấm thảm ở cửa đợi cô.

Nghe lời thật...

Mấy ngày nay rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Thích Niên đã chỉnh sửa cho ra một phiên ngoại, tên của phiên ngoại này là —— Làm thế nào để đánh bại nam thần lạnh lùng.

Phải nhiệt tình! Rất nhiệt tình! Vô cùng nhiệt tình!

Ừm...nói tiếng người chính là...da mặt nhất định phải dày, mặt dày mày dạn, được voi đòi tiên...

Cô vẽ phiên ngoại này một hồi, không hiểu sao lại cảm thấy...thuộc tính của cô và Thất Bảo hình như có chỗ giống giống. Nhiệt tình (?) nghe lời (?) săn sóc (?) dễ thương (?), không sợ bị ngó lơ.

Chỉ tiếc đây là kết quả sau khi tu thành chính quả, cho nên cô chỉ có thể đành lòng mong được các fans khen ngợi xuống, bỏ nó vào trong tập tài liệu.

Rửa mặt xong chui vào chăn, vì quen ngủ trễ nên Thích Niên không hề uể oải, lật qua lật lại trên giường vài vòng, rốt cuộc vẫn ngồi dậy nhắn tin cho Kỷ Ngôn Tín.

“Đã ngủ chưa?”

Nhắn xong, cô lại gửi một tin: “Đang bận thì không cần để ý đến em.”

Vài giây sau.

Kỷ Ngôn Tín: “Thời gian trả lời tin nhắn của bạn gái vẫn phải có.”

Thích Niên vui đầu vào chăn cọ cọ, khoe môi bắt giắc cong lên, nhìn hai chữ “bạn gái” mà thỏa mãn đến nổi lẩn qua lẩn lại: “Em không ngủ được, có thể...quấy rầy anh một lát được không?”

“Lúc này không phải à?”

Ai nha nha, mấy chữ này gắn với tên Kỷ Ngôn Tín, dù cho không có gì thì Thích Niên cũng đều cảm thấy thật hường phấn.

Cô ôm mặt, tiếp tục lẩn trên giường.

“Tít —— ”

Có tin nhắn đến.

Thích Niên nhìn kĩ, là sắp xếp lịch dạy học của Kỷ Ngôn Tín.

Tâm hồn thiếu nữ của cô muốn nổ tung, hài lòng vô cùng: “Đã nhận! Có thể tiếp tục lên lớp không ạ? Em sẽ ngoan ngoãn nghe giảng, nghiêm túc viết bài!”

Cách một phút đồng hồ, Kỷ Ngôn Tín mới trả lời: “Vậy em định lấy lòng anh thế nào?”

Thích Niên há hốc mồm.

Còn phải lấy lòng mới được lên lớp?

Thích Niên nghĩ thêm vài phút, thử thăm dò đoán vài cái, tất cả đều bị Kỷ Ngôn Tín im lặng bác bỏ. Thích Niên vắt hết óc cũng không đoán ra anh muốn gì. Đến cuối cùng, cô không thể không đầu hàng: “Cho chút gợi ý đi?”

Kỷ Ngôn Tín lời ít ý nhiều: “Tự em nghĩ.”

Vì vậy, mãi đến lúc đi ngủ, Thích Niên cũng không thể hỏi được vấn đề mình trăn trở cả đêm —— thầy Kỷ sao biết được đêm nay cô ở nhà trọ gần trường?

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ.

Thích Niên tắt đồng hồ báo thức, ngọ nguậy ngồi dậy. Thất Bảo nằm bò một bên đợi cô thức dậy, trên giường vừa có động tĩnh là nó đã ngẩng đầu lên, sủa gâu gâu hai tiếng. Thích Niên gắng gượng hé mắt ra, có hơi đau khổ: “Biết rồi, không nằm nữa...”

Từ khi nào Thất Bảo học được cách gọi Thích Niên thức dậy, vậy phải nói từ lúc nghỉ đông. Lúc Thất Bảo vừa được Thích Niên mang về nhà, chuyện của nó Thích Niên cũng không dám làm phiền ba mẹ. Mỗi sáng khoảng chín giờ cô sẽ vùng vằng bắt đầu dẫn chó đi dạo, cho ăn. Rốt cuộc mẹ Thích cũng thấy đau lòng, bà biết Thích Niên ngủ muộn, buổi sáng dùng để ngủ bù. Cho nên thỉnh thoảng sẽ để ba Thích đưa chó đi dạo, còn mình thì cho Thất Bảo ăn.

Lâu dần, ba Thích mất kiên nhẫn, thừa dịp mẹ Thích đi mua đồ ăn thì sẽ dạy Thất Bảo đi gọi Thích Niên dậy.

Ài, không thể trông coi, thật sự thất sách thất sách.

Dẫn chó đi, cho ăn xong, Thích Niên đến trường.

Ngày khai giảng đầu tiên...cô có rất nhiều việc phải làm. Ví dụ như hòa giải Lý Việt và Lưu Hạ. Hai người chiến tranh lạnh cũng đủ lâu rồi, nếu không có người đi thúc đẩy, thật sự sẽ đóng băng mất. Nhưng mà, không cần Thích Niên đi tìm, Lưu Hạ đã tới tìm cô trước.

Thích Niên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô nàng, trong lòng có cảm giác không tốt lắm: “Sao, sao thế?”

Trong quán trà sữa chẳng còn bao nhiêu người, Lưu Hạ kéo cô đến chỗ kín đáo rồi ngồi xuống, nói một cách nghiêm trọng: “Có người chạy tới hỏi thầy Kỷ còn độc thân phải không, kết quả là, câu sau có thể theo đuổi thầy không còn chưa kịp nói đã bị một câu ”đã có bạn gái” của thầy Kỷ chặn họng.”

Cô nàng dừng lại, lo lắng nhìn Thích Niên: “Lần này chắc là thật, hồi trước mình có nghe bạn học nói, chồng cô ấy đi công tác ở Mỹ thì nhìn thấy thầy Kỷ và một cô gái xinh đẹp đang dùng cơm trong một nhà hàng...”

Thích Niên ngẩn ra: “Lúc nào?”

“Vài ngày trước khi vào học đó.” Lưu Hạ cố gắng nhớ lại: “Thời gian cụ thể thì mình không rõ lắm, lúc bạn học đó kể mình nghe thì mình cảm thấy không tin mấy. Cô ấy nói với mình là khi đó chồng cô ấy vội vã đi họp cho nên không đến chào hỏi, vội vội vàng vàng đi mất. Kết quả hôm nay...thầy Kỷ tự mình thừa nhận.”

Thích Niên không nói gì. Trong lòng cũng không có cảm xúc đau khổ. Trên cơ bản, chuyện Lưu Hạ kể đã bị cô xem là đi ăn cơm với đồng nghiệp bình thường.

Lưu Hạ thấy cô rù mắt thì nghĩ rằng bây giờ Thích Niên đang chịu một cú sốc lớn, thở dài một hơi, bèn sờ sờ đầu Thích Niên: “Đừng đau lòng, chị đây có một đồng tài nguyên độc thân trên tay, muốn kiểu gì cũng có, muốn ngành nào cũng có. Trong nội viện của tụi mình còn có một nam sinh không tồi hồi...”

Thích Niên kéo tay Lưu Hạ, cắt lời cô nàng: “Hạ Hạ, mình nói xong cậu đánh nhẹ xúu nha.”

Lưu Hạ giữ vững dáng vẻ tươi cười, hiền lành nhìn cô, vô cùng dịu dàng: “Cậu nói đi, bây giờ sao mình có thể đánh cậu chứ?”

Thích Niên cầm ly trà sữa lên hớp một ngụm lớn, sau đó mới chột dạ nói: “Có lẽ...người bạn gái mà thầy Kỷ nói đến...chính là...mình đó.”

Lưu Hạ “Hả?” một cái, không hiểu: “Nói lại lần nữa.”

Thích Niên nhìn vẻ mặt Lưu Hạ dần dần đen đi, không dám...

Ở trạng thái sắp điên tiết lên, Lưu Hạ hít sâu vài lần, cố gắng bình tĩnh lại: “Mình không nghe lầm đúng không?”

Thích Niên cứng nhắc gật đầu.

“Lúc nào?”

Thích Niên đung đung ngón tay: “Đêm mừng chín ở thành cổ ngô bắc.”

Lưu Hạ tiếp tục hít sâu: “Nhanh, bây giờ gọi điện thoại cho thầy Kỷ, bắt luận là nói cho thầy ấy biết chuyện này hay hỏi chuyện ăn cơm với phụ nữ ở Mỹ cũng được, gọi đi.”

Về phần Thích Niên lừa mình, cô nàng không có sức đi so đo. Người có đầu óc, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết vì sao Thích Niên không nói cho cô nàng biết trước.

Thích Niên lắc đầu: “Anh ấy bận rộn nhiều việc.”

“Vậy cậu không sợ bây giờ mình xé xác cậu ra à?”

Lưu Hạ chỉ đơn giản là muốn xác nhận, dù sao Kỷ Ngôn Tín thật sự có quen Thích Niên hay không, chỉ cần thái độ của một cú điện thoại là có thể kiểm tra được. Cô nàng không để ý cái khác, điều duy nhất Lưu Hạ muốn suy xét chính là Thích Niên.

Lúc Kỷ Ngôn Tín nhận được điện thoại, anh đang pha trà. Anh liếc nhìn giáo sư Thẩm đang híp mắt, ngửi hương trà một cách hưởng thụ rồi đứng dậy ra ngoài nghe.

“Thầy Kỷ.” Bên kia là giọng nói của Thích Niên, nghe có vẻ ỉu xìu: “Ừm...Lưu Hạ biết rồi.”

Kỷ Ngôn Tín hơi bất ngờ: “Em còn chưa nói cho cô ấy biết à?”

Đến phiên Thích Niên trợn tròn mắt: “Không phải...không thể...”

Kỷ Ngôn Tín tựa vào tường, biếng nhác nói: “Không cần cẩn thận từng chút từng chút như vậy.” Dừng một chút, dường như có thể tưởng tượng ra cô sinh viên với tính tình không tốt lắm kia có thể làm khó dễ cô như thế nào, anh nở nụ cười: “Nói cho Lưu Hạ biết, để cô ấy phải tôn trọng sư mẫu.”

Tôn trọng sư mẫu.

Tôn trọng sư mẫu...

Thích Niên cầm điện thoại, cả người hóa đá

60. Chương 59

Thích Niên nào dám nói thật những lời này của Kỷ Ngôn Tín cho Lưu Hạ, cô cảm di động, cứng đờ tựa vào thành ghế, cả quá trình chỉ đáp “dạ vâng vâng”, chột dạ không dám nhìn mặt Lưu Hạ.

Đợi đến khi cúp máy, sau lưng đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

Lưu Hạ cắn ống hút, nhìn chằm chằm Thích Niên. Mãi đến khi cô cúp điện thoại, cô nàng mới cười cười: “Mình thấy tối nay khỏi gọi Lý Việt nữa, hai chúng ta đến quán nướng dưới lầu ăn một bữa.”

Lông mày Thích Niên đều nhíu lại: “Nhưng Lý Việt đã đi rồi...”

Thích Niên vừa dứt lời không bao lâu, chuông cửa đã nường theo tiếng chào “Hoan nghênh đến với trà sữa Tiểu Phô” của cửa hàng nướng vang lên.

Hai người quay lại nhìn.

Lý Việt đang đứng ở cửa ra vào, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lưu Hạ.

Xong!

Thích Niên rốt cục thở dài một hơi, xem như tối nay cô tránh được hình phạt bức cung của Lưu Hạ rồi.

Thích Niên đã đặt một bàn ở quán lẩu mới mở gần trường từ trước. Chỗ ngồi trên lầu hai, từng bàn riêng biệt với nhau, trông rất được. Lần lượt chọn đồ ăn xong, không khí lúng túng lập tức tràn lan.

Đây là lần đầu ba người cùng đi ăn lẩu trong tình huống im lặng tuyệt đối.

Không biết có phải do uống trà sữa hay không mà cổ họng Thích Niên có hơi khó chịu, cô vừa hắng giọng một cái, hai người kia lập tức giương mắt nhìn cô. Thích Niên sững sờ, bóp cổ họng đau rát của mình: “Họng hơi khó chịu...hai người đừng căng thẳng, đừng căng thẳng.”

Lý Việt đứng dậy, lật cái ly úp ngược trên bàn lên, nhắc ấm trà rót cho Thích Niên: “Uống một ngụm trà đi.”

Thích Niên nhận lấy rồi lặng lẽ liếc nhìn Lưu Hạ, thấy cô nàng cúi đầu chơi game, làm bộ như không để ý không quan tâm thì nhíu mày nhứt đầu.

Con bé chết tiệt...rõ ràng sốt ruột muốn chết mà còn giả vờ!

Cô nghiêng đầu nhìn Lý Việt ngồi đối diện. Trong quán hơi nhiều, ngồi một lúc thì bắt đầu nóng. Lý Việt cởi áo khoác treo trên ghế, lúc gặp phải ánh mắt dò xét của Thích Niên thì cậu hơi ngẩn ra, cười nói: “Sao nhìn mình như thế?”

Mới hơn nửa tháng mà thôi, Lý Việt nhìn gầy đi không ít, gương mặt thanh thoát dưới ánh đèn càng ốm hơn. Thích Niên cầm ly trà, hít một hơi: “Thấy cậu gầy không ít mà chẳng có ai đau lòng cả.”

“Gầy không tốt à? Tuổi này mà mình còn béo nữa thì không thể kiểm soát được mất.” Lý Việt cũng rót cho Lưu Hạ một ly trà rồi đỡ để ly đưa sang, nhìn rất tự nhiên.

Thích Niên không nhịn nổi mà nhéo đầu Lưu Hạ ở dưới bàn. Lưu Hạ bị cô nhéo đến nổi nhíu mày, giắt giắt môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Không khí mất tự nhiên này cứ duy trì như thế đến khi nồi lẩu được đưa lên.

Ba người cũng không phải thích ăn cay lắm nên đã kêu một nồi nước lẩu bình thường. Bỏ nguyên liệu vào nồi xong, Thích Niên lấy cái đĩa ném ném gia vị cho đồ ăn của mình.

Đúng là giờ cơm, dù là lâu một đại sảnh hay lâu hai đều vô cùng sôi nổi.

Thích Niên ném ném hết gia vị, lại tiện tay đi lấy một bình giấm về.

Cùng lúc đó, Kỷ Ngôn Tín theo giáo sư Thẩm lên lầu, khoe mắt vừa liếc thấy một bóng dáng thân quen nhưng quay đầu lại đã chẳng thấy đâu, ngoại trừ ánh đèn màu nóng thì hành lang không một bóng người.

Trở lại bàn, Thích Niên nhìn hai người vẫn tỏ ra lạnh nhạt kia rồi ngồi xuống ăn hết phần thịt bò cuộn.

Lý Việt đang định cầm chén lấy thêm gia vị thì Lưu Hạ đã nhanh chóng thả điện thoại, vì thả hơi nhanh cho nên điện thoại đập một phát xuống bàn. Thích Niên giắt mình, tưởng rằng Lưu Hạ đập bàn bèn vội vàng nhét thịt bò vào miệng, sau đó quay đầu lại nhìn. Về mặt Lưu Hạ khó chịu, ngón tay nắm chặt cái chén hiện rõ khớp xương. Cô nàng nhìn thẳng vào Lý Việt vài giây rồi đẩy ghế ra: “Mình đi lấy chút gia vị.”

Đến khi cô nàng ra ngoài, Thích Niên mới: “...Ồ.”

Sau đó, cô nhìn Lý Việt vẫn bình tĩnh như trước: “Vẫn chiến tranh lạnh, chưa làm lành à?”

Lý Việt lườm cô: “Nếu như không phải cậu gờ tay thề là tối nay Lưu Hạ không tới, có lẽ bây giờ mình đang ở nhà rồi.”

Cậu lấy muối chung vớt khoai tây của Thích Niên lên, giọng điệu không vui: “Cho nên, nếu cậu còn hành động thiếu suy nghĩ, mình sẽ không khách khí với cậu.”

Thích Niên bị giọng điệu của Lý Việt làm ghen hòng, ngẩn ra một hồi: “Cho nên cậu chê mình xen vào việc của người khác hả?”

Lý Việt không nói gì, nghiêm túc ăn hết một miếng ngó sen.

Lòng Thích Niên lập tức khó chịu, cô rũ mắt, tay nắm đũa hơi run run: “Ừ, mình biết rồi.”

Yên lặng một lát, Lý Việt bắt đầu dõ lên tiếng giải thích: “Chuyện của mình và Lưu Hạ không phải chỉ cần cậu hẹn tội mình ra ăn là có thể giải quyết được. Gần đây tính mình không tốt lắm, nói nặng lời...”

“Không sao.” Thích Niên hít một hơi thật sâu. Cô ngồi gần nồi lẩu, bị khí nóng bốc lên làm mắt cay cay. Thích Niên nháy mắt mấy cái, lặp lại: “Không sao.”

Lưu Hạ điều chỉnh tâm trạng xong mới trở về, bước chân vốn nhẹ nhàng thoăn thoắt cũng bị bầu không khí nặng nề làm chậm lại. Cô nàng ngồi xuống, hỏi Thích Niên bằng ánh mắt: Sao thế?

Thích Niên lắc đầu, cầm cái chén không đứng lên: “Mình đi tìm ông chủ lấy chút nước sôi.”

Lấy có thiếu kĩ thuật như vậy mà cô cũng có thể nói một cách nghiêm túc.

Lưu Hạ thắc mắc liếc nhìn Lý Việt, lúc vươn tay định kéo cô lại thì ngay cả một góc áo cũng không bắt được.

Khi đi ra Thích Niên không mặc áo khoác, đứng ở trước toilet một hồi cũng thấy hơi lạnh. May mắn có mang điện thoại di động. Do dự thêm vài phút, Thích Niên vẫn nhắn tin cho Kỷ Ngôn Tín. Ai bảo cô ngu ngốc chạy đến làm gì...giờ thì chán muốn chết!

Thích Niên: "Gâu gâu gâu >w<"

Nhắn xong thì cảm thấy quá đàn, thế là vò đầu bứt tai. Cho dù là hỏi anh ăn chưa cũng tốt hơn học sửa như Thất Bảo chứ...

Đang nghĩ biện pháp cứu cánh thì Kỷ Ngôn Tín đã gọi điện lại cho cô. Điện thoại rung rung dọa Thích Niên nhảy dựng, cô lập tức đứng thẳng người, luống cuống nhận máy: “Thầy, thầy Kỷ ạ?”

Kỷ Ngôn Tín đóng cửa phòng lại, vô thức đi qua hành lang bên trái nhìn nhìn, hỏi: “Đang ở đâu?”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh xuyên qua điện thoại truyền đến, làm Thích Niên bỗng cảm thấy hốc mắt cay cay. Cô tựa đầu vào vách tường, tay vô thức vẽ vẽ trên gạch men: “Ồ ngoài đường...”

Âm thanh hơi uể oải nhỉ?

Anh nhú mày, đi về phía cuối hành lang: “Vị trí cụ thể?”

Thích Niên không nói gì, yên lặng vài giây.

Nghe tiếng hít thở đều đều của anh, hốc mắt Thích Niên lại nóng lên, cô nhắm chặt rồi đưa tay lên che mắt, cố gắng nhịn xuống chút tủi thân buồn cười đó. Xong hết, cô mới lên tiếng: “Ồ gần trường, có một quán lẩu mới mở, ăn rất ngon... Em đang giải quyết cơm tối, chúng ta đợi tí...” nói sau.

Kỷ Ngôn Tín đã nhìn thấy cô, anh đứng ở ngã rẽ, thản nhiên ngắt lời: “Nhưng nghe giọng điệu của em không hề giống ăn lẩu ngon miệng.”

Đáng ghét...

Đừng vạch trần cô thế chứ.

Thích Niên “ạ” một cái, dứt khoát nói sang chuyện khác: “Anh đã ăn chưa?”

“Đang ăn.” Anh đến gần từng bước.

Thích Niên không muốn tắt điện thoại, “à” xong lại thì thầm: “Nói cho anh chuyện này, em nói anh đừng đánh em nha.”

Kỷ Ngôn Tín ừ, đi đến sau lưng cô.

Thích Niên thở dài, nặng giọng nói: “Thất Bảo...Thất Bảo ở nhà, em còn chưa cho nó ăn.”

Vừa dứt lời thì cô đã bị người ta nắm chặt bả vai kéo ra sau, tấm lưng dán lên lồng ngực ấm áp của đàn ông. Tim Thích Niên bỗng đập chậm một nhịp, giật mình đến nỗi muốn vọt ra khỏi họng. Đang định lên tiếng thì sau một giây, cô nghe thấy giọng nói hết sức quen thuộc: “Không sao, về rồi cho ăn.”

Giống như cảm giác ngồi trên mây, đột nhiên bị ném lên đám mây rồi đột nhiên rơi xuống khoảng không làm chân Thích Niên mềm nhũn, cô quay phắt người lại, đâm đầu vào ngực anh, âm thanh cũng trở nên run run: “Anh anh anh, anh làm gì mà không ra tiếng thế?”

Kỷ Ngôn Tín ôm cô vào lòng, cười nhẹ: “Sợ à?”

Thích Niên cúi đầu.

Nước mắt cố nuốt vào trong suýt nữa bị anh ép chảy ra, cô hít sâu, đè nén cảm xúc tồi tệ này xuống rồi mới chui ra khỏi ngực anh. Thích Niên ngạc nhiên khó tin: “Sao anh cũng ở đây vậy?”

“Tiệc xem mắt.” Kỷ Ngôn Tín cố ý ngừng ở đó, thấy vẻ mặt cô như trái mướp đắng thì mới từ từ bổ sung: “Là của cháu gái giáo sư Thẩm và Thiệu Túy.”

Thiệu Túy?

Thích Niên lẳng lặng nói: “Nhưng sao em cảm thấy càng giống của anh hơn...”

“Không phải anh có bạn gái rồi à?” Kỷ Ngôn Tín không muốn tiếp tục đề tài này nữa, gấp tay gõ đầu cô một cái: “Mắt đỏ thế rồi, còn không định nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra hả?”

Giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt như thế, nhưng không hiểu sao làm lại Thích Niên cảm thấy ảm áp trong lòng, cảm thấy vô cùng an tâm. Cô lập tức cười đùa: “Không có việc gì đâu, chỉ là em thấy không thích ăn nữa, muốn về nhà thôi.”

Không muốn nói?

Kỷ Ngôn Tín thoáng nhắm mắt lại, rồi cúi đầu nhìn thẳng vào cô gái đang né tránh kia: “Muốn qua đó cùng anh không?”

Thích Niên hơi ngẩn ra, lắc đầu: “Không tiện lắm đâu?”

Tiệc xem mắt mà...

Tuy cô rất tò mò, vì dù sao cô cũng thấy Thiệu Túy và Kỷ Thu...ấy ấy ấy, Kỷ Thu vừa mới lớn, cô nghĩ cái gì vậy chứ!

“Vậy lần sau đi, hôm nay đúng là không tiện.” Kỷ Ngôn Tín ngẫm nghĩ vài giây: “Lấy áo đi, anh quay lại nói một tiếng rồi đưa em về.”

Thích Niên mơ màng, trước đó trong quán hoành thánh ở thành cổ ngô bắc, anh còn nghiêm túc nói không thể công khai tình cảm của hai người ít nhất là trước khi cô tốt nghiệp... sao cô cẩn thận từng chút từng chút, còn Kỷ Ngôn Tín...

Thấy cô không đi, Kỷ Ngôn Tín nhướn mi: “Có vấn đề gì sao?”

Thích Niên vẫn còn băn khoăn: “Em đến cùng Lý Việt và Lưu Hạ...”

Kỷ Ngôn Tín hơi cúi người nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt đen nhánh ấy phản chiếu bức tranh phía sau cô, họa tiết phức tạp của nó hoàn toàn hiện ra trong mắt anh, giống totem yêu dã.

Thích Niên không dẫn lòng được mà lui về sau một bước, tựa vào tường: “Họ...cãi nhau, em định...”

“Cho nên em tác động họ phải không?” Anh hỏi.

Vấn đề này giẫm trúng đuôi Thích Niên, cô im lặng, nhẹ nhàng lắc lư.

Kỷ Ngôn Tín vuốt chóp mũi cô, giọng nói lạnh lạnh nhưng trầm khàn: “Còn cần anh hỏi có phải là anh quan trọng nhất hay không ư?”

61. Chương 60

Đương nhiên là...anh quan trọng...

Vì Lý Việt và Lưu Hạ còn ngồi đó, Kỷ Ngôn Tín không tiện lộ diện nên đứng ở lan can cầu thang đợi cô.

Đúng là giờ cao điểm ăn cơm, không biết có phải do quán mới mở hay không mà quán lẩu này rất đông khách. Nhưng không bao lâu, Kỷ Ngôn Tín gặp được người quen.

Lúc Thích Niên chạy chậm chậm đến đầu bậc thang, định nói “Em xong rồi tội mình đi thôi” nhưng khi nhìn thấy người đứng bên cạnh Kỷ Ngôn Tín thì lại nuốt vào bụng. Cô lấy khăn quàng khoác trên khuỷu tay quần lên cổ, cúi đầu, nhấn mạnh giọng nói: “Chào thầy Kỷ, chào thầy Minh.”

Minh Kiều đang nói một nửa thì bị ngắt ngang cho nên không vui, quay đầu lại thấy mặt Thích Niên, anh ta khẽ gật đầu chào rồi hỏi Kỷ Ngôn Tín: “Sinh viên của cậu à?”

Thích Niên nhanh nhẹn ngẩng đầu nhìn anh, sợ vấn đề này sẽ làm anh khó xử cho nên rất không có “mắt nhìn” lại cắt ngang lời Kỷ Ngôn Tín: “Thầy Kỷ, em đi trước đây.”

Dứt lời, cô như một cái đuôi cá, lắc lư vài cái rồi chạy xuống lầu.

Đợi khi Kỷ Ngôn Tín giải quyết hết chuyện phiền phức thì Thích Niên đang ngồi trên bậc thềm trước cổng ra vào có hai con sư tử đá. Khăn quàng cổ mềm mại gần như che hết cả gương mặt cô, chỉ hé ra đôi mắt sáng ngời. Thích Niên không để ý Kỷ Ngôn Tín đã đi ra, cho nên còn ngậm kẹo ngẩn người. Mãi đến lúc bị vỗ nhẹ một cái lên đầu, cô mới ngẩng dậy: “Hửm? Có thể đi được rồi à?”

Kỷ Ngôn Tín kéo cô dậy, lúc đụng vào đầu ngón tay lạnh buốt của cô, anh thoáng nhú mảy: “Lạnh hả?”

“Bị gió thổi đấy.” Thích Niên cười cười phớt lờ, dứt tay vào túi: “Nhét vào túi áo thì chút nữa ấm lên thôi.”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn cô, sau đó thỏa hiệp: “Ở đây chờ anh, anh đi lấy xe.”

Thích Niên ngoan ngoãn gật đầu, tựa vào cạnh sư tử đá đợi anh. Kỷ Ngôn Tín vừa đi, gương mặt điềm nhiên như không của cô lập tức hạ màn.

Lạnh quá...

Cô giẫm giẫm đôi chân đã đông cứng, rút tay ra khỏi túi áo đặt ở trước miệng hà hơi. Cứ làm như vậy mười mấy lần, xe của Kỷ Ngôn Tín mới nhanh chóng chạy đến, dừng ở ven đường. Anh đã mở máy sưởi, cho nên Thích Niên vừa lên xe là đã được hơi ấm bao bọc.

“Lấy khăn quàng cổ xuống.” Kỷ Ngôn Tín vừa nhìn kính chiếu hậu quan sát tình hình giao thông vừa nói: “Đợi xuống xe rồi lại mang.”

Thích Niên à một cái rồi cởi khăn ôm trước ngực. Trên khăn còn mang theo hơi ấm của cô, ủ trong tay không bao lâu thì ngón tay cứng ngắc đã có thể động đậy. Cô xoay người kéo dây an toàn cài lên, tầm mắt trong xe hơi hẹp nên Thích Niên phải móc hai lần mới cài lên được.

Chìm trong không gian yên tĩnh.

Thích Niên ngồi ở ghế phụ, ôm khăn quàng mềm, lâu lâu lại xoa xoa đầu gối lạnh lẽo.

Đi qua ngã tư nhiều xe cộ, Kỷ Ngôn Tín mới nghiêng đầu nhìn cô một cái. Rất ít khi anh để ý cảm xúc của người bên cạnh, cũng rất ít người thể hiện cảm xúc thẳng thừng trước mặt anh. Nhưng hiển nhiên, Thích Niên không thuộc về loại nào trong hai cái kể trên.

Xe dừng ở chỗ đậu xe tạm thời trước nhà trọ, Thích Niên lè mề cởi dây đai, hơn nửa ngày mới nhả ra một câu: “Muốn...lên nhìn Thất Bảo một chút không?”

“Mang khăn quàng lên.” Kỷ Ngôn Tín cởi dây an toàn, hất cằm ra hiệu cô xuống xe trước.

Thành phố Z thuộc phía nam, ban đêm đầu mùa xuân dường như còn lạnh hơn những ngày mùa đông rét buốt. Thích Niên chui ra từ chiếc xe ấm áp, lạnh đến nổi run cả người, chỉ thiếu vùi cả mặt vào chiếc khăn.

Không biết có phải do thời tiết lạnh lẽo hay không mà Thích Niên không thấy bác gái hay thích đi siêu thị, dễ dàng đứng chờ thang máy. Ra khỏi thang máy, Thích Niên lấy chìa khóa trong túi ra chuẩn bị mở cửa thì nhìn thấy túi dâu tây treo trên tay cầm. Thích Niên xách cái túi lên nhìn, hình như...có lẽ...là hàng xóm lầu trên để ở cửa nhĩ?

Kỷ Ngôn Tín thấy cô chăm chú nhìn túi dâu thì nhướng mày: “Có vấn đề à?”

Thích Niên lắc đầu, vừa mở cửa vừa trả lời: “Không có không có...hình như là hàng xóm lầu trên đưa xuống.”

Dứt lời, cô đề tay cầm cửa xuống, cẩn thận hé cửa ra.

Đập vào mặt chính là hơi ẩm từ điều hòa.

Thất Bảo ở nhà, cho nên cô đều mở máy điều hòa cho nhiệt độ ổn định. Môi trường khô hanh quá sợ nó sẽ cảm thấy không thoải mái, cho nên phải tăng thêm không khí ẩm.

“Thất Bảo?” Thích Niên gọi nhỏ.

Thất Bảo ngoắt ngoắt đuôi chờ ở cửa, sau khi nghe thấy giọng nói của Thích Niên thì càng vẫy đuôi nhanh hơn. Đợi cửa mở to, nó lập tức nhảy căng lên, hai chân trước ôm cánh tay cô. Thích Niên bị nó đâm sầm lui về sau một bước, đầu gối đụng vào kệ giày, đau nhe răng.

Từ chiều Thất Bảo đã ở nhà một mình, nên giờ nhìn thấy Thích Niên là vô cùng quần quýt, ngửi tới ngửi lui trên người cô, đuôi thì vẫy vẫy như một motor nhỏ chạy bằng điện. Nhưng hiển nhiên, không bao lâu nó phát hiện ra Kỷ Ngôn Tín đang đứng sau lưng Thích Niên. Kỷ Ngôn Tín kéo Thất Bảo từ trong ngực Thích Niên xuống, lúc nó hưng phấn muốn nhảy lên người anh thì chỉ cần một cái liếc mắt cảnh cáo, nó đã tũn thân “gâu” một tiếng và ngoan ngoãn nằm sấp bên chân anh.

Ngọn đèn trước cửa hắt bóng làm bộ lông màu vàng của Thất Bảo càng thêm ấm áp.

Kỷ Ngôn Tín ngồi xổm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó. Đầu ngón tay trượt xuống lỗ mũi, ẩm ẩm, rất khỏe mạnh. Anh nắm cầm Thất Bảo, bắt nó há mồm ra để kiểm tra tình hình răng lợi.

Thích Niên trộn thức ăn cho chó đưa đến, nhưng hiếm thấy chính là, lần đầu dường như đồ ăn không có lực hấp dẫn với Thất Bảo. Nó vẫn ngoan ngoãn nằm cạnh anh, kiên nhẫn để Kỷ Ngôn Tín sờ soạng kiểm tra. Sau khi sờ qua lỗ tai, anh vỗ nhẹ đầu nó một cái: “Đi đi.”

Lúc này Thất Bảo mới nhanh chóng đứng lên, gặm đồ ăn không còn một hạt.

Dự định đêm nay vốn là cô hòa giải giúp Lý Việt và Lưu Hạ êm ấm như ban đầu, rồi cô có thể về nhà thử váy áo... Dù sao, tối mai có hẹn mà!

Nhưng...hình như hết thấy đều chỉ là nói trước?

Thích Niên đi rửa tay, trong lúc chờ nước nóng thì thò đầu ra từ phòng bếp hỏi anh: “Anh muốn uống gì? Nước lọc hay nước trà?”

Kỷ Ngôn Tín ngồi yên trên ghế sofa, nhìn Thất Bảo ăn như hổ đói.

Thích Niên bĩu môi oán thầm: hôm qua còn nói đi lên thì có hai mục tiêu, anh chỉ đến gặp cô nên kêu cô xuống nhà...rõ ràng là sợ thấy Thất Bảo xong thì không thêm đêm xỉa đến cô đấy chứ!

Cô ngâm dâu vào thau nước rồi lau tay mở bình trà. Tuy bình thường chỉ có Lý Việt và Lưu Hạ đến nhà, nhưng vừa rồi ống nước bị hư, ba Thích tìm người quen đến sửa cho nên lúc tối nhà có mang theo hộp trà Bích Loa Xuân. Sau đó ba Thích quên cầm về, vì vậy cô lấy cất vào tủ chén. Hôm nay đúng dịp mang ra sử dụng.

Pha trà xong, Thích Niên rửa từng trái dâu và nghĩ, lần này lại nhận hoa quả của hàng xóm, hai hôm nữa phải mua chút gì đó đáp lễ.

“Nước lạnh không?”

Giọng nói của Kỷ Ngôn Tín vang lên sau lưng Thích Niên, ngay sau đó, tay anh duỗi ra chạm vào nước. Hơi thở quen thuộc bỗng nhiên ập vào làm trái tim Thích Niên đập thành thịch như nai con.

“Là nước ấm.” Cô cúi đầu, giả vờ chăm chú rửa dâu: “Em pha thêm nước nóng, không lạnh đâu...”

Kỷ Ngôn Tín “Ừ” một cái, rút tay về chống lên thành bồn. Anh cúi xuống, tỉ mỉ cảm lên vai cô: “Thích ăn dâu tây à?”

“Cũng thích.” Thích Niên bị hành động của anh làm cho hơi căng thẳng, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này: “Khi còn bé em không thích ăn, sau này lớn lên thì lại thích. Đây là cửa hàng xóm lâu trên đưa đấy.”

Mặt mày Kỷ Ngôn Tín hơi tối lại, không nói gì.

Trao đổi như vậy đã ăn sâu vào cuộc sống của nhau, giúp Thích Niên lập tức tìm được chủ đề để trò chuyện.

Cô nhớ lại, giới thiệu vài hộ gia đình ở khu nhà này: “Mỗi lầu có hai nhà, thật ra cũng không nhiều người lắm...nhưng bình thường ít gặp nhau nên em cũng không nhớ rõ. Chỉ biết tầng trệt là hai ông già bà lão, ở dưới đó cho tiện đi lại, họ còn xây một cái vườn nhỏ trồng ít rau ít ớt, còn cả trái cây nữa!”

Kỷ Ngôn Tín không có hứng thú với chuyện này, nhưng thấy cô nói rất hăng say nên cũng không cắt ngang, chỉ ừ hử coi như mình đang nghe.

“Dưới lầu có một đôi yêu đương, nhìn có vẻ rất hạnh phúc. Hình như là sinh viên trong trường mình, nhưng em chẳng biết ai cả.”

“Còn lầu trên thì sao?” Kỷ Ngôn Tín lảng lảng nói sang chuyện khác: “Nhìn có vẻ hay qua lại nhỉ?”

Thích Niên không nghe ra sự thăm dò trong giọng điệu của Kỷ Ngôn Tín, ngẫm nghĩ đếm từng ngón tay: “Cũng tạm à? Anh ta cũng thuê phòng trọ giống em, hình như là nhân viên của một công ty gần đây, cụ thể làm gì thì em không rõ lắm, nhưng cảm thấy công việc khá bận rộn...”

“Trước kia lúc thuê phòng, vì chưa có chìa khóa, mà ở dưới lầu không có ai, đứng dịp trên lầu có người nên đi xem thử bố cục căn phòng như thế nào. Trên ban công chỗ anh ta ở không có nơi phơi quần áo cho nên phải phơi ngoài lan can, vì thế nhiều lần bị rớt đồ xuống... Thường xuyên qua lại nên cũng quen biết sơ sơ.”

Ồ.....

Đưa bánh sinh nhật, cũng đưa đồ ăn, nhưng sau khi biết Thích Niên hầu như không nấu cơm ở nhà thì lại đưa hoa quả theo mùa.

Rửa dầu xong, cô đổ nước đi rồi lấy khăn lông khô lau tay. Một lúc lâu không nghe thấy Kỷ Ngôn Tín nói gì, Thích Niên cầm một trái dâu bỏ vào miệng rồi quay sang nhìn anh. Không ngờ, vừa xoay đầu, anh đã đến gần dán vào tay cô, cắn nửa trái dâu còn lại.

Bờ môi bị anh cọ nhẹ, giống như điện giật làm Thích Niên ngây ra tại chỗ...

Tình, tình huống gì thế này?

Kỷ Ngôn Tín lại chẳng cảm thấy có gì không ổn, anh đứng thẳng lại, lấy một trái dứt vào miệng cô: “Tôi ăn no chưa?”

Chủ đề nhảy nhanh quá làm Thích Niên xem chút không đuổi kịp.

Cô gật đầu...

Kì lạ là khi ăn lẩu cô rất thích ăn mấy loại khoai tây với đồ nhiều tinh bột, rất mau no. Cộng thêm buổi chiều vừa uống một ly trà sữa nên bụng căng rồi, không hề đói.

Kỷ Ngôn Tín mở tủ lạnh ra xem, đúng như anh dự liệu, trong tủ trống rỗng chỉ có mấy trái trứng gà lẻ loi troi troi. Sau đấy Thích Niên biết rằng anh ăn chưa no: “Ồ nhà...bình thường em không nấu ăn...”

“Đã thấy.” Kỷ Ngôn Tín đóng tủ lạnh.

“Không thì gọi giao hàng đến?” Thích Niên lấy điện thoại ra: “Em cũng muốn ăn...”

Kỷ Ngôn Tín nở nụ cười, ném ý định rủ cô đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, tùy cô sắp xếp. Làm xong hết, hình như...lại không còn lời gì để nói. Nhưng bứt rứt vì không nói gì thì rõ ràng chỉ có mình cô.

Thích Niên thất thần.

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn cô, tay vuốt dọc mi tâm xuống sống mũi thanh tú. Dường như anh rất thích động tác này, vì anh cũng làm vậy với...Thất Bảo. Thích Niên nuốt nuốt nước miếng, căng thẳng nhìn anh.

“Tốt hơn một chút rồi chứ?” Anh hỏi.

Một câu không đầu không đuôi nhưng Thích Niên lại hiểu: “Không, không có, tâm trạng của em vẫn luôn tốt mà...”

“Vậy...” Anh nhìn cô, ngừng một lát: “Dễ dành anh đi?”

62. Chương 61

Thích Niên ngẩn ra...

Dở cái gì?

Cô nhìn anh, không hiểu: “Anh không vui à?”

“Không nhận ra?” Ánh mắt anh phiếm cười.

Không nhận ra thật...

Nhưng...không vui, vậy thì phải dỗ dành rồi.

Cô chần chừ rồi vươn tay ra ôm lấy anh, trức trặc vỗ vỗ sau lưng anh. Động tác rất dịu dàng, nhẹ đến nỗi gần như không cảm thấy cô dùng sức.

Kỷ Ngôn Tín phối hợp cúi người xuống, đặt hết sức nặng cơ thể lên người cô. Thật ra Thích Niên cũng không hiểu anh lắm, từ lúc bắt đầu đã biết anh không dễ tiếp cận, đến bây giờ xác định quan hệ yêu đương, cô vẫn giống như đi trên mây. Dù cho hiện tại, cô cũng không hề mất cảm giác sợ hãi lo được lo mất. Kỷ Ngôn Tín không nói, Thích Niên cũng không hỏi, cứ ôm như vậy một lúc. Thất Bảo đang lẩn qua lẩn lại trên thảm bông nhiên đứng thẳng lên, nhìn chăm chăm cửa ra vào.

Lập tức, điện thoại Thích Niên vang lên.

“Có lẽ đồ ăn giao đến rồi...” Thích Niên buông anh ra, vì nhón mũi chân hơi mệt nên cô dựa vào bồn bếp nhận điện thoại.

Thất Bảo đã đến cạnh cửa, lúc ngửi thấy hương vị quen thuộc thì kêu lên hai tiếng báo hiệu.

Kỷ Ngôn Tín: “Anh đi lấy.”

Thích Niên đặt cơm khoai tây thịt bò, cách nhà trọ không xa nên mới tới nhanh như vậy.

Ngửi ngửi mùi cơm chín, Thất Bảo đã ăn no vẫn ngồi xổm trước phòng ăn, nhìn chăm chăm Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín. Thích Niên bị nhìn sắp hết muốn ăn rồi, nhưng ở trước mặt Kỷ Ngôn Tín, cô cũng không dám lén cho Thất Bảo ăn những thứ này. Vì vậy ăn vài miếng, ngấm vài cái...

“Không cần để ý đến nó.” Kỷ Ngôn Tín uống một ngụm canh, ánh mắt lạnh lạnh nhìn Thất Bảo không ngừng thè lưỡi liếm mũi: “Nó chỉ nhìn rồi thèm đấy.”

“Em biết rồi...” Thích Niên đếm hạt cơm, mềm lòng.

Đợi lát nữa cho nó thêm chút đồ ăn vặt...

“Tối nay anh định dẫn Thất Bảo về không?”

Kỷ Ngôn Tín ngấm nghĩ vài giây: “Có dẫn về...”

Thích Niên “à” một cái, hoàn toàn không muốn ăn nữa: “Em ăn no rồi, em đi thu dọn đồ đạc cho Thất Bảo đây.”

“Không cần thu dọn làm gì.” Kỷ Ngôn Tín cũng buông đũa xuống, uống trà Bích Loa Xuân: “Dù sao sau này cũng thường xuyên tới.”

Ồ...

Sau này thường xuyên tới...

Humm?

Đợi chút...!

Thường xuyên tới?

Thế nên, Thích Niên mặt ủ mây chau lập tức như được bơm đầy máu, đi thu dọn đồ đạc. Nếu đã thường xuyên tới thì cũng không cần dọn nhiều. Chỉ cần một vài thứ đồ ăn vặt và đồ chơi, còn những thứ khác trong nhà Kỷ Ngôn Tín đều có cả.

Thất Bảo nhìn không chớp mắt vào mấy món đồ chơi bị xếp vào trong túi, há miệng ngậm cái quai không muốn buông. Đôi mắt của Golden trưởng thành không còn đen nhánh nữa mà hiện ra màu vàng sáng như hổ phách, lẳng lặng nhìn mình làm cho người ta không cách nào cưỡng lại.

Không còn sớm nữa, Kỷ Ngôn Tín ngồi xổm xuống thắt vòng cổ cho Thất Bảo, rồi gắn dây dẫn vào. Anh muốn xách cái túi nhưng nó ngậm chặt không nhả, vì vậy để nó ngậm luôn.

Thích Niên tiến anh ra ngoài, đang muốn đưa anh xuống lầu thì đã bị anh ngăn ở cửa: “Trị an ở đây không tốt, để anh tự xuống, em đóng cửa kĩ vào, nhớ khóa chặt.”

Khó trách vừa rồi anh đều dạo qua từng cửa sổ một vòng.

Thích Niên lùi chân về, tựa cửa đưa mắt tiễn anh ra thang máy.

Thường ngày lúc cô dắt Thất Bảo ra ngoài, tuy nó rất thân thiết, luôn giữ tốc độ di chuyển song song với cô, nhưng vẫn là một con chó to uy phong lắm liệt. Thế mà bây giờ Thất Bảo được Kỷ Ngôn Tín dắt trong tay...cảm giác cứ như một con cừ non ngoan ngoãn, còn đầu sức chiến đấu hừng hực có thể tấn công người khác bất cứ lúc nào...

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Thích Niên, Thất Bảo quay lại nhìn cô một cái rồi lắc đuôi.

Thích Niên cười, vẫy tay chào nó.

Đang trên đường, Kỷ Ngôn Tín nhận được điện thoại của Thiệu Túy.

Thiệu Túy vừa đưa cháu gái của giáo sư Thẩm về nhà, tức giận không chỗ trú bèn đến nhà Kỷ Ngôn Tín tìm người. Ai ngờ, đèn nhà trọ chưa bật, người cũng chưa về. Thiệu Túy vừa đứng trong gió lạnh hút thuốc vừa chờ đợi, qua khoảng nửa tiếng, rốt cuộc không đợi được nữa vì thế gọi điện thoại cho Kỷ Ngôn Tín hỏi anh ở đâu.

“Trên đường về nhà.” Kỷ Ngôn Tín giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, sáng tỏ: “Đang đợi mình à?”

Thiệu Túy cười lạnh hai tiếng, cúp điện thoại thẳng tay.

Lừa giận vẫn còn lớn vậy?

Thiệu Túy phát hỏa lớn như vậy...hoàn toàn là vì đêm nay bị lừa đi xem mắt. Kỷ Ngôn Tín nói tối nay anh và giáo sư Thẩm hẹn nhau tại quán lẩu ở đại học Z, hỏi hần có đi hay không. Dù sao phòng thí nghiệm cũng không có gì làm, hần tiện đường qua luôn. Không ngờ, khi tới cửa thì thấy Kỷ Ngôn Tín đang đứng dưới lầu chờ hần.

Ngay lập tức, Thiệu Túy cảm thấy hồi hộp, có hơi bất an. Kết quả...đúng là bố trí cho hần một bữa tiệc xem mắt. Nhất là khi...người vốn phải xem mắt với cháu gái nhà giáo sư Thẩm là Kỷ Ngôn Tín! Với tư cách là một người vô tội nằm không cũng trúng đạn, Thiệu Túy nhẫn nhịn cả đêm đến nỗi muốn bùng cháy.

Đợi bao lâu mới thấy Kỷ Ngôn Tín về nhà, nhưng hần bị Thất Bảo làm nũng cọ cọ một lúc...bao nhiêu lửa giận chuẩn bị phát tác tắt ngấm gần hết.

Vất vả dắt Thất Bảo qua một bên, hần xoa xoa huyệt thái dương, hai mắt nổi tơ máu hồng hồng: “Mình nói này, có ai lừa người khác như cậu không? Giao tiệc xem mắt lại cho mình thì thôi, ít nhiều gì cũng phải nói sớm cho mình biết một tiếng để mình chuẩn bị tâm lý chứ.”

Kỷ Ngôn Tín mở chai rượu vang, rót cho hần: “Nói sớm cho cậu biết để chờ cậu tìm cơ thoái thác hả?”

Thiệu Túy bị nghẹn họng, tận tình khuyên bảo: “Người khác giới thiệu thì sao cũng được, nhưng cháu gái của giáo sư Thẩm mà cậu cũng đẩy qua cho mình à?”

Giáo sư Thắm rất thích kết bạn với thanh niên tài tuấn, từ sau lần quen biết lúc Thiệu Túy được mời đến đại học Z diễn thuyết, ông còn bảo có rảnh thì hẹn nhau ra ngoài uống chút rượu...

Tối nay xem mắt với cháu gái của giáo sư Thắm rồi, con gái người ta rất xinh đẹp, điều kiện của mọi phương diện nhìn chung rất tốt... Nhất là cô gái đó còn khá hứng thú với bề ngoài của hần. Nếu hần từ chối thẳng thừng, thế không phải làm giáo sư Thắm mất mặt à? Nhưng tiếp tục qua lại thì làm khó bản thân...

Ánh mắt lạnh lạnh của Kỷ Ngôn Tín quét qua hần một cái, ung dung đáp: “Cậu cũng trưởng thành rồi, di Thiệu vẫn luôn thúc giục mình giới thiệu bạn gái cho cậu đấy. Mình thấy cháu gái của chú Thắm rất được, giới thiệu cho cậu thì sao lại làm khó cậu như vậy?”

Thiệu Túy hoàn toàn bực bội: “Thấy rất được thì sao cậu không quan tâm bản thân trước đi? Cậu biết mình thích...”

Kỷ Ngôn Tín cắt ngang: “Mình có bạn gái rồi.”

Thiệu Túy: “...”

“Có cái gì?” Hần do dự hỏi lại.

“Bạn gái.” Kỷ Ngôn Tín lắc ly rượu, không thêm ngược mắt lên mà chỉ thờ ơ nói: “Cậu cũng quen.”

Thiệu Túy cảm thấy lúc này đây mình quả thật mất đi khả năng nói chuyện.

Một hồi lâu, hần mới chần chừ phun ra một cái tên: “Thích Niên?”

Hình như...không quá bất ngờ...

Hần đã nghe lén hai lần...nếu hai người kia mà không có chút gì đó mới là không bình thường.

Cho nên, Thiệu Túy rất bình tĩnh “à” một cái: “Vậy Kỷ Thu biết không?”

Kỷ Ngôn Tín khó hiểu: “Vì sao nó phải biết?”

Thiệu Túy: “...”

“Xác định lúc ở thành cổ ngõ bắc đấy, chưa nói với người trong nhà... Cậu nhớ giữ kín cái miệng.” Dứt lời, anh chuyển mắt, hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

“Còn.” Thiệu Túy liếm môi dưới, hơi lấp bắp: “Cậu biết mình thích Kỷ Thu chứ?”

Động tác lắc ly rượu chợt khựng lại, Kỷ Ngôn Tín thông thả nhìn hần: “Nếu như cậu thông minh thì đã không nên hỏi mình, tốt nhất là...đừng để mình biết.”

Sau đó bổ sung thêm: “Con bé còn nhỏ, Thiệu Túy.”

Cuộc sống chính là như vậy, có người thuận buồm xuôi gió, có người gặp ghềnh rồi ren. Có người đắc ý, cũng có người ngã lòng.

Lúc Lộ Thanh Vũ thêm Thích Niên vào danh sách bạn bè, cô đang ở trên lớp mơ màng lười biếng nên giật mình đến nỗi bút bay ra ngoài...sau đó cô vội vàng nhặt lại, cúi đầu ngồi xuống. Sợ mình nhìn nhầm, cô xoa xoa mắt mình xong mới tin là thật.

Tin nhắn xác nhận của Lộ Thanh Vũ là: “A Tề, là chị.”

Avatar quen thuộc và cái tên cũ...Thích Niên không hề nhận nhầm. Cô nhú mày khó hiểu, đã cắt đứt nhiều năm như thế rồi, đúng lúc này thêm cô lại để làm gì?

Những tin đồn trên mạng hai ngày nay không phải Thích Niên không thấy, chỉ là không quan tâm và không để trong lòng. Dù sao bây giờ người này sống ra sao thì có liên quan gì đến cô đâu.

Xích mích giữa Thích Niên và Lộ Thanh Vũ nói ra khá dài dòng.

Lúc Thích Niên vừa bước vào thế giới này thì quen được Lộ Thanh Vũ trong một đám họa sĩ, khi đó cô ta đã có chút tiếng tăm, mỗi lần xuất hiện không phải được cả đám họa sĩ lấy lòng thì cũng là được vây quanh bàn luận xem bản thảo sẽ ký với nhà xuất bản nào, ai đã hợp tác cùng cô ta...

Cụ thể vì sao quen biết thì Thích Niên không nhớ rõ, Lộ Thanh Vũ ở cùng Thích Niên không hề lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài, cô ta hay nói giỡn, kể một vài truyện ngắn rồi cười ha ha. Bởi vì quan hệ tốt nên hai người thường xuyên tương tác trên weibo, trong khoảng thời gian quan hệ tốt nhất, hai người gần như bị ship thành couple.

Dù Lộ Thanh Vũ tham gia phỏng vấn hay tùy tiện đăng weibo thì cũng đều có fans hỏi về cô.

Khi đó Thích Niên chẳng hề biết gì, trái lại bởi vì vừa mới bước vào thế giới họa sĩ mà được Lộ Thanh Vũ sẵn lòng dìu dắt nên cảm thấy rất vui sướng. Cho nên sau đó, lúc Lộ Thanh Vũ nói hai người dùng chung một nick để đăng tác phẩm thì Thích Niên đồng ý không chút do dự.

Hai người suy nghĩ ra vài cốt truyện, Thích Niên đưa vào dàn ý. Cùng dùng chung một nick nhỏ không ai biết, hai người tự làm tự vui.

Mãi đến khi Lộ Thanh Vũ cảm thấy lặng lẽ về như vậy quá chán, vì nhân khí, cô ta thương lượng với Thích Niên, nick chung này xem như là nick phụ của cô ta. Tuy khi ấy Thích Niên lảng máng cảm thấy không ổn, cũng không tốt, nhưng nghĩ đến bản thân chỉ là một họa sĩ nhỏ không có tên tuổi, không muốn phá hư tình bạn này nên đã đồng ý.

Nhưng Thích Niên tuyệt đối không nghĩ rằng, sự đồng ý này lại khiến cô lâm vào một thời kì bị hắc đầu đón. Bất cứ tác phẩm nào có bút danh “Thất Tế” của cô cũng đều bị coi là , tất cả tác phẩm đã ký với các nhà xuất bản đều bị ảnh hưởng bởi chuyện này, bị nhà xuất bản yêu cầu bồi thường mọi tổn thất, gánh chịu toàn bộ tiền vi phạm hợp đồng. Trong một đêm, cô biến thành “kẻ ” độc giả ghét nhất. Mà người khởi xướng thì tỏ vẻ mình là người bị hại, thờ ơ mặc kệ.

Không phải không quan tâm.

Chỉ là cô bất lực trước dư luận.

Tấm lòng chân thành bị chà đạp không chút quý trọng, Thích Niên cho rằng...thời gian trôi qua mấy năm rồi, cô đã không sao. Nhưng khi người này lại xuất hiện trước mặt cô, cô phát hiện...

Rất nhiều chuyện bạn cho rằng đã qua, thật ra, không qua được.

63. Chương 62

Thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Mấy ngày nay, nhiệt độ không khí của thành phố Z cuối cùng cũng dần dần tăng trở lại, điều này trực tiếp dẫn đến bệnh rề rà rời giường lâu năm của Thích Niên giảm hẳn...mười phút!

Hôm nay thứ bảy, cô hẹn Kỷ Thu cùng đi dạo nhà sách.

Thích Niên ngồi dậy, đầu óc còn hơi mơ màng. Sờ loạn xạ dưới gối một trận mới mò được điện thoại, cô mở màn hình nhìn thời gian.

Ừm... Còn sớm.

Cô ôm chăn nằm xuống lần nữa, trong đầu hỗn loạn như chứa đầy sợi bông.

Vì cô và Kỷ Ngôn Tín bên nhau nên tiến độ của “Mỹ nhân nghi tu” bị ngừng một thời gian, thực sự...nợ chương quá lâu rồi, cho nên dưới áp lực của Thất Hùng và Chu Hân Hân, đêm qua cô buộc phải ra chương. Sau đó, không thể tránh khỏi bị Chu Hân Hân chộp lại, trao đổi về phương án tuyên truyền của “Mỹ nhân nghi tu” một chút.

Phương án tuyên truyền ban đầu là trên weibo, diễn đàn, post bar, cả con đường tuyên truyền show thực tế, tên phương án là —— toàn dân cuồng nhiệt yêu đương.

Thích Niên chủ yếu tấn công thị trường văn học ảm áp dễ thương, mấy năm nay cũng tích lũy được không ít fans, nếu như tuyên truyền sẽ theo chủ đề “Đại thần manhua mạng theo đuổi giáo sư lạnh lùng của viện hóa sinh ngoài đời”. Cơ bản thì Chu Hân Hân nắm chắc đến 90%, có thể làm cho “Mỹ nhân nghi tu” trở thành manhua hot nhất năm 2016. Trên thực tế, chị ta vừa đưa ra phương án thì đã được hoàn toàn thông qua tại hội nghị. Các con đường quan trọng đều đã được công ty bắt đầu thực hiện... Không phải Thích Niên nói muốn sửa phương án tuyên truyền là có thể lập tức sửa được.

Vì chuyện này, Thích Niên đăng chương mới xong liền họp video với Chu Hân Hân đến ba giờ sáng.

Kết quả là... Chu Hân Hân quyết định nửa tháng sau sẽ bay từ thành phố B đến thành phố Z để tham gia Hội đặt hàng sách báo cùng Thích Niên, tiện đó thảo luận trực tiếp. Không chỉ là tuyên truyền phương án, còn có bản quyền hợp tác với công ty truyền hình điện ảnh. Người đại diện cho bản quyền phim ảnh của “Mỹ nhân nghi tu” là Chu Hân Hân, cho nên nếu có hứng thú đều phải bàn bạc với chị ta trước.

Ngay tối qua đã có ba công ty điện ảnh quy mô tầm trung liên hệ. Đột nhiên được xem trọng như thế, thật sự Thích Niên hơi...đau đầu.

Lúc đào hồ này, cô cũng không có mơ tưởng gì, chia sẻ linh cảm cùng fans là chuyện trước giờ hay làm. Có lẽ góp gió thành bão, có lẽ do...may mắn, trúng phải nhu cầu thị trường, muốn chìm cũng không chìm nổi.

Bởi vì những chuyện này mà cả đêm cô không ngủ ngon. Trong đầu toàn là lời Kỷ Ngôn Tín nói với cô vào buổi tối mấy hôm trước.

Hình như...phải thẳng thắn nhỉ? Những chuyện này cô đã không làm chủ được nữa...hoàn toàn mất phương hướng.

Kỷ Ngôn Tín đưa Kỷ Thu tới, thuận tiện chở hai người đến nhà sách.

Thích Niên đi đến, tự nhiên kéo cửa xe, ngồi xuống ghế phụ. Ngồi xong...mới phát hiện có hơi sai sai, sau đó liếc sang nhìn Kỷ Ngôn Tín đang mỉm cười nhìn mình và Kỷ Thu đang ngẩn ra ở ghế sau, vì thế cô lập tức quỳnh lên.

Trong khoảng thời gian này, tối nào cô cũng đi ăn cơm với Kỷ Ngôn Tín, không ăn ở nhà anh thì ra tiệm ăn, nên đã quen ngồi ghế phụ. Hoàn toàn quên mất việc còn chưa nói chuyện của họ cho Kỷ cô nương biết.

Vừa nghĩ đã biết, “thói quen” ngay thẳng này lọt vào trong mắt Kỷ Thu lại biến thành hành vi gan dạ nhanh nhẹn..

Thích Niên ôm balo vào ngực, xấu hổ cười cười, kéo khăn quàng cổ lên che khuất nửa khuôn mặt: “Tối hôm qua ngủ muộn quá nên...ngồi ghế phụ cho dễ ngủ bù.”

Kỷ Thu vẫn giữ dáng vẻ sợ ngây người, tầm mắt lượn quanh Kỷ Ngôn Tín và Thích Niên đang cố giảm bớt cảm giác tồn tại hai vòng, sau đó mới yên lặng ngồi ngay ngắn lại.

Kỷ Ngôn Tín lườm cô một cái, nhú mào: “Mấy giờ ngủ?”

Thích Niên duỗi một đầu ngón tay, ra vẻ: “Một giờ.”

Kỷ Ngôn Tín khẽ mím môi, lúc nhìn về phía cô lần nữa, trong ánh mắt có thêm vài phần không vui: “Mấy giờ?”

Thích Niên do dự rồi giơ thêm một ngón tay: “Hai giờ... Thật đó...” Sợ anh không tin, cô còn nghiêm túc gật đầu hai cái, biểu thị khẳng định.

May mắn là Kỷ Ngôn Tín cũng không định thảo luận sâu thêm về đề tài “Tối qua mấy giờ ngủ” cùng cô nữa. Anh rũ mắt, liếc nhìn kính chiếu hậu, xác nhận phía sau không có xe rồi quẹo cua.

“Đến Dư Ký ăn sáng, phải mất khoảng nửa tiếng nữa, em ngủ một lát đi.” Ngón tay gõ nhẹ trên vô lăng, Kỷ Ngôn Tín nói bằng một chất giọng lạnh lạnh: “Ngủ không thoải mái thì điều chỉnh ghế thấp xuống, muốn anh dạy không?”

Muốn anh dạy không...

Bây giờ Thích Niên chỉ cần nghe thấy bốn chữ này là da đầu tê rần.

Mấy lần trước thì không nói, lần gần đây nhất là...ngay tối hôm trước, Thích Niên muốn học pha trà. Nguyên nhân là do Thích Niên nhìn thấy bộ ấm trà bằng sứ xinh đẹp trên bệ cửa nhà Kỷ Ngôn Tín, vì cần vẽ cảnh nên cô từng lên mạng tìm hình ảnh của dụng cụ pha trà, cho nên bị hình ảnh đẹp dễ đó làm cho tâm huyết dâng trào.

Kỷ Ngôn Tín thấy cô có hứng thú, đứng bên cạnh nhìn một lúc bỗng hỏi: “Muốn anh dạy không?”

Hai mắt Thích Niên sáng lên, rồi gật mạnh hai cái.

Sau đó, cô cảm thấy anh ngồi xuống sau lưng cô. Hai tay vòng qua người cô, cực kì chăm chú cực kì cẩn thận...nắm tay dạy cô. Từ tráng ấm chén, đong trà, pha trà cho đến dâng trà... Anh đều tỉ mỉ nắm tay cô, dạy từng bước từng bước.

Giờ đây cô vẫn có thể nhớ ngay tới đêm đó, cảm giác lúc anh gần như ôm cô trong lồng ngực, mu bàn tay bị anh phủ lên vẫn luôn tê dại. Cuối cùng, cô chẳng còn tâm tư gì để học pha trà nữa. Toàn bộ sự chú ý đều ở những khi thỉnh thoảng anh cúi đầu, gò má lướt qua bờ môi cô. Lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp phả bên tai cô...và hương trà thơm mát trên người anh.

Càng nghĩ càng đỏ mặt.

Thích Niên vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ậm ừ trả lời: “Không cần, cứ như vậy là được rồi...” Dứt lời, lại sợ anh nói gì nữa khiến mình không đỡ nổi, cô giấu đầu lòi đuôi bổ sung một câu: “Em ngủ rồi.”

Kỷ Thu ở phía sau nghe thấy thì muốn cào thành ghế...

Tình huống gì thế này!

Dư Ký là quán ăn lâu năm có tiếng ở thành phố Z, ngoại trừ đồ ăn sáng, tào phớ là món ăn đặc sắc bán cả ngày hôm nay. Họ khá may mắn khi vừa ghi món xong thì một bàn đứng dậy ra về.

Thích Niên thèm tào phớ mấy ngày nay, ăn một chén tào phớ nhỏ còn muốn ăn một chén trứng nấu gừng nữa. Do dự một hồi, cô thương lượng với Kỷ Ngôn Tín: “Em lấy thêm một chén trứng nấu gừng rồi em với anh chia đôi nha, được không?”

Kỷ Thu vừa gấp một cái bánh quẩy thì rớt tạch vào ly sữa đậu nành, làm sữa trắng bắn lên tay cô bé.

Thích Niên vội vàng rút khăn ra lau: “Có bị phỏng không?”

“Dạ không.” Kỷ Thu còn hơi sốc, nhìn Kỷ Ngôn Tín hồi lâu vẫn không nén nổi lòng tò mò, ánh mắt sáng như sao: “Anh họ, anh và chị Thích của em...”

Kỷ Ngôn Tín để đũa xuống, nhìn Kỷ Thu bằng vẻ mặt “Em có thắc mắc gì”.

Kỷ Thu không dám hỏi nữa...

Dù đáp án rõ ràng đến nỗi không cần chứng thực, nhưng cô bé không nhận được câu trả lời khẳng định thì vẫn thấy lòng dạ như bị mèo cào, ngứa ngứa, cả người không thoải mái.

Thế là, Kỷ Thu kiên trì hỏi: “Chị Thích...thành bạn gái của anh rồi à?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô bé một cái, cười như không cười hỏi lại: “Còn cần phải hỏi?”

Kỷ Thu ngẩn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Thích Niên rất lâu...

Đây là không thể nào tiếp thu được...

Hay là không dám tin...

Hoặc cảm thấy không nói với mình đầu tiên, cho nên vô cùng không công bằng?

Kết quả là, Thích Niên không ăn được trứng nấu gừng.

Nhà sách gần đây đang tổ chức hoạt động, rất nhiều sách được giảm giá.

Thích Niên và Kỷ Thu đi vợ vét của buổi sáng được không ít sách. Lúc xếp hàng đợi trả tiền, hai cô gái đứng trước nhìn có vẻ tầm tuổi Kỷ Thu, trong tay cầm mấy quyển manhwa mới xuất bản của Lộ Thanh Vũ.

Kỷ Thu hỏi tỉ mỉ đến trưa, khát khô họng đang uống nước thì nghe hai cô gái kia thảo luận về Lộ Thanh Vũ, bèn vênh tai nghe lén được hai câu. Khi nghe thấy Lộ Thanh Vũ lại muốn mở hội ký tên bán sách lần nữa, Kỷ Thu không nén nổi, hỏi: “Lại mở hội ký tên trên cả nước à?”

Hai cô gái sững sờ một chút rồi lập tức trả lời: “Đúng thế. Năm ngoái tổ chức ở lầu một tại nhà sách của thành phố Z nè, mình vừa thấy nhân viên công tác dán poster, hình như nửa tháng nữa.”

Một cô bé khác chớp mắt, bổ sung: “Hình như lần trước rất thành công, ký cả ngày... Tiếc là tụi mình đều phải đi học thêm nên không tới kịp. Lần này ngoại trừ ký tên bán sách còn có hội đặt hàng sách báo nữa thì phải...”

Thích Niên yên lặng lắng nghe, lúc nghe thấy Lộ Thanh Vũ sẽ tham gia hội đặt hàng sách báo thì nhú mày. Đáy mắt vẫn luôn bình tĩnh bỗng nổi lên từng vòng sóng gợn.

Đúng là một...tin xấu mà.

64. Chương 63

Đối với tin xấu rằng sẽ gặp mặt Lộ Thanh Vũ tại hội đặt hàng sách báo, chẳng bao lâu đã bị Thích Niên ném ra sau đầu và không để ý nữa.

Bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn...Liên quan tới việc phải thăng thấn với Kỷ Ngôn Tín, Thích Niên suy đi nghĩ lại rồi thận trọng quyết định —— phải tìm một thời gian nào đó thiên thời địa lợi và Kỷ Ngôn Tín có tâm trạng tốt.

Cái gì gọi là thiên thời địa lợi?

Chính là...lúc không trụ được nữa, thấy tình thế không ổn thì có một nơi để chạy.

Một ngày trước khi Chu Hân Hân đến thành phố Z.

Ban đêm.

Tại nhà trọ của Kỷ Ngôn Tín.

Lúc chiều tối ăn cơm xong, Thích Niên lấy cớ nhớ Thất Bảo theo anh về nhà. Cô còn chưa kịp nói câu dạo đầu “tâm trạng anh hôm nay có tốt không” thì đã bị Kỷ Ngôn Tín dận dò vài lời, rồi anh đi thẳng vào thư phòng xem báo cáo.

Thích Niên khoanh chân ngồi trên thảm, điều hòa không khí hơi nóng nên cô cởi áo khoác ra, chỉ mặc một cái áo len màu vàng nhạt rộng rãi. Ống tay áo được xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng nõn, đầu ngón tay cầm một cây bút, đang tập trung vẽ cái gì đó. Loại này không chút nào kéo dài, tập “vẽ” này xuất hiện đều là lúc cô phiền não, cần phải tỉnh táo.

Nhưng hôm nay phương pháp này hoàn toàn không có hiệu quả.

Thích Niên cau mày, bôi bôi vẽ vẽ loạn xạ vài đường rồi vùi đầu vào hai gối.

Không được! Nói thẳng với Kỷ Ngôn Tín rằng cô yy anh trên weibo mấy tháng nay, cô còn to gan lấy chuyện này để vẽ truyện tranh khi chưa được sự đồng ý của anh... Quá hơn nữa là bộ truyện này danh tiếng không tệ, từ 170 ngàn fans đã lên đến 300 ngàn...

Mà...

Mà còn rất nhiều fans cùng yy với cô, luôn luôn quan tâm đến tiến triển của hai người, mỗi ngày đều giật giấy bảo cô dừng cảm bỏ nhào vào anh. Bây giờ top comments toàn cmt bậy bạ.

Không được không được.

Lỡ anh nổi trận lôi đình thì làm sao?

Sẽ chia tay ư?

Thích Niên cắn môi, gõ mạnh bút vào đầu hai cái.

Không lẽ ấy ấy trước?

Gần đây hình như anh rất thích...hôn cô nhỉ? Nếu như ấy ấy thành công, chắc là có thể giảm đi một nửa nguy hiểm? Thích Niên ôm đầu rối mù, với tay lấy điện thoại bị ném trên salon, lên weibo động viên bản thân.

Thất Tể: Tối nay định nói thật với nam thần tất cả, nghĩ đến mấy phương án dập lửa như đèn tường đèn tủ đèn ghế chặn miệng và cửa sổ tại chỗ, nếu như một tiếng sau tôi không lên báo bình an, xin hãy bỏ qua vì tôi drop hồ “Mỹ nhân nghi tu”.

Đặng xong, Thích Niên trịnh trọng ôm Thất Bảo vẫn luôn đợi sờ đợi xoa đợi ôm, rồi hiên ngang đi đến thư phòng.

Kỷ Ngôn Tín đang họp video, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi hỏi bằng ánh mắt: “Chuyện gì thế?”

Bị cặp mắt đẹp đề kia nhìn chằm chằm, sự can đảm vừa trỗi dậy đột nhiên lại biến mất. Thích Niên đỏ mặt, hỏi vòng vo: “Anh muốn uống nước không?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô rồi gật đầu.

Thích Niên nhanh chóng lui ra ngoài, dựa vào tường thở hổn hển hai cái...nhắm mắt đầy thất bại.

Anh đang họp, không thể quấy rầy anh.

Thích Niên đưa xong trà liền nhẹ nhàng đi ra, ngồi xuống thăm lướt mạng. Bài đăng vừa rồi vượt hai ngàn bình luận, đang nhanh chóng tăng lên.

Thành Cũ Trường An Không Có Ánh Sáng Trước Đây: Tui không thèm làm việc mà cứ lướt weibo của Đại Đại 10 giây một lần, chờ trực tiếp các loại đèn tường đèn tủ đèn ghế chặn miệng và cửa sổ tại chỗ.

Na Lam: Phụt! Đột nhiên bị cái gì kích thích mà can đảm thế?

Hồ Ly Thích Ăn Gạo: Thật đáng sợ, chẳng lẽ chỉ có một mình tui để ý hả. Có lẽ Thất Tể bảo bối đang ở nhà nam thần đấy...

P Văn: Tôi có linh cảm, mấy cái đèn tường đèn tủ đèn ghế kiểu gì cũng biến thành Đại Đại bị đèn cho coi, không tin thì đợi đi.

Thích Niên rầu, chẳng có, lòng, tin với cô thế ư!

Ngón tay cô lướt lướt, đến khi thấy một bình luận: “Cá một trăm trái dưa leo, mì cực là Đại Đại và nam thần chắc chắn quen nhau lúc ở thành cổ ngô bắc. Nếu không thì giải thích thế nào cho chuyện hoàn chương cả tháng? Đại Đại ra đây đi, nếu chị nói không phải, em sẽ live stream ăn shit luôn”, thì oán thăm: “Làm gì nợ một tháng! Trong khoảng thời gian đó cũng có...xối đất chứ bộ!”.

Nhưng điều quan trọng không phải chỗ này!

Thích Niên uể oải vùi đầu vào gối tựa thoang thoang mùi hoa cỏ. Cô còn chưa ngủ kĩ, chùm tóc đuôi ngựa đã bị nhấc lên, sức lực đủ để da đầu cô căng ra. Thuận thể ngẩng lên, Thích Niên thấy Kỷ Ngôn Tín đang

đứng sau lưng mình, nhìn cô từ trên cao. Ánh mắt đen láy như mực nhìn cô có phần truy xét, giọng nói hơi khàn khàn: “Hộp xong rồi.”

Thích Niên và anh nhìn nhau một hồi, mãi đến khi đau cổ, cô mới đưa tay ra vuốt gáy rồi bị Kỷ Ngôn Tín nắm cổ tay kéo dấy.

Thất Bảo lười biếng nằm sấp trên tấm nệm của mình, vung vẩy đuôi và gâu gâu hai tiếng, nhằm thông báo sự có mặt của mình.

Kỷ Ngôn Tín nâng cổ tay nhìn đồng hồ, sau đó kéo nhẹ đuôi ngựa bị anh nắm cho lỏng lẻo: “Không còn sớm nữa, anh đưa em về thôi.”

Thích Niên ngạc nhiên nhìn anh: “Bây giờ ả?” Cô cô cô cô còn có lời muốn nói mà!

Nghe vậy, Kỷ Ngôn Tín thu chân về, nhìn cô chằm chằm đầy hứng thú và cong môi hỏi: “Không muốn đi?”

Không biết là do giọng anh khàn khàn hay do cách nhả chữ mập mờ, Thích Niên nghe có mùi...như trêu đùa.

Cô vội vàng lắc đầu: “Hai...hai ngày trước em có nói với anh là mai có một người bạn của em tới chơi, anh còn nhớ không?” Kỷ Ngôn Tín nhớ lại một chút, hình như hơi có ấn tượng.

Ngày đó trên đường nhựa ngoài trời của sân vận động...dẫn Thất Bảo đi dạo? Hôm ấy nhiệt độ hạ thấp, sân vận động không có ai, cho nên anh nói lỏng dây, để nó tự bắt đuôi với cái đuôi của mình. Thích Niên kiêu gì cũng muốn khoe với anh rằng cô có thể leo lên xà đơn, sợ cô bất cẩn té nên anh đứng bên cạnh trông. Hình như đúng là...không nắm chắc, xem té. Bị hù một lần, cô gái nhỏ mới an phận, sau đó dựa vào xà đơn nghĩ linh tinh. Cô nói rất nhiều, từ chuyện vì sao phải chuyển ra khỏi ký túc xá của đại học J đến những chuyện thú vị gần đây ở đại học Z... Ừm, còn phổ cập cho anh những thánh địa hẹn hò nổi tiếng của đại học Z.

Sau đó...

Ghét cô ồn ào, anh dè vào cột xà đơn và che miệng cô lại.

Kỷ Ngôn Tín khẽ híp mắt, lẳng lặng thu hồi chút hứng thú khác thường nơi đáy mắt, nhàn nhạt lên tiếng: “Ừ, nhớ.”

Thích Niên cân nhắc từ ngữ, hỏi: “Ngày mai em mượn xe anh đi đón cô ấy được không?”

Lúc trước nói là con gái nhỉ?

Kỷ Ngôn Tín nói lỏng cổ áo, ra hiệu cho cô vừa đi vừa nói: “Anh đi lấy chìa khóa xe, em cứ nói tiếp.”

Thích Niên nói ra lời thoại mình đã tưởng tượng và chuẩn bị kĩ lưỡng: “Tâm trạng anh hiện giờ tốt chứ? Em nói cho anh chuyện này được không?”

Kỷ Ngôn Tín mở đèn trên tường, kéo tủ quần áo ra nhìn mấy lần. Bây giờ Thích Niên mới chợt nhận ra...mình đã đi theo Kỷ Ngôn Tín vào phòng ngủ của anh.

Kỷ Ngôn Tín lấy ra một bộ quần áo mặc ở nhà rồi quay đầu nhìn cô một cái: “Sao không nói nữa?”

Dứt lời, dường như cuống họng hơi khó chịu, anh ho khan hai tiếng. Thấy Thích Niên vô thức cắn môi, biết là cô khấn trương, Kỷ Ngôn Tín im lặng mấy giây rồi ngồi xuống giường: “Không phải có lời muốn nói à? Thừa dịp tâm trạng của anh bây giờ không tệ thì nói đi.”

Thích Niên à một cái rồi vắn ngón tay, nhỏ giọng nói thầm: “Hình như em còn chưa nói với anh nickname trên mạng của em...”

Kỷ Ngôn Tín “ừ”, ánh mắt lập tức hơi vi diệu.

Thích Niên không dám nhìn anh, cho nên đương nhiên cũng không thấy được khóe môi cong cong và ánh mắt đầy thâm ý của anh. Cô nói: “Trên mạng em tên là Thất Tế.”

Cô lặng lẽ liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín, thấy anh không có biểu cảm gì, đột nhiên bắp chân hơi run run. Thích Niên liếm môi, cố gắng dùng từ mềm mỏng: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tại bãi đậu xe, em...đã thích anh. Sau này biết anh là giáo sư của viện hóa sinh thuộc đại học Z, em bèn to gan quyết tâm theo đuổi anh, chuyện sau đó anh cũng biết mà. Rồi...”

Thích Niên đỏ mặt, bối rối vịn vịn tay mình nhưng vẫn kiên trì nói tiếp: “Em nói em có hứng thú với viện hóa sinh và muốn học tập, rồi mượn phương thức vẽ tranh cho mọi người để tham gia lớp học...Thật ra, thật ra...”

Kỷ Ngôn Tín đứng lên, cơ thể cao ráo đứng trước người cô, nháy mắt che đi ánh đèn, bao phủ cô dưới bóng râm: “Thật ra cái gì?”

Hơi thở toát ra từ người anh gần như ngang ngược đè nén lồng ngực cô, khiến Thích Niên thở gấp trong nháy mắt. Cô nhắm chặt mắt lại, vô cùng chột dạ: “Thật ra...em cảm thấy hứng thú với anh.”

Đối với đáp án này, Kỷ Ngôn Tín cũng chẳng lấy làm bất ngờ, chỉ có hơi nhướn mày đầy thích thú. Anh đã biết chuyện weibo của Thích Niên từ trước, rồi thuận tiện đọc cuốn truyện tranh “Mỹ nhân nghi tu” mà nghe nói xem hết sẽ làm bùng nổ trái tim thiếu nữ. Đến nay anh vẫn nhớ sự giải thích của cô về tựa sách “Mỹ nhân nghi tu” là: “Mỹ yếu miếu hề nghi tu, bá ngô thừa hề quế chu.”

Cô nói, cô là người đàn ông đẩy thuyền quế kia.

Kỷ Ngôn Tín nhin cười, trưng ra vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc lúc đi học, rồi nhú mày nhìn cô: “Tiếp theo có phải em định nói về ”Mỹ nhân nghi tu“, về những điều em đã làm đúng không?”

Thích Niên trợn mắt há mồm, không dám tin: “Anh anh anh biết hết rồi hả?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô vài giây, cười như không cười: “To gan nhỉ, muốn cưa đổ anh?”

0.0 cưa, cưa đổ?

Thích Niên lập tức...chín người. Cô đỏ mặt, tai nóng lên, đầu óc càng không thể hoạt động. Trong đầu đều là...mẹ nó, sao lúc này cô lại đăng cái trạng thái mấy phương án dập lửa như đề tường đề tử đề ghế chặn miệng và cưa đổ tại chỗ cơ chứ!

Dường như đoán được cô đang nghĩ gì, Kỷ Ngôn Tín từng bước tới gần, đến khi gót chân Thích Niên dưng vào thành giường, không còn chỗ lui. Anh im lặng, cởi từng nút áo sơ mi. Thích Niên chỉ nghe thấy tiếng tim đập nhức óc đình tai của mình, “thịch thịch thịch”, đến nỗi màng nhĩ cô bỗng đau nhói.

“Bắt đầu từ đâu đây?” Giọng anh khàn khàn, vừa ậm ờ vừa gợi cảm, hỏi: “Đề tường đề tử hay đề ghế?”

Trái tim Thích Niên đã tê dại, vành tai nóng bỏng đến nỗi cô không chịu nổi đành đưa tay che mặt. Khi lên tiếng, giọng nói đã có vài phần nức nở: “Em sai rồi, Kỷ Ngôn Tín em sai rồi...”

Khi toàn bộ nút áo của anh đã cởi hết, lộ ra lồng ngực rắn chắc đẹp đẽ, anh mới khom người dán sát vào, hỏi nhỏ: “Muốn anh phối hợp với em không?”

Hiệu quả thị giác đột ngột bị phóng đại dọa Thích Niên nhắm chặt hai mắt, cô thực sự sợ câu hỏi “muốn hay không” này của anh. Thích Niên bèn chui thẳng vào trong chăn, không ngừng nhận lỗi: “Em sai rồi em sai rồi em thật sự sai rồi...”

Vô dụng thôi...

Một giây sau, Kỷ Ngôn Tín đè lên, vẫn với dáng vẻ cười như không cười: “Thật sự không cần à? Nhưng trên những bình luận hàng đầu, fans của em đều bảo anh mau mau...” Anh thoáng dừng, cười nhẹ: “Lên trên.”

65. Chương 64

Thích Niên núp trong chăn, không bao lâu liền thở không ra hơi. Nhưng vừa nghĩ đến việc Kỷ Ngôn Tín đang chờ cô tự chui đầu vào lưới, Thích Niên lại kiên cường nhin mấy phút...

Sau đó, cô không nhin nổi phải xốc chăn lên, thò đầu ra hít thở. Trong hơi thở đều thoang thoang mùi hương tươi mát. Bởi vì thiếu oxy, gương mặt cô đỏ ửng, cặp mắt đen láy phấp nước, ướt át, vô cùng sáng

rõ. Đuôi ngựa bị anh kéo vài cái đã hoàn toàn rơi xuống, xõa tung trên tấm chăn tối màu, như một dải tơ lụa thượng hạng.

Hầu kết Kỷ Ngôn Tín trượt một cái, định thân mật thì Thích Niên giãy tay ra khỏi chăn, gơ lên ôm anh. Đôi mắt đen sáng rực kia nhìn chăm chăm anh vài giây.

“Anh không giận phải không?” Thích Niên hỏi.

Kỷ Ngôn Tín chưa nói “phải” hay “không phải” mà hỏi ngược lại: “Không tò mò vì sao anh biết à?”

Thích Niên nghiêm túc nghĩ lại.

Cô có thể chắc chắn 100% rằng cô vẫn rất cẩn thận, chưa bao giờ để lộ ra nickname trên mạng. Bất kể là kẻ vô danh trước đây hay hiện tại đã có chút danh tiếng, cô đều thận trọng không tiết lộ với dân mạng bất cứ tin tức gì liên quan đến đời thật. Bỏ qua khả năng mình vô tình hở hàng, chỉ còn vài khả năng sau: thứ nhất, Lý Việt hoặc Lưu Hạ nói lỡ miệng; thứ hai, Kỷ Ngôn Tín tò mò rồi tiện tay tìm trên mạng; thứ ba, Kỷ Thu là một đồng đội heo...

Khả năng thứ nhất cực kì nhỏ, cái thứ hai...dựa theo tính cách của Kỷ Ngôn Tín thì cũng không quá khả thi. Hơn nữa, theo tin tức đáng tin cậy của Kỷ Thu và sự quan sát gần đây của cô, thói quen sinh hoạt của Kỷ Ngôn Tín hoàn toàn phù hợp với tác phong “lão cán bộ”. Thời gian ăn, ngủ, vận động đều có quy luật, ngay cả wechat cũng không có càng miễn bàn đến weibo. Ngoại trừ công việc, rất ít khi anh dùng máy tính, điện thoại hay những sản phẩm điện tử... Cho nên lúc ở cùng anh, Thích Niên rất kiềm chế để không sử dụng điện thoại.

Thích Niên suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng có đáp án, hỏi dò: “Kỷ Thu nói cho anh biết hả?”

Đừng nha...

Từ đầu cô và Kỷ Thu đã thống nhất với nhau, tuyệt đối không để đời thật dính dáng đến mạng ảo. Tới giờ Kỷ Thu quá lăm cũng chỉ gọi chút “tin đồn”, không có gì khác thường.

Kỷ Ngôn Tín chống tay bên sườn Thích Niên, kéo cô ra khỏi chăn: “Lúc ở Mỹ, anh từng tịch thu di động của nó.” Thoáng dừng lại, anh vòng một tay quanh hông cô, nhắc cô lên ngồi ở mép giường.

Thích Niên ngồi trên chân anh một cách thoải mái.

Kỷ Ngôn Tín không nói chi tiết cụ thể: “Em là người nó chú ý đặc biệt.”

Thích Niên nhanh chóng ngấm lại trong đầu, từ Tết đến giờ...rất cuộc cô đã đăng bao nhiêu cái tin làm xấu mặt rồi. Cô nhớ, những tin nói đến anh, cơ bản đều là...yy anh. Thảo nào, cô dọn về nhà trọ cạnh trường học anh cũng biết.

Thích Niên khẽ thở dài, nhần nhịn không đỡ trán: “Nếu anh cảm thấy khó chịu, em sẽ xóa đi.” Dứt lời, cô nhìn nhìn nét mặt anh, rồi ngẩng đầu hôn lên cằm anh một cái: “Lúc trước anh từng nói, có chuyện thì phải trao đổi.”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn cô, đè thấp giọng: “Xem em dỗ anh thế nào đã.”

Lời vừa dứt, Thích Niên lập tức nhớ lại một buổi tối cách đây không lâu, tại nhà cô. Anh dạy cô làm sao để...dỗ anh. Màu đỏ vừa tản đi nay lại dần lan đến tai cô, hiện tại, cô chẳng thể gộp anh và hình dung “đóa hoa lạnh lùng không màng nhân tình” của Lưu Hạ về anh trước đây vào làm một.

Cô chơi trò vòng vo, hơi ngượng ngừng hỏi: “Thật sự phải...”

Còn chưa hỏi xong đã chạm vào tầm mắt hẹp dài của anh, hơi thở của cô như bị cướp mất, say mê nhìn người đàn ông trước mặt. Thích Niên luôn biết, ánh mắt của anh dễ dàng mê hoặc cô. Hai cánh tay vòng qua cổ anh hơi siết chặt, Thích Niên liếm liếm môi, từ từ lại gần, một vào khóe miệng anh một cái. Sau đó thì sao? Cấn bờ môi, ngậm đầu lưỡi? Còn tay...có cần với vào trong quần áo của anh không? Nhưng mà...luôn vào rồi sờ ở đâu? Hay là cứ đẩy ngã anh đi? Rồi hôn tai, hôn xương quai xanh. Nghĩ vậy, cô lại nung bản thân nóng rực, chút nhiệt huyết lạnh lẽo trời đây.

Thích Niên cúi đầu, trán cọ cằm anh, khi nhìn thấy lồng ngực anh để trần quá nửa thì...ngắn ra. Khâu cởi nút áo anh đã làm xong rồi.

Chết thật, đột nhiên cô không nhớ nổi những tình tiết trong các bức họa không hợp với thiếu nhi mà mình từng vẽ, đầu óc chỉ toàn sờ đầu sờ đầu sờ đầu...

Cô ngồi yên hồi lâu, lâu đến nỗi sự kiên trì chờ đợi của Kỷ Ngôn Tín dần cạn sạch. Anh cúi đầu, hỏi nhỏ bên tai cô: “Muốn anh dạy không?”

Đứt lời, anh cẩn nhẹ vành tai cô, giọng nói quỵn rữ: “Muốn hôn ở đâu trước?”

Thích Niên bị anh cắn liền run lên, cảm thấy ngón tay ngang lưng mình hơi siết chặt, cả người dán vào trong ngực anh. Chóp mũi cô cọ qua cổ áo sơ mi của anh, ngửi được một mùi thuốc lá thoang thoảng.

“Hôm nay anh...hút thuốc hả?”

“Hửm?” Anh thắc mắc một chút rồi nhớ ra: “Là Thiệu Túy.”

“Có nhớ quán lẩu gần trường học bữa khai giảng không?” Kỷ Ngôn Tín rút tay khỏi lưng cô. Vì cô treo nửa người trên người Kỷ Ngôn Tín, nên chiếc áo lông rộng ngắn bị hở phần eo, vừa tiện cho anh.

Kỷ Ngôn Tín ôm lấy Thích Niên rồi xoay người đè cô xuống giường, hai tay trượt theo vạt áo đi vào: “Để anh tự làm, hửm?”

Âm thanh khàn khàn của anh rót vào lỗ tai cô, làm trái tim Thích Niên đập lỗ một nhịp, cơ thể bị anh dẫn dắt. Cô cúi đầu “ưm” một cái, giống như kháng nghị nhưng cũng như đầu hàng, nũng nịu mềm mại thật sự...giày vò người ta.

“Nhớ.” Thích Niên lên tiếng một cách khó khăn, hai tay quấn trên cổ anh lại siết chặt. Chút tỉnh táo duy nhất sót lại luôn suy nghĩ về mùi thuốc lá trên cổ áo anh... Còn tất cả đều chạy theo ngón tay của anh, bắt an run rẩy.

“Vì cháu gái của giáo sư Trầm, cậu ấy đích thân tới một chuyến, ngồi ở nhà anh hút mấy điếu thuốc rồi mới đi.” Kỷ Ngôn Tín khẽ cúi đầu hôn môi cô, ngón tay chuyển ra sau lưng cô lần kiểm móc khóa.

Nhận ra anh đang làm gì, cả người Thích Niên cứng đờ, hai tay đột ngột đè bả vai anh.

“Thả lỏng.” Anh dịu dàng cuốn lấy đầu lưỡi cô, cũng vô cùng kiên nhẫn.

Thích Niên lại không thả lỏng được, tất cả cơ quan cảm giác đều tập trung trên đầu ngón tay anh. Cô cảm thấy ngón tay Kỷ Ngôn Tín trượt trên tấm lưng mình, hơi nóng nóng, như đốt lên một nhóm lửa nhỏ. Có lẽ đã nghiên cứu xong thiết kế của móc khóa, anh chậm rãi cởi ra. Bàn tay ấm áp che trên lưng cô, nóng đến nỗi Thích Niên phải mở to mắt nhìn anh.

“Kỷ, Kỷ...”

Không để Thích Niên có cơ hội nói chuyện, Kỷ Ngôn Tín lại hôn cô. Cảm nhận thấy cơ thể cô mềm đi, anh hôn một đường vòng cung từ cằm xuống cổ, đến xương quai xanh, vừa đòi hỏi vừa không quên chỉ vẽ: “Có thể không?”

Thích Niên híp mắt, một mối chẳng muốn động đây, nhưng thần kinh lại căng thẳng cao độ. Cô muốn đáp lại, nhưng chẳng biết làm thế nào. Đến khi tay anh sờ lên, thân mật với cô mà không bị thứ gì ngăn cản nữa. Đôi tay vịn trên bả vai anh nắm lại, Thích Niên không biết làm sao, nhưng cơ thể bị anh treu chọc càng điên cuồng nóng lên, vừa khát khao cũng vừa sợ hãi.

Kỷ Ngôn Tín quay lại hôn môi cô.

Sự mềm mại dưới bàn tay làm sợi dây cung căng cứng trong đầu anh hoàn toàn đứt lìa. “Đêm nay có muốn ở lại không?”, “Đêm nay không về được không?” – hai vấn đề này xoay quanh trong não anh, nhưng mỗi khi định nói thì đều do dự.

Không được, còn quá sớm.

Anh nhắm mắt lại, hơi nhú mảy, vừa nhần nạy cũng vừa khắc chế để dừng lại. Kỷ Ngôn Tín ôm Thích Niên trở mình, làm cho cô nằm sấp trên người anh.

“Thích Niên.” Giọng anh khàn khàn trầm thấp.

Thích Niên mơ màng mở mắt ra, ngơ ngác hỏi anh: “Không tiếp tục ư?”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu cười rộ lên: “Muốn anh tiếp tục à?” Ngón tay anh vẫn còn quuyền luyến trên eo cô, hơi ngứa, sẵn sàng chuẩn bị tiếp tục tiến công.

Thích Niên hồi hận muốn cắn lưỡi, bối rối định rời khỏi người anh. Cô vừa động đây đã bị đè thắt lưng lại, ấn cả người vào lồng ngực anh.

Kỷ Ngôn Tín cau mày, giọng nói lại càng khàn hơn: “Đừng lộn xộn.”

Không cần anh nói, Thích Niên cũng không dám làm bậy. Cô căng cứng người, chẳng dám cảm thụ thứ đang chống dưới người mình... Thích Niên đỏ mặt, thân thể như muốn nổ tung, cảm nhận trực quan này còn chấn động mãnh liệt hơn cả khi anh cởi móc khóa ra.

“Chuyện anh với em, em có nói cho ba mẹ chưa?” Kỷ Ngôn Tín nhéo nhẹ vành tai của cô, gọi cô hoàn hồn.

Thích Niên còn đang nghĩ vẩn vơ bèn đáp trả qua loa: “Biết, nhưng em có nói dối một chút.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cảm thấy đêm nay còn phải bị anh đè... dỗ anh một lần nữa mới có thể tính toán xong sổ sách. Như do dự liệu, Kỷ Ngôn Tín hí mắt, nhìn cô bất thiện: “Hửm?”

Thích Niên lập tức đổi giọng: “Cũng không phải là nói dối, chỉ là nói qua loa về tính chất công việc của anh thôi.”

Kỷ Ngôn Tín hiểu ra ngay, im lặng vài giây, anh hỏi: “Chiều chủ nhật em rảnh không?”

Ngày mai Chu Hân Hân đến, cô cần phải đi dạo với chị ta cho tận chức trách chủ nhà, sau đó tối mới bàn về chuyện “Mỹ nhân nghi tu”. Ngày kia...ngày kia có hội đặt hàng sách báo, rồi chiều Chu Hân Hân định dẫn cô đi gặp chủ biên ở phân bộ thành phố Z.

“Dạ có rảnh.” Thích Niên đáp: “Có hẹn à?”

Cuống hòng của Kỷ Ngôn Tín vẫn có vài phần kiềm nén, anh trầm ngâm một chút rồi nói: “Theo anh về nhà.” Trước khi Thích Niên hiểu sai ý, anh bổ sung: “Dẫn em đi gặp ông cụ.”

Đang nghĩ về cảnh hẹn hò, Thích Niên không kịp trở tay liền hóa đá tại chỗ.

Một tiếng sau trạng thái muốn thẳng thẩn của Thích Niên.

Muốn Rau Thơm Không: Rồi đè tường đè tử đè ghế sao đâu? Một giờ rồi, Đại Đại!

Yêu Thất Tế Yêu Cuộc Sống: Sao tui cảm thấy Đại Đại của chúng ta không phải đi dập lửa... mà là đổ thêm dầu vào lửa nhỉ? Kiểu gì tui cũng thấy rằng, Đại Đại bây giờ đang như một cô vợ nhỏ, đứng bên cạnh bàn làm việc của nam thần rồi báo cáo hết chị ấy đã y y ảnh thế nào.

Mưa Hoàn Toàn Không Muốn Ngừng: Hay là hiện tại Đại Đại đang bị nam thần bế ngồi trên bàn sách... đè bàn rồi. Người tiếp theo.

Tử Hy: Đè xong bị nam thần ôm lên đùi, đè ghế. Người tiếp theo.

Kiên Trì Giàu Có: Cái gì cũng đè. Xong

66. Chương 65

Thành phố B dày sương, máy bay đến trễ.

Thích Niên đợi ở sân bay hơn một tiếng mới đón được Chu Hân Hân. Đây cũng không phải lần đầu hai người gặp nhau, lúc trước Thích Niên từng tham dự cuộc họp hằng năm do công ty mời. Sau khi kết thúc cuộc họp, Chu Hân Hân còn giữ cô ở thành phố B chơi hai ngày. Tính ra, đã một năm chưa gặp lại.

Chu Hân Hân chẳng xa lạ, thả hành lý rồi nhào vào lòng Thích Niên, cọ cọ rất lưu manh: “Vì sao mỗi lần thấy em, chị đều giống như nai con đi lạc, thiếu nữ hoài xuân thế này?”.

Thích Niên chơi với Chu Hân Hân hồi lâu, da mặt đã dày đến nỗi kim cương đâm không thủng, vì vậy bình tĩnh đáp: “Tại em tại em...chỉ số hấp dẫn cao quá.”

Chu Hân Hân bật cười: “Các fan của em vẫn cho rằng chị đàn áp em... Ai dè lúc đối mặt, trạng thái của chị hoàn toàn là fans của em ấy chứ.”

Chị ta nói nhỏ, trong giọng nói thật sự có mùi tiếc hận.

Thích Niên nhin cười: “Ừm, bữa trưa Đại Đại mời, fan muốn ăn gì?”

Chu Hân Hân lập tức mặt mày rạng rỡ: “Ăn lẩu.”

“Đi lấy xe với em trước đã.” Thích Niên móc điện thoại ra, vừa đi vừa nhắn tin cho Kỷ Ngôn Tín.

Tuy rằng tối qua Thích Niên nhiều lần cam đoan rằng cô đã lấy bằng lái xe hơn một năm, ra đường không thành vấn đề, nhưng Kỷ Ngôn Tín vẫn lo lắng. Sáng sớm trước khi cô đi, anh còn gọi điện nhắc nhở cô lái xe cẩn thận. Sau khi đến sân bay, phải tranh thủ nhắn tin xác nhận an toàn. Thích Niên gần như đoán rằng, nếu không phải hôm nay có tiết, chắc chắn anh sẽ đi thay cô...

Chu Hân Hân liếc nhìn: “Nam thần à?”

Thích Niên “dạ” một cái rồi cất điện thoại: “Đón được tình nhân nhỏ bé rồi là phải báo cáo.”

Chu Hân Hân bất ngờ bị ăn bánh gato. Năm phút sau, Chu Hân Hân đăng một trạng thái mới.

Hân Hân_Zhou: Là một fan nào tàn của “Mỹ nhân”, chuyện đầu tiên khi tiếp đất chính là thay các bạn ôm nữ thần. Chuyện thứ hai, đến “hiện vụ vụ án” nơi Thất Tế lần đầu gặp tiên sinh J và Thất Bảo rồi dính tình yêu sét đánh.

Không ngoài dự đoán, weibo của Chu Hân Hân bị fans của Thất Tế điên cuồng càn quét. Chu Hân Hân cầm điện thoại cười run cả người: “Fans của em bảo chị tung hình ảnh, không chỉ của em mà còn của nam thần nữa, ừm...ngay cả Thất Bảo cũng không tha. Xem nào, em tự giao hàng hay để chị chụp lên?”

Thích Niên liếc chị ta rồi chém lại một câu: “Đừng quên, bây giờ chị đang ngồi xe của em đấy, hửm?”

—

Ăn cơm xong, Thích Niên chở Chu Hân Hân về khách sạn cất hành lý.

Kế hoạch ban đầu là buổi chiều Thích Niên sẽ đưa Chu Hân Hân đi dạo xung quanh, cảm nhận cảnh vật và con người của thành phố Z. Nhưng hai người đều là kẻ lười biếng, vào căn phòng vừa có máy sưởi vừa có wifi rồi...lười đi ra.

Họ nói chuyện phiếm cả buổi đến hai giờ thì kêu trà chiều.

Chu Hân Hân nghiêm túc lấy ra một tập văn kiện, đưa cho cô: “Thật ra lần này tới đây, hội đặt hàng sách báo không phải là thứ yếu. Sếp bảo chị cầm bản hợp đồng này bàn với em về chuyện bản quyền...”

Thích Niên nhận lấy.

Ở công ty hữu hạn phát triển văn hóa Mạn Thảo, Chu Hân Hân có vị trí số một số hai, sách xuất bản dài kỳ ra không ngừng, tạp chí manhua cũng có số lượng khổng lồ.

Trước kia bởi vì chuyện Lộ Thanh Vũ, bút danh “Thất Tể” trong giới tệ vô cùng. Lúc đó, Chu Hân Hân chịu hết mọi áp lực để cô được đăng tạp chí mỗi kỳ. Thực lực ngoài đời và nhân khí trên mạng hoàn toàn khác nhau, Thích Niên dựa vào tạp chí dài kỳ mà có một mảnh đất nho nhỏ lần nữa. Sau đó là chuyên mục tác giả, truyện tranh dài nhiều kỳ, cuốn manhua đầu tiên đưa ra thị trường... Chu Hân Hân cung cấp cho cô tài nguyên tốt nhất, con đường tuyên truyền tốt nhất.

Đây là lý do vì sao trong hai năm qua, dù có gặp phải sự căm dỗ cao đến cỡ nào cô cũng không rời khỏi Mạn Thảo. Chu Hân Hân cũng chưa bao giờ lấy những ân tình này để trói buộc cô.

Lần tham gia cuộc họp thường niên của Mạn Thảo kia, Chu Hân Hân ngủ cùng cô ở khách sạn. Hai người ăn nhậu đến khuya, tuy mệt nhưng lại không ngủ được. Không biết là ai bắt đầu, họ cùng hồi tưởng lại những năm đã qua.

Chu Hân Hân giả vờ trả lời qua loa: “Em là tác giả truyện tranh đầu tiên chị dẫn dắt, không trong nghịch cảnh như vậy sao có thể kiểm nghiệm tài năng của chị chứ? Hơn nữa, chị biết em bị Lộ Thanh Vũ vu oan, sao có thể không giúp em được...” Dừng một chút, chị ta quay lại, cười vô cùng xán lạn: “Chị là fan trung thành của em đó, Thất Tể Đại Đại.”

Thích Niên biết, Chu Hân Hân nói nhẹ nhàng thế thôi nhưng sự thật lòng kia, chẳng còn ai có thể dành hết cho cô nữa.

Đang ngẩn người thì Chu Hân Hân giơ tay lên quơ quơ trước mắt cô: “Sao thế? Điều kiện tốt đến nỗi xem ngây người à?”

Thấy ánh mắt đen láy của Thích Niên nhìn sang, Chu Hân Hân bỏ một miếng thanh long vào miệng, nói năng ồm ồm: “Chị chẳng muốn em ký đâu, nhưng sếp bảo phải thảo luận cận kề với em, Chị nghĩ, hợp đồng này phần lớn là xem trọng giá trị thương mại của em, muốn không tốn nhiều mà được hưởng chút lời.”

Thích Niên liếm đôi môi khô khốc rồi đứng dậy mở cửa sổ thông khí: “Giá trị thương mại... Sao em nhớ lúc trước chị còn bảo em không có tiền đồ, đăng chương mới thì không mà toàn biến mất vô cơ cơ mà? Còn nói với tính tình này của em, mỗi ngày chị đều phải giục bản thảo muốn ói ra, tiền thưởng cuối năm lỗ hết cả trên người em cơ mà.”

Chu Hân Hân lúng túng gãi đầu, không dám tin: “Chị nói á? Sao chị nói em vậy được!”

Thích Niên hừ một tiếng, vạch ngón tay tính sổ: “Chưa hết đâu... Cái gì mà tiểu yêu tinh, rùa thần vạn năm ngâm bản thảo, bắt tài không đỡ nổi, đồ lưỡi biếng không lấp hố đáng đời bị chôn ở đáy hố.”

Thích Niên giương mắt, học Kỹ Ngôn Tín cười như không cười, mềm mỏng hỏi: “Còn muốn kể nữa không?”

Chu Hân Hân đỏ mặt hơi lạnh, chị ta lặng lẽ sờ mũi với vẻ mặt chột dạ: “Em xem, hiếm khi mới gặp mặt một lần, hà tất phải đau khổ bức nhau đúng không? Vậy...”

Dừng một chút, chị ta cố gắng nghiêm túc nói sang chuyện khác: “Trước tiên chúng ta nói về phương án tuyên truyền của “Mỹ nhân” đi, vẫn còn đăng tạp chí, hơn nữa để đến sang năm tiếng tăm to hơn. Chị...ngần không được nữa.”

Tối hôm qua sau khi về, Thích Niên mới nhớ ra chưa thương lượng chuyện quan trọng với Kỹ Ngôn Tín, tự nghĩ cả đêm, bây giờ cơ bản đã có quyết định. Cô chỉ im lặng một lát rồi nói nhỏ: “Chị biết đấy, thật ra em cũng không đồng ý lắm, tác phẩm hot, dù với em hay với Mạn Thảo đều có lợi. Vừa tuyên truyền thôi cũng đã có hiệu quả rồi. Nhưng Hân Hân, chị cũng biết em sợ gì mà.”

Chu Hân Hân mím môi, gật đầu đầy cảm thông “Chị biết.”

“Chị không biết.” Thích Niên khoanh tay, ngồi ngay ngắn lại, chăm chú nhìn chị ta: “Rất thích rất quan tâm rất quý trọng, vì em sợ độ hot của tác phẩm sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của em.”

Chu Hân Hân mở miệng, lời muốn nói đã ở trước môi nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Khi ở trên máy bay, chị ta đã tìm đủ từ ngữ để thuyết phục Thích Niên, nhưng khi chạm phải tâm mất kiên định ấy, lại chẳng thể nói thành lời.

Trong lúc tâm trạng chị ta đang nặng trĩu, Thích Niên lại cười “xùy” một cái: “Tưởng thật hả?”

Chu Hân Hân: “...”

Ba giây sau, Chu Hân Hân bạo phát đánh người.

Đối với trò đùa nửa giả nửa thật của Thích Niên, Chu Hân Hân cũng mất đi hứng thú nói chuyện chính, liền bóp bóp cái gáy căng cứng, bắt Thích Niên dẫn đi ăn. Ở quảng trường Tinh Quang gần trạm tàu điện số 7 có một quán thịt nướng, hai người vừa ăn vừa nói cho xong chuyện lúc này.

Đối với phương án tuyên truyền mở rộng của Mạn Thảo dành cho “Mỹ nhân nghi tu”, Thích Niên đều đồng ý. “Mỹ nhân nghi tu” dựa trên đời thật của cô là chuyện không thể xóa bỏ, hơn nữa thái độ của Kỷ Ngôn Tín cũng không rõ ràng, anh không phản cảm, cũng không can thiệp đến quyết định của cô. Nếu như lúc đầu Thích Niên còn có chỗ do dự, vậy bây giờ đã bớt đi rất nhiều. Ngoại trừ tuyên truyền thêm nửa năm thì cô không có ý kiến gì khác.

Nghe thế, Chu Hân Hân lấy làm ngạc nhiên.

“Không phải em sợ nếu thật sự hot thì sẽ bị chú ý sao? Có vài fan hiếu kì thật sự sẽ làm vậy đó.”

“Học kỳ sau em phải thực tập.” Thích Niên bỏ thịt vào miệng, ngồm ngoàm nói: “Trước đó em lo là nam thần không đồng ý, nhưng tối qua cảm thấy anh ấy...cũng không phải kiểu để ý lắm.”

Mắt Chu Hân Hân vụt sáng, lòng nhiều chuyện cháy hừng hực: “Thế tối qua hai người đề tường đề tử hay đề ghế thế?”

Thích Niên nhất thời bị sắc thịt, ho đến nổi khó thở.

Lúc ăn cơm có thể dừng thảo luận đến đề tài kích thích như thế được không!

67. Chương 66

Thời gian còn sớm, sau khi ăn cơm xong, Thích Niên dẫn Chu Hân Hân đi một vòng quanh quảng trường Tinh Quang.

Quảng trường Tinh Quang ở trung tâm thành phố, là khu vực sầm uất nhất thành phố Z, thường xuyên tổ chức những buổi biểu diễn nhỏ hoặc hoạt động thương mại.

Vừa hay hôm nay có một buổi trình diễn áo cưới.

MC trên sân khấu đang cảm thán không khí náo nhiệt hiện tại, âm thanh hỗn loạn ông ông bên tai.

Chu Hân Hân xem rất thích thú, là một trong những người đầu tiên rút thăm, không ngờ thật sự kiếm được một giải thưởng lớn — một bộ lễ phục kiểu Trung Quốc.

Thích Niên – người từ nhỏ đến lớn, dù là rút thăm nhỏ trong siêu thị hay là chơi trò đập trứng vàng đều chỉ nhận được câu “cảm ơn đã tham gia”- há hốc mồm. Vận may tốt quá nhỉ?

Chu Hân Hân hài lòng đáp: “Từ nhỏ đến lớn chị đều may mắn.”

Thấy Thích Niên không tin, chị ta nêu ví dụ: “Thật đó. Nói về chuyện sau khi đi làm thôi nha... Năm nào mà chị tham gia rút thưởng ở cuộc họp thường niên, thì cơ bản những giải thưởng lớn đều vào túi chị tất. Năm đầu lấy được Iphone 4s nè, năm nay là Ipad Pro... Đồng nghiệp hận chị muốn chết.”

Chu Hân Hân thật sự không nói xạo.

Thích Niên còn nhớ, sau khi cuộc họp kết thúc, chị ta hay bảo cô đoán xem đêm nay chị ta sẽ rút được quà gì. Bất luận Thích Niên có đoán đúng hay không, cuối cùng đều sẽ bị Chu Hân Hân khoe khoang... Quả thật hâm mộ đến nỗi muốn lăn bàn phím mấy vòng.

“Có gì hay mà hâm mộ?” Chu Hân Hân liếc nhìn cô: “Có lẽ Ông Trời lấy hết may mắn tìm bạn trai chất lượng tốt của chị đặt lên rút thưởng rồi.”

Chị ta nhét hộp quà vào lòng cô: “Không có bạn trai, cho em đó.”

Thích Niên bị cho quà thì ngần ra: “Cái này thì liên quan gì đến việc có bạn trai hay không?”

Chu Hân Hân trưng ra vẻ mặt “Sao em chẳng hiểu”, cười híp mắt: “Đêm nay em mặc bộ này rồi lượn qua lượn lại trước mặt nam thần một vòng. Nhớ nha, nhất định phải tỏ ra ngượng ngùng ngây thơ như hoa bách hợp. Mỗi cái gật đầu, mỗi cái cong môi đều phải quyến rũ lả lơi, sau đó...”

Thích Niên không nhin nổi bèn cắt ngang: “Rốt cuộc là phải ngây thơ không hiểu gì hay là...quyến rũ lả lơi?”

“Trời.” Chu Hân Hân bất mãn: “Nam thần của em thích mèo hoang hung dữ hay ấy ấy chẳng lẽ hỏi chị à?”

Thích Niên: “...”

Trọng tâm câu chuyện sao đột nhiên...đen tối thế này?

Vì vậy, trên con đường từ quảng trường Tinh Quang đến chỗ đậu xe, Chu Hân Hân chưa từng ngừng bàn luận về đề tài “Làm sao bình tĩnh đẩy ngã nam thần”.

Ví dụ như:

“Lúc em xoay người nhất định phải chậm thôi, để làn váy gợn sóng, cái gì mà Nương Nương Truyện ấy, em có xem không? Xoay người như một đóa hoa...”

“Khóa trên em cũng đừng thắt, để hở ra. Sau đó khi thấy nam thần thì đỏ mặt, đè cổ áo lại. Đừng đè chặt nhá, phải lộ ra khe rãnh. Chắc chắn, chị là nữ mà còn phải cứng lên này...”

Cứng...lên...

Cứng...

Thích Niên đỡ trán. Nếu như không phải che miệng lời đi sẽ làm người ta để ý hơn, đánh ngất thì không vác nổi... Thích Niên thật sự muốn làm như thế.

Đóng cửa xe lại, Thích Niên nhắc Chu Hân Hân đang thao thao bất tuyệt cởi dây an toàn: “Em đưa chị về khách sạn trước, rồi em về nhà sau.”

Chu Hân Hân há hốc mồm: “Còn sớm mà, em không định đi hẹn hò với nam thần hả?”

Chín giờ rồi... Sớm đâu ra?

Thích Niên thở dài trong lòng, lạnh nhạt nói: “Chị đánh giá thấp sức nặng của chị với em rồi, tối qua em đã nói với anh ấy là hai ngày nay, em hoàn toàn thuộc về chị. Cho nên hai ngày tại em sẽ không gặp nhau.”

Về mặt Chu Hân Hân kiểu “Má nó, em không nói sớm”: “Hóa ra tối nay chị uống công à?”

Thích Niên liếc kính chiếu hậu quan sát tình hình giao thông.

Chỗ đậu xe của quảng trường Tinh Quang rất hẹp, gần như Thích Niên vừa định ra là có một chiếc khác chen vào. Cô cau mày, cẩn thận lùi xe. Vừa ra khỏi chỗ đậu, Thích Niên còn chưa kịp thở phào thì phía xéo có một chiếc xe gì đó màu đỏ đột nhiên va chạm vào xe cô.

“Rầm”, tiếng va chạm vang lên, Thích Niên và Chu Hân Hân ngạc nhiên nhìn nhau: “Đụng rồi à?”

Thích Niên chưa kịp phản ứng, một người đàn ông trông lịch sự đi xuống từ chiếc xe màu đỏ. Anh ta đi ra phía trước, nhìn thùng bảo hiểm bị cọ tróc sơn rồi khó chịu đi đến vỏ cửa xe cô.

Thích Niên nháy mắt, ý bảo Chu Hân Hân ngồi trên xe chờ để cô xuống trước xem sao.

Chủ xe vừa thấy người lái là một cô gái trẻ, nét mặt vốn không vui lại thêm một phần trào phúng: “Cô đụng trúng xe tôi thế này, nói xem nên xử lý thế nào đây?”

Thích Niên thật sự hoài nghi tại mình: “Tại sao là tôi đụng vào xe của anh? Tôi vừa lái ra khỏi chỗ đậu, còn chưa nhúc nhích, lúc anh rẽ qua đụng phải tôi thì có...”

Người đàn ông trông có vẻ lịch sự cười lạnh: “Cô nói sai rồi phải không? Lúc cô lùi xe không nhìn kĩ, đụng vào xe tôi, chứ tôi đổ oan cho một cô gái làm gì?”

Vì vậy, một vụ tai nạn giao thông có thể dễ dàng giải quyết nhưng bị chủ xe này đổi trắng thay đen, còn đòi giải quyết riêng nên giằng co hơn nửa tiếng chưa xong.

Chu Hân Hân ở một bên nghe thì sôi máu, nhịn nửa giờ, sau khi thấy anh ta dọa gọi bạn bè đến “giúp đỡ” để giải quyết thì hoàn toàn nổi điên: “Một thằng đàn ông như anh có biết xấu hổ không vậy? Đụng xe xong đổ trách nhiệm cho chúng tôi rồi, còn kêu người tới... Lớn từng này nhưng lần đầu tôi mới biết chữ ”trơ tráo” viết thế nào đấy.”

Thích Niên dè dè mi tâm đau nhói, bóp nhẹ vai Chu Hân Hân, ghé tai nói nhỏ: “Em lên xe gọi điện thoại.”

Có lẽ nghĩ rằng Thích Niên dù gọi viện binh cũng không có phần thắng nên chủ xe kia rất bình tĩnh, không thêm liếc nhìn cô, chỉ cúi đầu chơi điện thoại.

Kỷ Ngôn Tín mới tắm rửa xong, sau khi nhận được điện thoại xin giúp đỡ của Thích Niên thì vừa mặc đồ vừa nghe cô kể lại sự việc. Đợi lúc cô nói xong, đến chỗ bị đối phương bắt đền tiền giải quyết riêng thì anh nhú mi, mềm mỏng cắt ngang: “Em không sao chứ?”

Thích Niên lần đầu gặp phải chuyện như vậy, nói không sợ là giả. Khi nói chuyện với anh, sợi dây căng cứng trong đầu đứt đôi, nhưng cô vẫn cố gắng giữ vững âm thanh, nói rõ ràng ngắn gọn nhất. Lúc bị anh cắt ngang, đột nhiên cô cũng có chút...chua xót và tủi thân khó thành lời.

Một lúc sau, cô mới lắc đầu: “Em không sao.”

Kỷ Ngôn Tín hỏi rõ địa chỉ, kêu Thất Bảo đang buồn ngủ dậy, đeo vòng cổ rồi cài dây cho nó, sau đó cầm chìa khóa và ra khỏi nhà.

Tuyến tàu điện số 7 cách nhà anh không xa, đi mất vài phút.

Bãi đậu xe đó hơi khuất, bình thường cũng không có ai quản lý, cho nên mấy người đứng giằng co hơn nửa tiếng mà cũng không ai đến giải quyết.

Thích Niên đứng lâu nên hơi lạnh, đang ngăn người thì bị Chu Hân Hân véo mạnh một cái. Còn chưa quay đầu, chợt cô nghe thấy giọng nói vừa vui mừng vừa kiêu ngạo của Chu Hân Hân: “Má ơi, đó là Thất Bảo hả? A a a... Đó là Thất Bảo và nam thần của em phải không?”

Thích Niên quay lại nhìn, vừa đứng lúc chạm phải tầm mắt của Kỷ Ngôn Tín, thăm thẳm tĩnh lặng.

Chu Hân Hân còn đang không ngừng cào mu bàn tay cô, quả thật đã rơi vào tình trạng mê trai.

Không được rồi không được rồi... Đẹp trai quá đi! Lần đầu Chu Hân Hân thấy rằng, đàn ông chân dài nên mặc loại áo khoác dài vừa chín chắn vừa nam tính này, nhất là khi trong tay người-đàn-ông-của-Thích-Niên còn dắt một con Golden ưỡn ngực ngẩng đầu oai phong lẫm liệt. Giá trị nhan sắc thật sự chọc trời đó...

Má ơi, nếu hai người này đứng trong cùng một khung ảnh, vậy “Mỹ nhân nghi tu” còn cần phải tuyên truyền à? Giá trị nhan sắc và truyện tranh đủ để hút fans rồi, bán chạy trong vòng năm năm cũng không thành vấn đề ấy chứ...

Đối phương thấy chủ xe thật sự đã tới thì thái độ cuối cùng cũng vơi đi ít nhiều. Anh ta cất điện thoại, vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Tối là ok rồi, anh đến xem nhanh lên. Bạn gái anh đụng vào xe tôi xong rồi không muốn chịu trách nhiệm, làm tổn của tôi mất nửa tiếng, tôi còn phải vội về công ty nữa.”

Thích Niên há hốc mồm.

Rõ ràng vừa anh ta còn nói: “Dù sao đêm nay tôi chẳng có việc gì, nếu cô không chấp nhận, không muốn chịu trách nhiệm thì chúng ta đứng đây cả đêm cũng không sao.”

Kỷ Ngôn Tín thần nhiên liếc sang anh ta, anh ta lẳng lặng nhìn ánh mắt lạnh nhạt của anh và ý thức được... người này khó đối phó.

Thất Bảo như thấy kẻ thù, nó khom chân trước rồi hung hăng sủa vài tiếng. Âm thanh của chó trưởng thành trầm thấp mà vang dội, nhất là lúc mang theo vài phần cảnh cáo, cuống họng nhả ra hai tiếng “grừ grừ” uy hiếp, thật đúng là làm Thích Niên nhìn với con mắt khác.

Kỷ Ngôn Tín cong khoe môi, nhưng nụ cười đó chỉ trong một cái nháy mắt, sau đó anh đi đến bên cạnh cô. Trước tiên xem người, thấy người không sao, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Kỷ Ngôn Tín đưa dây dẫn cho Thích Niên cầm, còn anh nắm lấy tay cô thử dò xét, lạnh đến nỗi sắp đóng băng.

Kỷ Ngôn Tín khẽ nhủ mày, nắm chặt một cái rồi buông ra: “Vào xe đợi đi.”

Chóp mũi Thích Niên đông lạnh đỏ ửng nhưng trái tim như được bàn tay ấm áp của anh bao quanh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khẽ tai nói nhỏ: “Người này nhìn lịch sự nhưng không phải thế, cứ dọa em không cho báo cảnh sát bắt phải đền tiền giải quyết riêng...”

Dừng một chút, Thích Niên hít mũi, ánh mắt long lanh vô cùng tỏa sáng dưới ánh đèn đường: “Em không đâm anh ta, là anh ta tự đâm, nhất thiết anh đừng để bị chiếm hời đấy.”

Kỷ Ngôn Tín nghiêm túc nghe xong, “ừ” đáp: “Hời của anh chỉ em được chiếm.”

Thích Niên ngẩn ra, thấy vẻ mặt của anh không giống nói giỡn thì như bị anh cắn một cái, vành tai nóng lên, bèn vội vàng lôi Chu Hân Hân quay lại xe.

Chu Hân Hân đứng xa nên không nghe rõ, bị Thích Niên kéo lên xe, chị ta hưng phấn cầm tay cô: “Nam thần của em đẹp trai quá.”

“Thất Bảo cũng đẹp trai dễ sợ.”

“Một nhà ba người các em quá ư là đẹp.”

“Thôi tiêu, chị hồi máu cả nửa ngày, giờ rãnh máu lại rỗng rồi.”

“Nhìn hai người bọn em đứng với nhau mà tâm hồn thiếu nữ của chị muốn nổ tung luôn...”

Chu Hân Hân còn đang lải nhải, Thích Niên liền vỗ vỗ đầu Thất Bảo: “Thất Bảo, làm chị ấy im miệng đi.”

Thất Bảo ngẩng đầu, đứng dậy nhào vào lòng Chu Hân Hân, hai chân trước chuẩn xác khoắc lên tay chị ta. Sau đó nó áp sát, cọ cọ đầu...

Yên lặng trong nháy mắt.

Chu Hân Hân bị dễ thương đến nỗi...không nói gì được nữa.

Thích Niên vẫn đang lo lắng không biết Kỷ Ngôn Tín giải quyết thế nào, xuyên qua cửa sổ xe, chỉ thấy anh khom người nhìn chỗ bị va chạm, không biết anh nói gì mà vẻ mặt đối phương dường như cứng đờ. Không bao lâu, đối phương xám xịt chui vào trong xe, lúc trở ra thì lật bóp da lấy tiền đưa cho Kỷ Ngôn Tín... Chuyện làm khó Thích Niên hơn nửa tiếng đã được giải quyết sau hai, ba câu.

Thích Niên ghen hòng nhìn trần trời.

Chẳng lẽ do thấy cô dễ bắt nạt ư...

Giải quyết xong việc thì chẳng còn sớm, hai người liền đưa Chu Hân Hân về khách sạn trước để nghỉ ngơi.

Tuy rằng chuyện đêm nay là ngoài ý muốn, nhưng Thích Niên nghĩ vẫn cần phải kể tỉ mỉ lại lần nữa cho Kỷ Ngôn Tín, cho nên suốt dọc đường về nhà anh, cô chỉ im lặng ngắm nhìn phong cảnh.

Đêm đã khuya.

Bãi đậu xe ngầm chỉ còn tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, rõ ràng đến nỗi dè sát màng nhĩ Thích Niên.

Mí mắt Thích Niên giật giật, ấp úng hỏi: “Đêm nay em...”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô một cái rồi trả lời: “Ở chỗ anh.”

68. Chương 67

Ở ở ở chỗ anh?

Cô còn chưa muốn thật sự đẩy ngã anh mà, chẳng kịp chuẩn bị tâm lý tí nào...

Đa đầu Thích Niên tê tê: “Hả? Có...kỳ quá không?” Cô nghĩ đến một lý do tuyệt vời, hai mắt sáng vụt lên: “Kỷ Thu, không phải Kỷ Thu vẫn ở nhà anh à? Bị nhìn thấy thì không tốt đâu.”

Kỷ Ngôn Tín dừng xe xong thì tắt máy.

“Ngày mai muốn đến hội đặt hàng sách báo?” Anh hỏi.

Trọng tâm câu chuyện xoay chuyển nhanh thật.

Thích Niên gật đầu: “Dạ, chiều mai.”

“Cuối tuần không có tiết, anh đưa em đi.” Kỷ Ngôn Tín cởi dây an toàn rồi ngoắc ngoắc cô, ý bảo Thích Niên ngồi sang: “Để anh ôm em một cái.”

Thích Niên buông lỏng dây cài, vẫn tỏ ra bình tĩnh tự nhiên. Nhưng ánh mắt mơ màng và giọng nói rụt rè của cô, không cái nào không thể hiện sự ầm ầm dậy sóng nơi đáy lòng: “Lời, lời vừa nãy còn chưa nói hết mà.”

Kỷ Ngôn Tín “ừ” có lệ, rồi nghiêng người cởi dây an toàn cho cô: “Ngồi qua đây rồi nói tiếp.”

Thích Niên nhăn nhó, ngượng ngùng liếm môi: “Em xấu hổ.”

Kỷ Ngôn Tín nhin cười, ném ra hai lựa chọn: “Anh bế em sang hay em tự đến?”

Thích Niên do dự một chút: “Để tự em đi...”

Cô rề rà leo sang, lúc đã ngồi trên chân anh, mặt cô đỏ ửng, chẳng biết nói gì mà chỉ rũ mắt nhìn cúc áo đầu tiên trên ở áo khoác anh.

Kỷ Ngôn Tín điều chỉnh cái ghế ngã về sau một chút, sau đó cầm tay cô đo nhiệt độ, ấm.

“Cuối tuần này Kỷ Thu không tới.” Kỷ Ngôn Tín chậm rãi nắm chặt ngón tay cô: “Tối ở phòng khách, mai anh đưa em đi.”

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Không an tâm để em lái xe.”

Thích Niên muốn nói chuyện ngoài ý muốn tối nay thật sự là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến cô cả, Nhưng thấy anh ở bãi đậu xe mờ tối, ánh mắt sâu hun hút, đột nhiên lại không nói thành lời.

Gật đầu, Thích Niên đáp “dạ”: “Em ở phòng khách.”

“Anh ngủ phòng chính.” Thích Niên lại nói.

Đôi tay đặt ngang lưng Thích Niên siết chặt, Kỷ Ngôn Tín ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương trên tóc cô rồi buồn bực đáp: “Ừ”.

Nhìn có vẻ không muốn nói thêm.

Thích Niên yên lặng một chút, không dám nhúc nhích. Nhưng nghĩ đến Kỷ Thu, cô lại buộc phải hỏi: “Sao tuần này Kỷ Thu không tới? Con bé không khỏe à?”

Cuối tuần Kỷ Thu nhồi đủ thứ học thêm nên đến thường xuyên, thứ sáu mỗi tuần, Kỷ Ngôn Tín đều sẽ đi đón cô bé. Sau này Kỷ Thu biết họ đang quen nhau thì cô cũng theo đón.

Không có lần nào là không tới.

Kỷ Ngôn Tín vỗ nhẹ đầu Thích Niên, thuận miệng trả lời: “Sau này cũng không tới nữa.”

Thích Niên vô cùng ngạc nhiên: “Vì sao?”

Kỷ Ngôn Tín hơi buông lỏng, ngược mắt đối diện với cô: “Bởi vì có bạn gái rồi, nó ở đó không tiện thân mật.” Dứt lời, anh híp mắt, nhắm miệng rồi vuốt vành tai Thích Niên: “Biết thân mật là gì không?”

Ngón tay của anh hơi nóng, ma sát vành tai vài cái làm nó hoàn toàn đỏ lên.

Thích Niên né tránh ánh mắt của anh, chỉ nhìn cổ áo và lắc đầu giả ngu. Cô rũ mắt, nhưng không che được sóng nước nơi đáy mắt.

Kỷ Ngôn Tín ung dung nhìn một hồi, cảm giác được độ nóng từ vành tai truyền tới ngón tay mình. Anh cúi đầu lại gần, lần tìm môi cô rồi hôn lên. Hơi khô, còn lạnh lạnh, nhưng lại vô cùng mềm mại. Hơi thở của Kỷ Ngôn Tín dần gấp gáp, tay anh chuyển từ vành tai ra sau gáy Thích Niên, áp sát từng chút một. Hôn đến nỗi cô không thở được, anh mới nhích ra một chút.

Thất Bảo ngồi phía sau đã nằm rạp xuống ghế, thỉnh thoảng chỉ ngẩng đầu lên nhìn vài lần.

Nếu nói ngược cầu, đây mới là...thật nè.

Đôi mắt xinh đẹp kia gần trong gang tấc, sâu thẳm đen láy, giọng anh trầm khàn: “Giờ biết rồi chứ?”

Cảm thấy anh muốn làm tiếp, Thích Niên che miệng lại và gật đầu không ngừng: “Biết rồi.”

Âm thanh bị che chắn ậm ờ không rõ, không ngờ lại làm Kỷ Ngôn Tín rung động. Anh cúi đầu, chóp mũi cọ nhẹ một cái, rồi cắn mu bàn tay Thích Niên. Cắn rất nhẹ, như lông chim khều qua trái tim cô. Ngay tại lúc phòng tuyến của cô sắp sụp đổ, một tia sáng lóe lên trong đầu Thích Niên, đột nhiên có một suy nghĩ không mấy tốt đẹp xuất hiện. Cô trở tay chặn môi của anh bằng một ngón tay, cặp mắt sáng rực: “Kỷ Thu về ở... vậy chẳng phải ông cụ biết rồi ư?”

Kỷ Ngôn Tín kéo tay cô xuống nắm trong lòng bàn tay, hỏi lại như chuyện hiển nhiên: “Không nên biết à?”

“Không phải...” Sợ anh xuyên tạc, Thích Niên cân nhắc mấy phen rồi giải thích: “Anh nói không tiện thân mật hả? Lỡ như ông cụ cũng nghĩ vậy, thế em...” Còn mặt mũi gì mà gặp người ta nữa!

Rõ ràng còn chưa làm gì cả.

Kỷ Ngôn Tín cười nhẹ, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Đêm nay làm chút chuyện đi cho đỡ chịu oan.”

Anh hơi hột nói một câu lại khiến Thích Niên hoàn toàn ngượng chín, dường như không khí trong xe đều bị hâm lên, khô nóng đến hốt hoảng.

Kỷ Ngôn Tín thưởng thức nét mặt đặc sắc của Thích Niên rồi che miệng cười khế, vừa định thả cô xuống xe thì điện thoại đặt ở giữa tay vịn sáng lên.

Kỷ Ngôn Tín thuận tay cầm lên đưa cho cô: “Wechat.”

Thích Niên thấy người gửi là Chu Hân Hân thì ồ một cái rồi mở ra xem.

Chu Hân Hân: “Tể Tể, đừng quên phải sử dụng lễ phục chị đưa đó, mặc cho nam thần xem nha! Có thể cửa sổ nam thần hay không, chị cũng chỉ giúp được đến đây thôi.”

Thích Niên đọc xong thì thấy Kỷ Ngôn Tín cũng liếc nhìn, bèn luống cuống giấu đi. Đáng tiếc, trễ rồi...

Kỷ Ngôn Tín cầm tay cô, dễ dàng lấy chiếc di động rồi hỏi: “Lễ phục gì mà phải mặc cho anh xem?”

Trong một khoảnh khắc, Thích Niên thật sự muốn bóp chết Chu Hân Hân.

69. Chương 68

Hiếm khi thứ bảy không cần đi học sớm, Thích Niên ngủ thỏa thích đến khi tự tỉnh.

Trong phòng kéo rèm che cho nên hơi tối, chỉ khi có ánh dương xuyên qua mới hiện lên chút ánh sáng êm dịu.

Thích Niên xoa xoa cái trán đau nhức, đầu óc còn quay cuồng. Nhìn cách bài trí xa lạ, trong đầu cô trống rỗng, một lúc lâu mới nhớ ra... Tối qua cô ngủ lại phòng khách ở nhà Kỷ Ngôn Tín. Còn đang ngẩn người, điện thoại sặc pin đặt trên tủ đầu giường không ngừng vang lên tiếng báo tin wechat.

Thích Niên vuốt lại tóc rơi lòa xòa trước trán rồi lấy điện thoại, nằm sấp xem.

Không hề bất ngờ, tất cả đều là wechat từ Chu Hân Hân...

Chu Hân Hân: “Wuli bảo bối, dậy chưa?”

Chu Hân Hân: “Má ơi, 9 giờ rồi còn chưa dậy á? Tình hình chiến đấu tối qua chắc là kịch liệt lắm...”

Chu Hân Hân: “Hãy hãy hãy, Tể Tể Thất Tể Niên Niên Thích Niên Thất Tể Đại Đại, hừm ~ icon. Người ta là fan nào tàn của em đó, nhanh chóng thức dậy ném thức ăn chó đi nè!”

Thức ăn cái gì chó...

Thích Niên vùi mặt vào tấm chăn mềm mại rồi hít một hơi thật sâu. Ngoại trừ bị Kỷ Ngôn Tín giấu cọt cả đêm thì...cái gì cũng chưa xảy ra. Thật sự...mất mặt muốn chết.

Tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên hai cái, tiếp theo là giọng hỏi lạnh lạnh của Kỷ Ngôn Tín: “Dậy chưa?”

Đợi hồi lâu không nghe tiếng trả lời, Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn Thất Bảo ngồi canh gác, đá nhẹ một cái vào đuôi nó, ý bảo tình báo bị sai. Thất Bảo ậm ừ vài tiếng, vươn chân vỗ vỗ cửa.

Sau đó, người trong phòng cũng đáp lại: “Dậy rồi.”

Kỷ Ngôn Tín hơi nhú mày: “Sửa soạn xong thì ra ăn sáng.”

Thích Niên “à” một cái, nhanh chóng đứng dậy làm vệ sinh.

Ăn sáng xong, Kỷ Ngôn Tín đưa cô về nhà trọ thay quần áo trước.

Buổi chiều Chu Hân Hân sẽ dẫn Thích Niên đi gặp chủ biên, ngoài ra không tránh việc gặp gỡ các tác giả và người đại diện, vì vậy ăn mặc chỉnh chu một chút cũng tốt.

Trên đường về, bởi vì có chút xấu hổ nên từ khi lên xe Thích Niên vẫn cúi đầu trò chuyện wechat với Chu Hân Hân. Kỷ Ngôn Tín liếc cô vài lần, cô đều giả bộ như không thấy. Còn hai giao lộ nữa là đến khu cư xá, Kỷ Ngôn Tín nhìn người nào đó đang làm đà điều, hỏi: “Không định nói chuyện với anh à?”

Thích Niên giả ngu “hả” một cái: “Làm gì có.”

Tối hôm qua, sau khi xuống xe, Thích Niên cầm hộp quà phồng tay vào nhà rồi vội vàng đổi giày, kết quả là xém chút đập phải đuôi Thất Bảo. Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là nhạc đệm. Làm Thích Niên xấu hổ đến nỗi không còn mặt mũi là chuyện xảy ra ở phía sau...

Sau khi tắm xong, Thích Niên tò mò lấy bộ lễ phục kiểu Trung Quốc ra xem rồi tiện thể mặc thử. Ai ngờ, cửa không khóa nên bị Thất Bảo đẩy vào, theo sau là...Kỷ Ngôn Tín! Lúc cô đang ngượng muốn chết, Kỷ Ngôn Tín rất bình tĩnh để sửa tươì lên tủ đầu giường, nói một câu mang ý cười: “Đẹp lắm, đi ngủ sớm một chút.”

Rồi...đi ra! Đi ra!

Cô thề.

Kỷ Ngôn Tín chắc chắn hiểu lắm!

Thích Niên thở dài, lơ đãng xoay xoay điện thoại: “Buổi tối...không cần đến đón em.”

Kỷ Ngôn Tín gật đầu: “Em nói ba lần rồi.”

“...” Có, có hả? Cô nói ba lần rồi hả?

Đến cửa khu, Kỷ Ngôn Tín chạy chậm lại, mãi khi đến dưới lầu, anh mới dừng xe: “Có muốn anh lên với em không?”

Thích Niên không ngừng lắc đầu: “Em thay đồ rồi xuống ngay, nhanh lắm!”

Vừa nói chuyện, cô vừa xoay người mở cửa. Mới vươn tay ra thì nghe một tiếng động nhỏ, cửa xe bị khóa. Cùng lúc đó, giọng nói lạnh nhạt của Kỷ Ngôn Tín cũng vang lên: “Quay lại.”

Thích Niên cứng đờ một hồi lâu mới quay đầu lại, nhìn về phía anh.

“Muốn nói chuyện không?” Máy sưởi trong xe mở hơi lớn nên có chút nóng. Anh cởi hai cúc đầu trên áo sơ mi, thoải mái kéo cổ áo ra. Lúc làm chuyện này, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm kia vẫn không rời khỏi cô.

Thích Niên nhìn chằm chằm hồi lâu mới chuyển mắt, cúi đầu bẻ ngón tay, nói giọng như muỗi: “Nói chuyện gì?”

Kỷ Ngôn Tín nghiêm túc nhớ lại: “Chuyện từ tối hôm qua.” Anh thử hỏi: “Bởi vì anh không đáp lại em?”

Đáp, đáp lại?

Đó là cái quỷ gì...

Thích Niên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Chẳng lẽ anh cho rằng, cô ủ rũ như vậy là bởi vì không cửa đổ được anh?

Oan uổng quá!

“Không phải à?” Kỷ Ngôn Tín khẽ nhú mày, giấu kĩ chút hứng thú nơi đáy mắt, vẫn chưa để Thích Niên phát hiện: “Vậy là do khách lệ chưa đúng chỗ?”

“Không phải.” Thích Niên phủ nhận, ngại ngần nói: “Là do tự em không được tự nhiên.”

“Không được tự nhiên cái gì?”

Thích Niên cắn môi: “Con gái đều thích thử quần áo mới, tối qua không phải em cố ý mặc cho anh xem. Anh...”

Hóa ra là nguyên nhân này?

Mi tâm Kỷ Ngôn Tín lại nhú, anh suy nghĩ cả buổi sáng cũng không nghĩ tới vấn đề này. Thở phào nhẹ nhõm, anh tiện tay gậy gậy cửa gió của máy điều hòa, cúi gương mặt thanh tú như tranh thủy mặc: “Kỷ gia có một gia quy.”

Thích Niên theo không kịp tiết tấu chuyển đề tài của anh.

Kỷ Ngôn Tín rũ mắt, cười khê: “Không thể vượt rào trước khi cưới.”

Âm thanh kia trầm trầm trùng trùng, rõ ràng là bình tĩnh chỉ ra sự thật khách quan, lại khiến Thích Niên nghe ra một chút trêu đùa.

Không thể vượt rào trước khi cưới...

Gia quy gì thế?

Lúc đầu Thích Niên còn không hiểu vì sao đột nhiên anh chuyển sang chủ đề gia quy này, nhưng liên hệ lại mới hiểu... Anh ngẫm ám chỉ, nếu khi đó không đi thì sẽ...vượt rào? Nghĩ đến đây, Thích Niên cảm thấy vành tai lại nóng lên. Cô che mặt, hơn nửa ngày mới bình tĩnh “à” một cái rồi chỉ chỉ cửa xe: “Em...em lên lầu thay quần áo trước nha.”

Kỷ Ngôn Tín mở khóa, xem cô vội vàng vàng chạy xuống xe. Vừa bước lên bậc thang, cô lại chạy về, đổ mặt hỏi: “Vậy, vậy anh và bạn gái cũ cũng...”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô đỏ bừng cả mặt thì thấy buồn cười, nhưng không dám biểu lộ ra, nếu cười lên, kẻ mặt mỏng này sẽ lại rúc vào mai rùa mất. Lại nói... Hồi trước Thích Niên mặt dày theo đuổi anh, anh thật sự không phát hiện, thì ra cô lại dễ xấu hổ đến vậy. Nhưng nhìn vẻ mặt mặc dù căng thẳng nhưng rất muốn biết của Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín vẫn không kiềm được, cười nhẹ: “Có một số việc, anh chỉ làm với em.”

Thích Niên nghĩ tới rất nhiều câu trả lời, ví dụ như: “Thích Niên, đã qua rồi”, “Em nghĩ rất quan trọng ư?” các kiểu, nhưng chỉ không nghĩ tới...dạng này.

Không biết phải trả lời thế nào, lại sợ đào hố chôn mình, Thích Niên nhanh chóng đóng cửa xe lại, nắm lỗi tai mình rồi chạy lên lầu.

Nóng quá nóng quá...

Chắc chắn mặt đỏ rồi.

Cô lạng lẽ đi đến cửa thang máy, soi vào mặt kiếng hai bên rồi ảo não che mặt.

Sao lại...đỏ như vậy!

Không phải chỉ thuận miệng hỏi về người cũ một xú thôi sao, xấu hổ cái gì! Giậm chân một cái, cô cắm đầu tiến vào thang máy, hoàn toàn quên mất chuyện mình không được tự nhiên lúc này...

Hội đặt hàng sách báo ở trong nước được gọi là “Chỉ tiêu xuất bản hằng năm”, đối với giới xuất bản, đây là bữa tiệc lớn mỗi năm một lần.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Hân Hân, Thích Niên được gặp chủ biên và một vài người đại diện quan trọng của công ty Mạn Thảo. Cô không giỏi xã giao, cũng không thích thân phận “Thất Tề” bị tiết lộ nhiều, cho nên chỉ làm quen sơ sơ rồi tìm cơ chạy ra ngoài đi dạo.

Trong thời gian triển lãm, không ít gian có hộp báo sách mới. Còn một vài gian hàng giống như công ty hữu hạn văn hóa Vinh Phẩm, mời tác giả nổi tiếng dưới trướng của mình đến tham dự.

Chu Hân Hân vừa bàn xong công việc, gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ thì mới phát hiện Thích Niên đã đi được một lúc. Nghĩ đến người đại diện kia nhắc tới Lộ Thanh Vũ có hộp báo sách mới ngay tại gian hàng Vinh Phẩm, trong lòng chị ta hơi hơi lo lắng. Rốt cuộc cũng không ngồi yên được, Chu Hân Hân bèn gọi điện thoại cho Thích Niên.

Chu Hân Hân: “Alo? Thích Niên.”

Thích Niên “ạ” một cái, tầm mắt không rời khỏi giới thiệu văn tắt trên mặt sách: “Có thể đi rồi à?”

“Sao nhanh vậy được?” Chu Hân Hân hắng giọng, tránh vào góc phòng: “Lộ Thanh Vũ có mở hộp báo ở Vinh Phẩm, em đừng đến đó, mất công lại đụng độ, thấy cô ta xong mắc ối ăn không vô.”

Thích Niên bị câu hình dung của Chu Hân Hân chọc cười, định xoay người đi thì vừa ngẩng đầu, nụ cười bỗng biến mất.

Lúc trước cô cũng biết Lộ Thanh Vũ sẽ xuất hiện ở hội đặt hàng sách báo, nhưng vẫn nghĩ... Hội trường lớn như vậy, cô cố tình tránh thì làm sao may mắn gặp được, cho nên hoàn toàn không để trong lòng.

Nhưng bây giờ...

Thích Niên nhìn Lộ Thanh Vũ mặc đồ công sở đứng cách đó vài bước, mỉm cười nhìn cô thì tâm trạng vốn tốt đẹp từ trong ra ngoài đều bị phá sạch.

Thấy cô im lặng khác thường, da đầu Chu Hân Hân tê rần, chị ta cẩn thận hỏi: “Thích Niên?”

Thích Niên “ạ” đáp: “Muộn rồi, đã chạm mặt.”

Vướng mắc giữa Thích Niên và Lộ Thanh Vũ nói ra có hơi dài dòng. Như những tân thủ trong giới họa sĩ, Thích Niên tập trung tại một diễn đàn tên là Mạn Hội trước. Thông qua Mạn Hội này, cô gia nhập nhóm họa sĩ, cũng ở đây, cô quen Lộ Thanh Vũ. Khi đó Lộ Thanh Vũ đã có chút danh tiếng, cô ta cũng là một họa sĩ mà Thích Niên rất thích. Cô thích phong cách vẽ của Lộ Thanh Vũ, chơi weibo cũng là vì cô ta.

Thời cấp ba Thích Niên có hơi lông bông, nhưng may vẫn còn chút lý trí. Sau khi vào nhóm họa sĩ, chỉ có cuối tuần cô mới dám giết thời gian. Thỉnh thoảng nghe các họa sĩ trong nhóm nói về kinh nghiệm của bản thân, có đôi khi mọi người giao lưu, đăng tranh của mình lên để đối phương thưởng thức. Là một người có kinh nghiệm xuất bản nhất, mỗi lần Lộ Thanh Vũ xuất hiện, nếu không được nịnh nọt thì được mọi người vây quanh, bàn luận về các nhà xuất bản, bản thảo rồi tám chuyện cô ta hợp tác với ai ai...

Cụ thể quen biết thế nào thì cô chẳng nhớ rõ nữa, hình như bắt đầu từ một ngày nào đó, cô ta chào hỏi Thích Niên, rồi còn thân thiết động viên cô, mong cô thi đại học thuận lợi. Sau khi thi đại học xong, dĩ nhiên Thích Niên thường xuyên chơi với cô ta. Chỉ một đường lưới mạng, nối liền thế giới của hai người. Khi chơi chung với Thích Niên, Lộ Thanh Vũ cũng không lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài mà hay nói đùa, cũng nói vài chuyện linh tinh. Dần dần quen thân, cô ta cũng không kiêng kị mà nói về cuộc sống ngoài đời thật rồi cười hi hi ha ha.

Nhưng sau đó...chẳng biết từ bao giờ, cô ta đã thay đổi. Hoặc đáng sợ hơn là, Lộ Thanh Vũ chưa bao giờ thay đổi, chỉ do Thích Niên chưa bao giờ biết rõ về cô ta mà thôi.

Chu Hân Hân đã cúp điện thoại, bên tai chỉ còn âm thanh “tút TUT TUT...”, lạnh buốt đến nỗi làm Thích Niên hoảng sợ.

Lộ Thanh Vũ đi đến trước mặt cô, cười tươi và vươn tay về phía cô: “Hi Thất Tế, lâu rồi không gặp.”

Thích Niên cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn của cô ta, một cơn đau bén nhọn trong lồng ngực làm cô chợt nhận ra ——

Rất nhiều chuyện bạn cho rằng đã qua, thật ra, không qua được.

70. Chương 69

Lộ Thanh Vũ xuất hiện bên cạnh gian hàng của Vinh Phẩm, cô ta vừa dừng chân, tất cả các fan đều nhìn về phía này. Những ánh mắt quan sát hoặc dò xét đó thật sự làm cho người ta ghê tởm.

Nhưng mà, sau sự trầm mặc ngắn ngủi. Thích Niên vươn tay ra một cách tự nhiên, trong ánh mắt ngạc nhiên của Lộ Thanh Vũ, cô nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay cô ta một chút: “Không ngờ lại gặp chị ở đây.”

Lộ Thanh Vũ thoáng giật mình rồi hỏi: “Không muốn gặp lại chị à?”

Thích Niên nhú mi rồi cười khẽ, gần từng chữ: “Không muốn.” Cô nhét hai tay trong túi, tuy nét mặt bình tĩnh thong dong, nhưng lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Lộ Thanh Vũ cười gượng gạo, thuận miệng hỏi: “Chị nhớ em không thích những nơi ồn ào mà, sao hôm nay cũng tới?”

Thích Niên trào phúng trong lòng: Mấy năm trước thì xé rách mặt mũi, nhiều năm làm như không thấy cũng chẳng quan tâm, giờ giả vờ gặp lại bạn cũ cái gì chứ.

Nhưng bất luận chữ bới trong lòng kiểu gì, ngoài mặt vẫn phải bình tĩnh. Bây giờ không phải ở nơi riêng tư, cô muốn trở mặt thì sẽ trở mặt. Nhưng nếu làm vậy, không cần ngày mai mà ngay tối nay weibo sẽ hoàn toàn bùng nổ. Cô của hiện tại đã chẳng còn là kẻ vô danh có thể bị bắt nạt như trước đây. Nhéo mạnh vào lòng bàn tay, Thích Niên giả vờ lơ đãng liếc nhìn về phía gian hàng Vinh Phẩm, đổi chủ đề: “Nghe nói hôm nay chị họp báo ra mắt sách mới.”

Đáy mắt Lộ Thanh Vũ hiện lên ý cười, hòa nhã đưa ra lời mời: “Muốn đi cùng không?”

“Không.” Thích Niên cong cong khóe môi, nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc bén: “Tôi không rảnh.”

Câu nói kia bị ép xuống cực thấp, thấy ánh mắt phức tạp của Lộ Thanh Vũ nhìn sang, cô cười vô hại rồi vỗ vai cô ta một cái, rộng lượng chúc phúc: “Bán đắt hàng nha.”

Chu Hân Hân vội vã chạy tới, thấy một màn “bạn tốt” của hai người thì tim đều muốn vọt tới cuồng hòng. Tuy rằng cả đoạn đường đi, trong đầu chị ta đã tưởng tượng đến cảnh Thích Niên không kiềm chế nổi mà đánh người thì chị ta nên trả lời thế nào với truyền thông, còn không ngừng cầu mong cho Thích Niên đừng bị con ả kia làm cho tức giận, để lại nhược điểm. Nhưng đến lúc nhìn thấy Thích Niên ung dung, bỏ qua chuyện cũ đối mặt với Lộ Thanh Vũ thì trong một khoảnh khắc, chị ta thà rằng cô không thể lý trí được như thế.

Đã từng bị buộc phải giết chết bút danh “Thất Tể” này, là kẻ thù không đội trời chung, sao có thể thật sự bỏ qua chuyện cũ được?

Chu Hân Hân thở nhẹ một hơi rồi chỉnh chỉnh áo, ôm túi hồ sơ vào ngực, giả vờ như mới đi vệ sinh xong: “Thất Tể, đi được rồi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Thích Niên vừa xoay người đã bị Chu Hân Hân khoác tay: “Ra khỏi phòng vệ sinh là chẳng thấy em đâu, tìm em cả buổi đấy. Nếu như để lạc mất em, chắc chị sẽ bị chủ biên đại nhân bêu đầu mất.” Dứt lời, chị ta cười híp mắt rồi ngẩng đầu lên, giả bộ như vừa mới thấy Lộ Thanh Vũ, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu.

Trong đám đông đã có không ít người đang suy đoán thân phận của Thích Niên, nghe Chu Hân Hân lên tiếng chứng thực, có người ngạc nhiên cũng có người vui mừng. Giống như không ngờ cô sẽ xuất hiện ở đây.

Lộ Thanh Vũ cũng dời mắt, gạt đầu: “Chị đi trước đây, tối gặp.”

Tối gặp?

Thích Niên cau mày nhìn Chu Hân Hân, lẳng lặng hỏi bằng ánh mắt: Chuyện gì thế?

Chu Hân Hân vừa định giải thích thì thấy có người đã giơ điện thoại lên muốn chụp ảnh, bèn kéo Thích Niên đi, ở đây thật sự không phải chỗ để nói chuyện.

Thích Niên tạm thời chưa định công khai lộ diện, nên không thể về hội quán được. Vì thế Chu Hân Hân dụ dỗ cô lên xe của chủ biên ngồi chờ.

Đợi sau khi kết thúc sẽ có một buổi tiệc, ngoại trừ chủ biên, những người đại diện của công ty Mạn Thảo thì còn có cả vài người đại diện phụ trách bản quyền điện ảnh. Tham dự cuộc họp không chỉ có Thích Niên, mà không thiếu những đại thần trong giới. Cô vừa mới biết, Lộ Thanh Vũ cũng nằm trong nhóm được mời.

Sau khi nghe thấy tin tức này, trong lòng Thích Niên phức tạp đến độ có thể hầm một nồi canh gà.

Chu Hân Hân ngồi với Thích Niên một hồi, thấy sắc mặt cô không còn trắng xanh thì biết là cô đã nguôi giận, vì vậy mới hỏi: “Khát không? Chị đi lấy cho em ly nước nhé.”

Sự mâu thuẫn trong ngực Thích Niên vẫn còn rất ác liệt, cho nên không nghe rõ Chu Hân Hân nói gì nhưng cũng gạt đầu: “Đi đi.”

Chu Hân Hân nhẹ nhàng đi ra, trước khi đóng cửa xe lại còn cẩn thận xác nhận: “Em sẽ không bỏ chị lại mà chạy lấy người chứ?”

Lúc này Thích Niên mới ngước mắt lên, nghiêm túc nhìn chị ta rồi hỏi: “Em là người như thế à?”

Chu Hân Hân làm ra vẻ “chính em hỏi chị nên chị mới nói thật”, gian nan gạt đầu: “Trước kia em có bỏ chạy một lần rồi.”

Thích Niên cố gắng nhớ lại, sau đó đã nhớ ra. Chu Hân Hân, cái kẻ có chỉ số IQ gây xúc động lòng người này, trước kia từng giới thiệu đối tượng cho cô. Kết quả là Thích Niên không đi, nên thất bại. Nghĩ vậy, Thích Niên lập tức nhẹ nhàng dọa chị ta: “Chị còn dám nói hử?” Tính chất đâu có giống nhau.

Chu Hân Hân rút cổ, đóng cửa xe rồi chuồn mất. Đi được vài bước, chị ta mới cười rộ lên.

Buổi tiệc tối nay bất luận đối với ai, đều là một cơ hội. Dù gì Thích Niên cũng lẫn lộn trong giới vài năm cho nên cô biết, trên danh nghĩa là mọi người cùng ăn một bữa cơm để làm quen. Nhưng rất nhiều tài nguyên, con đường đều được mở ra trên bàn cơm. Trước đó Chu Hân Hân sợ cô từ chối, nên đã phổ cập nhiều chuyện kinh người cho cô nghe. Năm ngoái tại buổi tiệc này, tiền bản quyền điện ảnh vượt qua mấy chục triệu, ký được hai IP lớn, còn có một cuốn sách bán chạy của một tác giả đang hot.

Chị ta biết, dù Thích Niên có quan tâm đến tiền bạc, nhưng sức hấp dẫn còn chưa đủ lớn, bèn nói đến “giá trị con người”, “quyền lên tiếng”, “địa vị”, đúng là làm Thích Niên động lòng. Bởi vì Chu Hân Hân hiểu, đối với một người vừa mới bước vào giới họa sĩ, không có địa vị, không có giá trị con người, cũng không có quyền lên tiếng như Thích Niên năm ấy thì có biết bao đả kích.

Hệ thống sưởi trong xe hơi mạnh, đợi một lúc lâu làm Thích Niên có chút khó chịu.

Thích Niên mở cửa sổ xe cho thoáng khí, một trận gió lạnh dưới hầm đậu xe thổi lên, làm cơn đau đầu lúc sáng lại tái phát. Cô kéo cửa lên, cấu kính móc điện thoại ra. Nhìn chăm chăm tên Kỷ Ngôn Tín một lúc lâu, cuối cùng cô cũng gọi sang.

Kỷ Ngôn Tín đang cùng ông cụ xem kịch ở núi Đông Ly, thấy điện thoại rung, anh lấy ra xem, sau đó nói với ông cụ mình ra ngoài nghe điện thoại rồi mới cầm đi động ra khỏi chỗ.

Sân khấu được dựng trong một câu lạc bộ tư nhân, dưới chân núi Đông Ly. Chủ của câu lạc bộ này trạc tuổi ông cụ, bố trí nơi đây như lâm viên ở thành Bắc, cổ hương cổ sắc, vô cùng ý nhị. Không biết xung quanh sân khấu trang trí loài hoa gì, nhụy hoa nở rộ đẹp đẽ, chập chờn trong làn gió dịu dàng.

Kỷ Ngôn Tín nhắc một đóa hoa để thưởng thức, rồi tựa vào cửa đá nhận điện thoại: “Thích Niên?”

Thích Niên chuẩn bị cúp máy thì nghe thấy tiếng anh, bèn nhanh chóng áp vào tai, khẽ oán trách: “Em còn tưởng là anh không nghe điện thoại của em.”

“Đang theo ông cụ xem kịch, sân khấu rất ồn nghe không rõ, cho nên phải ra ngoài mới nhận máy.” Kỷ Ngôn Tín nhéo nhẹ hai bên thái dương, khả năng thưởng thức hí kịch của anh thật sự chỉ có hạn, ngồi nghe với ông cụ đến giờ, đau đầu không chịu nổi.

“Xem kịch á?” Hai mắt Thích Niên sáng lên, tò mò hỏi: “Ở thành phố Z thì xem kịch ở đâu được?”

“Núi Đông Ly.” Kỷ Ngôn Tín buông tay ra, nhìn đóa hoa được anh thả về, lại nhìn ánh hoàng hôn phía xa xa, híp mắt lại: “Thích hả?”

“Dạ thích.”

Ngày nhỏ, nghỉ đông và nghỉ hè Thích Niên đều ở nhà bà nội. Thị trấn bà ở thường hay dựng sân khấu kịch rồi mời đoàn kịch đến hát, mỗi lần hát là bảy ngày, có khi còn lâu hơn. Cô luôn được bà ôm vào ngực, nghe đến nỗi hai mắt díp vào nhau. Khi kết thúc, bà lại bọc cô vào áo bông, ngồi phía sau xe ba bánh của bà, về nhà trong bóng đêm.

“Bà nội còn cho em theo ông chủ trấn trên học hát hí, kết quả là em vừa được đưa qua lại bị trả về, do cổ họng không tốt.”

Kỷ Ngôn Tín lắng lắng nghe, thỉnh thoảng khi cô ngừng, anh lại ném ra một câu hỏi để cô có thể tiếp tục. Nghe giọng điệu mềm mại của cô, mắt anh trầm xuống. Anh biết, cô không vui.

Cô thao thao bất tuyệt như đêm khai giảng, vì chuyện của Lý Việt và Lưu Hạ. Sau khi anh đưa cô về, cô cứ vừa rửa dầu vừa nói như vậy.

Tưởng tượng cô đang vui đầu, vành mắt đỏ au thì đột nhiên Kỷ Ngôn Tín có chút không nỡ. Anh liếc nhìn đồng hồ, đoán chừng ông cụ xem kịch và ăn cơm với bạn xong cũng phải đến tám giờ, không do dự nữa, anh bước đến bãi đậu xe.

Thích Niên nói chuyện phiếm với anh một hồi, những buồn phiền tích tụ trong lòng đã tan rất nhiều. Lúc này cô mới hỏi lỗi: “Em có chiếm quá nhiều thời gian của anh không?”

“Có thể chiếm thời gian của anh, ngoài công việc thì chỉ có bạn gái, em là loại nào, hửm?” Giọng của anh trầm thấp, còn cố ý nhấn mạnh chữ “hửm”, kiểu gì cũng chọc cô hoảng loạn.

Quả nhiên, tiếng hít thở của cô loạn nhịp.

“Không có việc gì thì đừng trêu em, bằng không...” Tuy cảnh cáo, nhưng giọng nói lại êm ái như đang làm nũng.

Chu Hân Hân lấy cho Thích Niên một hộp sữa Vượng Tử nóng, vừa lên tiếng thì phát hiện cô đang gọi điện thoại, bèn nhẹ nhàng đóng cửa xe. Chị ta mở nắp, cắm ống hút rồi đưa hộp sữa cho cô, ý bảo uống đi cho nóng.

Thích Niên thổ thổ cảm ơn, cũng không tiện bỏ mặc Chu Hân Hân để nấu cháo điện thoại, đang định kết thúc cuộc gọi thì Kỷ Ngôn Tín đã hỏi trước: “Có muốn cúp điện thoại không?”

Thích Niên cắn ống hút, nhẹ nhàng dạ một cái.

Đền đồ nơi giao lộ.

Kỷ Ngôn Tín chậm rãi dừng xe, đổi tay cầm điện thoại: “Lúc nhớ anh, cho phép em gửi tin nhắn quấy rầy anh đây”

71. Chương 70

Sau khi cúp máy, Thích Niên cầm chặt điện thoại, len lén che khuất khóe môi cong cong. Bao nhiêu phiền não tích tụ trong lòng đều bị quét sạch.

Trái tim Chu Hân Hân như bị mèo cào, chị ta khoác vai Thích Niên, ân cần quan tâm: “Tâm trạng tốt hơn rồi hả? Chị biết em thấy Lộ Thanh Vũ giống như thấy ruồi, tránh còn không kịp. Nhưng lần này...”

“Không trách chị được.” Thích Niên uống từng ngụm từng ngụm Vượng Tử, ngón tay xoa xoa vỏ ngoài: “Thời gian tồi tệ nhất cũng đã trải qua, giờ có gì phải sợ chứ? Chỉ là vẫn có chút khó chịu trong lòng mà thôi.”

Chu Hân Hân hài lòng vỗ nhẹ bả vai của cô: “Em có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi.”

Hút một miếng nước dừa, Chu Hân Hân thở dài rồi đung đung khuỷu tay Thích Niên: “Cũng không phải chỉ đi mua đồ uống thôi đâu, chị còn hỏi thăm tin tức nữa.”

Thích Niên “ừm” một tiếng, thắc mắc: “Tin tức gì?”

“Danh sách của buổi tiệc này thật ra đã xác nhận từ nửa tháng trước rồi, không có khả năng sót cái tên Lộ Thanh Vũ được. Thế là chị tò mò, tìm người trong giới hỏi thăm, em đoán xem thế nào?”

Thích Niên im lặng khích lệ bằng ánh mắt.

“Đúng là chen ngang trong hôm nay đây.” Chu Hân Hân lại gần, nhỏ giọng tỏ ra thần bí: “Chị nghe nói, hợp đồng của Lộ Thanh Vũ và Vinh Phẩm còn hai tháng nữa là hết hạn, không định ký tiếp, nhưng nội bộ để lộ tin tức thật sự cũng làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Sau cùng đến tai, Lộ Thanh Vũ không đợi được nữa định làm một mình, em đừng nhìn mấy cái hợp báo ký tên gì đó, toàn là tự cô ta bàn với công ty đây.”

Thích Niên không mấy quan tâm: “Biết tranh thủ vì mình, điều đó cho thấy cô ta không ngu ngốc.”

Tuy Thích Niên không có một chút hảo cảm nào với Lộ Thanh Vũ, thậm chí mỗi lần nhắc đến tên thôi đã muốn đến đá vài cái. Nhưng không thể không thừa nhận, cô ta thật sự là một kẻ thông minh. Cô ta giỏi ngụy trang, cũng giỏi hiểu lòng người. Làm việc gì cô ta cũng cân nhắc, mục đích mạnh mẽ, đã tâm muốn phần. Nếu không cũng sẽ chẳng nổi tiếng trong giới truyền tranh chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi.

“Hồi trước chị có nói với em, chị có một người bạn làm ở Vinh Phẩm không? Biên tập ban đầu của Lộ Thanh Vũ đột nhiên bị chuyển đi nơi khác, rồi đổi thành nhỏ đó nhận Lộ Thanh Vũ đây.” Chu Hân Hân tha thiết nhìn Thích Niên, mong cô có thể nhớ lại.

Thích Niên nghiêm túc suy nghĩ một lát, dường như cũng có ấn tượng: “Có phải lần đó phát hiện cô ta không?”

“Đúng đúng đúng.” Chu Hân Hân vỗ đùi, âm thanh bống chốc cao vút: “Chuyện này liên quan đến nội bộ. Biên tập của cô ta không phải vô duyên vô cớ bị chuyển đâu, không phải Vinh Phẩm chỉ có một nơi xuất bản thôi à? Nội bộ bọn họ có một cái quy định biến thái, trong lúc đang là biên tập viết sách, nhất định phải ký với Vinh Phẩm, thu nhập xuất bản bản quyền gì cũng đều phải đưa cho Vinh Phẩm. Vì thế đương nhiên tiền nhuận bút phân chia cũng chả ra gì. Cho nên biên tập của Lộ Thanh Vũ lên ký với chỗ khác, rồi bị tố cáo.”

Thích Niên nhú mày, lòng nhiều chuyện bị Chu Hân Hân khơi mào: “Sau đó thì sao?”

“Việc bí mật như thế, nghĩ cũng biết biên tập của Lộ Thanh Vũ chẳng đời nào ngu xuẩn chiêu cáo thiên hạ. Nhưng lúc đầu cũng nghi ngờ là Lộ Thanh Vũ làm, kết quả ở buổi họp thường niên, quản lý bản quyền của Vinh Phẩm lỡ miệng, khai Lộ Thanh Vũ ra. Rồi đêm đó xảy ra xích mích, xem chút lật cả sân khấu.” Chu Hân Hân sờ cằm, cảm khái: “Từ đầu chị đã cảnh cáo nhỏ đó là Lộ Thanh Vũ không phải thứ tốt lành gì, thế mà người ta còn tưởng chị muốn thọc gậy bánh xe, khích bác ly gián, bây giờ thì biết rõ chân tướng rồi đấy!”

Thích Niên không lên tiếng.

Cô vuốt ve hộp sữa lạnh lạnh, rũ mắt xuống.

Cuối cùng Chu Hân Hân cũng nhận ra mình đã đi quá xa, bèn lượn về đề tài cũ: “Đây chính là nhân quả, em cũng thấy rồi đấy, ngày trước biên tập kia ôm chân Lộ Thanh Vũ. Bị như bây giờ cũng đáng...”

Đương nhiên Thích Niên biết.

Bởi vì ban đầu, biên tập kia vừa ý những tác phẩm của Thích Niên. Dù sau đó cô ta biết bản quyền tác phẩm thật sự thuộc về Thích Niên, nhưng để lấy nhân khí, cô ta giả câm giả điếc lựa chọn Lộ Thanh Vũ.

“Nghe nói Vinh Phẩm dốc sức muốn giữ Lộ Thanh Vũ lại, nhưng vì ”hoàng thân quốc thích” ngang ngược ngăn cản nên không thành. Cho nên không ký kết nữa, chỉ có nội bộ vài người trong Vinh Phẩm biết thôi. Bởi vì Lộ Thanh Vũ lên tố cáo biên tập của mình bị phát hiện, mọi chuyện âm lên đến nỗi không ở lại được nữa.” Chu Hân Hân vô cùng hả giận hừ một tiếng, hớp một ngụm nước dừa rồi nhìn sang Thích Niên: “Chị nghe xong còn phải vỗ đùi khen hay, sao em chẳng phản ứng gì thế?”

Thích Niên nhìn lại, hỏi: “Chị đang giật giây cho em thêm dầu vào lửa đấy hả?”

Chu Hân Hân “xí” một cái, khá bức bối với sự lơ đãng của cô: “Em không tò mò, vì sao Vinh Phẩm cố gắng giữ Lộ Thanh Vũ lại, nhưng cuối cùng người ra đi vẫn là cô ta à? Cũng không chỉ bởi biên tập là hoàng thân quốc thích thôi đâu.”

Thật ra Thích Niên đã đoán được đôi chút.

Nhân phẩm trong giới của Lộ Thanh Vũ không tốt lắm, quen , bởi vì người bị đều vô danh, cho nên fans cũng xem như không thấy. Nếu không họ sẽ quay sang công kích người vô danh, mĩa mai đối phương muốn kéo độ hot.

Đến cuối cùng, chỉ có chuyện liên quan đến quyền lợi là đều khó giải quyết.

Ngoại trừ những việc đó, hai người cộng tác vài năm, chắc chắn đã làm nhiều chuyện xấu xa. Bất luận do đâu mà Lộ Thanh Vũ tố cáo biên tập, nhưng có thể khẳng định rằng, Lộ Thanh Vũ bị ép phải đi, không thể thiếu bị biên tập của cô ta đe dọa.

Như vậy, hiển nhiên cơ hội trả thù tốt nhất đã đến.

Thích Niên nhú mày, vừa muốn nói đã bị Chu Hân Hân ấn vào mu bàn tay.

Một giây sau, chủ biên của chi nhánh Mạn Thảo được Chu Hân Hân gọi là “nhân tinh hầu tinh đủ loại tinh” mở cửa lên xe. Thấy hai người yên lặng ngồi phía sau, anh ta ngạc nhiên quay lại nhìn: “Nói chuyện gì thế? Về mặt nặng nề vậy.”

Suốt cả buổi chiều, Chu Hân Hân đã thân quen với chủ biên, bèn vịn thành ghế cười híp mắt, ló đầu ra: “Chủ biên đại nhân, chúng ta phải đi à?”

“Ừ.” Chủ biên cài dây an toàn, thuận miệng trả lời: “Giờ mình đi luôn.”

Dứt lời, anh ta nhìn hai người đằng sau qua kính chiếu hậu: “Không cần quá gò bó, coi như đi làm quen thêm vài người bạn. Đợi lát nữa nếu có nhà ai tỏ ra có hứng thú thì cũng không cần khẩn trương, nên trả lời thế nào thì trả lời thế ấy.”

Chu Hân Hân nịnh nọt đến nỗi muốn chồm tới đảm vai cho anh chủ biên đẹp trai này: “Chủ biên đại đại, anh phải hết sức bảo bọc chúng em đây nhé, có thể kiếm được một khoản là tốt nhất, như vậy thì tiền thưởng của em có thể tới tay rồi. Tiền thưởng nhiều hơn một tẹo thì em có thể lười biếng suốt một năm.”

Chủ biên nghiêng đầu liếc nhìn Chu Hân Hân, cười ảm áp: “Sao anh nhớ buổi chiều em còn nói, về sẽ xin được điều đến thành phố Z mà? Dù công việc của chị nhánh có nhiều, nhưng thấy anh thì động lực tự tràn đầy mà.” Nói xong, anh ta làm như không nhìn thấy vẻ mặt đặc sắc của Chu Hân Hân, lại lạnh nhạt bỏ một dao: “Thì ra chỉ lừa anh chơi thôi à?”

Thích Niên nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Chu Hân Hân, không nhin nổi, bèn cắn ống hút quay đầu ra ngoài cửa sổ, cong cong khoe miệng. Một khắc sau, cô đã bị Chu Hân Hân nhéo mạnh vào cánh tay.

Buổi tiệc tổ chức ở nhà hàng Thịnh Viên.

Lúc đầu Chu Hân Hân nói “Nếu không đàm phán thành công thì coi như em được hời một bữa ăn hoành tráng”, Thích Niên hoàn toàn không tin... Những năm trước Chu Hân Hân khoác lác xong toàn bị vả mặt bầm dập, nhưng lúc này đây, thật đúng là chẳng hề khoa trương tí nào.

Bàn tiệc đã có hơn phân nửa người ngồi, Thích Niên vừa ngồi xuống, Chu Hân Hân đã lặng lẽ sẵn tới chỉ bảo cho cô. Ngồi chỗ này là ai ai ai...

Thích Niên vừa nghe vừa nhớ, đến khi nhớ hết mới hỏi: “Sao chị biết rõ thế?”

Chu Hân Hân lập tức trưng ra vẻ mặt kiêu ngạo: “Chứ em tưởng lúc ở hội trường, chị không ở bên em thì làm gì? Chị theo chủ biên đi làm quen từng người từng người một đấy...” Chưa nói xong, Chu Hân Hân nhìn đám người được nhân viên dẫn vào, mặt mày dần ra như kiểu “má nó ơi”.

Thích Niên nhìn theo tầm mắt chị ta, khi thấy người đi đầu thì cũng sững sờ. Riêng người đó vẫn không hay biết, cúi đầu nói chuyện với cô gái bên cạnh, chỉ lúc ngồi xuống mới ngược mắt lên quét quanh một vòng, gật đầu nhẹ như tổ yến.

“Tô Hiểu Thần...” Chu Hân Hân choáng váng, bóp mặt mình, không thể tin được là đại thần số một số hai trong giới truyện tranh cũng tới đột ngột.

Chủ biên kể bên Chu Hân Hân thật ra chẳng bắt ngờ lắm, còn tốt bụng nhắc nhở: “Biết người bên cạnh Tô Hiểu Thần là ai không? Địa vị cũng không vừa, là Diệp Trường An, vợ của Thẩm Mặc Triết.”

Thẩm Mặc Triết là ai? Là tiểu sinh đang hot. Diệp Trường An là ai? Tác giả trên đỉnh kim tự tháp đẳng cấp đại thần. Hai hôm trước, Chu Hân Hân còn thức đêm xem phim của Thẩm Mặc Triết đến nỗi chảy nước mắt nước mũi. Tối nay lại có may mắn gặp được biên kịch của bộ phim, cũng chính là vợ của anh ta...

Chu Hân Hân kích động đỏ cả viên mắt: “Chủ biên, tối nay em là chó ngáp phải ruồi hả?”

Chủ biên rót một ly rượu đỏ, liếc nhìn chị ta đầy thâm ý, cười nói: “Cũng không hẳn, Diệp Trường An chán làm biên kịch, tự lập phòng làm việc quay phim.”

Chờ sự hưng phấn của Chu Hân Hân giảm xuống, anh ta gõ bàn một cái, nhỏ giọng tiết lộ: “Diệp Trường An rất có hứng thú với Thất Tể, lúc trước hỏi mua bản quyền cũng là người của phòng làm việc đó, có thể nắm chặt cho Thất Tể thì nắm chặt.”

Chu Hân Hân cảm thấy mình không phải là người đại diện lấy hoa hồng, bèn chạy đi truyền đạt tin tức cho Thích Niên ngay.

Vì vậy, là một người không để ý đến chuyện bên ngoài, không biết nhiều tin tức... Thích Niên hoàn toàn dựa vào Chu Hân Hân đến giảng giải, cuối cùng cũng biết chuyện hai người vừa tới đã làm kẻ khác thần hồn điên đảo là thế nào.

Tô Hiểu Thần không cần nói thì cô cũng biết, tác giả truyện tranh cấp đại thần được mọi người ngược nhìn. Nhưng Thích Niên biết cô ấy là do nghe nói về chuyện, hai ba ngày là cô ấy lại đổi tên weibo một lần. Sau có một tác giả cho cô xem một bài viết, đủ chuyện về Tô Hiểu Thần, nào là vừa có ba mình tình mẹ chồng mình tình bảo vệ che chở, lại vừa có thanh mai trúc mã cao phú soái mở đường... Tin đồn tứ tung.

Đến Diệp Trường An...

Chu Hân Hân bảo: “Vợ của Thẩm Mặc Triết, vợ của Thẩm Mặc Triết, vợ của Thẩm Mặc Triết.”

Ngoại trừ cảm thấy mình bước một bước vào thế giới khác, Thích Niên không hề phấn khích như Chu Hân Hân. Cô bưng ly nước trái cây lên nhấp một ngụm, lơ đãng ngẩng đầu rồi đụng trúng tầm mắt phức tạp, khó lường của Lộ Thanh Vũ đang ngồi bên cạnh Diệp Trường An. Thích Niên chợt khựng lại, đáy mắt lóe lên ý cười mỉa mai.

Khoảng chừng nửa tiếng, ngoại trừ vài vị trí chủ chốt thì mọi người đã đến khá đông đủ.

Tô Hiểu Thần đi ra ngoài gọi điện thoại một lát rồi trở về, sau đó phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Buổi trưa chưa ăn no, cả chiều chỉ uống mỗi Vương Tử, cho nên Thích Niên đã đói bụng từ lâu. Chờ đợi mãi mới đến lúc dọn đồ ăn lên, kính rượu xong cô bèn cầm đũa gấp vào chén hai miếng thịt sườn. Vừa bỏ một miếng vào miệng, Thích Niên chợt nghe có người gọi tên mình. Ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, Thích Niên thấy Diệp Trường An đang nhìn cô theo hướng Lộ Thanh Vũ chỉ. Lúc bắt gặp, cô ấy gật đầu cười nhẹ.

Từ khi Tô Hiểu Thần và Diệp Trường An đi vào, Chu Hân Hân đã để ý, thấy thế bèn lặng lẽ kéo tay áo Thích Niên hỏi: “Đợi lát nữa ăn xong thì ngồi chơi trò chuyện, có muốn chủ biên dẫn em đi làm quen một chút không?”

Diệp Trường An không nhìn nữa, Thích Niên lại gấp một miếng sườn sốt chua ngọt bỏ vào miệng, vừa nhai vừa trả lời: “Đương nhiên phải đi chứ, sao có thể để Lộ Thanh Vũ được hỏi. Nhưng mà chờ em ăn no đã nhé?”

Chu Hân Hân trợn mắt nhìn cô: “Giỏi lắm.”

Thích Niên ăn uống một lúc thì cảm giác đói bụng cũng tiêu tan, định nhấp một ngụm nước trà nhuận giọng, để lát nữa đi gặp người khác cho đỡ nhếch nhác, nhưng vừa hớp một miếng, người phục vụ cũng vừa khom lưng đón chào hai vị khách. Thích Niên liếc ra cửa, xem chút phun hết nước trà ra ngoài... Cô cố gắng nuốt xuống, ho đến đỏ hết cả mặt.

Kỷ Ngôn Tín vốn đang nghe Tần Chiêu Dương nói cũng bị tiếng ho thu hút. Thích Niên cúi đầu ho khan, hai tay che kín mặt chỉ lộ ra một bên tai đỏ ửng. Anh vừa định bước sang, người che mặt ấy len lén liếc nhìn anh rồi ngồi thụp xuống.

Bước chân của Kỷ Ngôn Tín khựng lại, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Tần Chiêu Dương, anh thu hồi tầm mắt, bình tĩnh phun ra hai chữ: “Không sao.”

Chu Hân Hân – người duy nhất hiểu rõ tình hình cũng hoàn toàn bất ngờ, nghiêng đầu hỏi chủ biên: “Ai đi chung với anh chàng của Thất Tế nhà em vậy?”

Chủ biên đại nhân: “...”

Một lát, chủ biên hỏi lại: “Em nói anh chàng của ai?”

Chu Hân Hân nhanh chóng bịt miệng lại, nhẹ nhàng hỏi sang hướng khác: “À, người ngồi bên cạnh Tô Hiểu Thần, có phải là ấy ấy trong truyền thuyết không?”

Chủ biên nhìn Thích Niên vừa trở lại chỗ ngồi, rồi gật đầu: “Ừ, ở đây toàn là nhà đầu tư giàu có.”

Đầu óc Thích Niên rối bời nên hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt sâu xa của chủ biên, liếc một cái, lại liếc một cái nữa... Cuối cùng xác nhận không phải mình hoa mắt. Vừa chỉnh đốn những suy nghĩ rối như len, Thích Niên vừa cầm đũa gấp thức ăn vào miệng theo bản năng, giả vờ như tôi đang rất bận rộn.

Buổi trưa lúc đưa Thích Niên và Chu Hân Hân đến hội nghị, Kỷ Ngôn Tín cũng tiện miệng hỏi địa điểm buổi tiệc, cho nên dù bất ngờ vì anh tới nhưng cũng không quá khó hiểu. Mà một nỗi nhất là...

Không nén được, Thích Niên ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ Ngôn Tín một cái, không...ngờ...rằng chạm phải tầm mắt của anh khiến lòng ngực cô tê tê.

Ánh mắt có điện ư?

Cô thâm oán.

Thừa dịp mọi người bị Tần Chiêu Dương và Kỷ Ngôn Tín thu hút, Chu Hân Hân nhanh chóng thăm dò tin tức: “Sao nam thân của em nhìn có vẻ thân với Tần Chiêu Dương thế?”

Thích Niên lặng lẽ cắn đũa đầy muộn phiền: “Em cũng muốn biết đây.”

Cũng hỏi hận nữa... Tại sao phản ứng đầu tiên là tránh né? Bây giờ nhảy ra tỏ vẻ thân thiết có phải không ổn lắm không?

Cô nhúu mày râu rĩ, cắn đũa, ngẩn người...

Có nên lấy cớ đi vệ sinh, lúc đứng dậy liếc nhìn anh một cái không? Thầy Kỷ thông minh như vậy, chắc có thể hiểu nhỉ? Hoặc là nhắn tin nói trước? Chứ không thể kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh, rồi trực tiếp hỏi trước mặt một đồng người xa lạ rằng “Sao anh lại tới đây?” được.

Nhưng nhìn vẻ mặt Kỷ Ngôn Tín hiện tại, sao cứ có mùi vị kiểu “Em chờ đấy, đợi lát nữa chúng ta từ từ tính sổ” nhỉ...

Hầy...

Thích Niên vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ thì thả lỏng chiếc đũa đang cắn, làm răng trên vập xuống môi dưới, đến lúc cô thấy đau đau, sờ lên thì trên tay đã dính máu.

Cơn đau kích thích làm thần kinh tỉnh táo, lại có vết máu ở tay kích thích thị giác, sự đau đớn xộc lên não, cung phản xạ chậm chạp cũng bắt đầu phản ứng. Đau đến nỗi mặt mũi Thích Niên trắng bệch.

“Lạch cạch”, tiếng ly rượu va chạm vang lên.

Cả bàn ăn yên tĩnh trong nháy mắt, tất cả nhìn về phía gương mặt tối sầm của Kỷ Ngôn Tín. Sau đó, không để ý đến người khác, anh nhìn người ngồi đối diện, lạnh lùng nói: “Còn không qua đây?”

72. Chương 71

Yên tĩnh.

Yên tĩnh.

Vẫn là yên tĩnh.

Trên bàn cơm, bất luận là người đang rót rượu, đang xì xào bàn tán, hoặc vui đùa vào ăn đều ngạc nhiên nhìn về phía đương sự đã ngẩn ngơ.

Miệng Thích Niên có vị tanh của máu, bên tai ông ông tiếng máy điều hòa, gió mát lướt qua lỗ tai nhưng trong nháy mắt lại làm lưng cô đổ mồ hôi lạnh. Dưới cảnh tượng “vạn người chú ý” thế này, đứng lên đi cũng không được, mà ngồi giả chết cũng không xong. Trong đầu Thích Niên như được trang bị một dây đạn, ào ào chạy qua “xấu hổ chết mất xấu hổ chết mất...”

Kỷ Ngôn Tín cũng nhận ra không ổn lắm, bèn đẩy ghế đứng dậy, vòng qua nửa cái bàn đến trước mặt cô. Sắc mặt anh vẫn tối sầm, nhưng ánh mắt đã dịu dàng từ bao giờ.

Anh cúi người kéo bàn tay đang che môi của Thích Niên ra, xem xét tỉ mỉ. Vết thương không lớn, chỉ bị hàm răng phập vào. Do chưa cầm máu nên vẫn có một tí trào ra ngoài. Thích Niên nắm ống tay áo của anh kéo nhẹ một cái đầy tội nghiệp, chớp mắt hỏi: Làm sao bây giờ?

Kỷ Ngôn Tín nhìn ngón tay đang siết chặt áo của mình, trở tay nắm rồi kéo cô đi một cách tự nhiên: “Theo anh ra đây, đi xử lý vết thương.”

Xử lý vết thương?

Cô chỉ dập môi rách da, chảy máu tí thôi mà... Xử lý thế nào?

Đưa người ra khỏi cửa, Kỷ Ngôn Tín mới thả tay. Anh nghiêng người nói nhỏ với nhân viên phục vụ, đưa thêm một chiếc ghế đến bên cạnh chỗ anh ngồi, rồi thuận miệng hỏi toilet ở đâu. Ngọn đèn màu quýt chín bị dáng người cao ráo của anh che quá nửa, Thích Niên đứng phía sau, nghe thấy thế vừa bối rối, vừa cảm thấy...mất mặt.

Rửa vết thương xong, Thích Niên rề rề rà rà đi tới.

Kỷ Ngôn Tín dựa vào tường nghịch điện thoại, ánh đèn phản chiếu đường nét khuôn mặt anh, ảm áp chứ không hề lạnh lùng và xa cách. Nhận ra Thích Niên đến gần, Kỷ Ngôn Tín cất điện thoại, ngược mắt nhìn.

Không định đi ngay, cứ lẳng lặng nhìn cô như thế.

Ánh mắt tuy lạnh nhạt, nhưng lại làm Thích Niên phát hoảng, bèn vội vàng nói ra lời thoại đã nghĩ sẵn trong đầu: “Em sai rồi, không phải em cố ý giả bộ không quen anh. Là do... em ngạc nhiên quá khi thấy anh, nên phản ứng theo bản năng...”

“Em tưởng giải thích điều này anh sẽ vui hả?” Anh cong tay, búng mạnh vào trán cô. Thấy cô tủi thân không dám nói gì, ánh mắt anh dịu hơn, giọng nói cũng ôn hòa hơn rất nhiều: “Tính cách gặp chuyện là tránh né này phải sửa đổi biết chưa, hửm?”

Thích Niên gật đầu: “Em đang cố gắng khắc phục.”

Dù gì sau đó cũng chui lên khỏi gầm bàn mà...

Kỷ Ngôn Tín liếc cô một cái đầu thâm ý, nhìn cái trán đã đỏ ửng, bèn nắm tay kéo cô đến gần, sau đó xoa nhẹ nhẹ: “Đau không?”

Nói xong, anh nhìn xuống môi cô. Bờ môi rách da hơi hồng hồng, không để ý thì cũng không nhận ra xung quanh hơi sưng sưng.

Kỷ Ngôn Tín còn đang chờ cô trả lời, vừa dời mắt thì Thích Niên đã hôn lên môi anh. Đôi môi mềm mại cọ nhẹ một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Anh nắm chặt tay cô, từ từ híp mắt: “Hửm?”

Thích Niên vốn định đắc ý trả lời rằng “Không đau, vẫn còn hôn anh được”, nhưng bị ánh mắt âm trầm của anh nhìn chằm chằm thì bại trận. Cô nhìn trần nhà, nhìn tường, nhìn đèn cũng không nhìn anh: “Mình đi được một lúc rồi, có nên trở về chưa?”

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín đứng thẳng người, ôm cô vào lòng, chiếu theo đề tài của cô, hỏi: “Đêm nay có thu hoạch gì không?”

Lúc này Thích Niên mới vỗ trán, nhớ ra: “Sao anh lại tới đây?” Đây là buổi tiệc của họa sĩ, tác giả, nhà đầu tư, kiểu gì cũng chẳng liên quan đến nghề nghiệp huy hoàng chói lọi của Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô rồi trả lời: “Anh quen Tần Chiêu Dương, lúc ở Mỹ.” Lo cô suy nghĩ lung tung, anh lại bổ sung: “Từ Đông Ly đến mới biết đêm nay cậu ấy cũng ở Thịnh Viễn, không phải là không nói cho em biết.”

Thích Niên cũng không nghĩ nhiều, nghe xong câu này mới ngửa đầu nhìn anh, cong cong khóe mắt.

Kỷ Ngôn Tín thích nhất đôi mắt này của cô, luôn long lanh rực rỡ. Nhất là lúc cười, đôi mắt cong cong, làm lòng anh mềm mại.

Không thể từ chối, cũng không thể chống cự.

Trở lại bữa tiệc, đề tài trên bàn cơm đã từ IP cải biên chuyển sang chuyện bát quái của minh tinh.

Thích Niên cúi đầu, né tránh những ánh mắt tò mò hoặc nghiên cứu của mọi người, ngồi xuống theo Kỷ Ngôn Tín. Thoáng một cái, từ nơi tít ngoài rìa đã đi vào trung tâm. Vừa ngồi xuống, Chu Hân Hân đã lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho cô mấy cái liền, rung đến nổi lòng bàn tay cô tê rần.

Chu Hân Hân: “Thành thật khai báo đi, chỉ cầm máu thôi mà lâu vậy à? Làm chuyện xấu xa gì với nam thần của em rồi?”

Tin thứ hai: “Diệp Trường An gần em nhất, nếu lát nữa cô ấy tìm em nói chuyện, nhớ tỏ ra khôn khéo một chút. Không rõ thì đừng trả lời, cứ cười ngây ngô khúc khích là được.”

Tin thứ ba: “Chủ biên tò mò quan hệ giữa người đàn ông của em và Tần Chiêu Dương, thời khắc gia tăng giá trị con người của chị đã đến rồi, em nhanh chóng hỏi thăm dò chị một chút. Mặt khác, con ả Lộ Thanh Vũ không chừng sẽ ngáng chân em đấy, chị nhìn cái bản mặt đó đã cảm thấy đêm nay xui xẻo tận cùng rồi, tự em cẩn thận lấy.”

Thích Niên quay đầu liếc nhìn Lộ Thanh Vũ cách đó theo bản năng, lúc chạm phải tầm mắt dần mất sự vui vẻ của cô ta. Cô yên lặng nhìn chòng chọc một hồi mới quay sang chỗ khác như không có chuyện gì.

Lộ Thanh Vũ và người phụ trách của một công ty trò chuyện vui vẻ, rồi trao đổi danh thiếp. Ung dung uống rượu, nhớ lại ánh mắt của Thích Niên lúc nãy, đáy mắt cô ta tràn đầy sự lạnh lẽo. Đăm chiêu trong chốc lát, Lộ Thanh Vũ giả vờ hỏi vặn vẹo: “Tổng giám đốc Hà, người vừa đi cùng Tổng giám đốc Tần là ai vậy?”

Người được gọi là Tổng giám đốc Hà nhìn Kỷ Ngôn Tín đang cúi đầu nghe Tần Chiêu Dương nói chuyện, cũng thắc mắc: “Không rõ lắm, trước giờ chưa từng gặp.” Có quan hệ tốt với Tần Chiêu Dương, địa vị chắc chắn không nhỏ. Chỉ là ông ta không nói câu này ra.

Nghệ sĩ nổi tiếng dưới trướng công ty giải trí Tinh Quang của Tần Chiêu Dương không ít, lại còn có bối cảnh và tài nguyên mạnh. Nhất là sau khi em gái của anh ta, Tần Noãn Dương lấy Đường Trạch Thần, nhà họ Đường dùng kinh tế chống lưng, gần như đẩy công ty giải trí Tinh Quang lên địa vị bá chủ có một không hai.

Có thể giao thiệp với Tần Chiêu Dương, nghĩ cũng biết rồi đấy.

Lộ Thanh Vũ cũng không ngu, nghĩ một chút cũng hiểu sự lợi – hại trong mối quan hệ đó, ngón tay nắm ly rượu chọt siết mạnh đến nỗi trắng bệch. Người bạn cũ của cô ta, thật đúng là may mắn đến độ khiến người ta ghen tị.

Đối với buổi tiệc vô nghĩa này, sự kiên nhẫn của Tần Chiêu Dương không bao lâu đã hết sạch. Anh ta nhìn Tô Hiểu Thần ăn thỏa thuê, vừa vuốt vuốt ngón tay của cô nàng vừa hỏi nhỏ: “Chúng ta đi trước đi?”

Tô Hiểu Thần còn muốn ngồi một lúc, hiếm khi mới gặp được Diệp Trường An. Gần đây phòng làm việc của cô ấy bận tới mức tối mui, bay khắp cả nước. Rạng sáng còn phải bay đến thành phố B, đi tham ban của Thẩm Mặc Triết. Đã lâu rồi họ không ngồi lại chuyện trò với nhau.

Tần Chiêu Dương múc vào chén cô nàng một muỗng tôm như, nhẹ nhàng đỡ dành: “Sáng mai chúng ta còn phải bay đến thành phố A, đợi xong vụ này, anh đưa em đi chơi nhé?”

Mắt Tô Hiểu Thần sáng lên, hơi giao động: “Thật à?”

“Ừ.” Giọng anh ta lại trầm hơn, tiếp tục dụ dỗ: “Đi Pháp tìm Noãn Dương chơi?”

Thấy cô nàng vẫn do dự, Tần Chiêu Dương bơm thêm một liều thuốc mạnh: “Hai ngày nữa anh phải đi công tác, lâu lắm mới lại gặp em đó.”

Tô Hiểu Thần lập tức giơ cờ đầu hàng: “Rồi rồi rồi, em nói một tiếng với Trường An.”

Thật ra Diệp Trường An không mấy ngạc nhiên, nhìn hai người đi mất rồi chuyển sang ngồi cạnh Thích Niên. Cô ấy không uống rượu, cụng ly nước trái cây với Thích Niên.

Sau giới thiệu đơn giản, Diệp Trường An đi thẳng vào vấn đề: “Hơn một tháng trước đã muốn liên lạc với em, nhân viên studio của chị nhắn tin qua weibo cho em nhưng không nhận được hồi âm.”

Thích Niên hơi ngạc nhiên, nhướn mày: “Tin nhắn weibo à? Có đôi khi nhiều tin nhắn quá cho nên em thường bỏ sót.”

Diệp Trường An cong cong khóe môi, vẻ mặt như thể “mình đã đoán thế mà”: “Sau lại gián tiếp liên lạc với biên tập của em, biết em sẽ tham gia hội đặt hàng sách báo nên chị đi một chuyến, tự đến gặp em.”

Nhất thời, Thích Niên không biết có nên bày ra vẻ “được yêu mà sợ” hay không, mặt mày cứng đờ một lát, sau đó quyết định bỏ qua: “Em không định làm họa sĩ thương mại, cho nên tới giờ cũng không có kế hoạch cụ thể gì với bản quyền tác phẩm, cũng không hiểu lắm phim ảnh cải biên... Nhưng có thể thảo luận một chút. Nếu thích hợp, em cũng mong được hợp tác.”

Đối với sự ngây ngô, non nớt của Thích Niên, cô ấy cũng không bất ngờ lắm. Từ khi bắt đầu chú ý cô, Diệp Trường An phát hiện cô thật sự không có ý định bản quyền gì, chỉ toàn cúi đầu ăn ăn ăn...

Nghĩ vậy, cô ấy cười nhẹ rồi hỏi: “Biết Tô Hiểu Thần không?”

Thích Niên gật đầu, bây giờ cô hoàn toàn tin tưởng lý luận “sáu chạng phân cách”*. Bất luận hai người có xa lạ như thế nào, khoảng cách vẫn không vượt quá sáu người.

*Lý luận Sáu chạng phân cách: tên tiếng Anh là Six degrees of separation. Đây là một khái niệm, một lý luận với đại ý, thế giới nhỏ bé, chỉ cần hỏi vài ba người là sẽ tìm gặp được nhau. Cụm từ này xuất hiện trong truyện ngắn Chains của Frigyes Karinthy, sau đó được nhà nghiên cứu Stanley Milgram tiến hành thí nghiệm trong thế giới thực.

Diệp Trường An lẳng lặng cười, vốn muốn nói là: “Tính cách của em và người bạn kia của chị rất giống nhau.”

Trao đổi phương thức liên lạc xong, Diệp Trường An cũng không ở lại lâu mà nhanh chóng ra về.

Không ít người ở đây đều nhìn chằm chằm Tần Chiêu Dương và Diệp Trường An, nếu như người trước chẳng bày tỏ gì mà đi mất, vậy là tới chơi. Người sau nói chuyện với Thất Tể một lúc rồi cũng đi, ý nghĩa đã rõ — Diệp Trường An đến vì Thất Tể.

Chỗ dựa của phòng làm việc Diệp Trường An là Thẩm Mặc Triết và công ty giải trí Tinh Quang của Tần Chiêu Dương, tuy rằng mới cất bước, nhưng một mai khi chuẩn bị đề mục khởi động, không thể nghi ngờ đó sẽ là chế tác lớn hoàn mỹ. Có người thậm chí đã dự định dù bán với giá thấp cũng muốn hợp tác, không ngờ, nửa đầu buổi tiệc Diệp Trường An chỉ nói chuyện với Tô Hiểu Thần. Đợi mãi đến khi có cơ hội, nửa buổi sau cô ấy lại chạy đến chỗ Thất Tể...

Thích Niên lại không hiểu ý nghĩa trong đấy, khều ngón tay của Kỷ Ngôn Tín dưới bàn ăn, lén thương lượng: “Chúng ta cũng đi thôi nhỉ? Trễ nữa là ngủ ở đây luôn đó.”

Kỷ Ngôn Tín cố ý xuyên tạc ý của cô, ngón tay đặt trên thành ghế nhéo nhẹ gáy cô: “Muốn mượn phòng với anh hả?”

Thích Niên muốn lấy tay anh lên cản cho một phát, bực bội đâm đâm khoai tây trong chén: “Em chỉ lấy ví dụ thôi mà, bớt đen tối.”

Kỷ Ngôn Tín nhớ cô thường phát ngôn đầy to gan trên weibo, bèn lại gần, kề tai nói nhỏ: “Trước đó không muốn cưa đổ, còn ám chỉ anh phải đụng tường đụng tủ đụng ghế hả, ai đen tối?”

Ám chỉ?

Vành tai Thích Niên muốn bốc khói, bối rối giải thích: “Em nào có ám chỉ anh? Gia quy của nhà họ Kỷ vẫn còn đó, em sẽ không để anh phá giới đâu.”

Kỷ Ngôn Tín cười khẽ, cười vô cùng chọc người: “Dù em vào ở nên lừa em đấy.”

Thích Niên: “...” Má nó! Thế mà cô còn tưởng thật!

73. Chương 72

Bầu không khí trong bữa tiệc không sôi nổi như lúc nãy, đa số mọi người tụ tập xì xào bàn tán. Cho nên Kỷ Ngôn Tín và Thích Niên thì thào cũng không làm người khác chú ý.

Chu Hân Hân vừa khều ốc vừa hỏi chủ biên về giá cả thị trường hiện nay, chợt bị người ta đáp lời, chị ta ngạc nhiên cắn thịt ốc. Hiên nhiên cũng nhận ra mình đường đột, cô gái đáp lời kia cười: “Chào chị, em là quản lý của Thiên Mộc.”

Chu Hân Hân nuốt miếng ốc rồi liếc nhìn Thích Niên phía đối diện, hơi hơi gật đầu và nhanh chóng tìm kiếm tin tức có liên quan đến “Thiên Mộc” trong đầu.

“Công ty không lớn, có lẽ chị chưa từng nghe đâu, em chỉ đến đây để làm quen thôi.” Đại khái hiểu rõ ý nghĩ của Chu Hân Hân, cô ta giới thiệu đơn giản về công ty Thiên Mộc: “Chính là người quản lý mà các chị hay nói.”

Người quản lý là một cây cầu nối. Thông thường, phương thức làm việc là mua vào bản quyền với giá thấp, ví dụ như mua bản quyền điện ảnh giá 100 triệu, rồi báo giá cao hơn bán lại cho công ty điện ảnh. Có một loại khác, bên này xác định giá và điều kiện của người sở hữu bản quyền, sau đó giới thiệu cho công ty điện ảnh để kiếm một khoản chênh lệch lớn.

Chu Hân Hân sáng tỏ, bèn lấy khăn giấy xoa xoa ngón tay bóng nhẫy của mình, rồi mỉm cười khách sáo.

Bất kể là ai, đêm nay cũng thấy Diệp Trường An vô cùng có hứng thú với Thích Niên. Là một trong những công ty môi giới, Thiên Mộc đương nhiên sẽ không ngu đến mức cho rằng mình có thể bắt được đại diện tác phẩm của Thất Tể. Cô ta chỉ nói bóng nói gió để hỏi giá cả thị trường khởi đầu, ví dụ như báo giá bản quyền của họa sĩ này nọ.

Chu Hân Hân nghe cô ta nói, cô ta vào nghề này là do thích họa sĩ. Lúc đầu chị ta còn kiên nhẫn giải đáp, nhưng càng trò chuyện thì càng nhận ra cô gái này chẳng có tí EQ nào, bèn cắt ngang: “Em toàn nói chuyện thẳng thừng vậy hả?”

Cô gái kia hơi ngẩn ra, dường như không nhận ra Chu Hân Hân không vui, còn gật đầu vô cùng ngay thẳng: “Bình thường em toàn như thế cả.”

Chu Hân Hân khẽ thở dài, oán thăm: “Lòng dạ ông chủ của các em cũng rộng rãi nhỉ.”

Mãi đến khi ——

Cô gái kia thuận miệng thốt ra một câu: “Thất Tể nhà chị và Lộ Thanh Vũ của Vinh Phẩm có quan hệ tốt lắm hả?”

Vừa nuốt một miếng cá, Chu Hân Hân xem sắc, rồi quay lại nhìn cô gái kia với ánh mắt ngạc nhiên lẫn khiếp sợ: “Ai nói với em?”

Cô gái kia ngơ ngác: “Không tốt hả? Nhưng hồi trước lúc em kết bạn với Lộ Thanh Vũ trên weibo, cô ấy còn đề cử Thất Tể với em đó. Còn nói phong cách của Thất Tể hơi thiên Hàn Quốc, rất được thiếu nữ ưa thích...”

Chu Hân Hân càng nghe càng tối mặt: “Cô ta còn nói gì với em nữa?”

“Còn nói tác phẩm của Thất Tể thao tác tốt, trước đó chẳng phải có một bộ phim hot cải biên từ truyện tranh sao? Cô ấy còn đưa cho em vài chỗ của bộ phim, nói sửa đổi một chút là có thể dùng được.” Đến cuối cùng, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận ngàn ngút của Chu Hân Hân, giọng nói của cô gái kia nhỏ đến nỗi không nghe được.

Cô ta hoảng sợ nhìn Chu Hân Hân, có hơi căng thẳng: “Em nói sai hả?”

“À.” Chu Hân Hân cười lạnh, vỗ vỗ vai cô gái kia: “Không đâu, chị còn muốn cảm ơn em đã nói cho chị biết chuyện này.”

Dứt lời, chị ta nhìn chòng chọc Lộ Thanh Vũ đang nói cười vui vẻ, hai tay nắm chặt.

Giao thiệp ở giới điện ảnh của Chu Hân Hân năm nay mới vừa phát triển, năng lực có hạn. Nghiêm túc mà nói, chị ta có thể bước vào cái vòng này, đều dựa vào Thích Niên. Thích Niên không thích viết dàn ý cốt truyện, không thích phân tích thị trường. Đối với cô, vẽ tranh giống như một thế giới nhỏ xuất hiện trong cuộc đời của mình. Cô chia sẻ câu chuyện do mình tạo ra cho fans và thế giới này. Không gây thị phi, cũng không phê bình người khác, tự đắc vênh vao.

Do tính cách này nên mọi hạng mục đều phát triển thuận theo tự nhiên, hai năm trước khi chưa có khái niệm IP*, phim ảnh của truyện tranh ở trong nước rất ít được quan tâm. Hai năm gần đây, IP cải biên ngày càng hot, làm cho số lượng người liên hệ Thích Niên mua bản quyền ngày càng nhiều. Thích Niên mượn cơ mình không hiểu gì cả, ném qua cho Chu Hân Hân, vì thế chị ta mới bất ngờ bước vào lĩnh vực mới này.

*IP: intellectual property – sở hữu trí tuệ, bao gồm quyền sáng chế phát minh, nhãn hiệu, quyền tác giả, bản quyền. Ở đây nói về IP điện ảnh, chỉ cần lấy bản quyền phim ảnh cải biên thành phim thì đều gọi là IP điện ảnh.

Sau khi đăng tải “Mỹ nhân nghi tu”, sự nổi tiếng của Thích Niên tăng vọt, rất nhiều người muốn ký bản quyền với cô. Từ chối mấy công ty trông có vẻ không đáng tin xong, có lời đồn nói bản quyền “Mỹ nhân nghi tu” của Thích Niên không đáng tiền, bởi vì vẽ theo một bộ manhua chuyển thể hot, là paste. Nhưng khi đó không ít công ty điện ảnh liên hệ với Chu Hân Hân, nhất là có phòng làm việc của Diệp Trường An nên chị ta cũng không suy nghĩ nhiều. Thì ra...chân tướng của chuyện đó lại là thế này.

Chu Hân Hân ôm lấy cô gái chuẩn bị đi vệ sinh, cười vô cùng hiền lành lương thiện: “Em cho chị bản ghi chép cuộc nói chuyện với Lộ Thanh Vũ được không?”

Sắc mặt cô gái kia không tốt, lắc đầu chống cự.

“Vậy đi.” Chu Hân Hân gõ bàn, nhỏ giọng thương lượng: “Em mở cuộc đối thoại đó ra, thừa dịp em đi vệ sinh, chị sẽ động vào điện thoại của em, cho nên không có liên quan gì đến em cả. Chẳng phải em nói có thích một họa sĩ sao? Bất luận là ai, trong vòng một tháng chị sẽ gửi cho em chữ ký tay của người đó, được không?”

Năm phút sau.

Chu Hân Hân đen mặt cắt điện thoại, hung hăng đi đến chỗ trống bên cạnh Lộ Thanh Vũ và đặt mông ngồi xuống. Lúc quay đầu đối mặt với biểu tình lạnh nhạt ngưng trệ của Lộ Thanh Vũ, Chu Hân Hân nở nụ cười tiêu chuẩn hé tám cái răng, nâng ly về phía cô ta: “Có việc xin hỏi cô Lộ.”

Âm thanh không cao không thấp ấy, làm một nửa số người chú ý nhìn sang.

Thích Niên đã cầm túi chuẩn bị về, nghe vậy, nhìn vẻ mặt không tốt của Chu Hân Hân thì bèn cau mày ngồi xuống. Lúc trước còn nhắc cô cẩn thận Lộ Thanh Vũ giở trò, sắp kết thúc yên lành rồi... Sao Chu Hân Hân lại tự đâm đầu vào họng súng thế? Cô quay đầu nhìn chủ biên đầy thắc mắc, thấy vẻ mặt anh ta cũng không rõ, bèn nhìn chai rượu chỗ Chu Hân Hân.

Không uống bao nhiêu... Bỏ qua khả năng say rượu nổi điên.

Cũng không phải kỳ kinh nguyệt... Cũng bỏ qua khả năng tìm người đánh nhau vì cáu gắt.

Còn một giải thích hợp lý chính là bị kích thích, cho nên đơn giản chỉ muốn đi đòi lại. Nhiều lúc, khi đối mặt với Lộ Thanh Vũ, Chu Hân Hân còn không lý trí bằng cô.

Phát hiện Thích Niên đột ngột không vui, cánh tay của Kỷ Ngôn Tín khoắc trên thành ghế nhẹ nhàng kéo gáy cô. Chờ cô quay đầu sang, anh mới hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

“Nói ra dài lắm.” Thích Niên thở dài, cẩn thận che giấu ưu tư trong mắt, cầm tay anh: “Chờ thêm chút nữa, chỉ một chút nữa thôi!”

Bàn tay ấm ấm nóng nóng, quần quít lấy nhau, còn có thể thấp thoáng bắt được nhịp tim đập trên cổ tay cô. Từng nhịp từng nhịp, tiết tấu rõ ràng.

Kỷ Ngôn Tín nhìn ngón tay trắng ngần mảnh mai của cô một lúc lâu, mới “ừ” đáp trả: “Trễ rồi, về không được thì ở đây mượn phòng cũng không sao.”

Tâm trạng nặng nề của Thích Niên còn chưa phát tán được mấy giây đã bị một câu của Kỷ Ngôn Tín đánh nát...

Ngã xuống đất không dậy nổi.

Bị kích thích tạm thời nên Chu Hân Hân mới ngồi ở đây, còn chưa kịp nghĩ đến việc thoái lui, chị ta đột nhiên nhớ lại hình ảnh Thích Niên kiêu kiêu chế nhạo hồi chiều. Đầu óc nóng lên, Chu Hân Hân lập tức có thêm can đảm mắng chửi Lộ Thanh Vũ.

Lộ Thanh Vũ biết người tới không có ý tốt, trước tiên tỏ ra khiêm tốn, liếc nhìn Thích Niên, cười cười: “Chị là biên tập của Thất Tể à? Có vấn đề gì, chị nói đi.”

Chu Hân Hân cân nhắc một chút, nói: “Lấy một ví dụ không quá thỏa đáng lắm, như mở cửa buôn bán coi trọng vấn đề giữ chữ tín, đối với người kinh doanh, giữ chữ tín luôn đặt lên hàng đầu. Qua đó, danh tiếng đối với tác giả cũng như mặt tiền cửa hàng, cô cảm thấy, ác ý bôi nhọ danh tiếng tác giả có phải là chuyện thiếu đạo đức hay không?”

Lộ Thanh Vũ nhìn chị ta không chút tránh né, cười nhẹ: “Chị đang nói tôi ác ý bôi nhọ danh tiếng Thất Tể ư?”

Chu Hân Hân còn chưa kịp trả lời, Lộ Thanh Vũ lại cười nhẹ, mặc dù nói nhỏ, nhưng những người vênh tai lên nghe sao có thể không nghe rõ câu hỏi ngược lại của cô ta: “Cô ta còn danh tiếng gì đáng nói hả?”

Cái giọng châm biếm đó, làm Chu Hân Hân tức đến nổi huyết áp tăng vọt. Ngón tay nắm ly rượu căng lên, vô cùng kiềm nén để không hất rượu lên mặt cô ta.

Mi tâm của Kỷ Ngôn Tín cau lại, nhìn Lộ Thanh Vũ cười vô cùng xinh đẹp, ánh mắt anh đột nhiên trở nên lạnh lùng. Kỷ Ngôn Tín vừa phát động khí tức “người lạ chớ gần”, nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống, không hiểu sao làm người ta cảm thấy phát rét.

Thích Niên nhếch môi, bị đủ loại ánh mắt tò mò hoặc dò xét nhìn chằm chằm, làm cô vừa khó chịu cũng vừa ngượng ngùng.

Ngay lúc Chu Hân Hân đang tự hỏi, có cần lấy hình ảnh cuộc nói chuyện đó ra đập vào mặt Lộ Thanh Vũ không, một giọng nói lạnh lẽo đến lạnh đậm ung dung vang lên: “Tại sao không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô ấy?” Giọng nói rất trầm, ẩn chứa một sự áp bức, khiến người ta không thể không khuất phục.

Lộ Thanh Vũ vừa quay đầu đã chạm vào tầm mắt dừng đứng của Kỷ Ngôn Tín, lạnh nhạt, sâu sắc như giếng cổ, càng không gọn sóng lại càng nguy hiểm. Cô ta giật mình, có cảm giác bị ép đến nổi khó thở, âm thầm hoảng sợ xong, cô ta thoáng suy nghĩ rồi trả lời: “Là vô cùng thiếu đạo đức.”

Kỷ Ngôn Tín nắm tay Thích Niên để lên đầu gối mình rồi cúi đầu xuống, giống như không thèm để ý bầu không khí cứng ngắc ấy, mà chỉ chăm chú quan sát ngón tay của cô. Bàn tay của Thích Niên rất mảnh mai, khớp xương rõ rệt, hài hòa cân xứng. Móng tay cắt gọn gàng, sáng bóng, khuyết điểm duy nhất có lẽ là vết trắng khuyết trắng bệch nho nhỏ, ngón áp út và ngón út không hề có tí hình trăng khuyết nào.

Anh nhú mày, âm thầm tức giận nhìn chằm chằm Thích Niên.

Thích Niên còn đang cảm động, nhưng khi nhận được ánh mắt không vui của anh, cô lại chẳng hiểu làm sao. Cô lơ ngơ nhớ lại xem mình đã làm gì chọc anh không vui thì Kỷ Ngôn Tín chậm rãi hỏi một câu: “Vậy bạn này cô làm thế dù vô căn cứ, có được xem là thiếu đạo đức không?”

Lộ Thanh Vũ bị ánh mắt uy hiếp của anh nhìn đến nổi không nói lên lời, câu “Mấy năm trước chuyện Thất Tể sao chép của tôi mọi người đều biết, tôi nói cô ta không có danh tiếng là tôi sai à” quanh quẩn ở cửa miệng mấy lần vẫn không thể nói ra.

Lộ Thanh Vũ khó chịu bèn uống một hớp rượu để đỡ khô họng, tự trấn định trong giây lát, biết không thể lấy đá chọi đá với người đàn ông này, cô ta rất biết điều mà khề xin lỗi: “Xin lỗi, là tôi vô ý.”

Kỷ Ngôn Tín thờ ơ.

Từ trước đến nay, anh không có kiên nhẫn để đối phó với phụ nữ, nhưng khoảnh khắc cô cúi đầu ấy thật sự nhức mắt, anh không nỡ để cô bị bắt nạt bị chế giễu bị nghi ngờ vô căn cứ, cho nên mới chen vào. Dễ dàng nghe thấy lời xin lỗi như vậy, thật đúng là không có chút cảm giác thành tựu nào.

Trong sự im lặng đầy gượng gạo, Thích Niên cười dịu dàng nhìn Kỷ Ngôn Tín, dùng đầu ngón tay cào nhẹ vào mu bàn tay anh, nói chuyện như không có ai xung quanh: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi trước đi?”

Kỷ Ngôn Tín không nói gì, chỉ đứng dậy theo cô. Một giây sau, chợt nghe thấy Thích Niên nói năng không hề khách sáo: “Vẫn không trả lời là do cảm thấy không cần thiết... Nhưng bây giờ mới nhận ra, sự im lặng của tôi sẽ bị cho là cam chịu, nhượng bộ. Cho nên mấy năm nay, cô mới có thể yên tâm thoải mái lấy dáng vẻ của người bị hại mà tùy ý bôi nhọ tôi. Câu vô ý hời hợt đầy của cô, nếu như dồn sức, có phải lại ép tôi xóa nick tự sát như bốn năm trước đây?”

“Lộ Thanh Vũ, cô vẫn tự cho là đúng như thế.”

74. Chương 73

Từ chiều khi nhìn thấy Lộ Thanh Vũ, Thích Niên đã tức nghẹn. Giống như có một mồi lửa nhỏ hầm từ từ, thỉnh thoảng văng ra vài tia lửa, vì nhiệt độ còn chưa đủ cao nên chưa làm nóng được cô. Nhưng khi những đốm lửa nhỏ này văng lên áo cô, làm cháy bộ đồ cô yêu thích thì đã hoàn toàn làm cô sôi trào.

Mặt mũi Thích Niên thuộc dạng không có tính công kích, nhất là lúc cười, cặp mắt đen nhánh càng trở nên rực rỡ. Mà khi cô lạnh mặt, nhìn Lộ Thanh Vũ từ trên cao, cái dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng chưa từng thấy đó làm người ta cảm thấy bị áp bức, như gọi lên sự lạnh lẽo âm u nhất nơi đáy lòng, thấm vào tận xương.

Lộ Thanh Vũ ngạc nhiên nhìn cô, hoàn toàn không ngờ cô sẽ gây khó dễ vào lúc này. Người trong ký ức luôn cười dịu dàng với cô ta và người lạnh lùng đứng trước mặt, không cách nào hòa nhập với nhau. Cô ta gần như quần bách né tránh ánh mắt Thích Niên, ngón tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành nắm, buộc bản thân phải tỉnh táo. Vài giây sau, Lộ Thanh Vũ lại ngẩng đầu lên, đáy mắt phẳng lặng nhìn cô rồi mỉm cười: “A Tề, có chuyện gì chúng ta sẽ nói riêng với nhau sau.”

Lộ Thanh Vũ cho người ta ấn tượng là một người có khí chất điềm đạm, thỉnh thoảng lạnh lùng, càng làm nổi bật phẩm chất như hoa lan trong hang vắng, trong tranh không đoạt. Nhất là khi cô ta dùng giọng điệu đầy vẻ dung túng, giống như đang dỗ một đứa bé tùy hứng làm nũng.

Cô ta đẩy ly rượu ra, cười nhẹ nhàng: “Nếu như em cứ muốn cùng chị đối chất, chị cũng không chột dạ chút nào đâu. Chị không hề ép em, bốn năm trước em đã làm một chuyện xấu với chị, nhưng chị vẫn đứng về phía em, muốn nghe em giải thích. Chính em không muốn, còn biện hộ đủ đường làm fans tức giận. Những câu này, em chắc chắn muốn cùng chị nói tiếp ở đây ư?”

Một đoạn ngắn, vừa xoa vừa ấm, đủ mọi hình thức.

Thích Niên vô cùng tức giận, trái tim nhảy loạn nhịp. Gần như ngay lập tức, cô nhớ lại bốn năm trước mà Lộ Thanh Vũ miêu tả.

Sau khi quen biết Lộ Thanh Vũ, bình thường cô ta sẽ cho Thích Niên một vài ý kiến, sửa chữa những chỗ cô còn thiếu sót. Lúc đó Thích Niên như một miếng bọt biển, không ngừng hấp thu những tri thức mà cô ta truyền dạy. Bỏ tức kỹ thuật thiếu hụt xong, đương nhiên là phải nghiên cứu tình tiết cốt truyện. Lộ Thanh Vũ ra mắt sớm hơn cô một năm, cho nên đã có một vài kinh nghiệm nhất định trong việc nắm bắt tâm lý độc giả. Những ý kiến được đưa ra, thông thường đều làm hai mắt Thích Niên tỏa sáng.

Lúc đó còn chưa phổ biến ràng buộc hợp đồng, cho nên Lộ Thanh Vũ đề nghị hai người dùng chung một tài khoản để giúp cô luyện bút, đồng thời giao hẹn không công khai, xem như là một tài khoản phụ độc lập.

Thích Niên tán thành không do dự.

Tài khoản kia tên này Thất Nguyệt Thanh Vũ. Ý tưởng của tác phẩm đầu tiên là một bộ thanh xuân vườn trường thuộc về Thích Niên, cô vẽ nội dung chính của cốt truyện rồi đưa cho Lộ Thanh Vũ, cô ta chỉnh sửa sơ qua rồi đưa lên mạng. Từ đó về sau, ngoại trừ thỉnh thoảng vẽ rồi chuyển cho Lộ Thanh Vũ, những khâu khác cô cũng không nhúng tay vào.

Thích Niên biết, ngoại trừ Lộ Thanh Vũ dùng tài khoản chính có fans cố định để đăng bài, cô ta còn thường ra sức đề cử tài khoản phụ “Thất Nguyệt Thanh Vũ” này, dần dần nó cũng có fans cho riêng mình.

Sau đó thành thói quen, mỗi lần đăng chương hoặc thông báo tác phẩm mới, Thích Niên đều sẽ ưu tiên đăng lên tài khoản Thất Nguyệt Thanh Vũ. Sau khi kết thúc hai tác phẩm liên tiếp, Thất Nguyệt Thanh Vũ đã bắt đầu có chút chỗ đứng trong giới, loáng thoáng thể hiện rõ sức mạnh của mình.

Gần sát ngày thi, Lộ Thanh Vũ đề cử cho cô một biên tập của nhà xuất bản. Bởi vì ba Thích mẹ Thích cấm mạng, cô cũng chỉ có thể ra tiệm net liên lạc với Lộ Thanh Vũ, ủy thác chuyện ký hợp đồng cho cô ta. Sau khi thi đại học xong, Thích Niên mới nhận được hợp đồng phản hồi của bên nhà xuất bản. Cũng chính trong một tháng cô ngắt mạng chuẩn bị đấu tranh thi đại học này, Lộ Thanh Vũ giấu Thích Niên chuyện Thất Nguyệt Thanh Vũ ký với văn hóa Vinh Phẩm ba bộ truyện tranh, rồi đổi thông tin đăng ký tài khoản, mật mã đăng ký, lấy danh nghĩa của Lộ Thanh Vũ chiếm ba tác phẩm này làm của riêng.

Mà Thích Niên thi xong lại đi du lịch nước ngoài với chị họ. Máy bay cũng không bay suốt, vừa đúng lúc nơi Lộ Thanh Vũ ở là thành phố quá cảnh, cho nên khi cô ta đề nghị Thích Niên ở lại chơi mấy ngày, cô đồng ý không do dự. Trong vài ngày ở chung, Lộ Thanh Vũ đã lập mưu làm hư laptop của Thích Niên, rồi khăng khăng đòi bồi thường cho cô một chiếc y chang.

Cô ta tính toán tỉ mỉ từng bước, cho dù sau này Thích Niên muốn thuyết phục mình rằng, biết đâu cô ta chỉ bị che mắt vì tiền hợp đồng giá cao của Vinh Phẩm, cũng không thể làm được.

Thích Niên vĩnh viễn sẽ không quên, cái đêm cô vui vẻ tạm biệt Lộ Thanh Vũ quay về thành phố Z. Tắm rửa xong, cô đang chuẩn bị thu xếp hành lý thì nhận được tin nhắn weibo của Chu Hân Hân, sau đó nhanh chóng lên mạng xem —— bài ghim của diễn đàn Mạn Hội nói cô sao chép. Mà weibo của cô đã xuất hiện hàng đồng lời mắng nhiếc tột tệ.

Cô gần như ngỡ rằng mình đang nằm mơ, rõ ràng mấy giờ trước, Lộ Thanh Vũ còn bịn rịn tạm biệt cô ở sân bay. Rõ ràng trước khi lên máy bay, cô ta còn cười giao hẹn với cô, Quốc khánh sẽ xin nghỉ dài ngày để đi du lịch cùng cô... Chỉ vùn vụt mấy giờ, vận mệnh đã đẩy đưa một người sang trái, một người sang phải, hoàn toàn bước vào hai thế giới khác nhau.

Thích Niên không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh mình chính là Thất Nguyệt Thanh Vũ, tất cả chứng cứ đều mất hết bởi một tách cà phê nóng của Lộ Thanh Vũ hai ngày trước.

Còn Lộ Thanh Vũ chỉ cần đăng lên vài tấm ảnh ghi lại cuộc nói chuyện, đã đủ để dẫn dắt dư luận. Cô ta thờ ơ để mặc Thích Niên rơi vào vực sâu tăm tối do mình chủ động gây ra, đối mặt với chất vấn của Thích Niên, Lộ Thanh Vũ nhẹ nhàng nói một câu: “Thích Niên, chỉ cần em thừa nhận đồng thời xin lỗi, chị sẽ vẫn đứng về phía em.”

Đến bây giờ cô vẫn nhớ những lời này, từng chữ từng chữ đục khoét trái tim.

Lộ Thanh Vũ không chỉ là trộm cướp, còn là giằng xéo, là giết người.

Những hồi ức đã bị cô cố gắng quên lãng lại ập đến dâng trào, tâm trạng nặng nề ép cô không thể thở nổi trong nháy mắt.

Thích Niên run lên rồi lùi lại, được Kỷ Ngôn Tín ở đằng sau đỡ lấy thất lưng mới đứng vững. Cô che lồng ngực đau buốt, gắt gao nhìn thẳng Lộ Thanh Vũ. Qua một lúc, Thích Niên lại nở nụ cười, sự lạnh lẽo trong đó làm Chu Hân Hân phát run. Về chuyện chỉ có mấy tấm hình mà dám thể hiện, chị ta hồi hận vô cùng.

“Nhờ cô ban tặng, bốn năm trước tôi ngã máu chảy đầu rơi, bài học này thật sự cả đời khó quên.” Thích Niên hít sâu một hơi, ngăn nước mắt của mình. Cho dù ngay cả nói chuyện đều phải dùng hết toàn bộ hơi sức, cho dù không gian chật chội làm cô khó thở, cô vẫn cắn răng, gằn từng chữ: “Tôi sẽ không quên, khuyên cô nên giấu kĩ cái đuôi của mình, đừng để tôi có cơ hội giẫm lên, nghiền thành tro bụi.”

Khác với không khí cứng ngắc trong phòng tiệc, gió đêm lại vô cùng êm dịu, an tĩnh.

Trước đây, Chu Hân Hân luôn khịt mũi coi thường kiểu nam chính không chờ nổi mà chạy thang bộ để đuổi theo thang máy. Nhưng hiện tại, khi chị ta thở hồng hộc đẩy cửa an toàn của thang bộ để đuổi theo thì trong đầu chỉ còn tiếng gió thổi qua tai. Vất vả đuổi theo Thích Niên, ngay cả thời gian lấy hơi cũng không có, Chu Hân Hân chớp lấy tay Thích Niên, cúi người nói xin lỗi: “Xin, xin lỗi...”

Kỷ Ngôn Tín thấy thế thì dặn Thích Niên đứng ở cửa đợi anh, rồi đi thẳng đến bãi đậu xe, cho hai người có thời gian nói chuyện.

Chu Hân Hân nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích, vừa cúi người định tiếp tục nhận lỗi thì Thích Niên đã đặt ngón tay lên mi tâm chị ta, nhẹ nhàng đẩy lên: “Chị nói chị sai cái gì?”

Âm thanh hơi khàn khàn, giọng điệu rất là buồn rầu.

Chu Hân Hân ứa lệ, hít mũi một cái rồi trả lời bằng giọng mũi: “Chị không thể giúp em xé mặt con ả kia, chị hối hận muốn chết... Chị thật tệ, chị còn nhớ mình nhắc nhở em phải cẩn thận một chút, kết quả chị bị tình trùng lên não, đã không nắm chắc còn chủ động gây hấn, liên lụy đến em.”

Thích Niên bị gió đêm thổi tỉnh táo không ít, nghe chị ta giải thích không đầu không đuôi, cùng với câu hình dung “tình trùng lên não” kia, dù có giận cũng tiêu tán hết, hướng chị cô không hề giận.

“Em không sao.” Thích Niên rút tay ra khỏi tay Chu Hân Hân, rồi lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho chị ta: “Chạy bộ xuống hả? Lòng bàn tay toàn mồ hôi kìa.”

Chu Hân Hân được Thích Niên quan tâm đến nỗi cảm động muốn quỳ, vì thế càng tự trách mình hơn. Nhưng trong tình huống này, chị ta cũng không biết nên an ủi cô thế nào, bèn cẩn thận lau khô tay, lại đột nhiên khó chịu phát khóc: “Mỗi lần chị nghĩ đến chuyện này, chị đều không chịu nổi. Huống chi là em...”

Chị ta thút thút, rồi xoay lưng về phía Thích Niên chùi mắt: “Mối thù này chính là một chén axit, sao em có thể nuốt trôi?”

“Nuốt không trôi.” Thích Niên khẽ thở dài, sự chua xót chiếm đầy tim cô. Đầu óc rối bời, không thể thu dọn cũng không cách nào sửa sang. Bởi vì cố gắng không khóc, cho nên chớp mũi cô đau xót khó thở, cả trái tim như quặn lại, không ngừng quặn chặt quặn chặt quặn chặt.

Cô kết giao trúng người xấu, nhưng chuyện bốn năm trước cô cũng có phần, quá ngu xuẩn, quá dễ tin người khác, quá không có đầu óc. Đến mức khi bị Lộ Thanh Vũ đè chặt xuống đất, cả khuôn mặt đều nghiền sâu vào trong đất cũng không có chút năng lực phản kháng nào.

Thực sự là vừa uất ức vừa bứt rứt.

Chiếc xe màu đen lướt qua màn đêm rồi dừng trước mắt Thích Niên. Cửa sổ được kéo xuống, hiện ra gương mặt tuần tú không chút biểu cảm của Kỷ Ngôn Tín.

Thích Niên vỗ vỗ vai Chu Hân Hân: “Chị đừng lo cho em, gây ra chuyện hổ thẹn như vậy, chị suy nghĩ một chút làm sao để thu dọn cục diện rối rắm này đi. Em về trước đây.”

Chu Hân Hân đáp lời, đưa mắt nhìn cô lên xe. Chờ chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, đến khi không thấy nữa, chị ta mới quay người.

Kỷ Ngôn Tín đưa cô về nhà trọ kế bên trường học.

Thích Niên im lặng suốt cả đường đi, lúc đẩy cửa xe xuống mới nói một câu: “Em về trước đây, anh đi đường cẩn thận.”

Kỷ Ngôn Tín bình tĩnh nhìn cô một cái, nghe ra cô đang hạ lệnh đuổi khách nhưng không nói gì.

Bây giờ toàn thân Thích Niên đều căng thẳng, sợi dây ấy bị cô kéo chặt, chỉ cần chạm vào một phát là có thể đứt lìa. Cô không muốn để Kỷ Ngôn Tín nhìn thấy dáng vẻ sụp đổ của mình, cũng không cách nào che giấu chuyện tối nay. Nhưng lúc này, cô không muốn nói, không muốn kể, càng không muốn giải thích.

Một lúc lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời của anh, Thích Niên nhắm mắt, uể oải nói: “Chuyện tối nay để ngày mai em sẽ nói với anh, em về trước đây.”

“Đi thôi, anh đưa em đến cửa.”

Thích Niên giương mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín, gò má anh trông vô cùng dịu dàng dưới bóng đêm, giật giật môi, cũng không cứng đầu nữa.

Kỷ Ngôn Tín đưa cô tới cửa, thấy cô vào nhà với dáng vẻ yên tĩnh không giống bình thường, anh chợt nhíu mày. Bên chân anh là bịch rác Thích Niên thu dọn hồi trưa, vốn định khi nào ra ngoài sẽ tiện tay mang vứt, kết quả là đi vội quá nên vẫn đặt ở cửa. Kỷ Ngôn Tín cúi người xách bịch rác lên, vừa đi chuyển, một cánh tay nhỏ bé vươn ra nắm chặt tay áo anh.

Thích Niên đã không giấu nổi nước mắt, hỏi bằng giọng run run: “Em đổi ý rồi, anh khoan đi có được không?”

Người bị cô kéo tay áo quay đầu lại, im lặng đứng một lát rồi vươn tay kia kéo cô ra. Thích Niên ngăn người, trái tim còn chưa kịp lạnh lẽo thì anh đã quay lại, cúi đầu đối mặt với cô. Bóng dáng cao ráo che khuất một mảng lớn ánh đèn trong hành lang, nhót Thích Niên đang đứng trước cửa vào bóng tối.

“Anh nghĩ em cần một chút thời gian cho bản thân, định ném bịch rác xong mới đi lên.” Kỷ Ngôn Tín để bịch rác tựa sát vào tường, ôm bả vai đẩy cô vào phòng rồi trở tay đóng cửa: “Thế anh không đi, ở đây với em.”

Sự dịu dàng đến đột ngột đánh vào lòng ngực cô.

Thích Niên cố nhịn, nhưng không nhịn được, nước mắt vẫn rơi. Cô nuốt tiếng khóc vào bụng, lấy tay áo lau mắt rồi giơ tay định mở đèn, nhưng vừa vươn ra đã bị Kỷ Ngôn Tín nắm cổ tay kéo về. Cả phòng chìm trong bóng tối. Kỷ Ngôn Tín cúi người, chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi Thích Niên, thân mật cọ xát. Anh cất giọng trầm trầm, chứa vài phần dỗ dành, vài phần cưng chiều: “Khóc đi, anh không nhìn đâu.”

75. Chương 74

Chu Hân Hân xuống khỏi xe của chủ biên với vành mắt đỏ ửng. Từ khách sạn Thịnh Viễn đến khách sạn Chu Hân Hân ở mất nửa tiếng, chị ta phải yên lặng nghe người đàn ông không phải sếp trực tiếp này răn dạy. Lúc đầu chị ta còn không phục lắm, muốn phản bác giải thích, chờ lên weibo xong, biết tính quan trọng của chuyện này xong, có muốn khóc cũng không khóc được.

Ở thời đại này, thứ truyền đi nhanh nhất chính là tin tức.

Chu Hân Hân ủ rũ cúi đầu nhấn nút thang máy rồi tựa vào cánh cửa lạnh như băng, suy nghĩ về những câu chủ biên vừa nói: “Em biết trong giới phim ảnh đánh giá Lộ Thanh Vũ thế nào không? Rằng có lẽ cô ta không phải một tác giả truyện tranh xuất sắc, nhưng lại là một người trong nghề hợp quy cách, cô ta giỏi lợi dụng mọi tài nguyên có lợi để đạt được mục đích của mình.”

Chị ta thở dài nặng nề, hối hận muốn cắn lưỡi.

Về phòng, Chu Hân Hân cởi áo khoác ném lên giường rồi lấy laptop trong vali ra, khởi động máy và lên mạng. Hồi nãy trên xe chỉ nhìn sơ qua weibo hai lần, bây giờ mới có thể ngồi xuống xem kĩ bài post của diễn đàn Mạn Hội.

Cuộc gặp mặt ngắn ngủi của Thích Niên và Lộ Thanh Vũ tại hội đặt hàng sách báo buổi chiều vẫn bị người ta chụp được. Khoảng cách hơi xa, hình cũng chỉ chụp được sườn mặt, cộng thêm người chụp điều chỉnh tiêu cự nên cũng không rõ nét.

Tiêu đề bài viết rất khoa trương — “Bạn cũ ngày xưa kẻ địch ngày nay, bốn năm trôi lại lại đứng cùng nhau”.

Chu Hân Hân đọc từng bình luận từng bình luận, vô thức cắn chặt môi.

Từ cảm khái ban đầu “Không ai có ảnh rõ hơn à”, “Dù là chiều cao hay trang phục cũng đều phù hợp với phong cách ngọt ngào như tác phẩm của cô ấy, chỉ tiếc là không thể nhìn rõ mặt, nhưng vẫn nhìn ra được là một tác giả xinh đẹp” đến “Thì ra Thất Tể và Lộ Thanh Vũ là bạn cũ” và “Tôi đến phổ cập chuyện đã

xảy ra bốn năm trước đây”. Cứ như vậy, chuyện đã xảy ra bốn năm trước nay lại ùa về, tiến vào tầm mắt của mọi người.

Chu Hân Hân đăng ký weibo, rồi tìm ba chữ “Lộ Thanh Vũ”.

Y như chủ biên dự đoán, quả nhiên Lộ Thanh Vũ không bỏ qua đề tài hấp dẫn như vậy.

Buổi chiều thì phát một trạng thái:

Lộ Thanh Vũ: Gặp lại người vốn tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp nữa... Bốn năm có thể thay đổi một người rất nhiều. Tôi hoài niệm, cũng thổn thức, đời người trăm vẻ, mỗi người bình an.

Hình ảnh là cái hình của bài đăng trên diễn đàn Mạn Hội.

1056 chia sẻ, 3789...bình luận.

Trạng thái thứ hai mới đăng không bao lâu.

Lộ Thanh Vũ: Bốn năm trước, bởi vì vấn đề lập trường, tôi chọn im lặng và tha thứ. Cho nên lúc trên bàn cơm, bị người nào đó không quan tâm trường hợp, không phân biệt nguyên do mà chất vấn tôi, nó vô lý đến nực cười. Có một khoảnh khắc, thật sự không muốn niệm tình xưa. Bốn năm rồi, bạn nên học cách trưởng thành, học cách đối mặt, chịu trách nhiệm với việc mình đã làm, chứ không phải vẫn sống trong thế giới của mình, mãi mãi không hiểu rõ sự thật, sống như một trò hề.

Chu Hân Hân nhìn những bài chia sẻ, lại nhìn bài đăng của Thích Niên dừng ở mấy ngày trước, viền mắt chưa xót phát đau. Câu nói cuối cùng của chủ biên lúc trên xe giống như giọt nước tràn ly*, làm tâm trạng của chị ta hoàn toàn sụp đổ.

*Câu gốc: ,đây là một câu thành ngữ, trong tiếng Anh là The straw that breaks the camel's back, tương tự câu giọt nước tràn ly trong tiếng Việt. Ý chỉ một người đã gánh vác quá nhiều, chỉ cần thêm một chuyện nhỏ nữa cũng đủ làm họ suy sụp.

...

“Em cảm thấy Thất Tế bị đối xử không công bằng, cảm thấy thật sự bị vùi dập, cho nên em uất ức và oan uổng thay cô ấy. Vậy em có từng suy nghĩ, bây giờ em không chỉ là bạn, là biên tập của Thất Tế, mà em còn là nhân viên của Mạn Thảo, hành vi thiếu lý trí này sẽ làm công ty gánh vác thay em. Trước tiên không nói đến việc Lộ Thanh Vũ có phải rời khỏi văn hóa Vinh Phẩm hay không, chỉ cần hợp đồng chưa hết hạn, Vinh Phẩm vẫn là hậu thuẫn của Lộ Thanh Vũ. Mà Thất Tế chịu ảnh hưởng của việc tối nay, hình tượng bị tổn hại, công ty nào còn có thể nâng cô ấy như Mạn Thảo lúc ban đầu? Hợp đồng giữa cô ấy và studio của Diệp Trường An còn có thể đàm phán không? Em suy nghĩ cho kĩ đi.”

Cũng trong lúc đó.

Thích Niên khóc lóc xong mệt mỏi thiếp đi, Kỷ Ngôn Tín bế cô lên giường, rồi khụy một chân ngồi bên cạnh cởi áo khoác cho cô. Thích Niên ngủ chưa sâu, việc cởi áo khoác đã làm mất hết kiên nhẫn của cô, bèn chui vào lòng Kỷ Ngôn Tín, khàn khàn lắm bẩm: “Đừng nhúc nhích”.

Kỷ Ngôn Tín chợt khựng lại, đỡ gáy cô dựa sát vào vai mình, hơi cúi đầu, môi dán vào tai Thích Niên rồi nhẹ nhàng dỗ dành: “Không nhúc nhích, anh chờ em ngủ rồi mới đi.”

Có lẽ nghe thấy lời Kỷ Ngôn Tín nói, Thích Niên dụi dụi đầu trên vai anh như mèo con, sau đó ngủ say. Sợ cô lạnh, Kỷ Ngôn Tín lấy áo khoác của cô phủ lên đầu vai một lúc. Nghe tiếng thở của cô dần dần ổn định, anh mới men theo tay cô vòng ra phía sau, nhẹ nhàng thả lỏng mười ngón tay đan vào nhau.

Cho tới bây giờ, đêm nay mới xem là nhìn rõ cô.

Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc thảm đến thế. Vừa khóc vừa kể cho anh chuyện năm đó, làm sao quen Lộ Thanh Vũ, làm sao bị cô ta tính kế, mang tiếng xấu. Khóc tròn một tiếng, đồ kiểu gì cũng không dừng.

Kỷ Ngôn Tín vuốt ve vành tai nóng bỏng của Thích Niên, cúi đầu nhìn gương mặt đáng thương đầy vệt nước mắt. Ngồi một lúc, anh đi vào nhà vệ sinh vắt khăn ẩm lau mặt cho cô. Khi treo khăn xong, điện

thoại trong túi áo khoác của Thích Niên rung không ngừng. Người vừa ngủ không lâu rung rung lông mi, trông có vẻ sắp bị đánh thức.

Kỷ Ngôn Tín dứt khoát lấy ra, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình thì chột đầu đầu.

Là ba Thích gọi tới, không thể nhận, không thể cúp cũng không thể khóa máy.

Thả điện thoại trên ghế salon ở phòng khách, sau mười bảy cuộc điện thoại, rốt cuộc ba Thích kết thúc bằng một tin nhắn: “Mẹ con ướp cánh gà ngâm tiêu cho con rồi đó, ba để trong ngăn tủ, con nhớ ăn. Ngoài ra, nghe hàng xóm của con nói tối qua con đi cả đêm không về, chuẩn bị giải thích cho hợp lý, không thì về nhà quỳ lên điều khiển.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn chằm chằm tin nhắn ngắn ấy vài lần, đẩy mi tâm rồi thở dài một hơi.

Cả đêm không về.

Giải thích hợp lý...

Lý do đến nhà rất đầy đủ rồi, không phải sao?

Thích Niên ngủ cũng không yên, quá nửa đêm thì mơ thấy một giấc mộng kỳ quái. Từ khi còn bé đến thời kì thiếu nữ, mơ thấy hồi nhỏ cãi nhau với Lý Việt vì cô làm hư món đồ chơi yêu thích của cậu, mơ thấy bốn năm trước cô bị mang tiếng xấu, mơ thấy bốn năm cô xa thành phố Z đến thành phố J học, xảy ra mâu thuẫn với bạn cùng phòng, cuối cùng ra ngoài ở riêng...

Cô còn mơ thấy Lý Việt chê cô xen vào việc của người khác, cô bèn vội vàng chạy ra khỏi quán lẩu, lại chạy vào trong một cái cầu thang không có cửa ra. Thích Niên hoảng loạn gọi điện thoại cho Kỷ Ngôn Tín để xin giúp đỡ thì chỉ nghe được hai chữ lạnh như băng: “Biến đi.”

Thích Niên vuốt mồ hôi giạt mình tỉnh dậy, vừa mở mắt ra thì bị ánh mặt trời làm chói mắt phải nhắm lại ngay lập tức, đầu óc choáng váng mơ hồ, những ký ức đứt quãng dần dần ùa về...

Tối qua có phải cô đã làm chuyện gì...không đẹp đẽ lắm phải không?

Thích Niên ôm mặt chui vào chăn, đá chân lung tung.

A!!!

Không còn mặt mũi để gặp người khác nữa!

Cô cô cô cô...Sao cô khóc lâu vậy chứ!

Lưu Hạ luôn chê bai dáng vẻ khi khóc của cô rất xấu, tuy rằng tối qua tắt đèn, nhưng bây giờ cô đang nằm trên giường, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là Kỷ Ngôn Tín bế cô lên giường...

Đợi đã!

Thích Niên biến sắc, vén chăn lên xem quần áo của mình. Chỉ cởi áo khoác thôi... Nhất thời cô cũng không thể nói rõ là mất mát hay là may mắn nhiều hơn.

Cô thở dài, tìm điện thoại bên gối để xem thời gian.

Mới tám giờ, còn sớm.

Có cần nhắn tin hỏi thăm Kỷ Ngôn Tín không? Như tối qua mấy giờ về, ngủ có ngon không, có muốn cùng nhau ăn sáng không. Còn nữa, cô có làm chuyện gì khiến anh không muốn nhớ lại đến hết đời hay không...

Suy nghĩ đủ đường, rồi Thích Niên mới thấy con số 17 dưới góc trái điện thoại, chứng kiến số cuộc gọi bên bỉ của ba Thích, không hiểu sao tâm lý của cô có chút vi diệu. Thông thường khi không gọi được, ba Thích sẽ để lại tin nhắn cho cô. Thích Niên còn đang tò mò sao không thấy nhắc nhở tin nhắn chưa đọc, vừa mở ra xem...lập tức vươn mình ngồi dậy, tỉnh táo trong nháy mắt.

Thích Niên thay đồ, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi mở cửa phòng ngủ. Còn chưa kịp phản ứng, một con chó lớn nhiệt tình nhào tới trước mặt cô. Do trở tay không kịp, Thích Niên phải lùi lại hai bước và dựa vào tường mới có thể đỡ được cơ thể Thất Bảo.

Một người một chó, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu.

Tiếp theo, Thất Bảo bị Kỷ Ngôn Tín xách xuống, rồi bị anh dùng ánh mắt quét qua một bên. Sau đó anh quay lại nghiêm túc nhìn Thích Niên, mãi đến khi Thích Niên sắp chui vào khe tường, anh mới dời mắt. Vừa thả ống tay áo, Kỷ Ngôn Tín vừa hỏi: “Máy giặt hư bao lâu rồi?”

Thích Niên còn đang sững sờ, nhất thời không bắt kịp suy nghĩ của anh. “Hả” một cái, nghe anh hỏi lại lần nữa mới trả lời: “Một tuần rồi, cho nên hôm qua ba em mới đến.” Nhưng hình như đã quên mất chuyện sửa máy giặt.

Kỷ Ngôn Tín ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô tới ngồi ăn cơm.

Nhìn bữa sáng phong phú trên bàn cơm, Thích Niên ngẩn tò te, cô hoàn toàn quên mất xấu hổ, ngồi xuống hỏi: “Anh làm hả?”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô, lạnh nhạt trả lời: “Trong tủ lạnh của em chẳng có gì, sao mà làm?”

Thích Niên đỏ mặt, “à” một cái rồi cầm đĩa lên, gấp vào chén Kỷ Ngôn Tín nửa miếng bánh quẩy: “Tối hôm qua mấy giờ anh về?”

Kỷ Ngôn Tín nhấp một ngụm sữa đậu nành, không nhìn Thất Bảo với vẻ mặt đói khát ngồi cạnh bàn, mà gấp cho Thích Niên một cái tiểu long bao nóng hổi: “Quá muộn, cho nên không về.”

Tiểu long bao mà Thích Niên vừa đưa đến bên miệng rơi xuống bàn, còn cô thì tròn mắt nhìn anh.

Người kia vẫn tỏ ra dửng dưng, ánh mắt nhìn cô ngay thẳng như đang nói: Có gì không đúng?

Được rồi.

Thích Niên lại gấp tiểu long bao lên, chưa kịp đưa vào miệng thì chợt nghe Kỷ Ngôn Tín nói mập mờ: “Không hỏi xem anh ngủ ở đâu à?”

Tay Thích Niên run lên, cảm thấy im lặng thì tốt hơn. Vừa quyết tâm giả điếc, lại nghe anh “hừm” một cái, tốc độ thông thả, nhả chữ rõ ràng: “Đến giờ tay vẫn còn tê.”

“Bộp” một tiếng, Thích Niên chỉ nghe thấy bánh bao thơm mùi thịt rơi xuống đất, bị Thất Bảo chui dưới gầm bàn nuốt trọn, sau đó liếm mũi chưa thỏa mãn.

Gâu!

Gâu gâu gâu!

76. Chương 75

Cả bữa sáng, Thích Niên đều đắm chìm trong cảm giác không yên.

Thỉnh thoảng liếc nhìn, rồi cúi đầu nhét bánh bao vào miệng, lại ngẩng đầu, rồi lại lặng lẽ nhét bánh bao vào miệng.

Thất Bảo ở dưới bàn gấp đến độ nuốt nước miếng. Nhìn thấy cái bánh bao cuối cùng đi vào miệng Thích Niên, nó ủ rũ nằm sấp xuống sàn, gục mặt cúi đầu, suy sụp như mất đi trụ cột tinh thần.

Vừa ăn xong, Chu Hân Hân đã phát tin tức cho cô trên weibo một cách chuẩn xác.

Thích Niên rửa đĩa xong, biết nhất định là chuyện ngày hôm qua nên không thèm lau tay mà chỉ chà chà lên quần hai cái. Mới quay người, cô đã đâm đầu vào ngực Kỷ Ngôn Tín, xém chút văng cả điện thoại.

Thích Niên giật mình nhét điện thoại vào túi áo, xoa xoa đầu, ngơ ngác nhìn anh. Sau khi đối mặt vài giây, Kỷ Ngôn Tín lẳng lặng cầm khăn lau khô tay cho cô, thuận miệng hỏi: “Chuyện tối hôm qua còn nhớ bao nhiêu?”

Thích Niên nhìn theo những ngón tay thon dài của anh đến ngấn người, hỏi lại: “Anh chỉ lúc nào?”

“Sau khi vào nhà.” Kỷ Ngôn Tín ngược mắt, trong cặp mắt sâu thẳm kia như có ánh dương chợt lóe. Không đợi Thích Niên nhìn rõ, anh lại cúi đầu.

Sau khi vào nhà...

Thích Niên cố gắng nhớ lại một chút.

Rất nhiều năm rồi cô không đau lòng như thế. Cảm giác đó chỉ cần nghĩ tới liền quanh quẩn ở ngực, chặn lại khiến cô không thở nổi. Tối hôm qua, bị một câu “Khóc đi, anh không nhìn đâu” của anh kích thích tuyến lệ, làm cô khóc trọn một giờ, còn nói rất nhiều câu...không có đầu óc.

Mà khi đó, bất luận là cái ôm chặt nghiêng người, nụ hôn vỗ về ở bên tai, hay tiếng dỗ dành êm ái như nuông chiều một đứa bé bị tủi thân, cô đều nhớ rõ. Cũng vô cùng may mắn, tại thời điểm ấy, anh không hỏi nguyên nhân, mà dành cho cô một không gian tự do vừa đủ, để mặc cô phát tiết nỗi oan ức.

Thích Niên gật đầu: “Trước khi ngủ em đều nhớ.”

Dứt lời, cô ngờ vực nhìn anh một cái, lại bắt đầu suy đoán xem câu nói đầy ẩn ý “Đến giờ tay vẫn còn tê” lúc sáng sớm cuộc có phải là trêu cô hay không.

“Anh rất bao che khuyết điểm.” Kỷ Ngôn Tín cầm ngón áp út của cô, bình tĩnh đo đếm. Trước khi cô cúi đầu nhìn, anh lại thả ra như không có chuyện gì, treo khăn về chỗ cũ rồi tiếp tục nói: “Cho nên, trước khi anh nhúng tay vào, tự mình xử lý cho tốt đi.”

Thích Niên sững sốt, đôi mắt đen láy long lanh mở to nhìn anh, môi động đậy hai cái nhưng lại không nói nên lời.

Việc này vốn không liên quan đến anh, Thích Niên chưa bao giờ nghĩ rằng cô bị oan ức trên mạng, Kỷ Ngôn Tín sẽ đòi lại thay cô. Nhưng nghe anh nói vậy, chỗ sâu nhất trong lòng cô âm âm sụp đổ, âm thanh đó đình tại như ốc, làm cô không thốt nên lời.

“Thầy, thầy Kỷ.” Thích Niên không ý thức được, xưng hô mình bật ra khỏi miệng lại biến thành thầy. Cô muốn kéo tay anh theo bản năng, đưa tay ra chụp đại, lại chỉ nắm được ngón cái.

Kỷ Ngôn Tín không ngờ câu nói của mình lại làm cô có phản ứng lớn như vậy, rồi cười như không cười nhìn cô, “ừ” nhẹ một cái và chờ cô nói xong.

“Không có gì...” Thích Niên đè nén nỗi xúc động đã muốn vọt tới cổ họng, cô hít hít mũi rồi nhào vào lòng anh và ôm anh thật chặt. Đường như thế còn chưa biểu đạt đủ tâm trạng dào dạt của cô lúc này, Thích Niên lại nhón chân cọ cọ cổ anh, cảm thán: “Quả nhiên là có nguyên nhân cho nên em mới yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.”

Kỷ Ngôn Tín cười, lấy ngón trỏ đẩy đầu Thích Niên ra, rồi tiện tay chỉnh sửa đầu tóc lộn xộn cho cô. Ngón tay man mát trượt từ trán xuống mi tâm Thích Niên, rồi đẩy nhẹ một cái: “Vậy thì xử lý nhanh lên, đừng làm anh lo lắng.”

Tâm hồn thiếu nữ của Thích Niên đều đã bị Kỷ Ngôn Tín đốt cháy, thuộc tính háo sắc bị kích thích lần nữa.

Cô si mê nhìn anh, nghĩ thầm muốn tỏ ra “mềm yếu không xương” để tựa vào lòng anh, cọ cọ hay ôm ôm đều được, chỉ muốn dính vào anh thôi. Nhưng về mặt Kỷ Ngôn Tín lúc này rất nghiêm túc, nên cô chỉ có thể đứng im đàng hoàng, gật đầu mạnh hai cái.

Chờ đến lúc Thích Niên bò lên máy tính thì đã là mười lăm phút sau.

Chu Hân Hân dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, chắc chắn là sắc đẹp hại người, cho nên chị ta cũng chẳng thèm trêu chọc gì mà thuận miệng hỏi: “Nam thần của em ở nhà em hả?”

“Vừa đi xong.”

Chu Hân Hân “ồ” một cái, cảm thấy kỳ lạ: “Hôm nay không phải đến nhà nam thần ăn cơm à? Chị còn sợ em không lên mạng chứ.”

Thích Niên đang định trả lời, nhìn lên nửa câu trước thì...đại não chết máy tạm thời.

Khoan!

Cô đề mạnh xuống bàn phím, tròng mắt muốn lòi ra ngoài.

Tiêu rồi tiêu rồi, cô đã quên mất việc này rồi a a a!

Mặc kệ Chu Hân Hân, Thích Niên nhanh chóng gọi điện thoại cho Kỷ Ngôn Tín để xác nhận thời gian.

Hôm kia, Thích Niên còn nhớ chuyện này kĩ hơn kì kiểm tra, mấy cái liên quan đến “Làm sao để tiến công chiếm đóng phụ huynh của bạn trai”, “Lần đầu về gặp phụ huynh làm sao để được trọn điểm” có thể viết thành một bài luận văn luôn rồi...

Không chỉ chuẩn bị xong quà gặp mặt tặng cho ông cụ, mà ngay cả em chồng ở nhà cũng không bỏ sót.

May quá may quá.

Thích Niên nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi ngồi lại trước máy tính, cảm giác vì câu nói kia của Kỷ Ngôn Tín mà bản thân như bong bóng bị đâm thủng, nháy mắt mất tinh thần. Nhưng sau khi Chu Hân Hân nói cho cô nghe tình hình trên weibo, Thích Niên lập tức ném tình cảm cá nhân ra sau gáy.

Chu Hân Hân bình tĩnh xong, đêm ngủ không ngon, trời còn chưa sáng đã mở một gian phòng yy* rồi kéo chủ biên bị chị ta đánh thức vào, phân tích phương pháp đối phó.

*Phòng mềm YY của Trung Quốc. Mỗi người đều có thể tự tạo một gian phòng riêng để nói chuyện, ca hát...

Chờ đến bình minh, đoán chừng ông tổng của tổng bộ Mạn Thảo đã đi làm, Chu Hân Hân bèn gửi một bức thư tự kiểm điểm với lời lẽ rất thành khẩn. Có lẽ tối qua ông tổng mệt mỏi quá độ, không còn sức mắng chị ta nữa. Sau khi than thở xong, ông ta lấy sổ phòng yy, đi vào nghe tình hình cụ thể.

Lúc Thích Niên vào thì cũng là lúc đang nghỉ ngơi.

Ông tổng của Mạn Thảo không thêm nề mặt mà chửi Chu Hân Hân trước mặt chủ biên chi nhánh: “Tôi đã nói cô này người nhỏ gan to mà, lúc vừa nhậm chức, có một bộ sách hot một cái là dám vỗ bàn nói với tôi rằng có thể nâng Thất Tế. Cừ cô này đi là một sai lầm, đang yên đang lành cũng gây chuyện cho tôi được...”

Chủ biên cười: “Có lẽ tiền thưởng cuối năm của anh dày quá rồi.”

Ông tổng không ngừng gật đầu, liên tục đồng ý.

Vốn Thích Niên tưởng là sẽ gặp phải tình cảnh tàn sát khốc liệt, cho nên không dám lộ diện. Nhưng hai người phụ trách lại thoải mái như không có chuyện gì, càng làm cho Thích Niên cảm thấy...áp lực nhân đôi.

Chu Hân Hân có khổ mà không dám nói, bèn lúng túng nhắc nhở hai vị thủ trưởng: “Thất Tế tới rồi.”

Âm thanh của kênh nói chuyện đột nhiên im bật, sau đó chào hỏi nhau, chỉnh đốn bầu không khí và mở một cuộc họp nhỏ.

Nửa tiếng sau, cuộc họp kết thúc.

Thích Niên nghe câu nói kia của ông tổng Mạn Thảo trước khi rời đi. Cô sờ sờ bàn phím, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Ông ấy nói: “Mạn Thảo đứng về phía em, cũng không phải tin 100% chuyện lúc đầu em là người bị hại. Bọn anh không ai là đương sự, cho nên không có cách nào phân biệt đúng sai. Nhưng giống như bốn năm trước, Hân Hân dám vỗ bàn cam kết với anh rằng em ấy có thể nâng em, cho nên anh cũng dám đánh cược bằng lợi ích của công ty. Các bài viết của em đều do anh duyệt, anh biết em bỏ ra bao nhiêu công sức trong đó. Nói thật, Mạn Thảo có người lãnh đạo thưởng thức quá mức như anh đúng là một bất hạnh của nó. Nhưng

không có biện pháp, anh là một người có lương tâm, không thể che mắt mình bằng món lợi bất chính. Mạn Thảo là công ty của em, cũng sẽ là hậu thuẫn mạnh nhất của em.”

Yên lặng hồi lâu.

Chủ biên mở miệng nói: “Không cần quá cảm động.”

Chu Hân Hân phụ trách bổ sung: “Ông tổng của chúng ta hay thích nói triết lý, phần đầu và phần cuối của hội nghị mỗi tuần đều có một đoạn súp gà cho tâm hồn, nói là cổ vũ chúng ta có thêm sự nhiệt tình trong cuộc sống, thật ra chỉ là để thoải mái thói văn nghệ và hủ lậu của ông ấy thôi. Em nghĩ về đôi mắt nhỏ tí tí thô bỉ như hạt đậu xanh của ông ấy đi... Bao nhiêu cảm động cũng mất sạch.”

Thích Niên cười “phụt” một cái.

Bốn năm trước, cô nhỏ bé, yếu ớt, không có tiếng nói. Nhưng hôm nay, cánh chim của cô đã rộng, không còn là cô gái chỉ biết rút ổ điện trốn chạy khi bị dư luận chèn ép nữa. Cô đã có sức mạnh, cũng có tiếng nói vang dội. Trước kia nhượng bộ, không có nghĩa là không đấu tranh, mà là trở lại mạnh mẽ hơn ở hiện tại.

Chu Hân Hân vẫn còn ở trong khách sạn, vốn là xế chiều nay phải lên máy bay về tổng bộ. Nhưng vì đột ngột phát sinh sự kiện này, cho nên ông tổng đã phê thêm cho chị ta vài ngày, toàn quyền xử lý.

Chuyện đầu tiên phải làm, chính là đáp lại Lộ Thanh Vũ.

Tối qua Thích Niên không lên weibo, cho nên cũng chưa có phản ứng lại với lời của Lộ Thanh Vũ. Bây giờ ở weibo, diễn đàn toàn những thứ gọi là chuyện xấu của Thất Tế. Ví dụ như chuyện sao chép bốn năm trước, còn mạnh miệng không xin lỗi. Ví dụ như cái gọi là người biết chuyện tiết lộ, “Mỹ nhân nghi tu” là do Thất Tế hư cấu, vì Thất Tế muốn thu hút người xem mới nói là chuyện thật của bản thân. Cô vẫn như bốn năm trước, hoàn toàn là một kẻ lừa gạt.

Chúng nó ùn ùn kéo đến một cách đều đặn, dẫn đến những người hâm mộ Thích Niên cũng bắt đầu bị giao động.

Thích Niên thở hắt một hơi, tắt tất cả trang mạng, rồi từ từ nhắm mắt để bình tĩnh vài phút. Máu nóng như thiêu đốt cơ thể, làm cô không nén được mà run run ngón tay, phát ra bài đăng thứ nhất.

Thất Tế: Tôi đến đây.

Ba chữ và một dấu chấm câu cũng đã hút hết sức lực của cô.

Tất cả hiện tại như quay về bốn năm trước.

Ban đầu cũng như thế này, dư luận nghiêng về một phía, người xem nghe tiếng mà đến, những bình luận mắng nhiếc và sỉ nhục chói mắt dưới weibo.

Rõ ràng bọn họ đều không nhìn thấy chân tướng, chỉ bị mấy bài báo nhiều chữ dẫn dắt, coi mình như vũ khí trừng trị tội ác, vùng kiếm chém tới. Cũng không rõ, người bị bọn họ trừng phạt kia có thật sự tội ác tày trời hay không, có thể chịu được hay không.

Thích Niên che mặt, để cho những ngón tay lạnh lẽo dán vào gò má nóng rực của mình. Hơi ẩm men theo đầu ngón tay, rốt cuộc làm cho bàn tác cứng ngắc của cô lại có thể gập duỗi.

Cô nhìn số lượng bình luận điên cuồng gia tăng rồi khẽ thở dài, chờ ổn định tâm trạng xong mới mở văn bản lên, chuẩn bị biên tập câu trả lời của mình.

Âm thanh có tin nhắn của weibo vang lên.

Thích Niên ngược nhìn, chỗ thông báo vừa được cô thanh lý sạch sẽ lại tăng thêm một fan và một tin nhắn.

Không hiểu sao, đột nhiên cô có một loại dự cảm mãnh liệt.

Thích Niên rê chuột mở hộp tin nhắn.

Nội dung tin nhắn còn không được xem là một câu... Chỉ có hai chữ lời ít ý nhiều, lại làm Thích Niên rung động không thôi.

Tiên sinh J: Là anh.

77. Chương 76

Gần như Thích Niên vừa xem xong tin nhắn là góc bên phải của weibo nhảy ra nhắc nhở thêm fan, đồng thời tăng không ngừng.

Thích Niên cảm thấy tay mình không còn linh hoạt lắm, nắm chuột dời lên trên, nhấn nhẹ hai cái rồi kéo thẳng xuống.

Tác giả truyện tranh nổi tiếng Mary Tô Hiểu Thần Đại Dương Dương Gia Thích Ăn Giấm; tác giả nổi tiếng, biên kịch Diệp Trường An; studio Diệp Trường An đang hot trong giới; Thẩm Mặc Triết và Tần Noãn Dương hot nhất nhì của giới giải trí; người nổi tiếng trên mạng, tác giả truyện tranh Miêu Phi... Rồi còn một vài vị đại thần nửa ở ẩn hoặc hoàn toàn ở ẩn trong giới, một hàng chữ V ngay ngắn, vàng sáng chói lóa, làm trái tim Thích Niên hoảng hốt đập thành thịch liên hồi.

Thích Niên trở lại khung đối thoại với Kỷ Ngôn Tín, ngón tay run bần bật sờ lên bàn phím...

Mặc dù cô biết Kỷ Ngôn Tín có “quan hệ cạp váy” không đơn giản, nhưng cũng không ngờ anh....trâu bò như thế. Một tài khoản vừa đăng ký, còn chưa có ảnh chân dung, thế mà trong nháy mắt fans đã lên đến bốn con số...

Thích Niên khô miệng bèn uống mấy ngụm nước, nhập vào khung đối thoại: “Thầy Kỷ...”

Vừa nhắn xong, lại thêm một tin khác: “Kỷ Ngôn Tín.”

Người ấy như đang chờ cô đặt câu hỏi, cho nên nhanh chóng có câu trả lời: “Hửm?”

Thích Niên liếm liếm môi, ngón tay mềm nhũn: “Có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì không...”

Anh gơ tay vờ nhẹ lên cái đuôi của Thất Bảo – kẻ đang ngẩng đầu với lấy đồ ăn vặt trên bàn, còn tự cho là thần không biết quỷ không hay. Đột nhiên bị tóm đuôi, nó giật mình, lập tức ỉu xiu cụp đuôi trốn vào phía sau rèm cửa trong thư phòng.

Kỷ Ngôn Tín dời mắt, trả lời qua loa: “Chỉ là thuê một ít thủy quân thôi.”

Nghe câu trả lời của anh, đầu óc Thích Niên “bùm” nhẹ một tiếng, xém chút đập mạnh bàn phím.

Chỉ là thuê một ít thủy quân thôi...

Chỉ...thuê một ít...thủy quân...

Thích Niên quả thực muốn quỳ, thủy quân nhà ai mà trâu bò như thế, kèm theo trăm vạn fans nữa chứ...

Thích Niên còn đang choáng, tai nghe đột nhiên vang lên tiếng kêu thất thanh của Chu Hân Hân: “Tề Tề Tề, mau xem weibo của em kia... Trời ơi.”

“Em thấy rồi.” Thích Niên sờ sờ chóp mũi, vừa buồn cười vừa xót xa.

Cô không biết Kỷ Ngôn Tín làm thế nào, dù sao giáo sư Kỷ bình thường luôn lạnh lùng nghiêm túc, ai nghĩ có thể quen biết với những nhân vật trên mạng như vậy. Nhưng chỉ có thể ở thời điểm cô bị ức hiếp, anh chiều theo ý cô, dùng phương thức này thay cô đỡ cơn mưa to như trút nước.

Ngón tay lạnh cứng như được rót một dòng nước ấm, ấm ấm nóng lên. Thích Niên vừa nhanh tay trả lời fans, vừa suy nghĩ. Vài giây sau, cô hạ quyết định, nhấp chuột vào khung weibo.

Lòng bàn tay đã phủ một tầng mồ hôi, Thích Niên nhẹ nhàng vuốt ve con chuột một lúc rồi lên tiếng: “Hân Hân, chị cảm thấy khả năng để biên tập kia của Lộ Thanh Vũ mở miệng chứng minh có lớn không?”

Chu Hân Hân hơi khó trả lời.

Chuyện bốn năm trước, ngoại trừ hai đương sự là Thích Niên và Lộ Thanh Vũ, hai người còn lại biết rõ chuyện này nhất chính là biên tập trang web đã nghỉ việc rất nhiều năm và biên tập chịu trách nhiệm về Lộ Thanh Vũ ở văn hóa Vinh Phẩm. Tuy rằng đã qua bốn năm, chứng cứ lúc đó đều đã bị tiêu hủy. Nhưng chỉ cần hai người kia, nhất là biên tập của Lộ Thanh Vũ ở văn hóa Vinh Phẩm có thể đứng ra giải thích, vậy những oan uổng mà Thất Tể từng phải gánh chịu sẽ được sáng tỏ.

Tối hôm qua Chu Hân Hân mất ngủ, đúng là nghĩ làm sao để tìm được người biên tập trang web đã nghỉ việc nhiều năm và biên tập của Lộ Thanh Vũ để đứng ra thanh minh thay cho Thích Niên.

Giao thiệp rộng, làm cho chuyện này vừa có manh mối lại nhanh chóng bị gạt bỏ một cách vô tình.

Một người bạn làm ở văn hóa Vinh Phẩm của Chu Hân Hân nghe nói chị ta định xúi giục Tiêu Lê Lê thì cười khê, trả lời: “Bà tưởng rằng Tiêu Lê Lê là loại dễ mặc cho người ta bắt chẹt à? Cho dù cô ta bị Lộ Thanh Vũ tố cáo nội bộ thì cũng chỉ dám làm loạn trong nội bộ công ty thôi, bà xem trên mạng có chút tin đồn nào không? Tuy tui không rõ lắm Tiêu Lê Lê bị Lộ Thanh Vũ nắm phải điểm yếu gì, nhưng tui dám khẳng định, chắc chắn là chuyện hệ trọng có liên quan đến công ty. Còn nữa, Tiêu Lê Lê là hoàng thân quốc thích, là người không muốn làm ra chuyện tổn hại đến công ty nhất. Bà nghĩ biện pháp khác đi chứ cái này khó có khả năng lắm. Đến lúc đó lỡ ép buộc hai người họ quá rồi gây ra chuyện không thể vãn hồi, sẽ không tốt đối với Thất Tể.”

Nhưng còn tình huống nào tệ hại hơn hiện tại? Lại rơi vào đường cùng giống bốn năm trước, không thể đi về phía trước, cũng không thể lùi ra sau. Chỉ có thể như bây giờ, gánh chịu tất cả những gì Thích Niên không nên chịu một cách bị động.

Thích Niên không đợi Chu Hân Hân trả lời, lại nói tiếp: “Để bộ phận pháp luật của Mạn Thảo ra một bản thanh minh, lý do nào dùng được thì lấy lý do ấy.”

Chu Hân Hân nghe xong thì ngắt ra: “Em định kháng án? Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Thích Niên cắt ngang, ngừng vài giây cô mới giải thích: “Em biết bây giờ không đủ chứng cứ, nhưng chỉ có kiểu thanh minh này mới có thể trực tiếp tuyên chiến với Lộ Thanh Vũ. So với lời giải thích của em, nó còn đánh thép hơn một vạn lần.”

Chu Hân Hân sững sờ rồi hiểu ra.

Giống như bốn năm trước, Lộ Thanh Vũ dùng vài tấm hình ghi chép cuộc nói chuyện để phán Thích Niên “có tội”. Hôm nay Thích Niên lấy bản thanh minh của luật sư đi phản bác, có ích hơn nhiều so với việc cô viết 100 bài “Tôi trong sạch”, “Chuyện là thế này”.

Vì vậy, Thích Niên vốn định thao thao bất tuyệt, lưu loát tố cáo Lộ Thanh Vũ, nay lại tạm thời sửa quyết định. Không phát thanh minh mà phát một bài khác.

Một bài...rất hường phấn.

Ba giờ chiều.

Không biết đây là lần thứ mấy Kỷ lão gia đứng dậy đi đến cửa sổ nhìn quanh, Kỷ Thu bị quay vòng vòng đến chóng mặt rồi cuộc lên tiếng: “Ông nội, ông yên tâm ngồi đợi đi. Chị dâu thích anh ấy như thế, nên sẽ không chạy đâu.”

Kỷ lão gia chờ đợi mỗi mòn, thở dài: “Con bé này sao biết ông đang lo lắng điều gì, anh họ con là đứa có lòng tự ái cao, ông vẫn lo nó còn đang chìm trong cuộc tình thất bại, chưa dứt ra được. Bây giờ vất vả lắm mới yêu đương...”

Kỷ Thu lặng lẽ trợn mắt.

Lão hồ ly Kỷ Ngôn Tín kia, mỗi lần Kỷ lão gia thúc giục anh đi xem mắt, đi yêu đương thì anh đều làm ra vẻ bị tình tổn thương, không thể trị khỏi.

Lúc đầu cô bé cũng bị Kỷ Ngôn Tín lừa, tưởng cô gái mắt mù kia đá anh. Ai dè...năm nay lúc ăn Tết ở Mỹ, cô bé gặp phải bạn gái cũ của Kỷ Ngôn Tín, lúc đó đã cảm thấy sai sai, sau đó nói bóng nói gió mới biết được chân tướng từ Thiệu Túy.

Chả phải chia tay do không hợp gì cả, rõ ràng là anh của mình lạnh lùng bạc bẽo! Âm hiểm xảo trá! Đa mưu túc trí! Cả nhà bị lừa chẳng hay biết gì.

Kỷ Thu tới gần, nhìn ra phía ngoài cửa sổ rồi lấy áo khoác trên mắc áo, vừa đi vừa mặc: “Ông lên ghế ngồi đi, con ra ngoài trông cho ông.”

Lúc này ông cụ mới ngồi lên ghế, tiếp tục đợi chờ.

Kỷ Thu ngồi ở bậc thang không bao lâu thì xe của Kỷ Ngôn Tín chạy qua cổng lớn, từ từ tới trước cửa rồi dừng lại. Kỷ Thu cười híp mắt, chạy tới đón tiếp: “Chị Thích.” Cô bé thân mật khoác tay Thích Niên, ôm chặt: “Lâu rồi không gặp”.

Vừa rồi Thích Niên còn hồi hộp đến nỗi bắp chân run run, nhưng bị Kỷ Thu ngọt ngào quăn quýt, đột nhiên lại bớt hồi hộp rất nhiều.

“Không thể gặp chị còn bị cấm xài điện thoại.” Kỷ Thu vừa trách móc vừa trừng mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín, rồi kéo Thích Niên vào nhà: “Không nói những chuyện không vui này nữa, em nói nhỏ cho chị nghe, cả trưa hôm nay ông nội em không ngủ, chỉ ngồi ở phòng khách chờ chị tới đây.”

Kỷ Ngôn Tín đi sau hai cô gái, thấy Kỷ Thu lên ra dẫu thị uy sau lưng với anh thì cong cong khóe miệng.

Ban đầu Kỷ lão gia còn tỏ ra trang nghiêm, nghiêm túc xem tivi, nhưng khi Thích Niên vào, ông cụ không nhịn được bèn dời tầm mắt. Lại sợ hù con gái nhà người ta, ông cụ cố nở nụ cười thân thiện dù hơi cứng đờ, rồi thân thiết trò chuyện với Thích Niên hai câu. Lúc nói chuyện, giọng điệu của ông kiểu “con chính là cháu dâu của ông”. Trò chuyện một lúc, ông cụ hỏi khẩu vị của Thích Niên rồi hăng hái xuống bếp. Trước khi vào bếp, ông vẫn không quên chỉ huy Kỷ Ngôn Tín đưa bạn gái vào phòng anh chơi.

Kỷ Thu vốn định đi theo, vừa đứng dậy thì Kỷ lão gia ló đầu ra gọi lại, kéo xuống nhà bếp làm trợ thủ cho ông. Nhìn hai người lên lầu xong, Kỷ lão gia dùng cái muôi gõ lên đầu Kỷ Thu: “Cái con bé vớ vẩn này, con đi theo làm gì?”

Kỷ Thu ôm đầu tủi thân. Cô bé chỉ muốn làm quần chúng đứng xem thôi mà....

Tuy là đã giao lưu đầy ắp ấm áp và thiện ý với Kỷ lão gia, làm cảm giác căng thẳng khi gặp người lớn bớt đi nhiều. Nhưng dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người khác, cho nên dù đang lên lầu, sống lưng cô vẫn thẳng tắp, lòng bàn tay nóng rực, dính dính một lớp mồ hôi. Còn chưa kịp thư giãn, chuông điện thoại đã vang lên.

Thích Niên luống cuống móc điện thoại ra, cười khổ nhìn Kỷ Ngôn Tín đang đứng lại chờ, phát ra khẩu âm: “Ba em.”

Kỷ Ngôn Tín cau mày nhìn Thích Niên nhận điện thoại, rồi khom lưng ghé sát, quang minh chính đại nghe lên.

Ba Thích đợi cả ngày cũng không thấy điện thoại của Thích Niên, cho nên giọng điệu có hơi gắt, mở miệng hỏi ngay: “Bây giờ con đang ở đâu?”

Thích Niên liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín, đang định lảng lạng xuống lầu để tránh anh, thì vừa xoay người đã bị anh chống tay lên lan can ngăn lại. Cặp mắt hẹp dài như mực kia yên lặng nhìn cô, ánh mắt thăm thẳm làm ngực Thích Niên nóng bừng lên. Ngay cả ba Thích nói gì cũng không nghe rõ, mãi đến khi lòng bàn tay anh phủ lên những ngón tay cầm điện thoại của cô, Thích Niên mới tỉnh táo, chột dạ trả lời: “Bây giờ con đang ở...”

Thích Niên nhìn Kỷ Ngôn Tín, giọng nói lại nhỏ hơn: “Nhà bạn trai”.

Im lặng.

Sự im lặng khác thường làm người ta không yên.

Vài giây sau.

Ba Thích nổi giận: “Tối nay về nhà cho ba, trước chín giờ mà không thấy đâu thì con đừng có trách!”.

78. Chương 77

Tính tình ba Thích vừa ầm áp vừa hài hước, mỗi lần nghe mẹ Thích kể lại chuyện xưa, nhớ lại kỷ niệm cũ, cuối cùng bà đều cảm thán một câu: “Nếu không phải do tính tình của ba con rất tốt, mẹ sẽ không lấy ông ấy đâu.”

Trước mười tuổi, đối với những lời mẹ Thích nói, Thích Niên hoàn toàn tin tưởng. Nhưng vào sinh nhật năm mười một tuổi, sau khi nhìn thấy hai người lần đầu tiên cãi nhau, Thích Niên mới hiểu. Cho dù con người ta có hiền đến đâu, nhưng hễ bị đập phải đuôi, một khi nổi giận thì sẽ vô cùng đáng sợ.

Hiển nhiên, ba Thích đang nổi trận lôi đình.

Thích Niên vô thức “dạ dạ” hai tiếng rồi nhìn Kỷ Ngôn Tín, vừa muốn thoát ra khỏi vòng vây của anh thì Kỷ Ngôn Tín lại áp cả người sang, khóa kín cô giữa can lan cầu thang và thân thể anh. Hơi thở của Thích Niên chợt chậm lại, vừa ngước mắt lên nhìn thì lòng bàn tay trống rỗng, điện thoại đã bị Kỷ Ngôn Tín lấy mất. Anh vỗ về sờ sờ đầu cô, đi một bước lên mấy bậc cầu thang, rồi nhanh chóng biến mất nơi ngã rẽ.

Thích Niên ngạc nhiên đứng đờ ra, nhìn lòng bàn tay trống không, cả buổi mới hồi hồn đuổi theo.

Ấy...chờ đã!

Điện thoại còn...chưa ngắt đâu! Tuyệt đối đừng nói gì kì quái đấy...

Lúc Thích Niên đuổi tới lầu ba, Kỷ Ngôn Tín đã đứng ở trước cửa phòng đợi cô. Nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của Thích Niên, anh đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo cô yên lặng một chút.

Vì vậy, y như bị đầu độc...

Thích Niên lập tức đi chậm lại, khi đến trước mặt anh, bị anh ôm gáy đẩy vào phòng.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Kỷ Ngôn Tín đưa điện thoại cho cô, nhẹ nhàng giải thích: “Tối nay anh về với em.”

Thích Niên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt dừng ở cái cằm với đường cong xinh đẹp của anh, còn chưa kịp lướt lên thì Kỷ Ngôn Tín đã cúi người xuống, ôm cô từ phía sau. Tay trái của anh nhẹ nhàng tì lên đầu cô, ôm chặt cô vào lòng: “Hình như ba em có chút hiểu lầm về anh...”

Khoảng cách bị rút ngắn làm trái tim Thích Niên đập liên hồi. Giọng nói trầm thấp của anh vang bên tai, hơi thở ầm áp như có như không quét qua vành tai cô, ngứa ngứa tê tê. Cảm xúc rung động này tràn lan đến đầu quả tim, làm Thích Niên rã rời trong nháy mắt, ngay cả chuyện mình muốn hỏi gì đó cũng quên sạch.

Vành tai không khống chế được, lặng lẽ đỏ lên, từng chút...từng chút... Sau đó cả lỗ tai ánh lên sắc đỏ mờ ám.

Thích Niên muốn xoay người, ai ngờ cánh tay ở ngang hông cô lại siết chặt, nhoáng một cái làm cô chìm sâu trong lòng anh, không thể động đậy.

Sức mạnh của nam và nữ...vẫn cách rất xa.

“Người vẽ truyện tranh thiếu nữ, hẳn là đều nắm rõ trình tự yêu đương nhỉ?” Kỷ Ngôn Tín nhẹ giọng hỏi.

Không hiểu sao, Thích Niên cảm thấy giọng điệu nhẹ nhàng này của anh là một cái hố... Nhưng suy nghĩ một lát, cô vẫn trả lời: “Có lẽ là ... nắm rõ.”

Kỷ Ngôn Tín bỏ qua từ “có lẽ”, hỏi tiếp: “Hai bên gặp người lớn rồi, bước tiếp theo là gì?”

Thích Niên tính từng ngón tay, nhú mào đáp: “Không nói chính xác được, có người đính hôn, có người lược bớt đính hôn mà kết hôn luôn... Còn sống chung trước khi cưới, nhưng những bước này cũng có thể đảo lộn.”

Kỷ Ngôn Tín cười khẽ, “ừ” một cái, hứng thú hỏi Thích Niên: “Em thích kiểu nào?”

“Em thích...” Đợi chút!

Thích Niên bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, vẻ mặt ngạc nhiên không thể che giấu: “Thầy, thầy Kỷ?”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu, môi chạm nhẹ lên gò má cô: “Thích kiểu nào, hửm?”

Trong đầu đều là tiếng tim đập điên dại.

Thích thích thích...

Thích thích thích.

“Không muốn trả lời hả?” Anh cúi đầu, ngậm vành tai của cô cắn nhẹ, hỏi mập mờ: “Hay là xấu hổ?”

“Xấu, xấu hổ.” Thích Niên rụt người, nhưng bị anh nhốt vào trong ngực....không có chỗ trốn. Vành tai bị anh cắn trở nên tê dại, hoàn toàn không còn cảm giác gì khác.

Nụ hôn của anh dần dần rơi xuống, dán vào gáy cô.

Chóp mũi lạnh lạnh của Kỷ Ngôn Tín cọ vào nơi mềm mại nhất sau tai Thích Niên, làm cô nhũn ra trong nháy mắt. Cô đỏ mặt, nắm chặt bàn tay đang vòng ngang eo mình, cố tỏ ra bình tĩnh: “Em còn chưa muốn đi xa như thế...”

Xạo đó...

Thật ra cô đã nghĩ về cuộc sống của mười năm sau, ví dụ như sau khi kết hôn thì sinh mấy đứa...

“Có nghĩ sau này sẽ kết hôn với anh không?” Giọng anh vang lên sau tai, ậm ờ không rõ.

Tại Thích Niên đã muốn bốc khói.

Trả lời sao đây?

Nói chưa từng nghĩ thì có vẻ tùy tiện, thiếu nghiêm túc không nhỉ? Nhưng nói từng nghĩ, có quá trơ mặt hay không?

Đầu óc Thích Niên còn đang nhanh chóng vận hành thì Kỷ Ngôn Tín đã không muốn đợi nữa, anh xoay người cô lại rồi cúi đầu hôn lên đôi môi non mềm. Bên nhau cũng lâu nên Thích Niên đã hình thành thói quen, thỉnh thoảng anh sẽ thân mật. So với hiểu biết và dự tính của cô, anh còn nhiệt tình hơn. Giống như lúc trước anh từng bảo: “Anh không thích nói, chỉ thích làm”.

Việc anh làm nhiều nhất với Thích Niên, không phải là chăm sóc cuộc sống của cô, mà là thân mật không hề dè dặt. Loại trực quan này làm Thích Niên có thể nhận biết được anh khi anh tới gần.

Lúc ở thành cổ ngô bắc, anh nói thử xem, thật ra Thích Niên ôm ấp một ý nghĩ rất tiêu cực. Ví dụ như không bao lâu, anh sẽ nhận ra cả hai không phù hợp. Hoặc là anh có suy nghĩ này, chỉ vì để quen nhau rồi nói cho cô biết “Chúng ta không hợp”, cho nên không cần quẩn luyến anh thêm nữa.

Nhưng không hề có chuyện đó.

Thích Niên nhắm mắt lại, môi bị anh mút có hơi đau, sau đó cô nhón chân lên ôm vòng lấy cổ anh. Ngón tay Thích Niên vừa chạm vào cổ anh thì lưng chợt bị siết chặt, Kỷ Ngôn Tín ôm cô ngồi xuống ghế salon cách đó vài bước. Bình thường cũng không cảm thấy mình lùn, nhưng mỗi khi hôn, cô đều bị anh nhắc eo hoặc bế ngồi lên đùi... Sau đó Thích Niên thật sự tự kiểm điểm lại chiều cao của mình.

Ngoài cửa, Kỷ Thu dè dặt gõ hai cái.

Không nghe thấy tiếng động...

Tiếp tục gõ.

Mãi đến khi giọng nói trầm khàn của Kỷ Ngôn Tín vang lên: “Chuyện gì?”

“Ăn cơm thôi.” Kỷ Thu áp tai lên cửa cẩn thận lắng nghe, nói đùa: “Em sợ anh không có khái niệm thời gian, làm chị dâu của em bị đối”.

Sau một lúc im lặng.

Kỷ Ngôn Tín mở cửa ra, mặt mày khó coi, tựa vào khung cửa cúi đầu nhìn cô bé. Khí lạnh đột nhiên kéo tới, khiến Kỷ Thu cảnh giác lập tức lùi ra sau mấy bước, nói năng lắp bắp: “Là, là ông nội, ông nội bảo em lên, gọi hai người xuống lầu ăn cơm”.

Kỷ Ngôn Tín không mặc áo khoác, cổ áo sơ mi mở rộng, loáng thoáng...còn thấy được vết hồng hồng.

Kỷ Thu liếc một cái rồi nhanh chóng cúi đầu, cười như điên trong lòng. Sợ không kiềm nén được vẻ mặt, cô bé xoay người ho nhẹ đến mức mặt mày đỏ ửng, nhưng đôi mắt lại có chút giảo hoạt: “Khụ khụ, có phải em đã làm phiền cái gì hay không?”

Nhìn cô bé vì nhin cười mà vẻ mặt mất tự nhiên, Kỷ Ngôn Tín cười như không cười hỏi: “Em chán sống rồi à?”

Thời gian dường như dừng lại trong khoảnh khắc ấy.

Ba giây sau, Kỷ Thu chạy thục mạng xuống lầu.

Hu hu hu, coi như Kỷ Thu hiểu rõ rồi, sau khi Kỷ Ngôn Tín có bạn gái thì địa vị của em họ trong mắt anh chỉ là con kiến hôi churong mắt, là hạt bụi nhỏ bé, là không khí trong suốt!

Sau khi ăn cơm ở nhà họ Kỷ xong, theo thông lệ phải ngồi cùng ông cụ xem tin tức thời sự.

Kỷ lão gia thật sự có lập ra gia quy, nhưng hoàn toàn không phải là “Trước khi cưới không thể vượt rào” mà Kỷ Ngôn Tín lừa cô lúc trước. Đó chính là dù có bận rộn thế nào đi chăng nữa, cuối tuần cũng phải về nhà ăn cơm. Trên bàn cơm phải cất điện thoại di động, trừ khi nhận điện thoại khẩn cấp. Sau khi ăn xong, nếu không có chuyện gì quan trọng, đều phải ngồi xem thời sự cùng Kỷ lão gia.

Hai đứa con trai của Kỷ lão gia đều đang phát triển sự nghiệp ở Mỹ, ngoại trừ Kỷ Ngôn Tín thì trong nước cũng chỉ còn Kỷ Thu ở cạnh ông. Kỷ Ngôn Tín bận rộn công việc, cuối tuần mới về nhà một lần. Vả lại, cháu trai lớn rồi, có cuộc sống của riêng mình, ở điểm này Kỷ lão gia rất thấu tình đạt lý, không hề can thiệp.

Kỷ Thu bỏ từng miếng trái cây vào miệng, vừa nhai vừa ồm ồm phổ cập cho Kỷ lão gia biết thế nào là 2D, tác giả truyện tranh là tác giả gì, weibo là thứ gì, fan không phải là đồ ăn mà là cái gì...

Thích Niên nghe thế thì cười cười, vừa cúi đầu, Kỷ Ngôn Tín đã đẩy chiếc điện thoại anh vẫn cầm trong tay đến trước mặt cô. Thích Niên liếc nhìn, là weibo của mình, không hiểu sao cô chột dạ cầm điện thoại lên xem.

Chính là bài đăng cô phát lúc trưa...

Thích Niên nhìn anh thắc mắc, hỏi bằng khẩu hình: “Chuyện gì thế anh?”

Kỷ Ngôn Tín lấy điện thoại lại, mở hộp thư của Tiên sinh J lên cho cô xem. Thích Niên vừa nhìn...xem chút tắc thở.

Fans của cô như hẹn với nhau, cả một dãy tin nhắn ngay ngắn đều là “Xin chào Tiên sinh J, chúng tôi là người hâm mộ của Thất Tế, Đại Đại nhà chúng tôi xin nhờ cậy anh đấy”.

Thích Niên trở lại weibo của mình, thấy weibo xuất hiện trên hot search thì đỡ trán.

Thật ra...cũng không có đăng cái gì.

Chỉ là tiện tay tung một nắm thức ăn chó ——

Thất Tế: Ta chống sào đuổi kịp tiên sinh rồi, ngay cả người và chó đều đã đóng dấu. Buổi chiều sẽ phải đi gặp người lớn, các cưng mau tới bãi kiến chính cung nương nương.

Khụ... Hình như có hơi phách lối nhỉ?

Lộ Thanh Vũ xuống máy bay mới mở điện thoại, trong nháy mắt xuất hiện nhắc nhở có hơn mười cuộc gọi nhỡ. Cô ta cau mày nhìn màn hình, tất cả là Tiêu Lê Lê. Lộ Thanh Vũ xem sơ qua các tin nhắn, lúc lướt đến tin nhắn cuối cùng chưa đọc thì nụ cười lạnh vụt tắt, chân mày dần nhíu chặt.

Xốc hành lý lên, Lộ Thanh Vũ nắm tay cầm vali rồi gọi điện thoại cho Tiêu Lê Lê.

Quả nhiên, âm thanh vang lên vài tiếng tút tút là đã có người nhận máy. Bỏ qua màn chào hỏi, Lộ Thanh Vũ đi thẳng vào vấn đề: “Cô vừa nói Thất Tể muốn khởi tố tôi là thế nào?”

Bây giờ Tiêu Lê Lê cũng không có tâm trạng so đo thái độ của cô ta, nhứt đầu thuật lại tình hình: “Cô làm quá trớn, cho nên đối phương bị cô dồn ép. Nghe nói bộ phận luật sư của Mạn Thảo đang thảo bản thanh minh của luật sư, và lại biên tập bên đó, Chu Hân Hân chiều nay đã liên lạc với tôi”.

Bước chân Lộ Thanh Vũ khựng lại, sắc mặt có chút khó coi: “Chị ta liên lạc với cô làm gì?”

Tiêu Lê Lê cười khê, ung dung trả lời: “Bảo tôi nói ra chân tướng chuyện bốn năm trước”.

Lộ Thanh Vũ nghe thấy sự chế giễu trong giọng nói của cô ta, biết cô ta coi thường cách làm của mình năm đó. Thật ra mâu thuẫn của cô ta và Tiêu Lê Lê đã có từ sớm, mầm mống được chôn từ bốn năm trước, rồi dần dần nảy mầm.

Cô ta không tín nhiệm Tiêu Lê Lê, mà Tiêu Lê Lê cũng kiêng kị kẻ từng phản bội bạn bè như cô ta. Nhưng trên tay cô ta nắm đủ bằng chứng để uy hiếp Tiêu Lê Lê, cho nên cô ta không lo rằng Tiêu Lê Lê sẽ đứng về phe Thích Niên, vì thế Lộ Thanh Vũ không để tâm: “Mèo bị cắt móng vẫn còn có thể nhe nanh, việc này cũng làm tôi hơi bất ngờ”.

“Sợ hãi?” Tiêu Lê Lê hỏi.

Lộ Thanh Vũ đẩy vali trên sàn đá hoa cương bóng loáng của sân bay, gót giày kêu “cộp cộp cộp”, làm Tiêu Lê Lê phải nhíu mi.

“Tôi sợ gì cơ?” Lộ Thanh Vũ đi lên thang máy, cong môi cười nhạt: “Cô nói xem, bộ truyện tranh của Thất Tể giờ đang hot như thế, lòng hiếu kỳ của mọi người đối với nhân vật chính có phải như một ngọn lửa hay không? Gió thổi qua là có thể bùng cháy ngay lập tức”.

Tiêu Lê Lê nhíu mày: “Ý của cô là gì?”

Bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, Lộ Thanh Vũ nheo mắt lại, ngay cả giọng nói cũng trở nên biếng nhác: “Cô yên tâm, sau này...sẽ chẳng có ai hỏi đến chuyện bốn năm trước nữa. Tôi sẽ khiến cho mấy kẻ chướng mắt phải cầm miệng, tự lo cho bản thân còn chưa xong. Tốt nhất là, không xuất đầu lộ diện, cũng không thể đứng lên một lần nữa”.

79. Chương 78

Diễn đàn Mạn Hội đã lâu không có chuyện lớn, gần đây vô cùng náo nhiệt.

Nhờ hội đặt hàng sách báo của thành phố Z ban tặng, trước đó có thêm bài đăng weibo đầy thâm ý của Lộ Thanh Vũ, cho nên những người ở ẩn trong diễn đàn trỗi lên hóng chuyện. Cộng thêm lời trách móc của Lộ Thanh Vũ đêm ấy, không bao lâu “nhân vật thần bí” kia đã bị mọi người tìm ra.

Cuộc đại chiến của Lộ Thanh Vũ và Thất Tể bốn năm trước thật sự vô cùng chấn động, không ít người vẫn còn nhớ rõ. Như dự đoán, chuyện xưa bị nhắc lại. Trong diễn đàn, có một bài đăng ghim lên đầu trang, tổng hợp diễn biến của weibo hai ngày nay, từ nguyên nhân sự việc đến tình trạng hiện tại của hai người trong cuộc, không thiếu thứ gì.

Chu Hân Hân tắt bài post, bực bội vùi mặt vào gối ôm, cho đến khi không thể thở nổi mới mở ra. Chị ta uống một ngụm cà phê, tiếp tục sắp xếp và so sánh dấu vết “sao chép” từ bốn năm trước đến giờ của Lộ Thanh Vũ. Mặc kệ cái “hạ sách” này có ích hay không, nhưng nếu có thể nhờ vào đó làm mọi người dời sự chú ý thì cũng cho Thích Niên một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.

Chu Hân Hân thề.

Chị ta chưa bao giờ chăm chỉ như thế, dù là xem xét bản thảo.

Ngay lúc chị ta đang hoa mắt chóng mặt, nhóm chat của pháp vụ Mạn Thảo phát ra một tràng icon cười to, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng cười “ha ha ha ha”.

Chu Hân Hân đau khổ bóp trán, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Cục diện đang rối như thế mà còn cười được à?”

Nhân viên công tác của tổng bộ Mạn Thảo, từ ông tổng đến bác lao công đều biết Chu Hân Hân nóng tính, là một người dám vỗ cả bàn ông tổng. Trong thời điểm đặc thù này, chỉ cần nửa phút là cũng có thể chọc Chu Hân Hân nổi điên, ngay cả em gái pháp vụ – quốc bảo của Mạn Thảo cũng không dám trêu vào.

Nhanh tay chia sẻ một liên kết.

Chu Hân Hân nhú mi, bực bội nói: “Bây giờ chị không rảnh để xem chuyện tào lao trên Mạn...” Hội.

Còn chưa nói xong, cô nàng pháp vụ ngắt lời: “Trong bài đăng có người ra chiêu kia”.

Chu Hân Hân nhú mày, mở liên kết ra xem rồi xém chút võ đui, trong nháy mắt không biết nên khóc hay nên cười. Chủ đề nóng mà Chu Hân Hân chú ý ở diễn đàn Mạn Hội lại có thêm tin tức mới. Nguy hiểm là, tin tức này tiết lộ thông tin thật về Thất Tế, cùng với mấy tấm ảnh chụp Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín đêm hôm ấy.

“Chết thật.” Chu Hân Hân nhắm mắt lại, rồi nhanh chóng móc điện thoại ra gọi cho Thích Niên.

Cô nàng pháp vụ còn đang phấn khởi: “Chị Chu, chúng ta có thể lấy lý do xâm phạm quyền cá nhân để lên án, đồng thời liên hệ với quản lý của Mạn Hội yêu cầu kiểm tra địa chỉ chủ IP...”

Chu Hân Hân nghe tiếng nhắc nhở “Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy” thì muốn cắn nát răng. Chị ta vừa tải mấy tấm hình xuống, vừa nhớ xem ai ngồi phía xéo đối diện Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín, vừa trả lời: “Viết đi rồi nhanh chóng đăng lên. Sau đó lập tức liên hệ với quản lý của Mạn Hội, yêu cầu cung cấp địa chỉ IP, đồng thời phải mau chóng xóa hình ảnh, nếu không sẽ lớn chuyện.”

Chị ta ngắm ảnh chụp, “chậc” một cái: “Đẹp thế.”

Cô nàng pháp vụ vừa nghe lệnh vừa viết nhanh, viết xong câu cuối cùng cũng liếc qua tấm ảnh, hỏi: “Đây là Thất Tế và Tiên sinh J của cô ấy à?”

Chu Hân Hân lơ đãng “Ừ” một cái, nhìn chằm chằm tấm hình một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra người ngồi chỗ đó là ai! Chính là cô gái của công ty môi giới kia! Chu Hân Hân ráng nhìn, nhưng kết quả vẫn nhìn không nổi, phải chửi bậy.

Cô nàng pháp vụ nghe thế thì ngẩn ra, nghĩ một hồi rồi lặng lẽ phun ra một câu: “Chị Chu mê trai phát khóc đây mà...”

Sau khi nghe điện thoại của ba Thích, điện thoại Thích Niên cũng tự tắt vì hết pin.

Xem thời sự với ông cụ xong, lại hẹn chiều thứ sáu đến Đông Ly nghe bình đàn*, Thích Niên mới cùng Kỷ Ngôn Tín đi về.

*Bình đàn: một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc.

Kỷ Thu bịn rịn tiễn cô: “Chị Thích, mai mốt nhớ phải đến chơi với em nhiều nhiều nha.” Con bé bị cấm mạng, cuối tuần lại không thể đến chỗ Kỷ Ngôn Tín cho nên rất buồn bực.

Không đợi Thích Niên trả lời, Kỷ Ngôn Tín đi phía trước xoay lại nhìn cô bé một cái. Ánh mắt đó chỉ nhẹ nhàng lướt qua cũng đủ làm Kỷ Thu tự giác đổi giọng: “Thật ra gần đây Thiệu Túy thường bỏ túc môn hóa và môn sinh cho em, cho nên em cũng khá là bận...”

Thích Niên “Ồ” lên: “Thiệu Túy?”

Kỷ Thu gật đầu, nhìn Kỷ Ngôn Tín ngồi vào trong xe mới lặng lẽ áp sát Thích Niên, nói: “Chiều nay anh của em lo rằng chị sẽ hồi hộp, mất tự nhiên nên bảo em không cần đi, chứ không thì giờ này em mới học bỏ túc chỗ Thiệu Túy về.”

Dứt lời, cô bé cười hí hí, nháy mắt với cô: “Lúc về nhớ tặng cho anh em một nụ hôn tình yêu nha.”

Biết là bị trêu chọc nên vẻ mặt Thích Niên không hề thay đổi, ẩn nhẹ vào mi tâm Kỷ Thu: “Những chuyện này còn cần em lo à? Đừng ý vào Thiệu Túy tốt với em mà cứ chống đối người ta, nghe lời một chút biết chưa, hửm?”

Kỷ Thu ôm trán, buồn rầu: “Sao giọng điệu của chị cứ y như anh em vậy...”

Không để hai người trò chuyện thêm, Kỷ Ngôn Tín nhìn qua cửa xe, nhắc nhở: “Gần tám giờ rồi.”

Lúc đến nhà Thích Niên đã là nửa tiếng sau.

Ba Thích tức tối, cho nên vừa nghe tiếng chuông đã chạy ra mở cửa. Ông không thèm nhìn Kỷ Ngôn Tín mà hỏi Thích Niên với giọng điệu không vui: “Về nhà mình còn phải nhấn chuông hả, chìa khóa đâu?”

Không, không đem...

Thích Niên âm ừ một hồi vẫn chưa trả lời, ba Thích đã đưa mắt nhìn Kỷ Ngôn Tín sau lưng cô rồi gật đầu, ý bảo hai người vào nhà.

Còn chưa vào nhà mà đã ra oai phủ đầu, Kỷ Ngôn Tín nhú mày, cũng hiểu ấn tượng của ba Thích với mình...tệ thế nào.

Thừa dịp vào nhà đổi giày, Thích Niên kéo tay áo Kỷ Ngôn Tín, thấy anh cúi xuống nhìn, cô mới khập khiễng khoác tay lên gáy anh: “Ba em làm khó dễ anh thì anh đừng trả lời, nếu quá trốn thì anh cứ gõ tay hai cái, em sẽ nghĩ cách ngắt lời.”

Không ngờ cô im lặng này giờ để suy nghĩ chuyện này.

Kỷ Ngôn Tín có hơi buồn cười, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Thích Niên, anh không nén được bèn cúi đầu hôn lên môi cô.

Không...

Khoan đã...

Bây giờ là lúc hôn nhau à!

Thích Niên không đồng ý mà liếc nhìn anh, nhấn mạnh: “Em nói thật đấy, ba em nghiêm túc lên rất là đáng sợ...”

Kỷ Ngôn Tín lúng túng nhìn ra phía sau Thích Niên, nhưng trong mắt cô, vẻ mặt của anh chính là không để ý chuyện này. Thích Niên cuống lên, dứt khoát lấy tay ôm mặt anh, ép anh phải nhìn mình. Anh lẳng lặng nhìn sang, đôi mắt hẹp dài như giếng cổ sâu không thấy đáy, không hiểu sao có vẻ quỳn rũ.

Thích Niên sững sốt nhìn ra chỗ khác, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Em nói thật mà, anh đừng xem thường. Đợi, đợi lát nữa tiễn anh xuống lầu, chúng ta có thể...”

“Chú Thích.” Kỷ Ngôn Tín cắt ngang cô kịp thời, cầm cổ tay Thích Niên kéo xuống, miệng cười nhẹ và khẽ gật đầu. Trong đầu Thích Niên “ông” một phát, như cái chuông đồng bị hòa thượng gõ vang, say sẩm mặt mày. Thân thể cô cứng đờ, chậm rãi quay sang chỗ khác.

Một chữ “khó coi” không thể nào miêu tả hết sắc mặt của ba Thích, ông nhin xuống, cuối cùng cũng không phát tác: “Lần đầu bạn trai con tới, con xuống bếp rót ly trà, cắt thêm chút trái cây đưa đến thư phòng đi. Cậu không ngại đến thư phòng trò chuyện với ông già này chứ?”

Tuy rằng ánh mắt ông nhìn Thích Niên, nhưng câu nói phía sau là nói với Kỷ Ngôn Tín.

Kỷ Ngôn Tín vui vẻ gật đầu: “Không ạ.” Có mấy lời không tiện nói trước mặt Thích Niên.

Trái lại, vẻ mặt của Thích Niên như kiểu trời sập.

Xong rồi...

Ngay cả ăn gian cũng không làm được nữa.

Ba Thích vừa đi thì Kỷ Ngôn Tín cũng thay giày xong, thấy mặt cô vẫn căng thẳng, anh gấp tay cọ cọ chớp mũi cô, cười như không cười bảo: “Anh biết rồi.”

Đột nhiên phun ra một câu, ông nói gà bà nói vịt.

Thích Niên ngậy ra, còn chưa hồi hồn: “Biết cái gì cơ?”

“Em nói ba em nghiêm túc rất đáng sợ...” Anh ngừng lại, hạ thấp âm thanh, cúi đầu hỏi: “Có phải như lúc này không?”

Thích Niên che mặt.

Còn dám nói hả!

Cô thấy lát nữa có thể đăng lên weibo một câu: “Hôn bạn trai tại nhà bị ba nhìn thấy, xin hỏi phải làm thế nào, đang online, rất khẩn cấp.”

Quả thật xấu hổ đến nỗi...nứt tường.

Mẹ Thích đang ở trong bếp pha trà, thấy Thích Niên đến thì vẫy tay gọi: “Năm phút nữa bưng trà sang đó nha.”

Thích Niên lơ đãng gật đầu, quay sang nhìn cửa thư phòng đóng chặt, rồi lo lắng đến gần mẹ Thích hỏi han tin tức: “Ba con không thích Kỷ Ngôn Tín hả mẹ?”

Mẹ Thích liếc cô một cái: “Sao con không hỏi xem mẹ có thích hay không?”

Thích Niên im lặng vài giây, ngoan ngoãn hỏi: “Vậy mẹ có thích không?”

“Lúc trước con nói tính chất công việc của nó giống Lưu Hạ Lý Việt phải không? Nhìn rất lịch sự...” Dừng một chút, mẹ Thích không hiểu nổi bèn hỏi: “Sao con lại tìm một chàng trai đẹp hơn mình nhiều như thế? Không sợ lâu dài, nó nhìn con rồi ăn không ngon à?”

Thích Niên ngẩng ngửa quai tách trà, khóc không ra nước mắt.

Đây thật sự là mẹ ruột ư!

Vì vậy, đề tài tiếp theo hoàn toàn xoay quanh vấn đề “Con được mẹ nhặt trong thùng rác trước cửa bệnh viện” hoặc là “Con có phải là con của người khác được mẹ tiện tay nhặt về nuôi chơi không”.

Cuối cùng mẹ Thích không chịu nổi, nhắc nhở Thích Niên đi đưa trà, đừng chậm trễ người ta. Cho dù lần đầu tiên đến nhà...để ba Thích khởi binh vấn tội. Thích Niên vốn định lấy việc đưa trà để ở lại lâu một chút, ai dè vừa để ấm trà xuống bàn, ba Thích đã phát tay đuổi cô ra ngoài.

Trước khi đi, Thích Niên lén nhìn Kỷ Ngôn Tín một cái, thấy anh cúi đầu không nhìn mình, trái tim lơ lửng của cô lại bay lên cao hơn. Hoàn toàn không để ý ba Thích bên cạnh đang cong môi, cười vô cùng ung dung.

Mãi đến —— nửa tiếng sau.

Cửa thư phòng mở ra, Kỷ Ngôn Tín cầm áo khoác đi theo sau ba Thích.

Thích Niên trở mắt nhìn ba Thích cố làm ra vẻ bình thường tiễn người ta ra cửa, sau đó ông quay lại trừng mắt với cô: “Còn đứng đờ ra đây làm gì? Tiễn Ngôn Tín xuống lầu đi.”

80. Chương 79

Trong hành lang, tiếng mở đèn đi kèm tiếng mở cửa, ánh đèn trải đầy đất.

Thích Niên theo sau, vừa thay giày vừa lắng tai nghe Kỷ Ngôn Tín và ba Thích chào tạm biệt. Lặng lặng tò mò quan sát, nhưng vừa nghiêng đầu thì cô đã bị ba bắt gặp. Cô bấu môi, thay giày xong đứng trước mặt anh.

Muốn nắm tay anh.

Suy nghĩ này vừa nảy ra đã bị Thích Niên ra sức đè xuống, cô cũng không quên bây giờ đang ở trường hợp gì. Cô chỉ dám lén nhìn ngón tay thon dài của anh trên chiếc áo khoác, sau đó đảo mắt giả bộ chăm chú xem quảng cáo trên tường. Trong lòng lại yên lặng tính toán, đèn cảm ứng ở lầu hai phản ứng hơi chậm, đợi lát nữa xuống lầu hai sẽ giả vờ không nhìn rõ cầu thang rồi nắm tay anh... Hoặc là một tay kéo khuỷu tay anh, một tay đan vào nhau.

Đang chần chừ, cách vách vang lên tiếng mở khóa rồi cửa nhà được đẩy ra.

Dì Chu cầm bịch rác đứng ở cửa, giật mình quan sát Kỷ Ngôn Tín xa lạ rồi hỏi ba Thích: “Ông Thích này, hôm nay có khách tới nhà chơi à?”

Nói đến dì Chu là... da đầu Thích Niên chợt ngứa ngáy.

Dì Chu nổi tiếng là cái loa nhiều chuyện của tiểu khu, trước đó không lâu Thích Niên cũng từng bị hại. Cái lần Kỷ Ngôn Tín đưa cô về nhà, bởi vì đi bằng xe của ba Thích nên phải lái xe đến dưới lầu, dừng ở bãi đậu xe trước cổng khu nhà. Chỉ ngồi trong xe nói vài câu thôi, không ngờ lại bị dì Chu thấy được. Buổi tối gặp mẹ Thích, dì Chu bèn bép xép một phen, vốn chẳng có chuyện gì, không hiểu sao lại mang...sắc thái mập mờ.

Nghĩ vậy, Thích Niên thừa cơ vẫy tay chào ba Thích rồi tự nhiên nắm tay Kỷ Ngôn Tín quay người xuống lầu.

Ba Thích thản nhiên nhìn hai người sánh vai nhau, gật đầu hài lòng. Lúc này mới trả lời dì Chu: “Ừm, tối nay Thích Niên nhà chúng tôi đưa bạn trai về ra mắt ba mẹ.”

Dì Chu thả bịch rác xuống, hai mắt tỏa sáng: “Bạn trai hả? Đáng đáp cao ráo rất được, Tiểu Niên biết chọn người ghê.”

“Con bé nhà tôi thì biết cái gì.” Ba Thích nhú mi chê bai, nhưng đuôi chân mày lại giãn ra. Quanh năm nhìn sắc mặt của người khác, sao dì Chu không đoán ra suy nghĩ của ba Thích được, bèn thuận miệng hỏi: “Tiểu Niên năm nay cũng hai mươi bốn tuổi rồi, bạn trai hơn kém bao nhiêu?”

“Hơn năm tuổi.”

“Năm tuổi là tốt, đàn ông trưởng thành biết cách yêu thương, cũng là lúc có thể đưa ra quyết định. Ông xem thằng con ông Lý ở lầu dưới, khi hai mươi đã thay bồ như thay áo, hai mươi chín thì biết rồi đấy.”

Ba Thích cười nhẹ, đáp lại: “Thằng bé này đã đề cập với tôi chuyện dự định kết hôn, nhưng con gái tôi là người có chủ kiến, cho nên tùy nó thôi.”

Lúc mẹ Thích lau tay rửa tách trà xong, vừa đúng lúc ba Thích đóng cửa vào nhà: “Thích Niên đưa cậu ấy xuống rồi à?”

“Ừ.” Ba Thích ngồi xuống ghế salon, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo mẹ Thích ngồi xuống nói chuyện.

Mẹ Thích thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông thì cũng lo lắng: “Sao thế, không hài lòng hả ông?”

Ba Thích lắc đầu, uống một hớp nước nhuận giọng, nói với giọng điệu khó tin: “Nghe thằng bé nói, nhà có mở công ty ở Mỹ, điều kiện gia đình rất tốt. Đáng vóc cao ráo, cũng rất có gia giáo lễ phép. Công việc không phải như lúc trước Thích Niên nói qua loa cho chúng ta nghe, mà người ta là một giáo sư đại học hàng hoàng, còn là giảng viên của Lưu Hạ và Lý Việt... Thật sự tôi nghĩ không ra bà ạ.”

Tuy mẹ Thích thích nói xấu Thích Niên, nhưng lại không vui khi nghe ba Thích nói không tốt về cô. Bà lập tức đánh mạnh một cái lên đầu gối của ông, giả vờ tức giận: “Sao lại nói con gái của ông như thế?”

“Không phải.” Ba Thích giải thích đầy oan ức: “Nó nói muốn kết hôn với Thích Niên trong năm nay, nếu tôi đồng ý thì nó sẽ bắt đầu chuẩn bị.”

Mẹ Thích tức khắc: “...”

Thích Niên chẳng hay biết gì lúc này đang giậm chân ở lầu hai, sau đó ngọn đèn cảm ứng già nua mới từ từ sáng lên. Cô nắm chặt tay Kỷ Ngôn Tín, tiếp tục xuống lầu. Im lặng đến tận chỗ đậu xe, Thích Niên mới thả tay ra, chỉ chỉ xe của anh: “Vậy anh về đi, đi đường cẩn thận nhé.”

Kỷ Ngôn Tín làm như không thấy vẻ mặt cô như kiểu “Anh thật sự không nói với em anh và ba nói gì à”. Anh mở cửa ngồi vào xe, đóng cửa lại rồi từ từ hạ cửa sổ xuống.

Dưới gương mặt mong chờ của Thích Niên, anh bảo: “Em lên lầu đi, anh về đây.”

“Chờ một chút.” Thích Niên không giấu nổi tâm tư, một đồng vấn đề đang cuộn cuộn trong đầu, sợ không hỏi thì đêm nay sẽ không ngủ được. Cô nhoài người vào cửa sổ một cách đáng thương, chớp chớp mắt, cố gắng tỏ vẻ: “Anh thật sự không muốn nói cho em biết anh và ba em đã nói gì à... Anh mà không nói chắc cả đêm nay em không ngủ được mất.”

Kỷ Ngôn Tín liếc mắt nhìn, hai ngày nay hiếm khi thấy cô làm nũng, cho nên đột nhiên có hơi mềm lòng. Nhìn nhau vài giây, anh quay đầu đi trước rồi ngoắc ngoắc tay: “Lên xe nói chuyện.” Chờ Thích Niên lên xe, anh lại không có hứng thú nói chuyện, chỉ hạ thấp ghế ngồi, một mồi bóp hai huyệt thái dương: “Muốn hỏi cái gì?”

Thích Niên thấy anh nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi không thể che giấu thì lắc đầu. Lắc xong mới nhận ra là anh không nhìn thấy, bèn nói nhỏ: “Không hỏi gì cả, ngồi cùng anh một lát thôi.”

Kỷ Ngôn Tín mở mắt nhìn cô, vài giây sau lại nhắm mắt, nói bằng giọng trầm thấp đầy gợi cảm: “Lần đầu tiên gặp mặt trình trọng giới thiệu bản thân một lần, những việc quan trọng từng xảy ra và bối cảnh gia đình. Hỏi gì đáp nấy, bao gồm cả việc tối hôm trước có phải ở chỗ anh hay không.”

Vốn Thích Niên đã dần lòng hiếu kỳ xuống, nhưng bị anh nói vài câu lại khơi lên, tiến gần hỏi: “Vậy anh trả lời thế nào?”

“Tối hôm trước em có ở nhà anh không?” Kỷ Ngôn Tín hỏi lại.

Thích Niên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ngủ ở phòng khách nhà anh.”

Kỷ Ngôn Tín cong môi: “Anh trả lời thế đấy.”

Thích Niên im lặng, cứ cảm thấy mình hỏi một vấn đề rất ngu ngốc. Trong nháy mắt, cô đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Vậy anh nói chuyện anh là giáo sư đại học luôn hả?”

Kỷ Ngôn Tín đáp “Ừ”, không nghe thấy cô trả lời bèn hỏi tiếp: “Sao thế?”

Trong lòng Thích Niên đều là Sparta*...

*Sparta: Tiếng hét “Sparta” đầy oai hùng của vua Leonidas trong phim “300 chiến binh”. Ý chỉ Thích Niên đang gào hét trong lòng.

Khẩu cung không đồng nhất!

Có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, Kỷ Ngôn Tín im lặng vài giây rồi giải thích: “Đối với ba mẹ em, không chuyện gì có thể giấu giếm được, đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải biết. Vả lại, anh cũng không cảm thấy mối quan hệ của chúng ta có gì xung đột với thân phận của chúng ta hiện tại, cho dù có một phần vụn, anh cũng đã chuẩn bị xong cách giải quyết vẹn toàn.” Sau khi nhắm mắt, giọng nói của anh có vẻ lười biếng, ngữ điệu bình thản như tiếng violin da diết, vừa xa xôi vừa tinh mịch.

Những tự ti của Thích Niên bị vài câu nói qua loa của anh đánh bật, cuộc đời cô còn nhiều việc chưa từng trải qua, khiến cô cảm thấy bàng hoàng bất an. Những lo lắng này giấu ở nơi sâu nhất trong Thích Niên,

ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra. Thích Niên vẫn còn ngẩn người, cho nên bỏ lỡ khoảnh khắc Kỷ Ngôn Tín mở mắt nhìn cô, đáy mắt chập chờn sóng nước.

“Anh rất hồi hộp.” Kỷ Ngôn Tín nắm lấy tay Thích Niên, lòng bàn tay nóng hổi áp lên mu bàn tay cô: “Anh không tự tin sẽ để lại ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên.” Ít nhất sau nửa tiếng, anh đều nghĩ như thế.

“Không đâu, anh rất tốt mà...” Thích Niên vội vàng giải thích: “Ba em một năm mới có một lần câu gấu nóng nảy như vậy, anh chẳng may gặp trúng thôi. Ông ấy rất giống em, là một người tai mềm*...” Sau đó không nói tiếp nữa.

*Ý chỉ người dễ mềm lòng, ăn mềm không ăn cứng.

Anh đột nhiên nhìn chằm chằm làm Thích Niên mất tự nhiên, phải ngừng lại, rồi thuận theo ánh mắt của anh sờ sờ lỗ tai mình: “Sao, sao ạ?”

Kỷ Ngôn Tín giơ tay lên bóp bóp lỗ tai cô, ngón tay ẩm ướt trượt một đường, vuốt ve vành tai mỏng.

Mãi đến khi cả tai Thích Niên đỏ ửng, da thịt mềm mại dưới ngón tay anh nóng lên, anh mới thả tay ra, trong giọng nói lạnh nhạt chứa vài phần đùa cợt: “Đúng là rất mềm.”

Đúng là rất mềm

Rất mềm.

Mềm...

Ầm —— anh chỉ dùng một câu nói đã làm Thích Niên đỏ mặt trong nháy mắt.

Thích Niên xấu hổ che tai lại, hoàn toàn không có cách nào đối diện với anh. Ánh mắt khó nói vừa rồi chính là muốn bóp lỗ tai cô, xác nhận tai cô có mềm thật hay không... Nhưng anh biết mà, chữ “tai mềm” đâu phải ý này!

Bị trêu đùa rồi!

Lại bị trêu đùa rồi!

Tiếng tim đập rộn ràng còn chưa lắng xuống, anh đã vươn tay ôm cổ kéo cô sang. Trán tựa trán, anh ngược mắt nhìn Thích Niên đỏ bừng, chọc: “Lúc nào mới hết đỏ mặt hả?”

Thích Niên chớp chớp mắt, ngượng ngùng trả lời: “Từ nhỏ đến lớn em đều rất dễ đỏ mặt, không sửa được.”

Vài giây sau.

Kỷ Ngôn Tín mới cười: “Không cần sửa.”

Ngón tay khoắc lên gáy cô thoảng thả lỏng, anh nhìn chăm chú. Kề sát nhau, cho nên chớp mũi anh có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên tóc cô. Thích Niên lơ mơ cảm thấy anh có điều muốn nói, mơ màng không biết phải xử lý tình huống trước mắt thế nào: “Bây giờ...em nên làm những gì?”

“Không cần làm gì hết.” Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra nhìn cô, đôi mắt đen lầy như mực lại càng dịu dàng, cứ lẳng lẳng nhìn cô như thế: “Nghe lời là tốt rồi.”

Thích Niên lo lắng nhìn anh, hơi thở bất giác nhẹ lại, nhẹ lại, rồi nhẹ hơn... Nhưng trong một quãng thời gian dài tiếp theo chỉ có sự yên lặng, không nghe thấy tiếng anh. Thích Niên không nén được, bèn gọi anh: “Kỷ Ngôn Tín?”

Kỷ Ngôn Tín “Ừ” nhỏ một tiếng, đầu mũi cọ cọ vào trán Thích Niên. Sau đó đôi môi ấm áp của anh chạm nhẹ vào trán cô, ôm chặt cô vào lòng, hoàn toàn ngăn cách ánh mắt của cô. Rồi anh hắng giọng, âm thanh khàn khàn vang lên trên đỉnh đầu Thích Niên: “Muốn kết hôn với em.”

Thích Niên mơ màng, định ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngôn Tín, nhưng vừa nhúc nhích anh đã nhẹ nhàng đè lại. Anh cúi đầu, cọ cằm lên đầu cô hai cái: “Không tính là cầu hôn, cho nên bây giờ không cần trả lời anh.”

Trong xe rất an tĩnh, vì thế Thích Niên nghe thấy tiếng tim đập ngày một nhanh trong lồng ngực mình. Thành thật thành thật, giống tiếng tim đập khi lần đầu gặp anh, lay động cả thế giới của cô.

81. Chương 80

Thích Niên lướt gió về nhà, nghĩ đến lúc này ba Thích và mẹ Thích chắc là nghiêm chỉnh ngồi ở phòng khách chờ thăm vấn cô. Đứng ở ngoài cửa đón gió lạnh một hồi, xác nhận đồ ửng trên mặt đã lui, cô mới mở cửa vào nhà.

Cũng không khác cô đoán là mấy.

Tuy rằng lúc này ba Thích và Kỷ Ngôn Tín đã nói chuyện trong thư phòng nửa tiếng, nhưng hiển nhiên ông vẫn còn nhiều lời muốn hỏi.

Ví dụ như: “Hồi trước tại sao lại lừa ba và mẹ con, giấu giếm tính chất công việc của nó?”

Ví dụ như: “Ba và mẹ con cảm thấy con người Ngôn Tín cũng không tệ, nhưng thời gian quen biết chưa lâu, còn bản thân con nghĩ thế nào?”

Lại như: “Hơn kém nhau năm tuổi ba mẹ cũng đồng ý, dù sao con cũng chưa hoàn toàn chín chắn, tìm một người lớn tuổi hơn có thể chăm sóc cho con cũng rất thích hợp. Cho nên nếu như tình cảm hai đứa đã sâu đậm, kết hôn cũng được.”

Về mặt của Thích Niên từ nghiêm túc đến ngẩn ra, tỏ vẻ ngày càng chẳng hiểu gì cả...

Cô do dự trong giây lát mới hỏi: “Kết hôn gì ạ?”

Ba Thích nhấp một ngụm trà nhuận giọng, trong khí nóng lượn lờ, ông nheo mắt nhìn Thích Niên: “Không phải đang nói chuyện các con muốn kết hôn à?”

Các con muốn kết hôn?

Khoan đã... Các con ở đây là ai...

Ba Thích “chặc” một cái, mắt kiên nhẫn hỏi: “Ngôn Tín có đề cập với con chuyện kết hôn chưa?”

... Có đề cập, ngay mười phút trước.

“Sau khi nói ra chuyện kết hôn thì con trả lời thế nào?”

... Không cần trả lời.

“Ba và mẹ con nghĩ, trước tiên cuối tuần gặp gỡ ba mẹ hai bên, rồi trò chuyện qua lại để đôi bên hiểu nhau hơn. Con nghĩ sao?”

Thích Niên ngẩn ngơ nhìn ba mình: “...” Rốt cuộc đang nói gì vậy?

Không đợi Thích Niên hiểu rõ những lời này, điện thoại bàn trong phòng khách bỗng vang lên. Thích Niên cách gần nhất, nhìn tên hiện trên màn hình, cô cầm ống nghe lên với vẻ thắc mắc: “Hạ Hạ?”

Lưu Hạ được Chu Hân Hân nhờ liên hệ với Thích Niên, điện thoại vừa thông, một tràng mắng chửi đổ ập xuống: “Xảy ra việc lớn như thế sao không nói với mình? Nếu không phải có chuyện gấp, Chu Hân Hân không tìm được cậu buộc phải tìm đến mình thì mẹ nó chứ mình còn chẳng biết cậu đã gặp chuyện lớn như thế.”

Thích Niên “Hả” một cái, nhìn ba Thích và mẹ Thích đang thì thầm trò chuyện rồi nhích người ra xa: “Đi động của mình hết pin, hôm qua đúng lúc có việc, cậu đừng lo... Chờ mình một chút, mình sạc pin điện thoại rồi gọi lại cho cậu.”

“Mình không vội.” Lưu Hạ treo áo khoác lại lên giá, giày vừa mang cũng đá văng ra, sau đó kéo ghế ngồi lại bàn vi tính: “Bây giờ cậu lên phòng khởi động máy tính, sạc pin điện thoại rồi mở máy lên, nhanh!”

Lưu Hạ chợt dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Dù thấy cái gì cũng đừng vội tức giận.”

Từ khi nhận được điện thoại của Lưu Hạ, Thích Niên đã cảm thấy lo lắng, đến hiện tại, sự lo lắng càng lan rộng ra. Cô nhủ mày cúp điện thoại, lòng bàn tay vô thức ra một tầng mồ hôi. Mẹ Thích quay đầu nhìn Thích Niên, thấy sắc mặt cô không ổn thì hỏi: “Hạ Hạ tìm con làm gì thế?”

Thích Niên lắc đầu: “Có chút việc gấp ạ”.

Năm lớp 11 Thích Niên giành được học bổng, cho nên ba Thích thưởng cho một cái máy tính bàn. Qua nhiều năm, nó đã biến thành một cái máy già chậm chạp, khởi động phải mất đến tận năm phút. Chờ đến lúc liên lạc với Chu Hân Hân thì đã là chuyện của mười phút sau.

Đánh chữ khó nói rõ, cho nên Chu Hân Hân gọi điện thoại cho Thích Niên. Nói từ chuyện hai tiếng sau khi Thích Niên logout, bài viết được ghim trên đầu Mạn Hội đột nhiên xuất hiện ảnh chụp với tin tức đời thật của Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín, đến việc bộ pháp vụ của Mạn Thảo định ra bản thanh minh đăng trên fanpage Mạn Thảo, cuối cùng xác định kẻ tung ảnh chụp chính là tài khoản phụ của Lộ Thanh Vũ...

Nhưng điều duy nhất Thích Niên quan tâm là: “Kỷ Ngôn Tín có biết không?”

Chu Hân Hân thoáng im lặng rồi gật đầu: “Tranh cãi ngày một gay gắt, đến cuối cùng quản lý cũng không xóa được hết, cho nên chị chỉ có thể tìm cách liên hệ với em. Không ngừng cho Lưu Hạ gửi tin nhắn weibo, cũng gửi cho nam thần của em nữa, nhưng mà chị chắc chắn là bây giờ cậu ấy còn chưa thấy đâu”.

Chức năng mới của hộp thư weibo...đúng là tốt. Có xem tin nhắn hay chưa cũng biết hết.

Thích Niên bò lên weibo, liếc nhìn phần nhắc nhở tin tức bên góc phải màn hình thì chợt cảm thấy ảm đạm. Bình luận trên weibo cũng chia làm hai phe, một bên thì kịch liệt lên án hành động tung ảnh, tin tức đời thật của Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín là vô cùng xấu xa, còn một bên thì vẫn chữ Thích Niên như trước. So với cách nói uyển chuyển của Chu Hân Hân rằng “Đã có không ít sinh viên trường đại học Z nhận ra nam thần của em”, Thích Niên thấy còn nghiêm trọng hơn.

Bài viết Lưu Hạ đăng trên diễn đàn đại học Z đã bắt đầu hot, đâu đâu có dính đến cô. Những lời đáp trả tự động phóng to ra, đâm vào mắt Thích Niên phát đau.

“Thầy trò yêu nhau... Sao lại cảm thấy tác giả truyện tranh đầy chuyện xấu này tự tạo nhiệt quá độ dẫn đến mang họa vào người nhỉ?”

“Thầy Kỷ là nam thần của tôi đó, mong rằng đừng bị kéo xuống nước nha...”

“Nói không chừng, nếu như trường học xử phạt thật thì đẹp mặt.”

“Tôi biết cô gái này, cùng hệ với chúng tôi, nghe nói mượn phòng ở gần trường, quan hệ bạn bè vô cùng tệ, chẳng có ai chơi cùng cô ta cả. Thanh cao như thế thì ra là một tác giả truyện tranh, tôi nói mà, sao tự dưng cô ta chịu khó chạy đến viện hóa sinh như thế, thì ra là đi dụ dỗ giảng viên.”

“Miệng mồm lầu trên đúng là độc địa.”

“Quả nhiên là xem giá trị nhan sắc, thầy Kỷ thì không bị ai chữi.”

“Giọng điệu của chủ thớt có chút cảm phẫn nhi. Theo tôi, thứ nhất cô ấy đã là nghiên cứu sinh, thứ hai thầy Kỷ không phải là giảng viên trực tiếp của cô ấy, người ta yêu đương mà nói như kiểu quy tắc ngầm thế? Mặc dù là thầy trò yêu nhau, nhưng người ta tình nguyện, cái đám lầu trên ganh tị hả?”

“Lầu trên sai rồi. Dù ở tình huống nào nhưng nếu đã dính nhân thầy trò yêu nhau thì khá nghiêm trọng đó. Chờ đi, độ hot của chuyện này không hạ đâu, để xem hai người này sẽ có kết quả như thế nào.”

...

Thích Niên mới xem trang đầu tiên, ngay cả can đảm để lật sang trang thứ hai cũng không có, không dám tiếp tục nhìn cục diện rối loạn này nữa. Tin tức thật bị ác ý tung ra, bị dân mạng tùy ý soi mói bình luận, cho đến giờ, không chỉ mình cô bị hãm hại mà ngay cả Kỷ Ngôn Tín cũng bị kéo vào vực sâu. Cô lẳng lẳng nhìn chằm chằm màn hình máy tính chói mắt, lúc dời sang chỗ khác, trước mắt chỉ còn lại những cái bóng xanh đen chồng chéo. Âm thanh “ông ông” vang không dứt bên tai.

Không phải là như thế.

Cũng không thể là như thế.

Không hiểu sao, từ người bị hại cô biến thành kẻ trộm cướp, còn kẻ hại cô thì lại hưởng thành quả lao động của cô, buộc cô phải chịu tất cả những thứ đáng ra cô không nên nhận. Khó khăn lắm mới vùng vẫy đứng lên khỏi khốn cảnh, một lần nữa cô lại bị cuốn vào trận phân tranh lẽ ra phải kết thúc từ bốn năm trước. Càng không thể chấp nhận được chính là Lộ Thanh Vũ kéo Kỷ Ngôn Tín vô tội vào. Nếu như công việc của anh phải chịu một chút ảnh hưởng nào vì cô, nhân cách của anh bị nói xấu và chỉ trích vô căn cứ vì cô, cô sẽ áy náy đến nỗi không còn cách nào nhìn mặt anh.

Nhưng tất cả những việc không nên này đã có người dám làm!

Sự phẫn nộ tràn đầy trong lòng đều bị cùng một người đốt lên, lúc này Thích Niên tỉnh táo đến độ không thể tỉnh táo hơn. Cô nhắm mắt lại, đè nén sự kích động muốn đập máy tính, đập bàn phím.

Rõ ràng nửa tiếng trước, cô rung động không thôi vì một câu “Muốn kết hôn với em” của Kỷ Ngôn Tín. Nhưng nửa tiếng sau, trong đầu cô toàn là... Có phải sẽ chia tay không? Có phải cần chia tay không?

Trái tim vừa bình lặng bất chợt bị người ta bóp chặt ngâm vào axit, vết thương đã được rên giữa ngập trong axit, kích thích trái tim thắt chặt trong nháy mắt. Cổ họng bị bóp nghẹn, nhưng không thể không chịu sự hít thở đau đớn xót xa đến tận cùng này.

Thích Niên giơ tay che mặt, chớp mũi chua xót đến phát đau, nhưng lại không thể khóc được. Viên mắt nóng hổi, cô gắng chịu đựng một lúc, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi đập xuống phím cách. Một tiếng lanh lảnh vang lên, cũng là tín hiệu xé vỡ cả thế giới của cô.

Không còn cách vãn hồi, cũng chẳng còn cách chấm dứt.

82. Chương 81

Một đêm không ngủ.

Hơn nửa đêm trời đổ mưa, âm thanh rơi xuống mái hiên giòn tan rộn rã. Thích Niên ngáp một cái, gửi bản thanh minh gọt giữa mấy tiếng qua cho Chu Hân Hân để kiểm tra lần cuối.

Bản thanh minh này viết trên góc nhìn của Thích Niên, nhưng sợ nói nhiều sai nhiều, mỗi từ ngữ cô đều chú ý cẩn thận, cố gắng tránh mang theo tình cảm cá nhân và giải thích đơn giản rõ ràng sự việc. Hai ngàn chữ tiêu tốn của cô gần năm giờ, xóa rồi sửa, cân nhắc từng câu từng chữ.

Chu Hân Hân đã buồn ngủ đến nỗi không nói lên lời, hừ nhẹ hai tiếng rồi cũng đưa thành quả chị ta làm cả đêm cho Thích Niên xem.

Tình thế cấp bách.

Chu Hân Hân đăng kí một tài khoản ở Mạn Hội rồi đăng một bài viết, không phải liên quan đến những chuyện tranh chấp, mà toàn bộ là những bằng chứng sao chép của Lộ Thanh Vũ trong mấy năm qua. Thích Niên mở ra xem hai lần, hà hơi vào lòng bàn tay lạnh lẽo rồi bùng cả phê lên uống. Cà phê pha lúc hừng đông, cô thật sự buồn ngủ vô cùng cho nên đi xuống phòng bếp nấu một ly, bây giờ đã lạnh ngắt rồi.

Cả thành phố Z đều đang say ngủ, yên tĩnh vắng vẻ.

Trong lúc chờ kết quả từ Chu Hân Hân, Thích Niên mở ngăn tủ cuối cùng, lấy quyển tốc kí dày nhất đặt dưới tập tranh ra. Khi đó lúc quá khó khăn, không thể yên giấc, cô đều buộc bản thân phải vẽ. Vở nát không biết bao nhiêu trang giấy, cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh. Trong quyển tốc kí này đều là những bản vẽ nháp với hai ba nét bút của cô, nhưng nó lại giống như một quyển nhật kí, ghi chép cô từng ngày vào bốn năm trước.

Chu Hân Hân mệt mỏi ngáp một cái, rồi uống một hộp nước mới tỉnh táo lên đôi chút. Chị ta lẩm bẩm: “Được rồi đó, đăng lên trước đi.”

Thích Niên “Ủm” một tiếng, dùng phần mềm biến nó thành hình ảnh rồi đăng lên weibo.

Đã là ba giờ sáng.

Thích Niên nhìn màn hình máy tính tỏa ra ánh sáng mỏng rồi chợt nhớ về quá khứ, lúc cô vừa bắt đầu vẽ tranh, nóng lòng muốn thử gửi bản thảo cho nhà xuất bản. Nhưng bạn cùng phòng của cô lại không quá xem trọng, nói cho cô biết: “Chuyện gì cũng chẳng dễ dàng như thế đâu, mình cũng có một người bạn thích vẽ, tranh của cậu ấy được biên tập chọn, nhưng tiền nhuận bút ít như đuối ăn mây. Kết quả thì sao? Kết quả là người biên tập kia dùng tên của cô ta để đăng lên. Sau đó bạn của mình cũng không cầm vào bút vẽ nữa, nói là chẳng còn cảm tình gì với vẽ tranh.”

Khi đó cô vừa ngạc nhiên vừa không sợ, nghĩ mình chỉ thử một chút thôi.

Cho nên lúc đầu Thích Niên cất trong lòng đầy sự nhiệt tình và khát khao đối với thế giới xa lạ này, cô còn muốn tham dự vào thế giới này, đọc hiểu quy tắc của nó. Không phải vì lương tâm hay chính nghĩa mà chỉ muốn chứng minh. Cái loại vì yêu mà đứng lên trong giới này, thật là ngây thơ biết bao nhiêu.

Nhưng sau đó để thấy rằng, cô ngu ngốc và khờ khạo đến nhường nào.

Dựa vào sự kiên trì không khuất phục, Thích Niên quay trở lại. Ngay từ đầu, cô đã phải trả giá bằng những vất vả nhiều hơn người bình thường. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình may mắn, thậm chí, khó khăn cô gặp phải còn lớn hơn gấp bội. Cô vẫn luôn không hiểu nổi lòng người, dù là Lộ Thanh Vũ dựa vào cướp đoạt của người khác để đi lên, hay người khơi mào dư luận từng làm cô thất bại thảm hại.

Sức mạnh của dư luận trên mạng quả thật vô cùng đáng sợ, tất cả mọi người được phép đứng ở đỉnh cao đạo đức để trừng phạt kẻ khác. Bọn họ cho rằng bản thân có quyền như thế, cho nên tùy ý và không hề lưu tình. Bọn họ không hề biết, một câu nói mà họ xem như phát tiết, lại hủy diệt tất cả lòng tin của người khác.

Cà phê lạnh vừa đắng vừa chát, Thích Niên nuốt hai ngụm, hương cà phê thơm lừng nơi chóp mũi lại hóa thành vị đắng phía đầu lưỡi. Cô cau mày, đẩy ly cà phê ra xa.

“Tể Tể, em nhanh đi ngủ đi, chị bận thêm tí nữa rồi cũng đi ngủ đây, mệt quá rồi...” Giọng nói của Chu Hân Hân như cách mấy ngọn núi, vừa mơ hồ vừa xa xôi.

Thích Niên lấy lại tinh thần, lắc đầu: “Chị nghỉ ngơi trước đi, em đến nhà Kỹ Ngôn Tín một chuyến.”

Chu Hân Hân thoáng im lặng rồi bất ngờ hỏi: “Bây giờ á?”

“Vâng.” Thích Niên rầu rĩ thở ra một hơi: “Rất muốn nhìn thấy anh ấy, ngay và luôn.”

Kết quả của ngay và luôn chính là nửa tiếng sau, Thích Niên đứng ở cửa nhà trọ của Kỹ Ngôn Tín.

Trời mưa hơi lớn, Thích Niên bung dù chạy tới nhưng ngay cả tay áo, vai và lưng đều ướt hơn phân nửa, chứ đừng nói gì đến ống quần và giày. Chìa khóa cô vẫn giữ, vì lần trước gửi nuôi Thất Bảo ở nhà cô xong anh không lấy về. Khi ra khỏi nhà, ngoại trừ điện thoại thì cô chỉ mang mỗi cái chìa khóa này. Nhưng giờ đứng ở trước cửa thì tay Thích Niên lại như nhũn ra, không sao nhắc lên nổi.

Nên nói thế nào với anh đây?

Nói rằng bởi vì chuyện của cô và Lộ Thanh Vũ, cho nên anh bị kéo vào vũng bùn này ư? Hoặc là nói... Xin lỗi, cô thật sự không có cách nào giải quyết tốt chuyện này, lại còn liên lụy làm những tin tức đời tư của anh bị tuôn ra, không biết sự đồn đại ác ý đó sẽ ảnh hưởng đến anh như thế nào? Cô chỉ suy diễn ở trong đầu, cảm thấy quá khó để mở miệng.

Cô là một kẻ phiền phức.

Thật sự là...rất rất phiền phức.

Thích Niên nhét chìa khóa lại vào túi, cầm dù đứng ngẩn ngơ trước cửa.

Đèn cảm ứng trong hành lang im lìm bị hành động của cô làm phát sáng, lặp đi lặp lại mấy lần. Cô vừa tìm được “hoạt động” để đầu óc tạm thời vứt bỏ chuyện phiền lòng thì...

Cửa bất ngờ mở ra.

Thích Niên ngẩng đầu, ngạc nhiên há hốc mồm nhìn Kỷ Ngôn Tín – người trông có vẻ cáu kỉnh vì bị đánh thức, ngay cả một chữ cũng không thốt ra được. Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt lại, dường như rất bất ngờ vì Thích Niên xuất hiện ở trước cửa nhà anh vào lúc này. Qua vài giây, anh mới nghiêng người để cô đi: “Vào rồi nói sau.”

Thích Niên do dự nhìn cây dù đang nhỏ nước tí tách, còn chưa kịp nói gì đã bị Kỷ Ngôn Tín mất kiên nhẫn nắm cổ tay kéo vào nhà. Cửa bị đóng lại, Thất Bảo không biết đứng bên cạnh từ lúc nào, đang cúi đầu ngửi ống quần của cô. Thích Niên còn đang sững sờ thì cảm thấy tay mình ẩm lên, cây dù cô cầm bị anh đón lấy rồi tiện tay để trên bàn thủy tinh bên cạnh kệ giày.

Kỷ Ngôn Tín giơ tay xem giờ thì mới nhớ, trước khi ngủ đã tháo đồng hồ ra. Anh dựa vào tường, mơ màng hỏi: “Mấy giờ rồi?” Âm thanh khàn khàn do vừa tỉnh ngủ, trầm trầm thấp thấp, không hiểu sao rất gợi cảm.

Vào thời điểm này Thích Niên không có tâm trạng để thưởng thức, cô bèn lấy điện thoại ra, đáp: “Ba giờ năm mươi... Em làm phiền anh à?”

Ba giờ năm mươi?

Kỷ Ngôn Tín quay đầu nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ, tâm trạng càng tệ hơn: “Muộn thế này mà em tới đây một mình?”

Tâm trạng anh tồi tệ hết mức.

Thích Niên hơi bị dọa, ánh mắt nhìn anh đầy hoảng sợ: “Em không định đánh thức anh, em, em có mang chìa khóa. Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh, nên em...”

“Em có mang nào không.” Kỷ Ngôn Tín ngắt lời, trong ánh mắt đen đáy là sự giận dữ. Đôi mắt kia từng làm Thích Niên mê mẩn không thôi, lúc này lại giống như một ngọn lửa có thể nuốt chửng lấy cô, nóng bỏng đến nỗi khiến cô hoảng hốt.

“Bây giờ là mấy giờ? Mà em lại dám đi một mình.” Kỷ Ngôn Tín đứng thẳng người, tiến lại gần. Bóng dáng cao ráo áp sát, vô hình trung liền có cảm giác áp bức đập vào mặt.

Thích Niên không nén được phải lùi một bước, không ngờ đạp trúng chân Thất Bảo. Nhưng Thất Bảo không hề kêu đau, chỉ “ứ” nhẹ một cái rồi cụp đuôi tránh sang một bên, đôi mắt long lanh nhìn Thích Niên chăm chú.

Mái tóc trên trán bị dính mưa, một giọt nước lăn xuống, men theo trán trượt xuống mi mắt làm Thích Niên phải giơ tay lên lau. Cô vừa cúi đầu lau nước mưa, người đang tức giận kia chợt chẳng còn nóng nảy. Kỷ Ngôn Tín vươn tay nâng cằm cô lên, tuy tiếng nói còn cứng ngắt nhưng Thích Niên vẫn nhận ra anh đã hết giận: “Khóc à?”

Thích Niên nhin cả một đêm, mắt bị dụ đến đỏ bừng, nhưng sự dịu dàng của anh lại làm mũi cô cay cay. Cô lắc đầu: “Không phải... Do nước trên tóc nhỏ xuống đó.”

Kỷ Ngôn Tín lườm một cái, cúi đầu nhìn cô.

Rõ ràng buồn đến độ không thể che giấu, nhưng vẫn giả vờ như không có gì. Mắt bị dụ đỏ ửng, mũi cũng vậy, cả người trắng nõn dưới ánh đèn màu quýt, trông như một con búp bê sứ.

Dễ vỡ, nhưng lại vô cùng kiên cường.

Lần thăm hại trước đây, chẳng phải bởi vì chuyện bị hãm hại à? Biết ngay là cô bé này không làm người ta bớt lo.

Im lặng khoảng một phút đồng hồ, Kỷ Ngôn Tín thở dài một hơi, rồi bỗng bước tới ôm Thích Niên vào lòng. Cái ôm ấm áp làm xua tan mọi nỗi lo lắng sợ hãi của Thích Niên trong nháy mắt, cô chậm rãi nắm chặt chất vải mềm mại sau lưng anh, vùi mặt vào ngực anh rồi nghẹn ngào: “Em xin lỗi...”

“Anh biết bây giờ em có rất nhiều lời muốn nói.” Kỷ Ngôn Tín vỗ vỗ đầu Thích Niên, một nỗi gì cầm lên đầu cô. Anh nhéo nhẹ nhẹ phần thịt mềm sau gáy cô gái, lên tiếng trấn an: “Bây giờ anh rất buồn ngủ, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, có anh ở đây đều giải quyết được hết. Cho nên đi ngủ với anh trước đi, hửm?”

Thích Niên nhắm mắt lại, bên tai là tiếng tim đập trong lồng ngực của anh, vững vàng mạnh mẽ. Mùi hương của anh thoang thoảng nơi chóp mũi, làm cho thần kinh căng thẳng của cô được thư thái. Cô cọ cọ cổ áo anh, nói nhỏ: “Nhưng nó rất quan trọng, về anh...”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu xuống, chóp mũi lạnh lạnh lướt qua trán cô. Làm như không nghe thấy câu này, anh thả cô ra, nắm lấy đôi tay nhỏ bé: “Trước tiên lấy khăn lau tóc, sau đó cởi áo khoác đi ngủ với anh, tỉnh dậy rồi nói tiếp, nghe rõ chưa?”

Bàn tay lạnh lẽo bị anh nắm chặt, Thích Niên mắt tự nhiên muốn tránh ra, nhưng vừa nhúc nhích đã bị ánh mắt nghiêm túc của anh hù dọa, bèn ngoan ngoãn gật đầu: “Nghe rõ rồi.”

Kỷ Ngôn Tín nhìn cô nhón chân lấy khăn ở trên tầng cao, xác nhận Thích Niên thật sự nghe lời, anh ngồi đợi. Thấy Thất Bảo cứ nằm trước cửa nhìn chằm chằm Thích Niên, anh chỉ tay: “Ra ngoài ngủ đi.”

Thất Bảo lẳng lặng ngược mắt nhìn anh, giây tiếp theo lại liếc sang chỗ khác, làm như không nghe thấy...

Thích Niên vừa lau tóc xong, cúi đầu thấy mình còn chưa cởi giày thì bối rối: “Em...em đi thay giày đã.”

“Không cần.” Kỷ Ngôn Tín nhìn đôi giày ướt nhẹp của cô, rồi bất ngờ bế Thích Niên lên bồn rửa tay. Nghe thấy cô cố gắng đè nén tiếng kêu, anh thản nhiên nhếch môi, giơ tay cởi đôi giày da màu đen.

Dưới ánh đèn sáng ngời của phòng tắm, gò má anh hạ xuống... Đẹp vô cùng tận.

Ngón tay ấm nóng chạm vào chân cô, cùng ánh mắt lạnh lạnh của anh đều làm Thích Niên đột nhiên cảm thấy phiền muộn. Anh tốt như thế, đẹp như thế, dịu dàng như thế! Nhưng bởi vì cô mà phải chịu đòn roi. Người như anh, cho dù chỉ chịu một ít oan ức cũng làm Thích Niên cảm thấy...cô sẽ đau lòng nhiều hơn là khi bản thân bị tui nhục.

“Em thật sự có chuyện quan trọng muốn nói.” Thích Niên hít sâu một hơi, thấy anh không quan tâm thì mặc kệ anh có nghe hay không cũng tuôn một tràng: “Ảnh chụp đêm hôm đó bị Lộ Thanh Vũ dùng tài khoản phụ tung ra, có không ít sinh viên đại học Z đã nhận ra chúng ta...”

Ánh mắt Kỷ Ngôn Tín thoáng cứng lại, không để cô nói tiếp. Sau khi cởi giày ra, anh đứng dậy, chống tay hai bên người Thích Niên rồi áp lại gần. Khoảng cách bị rút ngắn khiến cô không dám động đậy, căng thẳng vịn vào bồn rửa tay. Kỷ Ngôn Tín ngẩng đầu, hôn lên khóe môi cô một cái rồi nói: “Anh rất mệt.” Dứt lời, anh vươn tay bế cô lên, đi ngang qua Thất Bảo rồi lười biếng nói tiếp: “Có chuyện gì cũng đợi anh dậy rồi nói tiếp, đừng lo.”

Đáp lại anh là một câu đầy kiên định: “Em đã mua vé xe đến thành phố N lúc tám giờ rồi, đi gặp Lộ Thanh Vũ. Cho nên...anh nghe em nói chuyện có được không?”

83. Chương 82

Kỷ Ngôn Tín không bước tiếp mà cúi đầu nghiêm túc đánh giá Thích Niên lần đầu tiên, kể từ khi cô vào nhà đến giờ. Người bị anh ôm trong ngực chỉ nhỏ nhắn bé xiu, nhưng ánh mắt lại rất kiên nghị, không biết đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể vững vàng trước mặt anh như vậy.

Mọi khi muốn dao động cô, quấy nhiễu cô, đối với Kỷ Ngôn Tín mà nói thì rất dễ dàng.

“Được.” Kỷ Ngôn Tín thỏa hiệp, đặt cô lên giường rồi ngồi xuống bên cạnh, sau đó anh cầm đồng hồ để trên đầu tủ lên xem thời gian: “Nửa tiếng.”

Kỷ Ngôn Tín uống một ngụm nước đã lạnh, giọng nói khàn khàn thuộc về trạng thái buồn ngủ bây giờ mới rõ ràng hơn: “Em cần phải ngủ.”

Thích Niên hơi bưng tỉnh, yên lặng vài giây mới hỏi: “Anh biết em sẽ đến hả?”

“Không biết.” Kỷ Ngôn Tín đẩy nhẹ Thất Bảo vẫn nằm bên chân hai người: “Lúc em đứng ở cửa đã đánh thức Thất Bảo.”

Thất, Thất Bảo?

Thích Niên nghĩ rằng có lẽ là Chu Hân Hân gọi điện thoại nói cho anh biết trước, cũng nghĩ đến khả năng anh xem weibo nên mới biết, hoặc tệ hơn là có kẻ thứ ba báo cho anh biết chuyện đang xảy ra trên mạng... Chỉ duy nhất không nghĩ tới, Thất Bảo gọi anh dậy ra mở cửa.

Nhận ra Thích Niên không tin, anh cười nhẹ rồi nói sơ: “Cào cửa, kêu nhỏ. Sau khi gọi anh dậy nó cắn ống quần ra sức kéo anh đến cửa... Rồi anh nhìn thấy em.” Dường như vì thế mà nhớ lại chuyện gì, anh hơi híp mắt lại, thanh tuyến trầm hơn: “Lần đầu tiên gặp nhau cũng như thế này, là Thất Bảo để anh trông thấy em.”

Chắc có lẽ biết Kỷ Ngôn Tín đang cùng Thích Niên nói về mình, con chó lười biếng nằm cuộn tròn quét quét đuôi. Lúc lướt đến mắt cá chân cô, động tác của cái đuôi xù vô cùng dịu dàng.

Trong lòng Thích Niên ấm áp, cô sờ sờ đầu Thất Bảo, không nói gì.

Đột nhiên cô nhớ tới một câu nói mà Lưu Hạ đã nói cách đây không lâu: “Cảm giác an toàn mà một người đàn ông mang đến cho phụ nữ, chính là khiến cho bạn tin tưởng không lý do, cho dù trời sập anh ta cũng có thể chống vững trời đó thay bạn. Chính là ở thời khắc nguy cấp, cũng có thể làm bạn yên tâm ngủ bên cạnh anh ta.” Cô nàng còn nói, Lý Việt của cô ấy đúng là kiểu người như thế.

Rất nhiều câu nói đã từng bị Thích Niên xì mũi coi thường, nay lại hiểu rõ.

Trước khi đến đây, trong đầu cô chỉ đầy những ý nghĩ sẽ liên lụy đến anh, sẽ ảnh hưởng đến anh. Cô chỉ nghĩ đến các biện pháp đối phó, thậm chí suy nghĩ tiêu cực rằng, có lẽ sẽ thấy anh tức giận, không kiềm chế được. Vì vậy, cô cố gắng nói với bản thân, vào thời điểm này, cô phải tuyệt đối tỉnh táo, ít nhất không nên lại tác động đến anh. Cho dù cô phải một mình gánh chịu chuyện này, cho dù chia tay không gặp nhau nữa cũng được, chỉ cần anh không phải chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Nhưng bây giờ, cô cảm thấy những suy nghĩ đó mới là không lý trí, không tỉnh táo...

Vài câu của anh như đã hiểu rõ mọi chuyện, làm cho chút tâm tư này của cô bị phơi bày ra, vừa khó chịu vừa bối rối.

“Tình huống rất không ổn.” Thích Niên cân nhắc từ ngữ, nói khái quát tình hình trước mắt cho anh nghe, bao gồm cả chuyện diễn đàn của đại học Z hiện giờ đang sôi sục. Không những thế, cô còn dùng tư duy chủ quan phân tích một chút, tình hình sẽ tiếp tục diễn biến xấu hơn cùng với những ảnh hưởng anh sẽ phải chịu.

Kỷ Ngôn Tín im lặng nghe xong, ngay cả mắt cũng không thèm ngẩng lên, chỉ hỏi: “Chuyện đi thành phố N tìm Lộ Thanh Vũ là thế nào?”

Đề tài không liên quan làm Thích Niên không kịp trở tay, ngơ ra một chút mới trả lời: “Em muốn chấm dứt trò hề này mãi mãi, trước kia là do không có điều kiện. Hồi năm hai đại học, ba mẹ cũng không đồng ý cho em vẽ, dù tiền nhuận bút em kiếm được có thể chi trả học phí của em.”

Nhớ lại trước đây, không hiểu sao tâm trạng Thích Niên hơi chùn xuống: “Bởi vì họ luôn cảm thấy, em thức đêm đăng bài vì sở thích và ước mơ là đang lãng phí sinh mạng của em. Nhưng sau đó, bởi vì xảy ra mâu thuẫn với bạn cùng phòng, cho nên ba mẹ cùng nhau sang đây tìm một căn phòng ở ngoài trường để em dọn ra ngoài ở, khỏi có chuyện xích mích gì nữa.”

Thích Niên thở dài, suy nghĩ một chút rồi cười tự giễu: “Vì thế mấy năm nay dù có khó khăn đi chăng nữa, em cũng không hề than khổ trước mặt ba mẹ. Em chỉ muốn cho họ biết, em bây giờ rất thành công, kiên trì cũng là thành tựu của bản thân.”

Kỷ Ngôn Tín lẳng lặng ngồi nghe, chỉ thỉnh thoảng cầm ly nước lên uống, ánh mắt nhìn cô vừa dịu dàng vừa thuần nhất.

Thích cô do đâu?

Rất nhiều khi, Kỷ Ngôn Tín cũng không trả lời được.

Nhưng anh rất yêu thích sự dẻo dai trong cô, cũng hâm mộ một Thích Niên cố gắng nỗ lực vì bản thân như thế.

Vì sao chỉ luôn thích cô?

Rõ ràng... cô không thành thực cũng không khéo léo, trái ngược với hình mẫu lý tưởng của anh. Nhưng cô cứng cỏi, độc lập, trên người cô có rất nhiều phẩm chất đặc biệt mà ngay cả anh cũng không có, ngay từ đầu đã hấp dẫn anh.

Kỷ Ngôn Tín rũ tay xuống, ánh mắt dạo một vòng quanh miệng chén bị ngọn đèn chiếu sáng. Anh lặng yên giờ tay ra, thấy cô cực kì tự nhiên đặt tay vào tay mình, anh nắm nhẹ một cái: “Ngày mai anh đưa em đi, chuyện xin nghỉ không cần quan tâm.” Chưa cho Thích Niên thời gian phản ứng, Kỷ Ngôn Tín thoáng kéo mạnh Thích Niên vào lòng: “Hết nửa tiếng rồi.”

Lưng dán lên vòm ngực mang cảm giác man mát, bên tai lại phảng phất hơi thở ấm nóng, ngứa ngứa. Khoảng cách bị rút ngắn trong nháy mắt cùng hai câu trả lời ngắn gọn của anh làm Thích Niên thật sự...ngớ ra. Đến khi cả người cả chân bị anh ôm vào lòng, cô mới hỏi: “Anh không lo lắng ư?”

“Lo lắng chuyện gì?” Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt lại, giọng nói dần dần lười biếng: “Anh có rất nhiều sự lựa chọn, cũng không phải chỉ có cái nghề giáo sư này. Vả lại...bất kể nghề nào, anh cũng nuôi em được.”

Thích Niên hít hít mũi, cơ thể bất giác run lên, giống như cung phản xạ bây giờ mới phản ứng tới, cái thân thể này vừa dầm mưa, ngấm lạnh. Cô cắn đôi môi trắng bệch, viền mắt nóng nóng ẩm ướt: “Tại sao anh không mang em một trận, em đã gây ra phiền phức lớn cho anh như thế.”

Giọng nói ghen ngào thấp thoáng kia làm Kỷ Ngôn Tín phải mở mắt ra một lần nữa, anh cúi đầu nhìn đôi mắt long lanh trong vắt của Thích Niên, hơi mất kiên nhẫn hỏi lại: “Ngoại trừ nửa đêm đội mưa đến cửa nhà anh, em còn gây phiền toái gì cho anh nữa?”

Thích Niên hít mũi, nhỏ giọng giải thích: “Em có che dù mà.”

“Tóc tai, quần áo đều ướt hết.”

“Do em chạy đến nên mới bắn lên người...”

Lời còn chưa dứt đã bị Kỷ Ngôn Tín cắt đứt: “Em còn nói gì thêm nữa, anh không ngại ngồi dậy tính sổ với em đâu.”

Thích Niên rất biết điều mà ngậm miệng lại, không dám nhúc nhích.

Cô vừa yên tĩnh lại thì Kỷ Ngôn Tín chợt cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, giọng nói tuy uể oải nhưng vô cùng êm dịu: “Anh rất ổn, không cần lo lắng cho anh.”

Thích Niên tựa trán vào bờ vai anh, sống mũi cay cay.

Mơ mơ màng màng chạy tới thành phố N, Thích Niên khó khăn lắm mới ngắt được cuộc điện thoại như pháo nổ của Chu Hân Hân, sau đó gọi cho Kỷ Ngôn Tín báo bình an.

Vừa tới giữa trưa, Thích Niên đói bụng bèn tìm một quán ăn ở gần nhà ga để ăn cơm, sau đó chạy đến khách sạn làm thủ tục nhận phòng. Khách sạn do Kỷ Ngôn Tín đặt sáng nay, là khách sạn Thịnh Viễn của thành phố N.

Đối với hành vi hẹn gặp mặt nói chuyện “hòa giải” của Thích Niên, Chu Hân Hân vô cùng khó hiểu. Tình hình phát triển nghiêm trọng như vậy, không phải hai người gặp mặt nói chuyện là có thể giải quyết được.

Dùng câu nói của Chu Hân Hân chính là: “Cái loại khổ nạn vô nhân tính, vô nhân phẩm như Lộ Thanh Vũ thì em nói chuyện gì với cô ta? Nói yêu đương hả? Thích Niên em đừng ngây thơ như vậy, em mà đi thì người chịu thiệt sẽ là em, thật đấy. Em ngoan ngoãn về nhanh đi, ở đó không quen ai, lỡ em bị Lộ Thanh Vũ bắt nạt thì chị cũng không thể giúp em đánh lại được. Chuyện đã vậy rồi, chúng ta sẽ kiện cô ta, kiện đến khi thắng mới thôi, nói đạo lý với cô ta thì em đúng là ngốc.”

Ngốc ư?

Là vô cùng ngốc.

Sự việc đã đến nước này, không còn cách nào để tha thứ, cũng không còn cách nào để cứu vãn, thế mà cô lại muốn cái thứ gọi là chấm dứt, thật đúng là ngu ngốc. Nhưng chỉ có thể đối mặt, cho dù không công mà về, Thích Niên vẫn muốn tự mình đặt dấu chấm hết cho chuyện bốn năm trước.

Lúc Lộ Thanh Vũ nhận được điện thoại của Thích Niên cũng không hề bất ngờ, cô ta thả chậm tốc độ máy chạy bộ rồi ung dung tiếp điện thoại. Do vừa mới vận động nên hơi thở của Lộ Thanh Vũ còn gấp gáp, sáng rõ lại tươi đẹp: “Đại quý nhân, không ngờ em còn nhớ số của chị cơ đấy?”

“Tôi đang ở thành phố N, có rảnh thì ra gặp mặt một lát?”

Lộ Thanh Vũ dừng bước, ngờ vực hỏi lại: “Bây giờ em đang ở thành phố N?”

“Ừ.” Thích Niên ngồi bên cửa sổ, tầm mắt nhìn ra con đường tấp nập bên ngoài, hơi hơi ngẩn ngơ: “Thời gian địa điểm cô chọn đi.”

Hai tiếng sau, tại nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn Thịnh Viên.

Thích Niên nhìn Lộ Thanh Vũ khoan thai đến muộn, rồi xoa xoa bàn tay đầy mồ hôi của mình, giả vờ bình tĩnh cầm ly nước chanh lên uống. Lạ thay, bây giờ nhìn thấy Lộ Thanh Vũ, cô đã chẳng còn cảm giác căm hận đến ngứa răng nữa. Không biết là do mọi chuyện đã xảy ra, Thích Niên đã chấp nhận nguyên nhân sự việc, hay là bởi vì hậu phương có người, tiếp cho cô vô vàn sức mạnh.

Lộ Thanh Vũ hơi bất ngờ, ngồi xuống đối diện Thích Niên.

Chưa phải giờ cơm trưa nên người trong nhà hàng vẫn còn thưa thớt, tốp năm tốp ba chia nhau ngồi tứ phía. Thích Niên chọn một góc tương đối kín, cho nên lúc này ngoại trừ nhân viên phục vụ thì cũng không thấy được bóng dáng ai khác. Sau khi gọi một ly cà phê, Lộ Thanh Vũ lẳng lặng quan sát khắp nơi. Thích Niên nhận ra sự phòng bị và cảnh giác của cô ta, bèn hút một ngụm nước chanh rồi lạnh nhạt nói: “Gọi cô ra đây là để nói chuyện, cô cho rằng ai cũng như cô, luôn nghĩ cách hãm hại người khác à?”

Lộ Thanh Vũ cười ra tiếng, ánh mắt liếc nhìn Thích Niên có chút chế nhạo: “Nói chuyện với chị không cần châm biếm mỉa mai thế đâu, nếu chỉ vì muốn chửi bới chị cho hả giận thì cứ việc.”

“Xin lỗi đi, trên weibo.” Thích Niên ngược mắt nhìn thẳng cô ta, giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm: “Bằng không tôi sẽ kiện thật đấy.”

Khóe môi tươi cười của Lộ Thanh Vũ cứng đờ, ánh mắt giận dữ: “Tôi không có thời gian lãng phí nước bọt với cô, thích kiện thì kiện, không cần phải đe dọa tôi.”

Đe dọa?

Thích Niên cười cười, nụ cười kia dịu dàng đến nỗi làm Lộ Thanh Vũ rợn tóc gáy: “Tôi đã tra ra được, cô lấy ảnh chụp từ cô gái môi giới kia, rồi dùng tài khoản phụ đăng lên Mạn Hội, dẫn dắt mọi người đến thịt tôi. Nhưng cô có về xem lại bài đăng đó chưa? Không thì, cô đã từng điều tra một chút xem bạn trai tôi là ai chưa?”

Lộ Thanh Vũ nhú mi, không giữ nổi nụ cười lễ độ mà đã hoàn toàn sụp đổ: “Thích Niên, cô có biết bây giờ cô rất ấu trĩ không. Có rảnh, không bằng nghĩ xem làm sao ăn nói với người hâm mộ của cô đi.”

Thích Niên học Lưu Hạ làm bộ làm tịch, cộng thêm những lời nhẩn nhủ của Kỷ Ngôn Tín lúc đưa cô đến trạm xe đã tiếp thêm cho cô rất nhiều sức mạnh. Thích Niên nhướn đuôi mày, vẫn chỉ giữ vững một câu: “Bây giờ chỉ cần cô lên weibo xin lỗi thôi, nhưng nếu cô còn hồ đồ ngu xuẩn, tôi thật sự sẽ kiện.”

Lộ Thanh Vũ “À” một cái, cười nói: “Vậy chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.” Dứt lời, Lộ Thanh Vũ cũng không chờ đợi thêm mà cầm túi xách định đứng lên, chợt nghe Thích Niên hỏi: “Cô không sợ sẽ có một ngày, tất cả chân tướng đều bại lộ ư? Vậy thứ chờ đón cô, sẽ là sự dội ngược còn nặng nề hơn thân bại danh liệt.”

84. Chương 83

Bầu trời đột nhiên tối sầm, những tia nắng bị các đám mây màu vàng che phủ, không còn trông thấy ánh mặt trời. Giống như sắc mặt biến đổi bất chợt của Lộ Thanh Vũ lúc này, thật là đặc sắc.

Thích Niên ung dung cầm ly cà phê lên lắc lắc hai cái, mùi cà phê thơm nồng xuyên qua mũi đi thẳng đến nội tâm, ngào ngạt khiến cô không kiềm được phải hít một hơi thật sâu.

(chỗ này chắc tác giả bị nhầm, chương trước Thích Niên uống nước chanh, còn Lộ Thanh Vũ mới kêu cà phê.)

Bàn tay cầm túi xách của Lộ Thanh Vũ nắm chặt rồi thả lỏng, thả lỏng lại nắm chặt, sau mấy lần, cô ta thở ra rồi gượng cười: “Tôi đi WC một chút.”

“Nghe xong rồi hăng đi chứ?” Thích Niên “Ồ” một cái, âm thanh lười biếng: “Cũng chỉ mất mười phút thôi.”

Trước khi đi, cô cố ý trang điểm nhạt, làm nổi bật đôi mắt sáng rỡ trong veo. Chỉ cần nhìn chòng chọc thôi cũng đủ khiến người khác cảm thấy bị áp bức.

Biết lời nói của mình có hiệu quả, Thích Niên nghiêng người về trước, hết sức dè dặt âm thanh: “Cô cũng lạ nhỉ, tôi đã ngồi đây nói sẽ khởi tố cô, sao cô không hỏi xem tôi tố cô cái gì? Hoặc là, hỏi tôi xem chứng cứ ở đâu ra... Người khác không biết, nhưng cô thì rõ nhất, các chứng cứ đều đã bị cô tiêu hủy. Nên bây giờ, người duy nhất có thể làm chứng...là ai.”

Những lời này giống như một quả bom nặng ký, ném ra một phát liền khiến cho lòng dạ Lộ Thanh Vũ lập tức mưa to bão lớn. Sắc mặt Lộ Thanh Vũ trở nên khó coi, ngay cả sự kiêu căng giả tạo cũng vụt sang một bên, hung ác nhìn Thích Niên: “Nói thật, cô đừng đụng đến tôi, tôi còn rất nhiều việc quá đáng hơn chưa làm với cô đấy.”

Thích Niên không cười nữa, im lặng một chút rồi mới nói: “Tựa như cô biết rõ, đứa ngốc ghéech lòng đầy nhiệt huyết bốn năm trước hoàn toàn không dấu lại cô. Tôi cũng biết, loại người chỉ màng đến lợi ích, người thân không nhận như cô sẽ chừa cho mình đường lui gì. Nhưng tôi đã đi tìm Tiêu Lê Lê rồi, xin lỗi nha, tôi khoét góc tường.”

Những câu nói này không nằm trong bản nháp trước đó, mà chỉ dựa vào tin đồn nghe từ Chu Hân Hân. Vì chuyện Lộ Thanh Vũ tố giác nên Tiêu Lê Lê đã nhận định, không phải Lộ Thanh Vũ ganh tị thì chính là lấy chuyện cô ta ở Vinh Phẩm có quan hệ với cấp cao để đòi lợi ích làm bàn đạp, không để cho cô ta được yên lành. Cho nên không nhịn được mà vạch mặt nhau trong nội bộ văn hóa Vinh Phẩm. Tuy rằng bây giờ còn chung sống hòa bình, nhưng bằng vào hình phạt giết gà dọa khỉ của Vinh Phẩm cùng với việc đã mất hết uy tín, nói không có khúc mắc, ai tin?

Lộ Thanh Vũ lại là một người đa nghi, hai con người gắn bó với nhau bằng lợi ích rồi mỗi người một ngã, trong đó còn bao nhiêu tín nhiệm? Nhất là khi Lộ Thanh Vũ nắm được nhược điểm của Tiêu Lê Lê, mà Tiêu Lê Lê cũng nắm trong tay tất cả những bằng chứng đủ để có thể hủy hoại Lộ Thanh Vũ. Loại thâm dò mập mờ này sẽ càng làm cho quan hệ của hai người vỡ nát.

Quả nhiên, Lộ Thanh Vũ nhướn mày, rõ ràng là không tin, nhưng vẫn không thể không quan sát Thích Niên một cách nghi ngờ. Trong đôi mắt kia dâng trào nhiều loại cảm xúc mà cô xem không hiểu. Nhưng Thích Niên nhận ra, trong ánh mắt của Lộ Thanh Vũ có sự đánh giá, cô ta đang phân biệt xem Thích Niên có nói dối hay không.

Trước khi đến đây, Thích Niên đã xây dựng nền tảng trong lòng, thái độ đối với cô ta cũng nắm chắc trong tay, cho nên không có chút mất tự nhiên nào. Lại còn thoải mái nhe răng cười: “Không tin hả? Thêm nữa, cũng phải cảm ơn cô bốn năm nay vẫn tự tư tự lợi không thay đổi. Nếu không phải cô đi tố cáo Tiêu Lê Lê, giữa hai người chắc cũng chia tay trong hòa bình nhỉ?” Thích Niên nghiêng đầu, trông vô cùng hiền lành: “Dù sao, cũng đều là những việc không thể để lộ ra mà.”

Lộ Thanh Vũ không ngờ, cái cảm giác chổ thối nát nhất dưới đáy lòng bị đâm trúng đau đớn như đầu óc bất thành linh nổ tung, khiến cô ta không kịp trở tay. Tất cả tự tôn và kiêu hãnh của cô ta đã mất hoàn toàn vào bốn năm trước, sai một ly đi một dặm. Vết nhớ đó vẫn bị cô ta giấu ở một mặt tối khác, che đậy đến nỗi ôi thiu, vừa dơ bẩn vừa nhớp nháp. Mỗi khi bị người ta nhắc đến, tuy ngoài mặt như không có chuyện gì, nhưng bên dưới đáy lòng đột ngột xuất hiện một cây kim độc, đâm vào vết thương giấu kín nhất.

Bỗng nhiên Lộ Thanh Vũ nhớ lại ngày trở về, Tiêu Lê Lê gọi điện thoại nói rằng Chu Hân Hân vẫn đang liên hệ với cô ta, định để cô ta nói ra chân tướng bốn năm trước. Lê nào khi đó...chính là thăm dò cuối cùng của Tiêu Lê Lê? Không thì sao cô ta lại hỏi: “Sợ hả?”

Lộ Thanh Vũ lẳng lặng điều hòa hơi thở lần nữa, đôi môi tái nhợt bị cô ta cắn đỏ lên. Lúc lên tiếng lần nữa, ngay cả sức để châm biếm cũng chẳng còn: “Nếu như cô đã nạy được góc tường của Tiêu Lê Lê, sao lại không lên mạng giải bày, còn nếu như cô muốn lừa tôi thì thật sự vô cùng thiếu đầu óc.”

Thích Niên đã nghe ra sự dao động trong giọng nói của cô ta, cười “xùy” một cái rồi trả lời một cách khinh thường: “Tôi vừa nói rồi, không rảnh để lập mưu trù tính cô. Hôm nay tôi ở đây, hoàn toàn là vì đồng ý với Tiêu Lê Lê và Hân Hân, cố gắng giải quyết riêng tư với cô. Cô biết tôi là một người không giỏi ăn nói, hôm nay hẹn cô ra đây không phải tôi thánh mẫu, tôi khoan dung, mà đơn giản chỉ là sợ liên lụy đến công ty hai bên.”

Đáy mắt Thích Niên phản chiếu hình ảnh của Lộ Thanh Vũ, rõ ràng đã loạn nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh. Cô cup mắt, lắc lắc ly cà phê lạnh rồi nhấp một miếng.

Ngọt ngào bất ngờ.

Thuận lợi làm lung lay Lộ Thanh Vũ như vậy là điều mà Thích Niên không nghĩ tới. Cô cũng chẳng phải thánh mẫu, nhất là đối với đứa “con gái” đã cướp giật còn muốn hất nước bẩn vào người mình như Lộ Thanh Vũ, lại càng không có một chút thương tiếc quý mến gì.

Lúc đầu, ý định của cô đến thành phố N tìm Lộ Thanh Vũ thật ra rất đơn giản, tìm Lộ Thanh Vũ để chấm dứt chuỗi ác mộng kéo dài từ bốn qua năm đến giờ, cho dù không thu hoạch được gì mà chỉ là đi đánh một trận...

Vào thời điểm Lộ Thanh Vũ chìa mũi dùi nhắm vào Kỷ Ngôn Tín, sự phẫn nộ đè nén suốt bốn năm nay đã hoàn toàn nổ tung. Nhưng khi Kỷ Ngôn Tín đưa cô đến ga đường sắt cao tốc, hỏi qua loa xem cô sắp xếp gì ở thành phố N. Mà Thích Niên vừa tỉnh ngủ không bao lâu, đầu óc còn mơ màng, cho nên phun ra một câu trả lời rất ngu ngốc – “đánh nhau”.

Biết kết quả rồi đó.

Thích Niên lắc đầu, làm như bất mãn với ly cà phê đã lạnh, nhưng niềm vui trong đôi mắt thì khó thể che giấu.

Lộ Thanh Vũ mất hết kiên nhẫn, cô ta cúi đầu, mượn tư thế sửa tóc để chỉnh đốn tâm trạng. Lúc ngẩng đầu lên, cô ta lại đeo vào biểu cảm hoàn mỹ, lạnh nhạt, kiêu ngạo nhìn Thích Niên: “Nếu điều cô nói là thật, vậy tôi đây chỉ có thể chúc mừng cô.” Cô ta ép âm thanh xuống đến độ hơi quái dị, ánh mắt thê lương như gió nổi nơi khe núi: “Chúc mừng cô bị tôi chèn ép lâu như thế, cuối cùng cũng vùng lên được.”

Giọng điệu đó rất chướng tai khó nghe, nhưng Thích Niên kiềm chế để không nhăn mày. Cô dùng ngón tay đề đề mi tâm, không nói gì thêm nữa. Sau đó cô trầm mặt, bình tĩnh nhìn cô ta: “Cho nên cô xác

định...chuyện này phải đi đến nước không thể cứu vãn mới thôi?”

Lộ Thanh Vũ nghe vậy thì cười ra tiếng, cầm túi xách lên, ung dung để lại một câu: “Nói thật, loại người thích làm trò hề trẻ con như cô không đáng để chú ý. Tôi không tin cái gì mà đào góc tường Tiêu Lê Lê cô đã nói, rất nhiều chuyện cho dù là giả, truyền đến nhiều người cũng sẽ biến thành thật. Bốn năm rồi, cũng làm khó cô, đến giờ vẫn không canh cánh trong lòng.”

Cảm giác bị nhìn từ trên cao xuống thật sự là làm cho người ta không thoải mái, Thích Niên cũng đứng dậy với nụ cười trên môi, vỗ nhẹ bả vai Lộ Thanh Vũ rồi nói: “Chuyện này cho dù qua bốn mươi năm cũng không thể quên được, chỉ có loại người trơ tráo chiếm thành quả của người khác làm của riêng mới cảm thấy nhỏ bé không đáng kể.”

“Cũng đúng.” Thích Niên mỉm cười: “Kể vẫn luôn sao chép suốt mấy năm qua, sao biết tôn trọng người khác. Dù cô có tin hay không, nhưng Lộ Thanh Vũ, cô nhất định phải nhớ kỹ lời tôi nói, những thứ cô bắt tôi phải chịu, tôi sẽ hoàn trả cho cô gấp trăm lần. Chiều nay tôi về rồi, cô cứ suy nghĩ đi, tôi chờ tin tốt lành.” Nói xong, Thích Niên không ngồi lại mà đi thẳng. Chờ đi ra khỏi bình phong, cô mới rũ bả vai xuống. Vì để có vẻ uy phong khí phách, cô ngồi thẳng lưng suốt nửa tiếng, vai đã mỏi nhừ...

Một chiều này cũng thật sự khá mạo hiểm.

Sự hiểu biết của Thích Niên đối với Lộ Thanh Vũ chỉ dừng ở bốn năm trước, cô cũng không biết sau bốn năm cô ta có thay đổi bản tính hay không, cho nên hoàn toàn dựa vào trực giác.

Đứng ở đầu cầu thang nhìn Lộ Thanh Vũ rời đi, Thích Niên mới ngồi sụp xuống. Cô lấy điện thoại vẫn đang rung trong túi ra, nhấn cho Chu Hân Hân icon làm dấu ok. Việc tiếp theo phải làm, chỉ có chờ.

Thích Niên dựa vào mâu thuẫn trong mối quan hệ của Tiêu Lê Lê và Lộ Thanh Vũ để gây xích mích, làm bọn họ tự đấu đá nhau. Nếu như cả hai đều thiệt hại, cô sẽ dễ dàng ngồi hưởng lợi, sao lại không làm.

Nhưng nếu như không thực hiện được...

Vậy cũng chỉ có thể chờ Kỷ Ngôn Tín tra ra đầu mối thôi.

Cả quá trình Chu Hân Hân đều nghe thấy hết, sung sướng không tả được. Chị ta lên mạng, đăng một tấm hình chụp chung với Thích Niên lúc ở hội đặt hàng sách báo. Cùng với dòng chữ ——

Hân Hân_Zhou: Mấy năm nay cảm thấy oan ức cảm thấy bất bình vì cô ấy, nhưng riêng cô ấy lại nuốt hết cay đắng, nói với tôi rằng không sao cả. Hôm nay, sương mù đã tan, ánh mặt trời phá mây mà đến.

Tấm ảnh chụp chung này rõ nét hơn hai tấm ảnh chụp lén hôm trước. Trong ảnh, Thích Niên ngồi trên xích đu, cầm tách trà mỉm cười nhìn về phía màn hình. Thực sự có mùi vị năm tháng đẹp đẽ, thời gian bình yên.

Chu Hân Hân đăng lên một lúc thì Diệp Trường An theo dõi weibo Chu Hân Hân, chia sẻ lại:

Diệp Trường An: Trước đó không lâu từng gặp Thất Tế, là một cô gái đáng yêu, lạc quan hay cười lễ phép. Lần ấy gặp mặt vội vã, nhờ một người bạn mà may mắn thấy được Tiên sinh J trong truyền thuyết, không cần nghi ngờ thực hư, rất xứng đôi. Cả hai chỉ cần một người ăn, một người nhìn, hưởng phần đã hiện ra khắp nơi.

Weibo của Diệp Trường An chỉ nhắc đến ấn tượng đối với Thích Niên và Kỷ Ngôn Tín đêm đó, ý tứ khen ngợi tràn đầy, cách màn hình cũng ngửi thấy được. Hơn nữa, Diệp Trường An là người nổi tiếng “ghét cay ghét đắng việc sao chép”, nay đăng như vậy, không thể nghi ngờ là cho người hâm mộ của Thích Niên một liều thuốc an thần.

Mà sau bản thanh minh lúc sang, mãi đến chập tối, Thích Niên mới đăng một bài khác.

Lời ít ý nhiều ——

Thất Tế: “Tôi rất ổn, không cần lo lắng cho tôi.”

Câu Kỷ Ngôn Tín nói cho cô, cô cũng nói với những người quan tâm mình nghe.

Tôi rất ổn, không cần lo lắng.

85. Chương 84

Khiêu khích Lộ Thanh Vũ giống như chuyện đốt pháo. Cô đã châm ngòi nổ, dù dây dẫn có khúc khuỷu dài dằng dặc đến đâu, nổ chỉ là vấn đề thời gian.

Đương nhiên Lộ Thanh Vũ sẽ chẳng suy xét đến vấn đề “tự thú”, chỉ là đối với việc mình luôn tin chắc, cô ta sẽ nảy sinh ra sự nghi ngờ và phỏng đoán.

Thích Niên không hề ngạc nhiên khi hành trình đến thành phố N lần này không thu hoạch được gì, trong trường có Kỷ Ngôn Tín xin nghỉ giúp, cho nên cô cũng không quay về thành phố Z, mà tiếp tục hướng về phía bắc đến thành phố B.

Mấy ngày qua Diệp Trường An đã ở thành phố B, tối hôm qua cô ấy có liên lạc với Thích Niên, xác định cùng trao đổi chuyện hợp tác bản quyền phim ảnh tại thành phố B. Diệp Trường An là một người rất thẳng thắn, sau lần gặp Thích Niên ở hội đặt hàng sách báo, cô ấy trở về mở cuộc họp đánh giá giá trị thị trường của Thích Niên và dự đoán vốn đầu tư mua vào bản quyền phim ảnh trên tay cô.

Chỉ mất một tiếng để thỏa thuận tổng thể điều kiện hợp đồng, lại quyết định mười giờ sáng mai kí hợp đồng rồi kết thúc đề tài công việc. Suy nghĩ một chút, Diệp Trường An thuận miệng hỏi: “Vừa rồi nghe nói em học nghiên cứu sinh năm hai, sắp đi thực tập, gần đây chị mới đầu tư một công ty truyền thông ở thành phố Z. Em có hứng thú muốn thử làm chủ biên chút không?”

Một ngụm nước trong miệng Thích Niên xém phun ra ngoài...

Thật ra Thích Niên rất biết ơn Diệp Trường An, bất luận là sự tán thưởng hay sự tín nhiệm của cô ấy. Dù sao có thể bỏ qua những tin tức xấu, khẳng khái kí với cô... Lòng dạ ấy, nếu là một người tâm lý không mạnh mẽ thì thật đúng là khó làm được.

Có lẽ nhìn thấu suy nghĩ của Thích Niên, Diệp Trường An mỉm cười rồi nói: “Mỗi một người chìm nổi trong giới lâu, đều có thể nhìn rõ không ít việc. Chị tin rằng em không phải loại người như bọn họ nói, nên sẵn lòng cho em giá trị tương ứng. Sau khi chuyện này trôi qua, Thích Niên à, em sẽ ngày càng giỏi. Bây giờ chị chỉ đầu tư sớm mà thôi.”

Hu hu hu...

Sau những lời này, càng có thiện cảm.

Về lại khách sạn, không gian yên tĩnh và tối tăm khiến Thích Niên sinh ra một cảm giác mệt mỏi. Cô ngồi bên giường một hồi, nhìn điện thoại chòng chọc, đầu tranh có nên gọi điện thoại cho Kỷ Ngôn Tín không hết mười phút...

Cuối cùng vẫn là Chu Hân Hân gọi tới, cứu vớt cô đúng lúc.

Mọi thứ đều đến bất ngờ, giống như chuyện bốn năm trước bỗng nhiên ngoi đầu trở lại, vào lúc này, tất cả sự tĩnh mịch đều bị sóng gió đánh tan. Chiếc thuyền buồm vẫn trôi nổi trên biển, tấm vải bạt bị phơi trắng nhợt dưới ánh mặt trời, cuối cùng cũng bị gió mạnh cuốn phăng. Mưa to xối xả đánh gãy cột buồm, ép cả chiếc thuyền xuống đáy biển, xé thành từng mảnh.

Lúc bảy giờ tối, Tiêu Lê Lê đăng weibo ——

Tiêu Lê Lê_Sun: “Xin lỗi, Thất Tể.”

Một viên đá đẩy lên sóng lớn, câu xin lỗi đột ngột này làm đề tài chìm xuống không lâu lại sôi nổi lần nữa. Tất cả mọi người không hiểu ra sao, suy đoán ý nghĩa trong câu nói của Tiêu Lê Lê. May mà, không để mọi người chờ lâu lắm. Mấy phút sau, Tiêu Lê Lê đăng thêm một bài viết dài, cùng lúc đó, cô ta cũng trình trọng đăng một bài viết ở diễn đàn Mạn Hội, công khai xin lỗi.

“Là một trong những người biết toàn bộ chuyện bốn năm trước, đến bây giờ mới có can đảm nói ra sự thật, tôi cảm thấy rất xấu hổ. Đầu tiên, xin lỗi Thất Tể, bởi vì sự ích kỉ và sai lầm của tôi, đã để cô ấy chịu những chỉ trích đáng ra không nên nhận vào bốn năm trước. Cũng vì tôi giả vờ không biết, trong bốn năm nay, đã để cô ấy bị bạn bè mạng nghi ngờ, chất vấn.

Chuyện năm đó là thế này:

Trên mạng, tôi chú ý đến truyện tranh của Thất Nguyệt Thanh Vũ, bèn liên lạc với Thất Nguyệt Thanh Vũ đồng thời hẹn ra bàn chuyện hợp đồng. Trong lúc nói chuyện thì phát hiện mình cùng thành phố với Thất Nguyệt Thanh Vũ, cho nên trực tiếp hẹn gặp mặt ở công ty. Sau khi gặp mặt nói chuyện, tôi mới biết thì ra cô ta là Lộ Thanh Vũ, cho nên đề nghị cô ta dùng tên “Lộ Thanh Vũ” để kí. Bởi vì truyện tranh dài kì kí hợp đồng đã kết thúc, cho nên sau khi kí hợp đồng, tôi yêu cầu Lộ Thanh Vũ nhanh chóng giao bản thảo.

Đến khi gần hết ba tháng giao bản thảo, cô ta mới giao nó cho tôi. Sau khi giao cho tôi không lâu, trên mạng liền tuôn ra chuyện Thất Tể sao chép. Đêm hôm đó, tôi nhận được lời đồng ý kết bạn của Thất Tể, có lẽ khi đó tâm trạng của tôi không quá vững vàng, cho nên nhận ra rất nhiều sơ hở. Nhưng khi tôi chuyển cuộc nói chuyện này cho Lộ Thanh Vũ xem, đồng thời chất vấn cô ta chuyện là thế nào, thì tôi mới biết được chân tướng sự việc.

Đang sau tài khoản Thất Nguyệt Thanh Vũ tổng cộng có hai người, một là Thất Tể, một là Lộ Thanh Vũ. Ngoại trừ một số ít hình ảnh là Lộ Thanh Vũ làm, còn lại đều là sáng tác riêng của Thất Tể. Nhưng để kí hợp đồng ba bộ truyện tranh này, tôi đã ra tiền nhuận bút giá cao và cam kết thúc đẩy bản quyền phần thể nước ngoài, và lại cũng kí quyền đại diện bản quyền phim ảnh. Sau đó Lộ Thanh Vũ lên lút sửa thông tin đăng kí và mặt mã của tài khoản Thất Nguyệt Thanh Vũ, chiếm tác phẩm của Thất Tể làm của riêng.

Mà cái gọi là ba tháng ngâm bản thảo, cũng bởi vì Lộ Thanh Vũ không có bản thảo gốc, cố ý lấy bản thảo từ chỗ Thất Tể và hủy hết tất cả chứng cứ. Ngoài ra, trước đây trên Mạn Hội có người tố Thất Tể sao chép thật ra là tài khoản phụ của Lộ Thanh Vũ, vì muốn hoàn toàn hủy hoại Thất Tể, để mình không còn tai họa về sau.

Năm đó tôi đang ở thời kì mấu chốt cạnh tranh chủ biên, rất sợ chuyện này sẽ trở thành vết nhơ trên lý lịch của mình nên im lặng, tạo thành sai lầm lớn. Hơn nữa không hề đứng ra bảo vệ quyền lợi chính đáng của Thất Tể mà cúi đầu cho qua, xem như không biết chuyện gì, ủng hộ Lộ Thanh Vũ, thổi phồng sự kiêu căng của Lộ Thanh Vũ ngày hôm nay.

Hôm nay sau bốn năm, Lộ Thanh Vũ vô tình gặp được Thất Tể ở hội đặt hàng sách báo, tối đó liền tiếp phát hai bài đăng weibo chỉ trích Thất Tể và chủ đề nóng trên Mạn Hội đều do cô ta làm. Để gây ảnh hưởng lớn hơn, thậm chí cô ta còn thuê thủy quân, dẫn dắt dư luận, đồng thời ác ý tung ra tin tức đời thật của Thất Tể và Tiên sinh J.

Đến bây giờ, có lẽ chuyện đã trôi qua, nhưng phía dưới sẽ đăng hình ảnh cuộc trò chuyện của tôi và Lộ Thanh Vũ năm đó.”

Bài đăng này kể rõ cặn kẽ chuyện đã xảy ra, hơn nữa còn có hình, cho nên chuyện Lộ Thanh Vũ đã làm mấy năm nay không thể thay đổi được nữa.

Giống như một cuộc lật thuyền, vốn con thuyền đang trôi theo quỹ đạo, nhưng trên đường lại va phải đá ngầm, không nơi xoay sở.

Mấy phút sau khi bài viết đó được đăng lên, bình luận dưới bài thanh minh và câu “Tôi rất ổn, không cần lo lắng cho tôi” Thích Niên phát mấy ngày trước lập tức tăng vô số. Fans của Thích Niên bị dư luận chèn ép nhiều ngày như vậy, sau khi sự trong sạch được chứng minh, bây giờ ngoại trừ hạnh diện thì càng thương tiếc cô nhiều hơn. Dù là ai, đặt mình vào hoàn cảnh đấy, cũng đều cảm thấy bất công và đau lòng vì Thích Niên bốn năm trước.

“Nếu như tui biết Đại Đại sớm một chút thì tốt rồi, ít nhất có thể đứng về phía chị ấy như Thất Hùng bốn năm trước, dù không làm được gì thì cũng để cho chị ấy biết, sau lưng chị ấy vẫn còn chúng ta ủng hộ.”

“Mẹ bà, đúng là Thần thay đổi của năm... Đầu óc không đủ dùng nữa rồi.”

“Quả nhiên! Tôi biết mà, với nhân phẩm của Đại Đại nhà tôi, cô ấy sẽ không làm chuyện đó!!! Mấy người không tin hả! Và mặt chưa? Mặt cái đám khốn nạn nhà Lộ Thanh Vũ có đau không? Chết tiệt, tôi cũng bị bản thân làm cảm động phát khóc.”

“Đau lòng Thất Tể Đại Đại của tôi, Đại Đại nhanh đi tìm Tiên sinh J để được dỗ dành đi.”

Bình luận của Thất Hùng – Fancub của Thất Tể thỉnh linh đứng đầu: “Không biết tại sao, khó chịu phát khóc. Tôi là fan cứng của Thất Tể từ bốn năm trước, tình cảnh bị chửi hung tàn năm đó vẫn còn nhớ đôi chút. Khi đó đi đâu, chỉ cần là fan của Thất Tể đều bị trào phúng chửi bới đủ kiểu, hoàn toàn không có đường sống.

Khi đó tôi lo Đại Đại gắng gượng không nổi, bây giờ tôi thấy sự kiên trì của tôi vẫn luôn đúng, cảm giác vàng sáng trên đỉnh đầu Đại Đại vẫn sáng không thôi, cũng thấy mình trâu bò vô cùng, xúc động y như tôi được chứng minh trong sạch.

Nói thật, nhiều năm như thế, tôi chỉ luôn kiên trì và hoàn toàn tin tưởng Đại Đại. Tôi cũng vô cùng biết ơn bản thân năm đó đã kiên định đứng bên Đại Đại, đây thật sự là một chuyện mang lại cảm giác thành công không gì sánh được.”

Vô số vô số bình luận, ủng hộ, an ủi, xin lỗi...

Tất cả những gì cô từng muốn, đều đạt được trong đêm nay. Những tủi thân khi không được cảm thông, những ầm ức không cách nào nói, những mệt mỏi lúc bị chỉ trích, bây giờ cuối cùng thư thái rồi. Trái tim nơi lồng ngực đập ngày một mạnh, máu nóng như muốn lao ra khỏi người cô, vô cùng mạnh mẽ.

So với chỗ Thích Niên, weibo Lộ Thanh Vũ thậm chí không nở nhìn. Mũi nhọn dư luận đã thay đổi, lưỡi dao sắc bén ấy dùng tốc độ không gì sánh được đâm vào mệnh môn, lợi hại vô cùng.

Bởi vì Kỷ Ngôn Tín mà một loạt V vàng chú ý Thích Niên, các vị đại thần dù Thích Niên quen hay không quen cũng đều chia sẻ ủng hộ cô.

Độ chú ý mạnh và độ đề tài sôi sục trong 24 giờ, lập tức lên bảng tìm kiếm —— #nhận lỗi với Thất Tể#.

Trước đây chẳng bao giờ hy vọng xa vời rằng sẽ lấy lại tất cả thuộc về mình, nhưng hôm nay, được bảo vệ, được ủng hộ, được coi trọng... Loại tâm trạng mãnh liệt này làm Thích Niên xúc động đỏ viền mắt.

Nhưng khi cả thế giới dường như đang bận rộn vì chuyện của cô, thì chỉ có một người, đến bây giờ cũng chẳng có chút tin tức gì. Thích Niên cầm điện thoại, nhìn chằm chằm tên Kỷ Ngôn Tín trong danh sách trò chuyện gần nhất, sau đó cũng gọi sang. Sau vài tiếng máy bận ngắt ngửi, một tiếng động nhỏ vang lên rồi điện thoại được nối máy.

Thích Niên hít sâu một hơi, đè nén tâm trạng cuộn cuộn đến giờ vẫn chưa lắng xuống, nhẹ nhàng “Alo”. Còn chưa kịp nghe Kỷ Ngôn Tín trả lời, cô chợt nghe thấy giọng nói hòa nhã của tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách chú ý.

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu “Ừ” một cái, xem như đáp lại. Không có gì bất ngờ, anh nghe thấy tiếng hít thở bên kia bắt đầu phập phồng. Kỷ Ngôn Tín tìm được chỗ ngồi, rồi nghiêng đầu nhìn màn đêm qua cửa sổ máy bay, nhỏ giọng khai báo: “Bây giờ anh vừa lên máy bay, khoảng một tiếng sau sẽ đến sân bay thành phố B. Em có muốn tới đón anh không?”

Ngay sau đó, trong tiếng hít thở của Thích Niên, anh lại dịu dàng nói: “Anh nhớ em”.

86. Chương 85

Khách sạn Thịnh Viễn nằm ở khu vực phần hoa nhất trung tâm thành phố, cách sân bay thành phố B vô cùng xa. Nếu đi thẳng một đường, không đợi đèn giao thông thì cũng phải lái xe mất một giờ.

Trước khi đến đây, Kỷ Ngôn Tín đã đặt phòng ở khách sạn Thịnh Viễn, cũng đặt dịch vụ xe đưa đón chuyên biệt. Sau lần thứ hai tiếp viên hàng không nhắc anh tắt máy, Kỷ Ngôn Tín chỉ kịp dặn Thích Niên theo xe đưa đón đến sân bay. Cả hành trình gặp đèn đỏ, kẹt xe, tài xế lái xe như rùa bò làm Thích Niên ngủ quên mất khi chỉ mới đi nửa chặng đường. Đợi khi tỉnh lại, trên người đã phủ một chiếc áo khoác dài màu xám đậm, vừa dày vừa ấm. Thích Niên mơ màng ôm áo ngồi thẳng dậy, nhìn sang bên cạnh đã thấy Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt, không biết có phải đang ngủ hay không.

Trong xe không mở đèn, chỉ có ánh đèn bên ngoài chiếu vào mới làm cho toa xe rộng rãi thấy mờ mờ.

Sườn mặt tuấn tú của Kỷ Ngôn Tín ẩn trong bóng tối cũng nhìn không rõ lắm. Chỉ có đường nét gương mặt như điêu khắc, sống mũi cao, bờ môi với đường cong hoàn hảo, ở trong mắt Thích Niên như một pha quay chậm dần dần phóng to, cuối cùng hình ảnh dừng lại nơi đôi mắt nhắm nghiền. Hàng mi dài ngay ngắn để lại bóng râm dưới vành mắt anh, tôn lên đôi mắt đẹp dù vẫn chưa mở.

Trước khi lên xe, Thích Niên còn tưởng tượng, mọi vấn đề vất ngang bọn họ đều đã giải quyết dễ dàng, hình ảnh lúc gặp lại chắc chắn sẽ đầy cảm động và ấm áp. Dù với tính cách của thầy Kỷ, không thể nào đứng xa xa thấy cô rồi kích động chạy tới ôm cô vào lòng được... Nhưng ít nhiều gì thì sau khi tìm thấy nhau giữa sân bay đông đúc, cả hai thâm tình đứng nhìn nhau.

Kết quả, chẳng có cái nào.

Cô mệt mỏi ngủ quên giữa đường, còn người ngàn dặm xa xôi tới đây, sau khi lên xe thì...thiếp đi. Thật sự là một cảnh đón sân bay đầy bất ngờ.

Sợ đánh thức anh, Thích Niên nhẹ nhàng tựa lại vào ghế. Cô ôm chiếc áo khoác có mùi thơm thoang thoảng, đây là mùi dầu gội anh thường dùng, quen thuộc thấm vào tận gan. Không nhận được, Thích Niên vùi mặt vào chiếc áo, mới vừa cọ cọ hai cái đã bị vỗ đầu. Đồng thời, người vừa tỉnh ngủ nói bằng một giọng nam trầm lười biếng: “Anh chỉ mang theo một cái áo khoác thôi, đừng làm dơ.”

Thích Niên đang “tàn bạo” hành hạ áo khoác chợt khựng lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Em làm anh thức giấc à?”

“Anh không ngủ.” Kỷ Ngôn Tín xoa xoa tóc cô rồi rút tay về, điều chỉnh tư thế ngồi: “Chỉ nhắm mắt thôi.”

Lúc nói chuyện, anh vươn tay kéo bả vai cô rồi đột nhiên dán sát lại, chuyển hết trọng lượng cơ thể lên người cô, ung dung hỏi: “Vừa rồi trước khi anh cúp máy, em định nói gì với anh?” Kỷ Ngôn Tín hỏi câu cô định nói lúc tiếp viên hàng không lần thứ hai nhắc anh tắt điện thoại, cô chỉ nói một chữ “Em” rồi chưa kịp nói gì cả.

Em biết rồi?

Em chờ anh?

Em...

“À.” Thích Niên không dám nhúc nhích, lỗ tai đỏ rực lên, trả lời khe khẽ: “Em muốn nói em cũng nhớ anh.”

Kỷ Ngôn Tín vừa nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt ra, dường như cười một tiếng rồi hôn vào sau tai cô, nói: “Sau này những câu quan trọng nhớ nói cho hết.”

Câu quan trọng...

Thích Niên còn đang suy nghĩ ý anh nói, chợt nghe thấy anh từ từ bổ sung: “Ví dụ như, em nhớ anh, em đồng ý, em yêu anh.”

Dưới bãi đậu xe vắng vẻ, chỉ có tiếng mở khóa vang lên xa xa. Mà lúc này, tiếng tim đập của Thích Niên che mờ tất cả, bên tai chỉ còn tiếng “thịch thịch thịch” không dứt.

Em nhớ anh, em đồng ý, em yêu anh....

>w< quá=“” đáng,=“” lại=“” trên=“” cô!=“”>

Đường về thông thoáng không ít.

Đến khách sạn, Kỷ Ngôn Tín đi làm thủ tục nhận phòng và đăng kí thẻ căn cước. Nhân viên lễ tân ngừng đầu lên nhìn Thích Niên, hỏi uyển chuyển: “Thưa anh, anh ở một người ạ?”

Vốn Thích Niên đang đếm số ô đen trên nền đá cẩm thạch, nghe vậy bèn vểnh tai lên. Kỷ Ngôn Tín vô cùng tự nhiên nắm tay Thích Niên, trả lời: “Một người, cô ấy có phòng rồi.”

Lúc này nhân viên lễ tân mới cười cười, đưa thẻ căn cước và thẻ phòng cho Kỷ Ngôn Tín: “Thưa anh, đây là thẻ mở cửa phòng của anh.”

Phòng của Kỷ Ngôn Tín và Thích Niên cùng tầng, nhưng cách mấy gian, hơi xa.

Thấy thang máy đến, Thích Niên xem thời gian cũng khá trễ, không thể nói trắng ra “Em đến chỗ anh ngồi một lát” hoặc “Anh đến phòng em rồi chúng ta lại nói chuyện”, nên chỉ có thể phun ra một câu: “VẬY em về phòng trước nha.”

Một câu trần thuật nhưng lại có giọng điệu dò hỏi.

Đợi vài giây vẫn không thấy trả lời, Thích Niên kiềm nén để không giậm chân, rồi bình tĩnh quay người đi. Chân còn chưa kịp bước, cô đã bị anh kéo tay lại. Anh cau mày, vẻ mặt nghiêm túc không ngờ: “Không vội, đến chỗ anh ngồi một lúc.”

Thích Niên cười thầm, nhưng trên mặt lại trưng ra vẻ “Em sao cũng được, anh đã nói đến ngồi thì ngồi”, rồi để mặc anh dắt đi. Sắp đến cửa phòng, Thích Niên mới nhớ ra: “Tiêu Lê Lê đột nhiên xin lỗi, có phải là anh...”

“Ừ.” Kỷ Ngôn Tín không phủ nhận, một tay nắm tay Thích Niên, một tay lấy thẻ quét qua cửa phòng, sau đó dắt cô đi vào.

Sau khi cắm thẻ cảm ứng vào, một tiếng “tích” vang lên, đèn trong phòng nháy mắt vụt sáng. Thích Niên còn chưa kịp thích ứng với ngọn đèn thì một giây sau đã bị Kỷ Ngôn Tín ôm từ phía sau, hai tay che mắt cô. Ngoại trừ chút ánh sáng đỏ xuyên thấu qua kẽ tay, cô chẳng nhìn thấy gì cả.

Thích Niên dừng bước theo bản năng, lo lắng hỏi: “Chuyện, chuyện gì thế?”

“Đi về phía trước.” Cơ thể anh dán sát, hoàn toàn ôm cô vào lòng: “Sợ thì đi từ từ, anh ở ngay sau lưng em.” Tiếng nói trầm thấp êm ái dịu dàng, như đang dụ dỗ con mèo rảo bước đi vào vòng vây của mình, hết sức nhần nại.

Thích Niên lấy lại bình tĩnh, trái tim xao động cũng dần dần lắng xuống. Trong bóng tối do anh thiết kế, cô đi từng bước từng bước về phía trước.

Vào hoàn cảnh nhìn không thấy gì cả, thời gian liền trở nên vô cùng dài. Ngay tại lúc Thích Niên định hỏi khi nào mới dừng lại, bàn tay che mắt cô được buông ra. Người vẫn luôn đi theo sau lưng cô, ôm cô vào lòng bỗng lui về một bước. Trong âm thanh rung động, Thích Niên xoay người, vừa nháy mắt thích ứng với ánh sáng, vừa tìm kiếm bóng dáng Kỷ Ngôn Tín.

Anh bước ra xa cách Thích Niên hai bước, đứng chấp tay sau lưng, nét mặt bình tĩnh và dịu dàng. Sau đó, vào lúc tầm mắt cô ngày càng rõ nét, Kỷ Ngôn Tín quỳ một chân xuống trước mặt cô. Đằng sau lưng anh là một chiếc giường phủ đầy hoa hồng đỏ, những cánh hoa xinh đẹp ghép thành hình trái tim, cứ như thế đột ngột hiện ra trước mắt Thích Niên.

Tất cả đến một cách bất ngờ, làm cô luống cuống tay chân.

Cái gì mà đèn mờ, cái gì mà hoa hồng, không gì sánh nổi hình ảnh Kỷ Ngôn Tín quỳ trước mặt cô, còn cầm một chiếc nhẫn, làm cô vô cùng chấn động.

Thích Niên gần như muốn trốn tránh theo bản năng, nhưng vừa có ý đó thì đã bị Kỷ Ngôn Tín bắt lấy cổ tay giữ lại. Anh áp chế nụ cười, cảnh cáo: “Không được chạy, nghe xong rồi nói.”

Thích Niên mím môi, căng thẳng phát run: “Anh...đứng lên hẵng nói”. Lần đầu trong đời gặp phải tình cảnh này, thật sự khiến cô không thể bình tĩnh nổi.

Cảm giác được cô đang cố gắng muốn cho anh đứng dậy nói chuyện, Kỷ Ngôn Tín buồn cười, hỏi: “Em từng thấy người nào cầu hôn mà đứng chưa?”

Thích Niên há hốc, không biết trả lời thế nào.

Cô muốn nói không sao cả...anh đứng lên nói chuyện cũng được, nhưng nghĩ lại...trọng điểm rơi vào chữ “cầu hôn”, sau đó trong đầu cô như đang mở party giạt “đùng đùng”.

“Ban đầu không định sớm như thế, ít nhất phải tiến hành theo chất lượng, cho em thời gian để thích ứng.” Kỷ Ngôn Tín trầm ngâm: “Nhưng không thể, từ khi lấy nhau, cái ý nghĩ này đã không ngừng được.”

Cho nên cũng không đợi nổi ngày mai em về, mà sắp xếp xong việc ở thành phố Z thì vội vàng đến thành phố B, để gặp em.

“Trước khi ra quyết định này, anh đã suy nghĩ rất lâu, không phải vì anh nên kết hôn, cũng không phải vì đối phó với người lớn, chỉ bởi vì em. Anh có năng lực thay em giải quyết tất cả phiền phức, cũng có thể kiêm luôn những việc ngoài ý muốn trong cuộc sống sau này của em.” Dừng một lát, Kỷ Ngôn Tín cầm tay cô, với bàn tay ẩm ướt mồ hôi của mình: “Cân nhắc đến việc lấy anh đi.” Khi nói đến vài chữ cuối, âm thanh trầm thấp ấy cơ hồ không thành tiếng.

Thích Niên bị bàn tay ẩm nóng của anh nắm chặt, đầu óc trống rỗng không cách nào suy nghĩ được, một đồng vẩn đề chặn trong lòng nhưng chẳng thể nói nổi nửa chữ. Sự căng thẳng này không phải căng thẳng bình thường, mà chỉ có thể khái quát là mặt đỏ tim đập. Lòng dạ hoảng hốt không nói nên lời, không phải vì anh hay chuyện cầu hôn này, mà là không nắm chắc.

Cả trái tim hoang vu chỉ còn tiếng gió thổi, lại có một sự run sợ lan từ lưng đến ngực, tê dại đến mức làm nó mềm nhũn.

“Em, em chưa chuẩn bị...” Quá đột ngột.

“Hoảng sợ hay vui mừng?” Kỷ Ngôn Tín cười hỏi, ngoại trừ bàn tay nóng ướt mồ hôi, trông anh có vẻ không khác gì bình thường.

“Vui mừng.” Thích Niên nhìn chiếc nhẫn kim cương anh đang cầm, bối rối liếm môi: “Rất vui mừng, nhưng em chưa chuẩn bị đầy đủ để làm vợ anh, cũng không gánh nổi trách nhiệm của một gia đình...”

Thỉnh thoảng mẹ Thích cũng truyền bá cho cô những tư tưởng quan niệm vĩ mô như trách nhiệm gia đình này, dẫn đến việc hiện tại rõ ràng cô vội vã muốn gạt đầu đồng ý, nhưng trong lòng bị dẫn lại bởi trách nhiệm gia đình. Những điều nên nói còn chưa nói... Kỷ Ngôn Tín đổi ý sau khi cầu hôn thì làm thế nào!

“Anh lớn hơn em năm tuổi, đã chuẩn bị xong việc từ từ đợi em. Ý thức trách nhiệm gia đình cũng không cần em cố gắng đi học, em muốn chia sẻ thì cũng chỉ được chia sẻ với anh. Mà tất cả những thứ khác em đều không cần phải lo lắng, quan trọng là...em đồng ý.”

Thích Niên hít mũi một cái, kiềm nén sự cay cay ở viền mắt. Cô biết câu trả lời sau đây của mình sẽ có sức nặng bao nhiêu, cho nên cô nói từ tốn từng chữ: “Em đồng ý”.

Anh biết mà, em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

87. Chương 86

Mười giờ sáng hôm sau, Thích Niên và Diệp Trường An ký hợp đồng bản quyền, chính thức bắt đầu hợp tác. Ngoại trừ bản quyền phim ảnh, Diệp Trường An còn chuẩn bị riêng một bản hợp đồng quản lý.

Bản dự thảo vừa định ra sáng nay, từ khi nổi tiếng đến giờ, đây là lần đầu tiên Diệp Trường An ký hợp đồng quản lý. Tính chất không khác người đại diện của các minh tinh là mấy, có một người đại diện chuyên nghiệp để xử lý các hạng mục bản quyền, hỗ trợ xử lý thủ tục công tác.

Nếu như Thích Niên có dự định làm toàn thời gian thì đây vẫn có thể xem là một lựa chọn tuyệt vời.

Thích Niên chẳng bao giờ lập kế hoạch đối với cuộc đời về truyện của mình, lý do chèo chống cô đứng lên bước về phía trước nay đã không còn, mà sáu tháng cuối năm cô phải đối mặt với việc lựa chọn nghề thực tập, cho nên thời gian rảnh dành cho “thế giới nhỏ” bị thu hẹp. Cô vẫn chưa nghĩ xong, có nên đi tiếp con đường này nữa không.

Cổ lẽ nhìn ra suy tư của Thích Niên, Diệp Trường An vừa vén mái tóc dài vừa thờ ơ nói: “Lúc học đại học, thời gian của chị rất dư dả. Khi người khác còn chưa rành chuyện đời, chị đã có chút thành tựu. Khi bước chân vào xã hội, người ta còn đang loay hoay tìm đường, chị đã leo lên bậc thang trước họ.

Nghề nghiệp lý tưởng và công việc trong cuộc sống thực tế bao quát lấy nhau, chị cũng từng lao vào công việc văn phòng một đoạn thời gian. Nhưng bản tính của chị không hợp với kiểu công việc đời sống có tiết tấu nhanh như thế, cho nên sau ba tháng mới vừa có thể chính thức đi làm thì xin nghỉ việc, chuyển sang viết văn.”

Diệp Trường An vén tóc xong, cười khanh khách nhìn cô: “Mọi sự lựa chọn đều được đưa ra sau khi ta nếm trải, không cần vội nói câu trả lời trong lòng em cho chị biết. Có lẽ em thích hợp với công việc hành chính văn phòng, cũng có lẽ em thử hai cái đều được, hãy tôn trọng nguyện vọng xuất phát từ chính bản thân em, sau khi nghĩ kỹ rồi liên lạc với chị. Trong thời gian này, nếu có bất cứ vấn đề gì liên quan đến công việc thì chị sẽ liên hệ với em.”

Nói xong, cô ấy giơ cổ tay lên xem đồng hồ, đứng dậy đẩy ghế ra: “Chị muốn đến đợi A Triết cùng đi ăn trưa, em đi chung chứ?”

0.0 Muốn, muốn đi chung á?

Không đợi Thích Niên xoắn xuýt, Diệp Trường An đã quyết định thay cô: “Cùng đi đi, đúng lúc làm quen đạo diễn sớm một chút, lần sau mở cuộc họp cũng không cần giới thiệu nữa.”

Đạo diễn mà Diệp Trường An nói...chính là chồng cô ấy, Thẩm Mặc Triết. Thẩm Mặc Triết là một gương mặt đang hot có tiếng có miếng trong giới giải trí, mấy năm nay bắt đầu dần chuyển sang phía sau sân khấu, từng làm đầu tư và sản xuất, lần đầu tiên xuống làm đạo diễn đã nhận được một chiếc cúp vàng.

Thích Niên suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy em có thể dẫn thêm một người nữa không?”

Diệp Trường An biết Thích Niên đến thành phố B một mình, ngay cả phòng khách sạn cũng là phòng đơn, lấy đâu ra người thứ hai? Diệp Trường An ngạc nhiên nhìn Thích Niên, nhưng đột nhiên nhớ lại chiếc nhẫn mình thấy lúc ký hợp đồng. Khi ấy không cảm thấy gì, giờ tập trung nhìn, lập tức có đáp án: “Được chứ, vừa vặn mọi người đều quen biết.”

Tối hôm qua quá muộn, được rồi, đây không phải là lý do. Dù sao tối qua, Thích Niên cũng ngủ lại chỗ Kỷ Ngôn Tín, có lẽ do quá hưng phấn cho nên gần ba giờ sáng mới ngủ. Trong khoảng thời gian đó, cô xoa người, dậy uống nước... làm Kỷ Ngôn Tín cũng không ngủ ngon.

Thẳng đến khi mệt mỏi Thích Niên mới đi ngủ. Nhưng trước giờ Kỷ Ngôn Tín ngủ rất nông, sau khi bị đánh thức thì không ngủ được nữa. Kêu Thích Niên dậy đi ký hợp đồng lúc chín giờ xong, anh mới ngủ thêm một giấc, cũng không biết đã tỉnh hay chưa.

Nhấn chuông hai lần mới thấy Kỷ Ngôn Tín ra mở cửa.

Anh vừa tắm xong, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng chỉ thắt hai nút ở giữa, trông rất lỏng lẻo. Tóc vẫn còn ướt, anh đang lấy khăn lau đầu qua loa. Thuận theo động tác nhấc tay, ống tay áo trượt xuống khuỷu tay, lộ ra cánh tay với đường cong rắn chắc.

Thích Niên lặng lẽ nuốt nước miếng, ép mình dời mắt đi. Vừa đúng lúc chạm phải tầm mắt anh, cô đỏ mặt, không biết làm thế nào. Thấy cô đứng đó không vào, Kỷ Ngôn Tín khom lưng lại gần, mắt đối mắt. Do mới tỉnh dậy, cho nên giọng nói của anh còn khàn khàn, hấp dẫn: “Không vào à?”

Bây giờ Thích Niên mới nhớ ra mục đích của mình, cô cắn môi, thầm mắng bản thân mê trai vô dụng. Sau đó Thích Niên lại ngẩng đầu lên, mặt mày hồng hào, hỏi: “Anh muốn đi ăn chung không?”

Đi chung?

Kỷ Ngôn Tín nhú mi, nhảy bèn nhận ra “đi chung” của cô không chỉ gồm có anh. Động tác lau tóc dừng lại, anh nắm cổ tay kéo cô vào phòng, vừa trở tay đóng cửa đã ép cô lùi về sau, tựa lưng vào cửa. Sau đó Kỷ Ngôn Tín chống hai tay lên cửa, nhốt cô trong vòng vây của mình. Hai cơ thể bỗng kề sát, hơi thở thuộc về anh như một tấm lưới lớn vô hình, tích tắc bao chặt lấy cô trong vòng tay anh, không thể động đậy.

Tuy rằng...thỉnh thoảng sẽ bị tập kích, nhưng vẫn không quen...

Thấy tai cô bắt đầu đỏ lên, anh hài lòng nhét cái khăn lên giá. Cúi đầu cắn môi dưới của cô như trừng phạt, sau đó anh mới hỏi: “Còn ai nữa?”

“Diệp Trường An...” Thích Niên bị cắn đau nên hít hà hai cái. Cô muốn che miệng nhưng không dám, lại chẳng biết mình sai ở đâu, vì thế nhìn anh một cách đáng thương.

Đôi mắt long lanh ngấn nước làm Kỷ Ngôn Tín mềm lòng, anh nhẹ nhàng mút môi cô: “Sáng sớm ai kêu anh đưa lên tầng thượng ăn tiệc?”

“...” Thích Niên mơ màng.

Ai? Cô á? Lúc nào?

Vừa nhìn vẻ mặt của Thích Niên là Kỷ Ngôn Tín biết cô đã quên sạch, cánh tay chống lên cửa rũ xuống, anh nhéo một cái vào bả vai cô rồi thở dài: “Biết ngay là không thể tin những lời em nói lúc vừa tỉnh ngủ.” Dứt lời, anh đứng thẳng lại, bàn tay men theo bả vai lướt xuống tay cô rồi cầm nó đặt lên lồng ngực mình: “Cài xong rồi đi.”

Bỗng nhiên đụng vào cơ thể ấm nóng của anh, Thích Niên “vèo” một phát rút tay về: “Cài...cài nút áo?”

Kỷ Ngôn Tín lẳng lặng nhìn cô, hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Thích Niên lắc đầu, run rẩy vươn tay ra, đồng thời thì thầm: “Anh không sợ em cởi hết quần áo anh ra hả?”

Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nghiêng tai, nhưng chỉ kịp nghe nửa câu sau. Anh cười, giơ tay nhéo nhéo vành tai mềm mại nóng hổi của cô: “Cởi thử xem.”

Động tác vuốt ve nhẹ nhàng ấy làm Thích Niên cảm nhận được sự lạnh lạnh của lòng bàn tay anh, ngay cả ngẩng đầu cô cũng không dám, chỉ mím môi, cố gắng xem nhẹ nó và ngoan ngoãn cài nút áo. Nhưng hết lần này đến lần khác, anh vuốt lúc mạnh lúc nhẹ, đầy tính ám chỉ. Đợi Thích Niên cài từ dưới lên, đến cái nút thứ hai cuối cùng, anh đã cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả phát bên tai. Màu đỏ ở vành tai bắt đầu lan đến mặt, Thích Niên ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lại nhanh chóng cúi xuống, ngấm xương quai xanh gợi cảm của anh, cô lặng lẽ nhủ thầm: “Phải tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo...”

Sau đó...

Kỷ Ngôn Tín nâng gáy cô, khàn khàn nói: “Còn chưa xong mà ngây người cái gì?”

Thích Niên run lên, nhìn cái nút áo màu vàng trơn nhẵn cuối cùng rồi đưa tay lên cầm. Không đợi cô kéo căng cổ áo, anh cúi xuống hôn lên trán cô. Dịu dàng hôn từng chỗ từng chỗ, trước khi che phủ khóe môi cô, anh thì thầm: “Đổi vé đi, tối nay chúng ta về, được không?”

Ăn cơm trưa xong đã là một giờ chiều.

Vé máy bay về thành phố Z đã đổi xong, hội nghị đã định vào tối nay với Chu Hân Hân được tạm hoãn, tới giữa trưa thì mở một cuộc họp nhỏ ngay ở Mạn Thảo.

Chuyện xảy ra tối hôm qua, Thích Niên cũng hơi lo lo. Đợi đến khi ngồi trong phòng họp, nghe Chu Hân Hân nói mới biết, tuy Lộ Thanh Vũ đã xóa hết weibo nhưng vẫn không lên tiếng trả lời. Dưới áp lực đè ép, sáng nay văn hóa Vinh Phẩm đã đăng bản thanh minh lên fanpage. Bây giờ Vinh Phẩm cũng là người

bị hại trong chuyện này, bây giờ đã sa thải Tiêu Lê Lê, cũng truy cứu hành vi vi phạm hợp đồng của Lộ Thanh Vũ, yêu cầu bồi thường. Ngoại trừ cái đó thì bài đăng “Lộ Thanh Vũ sao chép” mà Chu Hân Hân đăng trên Mạn Hội cũng đã được để ý, mọi người kéo nhau vào xem xét, rất nhiều tác giả bị sao chép cũng đòi truy cứu trách nhiệm.

Nội dung cuộc họp lần này chính là, Thích Niên có muốn kiện hay không. Mạn Thảo là ông chủ của Thích Niên, cho nên đương nhiên hết sức ủng hộ truy cứu hành vi xâm phạm quyền lợi của Lộ Thanh Vũ.

Thích Niên im lặng rất lâu, lâu đến độ Chu Hân Hân cho rằng cô đã bị thánh mẫu nhập thể, quyết định tha thứ cho Lộ Thanh Vũ thì Thích Niên mới hắng giọng một cái, gần từng chữ: “Tại sao không?” Cô đẩy điện thoại mình nắm chặt này giờ đến trước mặt Chu Hân Hân, ậm ừ nói: “Lộ Thanh Vũ gửi tin nhắn cho em.”

Một tiếng trước, Lộ Thanh Vũ không ngừng gửi tin nhắn cho cô, từ đe dọa uy hiếp đến cầu xin tha thứ, xin cô tha cho... Cô ta đã hoàn toàn chà đạp tôn nghiêm của mình.

Biết lỗi rồi thì sao? Dù sao phải có người chịu trách nhiệm với cô bốn năm qua.

Huống chi, những việc cô ta đã làm, từng cái từng cái đều chạm vào điểm mấu chốt của cô, tại sao cô phải tha thứ cho một người như thế?

Chu Hân Hân xem xong thì tức đến nổi méo miệng, vô cùng may mắn là Thích Niên vẫn giữ được lý trí: “Nói thật, nếu cô ta xin lỗi rồi em dừng tay thì chị sẽ đoạn tuyệt với em.”

Thích Niên không lên tiếng.

Cô cũng đâu có gốc, hơn nữa Lộ Thanh Vũ còn làm tổn thương đến người cô yêu nhất. Xem chút nữa...xem chút nữa cô đã cho rằng, cô phải mất anh.

Sau khi cuộc họp kết thúc, trong phòng chỉ còn lại Chu Hân Hân đang sửa bản ghi chép và Thích Niên đang đợi Kỷ Ngôn Tín.

Chu Hân Hân sửa tới sửa lui, lấy nắp bút chống lên mi tâm: “Lẽ nào em không tò mò, thầy Kỷ của em đã bỏ bao nhiêu công sức trong chuyện này à?”

Thích Niên cắn ly giấy, nhìn chăm chăm dấu mũi tên đang càng ngày càng gần, lơ đãng trả lời: “Anh ấy không nói, chỉ nói với em...”

Còn chưa nói hết, cửa phòng họp bị đẩy ra.

Trong ánh chiều tà ảm áp, dáng người cao ráo của Kỷ Ngôn Tín đứng ở cửa, ngoắc ngoắc tay gọi cô: “Đi, chúng ta về nhà.”

88. Chương 87

Sau sự kiện đó của Lộ Thanh Vũ, sức ảnh hưởng vẫn đang không ngừng mở rộng, có Diệp Trường An thêm vào cho nên nó đã vượt quá dự đoán ban đầu của Thích Niên, trở nên không thể khống chế.

Trận chiến không có khói súng do cô khơi mào đã không chỉ đơn giản của riêng cô, việc này còn liên quan đến bảo vệ bản quyền, nhấn mạnh ý thức bản quyền, vì vậy nó vang vọng khắp góc ngách thành phố.

Sau khi từ thành phố B về nhà, Thích Niên ngoan ngoãn ngồi nghe ba Thích và mẹ Thích nghiêm túc phê bình hành vi “bỏ nhà ra đi” của cô. Nếu không phải Kỷ Ngôn Tín yểm trợ từ trước, Thích Niên nghĩ... Với tính cách dễ dàng nổi cáu của ba Thích gần đây, không lấy đây quất cô mới lạ.

Bài đăng trên diễn đàn của đại học Z do khiếu nại sớm, xóa đúng lúc nên cũng không gây ra sóng gió gì to lớn trong trường học. Nhưng chuyện này có liên quan đến Kỷ Ngôn Tín, lại là đề tài thầy trò yêu nhau nhạy cảm, cho nên việc bàn tán vẫn chưa ngừng.

Một tuần tự học ở nhà đã kết thúc, hôm nay là ngày đầu tiên Thích Niên đi học lại. Hôm qua, sau khi bị báo cho biết là sắp hết thời gian nghỉ, Thích Niên rơi vào khủng hoảng. Cơm tối cũng ăn không vô, co đầu rụt cổ vào chăn mà ngủ.

Lúc nhận được điện thoại của ba Thích, Kỷ Ngôn Tín đang trên đường đến nhà Thích Niên. Anh cũng đoán rằng “con đà điểu” này chắc chắn sẽ trốn tránh hiện thực.

Thích Niên buồn bực nằm trong chăn xem truyện tranh, cả buổi chiều đều đang phỉ nhổ không biết cái hăng truyện tranh này có bao nhiêu lượng nước... Trời dần tối, gian phòng yên tĩnh càng làm nổi bật tiếng mở cửa. Thích Niên vểnh tai nghe rồi đề chặt góc chăn, rầu rĩ lên tiếng: “Mẹ, con thật sự không đói, không cần để ý đến con...”

“Không cần để ý đến em?” Kỷ Ngôn Tín trở tay đóng cửa, nhìn Thích Niên luống cuống quần chăn lăn về mép giường, anh hơi nhúm mày, từ từ bước qua: “Tự đến hay để anh bắt em?”

Giọng nói trầm thấp phảng phất uy hiếp ấy làm lưng Thích Niên tê rần, xoắn xuýt không quá ba giây rồi cô gơ tay đầu hàng: “Anh tắt đèn đi.”

“Anh không bật.” Kỷ Ngôn Tín ngồi xuống bên giường, nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ, nhìn Thích Niên vừa thò đầu ra, anh dang hai tay: “Qua đây ôm một cái.” Không chút do dự, Thích Niên chui ra ngoài rồi nhào vào ngực anh. Mái tóc dài rối tung cọ vào cổ anh, hơi ngứa. Kỷ Ngôn Tín nhắm mắt lại, ôm cô chặt hơn: “Anh nghĩ em không sợ trời không sợ đất, ai ngờ lại sợ đi học à?”

“Không có.” Thích Niên buồn buồn trả lời, ngửa đầu lên nhìn anh.

“Giỏi lắm.” Kỷ Ngôn Tín nhẹ nhàng trách cứ, rồi xoa xoa mái tóc lộn xộn của cô: “Anh còn chưa ăn cơm, về ăn với anh đi?”

Thích Niên vui đầu trong lòng Kỷ Ngôn Tín, im lặng hồi lâu. Ngay lúc anh còn đang suy nghĩ nên dỗ cô về nhà bằng cách nào, Thích Niên cười rộ lên, hỏi: “Ba em sẽ không cảm thấy lời nói của anh còn có ích hơn nửa ngày ông ấy dỗ dành, rồi thẹn quá hóa giận khóa cửa không cho em về nhà chứ?”

“Vậy thì ngủ chỗ anh.” Kỷ Ngôn Tín néo néo cái gáy mềm mại của cô, rồi cúi đầu nói nhỏ: “Cái khác nhà anh không có, chứ giường thì nhiều.” Một câu nói của anh đã trêu cô choáng váng đầu óc, nửa buổi chưa dám ngắt đầu lên.

Đợi khi Thích Niên thay đồ xong và đổ mặt theo Kỷ Ngôn Tín ra ngoài, ba Thích gấp tờ báo lại rồi than vãn: “Con gái lớn rồi không giữ nổi”. Vừa dỗ vừa khuyên cũng không bằng một câu của bạn trai, lát nữa phải khóa cửa lại, không cho nó vào nhà!

Mua nguyên liệu nấu ăn trong siêu thị xong, Kỷ Ngôn Tín tự mình xuống bếp nấu cho cô một bữa cơm, giám sát cô ăn hết một chén mới phát tay bảo cô và Thất Bảo ra phòng khách đợi. Chờ anh thu dọn phòng bếp xong, cả hai mới cùng ra ngoài dẫn Thất Bảo đi dạo.

Thời tiết mấy ngày nay của thành phố Z rất đẹp, nhiệt độ luôn duy trì ở mức trên hai mươi, hiếm khi vừa phải như thế. Nhưng với cả người “da lông” như Thất Bảo mà nói, đây cũng không phải là chuyện đáng để vui mừng. Mới vừa đi đến sân vận động ngoài trời, Thất Bảo đã thè lưỡi thở hồng hộc.

Ngoại trừ bọn họ, sân vận động chẳng còn ai. Kỷ Ngôn Tín thả lỏng dây dẫn cho Thất Bảo, để nó tự đi chơi. Lúc quay đầu lại, thấy Thích Niên đang ngó lung tung, anh hỏi: “Đi một vòng với anh không?” Thích Niên đương nhiên không có ý kiến gì, ngoan ngoãn để anh dắt tay đi chậm chậm dọc đường băng.

Hôm nay có giờ dạy nên anh hơi mệt, im lặng đi nửa vòng, Kỷ Ngôn Tín mới nói: “Ngày mốt ba mẹ anh về.”

Thích Niên đang cầm đầu bước đi, nghe vậy thì hơi ngẩn ra, vài giây sau mới “À” một tiếng.

Tối hôm từ thành phố B trở về, hình như Kỷ Ngôn Tín từng đề cập với cô, nhanh chóng sắp xếp cho người lớn hai nhà gặp mặt rồi định ngày kết hôn.

Sợ cô cảm thấy quá nhanh, anh bổ sung: “Đính hôn trước rồi lĩnh giấy sau, hôn lễ cứ từ từ chuẩn bị. Con cái cũng không vội, em ở bên anh là được.”

Một câu “Em ở bên anh là được” làm Thích Niên chẳng còn sức chống cự, mơ màng đồng ý. Bây giờ nghe anh nói ba mẹ anh ngày mốt sẽ về, cô bắt đầu thấy căng thẳng: “Nhanh thế á?”

“Họ rất sốt ruột.” Kỷ Ngôn Tín cười nhẹ, trêu: “Nhất là mẹ anh, rất sợ thời gian dài quá thì loại người hơi hột ít nói như anh sẽ bị em đá.”

Dưới sự phở cập của Kỷ Thu, Thích Niên đã hiểu cặn kẽ về mẹ Kỷ Ngôn Tín. Nghe nói là một người phụ nữ có tính cách vừa mạnh mẽ vừa đặc biệt, so với ba Kỷ nghiêm túc thì mẹ Kỷ Ngôn Tín gần như không có sự xa cách với thế hệ con cháu. Có thể nói Kỷ Ngôn Tín như thế, ngoại trừ mẹ Kỷ thì chắc cũng chẳng còn ai khác... Là giấc mộng thiếu nữ của tất cả nữ sinh đại học Z, Kỷ Ngôn Tín sẽ bị đá cơ đấy... Đúng là mới nghe lần đầu.

“Không tin hả?” Kỷ Ngôn Tín cúi đầu nhìn cô một cái, thả chậm bước chân và trầm ngâm: “Vậy có lẽ là vì, em không biết mình tốt nhường nào.”

Thích Niên ngừng lại, ngược đôi mắt đen lách lên nhìn anh. Kỷ Ngôn Tín cũng dừng bước, cúi đầu đối diện với cô. Trên đường chạy tối mờ, mắt anh âm u thâm thúy, trong vắt mê người. Anh nói với cô “Em không biết mình tốt nhường nào”, cô tin trong mắt anh, mình thật sự tốt như thế. Tốt đến mức anh cũng yêu thích, rồi say mê.

Thích Niên cúi đầu, nín lấy vạt áo vắn về, mãi đến khi nó xoắn lên, cô mới ngẩng đầu muốn nói gì đó.

Lòng bàn tay ấm áp của Kỷ Ngôn Tín chạm vào gáy cô, anh cúi đầu, lẳng lặng hôn lên đôi môi ấy. Một cái hôn dịu dàng, kiên nhẫn chờ cô thích ứng. Đôi môi mềm nhẹ nhàng mút lấy môi cô, mỗi cái đụng chạm lơ đãng đều làm tâm hồn người ta nhộn nhạo. Dưới ánh đèn đường, gương mặt anh trở nên vô cùng ôn hòa. Thích Niên nhìn nhìn, cảm thấy cả trái tim đều bị lấp đầy, êm ái diệu kì.

Ban đầu nếu như không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên, mê trai hão sắc thì cô sẽ không biết, bây giờ mình có thể sở hữu những gì.

Nhận thấy Thích Niên vòng tay ôm mình, Kỷ Ngôn Tín cọ cọ mũi vào mũi cô. Đáy mắt trong suốt của anh hoàn toàn mở ra trước mắt cô, không sót một chút gì. Nó là nóng rực, thiêu đốt, mọi tâm tình không cách nào lắng xuống, đều bởi vì cô.

“Thấy không?” Anh hỏi.

Tiếng nói trầm khàn lẫn trong gió đêm, đầu óc người khác: “Muốn em.”

Rõ ràng lời nói không phải cái gì đứng đắn, nhưng vẻ mặt của anh lại rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến bạn cảm thấy...nghĩ bậy bạ là lỗi của bạn...

Cũng hết lần này tới lần khác, trêu chọc vô cùng trực tiếp.

Trong đầu Thích Niên là một khối 3D xoay vòng đầy tiếng vang: “Muốn em muốn em muốn em.” Sau đó “Ầm” một phát, Thích Niên nháy mắt...luộc chín bản thân.

Hai ngày sau, tại khách sạn Thịnh Viễn.

Có kinh nghiệm gặp người lớn lần trước, bây giờ Thích Niên đã quen, cô ngoan ngoãn chào hỏi từng trưởng bối.

So với ảnh chụp Kỷ Thu cho cô xem, ba Kỷ nhìn càng trẻ hơn. Không biết có phải do nhiều năm chém giết trên thương trường hay không, ngoại trừ thần thái nhanh nhẹn lão luyện, ông còn một loại khí tức quyết đoán sát phạt, không dễ đến gần. Cái cảm giác xa cách này thật sự giống Kỷ Ngôn Tín y đúc... Nào có vô cùng thân thiện như Kỷ Thu nói?

Về phần mẹ Kỷ, là một nét đẹp phương Đông tiêu chuẩn. Khuôn mặt nhỏ nhắn, mang vẻ cổ điển thanh tao, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều quý phái không nói nên lời. So với Kỷ Vinh, mẹ Kỷ rõ ràng dễ nói chuyện hơn nhiều. Từ tài nấu nướng của chồng đến giá cả hàng hóa của thành phố Z, rồi đến quỹ đạo trường thành của hai đứa trẻ... Không giống như người sẽ lập tức kết thành thông gia, mà giống như một người bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Vẫn là Kỷ Vinh bình tĩnh cắt ngang câu chuyện của hai người phụ nữ, sai Kỷ Ngôn Tín mang Thích Niên đến vườn hoa của khách sạn, sau đó mới bàn vào việc chính.

Đoán chừng cần không ít thời gian, cho nên Kỷ Ngôn Tín dứt khoát đưa Thích Niên sang trung tâm thương mại sát bên khách sạn. Vốn muốn tìm một nơi để giết thời gian, không ngờ phát hiện một khu trò chơi.

Mặc dù đã hơi muộn, nhưng khu trò chơi lại rất sôi động.

Thấy vẻ mặt cô gái nhỏ nóng lòng muốn thử, Kỷ Ngôn Tín đi thẳng đến quầy tiếp tân đổi đồng xu trò chơi, rồi đem giỏ trúc nặng trĩu đến trước mặt cô: “Muốn chơi cái gì?”

Thật luôn...

Năng lực bạn trai muốn bắn ra khỏi trái đất...

Vì vậy, Thích Niên liếc nhìn xung quanh rồi chọn máy gấp thú ở tít trong góc.

Trong lòng mỗi thiếu nữ, có lẽ đều muốn chàng trai mình thích có thể gấp được thú bông ra tặng cho mình nhỉ? Thích Niên từng thấy rồi. Khi đó cô hâm mộ nhất chính là lúc Lưu Hạ tựa vào máy gấp thú, rồi chỉ chỉ gấu bông bên trong và nói với Lưu Việt “Mình muốn cái này cái này”, Lưu Việt đều có thể gấp hết những con mà Lưu Hạ muốn.

Nhưng mà...

Thích Niên liếc nhìn Kỷ Ngôn Tín đứng đưng kế bên, vắn vắn tay: “Thôi, mình tự làm!”

Sau khi xài hết hai mươi đồng xu...

Thích Niên tức giận trừng mắt nhìn cái kẹp trống không lần nữa, đầu đập vào mặt kính trong suốt, đau đến nỗi nhe răng trợn mắt. Vừa ngẩng lên, một bàn tay dán lên trán cô, kéo về sau để cô dựa vào lồng ngực của mình. Kỷ Ngôn Tín bao bọc cô, hai tay chống lên hộp bỏ tiền, trầm giọng nói: “Nhét tiền.”

Tại Thích Niên đồ lên, ngoan ngoãn lấy hai đồng xu trong giỏ trúc nhét vào: “Máy này khó gấp lắm...”

Kỷ Ngôn Tín làm như không nghe thấy, nhìn đám gấu bông một vòng rồi hỏi: “Em thích cái kia?” Thích Niên đang định trả lời thì mới nhận ra, giọng điệu của anh không phải là hỏi, mà là trần thuật. Hiển nhiên này giờ ở bên cạnh, anh đã thấy cô thích con thú bông kia.

“Trò này phải chú ý xác suất.” Hòa chung với âm thanh của máy gấp thú, giọng Kỷ Ngôn Tín chậm chờn không rõ.

Kỷ Ngôn Tín cúi người làm Thích Niên càng dán sát vào người anh hơn, hơi thở ấm nóng ngay bên tai, rõ ràng đến nỗi không cách nào ngó lơ.

“Cái đó...” Thích Niên liếm môi, vừa định quay đầu thì Kỷ Ngôn Tín nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn cạnh tay áo mình, đặt lên nút bấm. Câu nói dở dang lập tức bị cô ném ra sau đầu, tập trung nhìn đồ kẹp từ từ hạ xuống, chuẩn xác nằm giữa eo con thú bông, rồi...kẹp chặt!

Cô khê hô lên, cả gương mặt đỏ ửng vì phấn khích: “Bắt được rồi! Bắt được rồi!”

Đúng là...rất dễ dụ.

Kỷ Ngôn Tín nhướn mày, thả Thích Niên ra rồi cúi xuống lấy con Doraemon màu xanh đưa cho cô. Nhưng lúc Thích Niên cầm một tay của con thú bông, anh cũng nắm chặt một tay khác.

Thích Niên ngạc nhiên ngược nhìn: “Không phải cho em à?”

Kỷ Ngôn Tín cũng nhìn cô, trong ánh mắt bình lặng tràn đầy ý cười, ung dung hỏi: “Em nhớ anh, em đồng ý, rồi ba chữ phía sau nữa là gì?”

Thích Niên thật sự ngêch ra...

Một con gấu bông mà đổi lấy câu “Em yêu anh” á!

“Không nói?” Kỷ Ngôn Tín cũng không vội, cúi người nhìn thẳng vào cô: “Vậy sẽ cho em một lựa chọn khác, hôn anh một cái.”

Giở trò, giở trò lưu manh!!!

Nhiều người thế này, hôn một cái càng khó hơn!

Nhận ra sự bối rối của Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín bước lại gần, giọng nói nhẹ nhàng mê hoặc: “Nó đang ở trước mặt em, chỉ cần em nói ba chữ là có thể lấy được nó, có phải rất công bằng không?”

... Công bằng ư?

Nhưng mặc kệ có công bằng hay không, Thích Niên đã thấy có không ít người đang nhìn về đây. Mà càng rõ rệt hơn là, Kỷ Ngôn Tín không hề định dừng tay.

Cô đỏ mặt, tim đập phập phồng gần như muốn nhảy ra khỏi họng, dường như còn có thể cảm nhận được tốc độ di chuyển của máu tăng lên trong nháy mắt. Liếm liếm môi, Thích Niên ngược mắt lên, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại vô cùng kiên định: “Em yêu anh.”

“Rất yêu anh.”

Bất ngờ là, còn êm tai hơn so với anh dự đoán.

89. Chương 88: (kết)

Nhận được điện thoại của mẹ Kỷ, Kỷ Ngôn Tín đưa Thích Niên trở về. Dễ dàng nhận thấy là cuộc trò chuyện khá vui vẻ, không khí hòa thuận ấm áp, vô cùng hài hòa. Anh chẳng hề ngạc nhiên, dù sao từ khi biết anh có bạn gái, mấy vị phụ huynh nhà họ Kỷ đều tỏ ra vui mừng phấn khởi, chỉ sợ nửa đường anh lại làm gì ngu ngốc dọa bạn gái bỏ chạy.

Kỷ Ngôn Tín đỡ Thích Niên ngồi xuống, nhìn dáng vẻ im lặng đờ tai của cô, anh buồn cười cong cong khóe môi rồi đưa cho cô một ly trà hoa quả nóng. Thấy cô ngoan ngoãn nhận lấy, nhấp một ngụm rồi len lén nhìn anh, không hiểu sao ngực Kỷ Ngôn Tín nóng rần lên, luôn cảm thấy tội nay cô vô cùng ghẹo người.

Mẹ Kỷ lặng lẽ nhìn hành động của hai người, vui mừng trong lòng. Biết dùng gấu bông để dỗ dành con gái, cũng không phải là hết thuốc chữa....

Ngồi thêm một lát thì cũng không còn sớm, sau khi mẹ Kỷ hẹn mẹ Thích ngày mai cùng đi dạo phố, hai nhà mới chính thức tạm biệt.

Trên đường về, mẹ Thích cảm khái nhìn Thích Niên một lát, rồi quay sang nói với ba Thích: “Cảm giác chuyện Thích Niên nhà chúng ta đi học gây sự bị mời phụ huynh chỉ mới đây, thế mà chớp mắt một cái đã sắp kết hôn rồi.”

Ba Thích cũng cười: “Thích Niên thích là tốt rồi.”

Bắt đầu từ lúc này, Thích Niên vẫn chìm trong tâm trạng kì kì chưa quen, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng cảm thán của ba Thích, viên mắt cô nóng lên, suýt chút rơi nước mắt. Cảm xúc này đến vừa nhanh vừa mạnh, làm cô không kịp trở tay.

Nãy nghe nói tháng sáu lĩnh chứng, tháng mười kết hôn cô vẫn chẳng có cảm giác gì, nhưng giờ phút này cô cảm nhận được, cuộc đời còn lại của mình đang được ba mẹ, những người làm bạn với cô từ nhỏ đến lớn, nghiêm túc và thận trọng phó thác cho một người khác. Cứ như thế, bỗng nhiên cô hiểu, trong cái từ “lớn lên” này, vẫn còn rất nhiều thứ cô chưa từng trải qua.

Ba Kỷ và mẹ Kỷ quanh năm ở nước ngoài, năm ngoài chỉ có Tiết Thanh minh, Tết Trung thu và Tết Âm lịch mới về nước. Sau này trạng thái cơ thể của Kỷ lão gia không tốt lắm, thông thường đều sẽ đưa ông cụ sang Mỹ để cùng đón Tết Âm lịch. Hiếm khi như lần này, ở lại hơn một tháng.

Thành phố Z cuối tháng năm, ánh nắng mỏng manh dịu dàng, bầu trời xanh thẳm như hồ Nạp Mộc Thác*, trong veo sạch sẽ.

*Hồ Nạp Mộc Thác hay còn gọi là Namtso hoặc hồ Nam, là một hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh giới giữa huyện Damxung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc. (Wiki)

Đêm qua vừa mới mưa, trong không khí còn ẩm hơi nước, cơn gió thoảng qua đã mang theo sự ẩm áp, lúc phả vào mặt có một sự ẩm nhuận thư thái khó nói.

Hết giờ dạy, Kỷ Ngôn Tín đến đón Thích Niên thì cô mới bước ra từ tiệm bánh ngọt không xa trường học. Cô xách một hộp bánh kem, đang nhìn chiếc bánh qua hộp đựng trong suốt. Anh kéo cửa sổ xuống, cao giọng gọi tên cô: “Thích Niên.”

Thích Niên nghe thế ngẩng đầu lên, sau đó cười tươi chạy nhanh đến chỗ xe của anh. Không ít sinh viên đại học Z nhận ra hai người, họ bước chậm lại, rồi rít nhìn theo. So với sự khó chịu một tháng trước, bây giờ cô đã có thể thản nhiên đối mắt với những ánh mắt này. Thích Niên không hề để ý, mở cửa ghế phụ rồi ngồi vào, sau đó khoe chiếc bánh trong tay cho anh xem: “Em tự làm đó.”

Kỷ Ngôn Tín phối hợp nhìn mấy lần, khen ngợi vài chữ: “Cũng được đấy.”

Được tuyên dương, Thích Niên cười càng tươi. Cẩn thận đặt hộp bánh ở bên chân, cô giơ tay xem đồng hồ: “Bây giờ đi đón Kỷ Thu ạ?”

“Thiệu Túy tiện đường đón rồi.” Kỷ Ngôn Tín liếc đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Chúng ta sang đó luôn.”

Ngày mai ba mẹ Kỷ Ngôn Tín phải về Mỹ, đúng lúc hôm nay là thứ sáu, mọi người đều được nghỉ nên gọi đến cùng ăn cơm. Ba Kỷ và mẹ Kỷ ở nhà họ Kỷ nên Kỷ Ngôn Tín cũng ít về nhà trọ, mang Thất Bảo về nhà cũ của họ Kỷ ở luôn. Thế nên, năm ba ngày là Kỷ Ngôn Tín đưa Thích Niên đến ăn cơm, qua một tháng đã thành khách quen.

Kỷ Thu sắp vào lớp mười hai, vì thế bận tối mày tối mặt, Thích Niên muốn gặp còn phải thông qua Kỷ Ngôn Tín để hẹn trước. Học kì hai lớp mười một, điện thoại của Kỷ Thu bị mất, cho nên gần đây mới biết Thích Niên xảy ra chuyện lớn, biết Lộ Thanh Vũ ngã ngựa, bèn quần lầy Thích Niên hỏi từ đầu đến đuôi. Sau khi biết bây giờ Lộ Thanh Vũ thất bại thảm hại, dính vào kiện cáo, còn bị các nhà xuất bản kéo vào danh sách đen không bao giờ hợp tác, Kỷ Thu vui đến nổi lăn lộn trên ghế. Không ngờ cô bé té xuống đè lên đuôi Thất Bảo, làm nó sợ đến nỗi cả ngày không dám lại gần.

Nói đến tình cảnh của Lộ Thanh Vũ hiện tại, cũng làm người ta cảm thán không nguôi.

Những tác phẩm của Lộ Thanh Vũ ở các nhà sách và các trang web đều hạ giá, tìm trên thanh công cụ thì ra “Không có sản phẩm này”.

Văn hóa Vinh Phẩm kiện Lộ Thanh Vũ vi phạm hợp đồng và thắng kiện, bây giờ ngoại trừ thân bại danh liệt, cô ta còn phải trả một khoản tiền bồi thường. Chỉ tiền bồi thường cho Vinh Phẩm thôi đã lên đến sáu trăm ngàn, chưa nói đến các nhà xuất bản thương mại và công ty điện ảnh.

Nghe nói sau khi hết hợp đồng với Vinh Phẩm, Lộ Thanh Vũ định thành lập phòng làm việc riêng, nhưng đương nhiên là không giải quyết được gì. Trong giới, chẳng ai muốn dính líu đến Lộ Thanh Vũ. Những người trước đây nịnh nọt Lộ Thanh Vũ không phải là từ chối thì trở mặt, tỏ ra không thân quen với cô ta. Thậm chí, nhiều người còn tung ra đoạn nói chuyện phiếm với Lộ Thanh Vũ, lấy nhân phẩm xấu xa của cô ta ra để gây chú ý.

Lúc đầu Chu Hân Hân còn cho Thích Niên xem những hình ảnh có liên quan đến cô, không ngoài ý muốn, Lộ Thanh Vũ đi chệch bai cô khắp nơi, tiện thể bôi đen. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều năm nay, quan hệ của cô trong giới không được tốt. Nhưng lâu ngày nhận ra Thích Niên chẳng thêm để ý, vì vậy chị ta cũng lười đưa.

Cùng lúc đó, giá trị con người Thích Niên ngày càng cao.

Sau khi giao bản thảo “Mỹ nhân nghi tu”, Mạn Thảo gấp rút chế tác, hôm nay vừa đúng là ngày “Mỹ nhân nghi tu” dự bán. Mà sau một tháng xuất bản ra thị trường, hợp báo kí tên của “Mỹ nhân nghi tu” cũng chính thức bắt đầu ở nhiều thành phố trong nước.

Ăn cơm xong, mẹ Kỷ dọn dẹp phòng bếp, Thích Niên theo phụ.

Trong khoảng một tháng ở chung này, từ sự sợ sệt theo bản năng ban đầu đối với “mẹ chồng”, giờ Thích Niên đã hiểu rõ mẹ Kỷ. Bà thật sự là một người vô cùng thân thiện, tâm hồn trẻ trung. So với Kỷ Ngôn Tín thì... tất cả mọi người của nhà họ Kỷ đều thú vị hơn nhiều.

Ví dụ như ba Kỷ Ngôn Tín – Kỷ Vinh, sẽ bất thành linh phun ra một truyện cười nhạt nhẽo...

Ví dụ như Kỷ lão gia, lúc lạnh mặt nhìn rất nghiêm túc, khẩu âm có hơi mang giọng địa phương, cười lên trông càng hiền hậu dễ gần.

Lại như mẹ Kỷ, bình thường sẽ thảo luận với cô mặc quần áo thể nào, phối đồ ra sao, à, đáng sợ hơn là...còn cùng cô xem phim Hàn...

Mẹ Kỷ cầm cái đĩa cuối cùng cất vào tủ, rồi đột nhiên cảm khái một câu: “Dì cảm thấy, chuyện mà thằng con trai mình nuôi gần ba mươi năm làm cho dì cảm thấy thành tựu, chính là tìm cho dì một đứa con dâu như con.”

Thích Niên cười rộ lên: “Có phải dì ở cùng mẹ con lâu ngày không, sao nói chuyện cũng giống nhau vậy? Mấy bữa trước mẹ con còn nói, củ cải trắng như con đây mà chop được... À.”

Lời gốc đương nhiên là “Củ cải trắng Thích Niên này thế mà chop được con heo Ngôn Tín”, nhưng lúc đó Thích Niên nghe cũng không thấy kì, sao giờ nói cho mẹ Kỷ nghe thì thấy không ổn lắm...

Thích Niên còn chưa nói hết nhưng mẹ Kỷ đã hiểu ý cô, lập tức cười: “Đúng là thế thật.”

Cười trong chốc lát, mẹ Kỷ lại trở nên nghiêm túc. Bà nhìn Thích Niên rồi nhấn nhủ: “Sau khi Ngôn Tín trưởng thành, dì cũng rất lo cho nó, không phải về con đường tương lai, dù nó chọn nghề gì thì dì và ba nó cũng không lo nó làm không được. Nó yên lặng ít nói, ngoại trừ bề ngoài thì thật sự không còn điểm nào làm con gái thích...”

Thích Niên cảm thấy lúng túng....

Kỷ Ngôn Tín mà dì nói thật sự là người cô quen hả? Hả? Hả?

Ngoại trừ bề ngoài, Kỷ Ngôn Tín còn rất nhiều rất nhiều rất nhiều chỗ làm con gái thích, được chứ?

“Dì và ba Ngôn Tín quanh năm ở nước ngoài, cũng có rất ít điều kiện để tham dự cuộc sống của nó. Từ nhỏ đến lớn, Ngôn Tín là người tự đưa ra chủ kiến. Đợi đến lúc dì phát hiện đã quá thiếu sót với nó, thì không thể bù đắp được nữa. Hiếm khi thấy nó thích một cô gái như thế, dì cũng chỉ muốn đối xử với con tốt hơn một chút, dù sao mai sau, người đồng hành với nó là con.”

Trong nước tiếng lạnh lạnh, giọng nói của mẹ Kỷ càng có vẻ buồn bã bất lực. Nhưng ánh mắt bà nhìn Thích Niên vẫn bình tĩnh hiền lành như trước: “Ngôn Tín nhờ cậy vào con.”

Thích Niên cảm khây ra, Kỷ Ngôn Tín đứng dậy giúp, thấy đáng vẻ cô rũ mắt có tâm sự, anh hơi nhú mi rồi đưa cô vào phòng nói chuyện.

Vì sắp lĩnh chứng, cho nên bây giờ Thích Niên không dám ở lâu cùng anh. Cửa phòng vừa đóng, thần kinh cô lập tức cảnh giác, vô thức lui vài bước dần lên cửa, cười ha hả: “Em có hẹn với Kỷ Thu rồi...”

Kỷ Ngôn Tín “Ừ” một cái cắt ngang: “Mẹ nói gì với em?”

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, Thích Niên vẫn không đối mặt với anh: “Không nói gì cả...” Cũng đúng thật là không nói gì mà.

Kỷ Ngôn Tín nghiêm túc quan sát vẻ mặt Thích Niên, tin chắc là thật sự chưa nói gì mới ngồi xuống ghế salon, vẫy tay kêu cô: “Lại đây.”

Thích Niên đứng im.

Từ lần trước anh đưa cô về nhà rồi suýt xử cô trên xe, Thích Niên vẫn còn sợ...

Kỷ Ngôn Tín dè dặt mảy, khàn giọng lặp lại: “Lại đây.”

Lúc này Thích Niên mới nhích hai bước, nhưng vẫn đứng cách anh rất xa. Người nào đó rút cuộc mất hết kiên nhẫn, đứng dậy đi đến bế cô lên. Đôi chân dài sải bước, đẩy cửa ban công ra rồi đặt cô trên lan can.

Không có sự bảo hộ, Thích Niên nắm chặt cổ tay anh theo bản năng, mặt trắng bệch vì sợ: “Kỷ, Kỷ Ngôn Tín.”

“Sợ hả?” Anh hỏi đầy ung dung, đôi tay chống lên lan can vòng ra sau lưng cô, nhẹ nhàng đè một cái và ôm cô vào lòng: “Vậy tựa vào anh đi.”

Thích Niên nào dám có ý kiến khác, ôm anh như gấu túi ôm cây, giọng nói còn hơi run run: “Khi nào em mới xuống được?”

“Nghe đi.” Kỷ Ngôn Tín véo nhẹ sau gáy Thích Niên, cảm thấy cô mềm mại ôm mình thì cơn giận lúc nãy nháy mắt biến mất. Kỷ Ngôn Tín vừa dứt lời, chợt nghe tiếng chuông cách đó không xa chậm rãi truyền đến, xa xôi nặng nề. Âm thanh đó giống như đồng hành cùng ánh sáng, kéo dài như từ ngàn xưa.

“Gần đây có một cái gác chuông cổ.” Kỷ Ngôn Tín giải thích: “Những ngày vừa qua đều ngủ ở nhà, mỗi khi tỉnh dậy là lúc bảy tiếng chuông vang lên. Tự dừng lại nhớ đến em...”

Thoáng dừng lại, anh nhẹ nhàng bổ sung: “Rồi muốn đưa em đến nghe một chút.” Dưới màn đêm u tối, giọng nói của anh vừa thanh nhuận vừa hấp dẫn, quanh quẩn bên tai cô như tiếng chuông trầm lắng, cứ thế đi thẳng vào lòng, dư âm vắng vắng không dứt.

Chẳng qua nghe thấy thứ liên quan đến em, cho nên muốn mang em đến nghe một chút.

Anh luôn nói mình không có bao nhiêu lãng mạn, nhưng chỉ cần những hành động lơ đãng thế này thôi, đã là tình yêu mà cô mong muốn nhất rồi.

Một tháng sau.

Thành phố Z, hộp báo kí tên của “Mỹ nhân nghi tu”.

Trên sân khấu có một vị khách quý đặc biệt, đang nằm trên bàn một cách lười biếng. Có lẽ quá buồn chán, nó cắn nút dây một lúc rồi lười kéo sự chú ý của Thích Niên. Bình thường nó sẽ giả vờ vô ý đề tay lên cổ tay Thích Niên, hoặc cọ cọ đầu sang. Chờ đến khi Thích Niên kí xong một quyển, cô sẽ vươn cánh tay mỗi nhứ lên xoa đầu nó, thế là nó lập tức hài lòng và tiếp tục chơi đồ chơi.

Thích Niên nghĩ... Chắc mình là người đầu tiên trong lịch sử đi kí tên cho độc giả còn mang theo Golden nhỉ?

Chu Hân Hân hoàn toàn quên mất trách nhiệm trợ lý của bản thân, cả quá trình chị ta đều ở đây: “Thất Bảo có đối bụng không?”, “Thất Bảo có chán không?”, “Tội nghiệp Thất Bảo của chị không ai chơi cùng...”

Ban đầu Thích Niên cũng nghiêm túc trả lời, sau đó lười quá chả thèm phản ứng. Cô kí xong rồi gấp sách lại, đưa cho cô gái đỏ mặt phía trước, bắt tay cô ấy rồi nhẹ nhàng cảm ơn: “Cảm ơn.”

Hết giờ dạy, Kỷ Ngôn Tín đến đón cô, đi dọc theo hàng người nói dài chưa được mấy bước, con Golden đang nũng nịu xin chân giò xông khói đột nhiên ngồi thụp xuống, hít mũi ngửi ngửi. Thích Niên còn chưa phát hiện sự khác thường, nó đã nhảy mạnh từ trên bàn xuống, lông dài bị tốc ngược ra sau, trông oai phong lắm liệt.

Hành động này của nó đã làm Thích Niên giật mình, hàng ngũ ngay ngắn cũng bắt đầu nhốn nháo. Cô đứng bật dậy, chỉ thấy được hình bóng vàng kim chạy về phía trước nhanh như chớp. Đệm thịt đập vào mặt đá cẩm thạch phát ra âm thanh vừa to vừa nặng, giống như móng ngựa, truyền đến từ phía xa xa.

Bị Thất Bảo xông mạnh đến, Kỷ Ngôn Tín phải lùi về sau một bước mới đỡ được con chó nhào tới đòi ôm. Anh giơ tay xoa xoa lỗ tai Thất Bảo, đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt... Nó cũng như thế này, khừu giác nhạy bén bất ngờ bổ nhào vào Thích Niên, đưa cô tiến vào thế giới của mình.

Dường như có dự cảm, anh ngẩng đầu lên, trông thấy Thích Niên đứng dưới ánh đèn đường xa.

Như lần đầu gặp gỡ, dáng anh cao ráo, thon dài, chỉ cần đứng im ở đó không làm gì cả, cũng đủ để Thích Niên yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhớ mãi chẳng quên. Sự khác biệt duy nhất là, trước đây mặt mày anh như cát giấu bằng tuyết Bắc Cực. Mà nay, bằng tuyết nơi đó đã hòa tan, ấm áp như mùa xuân.

“Tùng có người hỏi tôi, vẽ nhiều nam thần hoàn mỹ như vậy, nam thần trong lý tưởng của Thất Tể là gì?”

Hình như bây giờ tôi có thể trả lời rồi: “Anh ấy chưa bao giờ có bất kì hình dáng gì trong tưởng tượng của tôi, nhưng khi anh ấy xuất hiện trước mặt tôi, tôi biết ngay rằng, là anh ấy.”

— Hoàn chính văn —

90. Chương 89: Ngoại Truyện 1

Một đêm trước ngày lĩnh chứng.

Sau khi sấm chớp ùng ùng vào buổi trưa, cả buổi chiều đều tí tách tiếng mưa rơi. Bầu trời của thành phố Z giống như bị đè xuống, thấp đến nỗi làm cho người ta cảm thấy chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm vào mây mù.

Thích Niên vẫn còn đang chỉnh sửa bản thảo, điện thoại bị đặt dưới đồng tài liệu chợt vang lên. Cô vừa với tay lấy điện thoại, vừa cất bản thảo vào ngăn tủ. Luống cuống thế nào mà mu bàn tay bị đung đở ửng, đau đến độ cô phải hít hà vài tiếng.

Kỷ Ngôn Tín đang bóp hàm răng dưới cửa Thất Bảo ra kiểm tra, nghe thấy âm thanh hỗn loạn bên kia đầu dây thì nhíu mày: “Sao thế?”

“Mu bàn tay bị đung thối.” Thích Niên thở nhẹ một hơi, hỏi: “Thất Bảo thế nào?”

“Mới tiêm về xong.” Kỷ Ngôn Tín thả tay rồi vỗ nhẹ đầu Thất Bảo, ra hiệu cho nó tự chơi, sau đó xoay người lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài: “Em đừng lo, Thất Bảo không sao cả.”

Từ hôm qua Thất Bảo đã bắt đầu ủ rũ, đồ ăn yêu thích cũng không ăn, chỉ liếm chút sữa chua rồi tì cằm lên đùi Thích Niên, buồn bã lẳng nhìn cô. Đôi mắt long lanh cứ nhìn Thích Niên làm cô đau lòng không ngớt. Cả ngày Kỷ Ngôn Tín đều ở trường, tối về thấy tình trạng của Thất Bảo vẫn không tốt lên, cho nên chiều nay nhanh chóng đưa nó đến thú y. Thích Niên lo lắng cả ngày, giờ nghe Kỷ Ngôn Tín nói không sao mới thở phào nhẹ nhõm, lắm bầm: “Em còn tưởng nó biết ngày mai tụi mình đi lĩnh chứng, cho nên đau lòng vì anh kết thúc kiếp độc thân chứ.”

Kỷ Ngôn Tín nhàn nhã đi vào thang máy, không nén được bèn nhếch khóe môi, hỏi lại: “Anh nhớ là anh đã kết thúc cuộc sống độc thân được một thời gian rồi mà.”

“Không giống nhau.” Thích Niên sửa sang bàn làm việc xong thì cầm ly trà lên uống một hớp, rồi nói tiếp: “Lần này là chứng nhận cấp quốc tế, lĩnh chứng xong thì không thể cứu vãn nữa.”

Không thể cứu vãn....

Kỷ Ngôn Tín hơi nhíu mày, từ chối cho ý kiến về hành vi sử dụng thành ngữ bậy bạ của cô.

Sau khi cúp điện thoại, Thích Niên nhìn màn mưa ngày một dày đặc, ôm mặt than thở: “Lĩnh chứng...”

Từ lúc gặp gỡ cha mẹ hai nhà đến xác định ngày kết hôn, Thích Niên vẫn ở trong tình cảnh mơ màng, luôn có cảm giác không chân thật. Cảnh tượng bị anh từ chối mấy lần vẫn còn hiện rõ trước mắt, dùng một phát... đã sắp phải lĩnh chứng kết hôn. Vẫn đang chìm trong thế giới của mình, bỗng Thích Niên bị vỗ vào vai, thực tập sinh cùng phòng xách túi lên vừa đi vừa hỏi: “Thích Niên, hết giờ rồi, cùng đi đi.”

Thích Niên lắc đầu: “Không mang dù, chờ người tới đón.”

Thực tập sinh đảo mắt: “Bạn trai hả?” Giọng của cô ta không nhỏ, vừa dứt lời thì cả phòng làm việc đều nhìn sang.

Thích Niên bối rối.

Công ty này là của Diệp Trường An, Thích Niên qua đây thực tập. Vừa mới đến thì thân phận trên mạng của cô đã bị vạch trần, không có chỗ ẩn nấp.

Nghĩ cũng biết, sau khi mất hết hứng thú với vị đại thần thực tập chung hằng ngày, mọi người bắt đầu tò mò với bạn trai của đại thần. Chuyện Thích Niên có một người bạn trai vừa đẹp trai vừa là giáo sư viện hóa sinh của đại học Z, đương nhiên làm cho đám tiểu yêu tinh trong phòng làm việc thêm nhỏ dãi, rất muốn nhìn thấy người thật.

Đừng nói Kỷ Ngôn Tín không thích, Thích Niên cũng không muốn ném anh vào ổ sói, cho nên giấu rất kĩ. Nghĩ rằng nếu cứ thế, bọn họ sẽ không còn tò mò nữa. Nhưng khi hàng ngũ trú mưa trước cửa công ty càng ngày càng đông, Thích Niên cũng nhận ra... suy nghĩ này của mình sai lầm biết chừng nào.

Cô lặng lẽ gửi tin nhắn cho Kỷ Ngôn Tín: “Anh đợi đó đừng xuống xe, em sẽ chạy đến.” Phát xong, cô lại nhanh chóng gửi thêm một tin: “Cửa công ty đã bị một đám người muốn xem mặt anh vây chặt rồi.”

Vừa thông báo gửi thành công, một tiếng còi ô tô vang lên, sau đó xe Kỷ Ngôn Tín chậm rãi dừng trước cửa công ty.

Da đầu Thích Niên tê rần, còn chưa đợi cô làm ra hành động phản ứng khẩn cấp nào, cửa xe đã bị đẩy ra, sau đó Kỷ Ngôn Tín bung dù đi xuống. Lúc trở tay đóng cửa, anh nhìn cô qua màn mưa ngăn cách. Chỉ một cái liếc mắt rất bình thường, nhưng lại giống như đột nhiên đánh trúng vào ngực Thích Niên, tê tê làm cô không dời mắt nổi.

Kỷ Ngôn Tín bước vòng qua đầu xe, không để ý đến những ánh mắt quan sát đánh giá phía sau, chỉ nghiêng đầu dặt tay cô: “Vừa gửi cái gì cho anh thế? Còn chưa kịp xem.”

Thích Niên nghe thấy phía sau bỗng chốc yên tĩnh, bị anh dặt tay dưới ánh mắt của bao người thì lỗ tai đỏ lên. Nhưng vừa bắt gặp tầm mắt của anh, cô như biến thành người câm, không nói nên lời. Cuối cùng, ngay cả việc tạm biệt mọi người hay chưa cô cũng chẳng nhớ, chỉ nhớ rõ lúc xuống bậc thang, cô bị anh bế qua những vũng nước đọng dưới đất rồi nhét vào xe.

Mưa đầu hạ thoang thoảng gió lạnh, Thích Niên run lên, đợi anh ngồi vào xe mới lại gần ôm cánh tay anh, nức nở: “Em bảo anh đừng xuống xe, vì đám tiểu yêu tinh trong phòng làm việc của em đều muốn thấy anh.”

“Hửm?” Kỷ Ngôn Tín đẩy nhẹ đầu cô, giống như hoàn toàn không nghe thấy cô đang nói gì, chỉ nắm tay cô xem xét: “Đụng ở đâu?”

Thích Niên đã quên mất chuyện đó, ai ngờ chỗ bầm tím bị Kỷ Ngôn Tín nắm trúng làm cô “Á” một cái. Anh nhanh chóng thả lỏng, mượn ánh hoàng hôn mỏng manh quan sát mu bàn tay cô: “May mà em không phải học trò của anh, mỗi ngày làm thí nghiệm, thứ đụng phải chỉ có thuốc thử hóa học.”

Về mặt Thích Niên đầy tủi thân: “Anh không để ý lời em nói.”

Kỷ Ngôn Tín đánh tay lái hòa vào dòng xe cộ, nghe vậy thì lạnh nhạt hỏi: “Không muốn Kỷ Ngôn Tín bị nhìn thấy, hay không muốn Kỷ Ngôn Tín của Thích Niên bị nhìn thấy?”

Thích Niên bối rối, lỗ tai vừa bình thường lại lặng lẽ nóng lên. Cô vờ vờ ồng tay áo của mình, trả lời nhỏ đến nỗi chẳng nghe: “Đương nhiên là... Kỷ Ngôn Tín của Thích Niên.”

Vì vậy, một vấn đề đơn giản... bị thầy Kỷ dùng hai, ba câu biến thành đề tài trắc nghiệm ghẹo gái...

Ăn cơm xong, hai người làm tổ trong thư phòng.

Đây gần như là trạng thái ở chung bình thường của họ, bận rộn trong thư phòng. Đến khi trễ rồi, anh sẽ đưa Thích Niên về nhà. Cuộc sống bình thản như vậy luôn làm Thích Niên cảm giác rằng, thật ra hai người đã ở bên nhau rất lâu.

Không biết có phải do ngày mai đi lĩnh chứng hay không, cả ngày Thích Niên đều không yên, đến tối khi ở chung một chỗ với anh, sự hoảng hốt càng rõ rệt hơn.

Lại gần ngơ... Trong thư phòng này, bây giờ ngoại trừ Kỷ Ngôn Tín đẹp trai nhất, thì chẳng còn thứ gì có thể hấp dẫn được cô.

Bị nhìn chăm chú hơn mười phút, cuối cùng Kỷ Ngôn Tín cũng dứt khỏi máy tính, quét thẳng về phía Thích Niên đang che che đây đây: “Có chuyện gì?”

Bị bắt quả tang, Thích Niên lập tức lắc đầu, bình tĩnh đáp: “Em đang suy xét một vấn đề.”

Kỷ Ngôn Tín chẳng muốn tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, không nói gì và tiếp tục làm việc.

Thời gian tích tắc trôi qua...

Kỷ Ngôn Tín bỗng buông tiếng thở dài, khóa chặt tầm mắt chuẩn bị tránh né của Thích Niên, vẫy vẫy tay: “Qua đây.”

Bị gặp bất lờn nữa, Thích Niên gãi đầu, che mắt kính: “Không nhìn nữa không nhìn nữa, thực sự không nhìn nữa.”

Kỷ Ngôn Tín đứng dậy đẩy ghế ra, đi vòng qua ghế salon phía sau Thích Niên, không đợi cô phản ứng, anh đã khom gối ngồi xuống sàn nhà cùng với cô. Anh cúi đầu liếc nhìn cuốn sách mới lật được vài trang, kẹp gáy sách rút khỏi tay cô, tùy ý lật vài tờ rồi vất sang một bên. Sau đó anh bình tĩnh nhìn cô, làm Thích Niên hốt hoảng.

Không nhin được bao lâu, cô liếc ngang liếc dọc, ỉu xiu hỏi: “Có phải em làm phiền anh không?”

“Ừ.” Anh đáp, cô còn chưa phản ứng gì với câu trả lời này thì anh bổ sung thêm: “Em nhìn anh lâu như vậy, anh không nhìn lại thì sẽ cảm thấy thua thiệt.”

Nói xong, anh cười rộ lên, nhìn gương mặt ngây ngô của Thích Niên, anh nhắc cầm cô lên để nhìn mình: “Không yên lòng cả một đêm, vì ai thế?”

Thích Niên “Ồ” một tiếng rồi lắc đầu, lắc lẩy lắc để khuôn mặt đỏ ửng đáng ngờ.

Đúng là có chuyện gì cũng không giấu được.

Kỷ Ngôn Tín vuốt ve làn da mềm mại của cô, dịu dàng hỏi: “Vì chuyện linh chứng?”

Trước khi gặp Thích Niên, Kỷ Ngôn Tín chẳng thể tưởng tượng nổi, có một ngày mình sẽ kiên nhẫn dỗ dành một cô gái như vậy. Nhưng sau khi gặp phải Thích Niên, anh cảm thấy, dù làm chuyện gì, chỉ cần ở bên Thích Niên thì dường như đều là chuyện hiển nhiên.

“Năm mới hỏi em có nguyện vọng gì, em mạnh dạn nói là lấy anh để làm bà Kỷ, giờ sắp kết hôn rồi lại không dám à?” Kỷ Ngôn Tín hí hóp mắt nhìn cô, ánh sáng nơi đáy mắt như đá quý, mệnh mệnh rực rỡ, làm hơi thở Thích Niên cứng lại, không nói được gì.

Khẩu hiệu và hành động thực tế có thể giống nhau ư!

Thấy cô không trả lời, Kỷ Ngôn Tín với tay bóp nhẹ cằm cô, cúi đầu lại gần: “Không muốn nói chuyện, hay là thẹn quá hóa giận?”

Thích Niên lập tức lắc đầu, khe khẽ phủ nhận: “Hình như em vui mừng quá mức...”

“Xạo nào.” Kỷ Ngôn Tín rũ mắt nhìn đôi môi mím chặt vì căng thẳng của cô, giọng nói bỗng hơi khàn khàn: “Lúc em vui mừng sẽ thế này.”

Anh cúi đầu, cộ nhẹ lên môi cô, thấy Thích Niên trợn tròn mắt, anh mút môi dưới của cô. Tay nắm cầm thật sự rất tiện, chỉ hơi cạy răng một chút là đã cướp đoạt thành trì thành công, quần lấy đầu lưỡi mềm mại của cô.

Sự thân mật đột ngột làm hơi thở của Thích Niên căng lên. Cô gơ tay níu tay áo nắm cầm mình theo bản năng, chưa cho cô thời gian thích ứng với khoảng cách gần gũi này, cánh tay chống lên sàn nhà đã vòng quanh eo cô. Kỷ Ngôn Tín lẳng lặng ôm Thích Niên vào lòng, gát gao khóa chặt.

“Gần đây bận rộn nhiều việc.” Anh hơi lùi ra, cúi xuống nhìn cô một cách chăm chú: “Nhưng cũng không có nghĩa là anh không nhận ra sự khác thường của em.”

Nói xong, hô hấp hơi nặng nề của anh khẽ chậm lại, thẳng thừng trêu chọc cô: “Gặp chuyện là muốn tránh né, sao ban đầu lại có can đảm theo đuổi anh?”

Thích Niên bị anh hôn đến nỗi thở gấp, ánh mắt hoảng loạn nhìn anh, long lanh rớt rớt như hồ nước trong vắt, phản chiếu cả bầu trời sao, lấp lánh lay động lòng người.

Hầu kết Kỷ Ngôn Tín chuyển động, anh cắn cô một cái rồi âm ừ nói: “Đừng nhìn anh như vậy.”

Thích Niên lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cánh tay vốn cứng ngắc vòng phía sau anh, nhẹ nhàng ôm chặt: “Em hơi sợ.”

Kỷ Ngôn Tín nhéo nhẹ gáy cô, không hề ngạc nhiên với câu trả lời. Tất cả tâm trạng của cô đều bị anh nắm trong tay, anh không nói chẳng qua là vì cảm thấy không cần thiết. Nhưng bây giờ...

Anh vỗ về tấm lưng cô, trong màn đêm, tiếng nói trầm thấp nghe thật dịu dàng: “Sợ cái gì?”

Thích Niên đang muốn trả lời thì nghe thấy anh nói ——

“Ngoại trừ Kỷ Ngôn Tín, em còn muốn lấy ai?”.

91. Chương 90: Ngoại Truyện 2

Đêm giao thừa đầu tiên sau khi kết hôn.

Ăn cơm tất niên ở nhà họ Kỷ xong, vì phải trở về sở nghiên cứu, sau khi kính trà cho người lớn, Kỷ Ngôn Tín đưa Thích Niên đi trước.

Kỷ Thu đang chơi pháo ở ngoài cửa, thấy hai người muốn đi bèn theo tiễn. Lúc cô bé tới gần xe muốn trò chuyện với Thích Niên, bị Kỷ Ngôn Tín đi đằng sau thẳng thừng kéo ra. Không đợi Kỷ Thu mách lẻo với Kỷ lão gia, Kỷ Ngôn Tín đã đưa bao lì xì chuẩn bị sẵn cho cô bé. Rũ mắt nhìn em họ, anh giảm thấp âm thanh, có mùi vị cảnh cáo lạnh lẽo: “Đừng quấy lấy vợ anh.”

Kỷ Thu bóp bóp độ dày của bao lì xì, hài lòng giơ tay làm chữ “OK”.

Nhìn Kỷ Ngôn Tín cũng lên xe, Kỷ Thu liếc mắt đưa tình với Thích Niên ngồi ghế phụ, hôn bao lì xì trên tay rồi lớn tiếng cảm ơn: “Cảm ơn tiền lì xì của anh họ nha, chúc anh chị năm mới vui vẻ, sớm sinh quý tử, sang năm ôm hai đứa.”

Kỷ Thu cố ý kéo dài giọng làm Thích Niên xém chút phì cười. Cô quay sang nhìn Kỷ Ngôn Tín rồi cũng xòe tay ra: “Anh chuẩn bị tiền lì xì cho Kỷ Thu, chuẩn bị quà mừng cho Thất Bảo, chỉ mỗi em không có.”

Kỷ Ngôn Tín đang nhìn kính chiếu hậu để quay xe, nghe vậy thì thuận miệng hỏi: “Tối qua anh gọi em là gì, quên rồi à?”

Cái gì tối qua...

Thích Niên ngơ ngác nhớ lại, Kỷ Ngôn Tín ít khi gọi tên cô, thông thường nếu không phải đối thoại trực tiếp thì cũng là kêu đầy đủ tên họ... Còn đang thắc mắc thì chạm phải ánh mắt đầy thâm sâu của anh, bên tai chợt nóng lên, lập tức nhớ ra.

Cả kì nghỉ đông, anh đều cùng làm thí nghiệm với Thiệu Túy ở sở nghiên cứu, đi sớm về trễ.

Để mau chóng hoàn thành, hai ngày trước anh ngủ lại ở sở nghiên cứu. Chiều qua, Thích Niên đến sở nghiên cứu đưa quần áo cho anh. Người nói rằng đêm giao thừa mới về, rạng sáng còn về nhà một chuyến để...tắm rửa.

Thích Niên đang ngủ say, nghe tiếng sột soạt trong nhà tắm thì tưởng là Thất Bảo.

Đợi khi bị dè lên người, cô mới tỉnh táo...

Thích Niên ôm gương mặt đỏ ửng của mình, lăm bằm bực bội: “Anh xấu lắm, Thất Bảo tối qua và Thất Bảo em nói không giống nhau.”

Nói xong, lại sợ anh hỏi “chỗ nào không giống”, bèn nói sang chuyện khác: “Tối nay anh còn về không?”

“Ừ, đi sang xem đĩa nuôi cấy là được, có lẽ khoảng một tiếng.” Hòa vào đường lớn, ngày thường đi ba bước là kẹt, nay trống trải thông thoáng.

“Một tiếng...” Thích Niên tính thời gian, còn chưa tính ra con số cụ thể đã bị Kỷ Ngôn Tín cầm tay. Cô ngơ ngác nhìn anh, chưa kịp hỏi, anh đã làm cô ngạc nhiên tròn mắt.

Kỷ Ngôn Tín kéo ngón tay cô đến bên môi, hôn một cái. Đôi môi khô khốc hơi nhếch lên, đôi mắt sáng vừa ảm áp vừa sâu thẳm lẳng lặng nhìn cô: “Cùng đi đi.”

Trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ Kỷ Ngôn Tín thì còn Thiệu Túy trực đêm nay.

Đây không phải lần đầu tiên Thích Niên thấy dáng vẻ mặc áo khoác trắng của anh, nhưng mỗi lần đều cảm thấy...nhìn nhiều là tim đập loạn xạ nổ tung mà chết. Dù là lúc cúi đầu ghi lại số liệu thực nghiệm hay đứng thẳng cao cao nói chuyện với Thiệu Túy, kiểu gì cũng hấp dẫn hồn người.

Cách một tấm cửa kiếng, vị trí của Thích Niên đang ngồi bây giờ là trong một phòng họp nhỏ liền với phòng thí nghiệm.

Lúc vừa thấy cô đến, Thiệu Túy ôm một bao đồ ăn vặt từ trong phòng làm việc ra để cô giết thời gian. Khi cô vẫn còn đang bất ngờ, vì sao một người đàn ông gần ba mươi lại có nhiều khoai tây chiên mà con gái thích ăn như thế, Thiệu Túy mới thờ ơ nói cô biết: “Lần trước Kỷ Thu đến nên mua cho em ấy.” Giọng điệu hùng hồn hiển nhiên đến nỗi làm Thích Niên phải liếc sang Kỷ Ngôn Tín, luôn cảm thấy bọn họ có chuyện gì đó gạt cô, không cho cô biết.

Đang thần thờ, Kỷ Ngôn Tín đẩy cửa đi vào, trên người vẫn còn mặc áo khoác trắng. Thích Niên đẩy ghế ra vội vàng nghênh đón, hỏi đầy trông mong: “Về nhà được chưa?”

“Ừ.” Ngón tay Kỷ Ngôn Tín đụng vào đầu cô, rồi nhẹ nhàng đẩy ra: “Mùi thuốc sát trùng, em không thích nghe.”

Thích Niên à một cái, nhìn Kỷ Ngôn Tín cởi áo khoác, bấu đôi môi bóng dầu rồi hôn lên cằm anh. Không đủ cao, nếu không phải Kỷ Ngôn Tín khom lưng cúi đầu, cô...chẳng thể đến nỗi.

Kỷ Ngôn Tín lạnh nhạt nhìn cô một cái, sau đó đột nhiên cúi lại gần. Động tác áp sát dọa Thích Niên giật mình, còn chưa kịp then thùng đẩy anh ra, Kỷ Ngôn Tín đã cọ cằm vào bả vai cô: “Bắn muốn chết.”

Nhiệt tình bị đả kích, Thích Niên buồn bực chùi môi vào mu bàn tay. Lúc đôi mắt đen nhánh long lanh nước nhìn anh một cách tủi thân, Kỷ Ngôn Tín không nén được, cong cong khóe môi rồi hôn vào lòng bàn tay cô. Thấy Thích Niên sững sốt, anh lại cấn cấn ngón tay cô. Mũi cọ mũi, sau đó đôi môi ảm áp của anh mút nhẹ chóp mũi cô, khi định tiếp tục đi xuống, tay áo bị Thích Niên nắm chặt.

Thích Niên ngại ngùng né tránh môi Kỷ Ngôn Tín, vùi mặt vào ngực anh rồi nhỏ giọng nhắc nhở: “Ừm... Thiệu, Thiệu Túy.”

Kỷ Ngôn Tín quay đầu lại.

Phía sau, Thiệu Túy đang giờ một tờ giấy A4 ghi “Cẩn thận máy quay”, cười cười xấu xa.

Kỷ Ngôn Tín quét mắt nhìn camera bốn phía, cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói một câu mập mờ: “Ừ, đúng lúc về nhà làm...”.

92. Chương 91: Ngoại Truyện 3 (Lưu Hạ Và Lý Việt)

Mùa đông của thành phố J thật sự lạnh quá.

Tuyết rơi dày đặc, trong phạm vi tầm nhìn chỉ có thể thấy một mảnh trắng xóa.

Lưu Hạ ngồi trước cửa sổ, bàn tay gõ phím đông lạnh tê cứng. Cô gập tay lại hà hơi, nhìn hàng cây um tùm qua cánh cửa.

Buổi chiều bệnh viện có một buổi hội thảo nghiên cứu, gian ngoài đang đăng kí thông tin, xác nhận danh sách. Đủ loại âm thanh ầm ĩ làm cô khó chịu. Lưu Hạ tạm dừng công việc, cầm ly trà vào gian trà nước lấy chút nước nóng. Sau khi máy điều hòa bị hư từ hôm qua, gian trà nước có máy sưởi càng trở nên vô cùng nóng nực. Lưu Hạ ngồi đó hong tay một hồi, đợi cơ thể ấm áp hơn mới cầm ly trà chuẩn bị về chỗ.

“Ấy, Hạ Hạ.” Tiểu Kiều quay đầu thấy cô, vẫy tay gọi: “Chẳng phải Hạ Hạ tốt nghiệp đại học Z ư, hỏi thăm tin tức thành phố Z sao không hỏi chị ấy.”

“Em muốn hỏi chị một chút, chị biết công ty kỹ thuật sinh vật Vạn Thiệu không?” Tiểu Kiều sấn tới, nháy mắt hai cái.

Lưu Hạ gật đầu.

Công ty kỹ thuật sinh vật Vạn Thiệu là công ty của thầy Thiệu Túy, cô từng nghe buổi tọa đàm của Thiệu Túy ở trường. Càng đừng nói giảng viên của cô và Thiệu Túy là bạn cùng lớp, quan hệ thân thiết, cho nên đám sinh viên bọn họ đều có quan hệ sâu xa với công ty kỹ thuật sinh vật Vạn Thiệu.

Mắt Tiểu Kiều sáng ngời, cười tươi tắn: “Vậy chị nói cho tụi em nghe chút đi.”

Lưu Hạ nhìn dáng vẻ mê trai của cô nàng thì thấy hứng thú, lấy ngón trỏ nhắc cằm Tiểu Kiều rồi hỏi như đùa giỡn: “Tiểu yêu tinh lại để ý công tử nhà nào rồi, hửm?”

Tiểu Kiều bị cô chọc cười, bèn phối hợp chớp chớp mắt: “Dáng dấp của các công tử nhà Vạn Thiệu đều rất tuần tú.”

Lưu Hạ nheo mắt, ôm eo Tiểu Kiều kéo lại gần, nói bằng giọng điệu chơi bời: “Có tuần tú như ta không? Chỉ một lát chưa gặp, Kiều cô nương đã đứng núi này trông núi nọ, thật sự quá tổn thương trái tim của Lưu mỗ.” Dứt lời, gian trà nước chợt yên tĩnh.

Lưu Hạ không nhận ra, vừa thả Tiểu Kiều vừa lắc đầu như thất tình, cầm ly trà xoay người ra đi. Mới bước một bước, thấy người đang đứng ở cửa xong, cô kinh ngạc như bị sét đánh.

Chia tay đã lâu, Lưu Hạ thật sự không ngờ... lúc cô gặp lại Lý Việt ở thành phố J, sẽ...lúng túng như vậy. Tuy rằng Lý Việt chỉ đến gian trà nước rót một cốc nước rồi vội vàng đi ngay, nhưng ánh mắt cười như không cười ấy đã để lại bóng ma không thể xóa nhòa, làm cho hiệu suất làm việc của cô giảm đến điểm thấp nhất trong lịch sử.

Lưu Hạ và Lý Việt là thanh mai trúc mã, thanh xuân của cô tên là Lý Việt.

Họ lớn lên cùng nhau, học chung cấp một, học chung cấp hai, học chung cấp ba, học chung đại học, ngay cả học nghiên cứu cũng cùng với nhau. Trong khoảng thời gian gần hai mươi năm, họ luôn có mặt trong cuộc sống của đối phương. Nhưng khi Lưu Hạ đang đi học, bà ngoại ở thành phố J bệnh nặng, bắt đầu từ lúc cô theo mẹ về chăm sóc bà, tất cả đã thay đổi.

Công việc của ba bị sa sút, cơ thể không khỏe, bà ngoại lại bệnh nặng. Mọi gánh nặng cuộc sống đột nhiên dồn ép, đầy bất ngờ. Mẹ rơi vào hai sự lựa chọn khó khăn, lúc đó Lưu Hạ chọn tạm nghỉ học, ở lại thành phố J chăm sóc bà ngoại. Cô từ chối lời cầu hôn của Lý Việt, cũng xé nát bản kế hoạch ước mơ của hai người. Hai con người vốn gắn bó chẳng thể tách rời, cứ thế chia tay, đường ai nấy đi. Mặc dù Lưu Hạ không cố tránh mặt Lý Việt, nhưng sau khi chia tay họ xem nhau như người lạ. Ngay cả cô cũng không nhớ, đã bao lâu chưa từng gặp lại anh.

Hai năm trước, Thích Niên thường giả vờ vô ý nhắc đến chuyện có liên quan với Lý Việt, nhưng sau khi nhận ra nó là một loại giày vò đối với Lưu Hạ, cô ấy im lặng không nói nữa. Vì thế, cô cũng không biết tình hình hiện tại của anh, cũng không biết hôm nay anh sẽ xuất hiện ở đây.

Buổi tối lúc trò chuyện video với Thích Niên như thường lệ, Lưu Hạ giả vờ lơ đãng nói: “Gần đây có hội thảo nghiên cứu, bận đến nỗi mình muốn sút đầu mẻ trán.”

Người đối diện vẫn xoa đầu, vuốt đuôi Thất Bảo lập tức vênh tai lên: “Bạn đến sút đầu mẻ trán?”

“Ừa.” Lưu Hạ cười cười, nhét quýt vào miệng rồi trầm giọng: “Mình nói này sư mẫu, cậu có chuyện gì giấu mình à?”

Thích Niên bỗng chợt dạ, xoa lông ngực Thất Bảo và đảo mắt: “Mình thì có chuyện gì giấu cậu?”

Nói xong, dường như nghe thấy một tiếng quát nhẹ rất không đồng ý. Một giây sau, Lưu Hạ thấy Kỷ Ngôn Tín xuất hiện trong video. Anh ta ngồi xuống cạnh Thích Niên, quan sát cô vài lần rồi lạnh nhạt nói: “Lý Việt đến thành phố J, nếu không có gì bất ngờ thì hôm nay hai người hẳn là đã gặp nhau.”

Ở trước mặt thầy Kỷ, dáng vẻ kiêu căng của Lưu Hạ đều bị diệt sạch, lập tức ngoan ngoãn gật đầu: “Buổi trưa gặp rồi.” Phương thức gặp gỡ lại còn khó coi...

Kỷ Ngôn Tín “Ừ” một tiếng, hiển nhiên cũng không thích nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác. Thấy Thích Niên còn không đành lòng, anh ta nhéo nhẹ vào gáy cô gái tỏ vẻ cảnh cáo: “Từ trước đến nay, Thích Niên luôn quan tâm quá độ về chuyện của em và Lý Việt.”

Lưu Hạ vội vàng nịnh hót: “Không đâu không đâu, em biết Thích Niên mà.”

Kỷ Ngôn Tín cong khóe môi, dường như đang đợi những lời này của cô, bèn cười khế: “Vậy em hãy nhanh chóng xử lý tốt vấn đề giữa hai người, đỡ để cô ấy phải quan tâm nữa.”

Lưu Hạ ngơ ngác...

Cô nể tình thầy trò nên khách sáo một chút thôi, sao lại biến thành cô làm Thích Niên quan tâm?

Hình như cảm thấy Lưu Hạ chịu “tổn thương” chưa đủ, Thích Niên theo thầy Kỷ hai năm đã trở nên nham hiểm rất nhiều, lập tức bổ đao: “Lệnh thầy như núi, nếu cậu không xử lý tốt, mình sẽ để Thất Bảo cứng rắn can thiệp.” Lưu Hạ ghen máu, cấp tốc tắt video.

Mấy năm qua, phương diện làm cô tức chết của Thích Niên vô cùng có tiến bộ!

Tuy nói thế, nhưng vấn đề là khi Lưu Hạ gặp phải Lý Việt, thông thường đều sẽ giật mình.

Dưới tình huống chưa xác định được nguyên nhân, cô chỉ có thể mặc áo giáp kiên cố, cho rằng tất cả đều chưa xảy ra, bình tĩnh mà đối mặt. Lúc vô ý chạm phải tầm mắt của Lý Việt, cô đều bắt mình cố gắng đến lúc anh dời mắt trước mới thôi. Lúc cần giao lưu thảo luận, cô sẽ luôn nở nụ cười, ra vẻ nói chuyện tự nhiên ngay thẳng.

Không ai nhận ra sự khác thường và ngụy trang của cô.

Đến khi...

Đến khi Lưu Hạ nhận được lệnh điều động tới công ty kỹ thuật sinh vật Vạn Thiệu.

Sự bình yên mà cô vẫn luôn che giấu cuối cùng vỡ vụn.

Lúc nhận cuộc điện thoại đầy tức giận của Lưu Hạ, Lý Việt mới vừa trở lại khách sạn. Anh kéo màn cửa sổ ra, nhìn bóng đêm bên ngoài một hồi lâu, chờ cô phát giận xong mới bình tĩnh đáp trả: “Anh đang ở khách sạn, có gì thì nói thẳng trước mặt đi.”

Một cú đánh vào bông vải, Lưu Hạ tức ói máu.

Cô tức tối vọt thẳng đến khách sạn của Lý Việt, đợi gõ cửa xong, thấy anh đứng trước cửa, cả bụng lửa giận muốn bùng nổ lập tức bị thổi sạch, một tia lửa cũng không còn.

Lý Việt lùi về sau một bước để cô đi vào.

Gian phòng khách sạn đầy đủ thiết bị, cách cửa không xa có một quầy bar nhỏ. Anh mang dép, giẫm lên tấm thảm mềm mại: “Đồ uống và rượu đều hơi lạnh, để anh nấu trà hoa quả.” Dứt lời, Lý Việt ngược mắt nhìn Lưu Hạ vẫn còn đứng ở cửa, nhú mi hỏi: “Không vào ngồi à?”

Lưu Hạ buồn bực, mấy ngày nay cô còn dắc ý vì mình có thể bình tĩnh như thế. Nhưng khi thấy sự ung dung của Lý Việt, cô biết rằng, cấp độ của mình chẳng là gì trước mặt anh. Cô tới để hỏi tội, ai ngờ tên này lại xem như không có gì, nên chào hỏi thì vẫn chào hỏi, nét mặt không chút gợn sóng. Trong nhất thời, lại làm Lưu Hạ không hiểu anh đang nghĩ gì.

“Nếu như vì chuyện công việc...” Anh đặt ly thủy tinh xuống trước mặt cô, còn mình bình tĩnh nhấp một ngụm nước, sau đó mới tiếp tục nói: “Hạng mục nghiên cứu lần này, ông chủ rất coi trọng. Vốn đã quyết định cả tổ thí nghiệm nuôi cấy, lần này anh đến không chỉ để tham gia hội thảo nghiên cứu mà còn đến để khảo sát.”

Lưu Hạ nhú mày, chà chà ngón tay vào thành ly, không nói gì.

Lý Việt để ý động tác nhỏ của cô, biết đây là thói quen khi cô cáu kỉnh không yên, bèn từ từ thuyết phục: “Đề xuất của anh không hề xen lẫn chút tình cảm riêng tư nào, em biết đấy, bàn về hợp tác làm thí nghiệm, không ai ăn ý bằng em.”

Lông mi Lưu Hạ rung rung, nhanh chóng ngược lên nhìn anh. Lúc giao hội với ánh mắt đầy thâm ý của anh, cô thoáng khựng lại rồi hít một hơi thật sâu: “Trước đó anh cũng không nói với tôi, tôi...”

“Hạng mục này anh có quyền chủ đạo.” Lý Việt cắt ngang.

Anh đi ra từ sau quầy bar, ngồi xuống bên cạnh cô. Khoảng cách đột nhiên bị kéo gần làm Lưu Hạ khó thở, định lùi về sau. Không ngờ, cô vừa nảy ra ý định thì dường như Lý Việt đã nhìn thấu. Anh giơ tay chống lên thành ghế, sức lực không mạnh không nhẹ, nhưng lại làm cô không thể nhúc nhích.

Lưu Hạ lập tức nổi nóng.

Ban đầu cô định lật bàn tranh cãi một trận, kết quả lửa bị dập tắt. Từ khi cô bắt đầu bước vào gian phòng này, cô đã bị áp chế đủ điều. Vừa nghĩ đến đó, cô lại có thêm sức mạnh, cười lạnh: “Vậy có lẽ anh đã quên thân phận của chúng ta bây giờ lúng túng cỡ nào, trước đây đúng là chúng ta phối hợp ăn ý, nhưng bây giờ chắc chắn là không.”

Lý Việt nghiêng đầu nhìn cô, lúc đối mặt với đôi mắt đen nhánh phần nộ của Lưu Hạ, anh vẫn cười: “Nhiều năm như thế, anh lại vẫn thích dáng vẻ hung hăng này của em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-nghi-tu>